Ron Duffield

Întoarcerea Ploii Târzii

o analiză a istoriei adventiste de ziua a șaptea de la 1844 până la 1891

www.zguduireaadventismului.ro

Ron Duffield

Întoarcerea ploii târzii

O analiză a istoriei [illegible] de ziua a şaptea [illegible]844 până la 1891

Traducere după ediţia a treia

www.zguduireaadventismului.ro

Cuprins

Prefață 7
Marea strigare şi ploaia târzie 11
Anii timpurii 35
Ploaia târzie şi marea strigare care va veni 63
Cum vom sta în timpul ploii târzii? 87
„Cea mai prețioasă solie” 107
Stai la postul tău 135
Trei răspunsuri 163
Întoarcerea la Battle Creek 179
Redeşteptările spirituale din 1889 – 1 197
Redeşteptările spirituale din 1889 – 2 217
Închinarea la Baal 255
Neprihănirea lui Hristos 275
Făgăduinţe greşite 319
Indicatoare greșite 337
Dovezi convingătoare 365
A rămâne la pietrele de hotar 393
Idei confuze despre mântuire 419
Libertatea religioasă 441
Miezul soliei de la 1888 479
Mântuitorul tuturor oamenilor 497

Nota autorului

Firul istoric al acestei cărţi se concentrează asupra evenimentelor cheie din istoria adventistă de ziua a şaptea de la 1844, până la 1891. Comentariile suplimentare şi/sau punctele de vedere contradictorii, care au fost exprimate de către diferiţi autori începând de atunci, au fost incluse în notele de subsol şi au fost indicate printr-un asterisc (*), alături de numărul de referinţă al notei. Majoritatea materialului la care se face referire în *Întoarcerea ploii târzii* poate fi găsit în *Ellen G. White Writings Comprehensive Research Edition CD*, care conţine şi *Words of the Adventist Pioneers*, peste 175.000 de pagini scrise de pionierii adventişti. Această resursă valoroasă poate fi obţinută de la oricare centru de carte adventist din SUA, sau de la Ellen G. White Estate. Capitolele 18 până la 36 sunt în curs de scriere şi vor fi publicate în volumul al doilea, cu voia Domnului, cât mai curând posibil.

În graba de a tipări această carte (n.ed. este vorba de ediția în limba engleză a primului volum) înainte de Sesiunea Conferinţei Generale din 2010, la data aceea, nu s-a putut realiza editarea finală, deşi ar fi fost foarte necesară. Acel fapt, împreună cu alte probleme create de două programe de computer incompatibile, a avut ca rezultat şi multe erori de format. În ciuda acestor neajunsuri, de la Sesiunea Conferinţei Generale şi până în prezent au fost distribuite aproape 6000 de exemplare. În ediţia a doua şi a treia s-a făcut mult efort pentru a corecta greşelile tipografice şi gramaticale, greşelile de format, referinţele lipsă şi organizarea confuză a capitolelor. Totuşi, după toată munca îndeplinită pentru îmbunătăţirea cărţii, aceasta continuă să rămână efortul colectiv al unor membri laici care nu sunt specialişti în domeniul profesional al scrierii, editării şi publicării. Orice corecturi sunt binevenite. Rugăciunea noastră este ca volumul *Întoarcerea ploii târzii* să aibă un mic rol în înnoirea interesului faţă de acest subiect al ploii târzii şi să ofere un răspuns credibil pentru îndelungata amânare a ploii târzii.

www.zguduireaadventismului.ro

Prefață

A fost vreodată un moment când adventiștii au fost aproape de înțelegerea misiunii lor pentru ultimele zile? Oh, da! Fără îndoială. După câte se pare, adventiștii au sesizat această imagine mai largă a misiunii lor între anii 1888-1896, o perioadă care a fost marcară de o înțelegere proaspătă și profundă a ceea ce înseamnă să vestești „ultima solie de milă".

> „Timpul încercării este chiar în fața noastră, deoarece marea strigare a celui de-al treilea înger a început să fie vestită deja prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul care iartă păcatele. Aceasta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul, pentru că este lucrarea fiecărui om care a auzit solia de avertizare să Îl înalțe pe Isus, să-L prezinte lumii așa cum a fost descoperit în tipurile din vechime, așa cum a fost prevestit prin simboluri, așa cum a fost arătat prin descoperirile profeților și așa cum a fost prezentat în învățăturile date ucenicilor Săi în minunile uimitoare pe care le-a făcut pentru fiii oamenilor. Cercetați Scripturile, pentru că ele mărturisesc despre El." – *Solii alese*, Vol. 1, 363.

Totuși, în 1896 într-o scrisoare către Uriah Smith, Ellen White a spus:

> „La temelia împotrivirii manifestate la Minneapolis față de solia vestită de Domnul prin frații [E.J.] Waggoner și [A.T.] Jones se află în mare măsură, o lipsă a dispoziției de a renunța la părerile preconcepute și de a accepta acest adevăr. Prin exercitarea acestei împotriviri, Satana a reușit să îndepărteze de poporul nostru puterea deosebită a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu a dorit mult să i-o împărtășească. Vrăjmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în vestirea adevărului pentru lume, așa cum l-au predicat apostolii după Ziua Cincizecimii. Lumina care trebuia să lumineze lumea cu slava ei a fost respinsă, iar prin acțiunea fraților noștri ea a fost ținută în mare măsură departe de lume." – *Solii alese*, Vol. 1, 235.

Ne întrebăm: de ce Ellen White vorbește pe un ton așa de dur? Dar, ca de obicei, ea este întotdeauna directă. Iată ce spune ea în scrisoarea 57 din 1 mai 1895 (*Manuscris Releases*, Vol. 14, paginile 115-119, *Mărturii pentru pastori și slujitorii evangheliei*, paginile 77-98), adresată lui Ole Andres Olsen, președintele Conferinței Generale, din Hobart, Tasmania, înainte de a trimite scrisoare către Uriah Smith din care am citat mai sus:

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o solie foarte prețioasă prin frații Waggoner și Jones. Această solie a avut scopul de a-L aduce în atenţia oamenilor pe Mântuitorul înălţat ca jertfă pentru păcatele întregii lumi. Ea a prezentat îndreptăţirea prin credinţa în Garantul divin, a invitat oamenii să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulţi L-au pierdut din vedere pe Domnul Isus. Ei aveau nevoie să li se îndrepte privirile spre Persoana Sa divină, spre meritele Sale şi spre iubirea Sa neschimbătoare faţă de familia omenească. Toată puterea este dată în mâinile Sale, ca să poată împărţi oamenilor daruri bogate, împărtăşindu-i omului neajutorat darul nepreţuit al neprihănirii Sale. Aceasta este solia pe care Dumnezeu ne-a poruncit s-o vestim lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie să fie proclamată cu glas tare şi să fie însoţită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură." – *Mărturii pentru pastori și slujitorii evangheliei*, 91.

„Aceasta este mărturia că re trebuie să fie vestită până la marginile pământului. Ea prezintă Legea şi Evanghelia, unindu-le într-un întreg desăvârşit. [...] «Dar celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.» Aceşti oameni nu au doar o credinţă cu numele, o teorie a adevărului, o religie legalistă, ci ei cred cu un scop, însuşindu-şi cele mai bogate daruri ale lui Dumnezeu." – *Mărturii pentru pastori și slujitorii evangheliei* , 94.

„Aceasta este tocmai lucrarea pe care o plănuieşte Domnul, şi anume ca solia pe care le-a dat-o slujitorilor Săi să ajungă în inima şi în mintea fiecărui om." - *Mărturii pentru pastori și slujitorii evangheliei* , 95.

„Aş dori să le adresez un avertisment celor care au ani de zile împotriva luminii şi au cultivat spiritul Cât timp veţi continua să-i urâţi şi să-i dispreţuiţi pe

neprihănirii lui Dumnezeu? Domnul le-a dat solia Sa. Ei cuvântul Său. [...] Dar unii au dispreţuit atât oamenii, cat solia vestită de ei şi i-au ridiculizat, declarându-i entuziaşti şi extremişti. Am o profeţie cu privire la voi: nu vă umiliţi inima înaintea lui Dumnezeu cât mai repede dacă nu vă mărturisiţi păcatele, care sunt multe, într-o zi vedea că aţi luptat împotriva lui Dumnezeu, dar va fi prea târziu. Duhul Sfânt nu vă va mai conduce la iertare şi la schimbare, ci vă va convinge că aţi vorbit împotriva unor oameni care erau nişte lumini pentru lume şi nişte lui Dumnezeu. Atunci, veţi fi dispuşi să daţi o lume ca să vă puteţi răscumpăra trecutul şi să fiţi exact ca oameni zeloşi, conduşi de Duhul lui Dumnezeu spre a vă vocea pentru a vesti lumii avertizarea solemnă şi să fiţi asemenea lor, statornici ca o stâncă în respectarea principiilor. Domnul cunoaşte modul în care aţi lucrurile. Dacă veţi continua să respingeţi lumina Cerului, este foarte puţin şi sunteţi pierduţi. «Un om care va fi necurat, şi nu se va curăţa, va fi nimicit din mijlocul Nu am niciun mesaj blând pentru cei care au fost până nişte indicatoare false şi au îndrumat pe o cale greşită. respingeţi pe trimişii lui Hristos, voi îl respingeţi pe însuşi. Dacă neglijaţi această mare mântuire; păstrată ochilor voştri ani de zile, dacă dispreţuiţi oferta glorioasă îndreptăţirii prin sângele lui Hristos şi a sfinţirii prin curăţitoare a Duhului Sfânt, în cele din urmă, nu va mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfiorătoare a judecăţii şi a mâniei arzătoare, ce vor veni mod sigur. Acum, vă avertizez să vă umiliţi şi sa puneţi împotrivirii voastre încăpăţânate faţă de lumina şi care v-au fost acordate." - *Mărturii pentru pastori și evangheliei*, 96-97 [Observaţi cum folosește Ellen White pentru explicarea adevărurilor esențiale „principiul unirea a două adevăruri importante.]

Ce am citit acum? 1) Lumea şi nu doar adventiştii de ziua a şaptea trebuie să audă ceea ce a ajuns să fie cunoscut ca Solia 1888; 2) Simplitatea evangheliei este cel mai bine exprimată prin elipsa evangheliei; 3) Elipsa are întotdeauna două focare: îndreptăţirea (iertare, graţiere, atribuire) şi sfinţirea (apreciere, încredere, ascultare de bună voie); 4) Aici claritatea întrece teologia Reformaţiunii şi scoate în evidenţă inima soliei celor trei îngeri; 5) Aceia care se opun acestui mesaj simplu, dar complet, se opun faţă de Hristos, nu numai faţă de doi tineri predicatori.

Ce înseamnă toate acestea? În opinia mea, biserica adventistă rareori aude astăzi și de aceea lumea nu are ideea, ce este „această lumină" care va trebui să lumineze inimile și mințile oamenilor de pe întreg pământul. Singurul, singurul răspuns complet, la această dilemă poate fi găsit în singura carte de la timpul prezent care spune povestea reală a începutului ploii târzii și înăbușirea ei – *Întoarcerea ploii târzii* – scrisă de Ron Duffield (în două volume). Aceasta are implicații serioase pentru adventiștii de astăzi.

Ron Duffield ne-a oferit cel mai bine documentat material, dintotdeauna, în legătură cu ce s-a întâmplat în 1888 și după. Mulți oameni consideră că doar notele de subsol merită prețul acestei cărți. După ce vor citi cartea, cititorii vor vedea dintr-odată care ar trebui să fie mesajul principal al fiecărui articol tipărit și a fiecărei predici adventiste. Orice mai puțin decât această examinare clară și nelustruită a istoriei, va contribui doar la refuzul continuu de a accepta planul lui Dumnezeu pentru terminarea misiunii adventiste și pregătirea lumii pentru întoarcerea lui Isus.

Herbert Edgar Douglass
Doctor în teologie
2012

Introducere

Marea strigare şi ploaia târzie

Un subiect crucial pentru adventiştii de ziua a şaptea din zilele noastre

„De nimic nu se teme Satana mai mult decât de faptul ca poporul lui Dumnezeu să elibereze calea, prin înlăturarea oricărei piedici, pentru ca Domnul să Îşi poată revărsa Duhul asupra unei biserici apatice şi unei adunări nepocăite…. Satana nu poate să împiedice revărsarea binecuvântării asupra poporului lui Dumnezeu, mai mult decât poate să închidă ferestrele cerului, pentru ca ploaia să nu poată cădea pe pământ."[1]

Probabil că niciun alt subiect nu ar trebui să beneficieze de atenţia noastră deosebită, mai mult decât subiectul Duhului Sfânt şi al relaţiei lui cu Planul de Mântuire. Ni se spune că Duhul Sfânt a fost dat ca un „agent regenerator, iar fără acesta, jertfa lui Hristos nu ar fi fost de niciun folos". De ce? Pentru că „noi putem să ne împotrivim păcatului şi să îl biruim numai prin ajutorul puternic al Celei de a Treia Persoane a Dumnezeirii".[2] Duhul Sfânt este reprezentantul lui Hristos Însuşi şi este „disponibil pentru toţi".[3] „Dacă este cerută cu credinţă, această binecuvântare făgăduită aduce odată cu ea toate celelalte binecuvântări".[4] Acesta a fost subiectul asupra căruia Hristos „a insistat cel mai pe larg" în timpul lucrării Sale de slujire pe pământ.[5]

În perioada ultimilor 150 de ani, adventiştii de ziua a şaptea au acordat multă atenţie subiectului Duhului Sfânt. În *Index to the Writings of E.G. White*, sunt enumerate 30 de pagini de referinţe la subiectul Duhului Sfânt. De-a lungul anilor, au fost scrise multe cărţi adventiste cu privire la acest subiect, toate încercând să prezinte mai clar lucrarea Duhului Sfânt şi nevoia noastră după locuirea Sa lăuntrică.

„Ploaia timpurie" şi „ploaia târzie" sunt strâns legate de acest subiect, deoarece ele, de asemenea „reprezintă lucrarea Duhului Sfânt".[6] „Revărsarea Duhului în zilele apostolilor a fost începutul ploii timpurii, **[6]** iar rezultatul a fost plin de slavă".[7] Ucenicii care, numai cu câteva zile înainte, Îl părăsiseră cu toţii pe Hristos, Îl mărturiseau acum cu îndrăzneală. Rezultatul ploii timpurii a

fost văzut rapid: 3000 de oameni au fost convertiţi într-o zi şi, în scurt timp, lumea a fost „răscolită" (Fapte 17,6).

Totuşi, noi, cei care trăim la încheierea istoriei acestui pământ, vom vedea o manifestare mult mai mare a puterii Duhului Sfânt. „Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu, în comparaţie cu aceea care a marcat începutul ei. Profeţiile care s-au împlinit în revărsarea ploii timpurii, la începutul vestirii Evangheliei, urmează a fi împlinite din nou în ploaia târzie la încheierea acesteia".[8]

Ploaia timpurie reprezintă de asemenea lucrarea Duhului Sfânt în procesul de convertire şi creştere spirituală, „de la un stadiu la altul". Ploaia târzie, maturizând secerişul lumii, „reprezintă harul spiritual care pregăteşte biserica pentru venirea Fiului omului". Totuşi, dacă ploaia timpurie nu şi-a făcut lucrarea, „ploaia târzie nu poate să aducă nicio sămânţă la maturitate".[9]

Semnificaţia deplină a ploii târzii este înţeleasă, numai când este aşezată în contextul ei corespunzător în cadrul teologiei adventiste. În loc de a fi doar unul din lista punctelor de credinţă, ploaia târzie este asociată îndeaproape cu înţelegerea corectă a curăţirii sanctuarului, a judecăţii din timpul sfârşitului şi a evenimentelor ultimelor zile, toate puse în contextul temei marii lupte.

„Marea strigare" este legată îndeaproape de ploaia târzie, deoarece aceia care primesc ploaia cerească vor vesti *solia* finală a lui Dumnezeu pentru lume. „Ploaia târzie, înviorarea de la faţa Domnului, marea strigare a îngerului al treilea", este aceea care îi face în stare pe cei din poporul lui Dumnezeu să „vestească adevărul cu o mare putere" în mijlocul celor mai dificile circumstanţe.[10] Această „înviorare de la faţa Domnului va veni pentru a da putere marii strigări a îngerului al treilea şi pentru a-i pregăti pe sfinţi să reziste în perioada când vor fi revărsate cele şapte plăgi finale".[11]

Această „ultimă solie a milei, care trebuie să-i fie vestită lumii, este o descoperire a caracterului Său plin de dragoste",[12*] este „solia neprihănirii lui Hristos",[13] „solia îndreptăţirii prin credinţă", care constituie „cu adevărat solia îngerului al treilea".[14] **[7]** Această solie pe care Dumnezeu a „poruncit să-i fie vestită lumii…, trebuie să fie proclamată cu glas tare şi însoţită de o mare măsură a revărsării Duhului Său".[15] Noi putem să aşteptăm timpul când „evenimentele din Ziua Cincizecimii se vor repeta cu o putere chiar mai mare decât în ocazia aceea. Ioan spune: «Am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; şi pământul s-a luminat de slava lui» (Apocalipsa 18,1)."[16]

Unul dintre cele mai măreţe motive pentru anticiparea revărsării ploii târzii, este acela că în mijlocul membrilor bisericii să existe o unitate ca în Ziua

Cincizecimii. Totuşi, înainte ca ploaia târzie să poată fi revărsată, mai întâi trebuie să aibă loc unitatea – în timpul experienţei ploii timpurii:

> „Avem nevoie de iluminare divină…. Harul transformator al lui Dumnezeu va lucra asupra inimilor omeneşti şi va conduce la o unitate care nu a fost realizată până acum, deoarece toţi cei care se aseamănă chipului lui Hristos vor fi în armonie unii cu alţii. Duhul Sfânt va crea unitate….
>
> Duhul Sfânt Îl proslăveşte pe Dumnezeu prin faptul că le descoperă oamenilor caracterul Său, în aşa fel încât acesta ajunge obiectul dragostei lor supreme şi prin faptul că face să se vadă în ei caracterul Său. Ei văd cu claritate că în lume nu a existat niciodată vreo neprihănire, cu excepţia neprihănirii Sale, nicio excelenţă, cu excepţia celei care vine de la El. Când Duhul Sfânt a fost revărsat din cer, biserica a fost inundată de lumină, dar Hristos a fost sursa acelei lumini; Numele Său s-a aflat pe buzele fiecăruia, dragostea Sa a umplut fiecare inimă. Tot aşa va fi când îngerul care coboară din cer cu o mare putere va lumina tot pământul cu slava lui (Apocalipsa 18,1).”[17]

Putem să vedem cu uşurinţă de ce nu este nimic de care Satana să se teamă mai mult, decât de revărsarea ploii târzii. Dacă a fost vreodată un timp când să fi fost necesară revărsarea Duhului Sfânt, timpul acela este acum. Cu toţii ar trebui să ne rugăm, în mod individual, pentru experienţa ploii timpurii şi pentru ca în mijlocul nostru să fie creată o unitate care ne va pregăti pentru revărsarea ploii târzii. Numai în felul acesta vom avea o voce unită, prin care poate fi proclamată marea strigare.

Ce putem spune despre unitate?

O singură privire asupra stării actuale a iubitei noastre Biserici Adventiste de Ziua a Şaptea ne spune că suntem departe de unitate şi că, probabil, chiar am intrat în timpul cernerii. Pe de o parte, s-au organizat unele grupări colaterale şi **[8]** diverse asociaţii religioase independente, autodenumindu-se „adventişti istorici” şi numind, în acelaşi timp, biserica organizată – „Babilon”. Unele dintre aceste asociaţii religioase s-au separat de bisericile locale, formând grupe mici, care nu recunosc nicio autoritate bisericească, în timp ce privează biserica de contribuţia zecimilor lor. Diferite dezbateri contradictorii cu privire la subiecte doctrinare, de la Trinitate şi până la stabilirea Sabatului în conformitate cu calendarele străvechi, de la stabilirea

de date şi până la reinterpretarea profeţiilor cu privire la zilele sfârşitului, toate sunt exemple care stau la baza multor mişcări noi.[18]

Pe de altă parte, balansând pendulul în direcţia opusă, în ultimele două decenii, câteva biserici din America de Nord s-au separat de organizaţie, devenind biserici adventiste congregaţionale. Deşi unele dintre aceste biserici sunt nou înfiinţate, multe dintre ele sunt derivate din divizarea unor biserici mai vechi, deja existente. Nu numai că a avut loc o pierdere a membrilor bisericii şi a susţinerii financiare venite din partea acestora, dar a avut loc şi o aparentă abandonare a multor doctrine fundamentale ale credinţei adventiste. Un numitor comun al multora dintre bisericile congregaţionale este desconsiderarea doctrinelor biblice de la 1844, a doctrinelor despre curăţirea sanctuarului, judecata de cercetare, cele trei solii îngereşti şi alte puncte de credinţă adventiste distinctive, care se află într-o legătură strânsă cu înţelegerea mesajului neprihănirii prin credinţă în contextul timpului sfârşitului.[19*] În ultima vreme, biserica pare să se confrunte cu faptul, făcut public recent, că unii profesori din universităţile şi colegiile noastre (nu numai La Sierra) promovează teoria evoluţionistă.[20] Rolul lui Ellen White şi al inspiraţiei ei, precum şi al inspiraţiei întregii Biblii, continuă să fie puse la îndoială de către unii.[21] *Adventist Today*, vocea mişcării adventiste progresiste, adaugă aproape în fiecare lună noi puncte pe lista problemelor.

Deşi numărul membrilor bisericii se apropie de cifra de 20 de milioane la nivel mondial, în America de Nord numărul de membrii este mai degrabă static. Motivul unei astfel de situaţii ar putea să fie în faptul că, în mijlocul aparentei polarizări care are loc pretutindeni în Diviziunea America de Nord, miile de membrii din biserica organizată se confruntă cu o mulţime de voci care le atrag atenţia. În cartea lui, *The Remnant*, Clifford Goldstein descrie într-un limbaj sugestiv unele dintre păcatele îngrozitoare care există în biserica noastră.[22] Nu este **[9]** nevoie de prea multe investigaţii pentru a ajunge la concluzia că lucrurile nu stau tocmai bine în mijlocul nostru. Perspectiva unităţii pare tot mai imposibil de atins, în comparaţie cu oricare alt timp din istoria adventistă. Mulţi exprimă ideea că singura speranţă de supravieţuire este aceea de a „elibera calea", pentru ca Dumnezeu să poată revărsa ploaia târzie asupra bisericii Sale „apatice". Este destul de trist că una dintre cele mai mari posibile piedici în calea unităţii constă tocmai în înţelegerea subiectului ploii târzii şi a marii strigări, în special în relaţie cu istoria noastră adventistă. În biserica de astăzi sunt prezente două concepţii principale, ambele pretinzând că sunt susţinute de Ellen White, deşi fiecare diferă oarecum în ce priveşte înţelegerea autorităţii şi inspiraţiei ei. Înainte de a începe, ar fi bine să privim puţin la aceste două mari concepţii cu privire la ploaia târzie şi marea strigare, perioada 1888 şi la alte subiecte teologice strâns legate de acestea.

Marea strigare a venit şi a fost primită, ploaia târzie nu a venit, prin urmare nu a fost respinsă[23]

În timp ce vom examina succint prima concepţie principală, trebuie să ne dăm seama că, deşi cei care susţin concepţia aceasta ar putea să nu fie de acord asupra fiecărui detaliu, există puncte majore care îi unesc. Această concepţie susţine că, spre sfârşitul evului întunecat, Dumnezeu a trimis Reformaţiunea ca fiind o descoperire deplină a Planului de Mântuire. Aşadar, semnificaţia anului 1844, în loc de a fi o schimbare în lucrarea de slujire a lui Hristos în sanctuarul ceresc, reprezintă în primul rând data la care Dumnezeu a adus la existenţă un popor al timpului sfârşitului, pentru a-i împărtăşi lumii această Evanghelie a Reformaţiunii împreună cu celelalte elemente distinctive adventiste – cum ar fi Sabatul şi starea omului în moarte. În deceniile 1870 şi 1880, când adventismul a ajuns să devieze spre legalism, Dumnezeu a răspuns, trimiţând unul dintre mesajele cele mai preţioase. În conformitate cu această concepţie, „mesajul 1888" este cel care a fost prezentat numai în anul 1888, la Minneapolis. Nimeni nu ştie exact ce s-a spus la Minneapolis, dar poate fi rezumat ca fiind creştinismul fundamental. Acest mesaj a fost mesajul marii strigări; creştinismul fundamental aşa cum s-a găsit în învăţătura Reformaţiunii cu privire la o îndreptăţire prin credinţă exclusiv juridică (forensică) – aşa cum a fost prezentată de evanghelizatorii sfinţirii – combinată cu învăţătura unică adventistă despre Sfânta Lege şi starea muritoare a sufletului. Jones şi Waggoner nu au înţeles pe deplin acest mesaj în 1888, dar Ellen White l-a înţeles, prin urmare, ea a putut să declare că atunci a venit solia marii strigări. **[10]**

În conformitate cu această concepţie, a avut loc o respingere iniţială a mesajului de la Minneapolis, respingere cauzată în principal de conflictele personale stârnite de Jones şi Waggoner. Majoritatea adventiştilor au acceptat mesajul aşa cum a fost prezentat la adunările de tabără din 1889 şi la adunările pastorale şi ale Conferinţelor Generale între anii 1889 şi 1891. Pocăinţa celor care au respins iniţial mesajul a avut ca rezultat acceptarea lui generală. Astfel, 1888 este văzut mai degrabă ca fiind o victorie, decât o mare dezamăgire. Lucrarea bisericii a explodat, după ce s-a reorganizat în 1901 şi s-a răspândit în întreaga lume.

Concepţia aceasta afirmă că Ellen White i-a susţinut pe Jones şi Waggoner, dar susţinerea s-a datorat faptului că mesajul lor a fost acela al creştinismului fundamental. O mare parte a interacţiunilor dintre Ellen White şi Jones şi Waggoner au avut loc în încercarea de a corecta greşelile lor teologice, aşa cum este dovedit în declaraţiile ei de la Minneapolis, când a spus că nu era de acord cu tot ce prezentau ei. Deşi ea nu a identificat niciodată

aspectele cu privire la care nu era de acord, cei care susţin concepţia aceasta dau numeroase exemple, atunci când verifică teologia lui Jones şi Waggoner şi o compară cu Evanghelia Reformaţiunii. Se susţine că Ellen White nu i-a corectat în multe dintre aceste aspecte, deoarece ea nu a intenţionat niciodată să fie o autoritate în domeniul subiectelor teologice. Ea a căutat numai să-i îndrume pe oameni înapoi la Biblie.

Cei care susţin concepţia aceasta sugerează că una dintre greşelile teologice principale pe care le-a prezentat Jones a fost că ploaia târzie începuse în 1892. Se declară că Jones a propus o astfel de idee, deoarece a crezut că Anna Rice primise darul profeţiei ca împlinire a capitolului 2 din Ioel, în timp ce Ellen White, pe de altă parte, a spus că marea strigare începuse, dar nu şi ploaia târzie. Astfel, marea strigare şi ploaia târzie, deşi sunt legate între ele, pot fi separate. Ploaia târzie este puterea dată pentru a proclama marea strigare. Prin urmare, solia marii strigări a început cu peste o sută de ani în urmă şi a fost primită, dar ploaia târzie nu a început niciodată, parţial din cauza lipsei de unitate din biserică, provocată de Jones şi Waggoner.

Această concepţie declară că, având în vedere că ploaia târzie nu a început în 1888, nu este necesar să ne pocăim pentru respingerea ei, ci doar să ne rugăm pentru revărsarea ei în viitor, apropiat. Prin urmare, biserica nu a rătăcit în pustie aşteptând revenirea Domnului, ci a prosperat, aşa cum este confirmat de prezenţa [illegible] instituţiilor adventiste răspândite pretutindeni în lume şi de numărul de membri de peste 16 milioane. Totuşi, dacă noi, ca popor, am putea să fim învinuiţi parţial pentru întârzierea celei de a doua veniri a Domnului, fără îndoială [illegible] mare parte a responsabilităţii stă în mâinile Sale, sau în evenimente asupra cărora noi nu avem niciun control.

Deşi *unele* dintre aceste păreri cu privire la marea strigare şi ploaia târzie îşi au originea printre adventiştii la începutul evenimente ale deceniului 1890, *multe* dintre aceste păreri [illegible] mai proeminent începând cu deceniul 1930. Iniţial, ele au început ca răspuns la cartea lui A.G. Daniells, *Christ Our Righteousness* şi, chiar mai mult, ca răspuns la manuscrisul lui Taylor Bunch – *Forty Years in the Wilderness in Type and Antitype* – care compară Biserica Adventistă cu Israelul din vechime. D.E. Robinson, A.T. Robinson şi C. McReynolds au scris cu toţii lucrări la începutul anului 1931, încercând să apere biserica de ceea ce ei au considerat a fi nişte interpretări greşite şi extremiste.[24] Deceniul 1940 a produs alte trei lucrări în apărarea bisericii, scrise de N.F. Pease, L.H. Christian şi A.W. Spalding, oameni care de asemenea au simţit că acuzaţia de respingere a ploii târzii era un atac la adresa bisericii.[25*]

După publicarea cărţii lui Robert Wieland şi Donald Short, *1888 Re-examined*, au mai fost publicate câteva cărţi şi documente în care biserica a

fost apărată de ceea ce este privit a fi un atac neîndreptăţit cu privire la 1888. Multe dintre aceste cărţi, articole şi rapoarte au fost produse sub auspiciile Conferinţei Generale care a susţinut în principiu concepţia aceasta.[26]

În toamna anului 1957, conducerea adventistă a publicat *Questions on Doctrine (QOD)*, ca fiind un răspuns oficial la întrebările puse de calvinistul evanghelic Walter Martin (un tânăr cercetător, „specialist" în secte necreştine, editor consultant al revistei *Eternity*) şi Dr. Donald Barnhouse (editor al revistei *Eternity*). Publicarea *QOD* a avut loc după câţiva ani de dezbateri pe care Barnhouse şi Martin le-au avut cu T.E. Unruh (preşedintele Conferinţei East Pennsylvania), Walter Read (secretar teritorial al Conferinţei Generale), Roy Allan Anderson (editor al revistei *Ministry*) şi LeRoy Froom (autor, editor, profesor şi fondator al revistei *Ministry*), care căutau să elibereze adventismul de statutul de sectă în cadrul lumii evanghelice.[27*] După publicarea *QOD*, majoritatea cărţilor publicate de biserică în legătură cu 1888 au preluat o nouă înţelegere a istoriei şi mesajului de la 1888, precum şi a motivelor care au cauzat căderea lui Jones şi Waggoner la sfârşitul secolului. **[12]** Aceste subiecte au devenit mai evidente după evenimentul care a avut loc la Palmdale, în 1976, când [illegible] Ford a adresat o provocare cu privire la înţelegerea doctrinelor [illegible]. În cei 35 de ani care au trecut de atunci, majoritatea publicaţiilor [illegible] produse şi finanţate de biserică în legătură cu marea strigare şi ploaia târzie în contextul 1888, au continuat pe această linie de gândire.[28*]

Concepţia pro[illegible] începând cu deceniile [illegible] şi 1980 declară că o mare parte a lipsei de [illegible] a existat în [illegible] anii 1890 şi până în prezent, a fost cauzată [illegible] de o teologie falsă, provenită direct din mesajul principal predicat [illegible] şi Waggoner imediat după Minneapolis – constituind aceeaşi bază teologică [illegible] înţelegeau ei Evanghelia şi conducându-i direct în afara [illegible] mitate cu această concepţie, teologia falsă a lui Jones şi Waggoner a fost probabil o parte a interpretării lor, într-o formă nedezvoltată, chiar înainte de Minneapolis, dar nu a fost pe deplin dezvoltată decât după Conferinţa de la 1888. Ca urmare, Ellen White a putut să-i susţină în predicarea mesajul lor din 1888. Se declară că aceste greşeli se află în prezentările lui Jones şi Waggoner la adunările de tabără de la începutul anului 1889. Acolo au fost exprimate clar patru erezii cheie: 1) negarea de către Jones şi Waggoner a doctrinei păcatului originar (care i-a condus la trei alte erezii); 2) Hristos a preluat natura păcătoasă a lui Adam; 3) neprihănirea prin credinţă includea îndreptăţirea şi sfinţirea – în loc de a fi doar o îndreptăţire prin credinţă acordată exclusiv din punct de vedere juridic, forensic; 4) cei din generaţia finală vor dezvolta un caracter desăvârşit înaintea de revenirea lui Hristos. Susţinătorii acestei concepţii declară că respectivele

patru erezii l-au condus pe Waggoner direct la panteism şi pe Jones la mişcarea „trupul sfânt”, iar reapariţia aceloraşi patru erezii în zilele noastre – aduse în principal prin intermediul adventiştilor conservatori – constituie apostazia „Omega”, despre care ne-a avertizat Ellen White.

Acum, ne vom îndrepta atenţia asupra celei de a doua mari concepţii cu privire la ploaia târzie şi a marii strigări, perioada 1888 şi alte subiecte teologice strâns legate de aceasta.

Ploaia târzie şi marea strigare au venit şi au fost respinse[29]

În timp ce examinăm cea de a doua concepţie principală, trebuie să ne dăm seama că, deşi printre cei ce susţin această concepţie ar putea să nu existe un acord cu privire la fiecare detaliu, totuşi sunt trei puncte majore care îi unesc. Această concepţie **[13]** susţine că Domnul a trimis o mare lumină prin reformatorii din secolul al XVI-lea, pentru a-i chema pe oameni din întunericul ideilor false papale. Totuşi, lumina aceea avea să devină tot mai strălucitoare şi să crească până în timpul sfârşitului. Mişcarea adventistă care a condus la organizarea Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea în calitate de biserică a rămăşiţei din timpul sfârşitului este considerată a fi depozitara finală a acelei lumini culminante, care trebuie să-i fie vestită lumii. Sfârşitul celor 2300 de ani în 1844 indică o schimbare în lucrarea de slujire preoţească a lui Hristos în sanctuarul ceresc. În loc de a semnifica o schimbare în modul în care o persoană este mântuită, doctrina de cercetare a devenit mai degrabă punctul culminant al Planului de Mântuire – solia deasupra tuturor celorlalte – care trebuie să contribuie la pregătirea poporului în viaţă la întoarcerea lui Hristos. Această interpretare este aşezată în centrul temei mari a luptei şi este dezvoltată în cadrul întreitei solii îngereşti.

În conformitate cu această concepţie, faptul că biserica nu a reuşit să accepte lumina progresivă şi să crească spiritual prin primirea acestei lumini a condus la starea laodiceană în care s-a ajuns pe parcursul unui deceniu după Marea Dezamăgire. Lipsa de răspuns la chemarea la pocăinţă adresată de Cer prin solia laodiceană vestită în deceniul 1850 a condus la fariseismul din deceniile 1870 şi 1880. Având în vedere această stare a bisericii, Domnul a trimis un mesaj special, cu intenţia de a completa lucrarea harului Său în inimile omeneşti, pentru ca marea luptă să poată fi încheiată. Mesajul acesta, care a început în 1888, a fost începutul ploii târzii şi a marii strigări. Ploaia târzie şi marea strigare, deşi sunt două elemente distincte, nu pot fi separate niciodată – deoarece ploaia târzie este *cauza*, iar marea strigare este *efectul*. În loc de a aduce doar o creştere din punct de vedere a *volumului*, ploaia târzie a adus o creştere *a luminii* care urma să facă marea strigare să lumineze

pământul cu slava ei şi să cuprindă pământul cu solia Evangheliei lui Dumnezeu pentru timpul sfârşitului, cu un har mult mai abundent.

Această concepţie declară că mesajul din 1888 a fost diferit de mesajul evanghelic din acel timp. Mesajul din 1888 cu privire la neprihănirea prin credinţă este strâns legat de adevărurile biblice distinctive ale adventiştilor de ziua a şaptea, îndeosebi de înţelegerea curăţirii sanctuarului, care pregăteşte o generaţie finală pentru a sta înaintea lui Dumnezeu – curăţită de păcat – ca o ultimă demonstrare a harului Său la încheierea marii lupte. Acceptarea unei astfel de *lumini* urma să fie sinonimă cu acceptarea ploii târzii, care este mai mult decât doar o *putere* fără formă, ci mai degrabă **[14]** o *mare autoritate* conferită de prezenţa apropiată a lui Isus, prin Duhul Sfânt. Abilitatea de a da marea strigare era dependentă de acceptarea soliei care ar fi luminat atunci întregul pământ cu slava ei, în timp ce poporul lui Dumnezeu, în unitate desăvârşită, urma să împărtăşească vestea cea bună pretutindeni în lume. Ca rezultat, secerişul avea să se coacă, iar Hristos urma să vină curând pe pământ, pentru a pune capăt pe deplin păcatului şi suferinţei.

Această concepţie declară că lumina pe care Domnul a trimis-o a fost sub forma unei solii, pe care, în mila Sa cea mare, a trimis-o prin doi mesageri – A.T. Jones şi E.J. Waggoner. Deşi Dumnezeu a început să lucreze în inima lui Jones şi Waggoner la începutul deceniului 1880, cea mai preţioasă solie a început să le fie prezentată conducătorilor bisericii la principal în anul 1888. Faptul că nu avem o înţelegere a mesajului prezentat în 1888 la Minneapolis nu este considerat a fi o problemă, deoarece acela mesaj a fost proclamat în mod mai detaliat la adunările de tabără şi instituţiile pastorale din anii ce au urmat; sub îndrumarea profetică a Ellen White, care Dumnezeu a chemat-o să stea la postul datoriei.

În conformitate cu această nouă concepţie, mesajul din 1888, pe care Dumnezeu l-a trimis prin Jones şi Waggoner, a fost o învăţătură cuprinzătoare cu privire la farmecul inegalabil al lui Hristos în contextul neprihănirii prin credinţă. Deşi mesajul din 1888 conţine multe componente, *cel puţin* patru aspecte ale acestuia se deosebesc de concepţiile evanghelice populare şi au fost însoţite de conflicte evidente.[30*] 1) Pentru că ideea lui Jones şi Waggoner cu privire la natura păcatului şi natura omului a fost înţeleasă în contextul marii lupte, ei au respins doctrina augustiniană a păcatului originar ca fiind o idee papală falsă. Ei au înţeles că jertfa lui Hristos a fost adusă pentru neamul omenesc, eliberându-i pe toţi de condamnarea păcatului lui Adam, fapt ce le-a dat tuturor oamenilor libertatea de a-şi alege destinul, chiar dacă au primit o natură păcătoasă. 2) Jones şi Waggoner au înţeles că Hristos Şi-a înveşmântat natura divină fără păcat în natura noastră umană păcătoasă, în scopul de a-l elibera pe om de păcat. 3) Ei au înţeles că neprihănirea prin credinţă a fost mai

mult decât o declaraţie juridică, pentru că a inclus atât îndreptăţirea, cât şi sfinţirea. 4) Ei au înţeles că o parte a Marelui Plan de Mântuire consta în faptul că Dumnezeu va pregăti un popor al timpului sfârşitului în decorul timpului sfârșitului – prin solia ploii târzii – în scopul de a sta, îmbrăcat în neprihănirea lui Hristos, fără păcat, înaintea unui **[15]** Dumnezeu Sfânt. Această demonstrare finală urma să valideze cerinţele lui Dumnezeu în marea luptă contra lui Satana, prin manifestarea puterii Sale de a elibera de păcat – nu în păcat – realizată prin lucrarea noului legământ în cadrul curăţirii finale a sanctuarului.[31*]

Totuşi, în conformitate cu această concepţie, mesajul nu a fost recunoscut la adevărata lui valoare de către mulţi dintre conducătorii şi laicii care au pretins că deja credeau în îndreptăţirea prin credinţă. Ca rezultat al mândriei şi încăpăţânării lor, Duhul Sfânt a fost tratat uşuratic, dispreţuit şi respins. Respingerea mesajului nu a avut loc din cauză că Jones şi Waggoner aveau personalităţi ofensatoare, ci din cauza împotrivirii faţă de mesaj în sine. Deşi unii s-au pocăit şi au acceptat ulterior mesajul, alţii au pretins că s-au pocăit, dar au continuat să lupte contra mesajului, în timp ce alţii au părut că s-au pocăit, dar doar au fost de acord cu mesajul. Ca rezultat al respingerii ploii târzii în perioada acelor ani cheie, biserica în ansamblu a rătăcit în pustia acestei lumi a păcatului [illegible] este o sută de ani. Mai mult, singura cale prin care ploaia târzie va fi revărsată din nou cu îmbelşugare asupra unei biserici apatice este aceea ca membrii ei, atât conducători, cât şi laici, să recunoască păcatele părinţilor lor, să se pocăiască în mod individual şi corporativă, să recupereze şi să proclame mesajul pe care Dumnezeu l-a trimis [illegible] este o 120 de ani în urmă.

Această concepţie [illegible] că Ellen White face o paralelă între poporul iudeu şi Biserica Adventistă [illegible] Sabatului. Tot cum iudeii au aşteptat venirea lui Mesia, dar nu L-au [illegible] venit, tot astfel noi, ca popor, am aşteptat ploaia târzie, dar nu am recunoscut manifestarea ei şi L-am alungat pe Isus. Deşi mulţi iudei continuă să-şi verse inimile în rugăciune la Zidul Plângerii, implorându-L pe Dumnezeu să-L trimită pe îndelung aşteptatul Mesia, rugăciunile lor nu vor primi răspuns niciodată şi nici *nu pot* să primească. Până când nu îşi dau seama că Mesia a venit deja şi cu o înţelegere clară se pocăiesc de necredinţa lor, rugăciunile lor nu pot primi răspuns. În acelaşi fel, noi, ca popor, ne-am rugat pentru revărsarea ploii târzii timp de mai bine de 120 de ani după 1888. Totuşi, Dumnezeu nu poate să răspundă la rugăciunile noastre, până când nu vom recunoaşte şi vom admite păcatele înaintaşilor noştri, inclusiv negarea noastră de atunci şi până în prezent. Recunoaşterea adevărului din istoria noastră ne va salva de perpetuarea

greşelilor lor şi ne va conduce la pocăinţă profundă pentru necredinţa personală. **[16]**

De asemenea, această concepţie afirmă că Ellen White a făcut numeroase declaraţii de susţinere a lui Jones şi Waggoner şi a mesajului cât se poate de preţios al neprihănirii prin credinţă, care a fost trimis prin ei. Când Jones şi Waggoner au făcut greşeli, ambii fiind oameni supuşi greşelii, Ellen White a căutat să-i corecteze, adresându-le sfaturi specifice cu privire la aspectele în care greşiseră. Atâta vreme cât au ascultat cu umilinţă acele sfaturi, au beneficiat de ele. Ellen White a avertizat că Jones şi Waggoner ar putea să fie doborâţi de ispită, dar dacă se va întâmpla astfel, nu va fi o dovadă că mesajul lor a fost greşit. Astfel, panenteismul lui Waggoner şi ostilitatea lui Jones, precum şi orice extreme de care au dat dovadă în anii ulteriori, nu au fost cauzate de mesajul pe care l-a trimis Domnul, ci mai degrabă de o îndepărtare de acel mesaj, în ultima parte a deceniului 1890. Din nou, panenteismul, mişcarea „trupul sfânt" şi orice alte extreme nu au fost rezultatul unei erori fatale în înţelegerea iniţială a lui Jones şi Waggoner, ci mai degrabă înţelegerea lor s-a schimbat prin acceptarea unei idei false, parazite, care se află adesea aproape de adevăr şi, ca urmare, au fost biruiţi de ispită. Mai mult, ideile false ale lui Jones şi Waggoner s-au dezvoltat după ce au suportat ani de împotrivire şi respingere faţă de adevăratul mesaj pe care Dumnezeu îl trimisese prin ei.

Această a doua concepţie principală cu privire la marea strigare şi ploaia târzie a fost exprimată începând cu anii 1900, mai întâi de către unii dintre participanţii la evenimente ale arătării Lui. Totuşi, concepţia aceasta a fost prezentată în mod eminent începând cu deceniul 1920, primul dintre susţinători fiind preşedintele Conferinţei Generale, A.G. Daniells, în cartea lui *Christ Our Righteousness* ca rezultat al evenimentelor din 1888 şi din cei aproape 40 de ani care au urmat. Daniells a declarat: „Mesajul [din 1888] nu a fost acceptat niciodată, nici proclamat, nici lăsat să-şi urmeze cursul liber, aşa cum ar fi trebuit, pentru a-i transmite bisericii binecuvântările nemăsurate care erau cuprinse în el. Seriozitatea exercitării unei astfel de influenţe este indicată de mustrările care au fost adresate. Aceste cuvinte de mustrare şi îndemn ar fi trebuit să beneficieze de consideraţia cea mai atentă în timpul acesta…. O, dacă am fi ascultat cu toţii aşa cum ar fi trebuit, atât avertizarea, cât şi apelul care au venit la noi într-o modalitate aparent ciudată, dar impresionantă, la Conferinţa din 1888! Câtă nesiguranţă ar fi fost înlăturată, câte rătăciri, înfrângeri şi pierderi ar fi fost prevenite! Ce lumină, binecuvântare, triumf şi progres ar fi venit pentru noi!"[32]

La numai câţiva ani după ce a fost tipărită cartea lui Daniells, Taylor Bunch, pastor, profesor de religie şi autor, a scris un pamflet intitulat *Forty*

Years in the Wilderness in Type and Antitype, care exprima idei similare cu privire la ploaia târzie şi marea strigare.[33] În acest pamflet, Bunch prezintă paralelele dintre Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea şi copiii lui Israel în călătoria lor din Egipt în Canaan. Cu ajutorul soţiei lui, Taylor Bunch a susţinut prezentările din săptămânile de rugăciune de toamnă şi primăvară de la Pacific Union College, în perioada anului şcolar 1930 – 1931, în care a expus subiectul din pamfletul său.[34] Câţiva ani mai târziu, în 1937, Bunch a prezentat o serie similară de 36 predici la Battle Creek Tabernacle, în timpul serviciilor divine de Sabat după-amiază. Aceste predici au fost publicate sub forma unei cărţi cu titlul *The Exodus and Advent Movement in Type and Antitype*, scrisă astfel „pentru convenienţa specială a celor care le-au auzit şi, de asemenea, datorită solicitărilor din partea pastorilor şi a altor slujitori ai Evangheliei care le doreau”.[35]

În studiile sale, Bunch a intrat în detalii mai amănunţite decât Daniells. Când a ajuns la experienţele Israelului din vechime de la Cades-Barnea, Bunch a făcut aplicaţia la Conferinţa de la Minneapolis din 1888 şi la urmările acesteia, precum şi la întoarcerea poporului din pustia rătăcirii. Bunch a declarat că ploaia târzie fusese respinsă şi că evenimentele din 1888 nu vor dispărea, până când nu le vor fi prezentate popoarelor, pentru ca ei să îşi dea seama ce se întâmplase în realitate:

> „Mesajul neprihănirii prin credinţă a fost predicat cu putere timp de mai bine de zece ani, în perioada anterioară, criza de la Minneapolis a focalizat atenţia cu [illegible]. Acest mesaj a adus începutul [illegible]. «Timpul în [illegible] este chiar asupra noastră, deoarece [illegible] a îngerului al treilea a început deja prin descoperirea [illegible] lui Hristos, Răscumpărătorul care poartă păcatele. Acesta [illegible] a treilea îngerului a cărui slavă va umple întregul pământ» (R.H. 22 noiembrie, 1892). De ce nu a continuat ploaia târzie să cadă? Pentru că mesajul care a adus-o a încetat să fie predicat. Aceasta a fost respinsă de mulţi şi a dispărut curând din experienţa poporului adventist, iar marea strigare a murit odată cu ea. Ploaia târzie poate să înceapă din nou, numai dacă mesajul care a adus-o atunci este primit şi acceptat….
>
> Chiar înainte de sfârşit, poporul adventist îşi va revizui istoria trecută şi o va vedea într-o lumină nouă. Trebuie să studiem şi să înţelegem anti-tipurile celor două experienţe de la Cades-Barnea ale Israelului din vechime şi să învăţăm din greşelile părinţilor noştri, îndeosebi din perioada crizei de la 1888. Trebuie să recunoaştem şi să mărturisim **[18]** greşelile părinţilor noştri şi să avem grijă să nu le

repetăm, întârziind astfel şi mai mult triumful final al mişcării adventiste. Istoria trecutului trebuie să fie revizuită şi studiată în lumina acestor greşeli şi a consecinţei lor care constă în întârzierea îndelungată a venirii lui Hristos."[36]

Donald K. Short şi Robert J. Wieland, misionari în Africa timp de mulţi ani, au devenit probabil cei mai binecunoscuţi şi mai proeminenţi susţinători ai multora dintre aceste idei, după ce au trimis Conferinţei Generale, în 1950, manuscrisul lucrării lor *1888 Re-examined*. În anii 1970, ei au început să-şi publice opiniile pe larg în multe cărţi, unele publicate de casele de editură ale bisericii, altele de case de editură particulare, iar mai târziu unele sub auspiciile 1888 Message Study Committee.[37] Au fost şi alţii care au susţinut multe dintre aceste puncte de vedere în diferite articole şi cărţi.[38]

Marea dilemă

Eu sunt a cincea generaţie de adventişti de ziua a şaptea. Străstrăbunicul meu a participat la Conferinţa Generală de la Minneapolis, din 1888, iar apoi a devenit pentru un scurt timp preşedintele Conferinţei Wisconsin. Eu nu ştiu dacă el a fost unul dintre „cei" care au respins în mod deschis ceea ce, în marea Sa milă, Domnul a trimis bisericii Sale prin fraţii Waggoner şi Jones. Totuşi eu ştiu că fiecare din aceste cinci generaţii, inclusiv generaţia mea, a trăit timpul când Duhul Sfânt va fi revărsat.

Când studiem subiectul acesta, vom fi confruntaţi cu marea dilemă de a decide care dintre concepţiile cu privire la istoria noastră este corectă. Dacă Domnul a trimis începutul ploii târzii, iar noi, ca biserică, am dispreţuit-o şi neam împotrivit ei, indiferent de consecinţele de cauzare a dezbinării, oare nu ar trebui să căutăm pocăinţa individual şi, de asemenea, ca biserică? Altfel, oare nu vom continua pur şi simplu să repetăm respingerea? Pe de altă parte, dacă ploaia târzie nu a început niciodată şi, ca urmare, noi nu am respins-o niciodată ca biserică, oare nu ar trebui să facem tot ce putem mai bine pentru a evita să fim distraşi şi să-i distragem şi pe alţii de la lucrarea mai importantă de predicare a Evangheliei Reformaţiunii în lume?

Când examinăm aceste subiecte importante, ar trebui să ne amintim că Ellen White a fost martoră a multora dintre aceste evenimente istorice.[39] Prin urmare trebuie să **[19]** ne punem câteva întrebări. A văzut Ellen White o legătură puternică între mesajul neprihănirii prin credinţă, de la 1888, şi evenimentele finale care aveau loc în acel timp? A văzut ea o legătură între acceptarea acelui mesaj şi a doua venire a lui Hristos? A văzut ea o legătură între ploaia târzie şi marea strigare? În descrierea ei cu privire la ce avea loc

atunci, a separat ea ploaia târzie de marea strigare? Putea una să înceapă fără cealaltă? Putea una să fie acceptată fără a fi acceptată şi cealaltă? A văzut Ellen White Sesiunea Conferinţei Generale din 1893 ca fiind o încercare a lui Jones de a declanşa „redeşteptarea ploii târzii", sau ca fiind doar „fanatism" şi „agitaţie", aşa cum a văzut-o Uriah Smith? A început ploaia târzie cu adevărat? Este posibil ca aceasta să fi fost respinsă? Ne oferă declaraţiile lui Ellen White cu privire la ploaia târzie şi marea strigare, când acestea sunt considerate în ordine cronologică, o înţelegere mai pătrunzătoare asupra acestor întrebări? Vom căuta să găsim răspunsuri la toate aceste întrebări şi la multe altele.[40]

Întoarcerea ploii târzii a început ca o compilaţie simplă, şi totuşi unică, a declaraţiilor lui Ellen White cu privire la subiectul ploii târzii şi marii strigări, pe care ea le-a făcut între anii 1840 şi încheierea vieţii ei, în 1915. Veţi găsi aceste declaraţii prezentate pretutindeni în carte, aşezate, cu câteva excepţii, în ordine cronologică. Nu sunt prezentate toate declaraţiile lui Ellen White cu privire la ploaia târzie şi marea strigare, dar veţi găsi un rezumat pe larg. Fiecare capitol progresează cronologic şi se referă la problemele relevante cu privire la ploaia târzie şi marea strigare din perioada respectivă. Ar trebui să fie menţionat că, pe măsură ce manuscrisul a progresat, au fost adăugate tot mai multe informaţii legate de context, pentru a contribui la oferirea răspunsurilor atât cu privire la întrebările ridicate de evenimentele istorice, cât şi cu privire la întrebările ridicate de ştirile adventiste care au fost publicate după acele evenimente. Când a fost tratată istoria adventistă legată de anul 1888, adesea contextul a fost pierdut din vedere, cel puţin de către unii care au intrat în dezbateri. În consecinţă, a fost incluse unele [illegible] mai lungi, în scopul de a păstra contextul complet, care va permite cititorilor să tragă concluzii personale, fiind mult mai bine informaţi.

Întoarcerea ploii târzii este rezultatul [illegible] studiu personal al acestui subiect important. Lucrarea se [illegible] e originale, incluzând scrierile lui Ellen G. White, A.T. Jones, E.J. Waggoner şi alţii, îngăduindu-i astfel istoriei să vorbească de la sine. **[20]**

Scriitorul a încercat să citească majoritatea materialelor tipărite cu privire la acest subiect, pentru a fi sigur că nimic nu a fost trecut cu vederea. Mulţumesc pentru rugăciunile înălţate şi sfaturile primite din partea multora care au ajutat la îndeplinirea acestei sarcini. Deşi nu am intenţionat niciodată să scriu o carte, studiul acesta a fost o binecuvântare pentru viaţa mea şi este împărtăşit cu speranţa că va fi o binecuvântare pentru alţii. Aşa cum se întâmplă cu majoritatea cărţilor, totuşi, nu fiecare va fi de acord cu concluziile trase în studiul acesta. Acestea fiind spuse, scriitorul nu pretinde a fi infailibil. Aceasta este o carte în continuă dezvoltare. Mai există mult material de adăugat nu numai la capitolele viitoare, ci şi la capitolele pe care le aveţi în

mână. Acest fapt va face necesară mai multă editare şi elaborare, acolo unde sunt necesare ajustări.

Forţa motivatoare aflată în spatele acestui studiu constă în dorinţa de a înţelege corect istoria noastră. Binecunoscuta declaraţie făcută de Ellen White în 1892 ne spune: „Nu avem nimic de temut pentru viitor, cu excepţia faptului de a uita calea pe care ne-a condus Domnul şi *învăţăturile Sale din istoria noastră trecută*”.[41] De asemenea, ea ne aminteşte că motivul căderii lui Israel a fost acela că şi-a uitat istoria:

> „Motivul pentru care copiii lui Israel L-au părăsit pe Iehova a fost acela că generaţia care a urmat nu fusese învăţată cu privire la marea eliberare din Egipt, săvârşită prin mâna lui Isus Hristos. Părinţii lor *nu le repetaseră istoria* ocrotirii divine de care avuseseră parte copiii lui Israel *în toate călătoriile lor prin pustie….* Părinţii au neglijat tocmai lucrarea pe care Domnul le-a poruncit să o facă şi nu i-au învăţat cu privire la *planul lui Dumnezeu* pentru poporul Său ales. Ei *nu au păstrat în minte faptul că idolatria era un păcat* şi că închinarea la alţi dumnezei însemna a-L părăsi pe Iehova. Dacă părinţii şi-ar fi îndeplinit datoria, noi nu am fi avut niciodată raportul despre generaţia care nu L-a cunoscut pe Dumnezeu şi, ca urmare, a fost dată în mâinile prigonitorilor.”[42]
>
> „Atenţia mea a fost îndreptată asupra lucrării pe care Moise a făcut-o înainte de a-l i-a chemat pe poporul lui Israel şi le-a repetat experienţa din trecut, *începând cu* căderile lor şi *avertizările* care le-au fost date.”[43]

Totuşi, când vom revizui [illegible] trebui să ne aducem aminte că nu avem scopul de a căuta greşelile la alţii – din trecut sau prezent – sau scopul de a dărâma, ci mai degrabă de a putea să învăţăm din greşelile lor şi să nu le repetăm. Ar trebui să observăm cu atenţie cuvintele lui Kenneth Wood: „Când observăm greşelile părinţilor noştri spirituali, am putea fi umpluţi de suferinţă nespusă şi de regret. Dar noi nu putem schimba trecutul. Nu putem să rescriem istoria. Totuşi, putem să învăţăm **[21]** din istorie şi putem să ne punem inima şi casa în ordine, oferind o ocazie deplină ca Duhul Sfânt să Îşi îndeplinească lucrarea cu noi. Numai dacă ne raportăm astăzi în mod corect la mesajul neprihănirii prin credinţă, putem să ne aşteptăm la revărsarea ploii târzii şi la încheierea «lucrării»”.[44]

Această declaraţie mă conduce la punctul următor. Aşa cum s-a întâmplat întotdeauna, Satana caută să deturneze fiecare mişcare de reformă

printr-o contrafacere sau o formă de fanatism.[45] O privire rapidă asupra istoriei noastre adventiste arată că acest fapt este adevărat. Satana a trimis contrafaceri înainte şi după 1888. El a trimis contrafaceri în perioada timpurie a anilor 1920 atât în referirile la 1888, cât şi în declaraţiile că biserica este Babilon. La fel s-a întâmplat în anii 1930 şi 1940. După deceniul 1950, alte forme de fanatism au fost văzute atât în referirile la 1888, cât şi în chemarea adresată oamenilor de a ieşi din biserică. Satana a făcut toate aceste lucruri pentru a abate atenţia de la adevărata chemare a lui Dumnezeu de a ne revizui istoria, pentru a putea fi vindecaţi.

Vreau să declar cu claritate: Biserica nu este Babilon! Ea va asculta în cele din urmă invitaţia „Martorului cel credincios", iar prin remediile divine se va pregăti pentru nunta cea mare. În cele din urmă, Hristos va avea o mireasă fără pată sau zbârcitură. De ce? Pentru că ea va purta haina nepătată a neprihănirii lui Hristos.

Vă rog să reţineţi că această carte nu trebuie să fie folosită pentru a dărâma Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea; nu trebuie să fie folosită în evanghelizare pentru a atrage oameni în vreo grupare sectară. Ea trebuie să fie citită şi analizată cu atenţiune de către conducătorii, educatorii şi laicii adventişti interesaţi, în vederea de a avea o înţelegere mai bună a istoriei noastre.

În cele din urmă, pe parcursul acestei cărţi, am făcut tot ce am putut mai bine pentru a respecta sfatul excelent al lui George R. Knight: „Lăsaţi-o pe Ellen White să vorbească pentru sine".

NOTE FINALE INTRODUCERE:

1. Ellen G. White, „The Church's Greatest Need", *Review and Herald*, 22 martie, 1887, p.177.

2. Ellen G. White, *The Desire of Ages [Hristos Lumina lumii]*, (Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1940), p.671

3. *Ibid*., p.669.

4. *Ibid*., p.672.

5. Ellen G. White, *Selected Messages*, cartea 3 (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1980), p.156.

6. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers* (Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1923), p.506, (de aici înainte *Testimonies to Ministers*).

7. Ellen G. White, *The Acts of the Apostles in Proclamation of the Gospel of Jesus Christ* (Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1911), p.54,55, (de aici înainte *The Acts of the Apostles [Istoria faptelor apostolilor])*

8. Ellen G. White, *The Great Controversy [Tragedia veacurilor]* (Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1911), p.611.

9. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.506.

10. Ellen G. White, *Early Writings* (Washington, DC.: Review and Herald Pub. Assn., 1945), p.271.

11. *Ibid.,* p.86.

12. Ellen G. White, *Christ's Object Lessons [Parabolele Domnului Hristos]* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1941), p.415. Pastorul Jerry Finneman scoate în evidenţă cinci puncte excelente de legătură cu relaţia dintre ploaia târzie şi marea strigare a celui alcătuită din două părţi: „The Latter Rain is the Message of Christ and [illegible] righteousness" *(New England Pastor*, Nov/Dec. 2009 şi Ian/Feb. 2010).

13. Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Mărturii]*, vol.6. (Mountain View, CA.: Pacific Press Pub. Assn., 1948), p.19, (de aici înainte *Testimonies [Mărturii]* vol.1-9).

14. Ellen G. White, *Selected Messages*, cartea 1, p.372.

15. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.92.

16. Francis D. Nichol, ed., *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol.6 (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1956), p.1955, (de aici înainte, *SDA Bible Commentary*).

17. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 25b, 30 august, 1892; în *Ellen G. White 1888 Materials* (Washington, D.C.: The Ellen G. White Estate, 1987), p.1017, (de aici înainte *1888 Materials*).

18. Vezi Ty Gibson, *Abandon Ship?: One Man's Struggle to Discover God's Special Purpose for His Church* (Nampa, ID: Pacific Press Pub. Assn., 1997); Allen Barnes, *Detours & Ditches* (Denton, NC: Barnes Printing & Publ., 2005).

19. Vezi Brian Neumann, *Stop: Before it is Too Late* (Delta, BC: Amazing Discoveries, 2005); Thomas Mostert, *Hidden Heresy?: Is Spiritualism Invading Adventist Churches Today?* (Nampa, ID: Pacific Press Pub. Assn., 2005); Samuel Koranteng-Pipim, *Must We Be Silent: Issues Dividing Our Church* (Ann Arbor, MI: Berean Books, 2001), şi *Here We Stand: Evaluating New Trends in the Church* (Berrien Springs, MI: Adventists Affirm, 2005). În *Adventist Review*, noiembrie 1997, William G. Johnson a comentat despre divizarea în organizaţii independente a bisericii Damascus din Maryland, păstorită de Richard Frederick, şi a bisericii Sunnyside din Portland, Oregon. Johnson l-a asigurat pe cititor că este uşor „să explodezi… la dimensiuni exagerate" cu privire la divizarea bisericii Damascus şi că „nicio ameninţare iminentă de fragmentare în organizaţii independente" nu confruntă biserica în ansamblu. Totuşi, din noiembrie 1997 şi până acum, câteva biserici s-au alăturat numărului tot mai mare de biserici adventiste de ziua a şaptea congregaţionale. Revista *Adventist Today*, care a ajuns într-o anumită măsură port vocea mişcării adventiste congregaţionale, a enumerat şapte biserici pe coperta numărului mai-iunie din 1998, intitulat „The New Congregationalism: What Gives?" Desigur la listă ar putea fi adăugate mult mai multe. Web-ul missioncatalyst.org al lui Ron Gladden promovează activ înfiinţarea [illegible] astfel de biserici şi website-ul încă este activ în 2010.

20. www.educate[illegible].com

21. Graeme Bra[illegible] *People are Human (Look What they did to Ellen White*) (Victoria, Australia: Sig[illegible] Co., 2006); *More Than a* [illegible] (Berrien Springs, MI: Biblical Perspectives, [illegible] Desmond and Gillian Ford, *[illegible] Sake of the Gospel: Throw Out the Bathwa[illegible] Keep the Baby* (New Yo[illegible]se, Inc., 2008); Milton Hook, *Desmond Ford: Re[illegible] Dogian, Gospel* [illegible] (Riverside, CA Adventist Today Foundation, 2008); [illegible] Brand, „Ellen G[illegible] and Earth Science", (lucrare prezentată la International [illegible] Science Conference, 23-29 august, 2002); Alden Thompson, „From Sinai to [illegible] *Review*, 3-31 decembrie, 1981.

22. Clifford Goldstein, *The [illegible] Biblical Reality or Wishful Thinking?* (Nampa, ID: Pacific Press Pub. Assn., 1994).

23. Referinţe detaliate pentru opiniile exprimate aici vor fi prezentate pe parcursul cărţii.

24. Vezi, D.E. Robinson către Taylor G. Bunch, 20 decembrie, 1930 (vezi nota de final 41, Capitolul 4); A.T. Robinson, „Did the Seventh-day Adventist Denomination Reject the Doctrine of Righteousness by Faith?" 30 ianuarie, 1931; C. McReynold, „Experience While at the General Conference in Minneapolis, Minn. In 1888", n.d., 1931; totul în *Manuscripts and Memories of Minneapolis 1888* (Boise, ID: Pacific Press Pub. Assn., 1988), p.333-342. Există unele dovezi că unii dintre aceşti oameni lucraseră pentru a răspunde la Mişcarea de Reformă AZŞ, care pretindea la data aceea că 1888 a fost punctul de la care biserica a început să fie „Babilon".

25. N.F. Pease, „Justification and Righteousness by Faith in the Seventh-day Adventist Church Before 1900" (Unpublished Master's Thesis, 1945); L.H. Christian,

The Fruitage of Spiritual Gifts (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1947); A.W. Spalding, *Captains of the Host* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1949). Există unele dovezi că unii dintre aceşti oameni au fost influenţaţi şi de confruntările lor anterioare cu anumite grupări sectare, cum ar fi Sheperd's Rod şi Rogers Brother's Movement, ambele indicând 1888 ca fiind punctul de la care biserica a început să fie „Babilon".

26. General Conference of Seventh-day Adventists, „First General Conference Committee Report", 4 decembrie, 1951, în A.L. Hudson, *A Warning and its Reception* (publicată în particular, n.d.); General Conference of Seventh-day Adventists, *The Story of Our Church* (Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1956); General Conference of Seventh-day Adventists, „Further Appraisal of the Manuscript '1888 Re-examined'", septembrie 1958, în A.L. Hudson, *A Warning and its Reception* (publicată în particular, n.d.); A.W. Spalding, *Origin and History of Seventh-day Adventists* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1962); A.V. Olson, *Through Crisis to Victory 1888-1901* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1969); N.F. Pease, *The Faith That Saves* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1969); A.L. White, *Ellen G. White; The Lonely Years* (Washington D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1984).

27. Întrebările lui [illegible] au cuprins o varietate largă de aspecte din teologia adventistă. To[illegible] prejud[illegible] lui Martin existau patru domenii proeminente legate de [illegible]gia adventistă, considerând că aceasta susţine: '(1) că ispăşirea lui Hristos n[illegible]st încheiată pe cruce; (2) [illegible]tuirea este rezultatul harului plus faptele le[illegible] că Domnul Isus Hristos a [illegible]ptură creată, şi nu a existat din veşnicie; (4) [illegible] a [illegible] la întrupare natu[illegible]a omului' (*Our Hope*, noiembrie 1956, p.275)[illegible]R. Knight, *A S[illegible]entity*, p.165). Printre alte subiecte abordate a[illegible]ul, 1844 şi [illegible] Ellen White. Observaţi de asemenea declaraţia: [illegible] reduc teologia la «[illegible]numitele Cinci Puncte», toate izvorând din doctrina [illegible]ală a în[illegible]lor cu privire la suveranitatea lui Dumnezeu. 1) Decăderea [illegible] bărbaţii şi femeile se nasc păcătoşi.); 2) Alegerea necondiţionată [illegible] aleşi spre a fi mântuiţi; alţi nu.); 3) Ispăşirea limitată (Hristos a murit numai pentru cei aleşi.); 4) Harul irezistibil (bărbaţii şi femeile care sunt aleşi pentru mântuire primesc «darul» credinţei.); 5) Perseverenţa sfinţilor («odată mântuiţi, pentru totdeauna mântuiţi»).... Mantaua calvinistă a condus la ideea «mântuirii atribuite exclusiv din punct de vedere juridic (forensic)», care a creat dificultăţi bisericii creştine timp de 400 de ani. *Îndreptăţirea forensică* este un alt termen pentru *substituţia penală*... iar această noţiune nebiblică a încurcat faptele harului cu semnificaţia «neprihănirii prin credinţă»" (Herbert E. Douglass, *A Fork in the Road: Question on Docrine the Historic Adventist Divide of 1957* (Coldwater, MI: Remnant Pub., 2008), p.24,25.

28. Edward Heppenstall, *Is Perfection Possible?* (Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1964); LeRoy E. Froom, *Movement of Destiny* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1971); Desmond Ford, *The Doctrinal Decline of Dr. E.J. Waggoner: Its Relationship to the Omega Apostasy,* (aflat la Adventist Heritage

Center, Andrews University, Berrien Springs, MI, 170s); Desmond Ford, „The Relationship Between the Incarnation and Righteousness by Faith", Documents from Palmdale Conference on Righteousness by Faith (Goodlettsville, TN: Jack D. Walker, 1976); Jeofrey J. Paxton, *The Shaking of Adventism: A Documented Account of the Crisis Among Adventist Over the Doctrine of Justification by Faith* (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1977); Edward Heppenstall, *The Man Who Is God: A Study of the Nature of Jesus* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1977); David P. McMahon, *Ellet Joseph Waggoner: The Myth and the Man* (Fallbrook, CA: Verdict Pub., 1979); Robert Brinsmead, *Judged by the Gospel: A Review of Adventism* (Fallbrook, CA: Verdict Pub., 1980); Bert Haloviak, „Ellen White and A.T. Jones at Ottawa, 1889: Diverging Paths from Minneapolis" (Archives of the General Conference Seventh-day Adventists, Washington, D.C., 1981); Norman R. Gulley, *Christ Our Substitute* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1982); George R. Knight, *From 1888 to Apostasy: The Case of A.T. Jones* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1987). Hermut Ott, *Perfect in Christ: It is Your Job to Perfect, Or is it Someone Else's?* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1987); Arthur J. Ferch, Ed., *Towards Righteousness: 1888 in Retrospect* (New South Wales: South Pacific Division of Seventh-day Adventists, 1989); George Knight, *Angry Saints: The Frightening Possibility of Being Adventist Without Being Christian* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1989); E.J. Webster, *Crosscurrents in Adventist Christology* (Berrien Springs, MD: Andrews University Press, 1992); Roy Adams, *The Nature of Christ: Help for a Church Divided Over Perfection* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1994); Woodrow W. Whidden, *Ellen White on Salvation* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1995); Woodrow W. Whidden, *Ellen White on the Humanity of Christ* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1997), George R. Knight, *A Brief and Friendly Guide to the 1888 Message* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1998); George R. Knight, *A Search for Identity: The Development of Seventh-day Adventist Beliefs* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 2000); Woodrow W. Whidden, *Ellen White: From the Physician of Good News to Agent of Division* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 2008). Dintre toţi scriitorii de mai sus, LeRoy Froom este singurul care a exprimat ideea că ploaia târzie a început. Totuşi, el adoptă poziţia că ploaia târzie a fost acceptată.

29. Referinţe detaliate pentru opiniile exprimate aici vor fi prezentate pretutindeni pe parcursul restului cărţii.

30. Vezi: A. Leroy Moore, *Theology in Crisis* (Corpus Christi, TX: Life Seminars, Inc., 1980); Herbert E. Douglass, *A Fork in the Road: Question on Doctrine the Historic Adventist Divide of 1957* (Coldwater, MI: Remnant Pub., 2008); Dennis E. Priebe, *Face-to-Face With the Real Gospel*, ediţie revizuită (Roseville, CA: Amazing Facts, 2008).

31. Ellen White a rezumat acest mesaj astfel: „În marea Sa milă, Domnul Hristos a trimis solia cea mai preţioasă prin fraţii Waggoner şi Jones. Această solie a avut scopul de a-L aduce în atenţia oamenilor pe Mântuitorul cel înălţat ca jertfă pentru păcatele întregii lumi. Ea a prezentat îndreptăţirea prin credinţa în Garantul divin şi i-a invitat pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă

prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulţi L-au pierdut din vedere pe Domnul Isus. Ei aveau nevoie să li se îndrepte privirile spre Persoana Sa divină, spre meritele Sale şi spre iubirea Sa neschimbătoare faţă de familia omenească. Toată puterea este dată în mâinile Sale, ca să le poată împărţi oamenilor daruri bogate, împărtăşindu-i omului neajutorat darul nepreţuit al neprihănirii Sale. Aceasta este solia pe care Dumnezeu ne-a poruncit s-o vestim lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie să fie proclamată cu glas tare şi să fie însoţită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură.

Mântuitorul cel înălţat trebuie să fie prezentat ca fiind Mielul înjunghiat ce stă pe scaunul de domnie şi Îşi îndeplineşte lucrarea Sa rodnică, pentru a împărţi binecuvântările nepreţuite ale legământului…. În ciuda nevredniciei noastre, trebuie să ne aducem aminte fără încetare că există Cineva care poate să îndepărteze păcatul şi să-l mântuiască pe cel păcătos…. Dumnezeu le-a trimis slujitorilor Săi o mărturie în care adevărul a fost prezentat aşa cum este el în Isus, o mărturie care este solia celui de-al treilea înger, într-o formulare distinctă şi clară…. Mărturia aceasta prezintă Legea şi Evanghelia, unindu-le într-un întreg desăvârşit. (Vezi Romani 5 şi 1 Ioan 3,9 până la încheierea capitolului.) [illegible] această mare mântuire, păstrată înaintea ochilor voştri ani de zile, ca dispreţuiţi oferta glorioasă a îndreptăţirii prin sângele lui Hristos şi a sfi[illegible] lucrarea schimbătoare a Duhului Sfânt, în cele din urmă, nu va mai rămâne [illegible] pentru păcătoşi, ci doar o aşteptare înfiorătoare a judecăţii şi a mâniei ar[illegible], ce vor veni în mod sigur." (*Testimonies to Ministers*, p.92-98). Vom trata mai [illegible] mesajul de la 1888 în Capitolul 5 şi Anexa A

32. A.G. Dani[illegible] *Christ Our Righteousness* (Washington, D.C.: Ministerial Assn. of Seventh-day Adventists, 1926), p.47-69.

33. În pamfletul [illegible] sunt prezentate trei ipoteze: The Loma Linda Heritage Library prezintă [illegible] ca fiind 1927. George Knight declară: „Încă o carte de o importanţă deosebită [illegible] a fost evidenţiată astfel la data aceea, a fost *Forty Years in the Wilderness of Pain and Anthrax* (1928), de Taylor G. Bunch. În aparenţă, reînvierea de către [illegible] de la Sesiunea Conferinţei Generale din 1888 îl stimulase pe Bu[illegible] să studieze subiectul pentru sine" (*A Search for Identity*, p.143-144). L.E. Froom declară: „Raportul pare să arate că, la aproximativ patruzeci de ani după Conferinţa de la Minneapolis, şi nu înainte, respingerea denominaţională sau din partea Conferinţei Generale a suferit o schimbare serioasă. Aceasta se găseşte într-un pamflet publicat în particular şi nedatat, apărut în a doua parte a anilor 1920 şi intitulat: 'The Exodus and the Advent Movement'. Autorul, un binecunoscut pastor, evanghelist şi profesor de religie, deşi îşi susţine adesea punctele folosind *Mărturiile* şi *Review and Herald*, nu oferă nicio susţinere documentată, în niciun fel, pentru declaraţiile lui îndrăzneţe cu privire la respingere. În 1888 el era doar un copil şi nu putea fi martor ocular" (L.E. Froom, ciorne timpurii ale cărţii *Movement of Destiny*, p.82a, Document File 189m Ellen G. White Estate, Silver Spring, MD.). Arthur White declară: „Conceptul respingerii din partea denominaţiunii a fost introdus în 1930)" (A.L. White către L.O. Cook, 2 februarie, 1985).

34. Vezi, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 21 martie, 1931, p.24-25.

35. Taylor G. Bunch, *The Exodus and Advent Movements in Type and Antitype* (Privately Published Facsimile, cir. 1937), p.i. Bunch a continuat să scrie: „Această serie este de o valoare deosebită în confruntarea cu mişcările apostaziate şi divergente şi pentru întemeierea adventiştilor de ziua a şaptea în 'credinţa dată odată pentru totdeauna sfinţilor'" (Ibid.). Din nefericire, alţii ar fi putut să vadă această lucrare ca fiind un atac împotriva bisericii şi cauza câtorva mişcări sectare.

36. *Ibid*., p.107,168.

37. Vezi: Robert J. Wieland and Donald K. Short, *In Search of the Cross* (Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1967); *The 1888 Message An Introduction* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1980; Revised and Enlarged, 1997); *1888 Re-examined* (Leominster, MA: The EUSEY PRESS Inc., 1987); *Grace On Trial* (Paris, OH: 1888 Message Study Committee, 1988); *Lightened With His Glory* (Paris, OH: Glad Tidings Pub., 1991); *Made Like. . . His Brethren* (Paris, OH: Glad Tidings Pub., 1991); *Then Shall The Sanctuary Be Cleansed* (Paris, OH: Glad Tidings Pub., 1991); *Corporate Repentance—Plea of the True Witness* (Paris, OH: Glad Tidings Pub., 1992); *Truth on Trial* (Tippe[illegible] Privately Published, 1997); *„1888" For Almost Dummies* (Berrien Spri[illegible]d Tidings Pub., 2007). „1888 Message Study Committee" se autodescri[illegible] grup [illegible] pastori din pastori hirotoniţi şi membri laici care împărtăşesc [illegible]. Ei văd în mesajul neprihănirii prin credinţă, predicat în 18[illegible]ea ce a văzut Ellen White – 'un mesaj cât se poate de preţios' care recupere[illegible] revitalizează cu credincioşi[illegible]ea 'veştii bune' ce a existat în Evanghelia [illegible]tă la început de apost[illegible] White a declarat că „mesajul din 1888 a fo[illegible]pentru ploi târzii şi a m[illegible]ări din Apocalipsa 18". „Comitetul funcţionează [illegible]metrilor biser[illegible] un buletin informativ bilunar, cărţi, prezentări [illegible] scopul împ[illegible]ilor bune. „Seminarele cu privire la mesajul din 1[illegible]şteptare s[illegible]eforma spirituală, fără extremism sau legalism. Rezultatele su[illegible]Motiv[illegible]ei întârzieri ajunge în cele din urmă în centrul atenţiei". [illegible]ittee: Who, Why? (Paris, OH: The 1888 MSC, 1989), p.1.

38. C. Mervyn Maxwell, *Tell it to the World: The Story of Seventh-day Adventists* (Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1976); A. Leroy Moore, *Theology in Crisis* (Corpus Christi, TX: Life Seminars, Inc., 1980); Ralph Larson, *The Word Was Made Flesh: One Hundred Years of Seventh-day Adventist Christology 1852-1952* (Cherry Valley, CA; The Cherrystone Press, 1986); Arnold V Wallenkampf, *What Every Adventist Should Know About 1888* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1988); Jack Sequeira, *Saviour of the World* (Boise, ID: Pacific Press Pub. Assn., 1995); Steve Wohlberg, *The 1888 Message for the Year 2000* (Boise, ID: Pacific Press Pub. Assn., 1995); A. Leroy Moore, *Adventism in Conflict: Resolving the Issues that Divide Us* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1995); Dave Fiedler, *Hindsight: Seventh-day Adventist History in Essays and Extracts* (Harrah, OK: Academy Enterprises, 1996); Herbert E. Douglass, *Messenger of the Lord* (Nampa, ID: Pacific Press Pub. Assn., 1998); *Ellen G. White and the Loud Cry* (4th Angel Pub., 2005);

Herbert E. Douglass, *A Fork in the Road: Question on Doctrine the Historic Adventist Divide of 1957* (Coldwater, MI: Remnant Pub., 2008). Jean Zurcher, *Touched With Our Feelings* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn. 1999).

39. Ar fi bine să ne amintim cuvintele de avertizare ale lui Ellen White: „Vrăjmaşul a făcut eforturi iscusite pentru a tulbura credinţa poporului nostru în Mărturii, iar când pătrund aceste idei false, ei pretind că dovedesc toate poziţiile lor cu Biblia, dar ei răstălmăcesc Scriptura…. Acesta este exact lucrul pe care l-a intenţionat Satana, iar cei care au pregătit calea pentru ca poporul să nu acorde nicio atenţie avertizărilor şi mustrărilor din mărturiile Duhului lui Dumnezeu vor vedea un val de idei false de toate felurile care vor răsări la viaţă" (Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 109, 6 decembrie, 1890, în *1888 Materials*, p.739.

40. *Întoarcerea ploii târzii*, vol.1, se ocupă de evenimentele de la 1844 până la 1891. Volumul al doilea se va ocupa de evenimentele de la 1891 până în prezent. Ca urmare, răspunsurile la întrebările cu privire la 1893 nu vor fi tratate în volumul acesta.

41. Ellen G. White către Fraţii de la Conferinţa Generală, Scrisoarea 32, 19 decembrie, 1892, în *Testimonies to Ministers*, p.31.

42. Ellen G. White, "Is [illegible] Blood on the Lintel?" *Review and Herald,* 21 mai, 1895, p.321, sublinierile ad[illegible]

43. Ellen G. W[illegible] *Lucrătorilor Creştini*, 7 noiembrie, 1905, p.3. Este interesant de observat [illegible] Core le-a dat copiilor lui Israel lecţii de istorie, dar el a pervertit istoria lor: „Core a *revizuit istoria* călătoriilor lor prin pustie, locurile în care au trecut prin strâmtorări şi unde mulţi pieriseră din cauza murmurărilor şi neascultării. Ascultătorii [illegible] deem că ei înţelegeau în mod clar faptul că necazurilor lor ar fi putut fi prevenite [illegible] ar fi urmat pe Dumnezeu. Ei au hotărât că toate dezastrele lor erau din [illegible] excluderea lor din Canaan era o consecinţă a conducerii greşite a lui Moise [illegible] şi că, dacă ar avea drept conducător pe Core şi *iar încuraja insistând asupra [illegible] nu-i mustra pentru păcatele lor*, ei ar avea o călătorie foarte pa[illegible] de a rătăci încoace şi încolo în pustie, atunci ar merge direct în Ţara [illegible] (Ellen G. White, *Patriarhi şi profeţi*, sublinierile adăugate, scrisă în 1890).

44. Kenneth H. Wood, „Editor's Viewpoint: F. Y. I.-4", *Review and Herald*, 18 noiembrie, 1976, p.2.

45. Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p.186, şi întregul capitol.

46. George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.166.

Ellen Gould White

Capitolul 1

Anii timpurii

Definirea, schiţarea şi anticiparea ploii târzii şi a marii strigări

Anul 1844 a marcat sfârşitul celor 2300 de ani din Daniel 8,14 – cea mai lungă profeţie cu privire la timp din Biblie – şi a fost punctul culminant al marelui strigăt adventist de la miezul nopţii. Din nefericire, acelaşi an a marcat, probabil, cea mai mare dezamăgire din istoria bisericii creştine pentru aceia care aşteptau cu nerăbdare revenirea Domnului. După 1844, pe măsură ce mulţi dintre credincioşii dezamăgiţi au continuat să studieze, Domnul le-a descoperit mai multe adevăruri profetice, care au devenit pietrele de hotar, doctrinare fundamentale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea.[1*]

În această perioadă înainte de a fi adoptat un nume al bisericii şi o organizaţie (între 1860 şi 1863), Domnul a descoperit adevăruri cu privire la ploaia târzie şi marea strigare. Ellen G. Harmon, care s-a căsătorit cu James White în 1846, fusese aleasă de Dumnezeu ca mesager pentru biserica rămăşiţei şi, prin viziuni, Domnul a descoperit ce anume urma să aibă loc în curând pe pământ.

Începem prin a examina câteva dintre declaraţiile cele mai timpurii făcute de Ellen White în legătură cu lucrarea Duhului Sfânt, ploaia târzie şi marea strigare. În februarie 1850, ea a primit o viziune care descria sfârşitul celor 2300 de zile şi pe Hristos începând lucrarea finală în sfânta sfintelor – curăţirea sanctuarului.[2] Lui Ellen White i-a fost arătată participarea poporului lui Dumnezeu la curăţirea sanctuarului şi marea nevoie de Duhul Sfânt în cadrul acestui proces. De asemenea, i-au fost arătate încercările lui Satana de a înşela şi de a contracara lucrarea ce avea loc acolo: **[32]**

> „L-am văzut pe Tatăl ridicându-Se…, intrând în sfânta sfintelor de după perdea şi aşezându-Se. Apoi, Isus S-a ridicat de pe scaunul de domnie şi majoritatea celor care I se închinau s-au ridicat împreună cu El…. Atunci, El Şi-a ridicat braţul drept, iar noi am auzit vocea Sa plăcută spunând: «Aşteptaţi aici; Eu mă duc la Tatăl Meu pentru a primi împărăţia; păstraţi-vă hainele fără pată şi, peste puţină vreme, Mă voi întoarce de la nuntă şi vă voi primi la Mine»….

El a urcat într-un car şi a fost dus în sfânta sfintelor, unde şedea Tatăl. Acolo, L-am văzut pe Isus ca Mare Preot, stând înaintea Tatălui…. Cei care s-au ridicat împreună cu Isus şi-au îndreptat cererile cu credinţă spre El, în sfânta sfintelor, rugându-se: «Tată, dă-ne Duhul Tău». Atunci, Isus a suflat asupra lor Duhul Sfânt. În acea suflare era lumină, putere şi multă dragoste, bucurie şi pace.

M-am întors să privesc grupul care încă era închinat înaintea scaunului de domnie [sfânta]; ei nu au ştiut că Isus plecase. Satana li s-a arătat stând pe scaunul de domnie şi încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre scaunul de domnie şi rugându-se: «Tată, dă-ne Duhul Tău». Atunci, Satana a suflat asupra lor o influenţă nesfântă; în ea era lumină şi multă putere, dar nicio dragoste plăcută, bucurie şi pace. Scopul lui Satana era acela de a-i ţine în amăgire, de a-i atrage înapoi şi de a-i amăgi pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut unul după altul părăsind grupul care se ruga lui Isus aflat în sfânta sfintelor şi alăturându-se celor ce se aflau înaintea scaunului de domnie pe care şedea Satana, iar ei au primit imediat influenţa lui nesfântă."[3*]

Câţiva ani mai târziu, Ellen White a scris despre „slava cerului", spunând că Domnul i-a descoperit pe vremea când era tânără fată. Lumina care avea să luminez[illegible] întregul pământ cu slava ei a fost trimisă direct de la Isus şi urma să se manifeste prin poporul Său. În anii care au urmat, ea a identificat lumina aceasta ca fiind [illegible] târzie:

„Încă de pe [illegible] când eram o tânără fată, Domnul a considerat potrivit să-mi [illegible] lui…. Am privit spre lume, iar aceasta se afla [illegible] dens… şi am început să văd jeturi de lumină asemenea stelelor, care străpungeau întunericul acesta. Apoi am văzut luminile adăugându-se una după alta, aşa încât prin tot acest întuneric moral luminile care semănau cu stelele se înmulţeau. Îngerul a zis: «Aceştia sunt cei ce cred în Domnul Isus Hristos şi ascultă cuvintele lui Hristos. Ei sunt lumina lumii»…. Apoi, am văzut cum aceste jeturi de lumină deveneau tot mai strălucitoare, apărând de la est la vest şi de la nord la sud şi luminând întregul pământ….

Am văzut că razele de lumină veneau direct de la Isus, pentru a forma aceste jeturi preţioase de lumină în lume."[4] **[33]**

Încă din anul 1850, lui Ellen White i s-a arătat că ploaia târzie urma să vină curând cu o mare putere, dar nu toţi aveau să o primească. Satana îi împiedica pe oameni să facă pregătirea necesară:

> „Voi credeţi că venirea Domnul este mult prea departe. Am văzut că ploaia târzie venea asemenea strigătului de la miezul nopţii şi cu o putere înzecită."[5]

> „Am văzut că mulţi neglijau pregătirea atât de necesară şi aşteptau vremurile de «înviorare» şi «ploaia târzie» pentru a-i pregăti să stea în picioare în ziua Domnului şi să trăiască sub privirile Sale. Oh, pe cât de mulţi i-am văzut fără adăpost în timpul de necaz!"[6]

Ploaia târzie urma să aducă în atenţie cu mai multă claritate pietrele de hotar ale adevărurilor pe care Dumnezeu le descoperise după 1844. În declaraţia următoare, Ellen White a profetizat că ploaia târzie va aduce o înţelegere mai bună a Sab[illegible] Era cu claritate mai mult decât ceea ce au înţeles şi predicat refo[illegible]i secolului al şaisprezecelea. Era mai multă lumină care venea de [illegible]ui lui Dumnezeu:

> „Am văzut că noi înţelegeam doar puţin [illegible]nţa Sabatului…, dar când va ven[illegible]area de la faţa Domnu[illegible]ia târzie şi slava puterii Sale, vom [illegible]buie să fie h[illegible]venirea lui Iacov şi vom umbla în [illegible]i ale pământ[illegible]tunci, vom înţelege mai bine importan[illegible]abatului."[7]

Oare era poporul adventist timpuriu pregătit pentru ploaia târzie? Încă din anul 1852, Ellen White a scris declaraţii care identificau poporul adventist ca fiind laodicean, chiar dacă tocmai se despărţise de celelalte biserici:

> „Mulţi care mărturisesc că aşteaptă venirea rapidă a lui Hristos ajung să se conformeze cu lumea aceasta…. Ei sunt reci şi formalişti, asemenea bisericilor oficiale de care s-au despărţit doar cu un scurt timp în urmă. Cuvintele adresate bisericii laodicene descriu perfect starea lor prezentă."[8]

În 1857, Ellen White a scris pentru *Review* un articol care descria ce i se descoperise recent în viziune cu privire la şirul evenimentelor de dinaintea celei de a doua veniri a lui Hristos. În mijlocul poporului lui Dumnezeu urma să aibă loc o zguduire cauzată de cei care se ridicau împotriva mărturiei directe a Martorului credincios către laodiceeni. Cei care doreau să intre într-o experienţă mai profundă cu Hristos şi acceptau **[34]** solia laodiceană urmau a fi aduşi la unitate, pregătiţi pentru conflictul final şi pentru a proclama adevărul cu putere. Aceasta era ploaia târzie şi marea strigare care avea să-i înfurie pe cei răi, determinându-i să ia măsuri împotriva poporului lui Dumnezeu:

„Am întrebat care era semnificaţia zguduirii pe care o văzusem. Mi-a fost arătat că aceasta va fi cauzată de mărturia directă determinată de sfatul Martorului credincios către laodiceeni. Ea îşi va avea efectul asupra inimii celui ce va primi mărturia şi îl va conduce să înalţe standardul şi să proclame adevărul direct. Unii nu vor suporta această mărturie directă. Ei se vor ridica împotriva ei, iar faptul acesta va [illegible] o zguduire în mijlocul poporului lui Dumnezeu....

Îngerul a zis: [illegible]ă!» Curând, am auzit o voce care suna asemenea mult[illegible] instrumente muzicale, toate fiind în acorduri desăvârşite, plă[illegible] şi armonioase... Părea a fi [illegible]e plină de milă, compasiune şi [illegible]rie înălţătoare şi sfântă... [illegible]tenţia mi-a fost îndreptată asup[illegible] grupuri pe care îl văzus[illegible]inte şi care era zguduit cu puter[illegible] îmbrăcaţi cu o [illegible]n cap şi până în picioare. Se miş[illegible]ordine preci[illegible], asemenea unei companii de solda[illegible]

I-am auzit pe a[illegible] armură proclamând adevărul cu o mare puter[illegible]e fuseseră împiedicaţi să audă adevărul, primeau acum cu nerăbdare adevărul rostit. Orice teamă de rudele lor dispăruse.... Am întrebat ce anume produsese această mare schimbare. Un înger a răspuns: «Este ploaia târzie. Înviorarea de la faţa Domnului. Marea strigare a îngerului al treilea...».

Atenţia mi-a fost îndreptată asupra celor răi, sau necredincioşi. Cu toţii erau tulburaţi. Zelul şi puterea poporului lui Dumnezeu le stârnise furia.... Am văzut cum erau luate măsuri împotriva acelui grup care avea puterea şi lumina lui Dumnezeu."[9*]

Viziunea marii lupte

În timpul sfârşitului de săptămână din 13 şi 14 martie, 1858, James şi Ellen White au participat la adunările din Lovett's Grove, Ohio. Duminică după-amiază, James a condus un serviciu funerar la şcoala unde se desfăşuraseră adunările din Sabat. Când a încheiat de vorbit în faţa unei încăperi pline de participanţi, Ellen s-a ridicat şi, simţindu-se îndemnată de Duhul Domnului să îşi prezinte mărturia, a început să le adreseze cuvinte de mângâiere celor îndoliaţi. În timp ce vorbea, a fost luată în viziune şi, aproximativ două ore, **[35]** prin descoperire divină, Domnul i-a arătat „marea luptă a veacurilor între Hristos şi Satana". Ulterior, scriind despre aceasta, Ellen White a declarat că, deşi subiectul nu a fost nou, de data aceasta urma să îl scrie:

> „În viziunea de la Lovett's Grove, s-a repetat cea mai mare parte a descoperirilor pe care le avusesem cu zece ani înainte în viziunea cu privire la marea luptă a veacurilor dintre Hristos şi Satana şi mi s-a poruncit să le scriu. Mi-a fost arătat că, deşi voi fi nevoită să lupt cu [illegible] întunericului, deoarece Satana va face eforturi serioase [illegible] mă împiedica, totuşi trebuie să îmi pun încrederea în Dumnezeu, şi îngerii nu mă vor părăsi în lupta aceasta."[10]

Timp de aproape [illegible] după experienţa de la Lovett's Grove, Ellen White a lucrat la [illegible] şi la publicarea sub formă de carte. La începutul lunii septem[illegible] fost publicat volumul 1 din *Spiritual Gifts*, cu titlul *The Great Cont[illegible]veen Christ and His Angels, and Satan and His Angels*[11]. La data aceea [illegible] de ani, dar pe parcursul următorilor cincizeci de ani şi [illegible] cărticică de numai 219 pagini urma să se dezvolte până la un total de 3602 pagini, constituind seria de cinci volume „Conflict of the Ages Series" (n.r. setul Marea luptă), în care numai volumul al cincilea şi final avea să poarte titlul iniţial *The Great Controversy (n.r. Marea luptă)*. Această temă atotcuprinzătoare a marii lupte urma să devină contextul fundamental în care au fost înţelese toate doctrinele adventiste, inclusiv ploaia târzie şi marea strigare. Acest lucru se întâmplase şi înainte de 1858, dar importanţa lui urma să crească pe parcursul întregii cariere a lui Ellen White:

> „Viziunea de la Lovett's Grove, Ohio, duminică după-amiază, pe la mijlocul lunii martie, 1858, a fost foarte importantă. Tema aceasta a marii lupte dintre Hristos şi îngerii Săi pe de o parte şi

Satana şi îngerii lui pe de altă parte a fost considerată a fi un lanţ continuu şi strâns legat de evenimente care se extindeau pe parcursul a şase mii de ani. Viziunea aceasta i-a pus pe adventiştii de ziua a şaptea într-o poziţie unică, având concepţii bine definite cu privire la lucrarea Providenţei în istoria lumii noastre – o perspectivă destul de diferită de aceea susţinută de istoricii seculari, care înţeleg evenimentele ca fiind un rezultat al interacţiunii dintre oameni, adesea părând a fi rezultatul întâmplării sau al fenomenelor naturale. Cu alte cuvinte, viziunea aceasta şi celelalte cu privire la marea luptă a veacurilor au avut ca rezultat o filozofie a istoriei care răspunde la multe întrebări şi oferă, într-o previziune profetică, asigurarea victoriei finale a binelui împotriva răului."[12] **[36]**

În anii de după viziunea ei din 1858, responsabilitatea din ce în ce mai mare a lui Ellen White a fost aceea de a scrie ce îi descoperise Domnul (şi ce a continuat să îi descopere) cu privire la marea luptă. Declaraţiile ei legate de marea strigare şi ploaia târzie [illegible] să dobândească o nouă semnificaţie. În multe dintre declaraţiile [illegible] White urma să facă legătură între Apocalipsa 18 – lumina care avea să [illegible]ze pământul cu slava ei – atât cu ploaia târzie, cât şi cu marea strigare. Lumina urma să meargă înainte şi după îngerul din Apocalipsa 18. Lumina aceasta urma să fie trimisă de Dumnezeu pentru a contracara decăderea bisericilor [illegible] după 1844, pentru a consolida unitatea celor din poporul lui Dumnezeu în rostirea mesajului şi pentru a-i pregăti să reziste în timpul de necaz.

„Apoi, am văzut [illegible] alt înger puternic, trimis pe pământ, care şi-a unit vocea cu îngerul [illegible] şi cu puterea mesajului său. Îngerului i-a fost dată o [illegible] slava şi, în timp ce cobora, pământul era luminat de slava lui. Lumina care mergea înainte şi care venea înapoia acestui înger străbătea pretutindeni…. Îngerul acesta… se alătură în ultima mare lucrare a soliei îngerului al treilea şi o face să ajungă o mare strigare.... Am văzut o lumină mare așezându-se asupra lor, ei s-au unit în rostirea soliei și au proclamat fără teamă și cu mare putere solia îngerului al treilea. … Am văzut că vestirea acestei solii se va încheia cu o putere mult mai mare decât aceea a strigătului de la miezul nopții."[13*]

„Mi-a fost arătat timpul când vestirea soliei îngerului al treilea se va încheia. Puterea lui Dumnezeu venise asupra celor din poporul Său. Ei îşi îndepliniseră lucrarea şi erau pregătiţi pentru ceasul

încercării din faţa lor. Ei primiseră ploaia târzie, sau înviorarea de la faţa Domnului, iar mărturia lor reînviase. Ultima mare avertizare răsunase pretutindeni şi îi stârnise şi înfuriase pe locuitorii pământului, care nu au vrut să primească solia."[14]

„Pe măsură ce se apropie de perioada ultimului lor conflict, «timpul strâmtorării lui Iacov», membrii trupului lui Hristos vor creşte în Hristos şi vor împărtăşi Duhul Său într-o mare măsură. Când solia a treia ajunge să fie o mare strigare şi când o mare putere şi slavă vor însoţi lucrarea finală, cei din poporul credincios al lui Dumnezeu vor fi părtaşi la acea slavă. Este ploaia târzie cea care îi înviorează şi îi întăreşte pentru a trece prin timpul de strâmtorare. Chipurile lor vor străluci de slava acelei lumini care îl însoţeşte pe îngerul al treilea."[15]

În 1859, Ellen White a scris despre împietrirea inimii care împiedica mărturia adresată laodiceenilor să [illegible] deplinească lucrarea. O pocăinţă plină de zel urma să aducă pre[illegible] Isus şi să pregătească biserica pentru marea strigare a îngerului al tr[illegible]. Marea strigare era sinonim cu ploaia târzie. Totuşi, oare se vor an[illegible] cei din poporul lui Dumnezeu în lucrarea aceasta? De multe ori în timpu[illegible]or 1860 Ellen White a scris [illegible]re starea bisericii. O lucrare individuală e[illegible]cesară pentru ca poporul [illegible]regătit să primească ploaia târzie şi marea [illegible]re. Următoarele citate [illegible]eclaraţii făcute înspre sfârşitul anilor 1860.

„Mi-a fost ară[illegible] către Laod[illegible]ceea se aplică poporului lui Dumnezeu din aces[illegible] motiv[illegible] pentru care acesta nu a împlinit o lucrare mai [illegible] în privinţa împietririi inimii. Însă Dumnezeu a dat soliei suficient timp pentru a-şi face lucrarea. Inima trebuie să fie curăţită de păcatele care L-au îndepărtat atât de mult timp pe Isus…. Când a fost prezentată pentru prima dată, ea a condus la o cercetare profundă a inimii. Păcatele au fost mărturisite, iar poporul lui Dumnezeu de pretutindeni a fost mişcat. Aproape toţi credeau că această solie se va încheia cu marea strigare a celui de-al treilea înger. Însă, pentru că nu au văzut această lucrare plină de putere îndeplinindu-se în timp scurt, mulţi au pierdut efectul soliei. Am văzut că această solie nu avea să-şi împlinească lucrarea doar în câteva luni. Scopul ei este de a-i trezi pe cei din poporul lui Dumnezeu, de a le arăta cât sunt de decăzuţi şi de a-i conduce la o pocăinţă profundă, pentru a se putea bucura de prezenţa lui Isus şi

a fi potriviţi pentru strigarea cea mare a celui de-al treilea înger…. Dacă s-ar fi acordat deplină atenţie sfatului Martorului Credincios, Dumnezeu ar fi lucrat cu o putere mai mare pentru poporul Său…. Aceia care cresc continuu şi fac faţă cu succes fiecărui test, oricare ar fi preţul, au dat atenţie sfatului Martorului Credincios şi vor primi ploaia târzie, şi astfel vor fi corespunzători pentru a fi luaţi la cer."[17]

„Pastorii şi poporul nu sunt pregătiţi pentru timpul în care trăiesc şi aproape toţi cei care susţin a crede adevărul prezent sunt nepregătiţi pentru a înţelege lucrarea de pregătire necesară acestui timp…. Ei sunt cu totul nepregătiţi pentru a primi ploaia târzie şi… Satana… îi poate face să se renunţe la credinţă, aducând asupra lor autoamăgiri încântătoare. Ei cred că stau foarte bine când, de fapt, stau foarte rău."[18]

„Poporul lui Dumnezeu nu este pregătit pentru marea strigare a celui de-al treilea înger. Fiecare om are de făcut o lucrare pentru ei înşişi, pe care nu ar trebui să o lase pe seama lui Dumnezeu, ca El s-o facă pentru ei. Nimeni nu este lăsat fără această lucrare. Este o lucrare personală; unul nu poate face pentru celălalt."[19]

„Mi-a fost arătat că, dacă poporul lui Dumnezeu nu depune eforturi, ci aşteaptă ca reînviorarea să vină asupra lor pentru a le fi îndepărtate şi corectate greşelile; dacă ei nu lucrează aceasta pentru a se curăţi de întinarea cărnii şi a duhului, şi aceasta va fi cea care îi va pregăti pentru ploaia care va veni în marea strigare a celui de-al treilea înger, ei vor întârzia, fiind neîngrijitori. Reînviorarea sau puterea lui Dumnezeu nu va veni peste sau asupra acelora **[38]** care s-au pregătit pentru aceasta, făcând lucrarea pe care Dumnezeu le-a poruncit să o facă, şi anume să se cureţe de orice întinare a cărnii şi a duhului, desăvârşindu-şi sfinţirea în temere de Dumnezeu."[20]

În deceniul 1870 nu se schimbase nimic cu privire la făgăduinţele lui Dumnezeu. El încă făgăduia că îi va elibera pe oameni de orice întinare, aşa încât să poată fi capabili să recunoască şi să primească ploaia târzie şi să proclame solia îngerului al treilea cu o mare strigare. Acesta era felul în care marea strigare şi ploaia târzie însăşi urmau să aibă un rol în a-i ajuta pe membrii bisericii să îşi dezvolte caracterul şi să fie pregătiţi pentru a rezista în conflictul final.

„Pe măsură ce se apropie de perioada ultimului lor conflict, membrii trupului lui Hristos vor creşte în Hristos şi vor avea un caracter armonios. Când solia a treia va ajunge o mare strigare, o mare putere şi slavă va însoţi lucrarea finală. Ploaia târzie este aceea care înviorează și întărește poporul lui Dumnezeu pentru a trece prin timpul strâmtorării lui Iacov, la care au făcut referire profeții. Dumnezeu va ocroti pe poporul Său în acel timp de pericol.”[21]

Domnul a continuat să le încredinţeze, atât lui James, cât şi lui Ellen White, responsabilitatea grea de a publica tot mai mult din scrierile ei cu privire la marea luptă, dar acelea erau vremuri pline de activitate, iar Satana era mereu pregătit să provoace întârzieri. Efortul continuu pentru stabilirea ordinii în biserică a ocupat o bună parte a începutului deceniului 1860. În mai, 1863, la Battle Creek, s-a întrunit „prima Sesiune *oficială* a Conferinţei Generale”, care „a marcat încheierea procesului de structurare organizatorică a adventiştilor de ziua a şaptea. Totuşi, acest fapt nu a pus capăt sporirii dificultăţilor unei mişcări [illegible] dezvoltare. De asemenea, tulburările şi războiul civil care au [illegible] în Statele Unite în acea perioadă au necesitat timp şi atenţie.[23] Nevoia disperată după o reformă a sănătăţii şi nou înfiinţatul Western Health Reform Institute, în Battle Creek, [illegible] cu dificultăţile create de aceia care [illegible] au fanatismul, au fost [illegible] istovitoare atât pentru James, cât şi pentru Ellen. Nici ei înşişi nu au [illegible] sănătoşi de boală, James suferind patru atacuri [illegible] între 1865 şi 1[illegible] au solicitat un timp şi o atenţie suplimentară [illegible] lui Ellen, îndepărtând-o de la lucrarea ei importantă de scriere.[24] [illegible] soţie, şi mamă, tocmai născându-l pe cel de-al patrulea copil al [illegible] decembrie, 1860. La trei luni după aceea, copilul cel mic a [illegible] de fiul cel mai mare, Henry, care a murit în decembrie, 1863.[25] **[39]**

Aceste exemple reprezintă doar o mică parte din încercările cu care James şi Ellen White s-au confruntat în acei ani de muncă istovitoare pentru biserica lui Dumnezeu din timpul sfârşitului. În cele din urmă, în noiembrie, 1870, a fost publicat volumul 1 din *Spirit of Prophecy*, cuprinzând istoria de la Creaţiune şi până la domnia lui Solomon. În 1876, a fost publicat volumul 2, cuprinzând viaţa, învăţăturile şi minunile lui Hristos. În 1878, a urmat volumul 3, cuprinzând partea rămasă din istoria vieţii lui Hristos până la răstignire. Totuşi, cartea care împovăra aşa de greu sufletul lui Ellen White era volumul 4, urmând a fi *Tragedia veacurilor*.

Domnul a dorit ca Ellen şi James White să fie liberi de celelalte activităţi, aşa încât ea să poată petrece timp scriind mai amplu temele marii

lupte. Viaţa în Battle Creek, unde James era editor la *Review*, nu le lăsa timp pentru lucrarea aceasta. Planul lor era acela de a pleca în vara anului 1881 şi de a se îndrepta spre vest, în California, unde Ellen putea să dedice mai mult timp scrisului. James, de asemenea, avea în suflet dorinţa profundă de a prezenta mai amplu subiectul răscumpărării:

„Primăvara şi începutul verii anului 1881 le-am petrecut împreună în casa noastră din Battle Creek. Soţul meu spera să-şi organizeze activitatea în aşa fel încât să putem merge pe coasta Pacificului pentru a ne dedica scrisului. El simţea că făcuserăm o greşeală, îngăduind ca aparentele nevoi ale lucrării şi solicitările insistente din partea fraţilor noştri să ne determine la o activitate de predicare intensă, atunci când ar fi trebuit să ne ocupăm de scrieri. Soţul meu a dorit să expună într-o manieră mai amplă subiectul glorios al răscumpărării, iar eu mă gândisem de multă vreme la pregătirea unor cărţi importante. Amândoi am considerat că trebuie să realizăm aceste lucrări atâta vreme cât capacităţile noastre intelectuale erau în[illegible] protejate de vârstă şi am simţit că aveam, atât faţă de noi în[illegible] şi rasa de cauza lui Dumnezeu, datoria de a ne retrage di[illegible] ul bătăliei pentru a-i oferi poporului nostru lumina preţioa[illegible] adevărului, pe care Dum[illegible] o descoperise minţii noastre.[27]

„Plănuiserăm [illegible] m iarna ur[illegible] scrisului [1881]. Soţul meu spuse [illegible] ne lăsăm al[illegible] de a scopul nostru. Cred că am făcut [illegible] găduind [illegible] vo[illegible]lor aparente ale lucrării şi solicitărilor insiste[illegible] rea fr[illegible] să ne determine să ne implicăm în munca ac[illegible] m timp ce ar fi trebuit să scriem…. Sunt sigur că în faţa noastră se află o criză. Ar trebui să ne păstrăm puterile fizice şi mintale pentru lucrarea de slujire viitoare. Subiectul glorios al răscumpărării ar fi trebuit să le fie prezentat oamenilor cu mult timp în urmă, dar eu mi-am îngăduit să fiu chemat în teritoriu, să particip la adunări de tabără şi am ajuns aşa de istovit, încât nu mai pot să mă angajez în lucrarea de scriere».”[27]
[40]

Cândva pe la începutul deceniului 1870, Dr. M.G. Kellog a conceput şi a obţinut dreptul de autor al unei picturi de 45,26 cm/60,29 cm, descriind Planul de Mântuire şi având titlul *The Way of Life [Calea vieţii]:* „Pictura purta subtitlul, «De la Paradisul pierdut, la Paradisul regăsit» şi reprezenta istoria

căderii şi a refacerii omului descrisă pictorial, într-o gravură alegorică, începând încă de la porţile Edenului". Pictura era însoţită de o broşură explicativă şi vândută prin intermediul *Review and Herald*.[28] James White a constatat că pictura era „un mare ajutor pentru evanghelişti adventişti, în eforturile lor de a prezenta corespunzător relaţia dintre Lege şi Evanghelie".[29] În 1876, James White a decis să îmbunătăţească pictura şi să producă o nouă broşură explicativă, tipărind 20.000 de exemplare spre a fi vândute prin intermediul publicaţiilor *Review* şi *Signs*.[30] Totuşi, aspectul deficitar al picturii consta în imaginea Celor Zece Porunci care atârnau de două ramuri inferioare ale unui pom uriaş, aflat în centrul picturii. Deşi crucea era prezentă în pictură, aceasta nu se evidenţia la fel de proeminent ca pomul legii. **[41]**

Pictura originală intitulată „The Way of Life"

Patru ani mai tâ[illegible] White a întreprins o altă revizuire a picturii litografiate, demonstrând [illegible] ui pe care îl punea în înţelegerea lui, prin aşezarea c[illegible]tării.

Pictura revizuită intitulată „Christ the Way of Life"

Când i-a scris soţiei lui, la începutul lui 1880, James a declarat: „De asemenea, am schiţat o nouă pictură: Iată Mielul lui Dumnezeu. Aceasta se deosebeşte de Calea vieţii (n.r. The Way of Life), prin următoarele detalii: Pomul Legii este înlăturat. Hristos pe cruce este desenat în dimensiuni mari şi aşezat în centru”.[31] În ianuarie 1881, James a mers la New York City pentru a-l întâlni pe Thomas Morgan, despre care se spunea că era cel mai bun artist din lume, cu speranţa de a produce o gravură în oţel a picturii „Calea vieţii”. Inspirat de puterea potenţială de convingere a noii picturi, James a plănuit să publice o carte care să o însoţească, dezvoltând explicaţia Planului de Mântuire, care era deja tipărită. El a plănuit să o intituleze: „Hristos, Calea vieţii: De la Paradisul pierdut, la Paradisul regăsit”.[32] Totuşi, pictura Calea vieţii nu a fost singurul exemplu al schimbărilor de accent din viaţa lui James. **[42]**

Predicaţi-L mai mult pe Hristos[33]

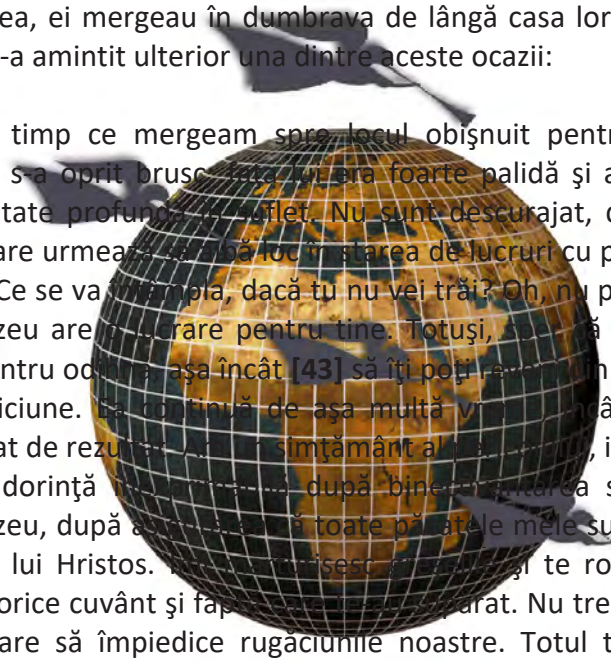
În februarie, 1881, James White şi-a exprimat dorinţa ca pastorii adventişti să petreacă mai mult timp prezentându-L pe Hristos. Totuşi, ei înşişi trebuiau să aibă mai mult decât doar o teorie cu privire la Hristos; trebuia să aibă loc o „locuire lăuntrică a lui Hristos”. Consecvent cu propriile cuvinte, James a început să pună accent pe Hristos în toate predicile şi în toate relaţiile lui cu ceilalţi. Iată care a fost rezultatul unei preocupări mai ample cu privire la Hristos:

> „Unii simt [illegible] după Hristos, iar scriitorul face p[illegible] unii, afacerile, munca şi grijile a[illegible] puţin loc pentru Hristos în minte şi sentimente. Alţii au [illegible] pentru totul de teorie, insistând asupra legii şi [illegible] şi destinului omului şi asupra soliilor, în timp ce au fost lipsiţi într-un grad alarmant de o locuire lăuntrică a lui Hristos….
>
> Predicatorii noştri au nevoie de mai multă încurajare. Ei ar trebui să-L predice pe Hristos mai mult şi ar trebui să cunoască mai mult despre Acela de care depind toate speranţele noastre de succes aici şi cerul de după aceea.”[34]

> „Am petrecut două veri cu el [James White] în Colorado. În ultimele câteva luni…, am fost cu el aproximativ opt săptămâni, aşa că am avut cele mai bune ocazii de a-l cunoaşte pe deplin…. În călătoriile noastre împreună, adesea a menţionat greşelile pe care credea că le făcuse în viaţă. Ne rugam împreună pentru ele şi el

cerea harul de a fi un adevărat creştin. Adesea mi-a spus în particular și a vorbit despre aceasta din nou și din nou în aproape toate predicile sale din primăvara şi vara aceasta, că simţea că trebuie să fie mai duios faţă de fraţii lui, cu mai multă compasiune faţă de cei greşiţi, că trebuia să cultive mai multă dragoste faţă de Hristos şi mai multă răbdare în încercările lui…. După cum ne vom aminti cu toţii, oriunde a predicat în ultimele câteva luni, el a insistat pe larg asupra credinţei în Hristos şi asupra dragostei nemărginite a lui Dumnezeu."[35]

În a doua partea a lunii iunie şi în iulie, 1881, James şi Ellen White şi-au continuat lucrarea de slujire în Battle Creek. James încă era editorul şef al *Review*. Adesea, ei mergeau în dumbrava de lângă casa lor pentru a se ruga. Ellen White şi-a amintit ulterior una dintre aceste ocazii:

„În timp ce mergeam spre locul obişnuit pentru rugăciune, [James] s-a oprit brusc. Faţa lui era foarte palidă şi a zis: «Simt o solemnitate profundă în suflet. Nu sunt descurajat, dar simt că o schimbare urmează să aibă loc în starea de lucruri cu privire la mine şi tine. Ce se va întâmpla, dacă tu nu vei trăi? Oh, nu poate fi astfel! Dumnezeu are o lucrare pentru tine. Totuşi, [42] să îţi vei acorda timp pentru odihnă, aşa încât **[43]** să îţi poţi recăpăta în această stare de slăbiciune. [42] Nu cunoaşte de aşa multă viaţă, încât sunt foarte îngrijorat de rezultat. [42] Un simţământ al [42], iar odată cu el vine o dorinţă [42] după binecuvântarea specială a lui Dumnezeu, după asigurarea că toate păcatele mele sunt spălate de sângele lui Hristos. [42] şi te rog să mă ierţi pentru orice cuvânt şi faptă [42] Nu trebuie să existe nimic care să împiedice rugăciunile noastre. Totul trebuie să fie îndreptat între noi doi şi între noi şi Dumnezeu».

Acolo, ne-am mărturisit cu umilinţă greşelile unul altuia, iar apoi ne-am rugat stăruitor pentru mila şi binecuvântarea lui Dumnezeu. Soţul meu a rămas pe genunchi câteva minute după ce rugăciunile noastre s-au încheiat. Când s-a ridicat, chipul lui era voios şi fericit. L-a lăudat pe Domnul, spunând că a simţit asigurarea dragostei lui Hristos….

Apoi, a rostit câteva cuvinte de rugăciune stăruitoare: «Tu, O Dumnezeu, ai o lucrare de făcut pe pământ; o lucrare aşa de mare, încât noi, în slăbiciunea noastră, tremurăm, când contemplăm măreţia ei. Totuşi, dacă ne vei da putere, vom face lucrarea

încredinţată în mâinile noastre şi o vom duce mai departe. Vom scoate eul din afara atenţiei noastre şi vom preamări puterea harului în fiecare cuvânt şi faptă a vieţii. Noi avem o încredinţare solemnă. Cum va fi raportul nostru în ziua lui Dumnezeu? Eu Te voi lăuda, O Doamne, pentru că sunt întru totul al Tău, iar Tu eşti al meu».”[36]

Nu la multă vreme după aceasta, James a început să simtă efectele posibile care vor veni asupra lucrării din Battle Creek, dacă el şi Ellen urmau să plece pe Coasta de Vest. Ellen „i-a vorbit, insistând asupra importanţei faptului de a căuta un câmp de lucru acolo unde urmau să fie eliberaţi de poverile ce veneau inevitabil asupra lor la Battle Creek”. Ca răspuns, James a vorbit despre diverse lucruri care necesitau atenţie, înainte de a putea să plece – datorii pe care cineva trebuia să le îndeplinească. Apoi, profund mişcat, a întrebat:

„«Unde sunt oamenii care să facă această lucrare? Unde sunt aceia care să nu aibă interese egoiste în instituţiile noastre, care să stea de partea dreptăţii, neafectaţi de niciun fel de influenţă cu care ar veni în contact?» Lacrimi în ochi, şi-a exprimat îngrijorarea pentru instituţiile noastre din Battle Creek şi a spus: «Mi-am dat viaţa ca să fie înfiinţate aceste instituţii. A le părăsi ar însemna moarte. Ele sunt ca şi copiii mei, nu mă pot despărţi de ele. Aceste instituţii sunt canale prin care Dumnezeu doreşte să facă o anumită lucrare. Satana este hotărât să pună mâna pe ele şi să le distrugă orice mijloace prin care Dumnezeu lucrează pentru mântuirea oamenilor. Dacă marele vrăjmaş ar putea modela aceste instituţii după standardul lumii, atunci ar fi pierdut războiul. Cea mai mare preocupare a mea este ca oamenii potriviţi la locul potrivit. Dacă aceia care sunt în poziţii de răspundere sunt slabi în ce priveşte puterea morală **[44]** şi şovăielnici în privinţa principiilor, vor fi mulţi pe care-i vor influenţa în rău. Influenţele rele nu trebuie să predomine. Aş prefera să mor decât să trăiesc şi să văd că aceste instituţii sunt administrate greşit sau abătute de la scopul pentru care au fost aduse la existenţă.»”[37]

Moartea lui James White

James se hotărâse. El prefera mai degrabă să moară, decât să trăiască pentru a vedea schimbările pătrunzând în Battle Creek, în lucrarea pentru care îşi dăduse viaţa şi sufletul. Peste câteva zile, în timp ce călătorea cu trăsura

împreună cu Ellen pentru a participa la o adunare de tabără, James a răcit şi, curând, s-a îmbolnăvit grav. Până la sfârşitul săptămânii, era evident că, dacă Domnul nu îl vindeca, urma să intre în mormânt. Acolo, în timp ce stătea la căpătâiul soţului ei muribund, Domnul i-a dat lui Ellen o făgăduinţă cu privire la viitorul lucrării:

> „Când stăteam lângă soţul meu muribund, ţinându-l de mână, am ştiut că Dumnezeu lucra. În timp ce stăteam acolo, pe pat, alături de James care avea o febră atât de mare, chiar acolo, asemenea unui lanţ clar de lumină, mi-au fost descoperite următoarele: Lucrătorii sunt înmormântaţi, dar lucrarea va merge mai departe. *Eu am lucrători care se vor ocupa de această lucrare.* Nu te teme; nu fii descurajată; lucrarea va înainta.
>
> Acolo, am înţeles că eu trebuia să preiau o lucrare şi o răspundere pe care urma să le îndeplinesc cu o putere mai mare decât oricând înainte. Acolo, i-am promis Domnului că voi sta la postul datoriei, iar eu [illegible] încercat să fac acest lucru. Pe cât este posibil, eu fac lucrarea [illegible] care mi-a dat-o Dumnezeu, *cu înţelegerea că Dumnezeu urma să lucreze cu mine în lucrarea Sa un element pe care noi încă nu îl avusesem.*

Dumnezeu avea să ridice alţi oameni care să aducă în lucrare un element pe care ei încă nu îl aveau. După moartea lui James, Ellen White a fost ea însăşi pe punctul de a muri. Când şi-a revenit, a întrebat pe Domnul cu privire la voia Lui pentru viaţa ei. El a dat răspunsul într-un vis interesant. Lucrarea ei urma să se ocupe de cea mai mare importanţă, pentru a împărtăşi prin intermediul scrierilor [illegible] Dumnezeu i le descoperise cu ani înainte şi care trebuiau [illegible] celor din poporul Său. De asemenea, i s-a arătat că poporului lui Dumnezeu urmau să-i fie împărtăşite mai multe giuvaere preţioase ale luminii:

> Visele cu privire la James, după moartea Sa. – „La câteva zile după ce începusem să-I cer Domnului lumină în legătură cu datoria mea, într-o noapte, am visat că eram în trăsură, conducând şi şezând în partea dreaptă. Tata [James White] era în trăsură, stând la stânga mea. Era foarte palid, dar calm şi liniştit. «De ce, tată», **[45]** am exclamat, «sunt aşa de fericită să te am încă o dată alături de mine! Am simţit că o jumătate din mine pierise. Tată, te-am văzut murind; te-am văzut înmormântat. Oare I S-a făcut Domnului milă

de mine şi te-a lăsat să te întorci din nou la mine şi să lucrăm împreună aşa cum obişnuiam?»

El a privit foarte trist. A zis: «Domnul ştie ce este cel mai bine pentru tine şi pentru mine. Lucrarea mea mi-a fost foarte dragă. Noi am făcut o greşeală. Am răspuns la invitaţiile urgente din partea fraţilor noştri care ne chemau să participăm la adunări importante. Nu ne-a lăsat inima să refuzăm…».

«Acum, Ellen, invitaţiile vor veni la fel ca în trecut, cu dorinţa ca tu să participi la adunări importante, aşa cum s-a întâmplat şi înainte. Totuşi, pune această problemă înaintea lui Dumnezeu şi nu da niciun răspuns, nici la invitaţiile cele mai stăruitoare. Viaţa ta pare să atârne de un fir. Trebuie să ai parte de odihnă liniştită şi să fii liberă de orice agitaţie şi griji neplăcute. Noi am fi putut să facem mult de-a lungul anilor, scriind despre subiectele de care oamenii au nevoie şi cu privire la care noi am avut o lumină pe care alţii nu o au. În felul acesta, când puterea ta va reveni, şi va reveni, tu vei putea să lucrezi şi să faci, folosindu-ţi pixul, mult mai mult decât folosindu-ţi vocea».

El s-a uitat la mine imploratoriu şi a zis: «Nu vei neglija aceste avertismente, nu-i aşa, Ellen?... Noi ar fi trebuit să plecăm de mult pe coasta Pacificului şi să dedicăm timpul şi energiile noastre scrisului. Vrei să faci lucrul acesta acum? Când puterile îţi vor reveni, vrei să mergi înainte şi să scrii aceste cărţi pe care le-am anticipat de atâţia ani să faci? Lucrul acesta încetul cu încetul? Sunt subiecte importante de care oamenii au nevoie. Fă din aceasta preocuparea principală. Vei fi nevoită să le vorbeşti uneori oamenilor, dar [illegible] care ne-au doborât».

«Ei bine», am zis eu, [illegible] cu mine mereu şi vom lucra împreună». El a spus: «Am stat în Battle Creek prea mult. Ar fi trebuit să plec în California cu mai bine de un an în urmă. Dar am vrut să ajut lucrarea şi instituţiile din Battle Creek. Am făcut o greşeală. Inima ta este duioasă. Vei fi înclinată să faci aceleaşi greşeli pe care le-am făcut eu. Viaţa ta poate fi de folos pentru lucrarea lui Dumnezeu. Oh, acele subiecte preţioase pe care Domnul ar fi dorit ca eu să le prezint oamenilor, giuvaere preţioase de lumină!» M-am trezit. Dar visul acesta a părut aşa de real."[39]

Când şi-a revenit după moartea lui James, Ellen White s-a mutat în Healdsburg, California, pentru a căuta odihna şi liniştea în care putea să-şi reînceapă munca la volumul 4, *Tragedia veacurilor*.[40*] La începutul lunii august,

1882, Ellen White a cumpărat o casă cu două nivele pe strada Powell, la marginea oraşului. Spre sfârşitul lunii august, în timp ce era în Oakland, a suferit o boală severă care a durat câteva săptămâni. Când a început să îşi revină, a cerut să fie dusă la Health Retreat în St. Helena, dar starea ei nu s-a îmbunătăţit acolo. Pentru că se apropia timpul când **[46]** adunarea de tabără din California urma să aibă loc în Healdsburg, ea a cerut să fie dusă înapoi acasă la Healdsburg. Ea dorea să fie suficient de puternică pentru a-şi prezenta mărturia la adunarea de tabără. Speranţa ei şi a familiei era că, în mediul adunării de tabără, ar fi putut să experimenteze o înnoire a vieţii şi puterii.[41]

Adunarea de tabără a început în octombrie, 1882, într-o dumbravă aflată la aproximativ o milă distanţă de casa ei. Deşi era foarte slăbită şi abia putea să coboare din pat, în după-amiaza primului Sabat, ea a dat instrucţiuni să-i fie pregătit un loc în cortul cel mare, unde putea să-l audă pe vorbitor. A fost pusă o canapea pe platforma largă unde se afla amvonul, iar ea a fost dusă şi aşezată acolo în cortul cel mare. Cei din apropiere au observat nu numai slăbiciunea ei, ci şi paloarea mortală de pe chipul ei. După câţiva ani, când şi-a amintit de experienţa aceea, Ellen White a spus că acel cort mare nu numai că era plin, ci „părea ca şi când [illegible]gul Healdsburg era prezent”.[42]

Este o minune

J.H. Waggoner, redactor al *Signs of the Times*, a vorbit în acea după-amiază de Sabat despre [illegible] înaintea şi lucrarea [illegible]e a vestirii soliei, progresul şi starea prezentă [illegible] asemenea, [illegible] a prezentat semne care arătau că ziua [illegible] era foarte aproape. Când şi-a încheiat cuvântarea, Ellen White [illegible]tre Willie şi Dna. Ings, care erau lângă ea, şi a zis: „Vreţi să mă ajutaţi [illegible]n picioare, în timp ce voi spune câteva cuvinte?” Ei au a[illegible]mvon. Mai târziu, ea a relatat astfel: „Am stat acolo, în picioare, timp de cinci minute, încercând să vorbesc şi gândindu-mă că aceasta era ultima cuvântare pe care o voi mai ţine vreodată – mesajul meu de rămas bun”. Ea se sprijinea cu ambele mâini de amvon:

> „Dintr-o dată, am simţit o putere venind asupra mea ca un şoc electric. A trecut prin trupul meu de jos în sus, până la cap. Oamenii au spus că au văzut pur şi simplu sângele urcând pe buzele mele, pe urechi, obraji şi frunte.”[44]

Toate privirile auditoriului păreau aţintite asupra ei. Dl. Montrose, un om de afaceri din oraş, s-a ridicat în picioare şi a exclamat: „Vedem o minune săvârşită chiar sub ochii noştri; D-na White este vindecată!” Vocea ei s-a

întărit, propoziţiile ei au fost clare şi complete, iar ea a prezentat o mărturie cum auditoriul nu mai auzise niciodată înainte. J.H. Waggoner a relatat istorisirea în raportul lui din *Signs*: **[47]**

> „Vocea şi chipul ei s-au schimbat, iar ea a vorbit un timp cu claritate şi energie. Apoi, i-a invitat pe cei ce doreau să înceapă a-I sluji lui Dumnezeu şi pe cei ce căzuseră de la credinţă să vină în faţă, iar un număr destul de mare a răspuns la apel."[45]

Uriah Smith, care era prezent, a raportat în *Review and Herald* că, după vindecarea miraculoasă, „ea a fost în stare să participe la adunări… ca de obicei şi a vorbit de şase ori cu puterea obişnuită a vocii ei şi cu o gândire limpede".[46] Făcând referire la experienţa aceea, Ellen White a spus: „A fost ca şi când cineva ar fi fost înviat…. Oamenii din Healdsburg urmau să aibă acest semn ca mărturie pentru adevăr".[47] Evenimentul acesta care a părut a fi punctul de cotitură în starea ei fizică a deschis calea pentru o puternică lucrare de slujire. Când a vorbit despre boala care a durat două luni, ea a remarcat că se aşteptase ca suferinţa să fie ...cară treptat. În schimb, a fost vindecată instantaneu.[48]

> „Timp de ... luni, pana meu s-a odihnit ... dar sunt profund recunoscătoare ca acum sunt în stare să în... scrisul. Domnul mi-a dat încă o dovadă a milei şi bunătăţii ... toare, redându-mi din nou sănăt... mea recentă ... arte aproape de mormânt, dar ... poporului D... au biruit pentru mine….
>
> Când a venit pri... adun... mţit că trebuie să fiu prezentă la locul de des... pentru ca să-L pot întâlni acolo pe Vindecătorul Divin…. Oamenii m-au văzut în starea mea de slăbiciune şi mulţi au observat că, după toate aparenţele, eram o candidată pentru mormânt. Aproape toţi cei prezenţi au remarcat schimbarea care a avut loc în timp ce le vorbeam…. Puterea divină a săvârşit o mare lucrare pentru mine, motiv pentru care sunt bucuroasă. Am fost în stare să lucrez în fiecare zi pe parcursul adunării şi de câteva ori am vorbit mai mult de o oră şi jumătate. Întregul meu organism a fost umplut de o nouă putere. Un nou val de emoţii, o credinţă nouă şi înaltă au pus stăpânire pe sufletul meu….
>
> Înainte de boala mea, am crezut că avusesem credinţă în făgăduinţele lui Dumnezeu; totuşi, sunt surprinsă de marea

schimbare săvârşită în mine, care depăşeşte cu mult aşteptările mele. Sunt nevrednică de această manifestare a dragostei lui Dumnezeu. Am motiv să-L laud mai stăruitor pe Dumnezeu, să umblu înaintea Lui cu o mai mare umilinţă şi să-L iubesc mai fierbinte ca oricând înainte. Sunt supusă unei obligaţii înnoite de a-I da Domnului tot ce este în mine. Trebuie să răspândesc asupra altora razele binecuvântate cărora Dumnezeu le-a îngăduit să strălucească asupra mea."[49] **[48]**

O făgăduinţă împlinită

E.J. Waggoner

La adunarea de tabără din 1882, de la Healdsburg, nu a fost împlinită doar o singură făgăduinţă, ci mai multe. Tânărul E.J. Waggoner, fiul lui J.H. Waggoner, avea 27 de ani când a participat la adunarea de tabără în [illegible] Ellen White a fost vindecată în mod miraculos. E.J. Waggoner s-a născut în 1855, într-o familie adventistă. El a crescut în Michigan şi, ulterior, a absolvit Colegiul din Battle Creek, unde de asemenea a cunoscut-o şi s-a căsătorit [illegible]ssie Moser. Apoi, Waggoner a plecat [illegible]ttle Creek pentru a studia medicina, obţinând [illegible] de medic la [illegible] College Hospital, în Brooklyn, New York, unde a absolvit în 1878.[50] După ce a obţinut Diploma de Master, Waggoner s-a întors [illegible] să lucra la sanatoriul din Battle Creek până prin anul 1880, când s-a mutat [illegible] adunarea de tabără din 1882, Waggoner a avut una dintre [illegible]le mai remarcabile.

Într-o după-amiază de Sabat mohorâtă, timp ce stătea puţin mai retras faţă de întreaga adunare, în cortul cel mare, el a ascultat-o pe Ellen White predicând „Evanghelia harului Său" cu „o putere extraordinară a vocii şi o gândire limpede",[51] aşa cum afirmase Uriah Smith. Waggoner avea să descrie ulterior experienţa aceasta ca fiind la fel de reală precum experienţa lui Pavel pe drumul spre Damasc. Experienţa aceasta urma să-l îndrume în studiul Bibliei pentru tot restul vieţii şi să-l pregătească pentru a prezenta acel mesaj al harului divin unei biserici apatice şi aflate în starea laodiceană. În mod clar, Dumnezeu Îşi respectase promisiunea făcută lui Ellen White cu un an înainte şi chema alţi lucrători pentru a-i lua locul lui James White. De asemenea, El punea în inima lor aceeaşi dorinţă profundă de a-L prezenta pe Hristos în toată Biblia şi de a expune o imagine mai amplă a Planului de Mântuire şi

neprihănirii prin credinţă. Ulterior, pe parcursul vieţii, Waggoner a scris de câteva ori despre experienţa aceasta astfel: **[49]**

„Sunt unele evenimente care constituie pietre de hotar în experienţa mea, începând cu prima mea convingere cu privire la păcat, după ce am primit mustrarea Duhului şi apoi descoperirea lui Hristos cel răstignit pentru mine, în timp ce vorbeaţi la adunarea de tabără din 1882, de la Healdsburg. Aceea a fost o lumină pe calea mea, care m-a călăuzit în întregul meu studiu al Bibliei şi a devenit din ce în ce mai strălucitoare.”[52]

„În timpul cuvântării dumneavoastră [a lui Ellen White], cu douăzeci şi unu de ani în urmă, [1882] eu am primit acea lumină care a fost marea binecuvântare a vieţii mele şi care, în măsura în care am păstrat-o în atenţie, m-a călăuzit în studiul Bibliei. Prin urmare, eu am avut întotdeauna dovada deosebită a faptului că Dumnezeu v-a folosit pentru o lucrare specială.”[53]

„Cu mulţi ani [illegible], scriitorul a stat într-un cort, într-o după-amiază ploioasă [illegible] norâtă, unde o slujitoare a Domnului prezenta *Evanghelia harului Său*. Nu îmi amintesc niciun cuvânt din textul sau textele folosite [illegible] ce a spus vorbitorul, şi [illegible] fost niciodată conştient că auzeam un cuvânt, dar în mijlocul [illegible] ntării, am avut o experienţă care a [illegible] punct de cotitură [illegible] mea. Deodată, o lumină a strălucit [illegible] a şi, pentru [illegible] dată în viaţă, mi-a fost descoperit fap[illegible] Dumnezeu mă [illegible] bea şi că Hristos S-a jertfit pentru mine person[illegible] a fost [illegible] pentru mine. Dacă aş putea să descriu simţămi[illegible] ar fi înţelese de cei care nu au avut o experienţă similara şi, pentru astfel de oameni, nu este necesară nicio explicaţie. Eu cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, scris de oamenii sfinţi care au fost mişcaţi de Duhul Sfânt, iar eu ştiu că lumina aceasta care a venit la mine a fost o descoperire primită direct din cer. Prin urmare, eu am ştiut că în Biblie trebuia să găsesc personal mesajul dragostei lui Dumnezeu pentru păcătoşi şi m-am hotărât să dedic tot restul vieţii pentru a-l găsi acolo şi pentru a-l prezenta cu claritate altora. Lumina care a strălucit asupra mea de la crucea lui Hristos în ziua aceea a fost călăuza mea în toate studiile biblice; oriunde am deschis Cartea Sfântă, L-am găsit pe Hristos prezentat ca fiind puterea lui

Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor şi nu am găsit niciodată nimic altceva."[54]

„La data aceea, Hristos «cel răstignit» a fost prezentat în mod evident înaintea ochilor mei. Stăteam puţin mai departe de auditoriu, în cortul cel mare de la adunarea de tabără din Healdsburg, într-o după-amiază de Sabat mohorâtă…. Tot ce îmi amintesc este ceea ce am văzut. Deodată, o lumină a strălucit în jurul meu, iar cortul a fost umplut de o lumină mai strălucitoare decât strălucise soarele de la miezul zilei, şi L-am văzut pe Hristos atârnând pe cruce, răstignit pentru mine. În acel moment, am dobândit pentru prima oară o înţelegere care a venit asemenea unui potop copleşitor, a faptului că Dumnezeu mă iubea şi că Hristos a murit pentru mine. **[50]** Eu şi Dumnezeu eram singurele fiinţe de prezenţa cărora eram conştient în univers. Atunci, am înţeles, văzând realmente că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine; Eu eram întreaga lume cu tot păcatul ei. Sunt sigur că experienţa lui Pavel [illegible] spre Damasc nu a fost cu nimic mai reală decât experienţa mea…. Am hotărât îndată să studiez Biblia în lumina acelei descoperiri, în scopul de a putea să-i ajut şi pe alţii să înţeleagă acelaşi lucru."[55]

A.T. JONES

La numai puţin timp după experienţa aceasta, prin providenţa lui Dumnezeu, Waggoner îl [illegible] pe A.T. Jones [illegible] să aducă împreună „solia cea mai importantă dată [illegible] biserică. Intenţia lui [illegible] era [illegible] aceea ca, atunci când solia ploii târzii avea să fie acceptată, aceasta urma să meargă curând în întreaga lume cu un strigăt puternic.

A.T. Jones s-a născut în 1850 şi, spre deosebire de Waggoner, nu a crescut într-un cămin adventist. El s-a înrolat în armată la vârsta de douăzeci de ani şi a fost în serviciul militar timp de paisprezece luni, înainte ca în mâinile lui să ajungă câteva publicaţii adventiste.[56]. În data de 8 august, 1874, Jones a fost botezat la Walla Walla, Washington Territory. Timp de câteva săptămâni, el Îl căutase stăruitor pe Domnul", iar cu câteva zile mai înainte, primise „dovada strălucitoare că păcatele lui fuseseră iertate".[57] După convertirea şi botezul său, i s-a alăturat imediat lui I.D. Van Horn în lucrarea de

evanghelizare şi dezvoltare a bisericilor din nord-vest. În 1877, s-a căsătorit cu Frances Patton şi a fost hirotonit ca pastor în anul următor. Deoarece nu a putut să continue educaţia la Battle Creek, Jones a trebuit să îşi bazeze educaţia pe dragostea lui pentru citit. Destul de timpuriu, el a ajuns unul dintre cei mai bine documentaţi apărători ai libertăţii religioase.[58] **[51]**

La numai câteva luni înainte de adunarea de tabără de la Healdsburg, Ellen White a scris câteva cuvinte care au o semnificaţie deosebită din perspectiva experienţei convertirii lui Jones şi Waggoner. Dumnezeu va alege oameni învăţaţi mai degrabă de El, decât de şcolile din acel timp:

> „În ultima lucrare solemnă vor fi angajaţi doar puţini oameni mari…. Dar, sub un exterior neatrăgător şi necioplit, poate fi descoperită cea mai curată strălucire a unui caracter creştin….
>
> Dumnezeu va aduce la îndeplinire o lucrare în zilele noastre, pe care puţini o anticipează. El va înălţa şi va înflăcăra în mijlocul nostru pe aceia care sunt învăţaţi mai degrabă prin ungerea cu Duhul Sfânt, decât printr-o instruire [illegible] în instituţii ştiinţifice…. Dumnezeu va demonstra faptul [illegible] nu este dependent de muritori învăţaţi şi importanţi în ochi[illegible]

Ellen White a[illegible] de asemenea despre mar[illegible] voie a bisericii de a primi revărsarea Duh[illegible] Sfânt pentru a face lucrare[illegible] fie eficientă. Totuşi, care era starea pop[illegible] lui Dumnezeu? Marto[illegible] credincios încă mai chema la pocăinţă. Că[illegible] credinţă ajuna[illegible] ce şi era necesară o redeşteptare adevărat[illegible] puterea sensi[illegible] a Duhului Sfânt, prin Evanghelie, avea să rem[illegible] ia:

> „Noi trebuie să ne [illegible] zelos pentru revărsarea Duhului Sfânt, cum s-au rugat ucenicii în Ziua Cincizecimii. Dacă ei aveau nevoie de el atunci, cu atât mai mult avem noi nevoie de el astăzi. Întunericul moral, asemenea unui giulgiu funerar, acoperă pământul. Tot felul de învăţături false, de erezii şi înşelăciuni satanice abat mintea oamenilor. Fără Duhul şi puterea lui Dumnezeu, toată munca de a prezenta adevărul va fi zadarnică."[60]

> „Domnul nu a închis cerul pentru noi, dar viaţa noastră de continuă apostazie ne-a despărţit de El….
>
> Veţi da ascultare sfatului martorului credincios, pentru a căuta aurul curăţit prin foc, hainele albe şi alifia pentru ochi? Aurul este credinţa şi dragostea, hainele albe sunt neprihănirea Domnului

Hristos, alifia pentru ochi este acel discernământ spiritual care vă va face în stare să vedeţi vicleniile lui Satana şi să le ocoliţi, să descoperiţi păcatul şi să îl urâţi, să vedeţi adevărul şi să ascultaţi de el."[61] **[52]**

„În lucrarea străjerilor este prea puţin din Duhul şi puterea lui Dumnezeu. Duhul Sfânt, care a caracterizat acea adunare minunată din Ziua Cincizecimii, aşteaptă să-şi manifeste puterea asupra oamenilor care stau acum între vii şi morţi ca ambasadori ai lui Dumnezeu. Puterea care i-a motivat pe oameni atât de serios în mişcarea de la 1844 se va manifesta iarăşi. Întreita solie îngerească va merge înainte nu cu tonuri şoptite, ci cu un glas tare."[62]

„Numai influenţele dătătoare de viaţă ale Evangheliei pot ajuta sufletul. Rugaţi-vă ca energiile puternice ale Duhului Sfânt, cu toată puterea lor înviorătoare, întăritoare şi transformatoare, să poată veni asemenea unui şo[illegible] asupra sufletului lovit de paralizie, făcând ca fiecare n[illegible]oreze de o viaţă nouă, readucând omul din starea lui de [illegible], fiinţă senzuală, la o stare spirituală sănătoasă. Astfe[illegible] deveni părtaşi ai naturii divine, scăpând de stricăciunea ca[illegible]e în lume prin poftă, iar în sufletul vostru se va reflecta chipul [illegible]a prin rănile căruia sunteţi vindecaţi."[63]

Dumnezeu nu [illegible] poporul S[illegible] împlinise promisiunea făcută lui Ellen White. [illegible]urători care vor realiza „în această lucrare un element pe care nor[illegible]ă-l avem".[64] [illegible]urători care vor fi în stare „să-L predice pe Hristos mai mu[illegible] a fi [illegible]", „cea mai prețioasă solie" a „locuirii lăuntrice a lui Hristo[illegible]ă era [illegible]e vitală pentru oameni. Acest lucru era rânduit cu scopul ca biserica şi lumea „să cunoască mai mult despre Acela de care depind toate speranţele noastre de succes aici şi cerul de după aceea".[65] Planurile cereşti erau puse în aplicare, pentru ca „energiile puternice ale Duhului Sfânt" să poată veni curând asupra bisericii şi să înnoiască sufletele ei lovite de paralizie. **[53]**

NOTE FINALE CAPITOLUL I

1. Ulterior, Ellen White avea să rezume aceste pietre de hotar ca fiind următoarele: trecerea datei din 1844; primirea nădejdii Celei de a Doua Veniri; curăţirea sanctuarului; cele trei solii îngereşti; poruncile lui Dumnezeu; credinţa lui Isus; Sabatul zilei a şaptea şi moartea veşnică a celor nelegiuiţi. Vezi Ellen G. White, *1888 Materials*, p.518.

2. Vezi, Arthur L. White, *Ellen G. White: The Early Years*, (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1985) p.127, (de aici înainte, *The Early Years*).

3. Ellen G. White, *Early Writings*, p.55-56, viziunea din 1845. Ultima propoziţie a acestei declaraţii s-a aflat în ediţia din 1851 a cărţii *A Sketch of the Christian Experience and Views of Mrs. E.G. White*, dar nu a fost păstrată când a fost publicată sub titlul *Early Writings*, ediţia 1882. Citatul original poate fi găsit în Broadside #1, „To the Little Remnant Scattered Abroad", 6 aprilie, 1846, par.7. În cartea *Tragedia veacurilor*, Ellen White a declarat: „Venirea lui Hristos ca Mare Preot al nostru în sfânta sfintelor, pentru curăţirea sanctuarului, a adus în atenţie Daniel 8,14… şi este, de asemenea, reprezentată de venirea Mirelui la ospăţul de nuntă, descrisă de Hristos în Parabola Celor Zece Fecioare (vezi Matei 25…). Cei care Îl urmează pe Hristos, prin credinţă, în marea lucrare de încheiere, sunt aceia care beneficiază de mijlocirea Sa pentru ei, în timp ce aceia care resping *lumina* ce aduce în atenţie această lucrare de mijlocire nu beneficiază de ea" (p.426, 430, ediţia 1888, sublinierile adăugate).

4. Ellen G. White, *Gospel Workers*, p.378-379, [illegible] şi *Selected Messages*, cartea 1, p.76. Ellen White a avut viziunea aceasta pe când era o tânără fată, sau în a doua parte a deceniului [illegible].

5. Ellen G. White, [illegible] *Magan Collection of Unpublished Manuscripts*, (Payson, AZ: Leaves-Of-Autumn Books, 1985), p.[illegible] scrisă în septembrie 1852. *The Complete Published Ellen G. White Writings* CD (1999 ed.), citare ale acestei declaraţii, aşa cum se găsesc în volumul *Spiritual Gifts and Visions Collection*. Totuşi, *Ellen G. White Writings Comprehensive Research* [illegible] 2008.) adaugă două cuvinte în paranteze pătrate: „Voi puneţi venirea Domnului într-un timp prea îndepărtat. Am văzut că ploaia târzie venea la fel [de iminent] ca strigătul de la miezul nopţii şi cu o putere înzecită". Această formă de redare este susţinută de declaraţia lui A.T. Jones la Conferinţa Generală din 1893: „Încă o Mărturie care nu a fost tipărită niciodată spune că această [manifestare a puterii lui Dumnezeu] va veni la fel de iminent cum a venit în 1844 şi cu o putere înzecită'" („The Third Angel's Message – Nr. 7", *General Conference Daily Bulletin*, 5 februarie, 1893, p.152, sublinierile adăugate").

6. Ellen G. White, *Early Writings*, p.71. viziunea din 14 mai, 1851.

7. Ellen G. White către sora Harriet, Scrisoarea 3, 11 august, 1851; în *Selected Messages*, cartea 3, p.388.

8. Ellen G. White, „To the Brethren and Sisters", *Review and Herald*, 10 iunie, 1852, p.21.

9. Ellen G. White, „The Future”, *Review and Herald*, 31 decembrie, 1857, p.59. Unele dintre imaginile care descriu „armata” ce i-a fost arătată lui Ellen White sunt similare celor menţionate în Ioel capitolul 2. De asemenea, observaţi că Ellen White nu separă ploaia târzie de marea strigare. În compilaţia *Evenimentele ultimelor zile*, această declaraţie se află sub titlul „Ploaia târzie va produce marea strigare” (Ellen G. White, Last Day Events [Nampa, ID: Pacific Press, 1992], p.186-187).

10. Ellen G. White, *Life Sketches of Ellen G. White* [Schiţe din viaţă] (Mountain View, CA: Pacific Press, 1915), p.162.

11. Ulterior acest material va fi publicat împreună cu altele sub titlul *Early Writings*.

12. Arthur L. White, *Ellen G. White: The Early Years* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1985), p.366.

13. Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, vol.1, fragment retipărit (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1945), p.193-196, scris în 1858. Expresia „lumina mergea înainte şi după” este din nou o imagine preluată din Ioel 2,3.

14. *Ibid*., p.197, scris în 1858.

15. Ellen G. White, „The Future”, *Review and Herald*, 27 mai, 1862, p.202.

16. Faptul că Domnul [illegible] să încheie lucrarea aceasta în 1859 nu a negat totuşi nevoia de a primi mesajul [illegible] ca El l-a trimis prin Jones and Waggoner în 1888. Acesta urma să fie punctul [illegible] ainte al laodicean pentru ca poporul să primească „favoarea [illegible] lui Isus”. „Lumina care trebuie să lumineze întregul pământ cu slava ei este [illegible] acelaşi mesaj pentru toate [illegible] popurile.

17. Ellen G. White, *Mărturii*, vol.1, p.186-187, scris în 1859.

18. *Ibid*., p.466, [illegible] 1865.

19. *Ibid*, p.486, scris [illegible]

20. *Ibid*., p.619, [illegible] Gate, scris în [illegible]

21. Ellen G. White, [illegible] and the Angel”, *Signs of the Times*, 27 noiembrie, 1879.

22. Arthur L. White, *Ellen G. White: The Progressive Years* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1986), p. [illegible]

23. *Ibid*., p.34-72

24. *Ibid*., p.73-238,381.

25. Ellen G. White, *Schiţe din viaţă*, p.247.

26. Ellen G. White, *Schiţe din viaţă*, p.247.

27. Uriah Smith, *Last Sickness and Death of James White* (Battle Creek, MI: Review and Herald Press, 1881), p.54.

28. LeRoy E. Froom, *Movement of Destiny*, p.182-183.

29. „History of the Way of Life Pictures”, Ellen G. White Estate, *Shelf Document*, n.d., p.2.

30. James White, „Way of Life”, *Review and Herald*, 14 decembrie, 1876, p.192.

31. James S. White către Ellen G. White, 31 martie, 1880, în „History of the Way of Life Pictures”, Ellen G. White Estate, *Shelf Document*, n.d. p.2.

32. „History of the Way of Life Pictures”, p.2. Ambiţia lui James White nu s-a împlinit în timpul vieţii lui, pentru că a murit în 6 august, 1881. Cu ajutorul fiilor ei, Ellen White a împlinit planul soţului ei şi, în 1883, a obţinut drepturile de autor pentru o nouă gravură în oţel, care Îl aşeza pe Hristos în centrul Planului de Mântuire (Ibid.) În iunie, 1884, gravura a fost disponibilă împreună cu broşura însoţitoare în „limbile daneză, suedeză, germană, franceză şi engleză” „Christ the Way of Life”, *Review and Herald*, 5 iunie, 1884, p.350. James Edson White a vorbit despre pictură în cartea lui, *The Coming King* (Battle Creek, MI: Review and Herald Pub. Assn., 1898), p.56.

33. Inspiraţia şi ajutorul valoros pentru cercetarea care a urmat au venit dintr-o conversaţie telefonică avută cu Raymond Joseph, în ianuarie 2010.

34. James White, „Eastern Tour”, *Review and Herald*, 8 februarie, 1881, p.88.

35. D.M. Canright, „My Remembrance of Elder White”, *Review and Herald*, 30 august, 1881, p.153.

36. Ellen G. White, Manuscrisul 6, septembrie 1881; în Uriah Smith, *A Sketch of the Last Sickness and Death of Elder James White*, p.47,48.

37. Ellen G. White, *Mărturii*, vol.1, p.106-107.

38. Ellen G. White, Manuscrisul [illegible] „Corresponding to New Light”, 3 februarie, 1890; în *1888 Materials*, p.545. Sublinierile adăugate. Această declaraţie a fost făcută după mulţi ani, când Ellen White [illegible] la adunarea Conferinţei Generale din 1890. Referindu-se la experienţa [illegible] 1881, ea [illegible] o legătură directă între promisiunea aceasta făcută de Dumnezeu şi mesajul care era prezentat de Jones şi Waggoner, pe care aşa de mulţi îl respingeau. Vezi, de asemenea, Capitolul [illegible].

39. Ellen G. White, către William C. White, Scrisoarea 17, 12 septembrie, 1881, p.2-4; în *Manuscript Releases*, vol.10, p.38-40.

40. *Spirit of Prophecy*, vol.4, nu avea să fie [illegible]at până în octombrie 1884. Nouă luni mai târziu, [illegible] 1885, Ellen White, împreună cu fiul ei William C. White şi câţiva alţii au [illegible] Europa pentru o perioadă de doi ani, întorcându-se în iulie, 1887. În timp ce [illegible] Europa, [illegible] îndrumată din nou să-şi înceapă lucrarea pentru o revizuire [illegible] a volumul 4, iar deoarece petrecuse timp în ţara Reformaţiunii. (vezi, Arthur L. White, *The Lonely Years*, p.249,291,374). Dumnezeu pregătea această carte, *Tragedia* veacurilor, pentru o distribuire largă în Statele Unite şi în jurul lumii. Ediţia din 1888 a cărţii *Tragedia veacurilor* a fost publicată exact la timp, pentru a înfrunta criza legii duminicale care se dezvolta în America. Ne vom ocupa din nou de istoria aceasta în Capitolul 3.

41. Paragraful şi secţiunea următoare sunt adaptate din Arthur L. White, *The Lonely Years*, p.203-205.

42. Ellen G. White, Scrisoarea 82, 28 februarie, 1906; în *Daughters of God: Messages Especially for Women* (Silver Spring, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1998), p.219.

43. J. H. Waggoner, *Signs of the Times*, 26 octombrie, 1882.

44. Ellen G. White, Scrisoarea 82, 28 februarie, 1906; în *Daughters of God*, p.220.

45. J. H. Waggoner, *Signs of the Times*, 26 octombrie, 1882.

46. Uriah Smith, „Close of the California Campmeeting”, *Review and Herald*, 31 octombrie, 1882, p.680.

47. Ellen G. White, Scrisoarea 82, 28 februarie, 1906; în *Daughters of God*, p.220.

48. Arthur L. White, *The Lonely Years*, p.205.

49. Ellen G. White, „My Health Restored”, *Signs of the Times*, 2 noiembrie, 1882, p.484.

50. Clinton Wahlen, *Selected Aspects of Ellet J. Waggoner's Eschatology and Their Relation to His Understanding of Righteousness by Faith*, Teză de Master, Andrews University, iulie, 1988, p.xiii. Clinton declară: „Toate sursele publicate sunt incorecte cu privire la declaraţia că EJW a obţinut Diploma de Master la Bellevue Medical College, deşi se pare că a urmat un semestru de cursuri acolo”. Vezi, de asemenea, Pearl W. Howard către L.E. Froom, 17 ianuarie, 1962, p.1 în *Document File 236*, Ellen G. White Estate, Silver Spring, MD.

51. Uriah Smith, „Close of the California Campmeeting”, *Review and Herald*, 31 octombrie, 1882, p.680. Faptul că Ellen White a fost vindecată în 7 octombrie, 1882, deşi nu menţionează nimic despre „ziua posomorâtă” (probabil o ploaie sau ceaţă din luna octombrie), mă determină să cred că experienţa lui Waggoner a avut loc în 14 octombrie, 1882, al doilea Sabat al adunării de tabără.

52. E.J. Waggoner către [illegible] White, 22 octombrie, 1900, în *Document File* 236b, E.G. White Estate Branch Offi[illegible]ver Memorial Library, Loma Linda University”.

53. E.J. Waggoner [illegible]n G. Wh[illegible]oiembrie, 1903, *ibid*.

54. E.J. Waggone[illegible]*Everlasting Covenant* (International Tract Society, 1900), p.V.

55. E.J. Waggon[illegible]onfession of Faith”, 16 mai, 191[illegible]ge R. Knight a comentat acest eveniment declarând: „Panteismul a fost o dezvolta[illegible]principii care proveneau din experienţa convertiri[illegible]1882”. Mai întâi, Waggoner [illegible]nsese dorinţa de la aceea de a-L găsi pe Hristos pre[illegible]Biblie, la aceea de [illegible]găsi pretutindeni”. Iar a doua, „rădăcina problemei lui a fo[illegible]l a ‘studia Bib[illegible]ainte’ experienţei lui subiective din 1882, mai degrabă dec[illegible]ale propria experienţă în intermediul Bibliei”. (*A User-Friendly Guide to the 1888 M*[illegible]. Malcolm [illegible]i Keith Lockhart i s-au alăturat cu idei similare: „Doctrina desăvâr[illegible]panelor[illegible]i membri ai bisericii, cum ar fi E.J. Waggoner, a cărui experienţa[illegible]americanilor contemporani care participau la adunările de tabără ale miş[illegible]inţire. Entuziasmul lui Waggoner se baza pe o experienţă pe care o avusese la o adunare de tabără din Healdsburg, California” (*Seeking a Sanctuary: Seventh-day Adventism and the American Dream* [San Francisco: Harper and Row Publishers, 1889], p.77). În lumina evenimentelor miraculoase din 1882 şi a numeroaselor susţineri acordate de Ellen White lui Waggoner, unii ar putea să se mire cum pot fi făcute astfel de declaraţii în zilele noastre. Oare este corect a spune, aşa cum insinuează unii scriitori, că Waggoner a avut o eroare fatală în experienţa convertirii lui şi că mesajul pe care Domnul l-a trimis prin el a conţinut de asemenea erori, deoarece s-a bazat pe experienţa lui din acea zi?

56. „Jones, Alonzo T”, *SDA Encyclopedia*, vol.10, p.832.

57. A.T. Jones, *American Sentinel* (non-denominaţional), iulie 1923, p.3; în George R. Knight, *1888 to Apostasy*, p.15.

58. Marlene Steinweg, „A.T. Jones: Editor, Author, Preacher”, *Lest We Forget*, 4th Quarter, 1997, p.2.

59. Ellen G. White, *Mărturii*, vol.5, p.80,82, scris în 20 iunie, 1882.

60. Ellen G. White, *Mărturii*, vol.5, p.158, scris în 1882.

61. *Ibid*., p.217,233, scris în 1882.
62. *Ibid*., p.252, scris în 1885.
63. *Ibid*., p.267, scris în 1885.
64. Ellen G. White, Manuscrisul 9, „Responding to New Light”, 3 februarie, 1890; în *1888 Materials*, p.540.
65. James White, „Eastern Tour”, *Review and Herald*, 8 februarie, 1881, p.88.

Capitolul 2

Ploaia târzie şi marea strigare care va veni

Apel la pregătire şi avertizarea ca nu cumva ploaia târzie să fie condamnată

În deceniul 1880, Ellen White a început să exprime din ce în ce mai mult un sentiment de urgenţă în declaraţiile ei cu privire la marea strigare şi ploaia târzie. Urma să vină un mesaj real care va umple pământul cu slava lui. Ea a scris despre planul lui Dumnezeu de a trimite oameni simpli pentru a face o mare lucrare care va crea „un interes religios” ce va depăşi cu mult interesul din Reformaţiunea secolului al şaisprezecelea. Mesajul va fi mai mult decât o redeşteptare spirituală a propovăduirii evanghelice din acele zile. Ellen White a vorbit de asemenea despre „o mare strigare falsă” pe care Satana îl trimitea pentru a încerca să abată atenţia oamenilor de la adevăratul mesaj pentru „timpul acesta”. Pentru ea aceste manifestări erau „dovezile cele mai mari” ale faptului că marea [illegible] se apropia:

> „În ultima lucrare solemnă vor fi angajaţi doar puţini oameni mari…. Totuşi, sub [illegible] neatrăgător şi necioplit, poate fi descoperită cea mai [illegible] acter creştin….
>
> Dumnezeu va aduce la [illegible] lucrare în zilele noastre, pe care puţini o anticipează. El va înălţa şi va înflăcăra în mijlocul nostru pe aceia care sunt învăţaţi mai degrabă prin ungerea cu Duhul Sfânt, decât printr-o instruire exterioară în instituţii ştiinţifice…. Dumnezeu va demonstra faptul că El nu este dependent de muritori învăţaţi şi importanţi în ochii lor.”[1]

> „Dumnezeu ridică o clasă de oameni care vor vesti marea strigare a soliei celui de-al treilea înger. [citat, Fapte 20,30] Acum, scopul lui Satana este acela de a aduce noi teorii, pentru a abate atenţia de la adevărata lucrare şi de la mesajul cel veritabil pentru timpul acesta. El stârneşte mintea oamenilor pentru a atribui Scripturii interpretări false, o mare strigare falsă, aşa încât

adevăratul mesaj să nu aibă efect, atunci când va veni. Aceasta este una dintre dovezile cele mai mari că marea strigare va fi auzită curând şi că pământul va fi luminat de slava lui Dumnezeu."[2] **[60]**

„Îngerul care se alătură în lucrarea de proclamarea soliei îngerului al treilea urmează să lumineze întregul pământ cu slava lui. Aici este scoasă în evidenţă o lucrare de o extindere mondială şi de o putere neobişnuită. Mişcarea adventistă din 1840-1844 a fost o manifestare plină de slavă a puterii lui Dumnezeu.... În ţara aceasta, a avut loc cel mai mare interes religios la care am fost martori în orice ţară, de la Reformaţiunea din secolul al şaisprezecelea; dar acesta va fi depăşit cu mult de mişcarea cea puternică din timpul vestirii marii strigări a soliei îngerului al treilea. Lucrarea va fi asemănătoare aceleia din Ziua Ispăşirii.... Solia va fi vestită prin mii de voci, pe întregul pământ. Vor fi săvârşite minuni, bolnavii vor fi vindecaţi, iar credincioşii vor fi înzestriţi de semne şi minuni. Satana de asemenea lucrează [illegible] false, până acolo încât face să coboare foc din cer [illegible] oamenilor. În felul acesta, locuitorii pământului sunt [illegible] poziţie."[3]

J.N. Loughborough

În vara anului 188[illegible] în eforturile lui E.P. Daniells în lucrarea de evanghelizare, în Healdsburg, California, a început o [illegible]ptare. Cercetarea [illegible] a inimii [illegible]ocăinţa aduseră o [illegible] minunată [illegible] Duhului [illegible] Dumnezeu, care a avut ca [illegible]te în mijlo[illegible]bri. Unii dintre lucrătorii mai în vârstă (J.H. Waggoner şi J.N. Loughborough) au intervenit şi au oprit adunările, etichetându-le a fi o „amăgire" şi „fanatism". Când a auzit ce se întâmplase, Ellen White, care călătorea în Suedia, a trimis câteva scrisori de avertizare. Lucrarea care începuse la Healdsburg era tocmai lucrarea de care fiecare biserică avea nevoie. Da, Satana va trimite întotdeauna o contrafacere, dar dacă nu se făceau schimbări, oamenii vor „condamna lucrarea ploii târzii", pretinzând că luptă împotriva fanatismului.

J.H. Waggoner

„Din scrisorile primite, am motive să consider că în Healdsburg a fost începută o lucrare bună. Cei care au simţit că a fost greşită şi au condamnat-o au săvârşit, cred eu, una dintre cele mai mari greşeli….

Fraţilor, este timpul ca redeşteptări asemenea celei care a înviorat biserica din Healdsburg să vină în fiecare biserică adventistă de ziua a şaptea din ţara noastră, deoarece altfel biserica nu va fi pregătită să primească ploaia târzie. Trebuie să fie făcută o lucrare pentru fiecare membru din biserică. Ei îşi vor mărturisi greşelile unii altora…. Ori de câte ori lucrarea aceasta începe şi oriunde este văzută, va exista o lucrare a puterii lui Satana – va fi exercitată invidie, gelozie şi bănuială rea….

Dacă există o lucrare adevărată, atunci în modul cel mai sigur va fi şi o contrafacere….

Motivul pentru care insist acum atât de mult asupra acestui subiect este acela că, dacă noi suntem poporul lui Dumnezeu, în biserici vor fi mişcările cele mai remarcabile ale Duhului lui Dumnezeu. Fraţii mai [illegible] să se ridice şi, din cauza atitudinii lor de a înlătura tot [illegible] făcut după modelul lor, se vor întoarce împotriva lucrării lui Dumnezeu şi o vor interzice. Eu ştiu despre ce vorbesc….

Noi avem [illegible] credinţă limitată şi inimi pă[illegible] iar Dumnezeu nu poate să lucreze pentru noi cu putere, de[illegible] dacă ar lucra,… noi nu am putea [illegible] deosebire între [illegible] ui Dumnezeu şi o contrafacere.”[4]

„Cu referire la [illegible] burg, eu nu sunt de acord cu felul în care aţi [illegible] aceasta. Eu nu neg că în acea lucrare au pătruns unii fanatici. Totuşi, dacă veţi acţiona în viitor, aşa cum aţi procedat în această situaţie, puteţi fi siguri de un lucru: Veţi condamna lucrarea ploii târzii, atunci când aceasta va veni. Pentru că în timpul acela veţi vedea dovezi şi mai mari ale fanatismului.

Când în lucrarea lui Dumnezeu se va face un efort, Satana va fi prezent pentru a atrage atenţia asupra lui însuşi, dar oare este lucrarea pastorilor aceea de a spune: Aceasta nu mai poate să înainteze, pentru că nu este lucrarea lui Dumnezeu?...

Eu nu am nicio încredere în judecata lui J.H. Waggoner cu privire la aceste lucruri…. Dacă acesta este modul în care trataţi lucrurile, acum, când Dumnezeu trimite o lucrare bună, fiţi siguri că

redeşteptările vor fi rare. Când Duhul lui Dumnezeu va veni, el va fi denumit *fanatism*, aşa cum a fost în Ziua Cincizecimii….

Dumnezeu a ales oameni pentru a face o anumită lucrare. Capacităţile lor intelectuale pot fi mici, dar atunci este o dovadă şi mai evidentă că Dumnezeu lucrează. Vorbirea lor ar putea să nu fie elocventă, dar aceasta nu este o dovadă că ei nu au o solie de la Dumnezeu."[5*] **[62]**

În aceeaşi perioadă, G.I. Butler, preşedintele Conferinţei Generale, a luat măsuri pentru „a restrânge lucrările adunării de tabără de la New York", din cauza lipsei de fonduri. Ellen White a răspuns într-o modalitate asemănătoare celei în care a răspuns la situaţia din Healdsburg. Dacă nu se făcea o schimbare, oamenii urmau să restrângă lucrarea Duhului Sfânt.

G.I. Butler

[illegible] nicio iniţiativă care va limita şi va [illegible] lucrarea, dacă nu eşti sigur că eşti [illegible] de către Duhul lui Dumnezeu…. Dacă aceia [illegible] pot să ajute lucrarea din New York nu sunt [illegible] sensibilizaţi şi făcuţi să-şi înţeleagă datoria, ei nu vor recunoaşte [illegible] strigare a îngerului al [illegible]. Când lumina se va răspândi şi [illegible] pământul, în loc să [illegible] veni în ajutorul Domnului, ei vor [illegible] să strângă lucrarea [illegible] în aşa fel încât să corespundă cu [illegible] lor înguste. Îngăduiţi-mi să vă spun că, în această lucrare [illegible] Domnul va lucra într-o modalitate foarte diferită de cursul firesc [illegible] întru totul contrară vreunui plan omenesc. [illegible] în mijlocul nostru unii care vor dori să aibă controlul asupra lucrării lui Dumnezeu şi să dicteze fiecare pas ce trebuie să fie făcut, în timp ce lucrarea înaintează sub conducerea acelui înger care se alătură îngerului al treilea în vestirea solie ce trebuie să-i fi adresată lumii. Dumnezeu va folosi căi şi mijloace, prin care se va vedea că El este Cel ce preia conducerea în mâinile Sale. Lucrătorii vor fi surprinşi de mijloacele simple pe care le va folosi El spre a aduce la îndeplinire lucrarea neprihănirii Sale."[6]

Pregătirea necesară

În timp ce scria scrisori de avertizare împotriva luării unor decizii care aveau să pună piedici lucrării Duhului Sfânt, Ellen White exprima de asemenea, în multe scrisori şi articole, marea nevoie de pregătire în scopul de a primi ploaia târzie. Aşa cum a descris în scrierile ei anterioare, aceasta implica o curăţire a templului sufletului, aflată în legătură cu lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc (Daniel 8,14). Când avea să vină ploaia târzie, aceasta urma să aducă lumină, iar cei care vor fi pregătiţi şi vor primi lumina vor proclama poruncile lui Dumnezeu şi **[63]** mărturia lui Isus Hristos. Această solie a îngerului al treilea nu urma să fie vestită prin dezbateri, ci prin lucrările adânci ale Duhului Sfânt. Observaţi câteva dintre declaraţiile lui Ellen White:

„Îngerul al treilea, care zboară prin mijlocul cerului, vestind poruncile lui Dumnezeu şi mărturia lui Isus, reprezintă lucrarea noastră. Solia nu pierde nimic din puterea ei în zborul îngerului, pentru că Ioan o vede [illegible] până când întregul pământ este luminat de slava [illegible]. Solia adevărului, pe care o vestim, trebuie să meargă [illegible] şi popoare. În curând, ea va fi vestită cu voce [illegible] şi pământul va fi luminat de slava ei. Ne pregătim noi oare pentru această mare revărsare a Duhului lui Dumnezeu?”[7]

„Aştept cu [illegible] timpul [illegible] evenimentele din Ziua Cincizecimii [illegible] cu o putere [illegible] mai mare decât în acea ocazie. Ioan [illegible] văzut un alt înger coborând din cer cu o mare putere, şi pământul [illegible] va lui»…. Mii de voci vor fi umplute cu pute[illegible] până departe adevărurile minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu. Limba bâlbâitoare va fi dezlegată, iar cel timid va fi făcut puternic spre a vesti o mărturie curajoasă pentru adevăr. Fie ca Domnul să-l ajute pe poporul Său să-şi cureţe templul sufletului de orice întinare şi să păstreze o legătură aşa de strânsă cu El, încât să fie părtaş al ploii târzii, când aceasta va fi revărsată.”[8]

„Când ploaia târzie va veni asupra poporului lui Dumnezeu, voi trebuie să fiţi pregătiţi pentru a înainta imediat, deoarece aceia ale căror vase sunt curate, ale căror mâini sunt libere, chiar atunci când vine ploaia târzie, vor primi *lumina* care vine de sus, iar vocile se vor

ridica pentru a proclama poruncile lui Dumnezeu şi mărturia lui Isus Hristos."[9]

„Domnul rânduieşte şi trimite pastori nu numai pentru a predica, deoarece acesta este o mică parte a lucrării Sale, ci pentru a păstori, a-i educa pe oameni nu spre a fi nişte luptători, ci nişte exemple de evlavie…. Unii s-au… educat pentru dezbateri contradictorii, iar bisericile aflate în grija lor arată caracterul lucrării lor…. Marea încercare care este atât de aproape îi va înlătura pe aceia pe care Dumnezeu nu i-a rânduit, iar El va avea un corp pastoral curat, credincios, sfinţit şi pregătit pentru ploaia târzie."[10]

„Oare indiferenţa aceasta trebuie să continue an după an? Oare Satana trebuie să triumfe întotdeauna, iar Hristos să fie dezamăgit de slujitorii pe care i-a răscumpărat cu un preţ infinit? Aşteptăm un timp când ploaia târzie va fi revărsată, sperând cu încredere într-o zi mai bună, când biserica va fi înzestrată cu putere de sus şi pregătită în acest fel să înfăptuiască o lucrare mai eficientă pentru Dumnezeu. Totuşi ploaia târzie nu va învioara şi întări niciodată nişte suflete nepăsătoare care nu folosesc puterea pe care Dumnezeu le-a dat-o deja."[11]

Legea în Galateni

În timp ce Ellen White a continuat să-i încurajeze pe conducători şi membrii bisericii să se pregătească pentru ploaia târzie, avertizându-i să fie atenţi, ca nu cumva să fie luate chiar şi cele mai mici distrageri de la aceasta, ar fi împiedicat lucrarea necesară, în Battle Creek a izbucnit o controversă. La suprafaţă, controversa era cu privire la legea din Galateni, dar ea implica mult mai mult decât atât. În realitate, era o controversă cu privire la îndreptăţirea prin credinţă, Evanghelia însăşi. Cum a început această controversă şi ce a implicat ea? Restul capitolului va fi dedicat răspunsului la întrebările acestea.[12*]

În Galateni 3,19, apostolul Pavel a scris despre „legea adăugată", iar în versetul 24, despre „îndrumătorul spre Hristos". La care lege s-au referit aceste versete, la legea ceremonială, sau legea morală – Cele Zece Porunci? În deceniul 1850, pionierii adventişti, inclusiv James White, J.N. Andrews, Uriah Smith şi Joseph Bates, *susţinuseră* că legea la care se referea Pavel în Galateni capitolul 3 era legea Celor Zece Porunci. Totuş i, această interpretare se schimbase.

Protestanţii dispensaţionalişti din acel timp proclamau cu emfază că oamenii trăiau în dispensaţiunea harului Noului Testament, folosind texte cum era cel din Galateni 3,19 şi 3,24 pentru a *dovedi* că Cele Zece Porunci erau întru totul desfiinţate. Acest fapt a produs o schimbare în gândirea multor adventişti care sperau să combată astfel de argumente, explicând că textul din Galateni capitolul 3 se referea la legea ceremonială. Totuşi, în 1854, J.H. Waggoner (tatăl lui E.J. Waggoner) a publicat un pamflet intitulat: „The Law of God: An Examination of the Testimony of Both Testaments". Când acest pamflet a

Healdsburg College

prezentat concepţia că [illegible] Galateni capitolul [illegible] referea *numai* la Cele Zece Porunci, alţi ad[illegible]ist de pă[illegible] şi s-a dezvoltat o controversă.

La Battle Creek [illegible] de adunări în care, în conformitate cu Uriah Smith, [illegible]aggoner a fost dovedită a fi greşită. James şi Ellen White au participat la aceste adunări şi, curând după aceea, Ellen White a avut o viziune cu privire la subiectul legii. Ea i-a scris imediat lui J.H. Waggoner, declarând că poziţia lui nu trebuia să fie promovată. Ca rezultat al acestei viziuni, James White a retras de pe piaţă cartea lui J.H. Waggoner. **[65]**

„În conformitate cu Uriah Smith, J.H. Waggoner a solicitat de repetate ori ca pamfletul lui să fie retipărit, dar James White a răspuns: „NU, până când nu îţi revizuieşti poziţia cu privire la lege".[13]

Controversa cu privire la legea din Galateni a rămas latentă aproximativ 30 de ani,

până pe la mijlocul deceniului 1880, când A.T. Jones şi E.J. Waggoner au intrat în scenă. În data de 1 octombrie, 1883, la un an după experienţa lui de la adunarea de tabără, Waggoner a început să împărtăşească nou-descoperita lui credinţă, predând cursuri de religie la Colegiul Healdsburg, care se deschisese în 11 aprilie, 1882. Într-un fel, el a găsit timp pentru a păstori Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea din Oakland şi pentru a-l ajuta pe tatăl lui să editeze *Signs of the Times*. A.T. Jones a venit în California în 1884, eliberându-l pe Waggoner de responsabilităţile ca profesor în toamna anului 1885 şi, de asemenea, ajutând în calitate de editor asistent al *Signs*….[14*] Pe lângă aceste îndatoriri, Jones păstorea una dintre bisericile locale.[15*] Când J.H. Waggoner a plecat în Europa, **[66]** în 1886, A.T. Jones şi E.J. Waggoner au ajuns editorii şefi ai revistei *Signs*, poziţie pe care Jones a deţinut-o până în 1889, iar E.J. Waggoner până în 1891, când a fost trimis în Anglia. Ambii au preluat de asemenea poziţia de editori şefi ai publicaţiei *American Sentinel*, o poziţie pe care Waggoner a deţinut-o până în 1890, iar Jones până în 1897, când a fost numit membru al Comitetului Executiv al Conferinţei Generale.

Deşi Jones şi Waggoner au lucrat împreună ca editori ai revistei *Signs*, ei au studiat separat, ajungând la multe concluzi similare. În consecinţă, în articolele lor în *Signs*, în predarea cursurilor de la colegiu şi în predicile din bisericile locale, mesajul lor principal era acelaşi. Jones descrie acest fapt astfel:

> „Fiecare dintre noi a urmat individual propriul studiu al Bibliei, predarea şi predicarea noastră. Nu am petrecut niciodată nicio oră de studiu împreună asupra vreunui subiect sau asupra tuturor subiectelor. Totuşi, am fost conduşi până la capăt la un acord deplin cu privire la adevărurile Bibliei. Pentru a ilustra: În Sabat, fratele Waggoner a fost plecat din Oakland la o adunare de tabără, iar eu am predicat în locul lui în biserica din Oakland. Subiectul meu a fost «Neprihănirea prin credinţă». În Sabatul următor, el a fost acasă şi a predicat în biserica lui din Oakland, iar eu în San Francisco. Duminică dimineaţa, când am venit la biroul de la «Signs» şi am început să lucrez, i-am zis fratelui Bollman, «Ce a predicat fratele Waggoner ieri?» El a răspuns: «Acelaşi lucru pe care l-ai predicat tu Sabatul trecut». Eu l-am întrebat «Ce text a folosit», iar el a răsuns «cel folosit de tine». Eu am zis: «Ce linie de gândire a urmat? Ce ilustraţie?» El a răspuns: «Aceleaşi ca şi tine».”[16]

În vara anului 1884, E.J. Waggoner a scris zece articole despre Lege şi Evanghelie şi despre relaţia dintre ele. În articolul său din 11 septembrie, 1884, din *Signs*, el a tratat într-o modalitate mai precisă legea din Galateni şi s-a îndepărtat de poziţia adventistă general acceptată, şi anume că legea din Galateni capitolul 3 se referea la legea ceremonială.[17] Pe parcursul anului şcolar 1884-1885, E.J. Waggoner a început să prezinte aceleaşi concepţii la Colegiul Healdsburg.[18] Deşi unii erau mulţumiţi **[67]** de scrierile şi activitatea de profesor a lui Waggoner, alţii au ajuns foarte îngrijoraţi. Uriah Smith, editorul şef al *Review*, şi G.I. Butler, preşedintele Conferinţei Generale, erau cei mai deschişi în exprimarea îngrijorărilor lor.

În primăvara anului 1885, înainte ca Ellen White şi William C. White să plece în Anglia, E.J. Waggoner a vorbit cu William C. White despre îngrijorările pe care le avea cu privire la articolele lui din *Signs* şi învăţăturile predate de el la colegiu. Prima lui îngrijorare era legată de scrierea unor articole care „aveau să fie în conflict cu cele ale lui Canright”.[19] D.M. Canright era unul dintre cei mai proeminenţi evanghelişti din acel timp, combătându-i cu succes pe mulţi împotrivitori ai adventiştilor. De asemenea, el scrisese multe cărţi, inclusiv *The Two Laws*, care a fost [illegible] în 1876. În cartea lui, Canright a adoptat aceeaşi poziţie ca Uriah Smith şi G.I. Butler, cu privire la legea din Galateni.

A doua îngrijorare pe care Waggoner a împărtăşit-o cu William C. White a fost cu privire la controversa legată de legea din Galateni, în care tatăl lui fusese implicat în trecut. William C. White şi-a exprimat „opinia în mod deschis, declarând că [E.J. Waggoner] şi editorii de la *Signs* ar trebui să prezinte ceea ce cred [illegible] adevărul”; că ei nu ar trebui intrau în „conflict cu unele lucruri scrise de C[illegible]ii”, dar în legătură cu vechea controversă, „el trebuia să o evite, dacă [illegible]posibil”. [illegible] C. White l-a sfătuit de asemenea pe Waggoner să p[illegible] despre subiectele pe care le prezentase la colegiu”.[20*] E.J. Waggoner a acceptat sfatul lui şi a continuat să prezinte Legea şi Evanghelia în paginile publicaţiei *Signs* şi în studiile trimestriale pentru Şcoala de Sabat, precum şi în cursurile de la colegiu şi în adunările de tabără locale.

Nu a trecut mult timp, până când învăţăturile şi scrierile lui A.T. Jones şi E.J. Waggoner au ajuns ţinta atacurilor. La începutul lui 1886, G.I. Butler a vizitat Colegiul Healdsburg şi a fost informat despre „eforturile energice” făcute de Jones şi Waggoner „pentru a întipări în mintea studenţilor la teologie” că „legea adăugată” din Galateni era „legea morală a Celor Zece Porunci”. Butler şi-a exprimat o mare îngrijorare cu privire la situaţie, deoarece, în mintea lui, subiectul fusese clarificat şi stabilit cu ani în urmă. Mai mult, concepţia lui E.J. Waggoner era contrară aceleia a lui James White, Uriah

Smith, D.M. Canright şi el însuşi. Într-o scrisoare adresată lui Ellen White, el i-a amintit că primise lumină asupra subiectului cu ani în urmă, „şi anume că aceasta [legea din Galateni] se referea la sistemul ceremonial, şi nu la legea morală”.[21]

Ca răspuns la scrisoarea lui Butler, Ellen White a trimis imediat o scrisoare lui Jones şi Waggoner, „protestând împotriva faptului că ei acţionau contrar **[68]** luminii pe care Dumnezedu ne-a dat-o cu privire la toate deosebirile de opinie”. Totuşi, această scrisoare nu a ajuns niciodată (şi nu a fost găsită până în ziua de astăzi). În consecinţă, Jones şi Waggoner au continuat să-şi prezinte concepţiile.[22*] În timpul verii, Waggoner chiar a publicat în *Signs* o serie de nouă articole, tratând în mod specific Galateni capitolul 3. În aceste articole, Waggoner a adoptat poziţia că „îndrumătorul” din Galateni 3,24 „nu putea să se refere în niciun caz la legea ceremonială”.[23]

După ce a citit noua serie de articole ale lui Waggoner din *Signs* şi pentru că nu a primit niciun răspuns personal din partea lui Ellen White, Butler i-a trimis din nou o scrisoare, protestând împotriva lucrării lui Waggoner. În conformitate cu Butler, Waggoner crea „o mare controversă”, prezentând concepţii pe care „trei-pătrimi din biserică” nu le credea. Butler a făcut încă o dată presiuni asupra lui Ellen White pentru a clarifica situaţia, declarând că era „impresionat să scrie un comentariu succint al Epistolei către Galateni” şi implicând că el credea că legea la care se făcea referire în Galateni capitolul 3 era numai legea ceremonială.[24]

În 16 noiembrie 1886, Butler i-a scris din nou lui Ellen White, spunându-i că se aşteptase „să-i audieze pe unii noştri fraţi [din *Signs*] să dea socoteală” la următoarea Sesiune a Conferinţei Generale „pentru ceea ce au făcut cu privire la unele dintre punctele controversate ale credinţei noastre; legea din Galateni”. Butler a făcut imediat acest lucru.

Conferinţa Generală din 1886

Îndată ce Sesiunea Conferinţei Generale a început, în 18 noiembrie, Butler le-a prezentat delegaţilor „comentariul lui succint” al Epistolei din Galateni, sub forma unui pamflet de optzeci şi cinci de pagini, intitulat: *The Law in the Book of Galatians: Is It the Moral Law, or Does It Refer to that System of Laws Peculiarly Jewish?* [Legea din Epistola către Galateni: Este ea legea morală, sau se referă la acel sistem de legi specific iudaice?] Deşi nu i-a menţionat pe nume, pamfletul nu era nimic mai mult decât o replică scrisă împotriva lui Jones şi Waggoner; adresându-le multe atacuri personale şi menţionând concepţiile lor „minoritare” şi „doctrina mult lăudată a îndreptăţirii prin credinţă”.[25] **[69]**

De asemenea, Butler a adus subiectul în atenţia Theological Committee, la Conferinţa Generală. El a scris câteva hotărâri cu intenţia de a împiedica publicarea unor concepţii contrare poziţiei „susţinute de o majoritate rezonabilă a poporului nostru”, cu excepţia că aceste concepţii au fost mai întâi „examinate şi aprobate de fraţii de seamă şi cu experienţă”.[26] În afara uneia, toate hotărârile lui Butler au fost aprobate de comitet cu o majoritate de voturi. Totuşi, Butler a raportat toate hotărârile lui într-un articol din *Review*, incluzând şi hotărârea care a fost respinsă şi care îi mustra pe Jones şi Waggoner pentru cursul pe care îl urmaseră”.[27*] Aşa cum avea să scrie ulterior William C. White: „Din partea unora a fost o dorinţă ca fraţii Waggoner şi Jones să fie condamnaţi fără a fi ascultaţi”.[28*]

În 16 decembrie, Butler i-a scris din nou lui Ellen White, într-un mod mult mai emfatic decât înainte. El i-a amintit că nu primise niciun răspuns cu privire la problema legii din Galateni şi că biserica aşteptase „de ani de zile să audă părerea ei cu privire la subiect”. Din nou, în 28 decembrie, Butler i-a scris lui Ellen White menţionând subiectul articolelor din *Signs*, care, în cuvintele lui, „se împotriveau principiilor [illegible] noastre”. Pe măsură ce timpul trecea, este evident că problema [illegible] imens de importantă în mintea lui. Probabil, într-o ultimă încercare [illegible] face pe Ellen White să vorbească în legătură cu acest subiect, Uriah S[illegible] editor al publicaţiei *Review*, a publicat un articol vechi, în care Ellen W[illegible] declara în mod explicit: „Judecata individuală trebuie să se supună autorităţii bisericii”.[29*]

[illegible] ile lui Eller

În cele din urmă, [illegible] anului 1887 (după ce fusese agasată de Butler timp de aproape [illegible] Ellen White [illegible] scris din nou lui Jones şi Waggoner şi a trimis copii lui S[illegible] [illegible] cercetarea ei, ea le-a spus că *nu citise niciun material scris de niciuna dintre părţi*, în legătură cu concepţiile diferite despre legea din Galateni. Ea şi-a menţionat de câteva ori frustrarea pentru faptul că nu fusese capabilă să găsească ce anume scrisese cu ani în urmă cu privire la acel subiect.[30*] Ea credea că i se arătase că poziţia lui J.H. Waggoner „asupra legii a fost incorectă”, iar acum, nefiind în stare să găsească materialul acesta, mintea ei nu era „clară” cu privire la problemă şi **[70]** nu „putea să înţeleagă subiectul”. Ea şi-a exprimat marea îngrijorare, din cauza „conflictului dintre cele două publicaţii principale”. Ea a declarat chiar şi că Jones şi Waggoner erau „prea încrezători în sine şi mai puţin precauţi decât ar trebui” şi se temea că E.J. Waggoner „cultivase” o plăcere „pentru dezbateri şi controverse”, asemenea tatălui său. „Îndeosebi în acest timp, orice seamănă a discordie ar trebui să fie reprimat” şi să fie căutată unitatea. Multe discursuri şi

articole din publicaţiile bisericii tratau „subiecte controversate” şi „erau asemenea jertfei lui Cain; fără Hristos”. De asemenea, Ellen White era îngrijorată că aceia care „nu sunt cercetători ai Bibliei” vor lua o poziţie cu privire la acel subiect fără un studiu suficient, „deşi, poziţia ar putea să nu constituie adevărul”. Dacă „aceste lucruri” ar ajunge la o Conferinţă Generală, ea ar „refuza să participe”:

> „Noi avem o solie mondială. Poruncile lui Dumnezeu şi mărturiile lui Isus Hristos sunt povara lucrării noastre. Unitatea şi dragostea unii faţă de alţii constituie marea lucrare care trebuie să fie îndeplinită acum….
>
> Din sfânta sfintelor primim o mare învăţătură pentru educaţia noastră. Hristos slujeşte în sanctuar. Noi nu Îl urmăm în sanctuar aşa cum ar trebui. Trebuie să aibă loc o curăţire a sufletului aici pe pământ, în armonie cu lucrarea lui Hristos de curăţire a sanctuarului din cer. Acolo, vom vedea mai clar felul în care suntem văzuţi. Vom cunoaşte aşa cum suntem cunoscuţi.
>
> Influenţele [illegible] ale Duhului lui Dumnezeu sunt cele necesare pentru [illegible] a asupra inimii şi pentru a modela caracterul…. Puţ[illegible] cunoaştere împărtăşită ar putea fi de o sută de ori mai mare, [illegible] mintea şi caracterul a fi echilibrate prin iluminarea sfântă a Duhului lui Dumnezeu. [illegible] adevărul este cercetat ca o comoară ascunsă, se manifestă [illegible] totul prea puţină blândeţe şi umilinţă. [illegible] adevărul ar [illegible] aşa cum este el în Isus, ar fi o [illegible] sută de ori [illegible]…, dar totul este aşa de amestecat [illegible] înţelepciunea care vine de sus nu poate fi împărtăşită.

Scrisoarea lui Ellen White a părut a-i lua prin surprindere pe Jones şi Waggoner, dar a slujit unui scop bun. Jones i-a mulţumit lui Ellen White pentru scrisoarea ei, declarând că va „încerca stăruitor să profite de mărturie” şi că „îi părea cu adevărat rău” că „avusese vreo parte în tot ce ar înclina să creeze dezbinare şi să facă rău în vreun fel lucrării lui Dumnezeu”. De asemenea, el a împărtăşit versiunea lui, prezentând contextul controversei cu privire la legea din Galateni. El nu auzise niciodată de scrisoarea care le fusese trimisă înainte, nici de mărturia trimisă lui J.H. Waggoner **[71]** cu ani în urmă. El s-a oferit cu bucurie să publice orice lumină pe care Ellen White o avea cu privire la subiectul din *Signs*. De asemenea, el a explicat cu claritate că nu îngăduise ca subiectul acesta să fie discutat în cursurile lui de la Colegiu, spunându-le

studenţilor că „nu ar dori să încerce să spună care dintre concepţii este corectă…”:

> „Le-am spus să caute în Galateni mai degrabă Evanghelia lui Hristos, decât să discute despre lege…. Am crezut că, dacă vor păstra în atenţie pe Hristos şi Evanghelia, vor fi siguri că se vor afla de partea cea corectă, indiferent de modul în care va fi stabilit în cele din urmă răspunsul cu privire la lege. Dacă Hristos S-ar fi aflat în atenţia lor, eu nu puteam să înţeleg cum ar fi fost posibil să se rătăcească. Cred totuşi că le-am spus că eu credeam că vor găsi acolo ambele legi, iar Evanghelia – îndreptăţirea prin credinţă – se află la baza întregului.”[32]

Waggoner şi-a exprimat păreri similare. El nu a predat la colegiu până în vara anului 1885, prin urmare nu le prezentase studenţilor de la colegiu concepţiile lui. El nu auzise niciodată despre vreo mărturie adresată tatălui său, nici că Ellen White vorbise vreodată despre acel subiect. Dacă ar fi ştiut acest lucru, „situaţia ar [illegible] diferită”. Mai mult, concepţiile pe care le susţinuse el erau „dife[illegible] concepţiile tatălui său. El simţise că ajuta la înaintarea lucrării, da[illegible] îi părea rău că fusese „prea pripit în exprimarea unor concepţii care [illegible] să provoace controverse”. Învăţase o lecţie pe care nu o va uita:

> „Doresc cât [illegible] de fierbinte să [illegible] când timpul când toţi cei din popor[illegible] vedea lucr[illegible] mod clar…. Îmi pare sincer rău pentru [illegible] care a existat şi există între cele două edituri. Cred că [illegible] simţ[illegible] a spune că aceste simţăminte nu şi-au avut [illegible] o mare parte din ceea ce este simţit în est este cauzat de o înţelegere greşită din partea lor cu privire la starea reală a lucrurilor de aici şi cu privire la motivele celor de aici; dar eu nu doresc să consideraţi că aceasta este o evitare a asumării vinovăţiei. Eu ştiu pe deplin că aici a fost îngăduită strecurarea unui simţământ de critică, dar nu cred că a fost nutrit de alţii mai mult decât de mine. Aşa cum văd acum acest spirit de critică, izvorât din felul cel mai rău de mândrie, îl dispreţuiesc şi nu îl mai vreau. Sunt hotărât ca, de aici înainte, să nu mai rostesc nici în public, nici în particular, niciun cuvânt care ar avea tendinţa de a subestima vreun lucrător al lui Dumnezeu.”[33]

Nu numai că Jones şi Waggoner şi-au cercetat inima şi s-au pocăit, dar Waggoner şi-a respectat promisiunea de a nu dori să subestimeze „vreun lucrător al lui Dumnezeu”. **[72]** *The Gospel in the Book of Galatians [Evanghelia în Epistola către Galateni]* – răspunsul de şaptezeci şi unu de pagini la pamfletul lui Butler – deşi datat 10 februarie, 1887, nu a fost tipărit până la Conferinţa Generală din 1888 şi numai după recomandarea lui Ellen White de a fi echitabil.[34*]

Cu toate acestea, răspunsul lui G.I. Butler a fost destul de diferit. După ce a primit o copie a scrisorii adresate lui Jones şi Waggoner, el „s-a bucurat”, crezând că Ellen White trecuse în cele din urmă de partea lui şi a lui Uriah Smith. El a sperat că Ellen White va face acum o declaraţie publică în legătură cu „legea adăugată”, deoarece „legea adăugată este fie legea morală, fie sistemul legilor ceremoniale”. Butler s-a expus singur la probleme ulterioare, declarând că, dacă poziţia lui a fost vreodată dovedită a fi greşită, el nu ar avea „nicio încredere” în „propria judecată”, nu ar cunoaşte „călăuzirea Duhului” şi ar fi „întru totul nepotrivit pentru a mai îndeplini vreun rol în conducerea” lucrării. De asemenea, Butler a [illegible] să-i scape adevăratele simţăminte faţă de Waggoner. El consider[illegible] moştenea „unele dintre calităţile tatălui lui”, afirmând că „în toate e[illegible] ale lui [illegible] amprenta lui Waggoner”.[35*]

Butler a decla[illegible] spre deosebire de Waggoner, care şi-a publicat articolele în *Signs*, e[illegible] zase „să-şi publice propri[illegible] concepţii cu privire la legea din Galateni în *[illegible]review*”, *uitând* probabil că el [illegible] publicase un articol agresiv în numărul [illegible] martie.[36*] Totuşi, nu [illegible] ut mult, până când bucuria lui Butler s-a tr[illegible] într-o dezamă[illegible]

[illegible] *retrospectivă*

Înainte ca scrisoarea de [illegible] er să ajungă la Ellen White în Elveţia, Domnul i-a descoperit lui Ellen White adevărul cu privire la evenimentele din anul precedent. Nu numai că ea a avut unele „vise impresionante”, dar de asemenea şi-a luat timp să *citească* materialul lui Butler şi nu a fost impresionată. Ea i-a scris lui Butler, indicând că, probabil, mărturia adresată de ea lui J.H. Waggoner cu ani în urmă a avut scopul de a-l sfătui să nu scoată în evidenţă acel subiect *la data aceea* (1856), şi nu de a condamna *poziţia* lui. Adventiştii nu trebuiau să creadă că ei cunoşteau „tot adevărul pe care îl proclamă Biblia”. Dacă un punct nu putea fi susţinut, ei nu ar trebui să fie „prea mândri pentru a renunţa la el”. În locul **[73]** unui îndemn ca Waggoner să renunţe la propriile concepţii în favoarea celor susţinute de autoritatea bisericii, Ellen White declara că acum era numai cinstit ca acestuia să i se acorde o şansă egală de a se exprima:

„Aşadar, nu doresc ca scrisorile pe care ţi le-am trimis să fie folosite într-o modalitate în care vei considera de la sine că ideile tare sunt corecte şi că Dr. Waggoner şi pastorul Jones sunt întru totul greşiţi…. Eu cred că eşti prea aspru. Aşadar, pentru că acestea sunt urmate de un pamflet în care sunt publicate ideile tale, fii sigur că eu nu consider că este corect acum să faci acest lucru, dacă nu-i acorzi aceeaşi libertate şi lui Dr. Waggoner…. Am avut unele vise impresionante care m-au determinat să cred că tu nu te afli întru totul în lumină…. Nu vreau să văd niciun fariseism în mijlocul nostru. Atât tu, cât şi Dr. Waggoner aţi adus subiectul într-o modalitate atât de amplă înaintea poporului, încât trebuie să fie tratat echitabil şi cinstit într-o dezbatere deschisă…. Tu ţi-ai răspândit pamfletul; acum este numai echitabil ca Dr. Waggoner să aibă o şansă egală cu aceea pe care ai avut-o tu…. Eu cred că va trebui să avem mult mai mult din Duhul lui Dumnezeu, pentru a scăpa din pericolele acestor zile din urmă.”[37*]

„Visele impresi[illegible] despre care a vorbit Ellen White i-au fost prezentate sub formă [illegible] imagini şi simboluri, dar după aceea i-au fost date explicaţiile…”.[38*] Aşa [illegible] măsură ce timpul a trecut, [illegible] ul lui Ellen White s-a adaptat la diferitele circumstanţe, când a înţeles [illegible] ce avusese loc şi ce i se descoperise în timpul [illegible] afla în Elveţia, în 1887. [illegible] clar, Domnul căuta să avertizeze biserica [illegible] cu pericolele [illegible] au în faţa ei. Însăşi lumina care urma să lu[illegible] [illegible]aga lume c[illegible] era pregătită spre a fi împărtăşită, dar spiritul [illegible] fundea în [illegible]serică. În a doua parte a anului 1888, Ellen White a împărt[illegible] [illegible]rese [illegible]

„Acea conferinţă [1886] mi-a fost descoperită într-o viziune din timpul nopţii. Călăuza mea a zis: «Urmează-mă; am să-ţi arăt câteva lucruri». El m-a condus într-un loc în care am asistat la scenele ce se petreceau în acea adunare. Mi-a fost arătată atitudinea unora dintre pastori, îndeosebi a ta [Butler], la acea adunare, şi pot să spun asemenea ţie, fratele meu, că a fost o conferinţă îngrozitoare.

Apoi, călăuza mea a avut multe lucruri de spus care au lăsat o impresie de neşters din mintea mea. Cuvintele lui au fost solemne şi serioase. El mi-a descoperit starea bisericii din Battle Creek…. [Ei] aveau nevoie de «influenţa lui Hristos»…. În faţa noastră se afla un timp de încercare şi multe rele **[74]** aveau să fie rezultatul

fariseismului care pusese stăpânire într-o mare măsură pe aceia care ocupau poziţii importante în lucrarea lui Dumnezeu….

Apoi, şi-a întins mâinile spre Dr. Waggoner şi spre tine, frate Butler, şi a spus în esenţă următoarele: «Niciunul nu are toată lumina *asupra legii*, niciuna dintre poziţii nu este desăvârşită».”[39*]

„În timpul Conferinţei de la Battle Creek [1886], când a fost examinată problema legii din Galateni, am fost dusă într-o serie de case şi am auzit remarci şi critici necreştineşti din partea delegaţilor. Apoi, au fost rostite aceste cuvinte: „Ei trebuie să aibă adevărul aşa cum este el în Isus, altfel nu va fi un adevăr mântuitor pentru ei…”. Când oamenii limitaţi vor înceta să se aşeze în cale,… Dumnezeu va lucra în mijlocul nostru ca niciodată mai înainte…. În zilele lui Hristos, iudeii şi-au exercitat spiritul de înălţare de sine, au adus reguli şi cerinţe rigide şi, astfel, au înlăturat toate şansele ca Dumnezeu să lucreze asupra minţii oamenilor…. Nu mergeţi pe urmele lor. Lăsaţi-L [illegible] o şansă de a face ceva pentru aceia care Îl iubesc [illegible] reguli şi regulamente care, dacă vor fi [illegible], îi vor lăsa lipsiţi de harul lui Dumnezeu, aşa cum au fost [illegible] din Gilboa lipsite de rouă sau ploaie.”[40]

„Cu doi ani [illegible] urmă, când eram în Elveţia, [illegible] a vorbit într-o viziune din timpul nopţii. Mi se părea că [illegible] Tabernacolul de la Battle Creek, [illegible] a mea mi-a [illegible] lucruri cu privire la multe lucruri de [illegible] [din 1886]. [illegible] lui Dumnezeu nu a avut o influenţă [illegible] în această Adunare. Spiritul care i-a stăpânit pe farisei [illegible] milioane [illegible] popor care a fost foarte favorizat de Dum[illegible] [illegible] puţini, chiar şi dintre aceia care pretind a o crede, care înţeleg solia îngerului al treilea, şi totuşi acesta este mesajul pentru timpul prezent. Acesta este adevărul prezent…».

Călăuza mea a zis: «Încă mai este multă lumină care urmează să strălucească din Legea lui Dumnezeu şi din Evanghelia neprihănirii. Dacă mesajul acesta este înţeles în adevăratul lui caracter şi dacă este proclamat în Duhul, el va lumina întreaga lume cu slava lui…. Încheierea lucrării soliei îngerului al treilea va fi însoţită de o putere care va trimite razele Soarelui Neprihănirii pe toate drumurile şi la toate răscrucile vieţii…».”[41]

„Cu doi ani în urmă [1886], Isus a fost întristat şi rănit în persoana sfinţilor Săi. Mustrarea lui Dumnezeu este îndreptată împotriva a tot ce poartă caracterul asprimii, lipsei de respect şi de dragoste plină de simpatie reciprocă între fraţi. Dacă această lipsă este văzută la oamenii care sunt conducătorii Conferinţelor noastre, conducătorii instituţiilor noastre, în dreptul lor, păcatul este mai mare decât în dreptul celor cărora nu li s-au încredinţat responsabilităţi atât de mari."[42] **[75]**

Anul monumental 1888 şi Conferinţa Generală de la Minneapolis se apropiau rapid. Prin aceste viziuni din 1886, Domnul căuta într-adevăr să avertizeze şi să pregătească biserica Sa pentru ce se afla în faţa ei. În contextul visurilor avute de Ellen White în Elveţia, ea urma să scrie foarte stăruitor despre „cea mai mare teamă a lui Satana". Teama era aceea că poporul lui Dumnezeu va „elibera calea" pentru ca El să poată revărsa ploaia târzie. Satana urma să încerce să împiedice această binecuvântare, lucrând din interiorul bisericii, dar el nu putea să o[illegible] ploaia târzie, dacă poporul lui Dumnezeu era pregătit să o primească.

„Cea mai m[illegible] mai urgentă dintre toate nevoile noastre este o redeşteptare [illegible] adevăratei evlavii.... Trebuie [illegible] să aibă loc un efort stăruitor pentru [illegible] a obţine binecuvântarea De[illegible] nu pentru că Dumnezeu nu [illegible] gata să reverse bin[illegible]area Sa asupra noastră, ci pentru [illegible] noi [illegible] trebuie să [illegible] untem pregă[illegible]nim....

Avem mult [illegible] motive să ne [illegible] de ceea ce este în interior, decât de [illegible] în afară. [illegible]edicile în calea întăririi şi succesului sunt cu m[illegible] [illegible] din p[illegible]ericii înşişi, decât din partea lumii.... Necred[illegible] [illegible] îndoielile exprimate, întunericul îndrăgit încurajează prezenţa îngerilor răi şi deschid calea îndeplinirii strategiilor lui Satana....

De nimic nu se teme Satana mai mult decât de faptul ca poporul lui Dumnezeu să elibereze calea, prin înlăturarea oricărei piedici, pentru ca Domnul să Îşi poată revărsa Duhul asupra unei biserici apatice şi unei adunări nepocăite.... Dacă ar fi după voia lui Satana, nu ar fi niciodată nicio altă redeşteptare, mare sau mică, până la sfârşitul timpului. Dar noi nu suntem în neştiinţă cu privire la strategiile lui. Nouă ne este cu putinţă să ne împotrivim puterii lui. Când va fi pregătită calea pentru Duhul lui Dumnezeu, binecuvântarea va veni. Satana nu poate să împiedice revărsarea binecuvântării asupra poporului lui Dumnezeu, mai mult decât

poate să închidă ferestrele cerului, pentru ca ploaia să nu poată cădea pe pământ. Oamenii răi şi diavolii nu pot împiedica lucrarea lui Dumnezeu, nici nu pot să alunge prezenţa Sa din adunările poporului Său, dacă ei îşi vor mărturisi şi vor abandona păcatele cu o inimă supusă şi smerită şi dacă vor cere cu credinţă împlinirea făgăduinţelor Sale."[43]

Într-o predică anterioară, publicată în numărul din *Review*, 10 mai, 1887, Ellen White a exprimat idei similare. Era timpul de a se pregăti pentru ploaia târzie; timpul de a se pregăti pentru marea strigare:

„Fraţii şi surorile mele, să ne amintim aici de dovezile care arată că Dumnezeu va lucra. Voi nu trebuie să vă încredeţi în nicio putere, cu excepţia puterii Domnului Dumnezeului lui Israel. Dar, dacă în inima voastră este vrăjmăşie, nu puteţi să vă aşteptaţi ca Dumnezeu **[76]** să lase ca binecuvântarea Lui să rămână asupra voastră. Nimeni nu va intra în cetatea lui Dumnezeu cu trăsături care întinează. Trebuie să ne pregătim pentru ploaia târzie. Pământul trebuie să fie luminat de slava îngerului al patrulea, nu numai într-un colţişor, ci în întregime. Poate credeţi că lucrarea pe care o faceţi acum este pierdută, dar eu vă spun că nu este pierdută. Când solia va înainta cu un strigăt puternic, cei care aud adevărul astăzi vor ieşi în faţă şi vor lucra cu o putere înzecită."[44]

Se vor pregăti oamenii lui Dumnezeu pentru ploaia târzie? Vor fi ei în stare să stea în picioare în capitolele următoare, vom căuta să răspundem la aceste întrebări. Înainte de a intra în subiect, Conferinţa Generală de la Minneapolis. **[77]**

NOTE FINALE CAPITOLUL 2

1. Ellen G. White, *Mărturii*, vol.5, p.80,82, scris în 1882.

2. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 20, 27 iulie, 1884; în *Manuscript Releases*, vol. 9 (Washington, D.C.: Ellen G. White Estate, 1990), p.27.

3. Ellen G. White, *Spirit of Prophecy*, vol. 4 (Battle Creek, MI: Review and Herald Pub. Co., 1884), p.429, scris între 1878 şi 1884.

4. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 35, 17 noiembrie, 1885, nepublicată.

5. Ellen G. White către J.N. Loughborough, J.H. Waggoner, E.J. Waggoner, A.T. Jones, Scrisoarea 76, aprilie, 1886; în *Manuscript Releases*, vol. 21, p.147-149, sublinierile în original. A.T. Jones şi E.J. Waggoner (fiul lui J.H. Waggoner), au lucrat ca editori asistenţi ai *Signs of the Times* sub conducerea lui J.H. Waggoner. Ellen White a presupus că E.J. Waggoner ar prelua „în mod firesc concepția părinţilor lui” şi i s-a adresat în acest fel şi în scrisoarea pe care i-a scris-o.

6. Ellen G. White către G.I. Butler, Scrisoarea 5, 31 octombrie, 1885; în *Testimonies to Ministers*, p.300.

7. Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 5, p.383, sublinierile adăugate, scris în 1886.

8. Ellen G. White, „The Churches of Switzerland”, *Review and Herald*, 20 iulie, 1886, p.450.

9. Ellen G. White, manuscrisul 81, 21 septembrie 1886, „Morning Talk”; în *Sermons and Talks*, vol. 1, p.30, sublinierile adăugate.

10. Ellen G. White către G.I. Butler and S.N. Haskell, Scrisoarea 55, 8 decembrie, 1886; *Manuscript Releases*, vol. 12, p.327.

11. Ellen G. White, „The Standard of Christian Excellence”, *The Signs of the Times*, 9 decembrie, 1886.

12. Legea din Galateni nu a fost nici pe departe preocuparea principală a lui Jones şi Waggoner. Acest aspect nu poate fi trecut cu vederea. Ei au fost interesaţi de prezentarea Evangheliei veşnice în predicarea lor, era inclusă o perspectivă diferită asupra legii din Galateni. Acest fapt a devenit o piatră de poticnire pentru majoritatea fraţilor din conducere şi a fost miezul controversei de la Conferinţa Generală din 1888, la Minneapolis. Totuşi, disputa fundamentală a fost cu privire la îndreptăţirea prin credinţă.

13. Uriah Smith către W.A. McCutchen, 8 august, 1901; în *Manuscripts and Memories*, p.305-306. Vezi, de asemenea, G.I. Butler către Ellen G. White, 1 octombrie, 1888, şi Uriah Smith către Ellen G. White, 17 februarie, 1890; în *Manuscripts and Memories*, p.85-86,152-157.

14. Clinton Wahlen, *Selected Aspects of Ellet J. Waggoner's Eschatology and Their Relation to His Understanding of Righteousness by Faith*, p.3-4. Vezi, de asemenea, R.W. Schwarz, *Light Bearers to the Remnant*, p.185; *SDA Bible Commentary*, vol.10, p.707; George R. Knight, *From 1888 To Apostasy*, p.22. Schwarz pretinde că Jones a venit în 1882, *SDA Bible Commentary* afirmă mai 1885, iar Knight

declară că a fost vara anului 1884. Cercetările lui Wahlen par a fi cele mai corespunzătoare realităţii. Numele lui E.J. Waggoner a apărut pentru prima dată în publicaţie, în calitate de „editor asistent”, în *Signs of the Times*, 10 mai, 1883. p.210.

15. George Knight declară că Jones a păstorit biserica din Healdsburg, în timp ce Jones însuşi declară că a păstorit biserica din San Francisco (Knight, op.cit, p.22; şi A.T. Jones către C.E. Holmes, 12 mai, 1921; în *Manuscripts and Memories*, p.327).

16. A.T. Jones către C.E. Holmes, 12 mai, 1921; în *Manuscripts and Memories*, p.347.

17. E.J. Waggoner, „Under the Law (continued)”, *The Signs of the Times*, 11 septembrie, 1884,p.553-554.

18. G.I. Butler către Ellen G. White, 1 octombrie, 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.90-91.

19. William C. White către Dan T. Jones, 8 aprilie, 1890; în *Manuscripts and Memories*, p.165.

20. William C. White către Dan T. Jones, 8 aprilie, 1890, şi William C. White către E.J. Waggoner, 9 ianuarie, 1887; în *Manuscripts and Memories*, p.166,49. Este interesant de observat că, în mod similar, William C. White nu a cunoscut dimensiunile controversei cu privire la legea din Galateni şi nici tot ce prezentase E.J. Waggoner la colegiu. William C. White l-a sfătuit pe Waggoner să scrie articole cu privire la ceea ce prezentase la colegiu şi să scrie ceea ce credea că este adevărat, chiar dacă nu era în armonie cu alţii. Totuşi, mai târziu, când a fost învinuit ca fiind „responsabil în mare măsură pentru articolele lui Waggoner cu privire la legea din Galateni, el a putut să spună în mod sincer că „nu a sugerat” să-l fi sfătuit pe Waggoner să scrie „vreun [illegible] articole” (*Ibid*, p.49).

21. G.I. Butler către Ellen G. White, 20 iunie, 1886; în *Manuscripts and Memories*, p.18-19.

22. Vezi, Ellen G. White către A.T. Jones şi E.J. Waggoner, 18 februarie, 1887; în *1888 Materials*, p.21, şi E.J. Waggoner către Ellen G. White, 1 aprilie, 1887; în *Manuscripts and Memories*, p.[illegible]. Din păcate, scrisoarea lui Ellen White nu a ajuns niciodată, dar nici mărturia pe care i-a dat-o-o lui J.H. Waggoner cu ani în urmă nu a putut fi localizată, fapt rămas adevărat până în zilele noastre. Pe de altă parte, scrisoarea lui William C. White către E.J. Waggoner a ajuns. În scrisoarea lui, William C. White a citat din scrisoarea din 20 iunie scrisă de Butler către mama lui, spunând că Waggoner îşi prezenta „în mod serios” propriile concepţii la colegiu, iar apoi a declarat pur şi simplu: „Aş dori ca fraţii noştri să poată acorda atenţie acestei probleme, cu o explicaţie sinceră, şi să fie de acord cu găsirea unui teren comun” (William C. White către E.J. Waggoner, 15 august, 1886; în *Manuscripts and Memories*, p.20). Vezi, de asemenea, Capitolul 3, nota de final 26.

23. E.J. Waggoner, „Comments on Galatians 3. No. 9”, *The Signs of the Times*, 2 septembrie, 1886, p.534.

24. G.I. Butler către Ellen G. White, 23 august, 1886; în *Manuscripts and Memories*, p.21-23.

25. G.I. Butler către Ellen G. White, 16 noiembrie, 1886; în *Manuscripts and Memories*, p.30; and G.I. Butler, *The Law in the Book of Galatians* (Battle Creek, ML: Review and Herald Pub. House, 1886), p.78.

26. „General Conference Proceedings", *Review and Herald*, 14 decembrie, 1886, p.779; şi The Seventh-Day Adventist Year Book, 1887 (Battle Creek, Mich.: Review and Herald Pub. House, 1887), p.45-46.

27. G.I. Butler către Ellen G. White, 16 decembrie, 1886; în *Manuscripts and Memories*, p.42-43. Membrii comitetului, care au fost în favoarea poziţiei lui Jones şi Waggoner, au fost S.N. Haskell, B.L. Whitney, M.C. Wilcox şi E.J. Waggoner. Membrii comitetului, care s-au opus, au fost G.I. Butler, D.M. Canright, W. Covert, J.H. Morrison şi Uriah Smith. Butler a considerat că toate hotărârile ar fi trebuit să fie votate.

28. William C. White către Dan T. Jones, 8 aprilie, 1890; în *Manuscripts and Memories*, p.166. William C. White a scris despre încă o cauză posibilă a prejudecăţilor faţă de E.J. Waggoner: „Poziţia actuală nefericită a tatălui său [J.H. Waggoner] va face foarte uşor ca prejudecăţile să apară şi să se interfereze cu o audiere sinceră„ (William C. White către C.H. Jones, 24 august, 1890; în *Manuscripts and Memories*, p.26). J.H. Waggoner a fost implicat într-o [illegible] cu o femeie căsătorită, pe care Ellen White a numit-o „un [illegible]". Ellen White a văzut acest lucru într-o viziune şi i-a trimis câteva scrisori lui Waggoner prin G.I. Butler (Ellen G. White către G. I. Butler, Scrisoarea 5, August 6, 1886; în *Manuscript Releases*, vol.21, p.378-387). Butler a răspuns, tratându-l cu asprime pe J.H. Waggoner, refuzând să-i dea nicio „şansă pentru viaţă" şi hotărând [illegible] de multe păreri de rău ar [illegible] să manifeste pentru a fi iertat". Butler a decis că [illegible] Waggoner să fie înlăturat [illegible] poziţia sa ca editor al *Signs* şi să i se anuleze numirea [illegible] Europa. Ellen White [illegible] o a doua viziune „care a arătat că [J.H. Waggoner] [illegible] nou binecuvântat de Dumnezeu", dar nu a fost „adus în această poziţie" [illegible] lui Butler. Ca rezultat al acestei situaţii, Ellen White ajunsese „la concluzia că atunci când [illegible] peri un păcat grav, despre care alţii nu ştiau nimic, nu [illegible] lucra personal pentru ei. Ea a declarat: „Acum ajung să fiu convinsă [illegible] decât o greşeală prin precizarea unei greşeli a fraţilor mei. Mulţi… vor lua în considerare aceste greşeli şi îi vor trata cu asprime pe cei greşiţi, aşa încât ei nu vor avea nici curajul, nici speranţa de a se îndrepta.... De aici înainte, trebuie să exercit mai multă precauţie. Nu mă voi mai încrede în fraţii mei pentru a trata sufletele, dacă Dumnezeu mă va ierta acolo unde am greşit". (Ellen G. White către G. I. Butler, Scrisoarea 42, 13 aprilie şi Scrisoarea 16, 21 aprilie, 1887).

29. Ellen G. White, „The Unity of the Church", *Review and Herald*, 25 ianuarie, 1887, p.49. Acelaşi articol a fost publicat pentru prima dată în *Review*, 19 februarie, 1880 şi a fost publicat a doua oară în 16 iunie, 1885. De asemenea, se află în Mărturii, vol.4, p.16-20. Ideea supunerii faţă de judecata fraţilor fusese exprimată şi într-o mărturie scrisă lui William L. Raymond în 1884 (*Mărturii*, vol.5, p.293). Vezi, de asemenea, Capitolul 5, nota de final 23.

30. Acest fapt, împreună cu acela că deja trimisese o scrisoare lui Jones şi Waggoner (pe care ei nu au primit-o niciodată), ar putea să explice întârzierea îndelungată cu care a scris din nou despre acest subiect.

31. Ellen G. White către A.T. Jones şi E.J. Waggoner, Scrisoarea 37, 18 februarie, 1887; în *1888 Materials* p.26-31. În cartea sa despre mesajul de la 1888, Steve Wohlberg a dedicat un capitol întreg acestei scrisori, Capitolul 22, „The Forgotten Manuscript That Shaped Minneapolis". În urma acestei confruntări, „atât E.J. Waggoner cât şi A.T. Jones au experimentat aplicaţia practică a mesajului laodicean, iar aceasta i-a pregătit să vestească solia îngerului al treilea". Wohlberg declară: „Aceste experienţe sunt extrem de importante pentru noi…. Trebuie să înţelegem mesajul şi, de asemenea, să fim nişte mesageri pregătiţi să vestească acel mesaj. Acea scrisoare din 18 februarie, 1887, este pentru noi. Ea este pentru voi". (The 1888 Message for the Year 2000, p.123,132). Când descrie controversa cu privire la legea din Galateni, A. Leroy Moore sugerează că aceasta a fost cauzată în primul rând de „călcarea" de către Jones şi Waggoner „a principiilor preoţiei credincioşilor". Prin urmare, înainte ca ei să Îl poată „proclama cu putere pe Hristos ca fiind neprihănirea noastră, Waggoner [...] a trebuit să lase eul deoparte şi să se umilească ei înşişi, printr-o [illegible] personală a atenţiei asupra lui Hristos şi jertfei Sale ispăşitoare". To[illegible] continuă să sugereze că şi dacă ar fi avut loc o pocăinţă a lui Jones şi W[illegible], „pag[illegible] permanente au fost deja produse" şi „aveau să îşi aducă m[illegible] vreme roadele lor rele". „Plata grea pentru această controversă [cauzată d[illegible]s şi Waggoner], care a fost [illegible] bisericii trebuia să fie plătită în viitor" (*Adve[illegible]n Conflict*, p.93-95). Totuş[illegible]m Ellen White însăşi a aflat curând, povestea [illegible] mult mai mult decât i[illegible]şise Butler. Premizele şi contextul controversei, [illegible] cât şi după c[illegible]scrisă scrisoarea din 18 februarie, au fost cele [illegible] relatat evenimentele din 1888. Prin urmare, scrisoarea ei către Jones şi [illegible] poate fi înţeleasă corect numai dacă este citită în contextul lucrurilor pe ca[illegible] descoperit după ce aceasta a fost scrisă şi în contextul chemării pe ca[illegible] în 1882 şi Jones înainte de Conferinţa de la Minneapolis. Dumnezeu [illegible] gătea pe Jones şi Waggoner pentru misiunea lor specială, iar scrisoarea lui Ellen White a slujit unui scop valoros.

Dumnezeu de asemenea a intervenit atât cu privire la prima scrisoare pe care Ellen White a trimis-o lui Jones şi Waggoner în vara anului 1886, care nu a ajuns niciodată, cât şi cu privire la faptul că Ellen White nu a fost în stare să găsească propria mărturie din anii 1850, în legătură cu subiectul din Galateni. De asemenea, trebuie să ne amintim că Ellen White însăşi nu a făcut niciodată referire la scrisoarea din 18 februarie şi nici nu i-a învinuit vreodată pe Jones şi Waggoner pentru răzvrătirea de la Minneapolis, sau pentru conflictul care a continuat până în zilele noastre, aşa cum sugerează Leroy Moore!

32. A.T. Jones către Ellen G. White, 13 martie, 1887; în *Manuscripts and Memories*, p.66-67.

33. E.J. Waggoner către Ellen G. White, 1 aprilie, 1887; în *Manuscripts and Memories*, p.71-72.

34. „Nota explicativă” adăugată în răspunsul lui Waggoner demonstrează că el pusese la inimă mustrarea lui Ellen White: „Întârzierea de aproape doi ani a oferit timp suficient pentru o revizuire atentă şi repetată a subiectului şi pentru evitarea oricărei aparenţe de controversă pripită…. De asemenea, ar trebui să fie menţionat că această cărticică nu este publicată pentru publicul general. Ea este destinată numai acelora care au primit pamfletul fratelui Butler cu privire la Galateni…. Singura dorinţă a scriitorului, este ca această scrisoare să diminueze controversa şi să contribuie la aducerea casei lui Dumnezeu la unitatea credinţei” (E.J. Waggoner, *The Gospel in the Book of Galatians* [Oakland, Cal.: 1888], p.1).

35. G.I. Butler către Ellen G. White, 31 martie, 1887; *Manuscripts and Memories*, p.68-70. Ar fi bine ca cititorul să citească ambele scrisori adresate de A.T. Jones şi E.J. Waggoner's lui Ellen White şi să compare spiritul lor cu spiritul manifestat în întreaga scrisoare a lui Butler.

36. *Ibid*., şi G.I. Butler, „Laws Which Are ‘Contrary to us’, A ‘Yoke of Bondage’, and ‘Not Good’”, *Review and Herald*, 22 martie, 1887, p.182-184. Este interesant de observat că în acelaşi număr din *Review* a fost publicat şi articolul lui Ellen White, intitulat „The Church’s Great Need”.

37. Ellen G. White către G.I. [illegible] Scrisoarea 13, 5 aprilie, 1887; în *1888 Materials*, p.32-37. Răspunsul lui Butler la [illegible] Ellen White, a exprimat o profundă dezamăgire şi furie. Totuşi, abia la Conferin[illegible]ară în 1888, el a scris o pentru a o învinovăţi pe Ellen White pentru boala pe care [illegible] timp [illegible] mult de optsprezece luni, cauzată, parţial, de scrisoarea ei din 5 apri[illegible], adresată lui însuşi şi lui Smith.

38. Ellen G. Whi[illegible]nuscrisul 24, decembrie 1888, [illegible]g Back at Minneapolis”; în *1888 Materials*, p.223[illegible] adresat de Ellen White lui Jo[illegible]ggoner în scrisoarea din 18 februarie trebuie să fi[illegible] înţeles în lumina lucrurilor p[illegible]omnul i le-a descoperit în „visele ei impresionante”[illegible] atins scopul în co[illegible]ga lui Jones şi Waggoner cu ceea ce se afla în inima lor[illegible]lor cu privire [illegible]punctelor controversate, pentru a fi înţelese de toţi[illegible]e Domnul [illegible]descoperă lui Ellen White imaginea mai amplă a lucrurilor care [illegible]fatul ei a [illegible]noua direcţie. Deşi nu era ideal, totuşi Jones şi Waggoner trebu[illegible]ascul[illegible]vorba de deosebiri de opinie.

39. Ellen G. White către [illegible]1, 14 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.92-93, sublinierile adăugate. [illegible] această declaraţie ca justificare pentru a condamna diferitele aspecte cu care nu erau de acord în învăţăturile lui Jones şi Waggoner, natura lui Hristos fiind una dintre cele mai semnificative (vezi, George Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.73,75). Totuşi, din contextul prezentat aici, este clar că „nici Butler, nici Waggoner nu aveau toată lumina asupra *legii*”, pentru că niciunul nu acceptase *că atât legea morală, cât şi cea ceremonială* erau cele la care se făcea referire în Galateni 3. Atât Butler, cât şi Waggoner se limitaseră doar la una dintre cele două legi, ca fiind concepţia corectă, iar aceasta era faptul care îi fusese descoperit lui Ellen White în visul ei. Poziţia că Galateni 3 se referea la ambele legi a fost confirmată ulterior de Ellen White. (Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 96, 6 iunie, 1896; *1888 Materials*, p.1575).

40. Ellen G. White către G.I. Butler, Scrisoarea 21a, 15 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.113-115.

41. Ellen G. White, Manuscrisul 15, noiembrie 1888, „To Brethren Assembled at General Conference”; în *1888 Materials*, p.165-166.

42. Ellen G. White, Manuscrisul 21, noiembrie 1888, „Distressing Experiences of 1888”; în 1888 *Materials*, p.179-180.

43. Ellen G. White, „The Church's Great Need”, *Review and Herald*, martie, 22, 1887, p.177-178.

44. Ellen G. White, „Importance of Trust în God”, Predică, 18 septembrie, 1886, *Review and Herald*, 10 mai, 1887, p.290.

Capitolul 3

Cum vom sta în timpul ploii târzii?

Măsurarea Templului lui Dumnezeu şi a celor ce se închină în el

Deceniul 1880 a fost un timp solemn, nu numai din cauza celor ce se întâmplau în lume, ci şi din cauza celor ce se întâmplau în biserică, „templul lui Dumnezeu”.[1*] În lumina solemnităţii acelui timp, Ellen White a scris multe scrisori din Europa, sfătuindu-i şi avertizându-i pe fraţii din America. De asemenea, ea a dedicat o mare parte a atenţiei şi energiilor ei lucrării literare. Intenţia ei era aceea de a finaliza republicarea volumului 1 din seria *Spirit of Prophecy*, care ulterior a devenit *Patriarhi şi profeţi.* Totuşi, curând, atenţia ei a fost îndreptată [illegible] din seria *Spirit of Prophecy*, intitulat acum *Tragedia veacurilor*. Erau necesare noi plăci tipografice pentru retipărirea cărţii şi, aflându-se în Europa, în locul unde a desfăşurat istoria Reformaţiunii, părea un timp perfect pentru [illegible] cărţii. Până la data când Ellen White a încheiat volumul, fuseseră adăugate încă mai mult de două sute de pagini, inclusiv noi [illegible] privire la ploaia târzie.

> „Aşa cum a fost dată [illegible] timpurie», prin revărsarea Duhului Sfânt la începutul [illegible] Evangheliei, pentru a face să răsară seminţele preţioase, [illegible] târzie» va fi dată la încheierea lucrării, pentru coacerea secerişului. [citat – Osea 6,3; Ioel 2,23; Fapte 2,17.21] Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu, decât aceea care a marcat începutul ei…. Acestea sunt «vremile de înviorare» pe care le-a aşteptat apostolul Petru, când a zis: «Pocăiţi-vă dar, şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele [la judecata de cercetare], ca să vină de la Domnul vremile de înviorare, şi să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos (Fapte 3,19.20)».”[2*] **[84]**

Înainte de a se întoarce acasă, în America, în 1887, Ellen White i-a trimis lui Jones şi Waggoner o copie a manuscrisului extins al volumului 4,

pentru ca ei „să facă o evaluare critică atentă a corecturilor şi a întregului material”. Această ocazie ar fi putut foarte bine să le acorde o înţelegere mai pătrunzătoare a subiectului libertăţii religioase, de care îndeosebi Jones avea să fie preocupat curând, deoarece el urma să fie aproape singurul care se va ocupa de propunerea legii naţionale duminicale de către senatorul H.W. Blair. Din nefericire, din cauza controversei în care Jones şi Waggoner urmau să fie implicaţi curând, multora li se va refuza ocazia de citi *Tragedia veacurilor*, cel puţin pentru un timp.[3*]

Apropierea Conferinţei din 1888

W.C. White

În primăvara şi vara anului 1888 au avut loc câteva evenimente care urmau să aibă un efect asupra institutului pastoral de la Minneapolis şi de la Conferinţa Generală de la începutul lunii octombrie. La începutul anului 1888, William C. White a corespondat cu pastorul Butler în legătură cu institutul care va preceda Conferinţa Generală şi „a propus patru sau cinci direcţii de [illegible] care se aflau îndatoririle conducătorilor administrativi ai bisericii, măsuri noi şi avansate de propovăduire a mesajului, studiul doctrinelor biblice, lucrarea misionară în domeniul libertăţii religioase şi [illegible] una sau două direcţii”. În [illegible] între răspunsurile lui Butler a scris despre institutul care urma şi [illegible] o listă de [illegible] despre care spunea că vor intra în atenţie”. **[&]** [illegible] aceste subiecte „el a evidenţiat Cele Zece Împărăţii şi Legea în Galate[illegible]

În iunie, William C. Wh[illegible] [illegible]ţi pastori din California şi cu lucrători de la *Signs* şi Pacific Press, inclusiv cu Jones şi Waggoner, pentru câteva zile de studiu biblic care au avut loc la „Camp Necessity”, în munţii estici ai Oakland. A fost petrecut un timp revizuind subiectele Celor Zece Împărăţii şi legea din Galateni, inclusiv pamfletul pe care Butler îl distribuise la Conferinţa Generală din 1886, precum şi răspunsul lui Waggoner la acesta, care încă nu fusese tipărit. William C. White explică întrebarea lui Waggoner cu privire la răspunsul lui:

> „La încheierea studiului nostru, fratele Waggoner ne-a întrebat dacă ar fi corect ca el să îşi publice manuscrisul şi să-l împartă delegaţilor la următoarea Conferinţă Generală, aşa cum făcuse

fratele Butler cu pamfletul său. Noi am considerat că ar fi corect şi l-am încurajat să tipărească cinci sute de exemplare."[5*]

Deoarece William C. White a considerat că fuseseră clarificate aspectele legate de subiectele ce urmau a fi discutate la următorul institut şi la Conferinţa Generală din octombrie, a menţionat corespondenţa lui cu Butler în prezenţa lui Jones şi Waggoner, în timpul studiilor biblice de la Camp Necessity. Totuşi, când Jones şi Waggoner au sosit la Minneapolis, *pregătiţi* să-şi prezinte subiectele, Butler „uitase" de corespondenţa lui cu William C. White. În scurt timp, s-a răspândit zvonul că subiectele ce urmau a fi discutate erau o „surpriză" pentru oamenii de la Battle Creek şi că acestea le erau „impuse" de oamenii din California.[6]

În septembrie, chiar înainte de institutul pastoral şi de Conferinţa Generală de la Minneapolis, în Oakland, California, a avut loc şi o adunare de tabără. Spre deosebire de studiile biblice avute cu câteva luni înainte, când pastorii şi lucrătorii studiaseră împreună, un spirit de înverşunare fusese stârnit împotriva lui Jones şi Waggoner. William C. White a descris ulterior această situaţie astfel:

„La adunarea [illegible] tabără din California, unii au manifestat un spirit foarte înv[illegible]at împotriva fraţilor Wagg[illegible] Jones, instigat parţial, presup[illegible] de către personalităţile [illegible] pamfletul fratelui Butler şi izvorât [illegible] dintr-o veche ranch[illegible] familie faţă de fratele Waggone[illegible] noi am avut [illegible]al pastorilor în care a fost critica[illegible] fiecare expl[illegible] care aceşti fraţi au folosit-o în mod [illegible] indirect [illegible] privire la subiectul din Galateni. Totuşi, fra[illegible] împ[illegible]văţăturilor lor nu au vrut nici să fie de acord [illegible] nitabilă a subiectului, nici să îl abandoneze. Ei au preferat să disece lucrurile şi să caute fiecare greşeală, un proces care mie îmi este foarte neplăcut".[7] **[86]**

În aceeaşi perioadă, Ellen White a scris despre marea nevoie a adventiştilor de a cerceta personal Scripturile, nu numai pentru a cunoaşte adevărul, ci şi pentru a-l pune în practică. În 5 august, ea a trimis o circulară adresată „fraţilor care se vor aduna la Conferinţa Generală". Ea nu a irosit nicio clipă pentru a declara importanţa adunării care urma, sau marile pericole cu care se confrunta biserica:

„Suntem impresionaţi de gândul că această adunare va fi cea mai importantă la care aţi participat vreodată. Aceasta va trebui să

fie o perioadă de căutare stăruitoare a Domnului şi de umilire a inimilor înaintea Lui.

Orice ambiţie egoistă ar trebui să fie lăsată deoparte şi ar trebui să vă rugaţi lui Dumnezeu, cerând ca Duhul Său să coboare asupra voastră, aşa cum a venit asupra ucenicilor care erau adunaţi laolaltă în Ziua Cincizecimii….

Fraţii mei, voi sunteţi soldaţii lui Hristos şi luptaţi într-un război împotriva lui Satana şi oştirii lui, dar dacă nutriţi bănuieli rele unii faţă de alţii şi lăsaţi ca imaginaţia voastră să fie controlată de puterea marelui pârâş, îl întristaţi pe Duhul lui Dumnezeu."[8]

Totuşi, pentru ca această revărsare a Duhului Sfânt să aibă loc la fel ca „în Ziua Cincizecimii", în mijlocul fraţilor trebuia să fie unitate. Această unitate avea să fie realizată, dacă cercetau împreună Biblia şi trăiau la înălţimea luminii care le-a fost descoperită:

„Sper că veţi consid[illegible] această [Conferinţă] ca fiind ocazia cea mai preţioasă de a v[illegible] şi de a vă sfătui împreună…. Adevărul nu poate să piardă n[illegible] într-o cercetare minuţioasă. Lăsaţi Cuvântul lui Dumnezeu să [illegible]ească pentru sine….

Mi-a fost a[illegible] că mulţi dintre pastorii n[illegible] cceptă lucrurile de la sine, şi n[illegible] dacă cred un adevăr sa[illegible] falsă, printr-un studiu personal [illegible]Scripturilor…. Ei doresc [illegible]ţi să cerceteze Scripturile pentru [illegible]sc adevărul [illegible]eştia ca şi cum ar fi un fapt inco[illegible]… Fiecare suflet [illegible]oate să fie acum liber de invidie, de gel[illegible]ouială re[illegible]ă-şi aducă inima într-o legătură strânsă cu D[illegible]

Fiecare din poporu[illegible]ă înţeleagă pe deplin şi personal adevărul Bibliei, deoarece va fi chemat cu siguranţă să dea socoteală în faţa consiliilor omeneşti….

Una este să fii de acord cu adevărul şi alta este să cunoşti adevărul, printr-o examinare atentă a Bibliei. Noi am anticipat pericolele,… iar acum este timpul să facem eforturi speciale pentru a ne pregăti să înfruntăm ispitele şi situaţiile de urgenţă care se află chiar în faţa noastră. Dacă sufletele neglijează să aplice adevărul în viaţă şi să fie sfinţite prin adevăr, pentru a fi în stare să prezinte dovezile nădejdii care se află în ei cu umilinţă şi temere, ele vor fi spulberate de unele dintre numeroasele idei false şi erezii şi îşi vor pierde mântuirea…. Mulţi vor fi pierduţi, deoarece nu au studiat

Biblia pe genunchi, cu rugăciunea fierbinte ca Dumnezeu să facă în aşa fel, încât Cuvântul Său să aducă lumină în mintea lor….

Noi nu trebuie să ne stabilim propriile repere, iar apoi să interpretăm totul în aşa fel încât să ajungem la punctele pe care le-am stabilit de la început."[9]

Dumnezeu căuta să-i pregătească pe aceia care urmau să participe la Conferinţa Generală, pentru a primi marile binecuvântări pregătite. Totuşi, în luna următoare trimiterii acestui sfat, Ellen White a căzut într-o stare de „descurajare" din care simţea că „nu va mai ieşi niciodată". Ce a cauzat această depresie care a durat mai mult de două săptămâni? Încă de când se afla în Europa, Domnul îi încredinţase o răspundere grea nu numai cu privire la cazuri individuale, ci şi cu privire la biserică în general. Ea „simţea remuşcări" şi îşi pierduse „dorinţa de a trăi", deoarece nu era capabilă să-i determine pe „fraţi şi surori să vadă şi să simtă marea pierdere pe care o suportau, deoarece nu-şi deschideau inima pentru a primi razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii".[10] Ea „şi-a pierdut curajul" şi a sperat că nimeni nu se va ruga pentru vindecarea ei:

„În timp ce [illegible]am în Europa, fusesem îndrumată cu privire la multe rele care [illegible]ndeau în mijlocul nostru. [illegible]semenea, mi se spusese că mă[illegible] pe care Domnul mi-o dă[illegible] va fi primită…. Satana lucrase [illegible]est de Rocky Mountain[illegible] la vest, pentru a anula efectul m[illegible]mustrare şi [illegible]e, precum şi al învăţăturilor lui [illegible]a mesajelor [illegible]ngere. Cel rău era hotărât să împiedi[illegible] pe care Dumnezeu o avea pentru poporul Său…. Din [illegible]ultora manifesta o împotrivire puternică şi fermă faţă d[illegible]ă se interfereze cu ideile lor personale…. Acest fapt a pus asupra mea poverile cele mai grele pe care le-am putut purta vreodată."[11]

Ellen White nu a fost îngrijorată numai de practicile lumeşti în afaceri, care intrau în biserică, dar şi îndeosebi de „lipsa de dragoste şi de milă manifestată în relaţiile dintre fraţi": **[88]**

„Nu am dormit noapte după noapte, având un asemenea simţământ de agonie pentru poporul lui Dumnezeu, încât eram cuprinsă de transpiraţie. Mi-au fost prezentate unele lucruri îngrozitoare şi impresionante…. Am văzut cum erau scrise diferite nume, caractere şi păcate. Erau păcate de tot felul – egoism, invidie,

mândrie, gelozie, bănuială rea, ipocrizie, imoralitate, iar invidia şi gelozia provocau ură şi gânduri ucigaşe. Aceste păcate se aflau chiar în mijlocul pastorilor şi poporului. Pagină după pagină era întoarsă…. O voce a spus că venise timpul când cerul era în plină activitate, lucrând pentru locuitorii acestei lumi. Venise timpul când templul şi închinătorii trebuiau să fie măsuraţi…. Aceasta este ceea ce am văzut… şi m-am simţit doborâtă de povară."[12]

Domnul încă mai avea o lucrare pentru Ellen White. El a vindecat-o ca răspuns la „o adunare de rugăciune specială" şi i-a cerut „să meargă prin credinţă, în ciuda tuturor aparenţelor". Ea a fost „întărită" pentru a călători la adunarea de tabără din Oakland şi pentru a-şi prezenta mărturia acolo. „Duhul lui Dumnezeu a îndemnat-o să adreseze apeluri puternice" fraţilor care urmau să participe la Conferinţa Generală. Ea „i-a îndemnat să se umilească înaintea lui Dumnezeu, să primească asigurarea harului Său şi să fie botezaţi cu Duhul Sfânt, spre a putea fi într-o stare potrivită pentru a răspândi lumină". „Influenţa Duhului lui Dumnezeu a venit în adunare", inimile au fost zdrobite şi au avut loc mărturisiri. Din nefericire, nu totul era bine la adunarea de tabără. Ellen White nu ştia nimic despre conflictul pastoral care se desfăşura în timpul adunării de tabără şi în mijlocul căruia, în conformitate cu spusele lui William C. White, învăţăturile lui Jones şi Waggoner erau „disecate". De asemenea, ea nu ştia nimic despre scrisoarea pe care W.M. Healey, un pastor din California, o trimisese lui G.I. Butler, atribuindu-i de un comportament de Coasta de Vest, care avea scopul de a subminta autoritatea hotărârile Conferinţei. Ulterior, Ellen White a comentat:

„Prea puţin m-am gândit eu atunci că voi cunoaşte aceste apeluri solemne, că unul dintre cei care auziseră mărturia trimisese o scrisoare în care declara lucruri pe care el le credea a fi adevărate, dar care nu au fost adevărate şi care au ajuns înaintea noastră, ridicând un zid al dificultăţilor şi pregătindu-i pe oameni să lupte împotriva tuturor lucrurilor pe care urmau să le prezinte cei care au traversat Rocky Mountains….

Satana şi-a exercitat influenţa pentru ca scrisoarea aceea să facă o lucrare care se va dovedi a fi o pierdere pentru suflete…. Eu l-am întrebat pe fratele Butler dacă nu cumva fratele [Healey] i-a scris anumite lucruri. El a răspuns că i-a scris. L-am întrebat dacă m-ar lăsa să văd scrisoarea. Am vrut **[89]** să ştiu ce mărturie a creat starea de lucruri pe care am întâlnit-o la Minneapolis. El a spus că a

ars scrisoarea, dar lăsase o impresie de neşters în mintea lui şi a altora…."[13*]

Prin urmare, scena era pregătită pentru Conferinţa Generală care urma. Cum urma poporul lui Dumnezeu să „stea în timpul ploii târzii"? Aşa cum vom vedea curând, întrebarea aceasta nu se afla doar în inima lui Ellen White, ci şi în inima întregului cer.

Minneapolis 1888

În data de 10 octombrie, a început institutul pastoral care a continuat timp de şapte zile. Conferinţa Generală a urmat după aceea şi a durat până în 4 noiembrie. Participanţii au fost în număr de aproximativ 500, incluzând 96 delegaţi care reprezentau 27000 de membrii ai bisericii din întreaga lume.[14] Ellen White, care fusese readusă aşa de recent din pragul morţii, a sosit la timp pentru adunările de deschidere. În timpul adunărilor, Ellen White a vorbit de „aproape douăzeci de ori" adresându-se celor adunaţi în biserica recent construită din Minneapolis. Din nefericire, numai unsprezece din prezentări sunt disponibile acum.[15]

În raportul său editorial cu privire la deschiderea institutului, Uriah Smith a enumerat subiectele care fuseseră propuse pentru dezbatere: „o interpretare istorică a celor zece împărăţii, divinitatea lui Hristos, vindecarea rănii de moarte, îndreptăţirea prin credinţă, cât de departe ar trebui să mergem în încercarea de a explica înţelepciunea lui Dumnezeu în predestinaţia. Alte subiecte urmau, fără îndoială, să fie introduse pe parcurs."[16]

Nu a trecut mult timp până când Ellen White a vorbit despre importanţa monumentală a adunării, concentrându-se pe lucrurile care îi fuseseră descoperite în timpul vizitei sale în Europa. Biserica lui Dumnezeu trebuia „să se teamă mult mai mult de ceea ce se întâmpla în interior, decât de ceea ce avea loc în exterior", împiedicând revărsarea ploii târzii. Cea mai mare teamă a lui Satana era aceea că poporul lui Dumnezeu va elibera calea pentru botezul cu Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu era pregătit să-l reverse.[17] Joi, 11 octombrie, Ellen White a rostit cuvântarea de dimineaţă. Ea „observase încă de la începutul" institutului pastoral „un spirit care o împovăra".[18] Doreau cei adunaţi să studieze ca nişte adevăraţi credincioşi ai Bibliei şi să primească Duhul Sfânt? **[90]**

„Acum, când ne-am adunat aici, vrem să folosim cât mai bine timpul nostru…, dar prea adesea lăsăm să ne scape ocaziile

favorabile, şi nu ne dăm seama aşa cum ar trebui de binele pe care putem să-l obţinem din ele….

Dacă am avut vreodată nevoie ca Duhul Sfânt să fie cu noi, dacă am avut vreodată nevoie să predicăm însoţiţi de o demonstrare a Duhului, acel timp este chiar acum….

Botezul cu Duhul Sfânt va veni asupra noastră chiar la această adunare, dacă dorim. Cercetaţi adevărul ca pe o comoară ascunsă….

Să începem bine aici, în această adunare, şi să nu aşteptăm până când adunările sunt deja pe jumătate încheiate. Dorim Duhul lui Dumnezeu aici, acum; avem nevoie de el şi vrem ca el să fie dat pe faţă în caracterul nostru."[19]

În lunile şi anii care vor urma, Ellen White se va referi de câteva ori la botezul cu Duhul Sfânt care a venit asupra ucenicilor în Ziua Cincizecimii şi la faptul că Dumnezeu a dorit nespus să-L împărtăşească la Minneapolis. Acest „botez al Duhului Sfânt" era doar un alt termen pentru „ploaia târzie".

„Ceea ce avem nevoie este botezul cu Duhul Sfânt. Fără acesta, noi nu suntem pregătiţi să mergem în lume, decât au fost ucenicii după răstignirea Domnului lor. Isus a cunoscut lipsa lor şi le-a spus să rămână în Ierusalim, până când vor fi înzestraţi cu putere de sus."[20]

„Astăzi, voi trebuie să fiţi nişte vase de onoare a fi pregătiţi pentru roua cerească. Fiţi pregătiţi pentru revărsarea ploii târzii; pentru că ploaia târzie va veni. Cuvântul lui Dumnezeu va umple fiecare suflet care este gata de primire. Lucrarea noastră astăzi este să ne supunem lui Hristos, ca să putem fi pregătiţi pentru vremea de înviorare de la faţa Domnului – pregătiţi pentru botezul cu Duhul Sfânt."[21]

„Trebuie să ne rugăm pentru împărtăşirea Duhului ca remediu pentru sufletul bolnav de păcat. Biserica are nevoie să fie convertită. De ce să nu ne prosternăm noi înşine înaintea tronului harului, în calitate de reprezentanţi ai bisericii, şi să înălţăm cereri fierbinţi, dintr-o inimă zdrobită şi un duh smerit, pentru ca Duhul Sfânt să fie revărsat din cer asupra noastră?...

Chiar înainte de a-i părăsi, Domnul Hristos le-a făcut ucenicilor Săi următoare făgăduinţă: „Voi veţi primi o putere, după ce Duhul Sfânt va veni peste voi"….

Ucenicii s-au întors în Ierusalim… şi au aşteptat, pregătindu-se…, până când a venit botezul cu Duhul Sfânt”.”[22] **[91]**

Vineri seara, 12 octombrie, „la începerea Sabatului”, delegaţii s-au adunat încă o dată în biserica din Minneapolis, pentru a-l asculta vorbind pe pastorul Farnsworth. El a ţinut „o cuvântare cât se poate de posomorâtă despre marea răutate şi corupţie din mijlocul nostru şi a insistat asupra apostaziilor din mijlocul nostru, şi nu a fost nicio lumină, nicio voioşie, nicio încurajare spirituală în această cuvântare. A existat o întristare generală care s-a împrăştiat printre delegaţii de la conferinţă.”[23*]

În Sabat după-amiază, 13 octombrie, Ellen White a primit o „mărturie al cărei scop a fost să încurajeze”. Ea a vorbit despre „importanţa faptului de a stărui mai mult asupra dragostei lui Dumnezeu” şi de a lăsa „deoparte tablourile întunecate”. Ea a exclamat din toată inima: „Nu vorbiţi despre nelegiuirea şi răutatea care se află în lume, ci înălţaţi-vă gândurile, vorbind despre Mântuitorul vostru”. Ea i-a avertizat pe ascultători, spunându-le că, „deşi este posibil să avem de [illegible] o mărturie directă pentru a ne despărţi de păcat şi nelegiuire, nu [illegible] să lovim această coardă la nesfârşit”. Efectul predicii ei a fost cât se [illegible] de „ferit” deoarece „atât cei credincioşi, cât şi cei necredincioşi au m[illegible]sit că Domnul îi binecuvântase”.[24*]

Duminică şi l[illegible]4 şi 15 octombrie, Ellen [illegible] a petrecut un timp răspunzând la o scris[illegible] de treizeci şi nouă de pa[illegible] care a primit-o de la G.I. Butler vinerea p[illegible]entă.[25*] În scrisoarea [illegible]ler a menţionat că fusese pe patul de boa[illegible] de ori în ultim[illegible] zece luni, din cauza „epuizării nervoase”, [illegible] scrisoarea [illegible] Ellen White din 5 aprilie, 1887, în care ea l-a aver[illegible] el, cât şi [illegible] Smith, pentru felul în care i-au tratat pe Jones şi Waggon[illegible] Butler [illegible] nu îşi va reveni niciodată până când el nu îşi exprima „[illegible] deplin”. El a intrat în multe detalii, repetându-i lui Ellen White îngrijorarea lui principală şi punctul lui de vedere în legătură cu întreaga istorie a controversei despre legea din Galateni, care începuse încă din anii 1850. Atât cât putea el să înţeleagă, „pur şi simplu erau două concepţii” cu privire la „legea adăugată”; concepţia lui fiind aceea că era legea ceremonială, iar concepţia lui Waggoner fiind aceea că era legea Celor Zece Porunci. El îi descria pe Jones şi Waggoner ca fiind nişte „pui abia ieşiţi din cuib” care cauzau probleme pretutindeni în ţară. Ei „dărâmau” încrederea poporului în lucrarea bisericii şi deschideau uşa pentru ca „vechile poziţii doctrinare” să fie respinse. Lucrarea lor nu numai că va duce la pierderea „încrederii” în „mărturii în sine”, ci va duce la pierderea sufletelor care vor „renunţa la adevăr din acest motiv”.[26*] **[92]**

Apoi, Butler a menţionat o scrisoare pe care tocmai o primise cu câteva săptămâni înainte din partea a „doi membri proeminenţi ai Comitetului uneia dintre Conferinţele din Pacificul de Nord”, declarând că, dacă ideile lui Jones şi Waggoner urmau să fie predate la Colegiul Healdsburg, „tinerii lor… vor fi trimişi în altă parte”. Butler a insistat, spunându-i lui Ellen White: „că modalitatea în care va fi tratată această problemă va avea tendinţa de a afecta serios prosperitatea Colegiului Healdsburg”.[27]

Ellen White a considerat această scrisoare ca fiind „una dintre cele mai curioase acuzaţii” aduse împotriva ei, dar a putut să scrie cu calm: „Aceste lucruri nu mă impresionează. Eu cred că a fost datoria mea să vin [aici]”.[28] În scrisorile ei, i-a amintit lui Butler despre istoria controversei cu privire la legea din Galateni din punctul de vedere care i-a fost arătat din cer, inclusiv despre „conferinţa îngrozitoare” din 1886. Ea i-a amintit că îndrumătorul ei ceresc o avertizase cu privire la încercarea care se afla chiar în faţa lor şi cu privire la marile pericole care vor rezulta din „fariseismul” ce „pusese stăpânire” pe aceia care ocupau „poziţii importante în lucrarea lui Dumnezeu”. Ea a evidenţiat că încercarea de a [illegible] controlul asupra lucrării lui Dumnezeu va avea ca rezultat împiedicarea [illegible] stea:

„În general [illegible]tul şi influenţa pastorilor care au venit la această adunare [illegible]38] sunt acelea de a respinge lumina….

Spiritul care a predominat… nu este de la Dumnezeu…. Nu trebuie să aibă loc nici o astfel de oprimare a conştiinţei aşa cum se dă pe faţă în aceste adunări….

Din lucrarea [illegible] în seara aceea [illegible]08 apărea lucruri imaginare false, rău [illegible] nemiloase şi nedrepte, care vor lucra asemenea unui aluat [illegible] nisere [illegible] închide inimile faţă de eforturile Duhului lui Dumnezeu [illegible] ţa acestei adunări va fi atât de extinsă precum este veşnicia….

Cei care au marcat o anumită cale prin care lumina trebuie să vină vor da greş în a o primi, deoarece Dumnezeu lucrează pe calea rânduită de El.”[29*]

„Domnul mi-a arătat că oameni aflaţi în poziţii de răspundere stau direct în calea lucrărilor lui Dumnezeu asupra acestui popor, deoarece ei cred că lucrarea trebuie să fie făcută şi binecuvântarea trebuie să vină pe o anumită cale pe care au marcat-o ei….

Eu nu am nici cea mai mică ezitare să spun că în această adunare nu a fost adus spiritul de căutare a luminii, ci acela de a baricada calea ei, ca nu cumva vreo rază să ajungă în mintea şi inima

oamenilor, pe vreo altă cale, diferită de aceea pe care tu ai hotărât-o ca fiind cea potrivită."[30] **[93]**

Ellen White nu numai că i-a scris răspunsul ei lui G.I. Butler în acea dimineaţă de luni, 15 octombrie, doar cu două zile înainte de începerea Conferinţei Generale, ci este probabil că ea şi-a exprimat din nou îngrijorările într-o cuvântare adresată delegaţilor.[31*] Ea a vorbit despre „poverile solemne" pe care le-a purtat de la întoarcerea din Europa; despre felul în care Isus descrisese starea poporului lui Dumnezeu, când i-a spus că „venise timpul când templul şi închinătorii ei trebuiau a fi măsuraţi". Ea a putut să exclame cu onestitate: „Îmi este îngrozitor de frică să vin la conferinţa noastră". Când a ajuns la încheierea cuvântării ei, Ellen White a adresat un apel solemn:

„Este timpul să ne trezim din somn, pentru a-L căuta pe Domnul cu toată inima, iar eu ştiu că îl vom găsi. Eu ştiu că tot cerul este la dispoziţia noastră. Îndată ce Îl vom iubi pe Dumnezeu cu toată inima şi pe aproapele nostru ca pe noi înşine, Dumnezeu va lucra prin noi. *Cum vom sta în timpul ploii târzii?* Cine se aşteaptă să aibă parte de prima înviere? Voi, [illegible] care aţi cultivat păcatul şi nelegiuirea în inimă? Voi veţi [illegible] în ziua aceea."[32]

Cerul aşteaptă [illegible] să reverse ploaia târzie prin [illegible] mesaj cât se poate de preţios, în timp ce to[illegible] oamenii care trebuiau [illegible] creştinească erau adormiţi în nelegiuire şi păcat şi [illegible] un spirit de dear

Spiritul [illegible] de la Inst[illegible]tul pastoral

O mare parte din spir[illegible] despre care a scris Ellen White şi care pătrundea în adunări avea legătură cu o problemă minoră – o controversă legată de cele zece coarne. În 1884, Conferinţa Generală îl însărcinase pe A.T. Jones să „scrie o serie de articole adunate din istorie cu privire la puncte care arătau împlinirea profeţiei".[33] Acest fapt l-a condus pe Jones la un studiu mai aprofundat al cărţii lui Daniel şi, în timp ce examina o concepţie susţinută în general de adventişti cu privire la cele zece împărăţii din Daniel 7, aşa cum era publicată în cartea lui Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, a descoperit că o împărăţie fusese identificată incorect. Jones i-a scris lui Smith de două ori, cerându-i să-i trimită dovezile pentru concepţia lui istorică şi să examineze dovezile descoperite recent. Smith nu a răspuns la prima scrisoare a lui Jones, iar în cele din urmă, când a răspuns, a pretins că nu are timp pentru această sarcină. Ca rezultat, Jones şi-a publicat opiniile în *Signs of the Times*, fără ca

Smith să aibă posibilitatea de a le critica, şi i-a trimis o copie în octombrie, 1886. **[94]**

Uriah Smith a răspuns iritat, spunându-i lui Jones că va trebui să contraatace în *Review*, deoarece Jones îşi răspândise concepţiile „pretutindeni în publicaţie". Smith se temea foarte mult ca nu cumva miile de împotrivitori ai adventiştilor „să observe imediat schimbarea" unei doctrine susţinute timp de patruzeci de ani şi a pretins că, dacă li se va acorda suficient timp, aceştia vor spune că adventiştii vor recunoaşte că „au greşit asupra tuturor punctelor".[34] Jones a răspuns că adevărata luptă pentru adevăr era în faţa lor. În curând, din cauza crizei duminicale, „fiecare punct" al doctrinei şi credinţei adventiste va fi „analizat şi verificat… de oamenii cei mai mari din ţară". Prin urmare, când vor fi vestite cele trei solii îngereşti, adventiştii vor avea nevoie de „dovezi mai bune" pentru credinţa lor în profeţia biblică, „în comparaţie cu ceea ce «fusese predicat timp de patruzeci de ani»".[35]

Acordându-i crezare lui Jones, William C. White, după ce a ascultat poziţia lui, a petrecut un timp în vara anului 1888, studiind subiectul celor zece coarne şi ajungând la concluzia că „Jones avea mai multe dovezi istorice pentru poziţia lui, decât [...] Smith".[36] Totuşi, acest fapt nu a contat prea mult, iar pentru că subiectul a fost adus în discuţie la institutul pastoral din 1888, a fost stârnit un [illegible] foarte ostil.

Chiar înainte de [illegible]titutul din 1888, Butler îl [illegible]ase pe Jones ca fiind cauzator de probleme, pentru că adusese o interpretare „contrară credinţei îndelung stabilite, pe care poporul nostru o adopta [illegible] patruzeci de ani în urmă".[37] În timpul instituţiei [illegible]ne, Jones a [illegible]storie tot mai mare de critici şi i-au fost aduse [illegible], iar luni, [illegible]umbrie, situaţia a ajuns la un punct culminant, în [illegible]unării de [illegible]ora zece dimineaţa. Smith a declarat că este „întru tot[illegible] fie d[illegible]ubiectul celor zece coarne, care înclina să ducă numai la [illegible] vechea concepţie „rezistase încercării timp de 40 de ani", iar Jones „dărâma vechiul adevăr". El a spus că, în ce îl priveşte, „nu urma să stea calm deoparte şi să vadă cum pietrele de temelie ale mesajului nostru erau scoase de mâini nemiloase". Smith nu s-a oprit aici. El a continuat să spună minciuni, declarând că „se afla în dezavantaj, deoarece nu a cunoscut subiectul care urma să fie discutat". Cu puţină ironie, el a adăugat apoi că unii „par să fi ştiut şi să fi adus bibliotecii de materiale" pentru a fi consultate ca sursă de informare.[38] **[95]**

În cele din urmă, miercuri, la încheierea institutului, înainte de Conferinţa Generală, Smith a încercat să forţeze un vot, pentru a decide cu privire la subiectul celor zece coarne, deşi s-ar fi cuvenit ca o astfel de decizie să fie luată nu înainte, ci în cadrul Conferinţei Generale. Waggoner s-a opus luării unui vot, sugerând că subiectul nu va fi definitivat, „până când nu va fi

cercetat pe deplin”.[39] În ciuda votului blocat, Smith a pretins că obţinuse victoria de partea concepţiei lui, scriind în editorialul lui din *Review* că: „Părerea delegaţilor a părut a fi… în mod copleşitor de partea principiilor de interpretare deja stabilite şi de partea vechii concepţii. Rămâne de văzut dacă acest fapt va conta sau nu pentru aceia care îndeamnă la acceptarea noii poziţii”.[40] Ceea ce Smith nu a menţionat a fost faptul că delegaţii votaseră ca „toţi să studieze cu credincioşie subiectul pe parcursul anului”. William C. White a considerat că editorialul lui Smith este amăgitor şi a anunţat public că „a fost conceput cu intenţia de a-i deruta pe oameni”.[41]

Este de înţeles că, după mai bine de doi ani de răstălmăciri şi acuzaţii false, Jones şi Waggoner ar fi putut să caute să se apere. Marţi, 16 octombrie, Jones a adus din nou în discuţie subiectul celor zece coarne şi i-a răspuns lui Smith „în termeni precişi”. El le-a spus tuturor de ce venise cu „bibliotecile de materiale”. El a discutat despre corespondenţa dintre Smith, Waggoner şi el însuşi, dovedind că subiectul dezbătut nu constituia nicio surpriză. Pentru a-şi susţine punctul de vedere, el i-a avertizat pe delegaţi „să nu-l învinuiască pe el, pentru că Uriah Smith spusese că nu ştia nimic”. Ellen White a fost prezentă la adunare şi, fiind conştientă de semnificaţia lucrurilor care aveau loc, l-a avertizat pe Jones, spunându-i: „Nu aşa de tăios, frate Jones, nu aşa de tăios”.[42*]

Ellen White a văzut că participanţii erau stăpâniţi de un spirit de respingere a „luminii”. Orice pas greşit făcut de Jones sau Waggoner nu ar fi făcut altceva decât să îi dea fraţilor o scuză pentru a continua pe calea lor răzvrătită. Declaraţia lui Jones a fost minoră în comparaţie cu întreaga controversă care avea loc. Ellen White a menţionat niciodată acest incident în vreuna din scrierile ei şi nici nu există vreun raport scris al institutului pastoral din Minneapolis care menţionează declaraţia lui Jones. William C. White, care a luat notiţe în timpul întâlnirii, a raportat explicaţia lui Jones cu privire la cercetările pe care le făcuse în vara din 1884 şi motivul pentru care el „a venit pregătit cu biblioteci de materiale”. Totuşi, el nu a raportat declaraţia lui Jones, sau presupusa mustrare a lui Ellen White”.[43*] **[96]**

Marea nevoie

Înainte de încheierea săptămânii, Ellen White le-a vorbit încă de câteva ori celor adunaţi la Minneapolis. Ea ştia că ei „pierdeau o mare binecuvântare” pe care ar fi putut să o primească în urma institutului şi că aceasta va fi „o pierdere veşnică”. Ei „nu trebuiau să fie mulţumiţi” cu „propria neprihănire şi să fie satisfăcuţi fără lucrările profunde ale Duhului lui Dumnezeu”:

„Fraţi şi surori, în acest timp, avem o mare nevoie să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, pentru ca Duhul Sfânt să poată veni asupra noastră….

Fie ca Dumnezeu să ne ajute ca Duhul Său să se manifeste în mijlocul nostru. Nu ar trebui să aşteptăm până când vom merge acasă, pentru a obţine binecuvântarea Cerului…. Cei care au fost mult timp în lucrare au fost mult prea mulţumiţi să aştepte ca ploaia târzie să-i învioreze.”[44]

Totuşi, pentru a fi înviorați de ploaia târzie, poporul lui Dumnezeu avea nevoie de „o relaţie corectă cu El”. Nu putea fi nicio rămânere în „îndoială şi necredinţă”, deoarece, altfel, vrăjmaşul va „deţine controlul” asupra minţii lor, fapt care „are întotdeauna ca rezultat o mare pierdere”. Satana a căutat să facă lucrul acesta tocmai atunci când Dumnezeu măsura templul Său:

„Hristos este aici în această dimineaţă; îngerii sunt aici şi măsoară templul lui Dumnezeu, pe cei ce se închină în el. Istoria acestei adunări va fi scrisă de la Dumnezeu; pentru că este scris un raport cu privire [illegible] adorare. Spiritul manifestat, cuvintele rostite şi faptele săvârşite sunt scrise în cărţile cerului. Totul este transferat în rapoarte la fel de precis cum sunt desenate trăsăturile noastre pe placa fotografică a artistului.”[45]

Ellen White a văzut că lucrarea „măsurării templului lui Dumnezeu şi a acelora care se închinau în el” a folosit terminologia din Apocalipsa 11 şi Ezechiel 40-42, precum şi viziunile care i-au fost adresate în visele pe care le avusese în vara precedentă. Nu numai că oamenii, în mod individual, erau măsuraţi, ci şi biserica în ansamblu. Trebuie să ne întrebăm ce rezultate ale măsurătorii au fost înregistrate în cer în timpul acelor adunări solemne? Era poporul lui Dumnezeu pregătit să stea în picioare?

Institutul pastoral se încheiase, iar Conferinţa Generală începuse. Oare raportul ei urma a fi diferit? Vom căuta răspunsul la întrebarea aceasta în capitolul următor.

NOTE FINALE CAPITOLUL 3

1. În 1886, Ellen White a scris: „Dragi tineri, aveţi voi lămpile aprinse şi arzând? Lucrarea continuă în curţile cereşti. În viziunea de pe Insula Patmos, Ioan a zis: «Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini, şi mi s-a zis: Scoală-te şi măsoară *Templul lui Dumnezeu*, altarul şi pe cei ce se închină în el». Această lucrare solemnă trebuie să fie făcută *pe pământ*. Priviţi şi vedeţi cum stă *măsurătoarea caracterului* vostru, în comparaţie cu standardul neprihănirii lui Dumnezeu, Legea Sa sfântă. Închinătorii trebuie să treacă pe sub linia de măsurare a lui Dumnezeu. Cine va suporta testul? Hristos spune: 'Ştiu faptele tale'…. Câţi îşi curăţesc sufletul prin ascultarea de adevăr? Câţi sunt în acest timp întru totul de partea Domnului?" (*Youth Instructor*, „The Watching Time", 25 august, 1886, sublinierile adăugate). Zece ani mai târziu, Ellen White a scris încă o dată despre templul lui Dumnezeu şi inima lucrării: „A fost necesar să fie făcut foarte mult pentru ca inima lucrării să poată fi păstrată curată. A fost necesară multă grijă, pentru a păstra maşinăria unsă, prin harul lui Dumnezeu, aşa încât să funcţioneze fără fricţiune…. Dacă puterea lui Satana va putea să pătrundă *chiar în templul lui Dumnezeu* şi să manipuleze lucrările după cum îi place, timpul de pregătire va fi prelungit" (Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 83, 22 mai, 1896, în *1888 Materials*, p.1524,1525, sublinierile adăugate".

2. Ellen G. White, *The [illegible] Controversy [Tragedia veacurilor]* (Battle Creek, MI: Review and Herald Pub. Co., [illegible]). Cuvintele aşezate în paranteze pătrate „[la judecata de cercetare]" se află în ori[illegible] cu [illegible] legătura dintre ploaia târzie şi curăţirea sanctuarului. Aceste cuvin[illegible]nt prezente în ediţia din 1911.

3. William C. Wh[illegible]e C. H. Jones, 18 mai, 1887. Ell[illegible]te şi-a încheiat munca la cartea *Tragedia veacurilo[illegible]*ai, 1888. Plăcile tipografice u[illegible]e făcute curând şi mii de cărţi aveau să fie tipărite[illegible] cărţile au stat „moarte" în [illegible] editură şi li s-a acordat puţină atenţie. Vezi, de a[illegible]olul 7 şi *Întoarcere[illegible]rzii*, vol. 2, capitolul 18, planificat pentru publicare [illegible].

4. William C. Whi[illegible] Jones, 8 aprilie, [illegible] *Manuscripts and Memories*, p.169.

5. *Ibid.*, p.167-168. „C[illegible]" a fost [illegible]ele date de William C. White locului în care au avut loc studiile biblice d[illegible]. Notiţele luate de el în aceste adunări pot fi găsite în *Manuscripts and Me[illegible]*,429-440. În scrisoarea lui către Dan Jones, 8 aprilie, 1890, William C. White declară că adunările au avut loc „la începutul lui iulie, 1888", dar această scrisoare a fost scrisă la aproape doi ani după eveniment şi fără a avea la îndemână „colecţia lui de scrisori" (*Ibid.*, p.167,169).

6. *Ibid.*

7. *Ibid.*, p.170.

8. Ellen G. White către „fraţii care se vor aduna la Conferinţa Generală", Scrisoarea 20, 5 august, 1888; în *1888 Materials*, p.38,40.

9. *Ibid.*, p.38-41,44.

10. Ellen G. White, Manuscrisul 21, noiembrie, 1888; în *1888 Materials*, p.177.

11. Ellen G. White, Manuscrisul 2, 7 septembrie, 1888, „Engaging in Worldly Speculation"; în *1888 Materials*, p.47,49. Ellen White a scris de asemenea despre evenimentele care au avut loc după 9 septembrie, menţionând specific data de 21 septembrie.

12. Ellen G. White, Manuscrisul 26, octombrie 1888, „Remarks After Reading an Article"; în *1888 Materials*, p.157-158.

13. Ellen G. White. Manuscrisul 2, septembrie 7, 1888; în *1888 Materials*, p.47-56. Această parte din Manuscrisul 2 a fost o notă suplimentară adăugată de Ellen White după Conferinţa de la Minneapolis. Ca rezultat al acestei scrisori scrise de W.M. Healey, s-a născut ideea unei „conspiraţii a Californiei". Cu mai bine de 10 ani mai târziu, Ellen White i-a scris lui W.M. Healey, declarând că „aceste scrisori au avut ca rezultat întârzierea lucrării lui Dumnezeu cu ani de zile şi m-au obligat la o muncă istovitoare şi grea…. Experienţa aceasta a lăsat asupra mea o impresie atât pentru timpul acesta, cât şi pentru veşnicie" (Scrisoarea 116, 21 august, 1901; în *1888 Materials*, p.1759-1760).

14. Vezi, Roger Coon, „Minneapolis/1888: The 'Forgotten' Issue'", *Transcript of Loma Linda University Lecture*, octombrie 23-25, 1988, Ellen G. White Estate, documente aflate în arhivă, p.7.

15. Ellen G. White către Mary White, Scrisoarea 82, 4 noiembrie, 1888; în *1888 Materials*, p.182. O mare parte din informaţiile cu privire la cursul evenimentelor de la Minneapolis pot fi găsite în jurnalul lui R.D. Hottel şi în notiţele luate de William C. White la conferinţă (*Manuscripts and Memories*, p.441-518). Rezumatul cel mai concis al cursului evenimentelor de la Minneapolis se află în lucrarea lui Clinton Wahlen, *Selected Aspects of Ellet J. Waggoner's Eschatology and Their Relation to His Understanding of Righteousness by Faith*, 1882-1895, Teză de Master, Andrews University, iulie, 1988, p.71-77. Vezi, de asemenea, Paul E. Penno, *Calvary on Mount Sinai: The Law and the Covenants in Seventh-Day Adventist History*, manuscris [illegible], 2001; şi Ron Graybill, „Elder Hottel Goes to the General Conference", *Ministry*, [illegible] 1988, p. 19-21.

16. Uriah Smith, *Review and Herald*, [illegible] octombrie, 1888, p.648; în *Manuscripts and Memories*, p.399.

17. Ellen G. White, "[illegible] Churches Great Need", *Review and Herald*, 22 martie, 1887, p.l77.

18. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888, [illegible] *Materials*, p.206.

19. Ellen G. White, Manuscrisul 6, 11 octombrie, 1888, „Morning Talk"; în *1888 Materials*, p.69,72,73.

20. Ellen G. White, "[illegible] Controverted Point of Doctrine", „Morning Talk", 29 ianuarie, 1890, *Review and Herald*, 18 februarie, 1890; în *1888 Materials*, p.534.

21. Ellen G. White, „It [illegible] and the Seasons", „Sermon", 5 septembrie, 1891, *Review and Herald*, [illegible] *1888 Materials*, p.959.

22. Ellen G. White către S.N. Has[illegible]rea 38, 30 mai, 1896; în *1888 Materials*, p.1540,1541.

23. Ellen G. White către Mary White, Scrisoarea 81, 9 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.68. William C. White a luat notiţe în timpul cuvântării lui Farnsworth şi ne oferă o idee cu privire la conţinutul ei: „Când va veni Hristos, va găsi El credinţă pe pământ?... Se vor ridica profeţi falşi. Dragostea celor mulţi se va răci…. Oare se află nelegiuire în mijlocul nostru?.... Poporul nostru a venit la C.M. pentru a se încălzi…, iar apoi se va întoarce acasă şi se va răci…. Oare cresc ei greu?.... Nelegiuirea abundă…. În timpul celor doi ani, 13 sau 14 membri ne-au părăsit. Ei nu au părăsit numai adevărul, dar unii au intrat într-o nelegiuire şi o urâciune prea oribile pentru a fi spuse…. Cum v-aţi simţi să susţineţi o adunare de tabără, când pe o rază de 50 de mile sunt între 1000 şi 1500 de păzitori ai Sabatului şi numai 300 participă" („Notiţe luate de William C. White la adunările de la Minneapolis. 1888", p.2; în *Manuscripts and Memories*, p.472).

24. Ellen G. White către Mary White, Scrisoarea 81, 9 octombrie, 1888, secţiune datată 14 octombrie; şi Manuscrisul 7, 13 octombrie, 1888, „Sabbath Afternoon Talk"; în *1888*

Materials, p.67,68,74-84. În „Diary of R. Dewitt Hottel", este menţionat faptul că Ellen White a vorbit în Sabat după-amiază, dar nu sunt date detalii cu privire la subiectele ei (*Manuscripts and Memories*, p.505).

25. Nimeni nu poate să înţeleagă simţămintele acumulate de Butler (care l-au împiedicat să vină la conferinţa din 1888) şi nici istoria controversei cu privire la legea din Galateni, fără a fi citit întreaga lui scrisoare (G.I. Butler către Ellen G. White, 1 octombrie, 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.77-118).

26. *Ibid*., p.78,100,89. Este cel mai probabil că Butler s-a simţit îndreptăţit de apostazia lui D.M. Canright de după controversa de la Conferinţa Generală din 1886 cu privire la legea din Galateni. În 1882, Canright şi-a revizuit cartea *The Two Laws* (publicată mai întâi în 1876), dezvoltând secţiunea cu privire la Galateni de la şase, la douăzeci şi patru de pagini, în scopul de a-şi consolida concepţia că epistola se ocupa de legea ceremonială. Îngrijorarea cu privire la astfel de concepţii l-a determinat pe Waggoner să-i pună întrebări lui William C. White, în 1885, în legătură cu strategiile editoriale, atunci când existau deosebiri de opinie. William C. White a sugerat că ei „ar trebui să prezinte ceea ce credeau a fi adevărul, chiar dacă intra în conflict cu unele lucruri scrise de Canright şi alţii" (William C. White către Dan T. Jones, 8 aprilie, 1890; în *Manuscripts and Memories*, p.166). În 1886, cartea lui Canright a fost retipărită de biserică şi a slujit ca o adăugare binevenită la arsenalul lui Butler. Waggoner i-a răspuns prin seria lui de nouă părţi din *Review*, „Comments on Galatians 3", în timpul verii anului 1886. În conformitate cu Ellen White, Butler l-a încurajat pe Canright „să le prezinte lecţii studenţilor de la colegiu [Battle Creek] şi să scrie în *Review* o cantitate aşa de mare de material, ca şi când era Epistola bisericii [Galatenilor]". Lui Ellen White i-a fost arătat că ideile lui Canright cu privire la legea din Galateni erau „un amestec de idei confuze" şi a recomandat ca acea carte a lui să înceteze a fi publicată. De fact, ea a declarat: „Aş aduce fiecare exemplar, înainte ca vreunul să ajungă la popor, înapoi la depozitul nostru". Canright şi Butler erau „în comitetul teologic" şi i s-au împotrivit lui Waggoner la Conferinţa Generală din 1886. Ellen White a îndoielile lui Canright cu privire la ideile lui şi ale lui Butler, afirmând convingerea ei că epistola către Galateni vorbea cu adevărat despre legea ceremonială. În spusese Waggoner, deşi, deoarece Canright a păstrat concepţia lui Butler cu privire la expresia „sub lege", el a prins atât de continuitatea legii, cât şi la adventism, ajungând la concluzii care au fost criticate de mulţi proeminenţi. În loc de a considera acest fact ca fiind rezultatul în Waggoner i-a învinuit pe Smith şi pe Butler (Ellen G. White către G.I. Butler, Scrisoarea 13, 1887; în *1888 Materials*, p.33-34).

27. G.I. Butler către Ellen G. White, 1 octombrie, 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.90-91.

28. Ellen G. White către Mary White, Scrisoarea 81, 9 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.66.

29. Ellen G. White către G. I. Butler, Scrisoarea 21, 14 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.86,94-95. La pagina 85 din *Ellen G. White 1888 Materials*, White Estate a dedicat o întreagă pagină unei note de subsol care încearcă să micşoreze impactul scrisorii adresate de Ellen White lui Butler. Nota de subsol sugerează că „Butler nu a rămas într-o stare de întuneric", ci până în anul 1902 „învăţase din acea experienţă". Totuşi nu se spune nimic despre comentariul lui Butler din 1910, când a declarat „că nu a putut să vadă niciodată lumină în mesajele lor speciale şi că el nu adoptase niciodată poziţia lui [Jones şi Waggoner]", (A.G. Daniells către William C. White, 21 ianuarie, 1910; în *Manuscripts and Memories*, p.325). În ciuda poziţiei lui Butler la moartea lui, trebuie să ne întrebăm dacă *rezultatul deciziilor luate de*

ei şi de alţii la Conferinţa de la Minneapolis este de o importanţă nesemnificativă astăzi, după 120 de ani. Vezi, de asemenea, Capitolul 7, nota de final 3.

30. Ellen G. White către G.I. Butler, Scrisoarea 21, 15 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.113,116.

31. Există unele dovezi că remarcile făcute de Ellen White şi aflate în Manuscrisul 26, octombrie 1888, ar fi putut fi făcute vineri, 12 octombrie, în loc de luni, 15 octombrie. Vezi *1888 Materials*, p.66.

32. Ellen G. White, Manuscrisul 26, octombrie 1888; în *1888 Materials*, p.162. Ani mai târziu, Ellen White urma să scrie fără nicio rezervă: „Domnul i-a chemat pe fratele Jones şi pe fratele Waggoner în scopul de a-i proclama lumii un mesaj pentru a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua lui Dumnezeu” (Ellen G. White, Manuscrisul 61, 1893; în *1888 Materials*, p.1814, sublinierile adăugate).

33. A.T. Jones către Uriah Smith, 6 decembrie, 1886.

34. Uriah Smith către A.T. Jones, 8 noiembrie, 1886.

35. A.T. Jones către Uriah Smith, 3 decembrie, 1886.

36. William C. White către Dan T. Jones, 8 aprilie, 1890; în *Manuscripts and Memories*, p.168.

37. G.I. Butler către Ellen G. White, 1 octombrie, 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.102.

38. William C. White, „Notes Made at the Minneapolis Meetings 1888”, 15 octombrie, 1888, p.27,29; [illegible] *Memories*, p.420; şi Ron Graybill, „Elder Hottel Goes to the Gene[illegible]erence”, *Ministry*, februarie 1988, p.19-21.

39. „Talk of a [illegible]ecy”, Minneapolis *Tribune*, [illegible] octombrie, 1888, p.5; în *Manuscripts and Mem[illegible]* p.549.

40. Uriah Smit[illegible] Conference”, *Review and [illegible]*, 23 octombrie, 1888, p.664; în *Manuscripts a[illegible]* p.400.

41. William C. W[illegible] Waggoner, [illegible] 1889; în *Manuscripts and Memories*, p.136.

42. Raport semna[illegible] interview with [illegible] Washburn, at Hagerstown, Md., iunie 4, 1950”, condus de [illegible] Wilcox, [illegible] este luat dintr-o copie a interviului original şi se deosebeşte de [illegible] unei copii aparent retipărite a raportului aflat în Arhiva de documente 242, la Center for Adventist Research, James White Library, Andrews University); Ron Graybill, „Elder Hottel Goes to the General Conference”, *Ministry*, februarie 1988, p.19-21.

43. „Notes of William C. White Taken at Minneapolis”, 16 octombrie 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.422. Din rapoartele istorice este clar că declaraţiile lui Smith, care au condus la răspunsul direct al lui Jones, au fost legate de întrebarea: Ştia sau nu Smith *că subiectul împărăţiilor urma a fi discutat la Conferinţa din 1888?* Totuşi, criticii ulteriori ai lui Jones şi Waggoner au atribuit incorect răspunsului lui Jones semnificaţia următoare: *Cunoştea Smith identitatea celor zece împărăţii aşa cum o cunoştea el?* Din nefericire, această declaraţie a lui Jones a fost răstălmăcită şi folosită timp de 100 de ani, pentru a încerca să scuze respingerea cu care au fost trataţi, atât el, cât şi Waggoner, la Minneapolis. A.T. Robinson a început să facă acest lucru la 42 de ani după Minneapolis (având în vedere probabil înverşunarea şi plecarea ulterioară a lui Jones) şi a scris despre acest incident ca fiind „o ilustraţie concretă” care ar „justifica atitudinea” conducătorilor împotriva lui Jones şi Waggoner. Fără a prezenta contextul, Robinson îl descrie pe Smith ca prezentându-şi

„modestia caracteristică”, iar pe Jones ca răspunzând în „stilul lui caracteristic”. Apoi, citează declaraţia lui Jones, la 42 de ani după ce a fost făcută, astfel: „Fratele Smith v-a spus că nu ştie nimic despre acest subiect. Eu ştiu, şi nu vreau ca vreo persoană să mă acuze pe mine pentru ceva ce el nu ştie”. („Did the Seventh-day Adventist Denomination reject the Doctrine of Righteousness by Faith?” 20 ianuarie, 1931; în *Manuscripts and Memories* 336-337). Young L.H. Christian împlinea 17 ani, când a participat împreună cu părinţii lui la Conferinţa de la Minneapolis din 1888. La aproximativ 60 de ani după aceea, (şi cel mai probabil fiind influenţat de raportul lui Robinson), Christian a scris despre incidentul dintre Smith şi Jones, dar nu în calitate de martor ocular. De asemenea, el îl descrie pe Smith ca fiind „un om modest şi bine informat” şi pe Jones ca fiind „aspru şi îngâmfat”. În conformitate cu Christian, declaraţia exactă a lui Jones a fost: „Dificultatea fratelui Smith este că el nu ştie care sunt cele zece împărăţii, şi totuşi argumentează despre huni, în timp ce eu cunosc şi pot să îmi dovedesc poziţia’”. Christian pretinde că Ellen White „l-a mustrat aspru pe fratele Jones pentru lipsa lui de respect faţă de pionierii mai bătrâni ai mişcării adventiste”. Totuşi, amintirile lui Christian sunt foarte suspecte. El reprezintă greşit Conferinţa de la Minneapolis ca fiind o „biruinţă glorioasă”, şi luând partea predicatorului veteran E.W. Farnsworth – care a declarat „că îndreptăţirea prin credinţă nu era o învăţătură nouă” – şi a lui J.H. Morrison, despre care spunea că era „un pastor respectat” care „se [illegible] de ideile extremiste ale lui Dr. Waggoner”. Christian îi acuză pe Jones şi Wag[illegible] [illegible] chiar că Ellen White nu i-a susţinut (*The Fruitage of Spiritual Gifts* [1[illegible] [illegible]29-230). A.W. Spalding, care nu a fost prezent la Minneapolis, citează declara[illegible] [illegible]ori, [illegible] adăugând de asemenea propriile comentarii. Uriah Smith „a fost un om [illegible] retras şi [illegible] atenţii”, în timp ce Jones „a fost agresiv şi uneori turbulent şi a dat [illegible] concrete pentru resentimente” (*Captains of the Host* [1949], p.593). N.F. Pease citează [illegible]raţia lui Jones şi concluzionează [illegible] menii care au promovat doctrina îndreptăţirii pr[illegible]inţă nu şi-au prezentat înt[illegible] ideile într-o modalitate înţeleaptă şi cu tact. Ace[illegible]ţie nefericită a dezvoltat [illegible] de prejudecată împotriva celor care, după părerea [illegible]s confuzie asupr[illegible]or probleme” (*By Faith Alone* [1962], p.131). A.V. [illegible]n citatul lui A[illegible]ldingpreluat din declaraţia lui Robinson cu privire la Jone[illegible] „unii au con[illegible] ca maniereleşi limbajul unuia dintre tinerii vorbitori erau [illegible] *Through Crisis to Victory 1888-1901* [1966], p.44). R.W. Schwarz Îl citează pe Ro[illegible]ne că [illegible]sprăa lui Jones a avut „un impact asupra multor delegaţi” şi „[illegible] lăsase [illegible] să fiarbă, înainte de a începe prezentarea teologică într-adevăr semnifi[illegible] *Bearers to the Remnant*, [1979], p.188). Scenariul scris pentru actorii de la Canadian Union College Heritage îşi asumă multă libertate în citarea lui A.T. Jones, după cum urmează: „Sunt cu siguranţă fericit să comentez cu privire la coarne. Fratele Smith tocmai a recunoscut în prezenţa noastră că nu este cu adevărat o autoritate cu privire la cele zece coarne. Vreau să vă asigur că am acordat mult studiu acestui subiect şi pot să completez ignoranţa fratelui Smith’” („The News From Minneapolis 1888”, *Playing Our Past* [North American Division Office of Education, 1989], p.126). Totuşi, probabil că cea mai greşită reprezentare a lui A.T. Jones se află în singura biografie scrisă cu privire la el. George R. Knight începe capitolul 3 prin citarea declaraţiei lui Robinson, iar apoi proclamă că „astfel de cuvinte aspre şi atitudini pompoase au constituit o parte din contextul conflictului care a caracterizat Sesiunea Conferinţei Generale din 1888” (*From 1888 to Apostasy* [1987], p.35). Ca răspuns la o critică adresată cărţii lui de către Dennis Hokama, George Knight face o declaraţie foarte revelatoare: „Va trebui să-i mărturisesc lui Hokama că trebuie să fi dat greş în a comunica eficient. Eu am făcut tot ce am putut mai bine pentru a demonstra că Jones a fost aberant de la început şi până la sfârşit. În a doua parte a deceniului 1889 şi prima parte a

deceniului 1890, acest lucru este demonstrat prin asprimea şi incapacitatea lui de a demonstra o amabilitate creştină" („A Spark in the Dark: A Reply to a Sermonette Masquerading as a Critique, George Knight answers Dennis Hokama", *Adventist Currents*, aprilie 1988, p.43). Knight menţionează această situaţie în alte cărţi, cu comentarii similare (*Angry Saints*, [1989], p.32,65; *A User-Friendly Guide to the 1888 Message* [1998], p.28,53-54). Totuşi, nu putem decât să ne punem întrebări cu privire la caracterul demn de încredere al cărţilor scrise, având în vedere o astfel de agendă declarată. J.S. Washburn, care a fost prezent la Minneapolis, de asemenea menţionează acest incident după 62 de ani, dar îl tratează în mod echitabil („Interview", *op.cit.*). Pentru un context mai amplu al declaraţiei pe care Robinson a făcut-o în 1931, vezi, de asemenea, Capitolul 4, nota de final 41. Este destul de interesant că, la numai opt luni după acest incident de la Minneapolis, Ellen White, în timp ce se adresa auditoriului cu privire la articolul cel mai recent al lui Uriah Smith din *Review*, a făcut un comentariu similar cu cel atribuit lui Jones: „«Ei bine», veţi spune, «ce înseamnă articolul lui Smith din *Review*?» El nu ştie despre ce vorbeşte; el vede copacii ca pe nişte oameni mergând" (Manuscrisul 5, 19 iunie, 1889, „Sermon Given at Rome NY"; în *1888 Materials*, p.348). Totuşi, trebuie să ne amintim că ea era condusă de Dumnezeu pentru a contracara respingerea mesajului trimis din cer.

44. Ellen G. White, „The Need of Advancement", predică de dimineaţă, 18 octombrie, 1888, *Review and Herald*, 27 noiembrie, 1888, p.625,626; în *1888 Materials*, p.117-118.

45. Ellen G. White, „[illegible] Our Lives", predică de dimineaţă, 19 octombrie, 1888, *The Signs of the Times*, 7 noiembrie, 1895, p.674; în *1888 Materials*, p.120. Ani mai târziu, Ellen White urma [illegible]e despre un „vis impresionant" pe care l-a avut şi în care credincioşii erau măsuraţi [illegible]vire la primirea Duhului Sfânt: [illegible]ul nopţii primului Sabat de la adunarea din New[illegible]mi se părea că mă aflu într-o [illegible]prezentând necesitatea şi importanţa primirii Du[illegible]i trebuie să primească Duhu[illegible]e de a putea să înţeleagă pe deplin învăţăturile lu[illegible]visul meu, o s[illegible]ea la uşa unei clădiri importante şi întreba pe fie[illegible]e veneau pe[illegible]*i primit Duhul Sfânt?» O riglă de măsurare se afla î[illegible]*mai foarte, [illegible]au fost primiţi în clădire. «Mărimea ta ca fiinţă uman[illegible]nimic» [illegible]el. «Dar dacă ai ajuns la statura deplină de om în Hristos Isus, [illegible]e care ai avut-o, vei fi rânduit să stai împreună cu Hristos la ospa[illegible]lungul veacurilor veşniciei, nu vei înceta niciodată să descoperi binecuvân[illegible]date la ospăţul pregătit pentru tine»" (*Review and Herald*, 11 aprilie, 1899, „An Impressive Dream", p.225, sublinierile adăugate).

46. Ellen G. White, Manuscrisul 26, octombrie 1888; în *1888 Materials*, p.157.

Capitolul 4

„Cea mai prețioasă solie”

Răspunsul fraţilor conducători faţă de Duhul Sfânt şi lumina înaintată

Conferinţa de la 1888

Conferinţa de la 1888 a început miercuri, 17 octombrie, la ora 9:30 a.m. Controversa care a umbrit institutul pastoral a făcut prea puţin pentru a stabili un ton bun în vederea Conferinţei Generale. Din nefericire, acesta a fost doar începutul. **[106]**

Când Jones şi Waggoner au sosit la biserică în acea zi de deschidere, atenţia lor a fost atrasă de o mare tablă neagră aşezată în faţă, pe care erau scrise două propuneri diferite. Una era: „*Hotărâre* – Legea din Galateni este legea ceremonială” – având ataşat numele lui J.H. Morrison. A doua era: „*Hotărâre* – Legea din Galateni este legea morală” – cu un spațiu liber pregătit

pentru ca E.J. Waggoner să semneze. Waggoner a refuzat să semneze, spunând că el nu venise pentru dezbateri contradictorii. Mai mult, punctul lui era că noi nu primim neprihănirea prin lege, ci prin credinţă – indiferent dacă aceasta era legea morală ori cea ceremonială.[1]

Cu numai două zile înainte, Waggoner îşi începuse seria de cel puţin nouă prezentări cu privire la relaţia dintre Lege şi neprihănirea lui Hristos, iar pentru el subiectul era mult mai vast decât acela al legii din Galateni. Numai după ce urma să expună toate cele şase prezentări în legătură cu neprihănirea prin credinţă, va aborda mai specific subiectul din Galateni şi, chiar şi atunci, îl va discuta în contextul neprihănirii prin credinţă.[2]

Urma să fie evident că acea controversă din 1888 avea în vedere mai mult decât legea din Galateni. Deşi subiectul central era neprihănirea prin credinţă şi relaţia acesteia cu alte adevăruri ale Bibliei, exista o legătură strânsă cu multe alte subiecte, inclusiv libertatea religioasă, organizarea bisericii, educaţia, publicaţiile şi lucrarea misionară medicală. În paginile care urmează, vom cerceta unele dintre învăţăturile lui Jones şi Waggoner într-o modalitate mai detaliată, dar înainte de a continua, ar fi bine să rezumăm „mesajul de la 1888".

Solia de la 1888

Mai întâi, trebuie să ne dăm seama că „solia" pe care Domnul a trimis-o prin Jones şi Waggoner nu a fost limitată la anul 1888 sau la Conferinţa Generală de la Minneapolis. Dimpotrivă, aşa cum vom vedea în capitolele următoare, acel mesaj a fost prezentat înainte de Conferinţa Generală din 1888 într-o măsură mai extinsă şi a fost proclamat mult timp în deceniul care a urmat. În al doilea rând, trebuie să ne dăm seama că, deşi nu avem o transcriere exactă a celor prezentate de Jones şi Waggoner la Minneapolis, suntem în stare să reconstruim o concepţie corectă şi precisă cu privire la ceea ce au prezentat ei înainte, în timpul şi după Conferinţa Generală.[3*] **[107]**

Jessie Waggoner

Atât Jones, cât şi Waggoner au fost autori prolifici, de cărţi şi articole pentru publicaţiile bisericii. Din scrierile lor, ştim ce au susţinut ei înainte de conferinţă, inclusiv din lucrarea lui Waggoner, *The Gospel in Galatians*, scrisă în 1887, care le-a fost dată delegaţilor participanţi la Conferinţa din 1888.

De asemenea, din scrierile lor, ştim ce au susţinut ei după conferinţă, inclusiv din lucrarea lui Waggoner, *Christ and His*

Righteousness, publicată în 1890, care a fost bazată pe notiţele de mână luate de Jessie F. Moser-Waggoner în timpul prezentărilor lui E.J. Waggoner la Conferinţa Generală din 1888.[4*]

De asemenea, avem disponibile mai mult de 1800 pagini ale corespondenţei lui Ellen White, manuscrisele şi predicile ei cu privire la episodul Minneapolis, aşa cum se găsesc în cele patru volume ale lucrării *The Ellen G. White 1888 Materials*. La acestea se adaugă *Manuscripts and Memories of Minneapolis*; aproape 600 de pagini de scrisori scrise de diferiţi participanţi cu privire la adunările din 1888. În această colecţie sunt incluse copii ale rapoartelor şi revistelor bisericii, cum ar fi *1888 General Conference Daily Bulletin*, jurnalul lui R. Dewitt Hottel şi două caiete ale lui William C. White, care conţin notiţele scrise în timpul adunărilor.[5*]

Când cercetăm ce au prezentat Jones şi Waggoner, trebuie să ne aducem aminte în primul rând şi în principal că ei au prezentat doctrinele biblice chiar din Biblie.[6] Ellen White a confirmat abordarea lor, declarând că „Biblia trebuie să fie standardul nostru pentru fiecare doctrină şi predică”,[7] deoarece „numai aceasta poate să ofere o cunoaştere corectă a voinţei lui Dumnezeu”.[8] Mai mult, „numai Biblia, pusă la inimă şi binecuvântată de Duhul lui Dumnezeu, poate să îi îndrepte pe om şi să-l păstreze drept”.[9] Ellen White şi-a dat seama că Biblia nu era stagnantă, ci era o „carte progresivă”,[10] din care „mijloacele lui Hristos aveau să le descopere adevăruri glorioase”.[11] Aceste adevăruri biblice, puse în legătură cu **[108]** marele Plan de Mântuire” urmau să se descopere continuu, ei „dezvoltându-se şi dezvoltându-se”, pentru că Biblia era „asemenea Autorului”.

Adevărurile biblice pe care le prezentau Jones şi Waggoner erau în armonie cu pietrele de hotar adventiste distinctive. Ellen White a confirmat şapte pietre de hotar în contextul mesajului din 1888 ca fiind: „trecerea datei din 1844…; curăţirea sanctuarului care este în cer şi era într-o legătură decisivă cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ, [de asemenea] cu prima, a doua şi a treia solie îngerească, fluturând steagul pe care era scris: «poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus»…; lumina Sabatului poruncii a patra [şi] non-imortalitatea celor răi”. Ellen White a sugerat că Jones şi Waggoner dăduseră acestor pietre de hotar „un impuls nou”.[13] Ei le prezentau într-un context diferit – ca fiind „adevărul aşa cum este el în Isus”.[14*] În mod deosebit, ei prezentau Evanghelia – „îndreptăţirea prin credinţă şi neprihănirea lui Hristos” – sau *piatra de hotar* a credinţei lui Dumnezeu, în relaţie cu Legea, sau mână în mână cu *piatra de hotar* a poruncilor lui Dumnezeu. Ellen White a spus că aceasta era „solia îngerului al treilea”.[15]

Adventiştii de ziua a şaptea propovăduiseră „poruncile lui Dumnezeu”, dar nu propovăduiseră „credinţa lui Isus” ca fiind de o importanţă egală. Se

vorbise despre acest lucru, dar nu era înţeles. El „fusese trecut cu vederea şi tratat într-o modalitate neatentă şi indiferentă”, şi nu ocupase poziţia proeminentă pe care o intenţionase Dumnezeu.[16] Legea lui Dumnezeu este lipsită de putere fără „credinţa lui Isus”, deoarece acea credinţă „cuprinde mai mult decât se presupune în general”.[17] Prin urmare, adevăratul subiect discutat la Minneapolis se referea la Planul de Mântuire însuşi.

Spre sfârşitul Conferinţei Generale, Waggoner a scris că unul dintre subiectele principale care au fost discutate era: „Legea şi Evanghelia în diferitele lor relaţii, adunate sub titlul general al îndreptăţirii prin credinţă”.[18] Ani mai târziu, Ellen White a scris ceea ce este probabil declaraţia cea mai cunoscută cu privire la mesajul din 1888. Aici găsim un rezumat demn de încredere al aspectelor mai specifice ale acelui mesaj preţios:

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o solie foarte preţioasă prin fraţii Waggoner şi Jones. Această solie a avut scopul de a-L aduce în atenţia oamenilor pe Mântuitorul cel înălţat, jertfa pentru păcatele întregii lumi. [illegible] El a prezentat îndreptăţirea prin credinţa în Garanţia noastră, a invitat oamenii să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulţi L-au pierdut din vedere pe Domnul Isus. Ei aveau nevoie să li se îndrepte privirile spre Persoana Sa divină, spre meritele Sale şi spre iubirea Sa nemuritoare faţă de familia omenească. Căci toată puterea este dată în mâinile Sale, ca să le poată împărţi oamenilor daruri bogate, arătându-i omului neajutorat darul neprihănirii Sale. Aceasta este solia pe care Dumnezeu ne-a trimis-o vestitorii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie [illegible] şi să fie însoţită de revărsarea Duhului Sau [illegible] târzie.

Mântuitorul cel înălţat trebuie să fie prezentat… stând pe scaunul de domnie şi… împărţind binecuvântările nepreţuite ale legământului…. Domnul Hristos mijloceşte pentru biserică în curţile cereşti….

În ciuda nevredniciei noastre, trebuie să ne aducem aminte fără încetare că există Cineva care poate să îndepărteze păcatul şi să-l mântuiască pe cel păcătos….

Dumnezeu a dat slujitorilor Săi o mărturie care a prezentat adevărul aşa cum este el în Isus, o mărturie care este solia celui de-al treilea înger, într-o formulare distinctă şi clară….

Această mărturie… prezintă Legea şi Evanghelia, unindu-le într-un întreg desăvârşit. (Vezi Romani 5 şi 1 Ioan 3,9 până la încheierea capitolului.)….

Aceasta este tocmai lucrarea pe care o plănuieşte Domnul şi anume ca solia pe care le-a dat-o slujitorilor Săi să lucreze în inima şi în mintea fiecărui om. Viaţa bisericii lui Dumnezeu continuă prin aceea că membrii Îl iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe semeni ca pe ei înşişi….

Dacă neglijaţi această mare mântuire, păstrată înaintea ochilor voştri ani de zile, dacă dispreţuiţi oferta glorioasă a îndreptăţirii prin sângele lui Hristos şi a sfinţirii prin puterea curăţitoare a Duhului Sfânt, în cele din urmă, nu va mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfiorătoare a judecăţii şi a mâniei arzătoare, care vor veni în mod sigur."[19]

„Inima" acestui mesaj a fost „Mântuitorul cel înălţat", atât în natura Sa divină, cât şi umană. Acest mesaj a prezentat pe Hristos ca fiind un Mântuitor cu o „dragoste neschimbătoare" care a luat iniţiativa de a mântui întreaga „familie omenească". „Jertfa Sa pentru păcatele întregii lumi" a fost adusă pentru fiecare fiinţă umană şi, dacă nu este dispreţuită şi neglijată, va conduce la „îndreptăţirea prin credinţa în Cel ce este Garantul nostru". Aceia care au exercitat această credinţă sinceră vor „primi neprihănirea lui Hristos" care este „manifestată prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu". Ea va fi realizată prin „binecuvântările noului legământ ale **[110]** Domnului, nu ale vechiului legământ, ci ale noului legământ care este scris în inimă. Astfel, omenirea nu mai trebuia să continue sub stăpânirea păcatului deoarece Hristos a condamnat păcatul în firea pământească, „pentru ca El să poată să despărţească păcatul şi să-l mântuiască pe cel păcătos". Ca atare, credinţa nu este nimic altceva decât o experimentare continuă a îndreptăţirii prin credinţă şi este, cu claritate, o parte a neprihănirii prin credinţă.

Aşadar, o nouă motivaţie ia locul fricii de pedeapsă şi nădejdii de a primi o răsplată, deoarece „a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice şi a-i iubi pe ceilalţi ca pe tine însuţi" constituie motivaţia cea mai înaltă. Pe scurt, acesta este „adevărul aşa cum se află el în Isus şi constituie solia îngerului al treilea", unind ideea biblică a neprihănirii prin credinţă cu adevărul unic al curăţirii sanctuarului din cer. Cei care păstrează mereu în minte această veste bună vor constata că este mai uşor să fie mântuit, decât să fie pierdut.

Tocmai acesta a fost mesajul care trebuia să fie „proclamat cu voce puternică" – marea strigare – „şi care trebuia să fie însoţit de revărsarea

Duhului Sfânt într-o mare măsură" – ploaia târzie.[20] Dar cum a fost primit mesajul acesta? Ne întoarcem acum la Conferinţa Generală din 1888.

Voturi şi hotărâri

Deoarece prezentările lui Waggoner au continuat pe parcursul primei săptămâni a conferinţei, prejudecata şi împotrivirea nu au făcut decât să crească. Joi dimineaţă, în data de 18 octombrie, el a prezentat subiectul „neprihănirii prin credinţa în Hristos". El a spus că „libertatea în Hristos era întotdeauna o eliberare de păcat şi că despărţirea de Hristos în favoarea altor mijloace de îndreptăţire a adus întotdeauna robie". Atât el, cât şi Ellen White le-au adresat fraţilor „bătrâni şi tineri" apelul de „a-L căuta pe Dumnezeu, de a înlătura orice spirit de prejudecată şi împotrivire şi de a se strădui să ajungă la unitatea credinţei".[21]

Vineri, 19 octombrie, Waggoner a comparat Epistola către Romani cu Epistola către Galateni, cu scopul de a arăta că **[111]** „adevăratul punct al controversei [în zilele lui Pavel] era legea şi îndreptăţirea prin credinţa în Hristos". De asemenea, el a spus că „legământul şi făgăduinţele făcute lui Avraam sunt legământul şi făgăduinţele făcute astăzi". Implicaţia sugera că aceeaşi controversă care a zguduit biserica în zilele lui Pavel se desfăşura încă o dată.[22] Butler a crezut că o [illegible] exagerată a Evangheliei ameninţa Legea, în timp ce Waggoner credea că atât Legea, cât şi Evanghelia erau ameninţate de o abordare legalistă. [illegible] a exprimat unul dintre delegaţi: „Subiectul a fost neprihănirea prin [illegible] Hristos neprihănirea Sa [illegible] faţă".[23]

U. Smith

Uriah Smith a avut ocazia de a vorbi fraţilor în acea zi şi şi-a expus propria opinie, [illegible] că „Romani nu face nicio [illegible] la Galateni". El de asemenea simţea că „în poziţia lui Waggoner se afla un pericol".[24]

În Sabat, Ellen White le-a vorbit celor adunaţi despre progresul în viaţa creştină. Ea a menţionat scuzele pe care oamenii le vor aduce pentru faptul că nu biruiesc păcatul în viaţă, dar că Hristos venise pentru a-i elibera pe oameni. Jertfa Sa era suficientă pentru a aduce biruinţa; „El intervine şi îmi atribuie neprihănirea Sa în ascultarea Sa desăvârşită". Ea a declarat că atunci când au avut loc adunări şi adevărul fost prezentat şi „a impresionat mintea oamenilor, Satana a prezentat dificultăţile". Ea a vorbit despre „starea

de necredinţă" a iudeilor, când Hristos a fost pe pământ şi în timpul lui Ilie. Cei din poporul lui Dumnezeu fuseseră aşa de „împietriţi", încât nu voiau să se lase „impresionaţi de adevăr" şi nici nu au fost „sensibili la influenţele Duhului lui Dumnezeu". Apoi, Ellen White a făcut aplicaţie la conducătorii din faţa ei:

> „Aici vreau să vă spun cât de îngrozitor este ca, atunci când Dumnezeu dă lumină, iar aceasta vă impresionează inima şi spiritul, voi să faceţi aşa cum au făcut ei. Dacă adevărul nu este acceptat, Dumnezeu Îşi va retrage Duhul….
>
> Neamul omenesc este primit în Cel Preaiubit. Braţul Său omenesc lung cuprinde omenirea, în timp ce braţul Său divin se prinde de tronul Celui Infinit şi deschide înaintea omului întregul cer. Porţile sunt larg deschise astăzi. Hristos Se află în sanctuarul ceresc şi rugăciunile voastre se pot înălţa la Tatăl. Domnul Hristos spune: Dacă Eu voi pleca, vă voi trimite Mângâietorul, iar când avem Duhul Sfânt, noi avem totul.
>
> Prin urmare, trebuie să lucrăm împreună cu El în sanctuar, prin credinţă, şi trebuie să începem lucrarea în sanctuarul sufletelor noastre. Trebuie să ajungem la orice întîmare."[25] **[112]**

În timp ce vorbea, Ellen White a simţit că „[illegible] Domnului se afla nu numai asupra ei, ci asupra poporului". După adunare, [illegible]i au mărturisit că a fost cea mai fericită zi din viaţa lor. Ea ştia că „prezenţa Domnului Isus a fost în adunare" pentru a-i binecuvânta pe oameni şi că [illegible] descoperire specială a Duhului lui Dumnezeu. [illegible] Cu scop precis, [illegible]e a înăbuşi îndoielile, de a da înapoi valul de [illegible]are fusese [illegible] să pătrundă în inimi şi minţi cu privire la sora White şi [illegible] care [illegible] dăduse".[26] Oare urma ca „acest timp de înviorare" să [illegible]ilor?

Duminică dimineaţă, Ellen White a prezentat un scurt devoţional. Subiectul ei a fost: „Un popor ales". Ea a vorbit despre „înaltul standard" la care Dumnezeu îi chemase pe cei din poporul Său şi despre faptul că singura cale prin care acesta putea fi atins era aceea de a-şi abate privirile de la lume şi de a le aţinti asupra „lucrurilor cereşti". „Numai prin lumina care străluceşte de la crucea de pe Golgota…, putem să înţelegem ceva din minunata temă a răscumpărării". Vorbind despre Lege şi repetând ceea ce spusese Waggoner anterior în timpul sesiunii, Ellen White a indicat că legea morală ne îndruma la Hristos:

> „Lucrarea noastră este aceea de a înălţa laude către Acela care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Cum trebuie să

facem lucrul acesta? Arătându-i lumii că noi suntem un popor care păzeşte poruncile, trăind în armonie cu Legea lui Dumnezeu. Păstrând mereu în atenţie bunătatea şi dragostea Sa şi supunând tot ce este în viaţa noastră faţă de cerinţele Cuvântului Său. În felul acesta, noi vom fi reprezentanţii lui Hristos, evidenţiind în viaţa noastră o transcriere a caracterului Său.

«Totuşi», cineva spune, «eu am crezut că poruncile erau un jug al robiei». Numai cei care calcă Legea constată că aceasta este un jug al robiei. Pentru cei ce păzesc Legea, ea este viaţă, bucurie, pace şi fericire. Legea este o oglindă în care putem privi şi putem să discernem defectele caracterului nostru. Oare nu ar trebui să fim recunoscători pentru că Dumnezeu a prevăzut un mijloc prin care putem să descoperim neajunsurile noastre?

În Lege nu se află nicio putere de a mântui, sau de a-l ierta pe călcătorul ei. Prin urmare, ce face ea? Ea îl aduce pe păcătosul cel pocăit la Hristos. Apostolul Pavel declară: «Nu m-am temut să vă propovăduiesc şi să vă învăţ [illegible] înaintea norodului şi în case, şi să vestesc iudeilor şi grecilor pocăinţa faţă de Dumnezeu şi credinţa în Domnul nostru Isus Hristos» (Fapte 20,20.21). De ce a predicat el pocăinţa? Pentru că Legea lui Dumnezeu fusese călcată. Cei care au călcat Legea trebuia să **[113]** se pocăiască. De ce a predicat el credinţa în Hristos? Pentru că Hristos este Acela care i-a răscumpărat pe [illegible] de pedeapsa Legii, şi [illegible] îndrumă spre remediul pentru [illegible] pocăinţa faţă de [illegible] şi credinţa în Hristos. Vă miraţi [illegible] să scape [illegible]?[7*]

În timpul adunării [illegible] amiază [illegible] ocupa de lucrarea de educaţie, a fost propusă o [illegible] scop era: „Să nu fie predat în şcoala noastră de la Battle Creek nimic care este contrar celor susţinute în trecut, sau aprobate de Comitetul Conferinţei Generale”. Această propunere a fost făcută de fraţi pentru a încerca să-i oprească pe Jones şi Waggoner să prezinte la Conferinţa Generală doctrinele pe care le prezentaseră în trecut, precum şi să-i împiedice să prezinte idei noi în viitor.[28*] G.I. Butler a luat parte la acest act, deoarece răspândise zvonul că părinţii câtorva studenţi de la Colegiul Healdsburg urmau să-şi trimită copiii în altă parte, atâta vreme cât concepţiile lui Jones şi Waggoner erau predate acolo.[29] De asemenea, propunerea avea ca ţintă să-l împiedice pe Jones să le prezinte concepţiile sale studenţilor de la Colegiul Battle Creek, unde se plănuise să înceapă să predea la începutul anului.[30]

Ellen White a fost prezentă la adunare şi a cerut să fie recitită propunerea. Apoi, ea a întrebat dacă o astfel de hotărâre mai fusese propusă şi votată vreodată înainte. Răspunsul a fost tăcerea. Ea a insistat asupra acestui punct, întrebându-l pe Uriah Smith, secretarul, dacă el ştia despre vreo hotărâre de acest fel care să fi fost luată în considerare vreodată, în vreo adunare precedentă. Smith a părut nesigur. Apoi, Ellen White a scos în evidenţă „pericolul de a împiedica lucrarea Domnului". Domnul îi descoperise ce era greşit şi periculos, iar ea îi avertiza pe fraţi „să se abţină să voteze". William C. White considera această hotărâre ca fiind „o manie pentru ortodoxie", aşa că a luptat împotriva ei din greu, alături de mama lui, iar în cele din urmă „a distrus-o".[31] Ulterior, descriind incidentul, Ellen White a spus foarte clar de ce fusese aşa de periculos să se voteze într-un asemenea mod:

> „Am declarat că eram o deţinătoare de capital şi că nu puteam să îngădui ca hotărârea să fie supusă la vot, deoarece urma să vină o lumină specială pentru poporul lui Dumnezeu, pe măsură ce se apropiau de evenimentele finale ale istoriei acestui pământ. Un alt înger urma să vină din cer cu o solie, iar întregul pământ urma să fie luminat de slava lui. Nu ne era imposibil să declarăm cu exactitate cum va veni această lumină suplimentară. Ea putea să vină într-o modalitate foarte neaşteptată, pe o cale care nu se va potrivi cu ideile multora. Nu este deloc improbabil, sau contrar căilor **[114]** şi lucrărilor lui Dumnezeu, faptul ca El să-şi trimită poporului Său lumina pe căi neaşteptate. Oare ar fi corect ca toate căile să fie închise în şcolile noastre, încât studenţii noştri să nu poată beneficia de lumina aceasta [illegible] această putere necesară."[32]

Din nefericire, sfatul lui [illegible] eşuşit să oprească succesiunea evenimentelor. Chiar şi după ce ea declarase lucrurile „cu claritate", R.A. Underwood „a insistat ca hotărârea să fie pusă în aplicare".[33] Prin urmare, s-a întâmplat că, având cuvintele lui Ellen White încă răsunând în urechile lor, s-a luat un vot; un participant votând pentru hotărâre cu ambele mâini.[34*] Deşi hotărârea nu a trecut la vot, acest eveniment a arătat cu claritate un lucru. Chiar în ciuda unei adunări de Sabat pline de Duhul Sfânt, care a avut loc cu numai o zi înainte, mulţi dintre fraţi îşi pierduseră încrederea în Ellen White şi în mărturiile ei: „Îndată ce au văzut că sora White nu a fost de acord cu toate ideile lor şi cu propunerile şi hotărârile ce urmau a fi votate…, dovada pe care o primiseră a avut pentru unii la fel de puţină greutate, cum au avut cuvintele lui Hristos în sinagoga din Nazaret".[35]

În seara aceea, Ellen White şi-a prezentat sfaturile într-o cuvântare publică. Ea a vorbit despre nevoia de a primi o „mană nouă din cer” şi despre nevoia de „dragoste ca a lui Hristos”, care lipsea aşa de mult la Conferinţă. Ea a vorbit împotriva „glumelor şi zeflemisirilor”, „a vorbirii de rău” şi „batjocoririi” fraţilor lor. Folosind cuvintele din Apocalipsa 5, ea a vorbit încă o dată împotriva încercării anterioare de a vota hotărârea propusă; sosise timpul „când sulul se desfăşura înaintea lumii prin solii lui Dumnezeu”:

„A sosit timpul când sulul este desfăşurat înaintea lumii prin solii lui Dumnezeu. Nu ar trebui ca profesorilor din şcolile noastre să li se pună vreodată restricţii, spunându-li-se că trebuie să predea numai ce fusese predat până atunci. Înlăturaţi astfel de restricţii. Dumnezeu este Cel care trebuie să dea poporului Său mesajul pe care acesta să-l vestească.... Evanghelia trebuie să fie împlinită în conformitate cu soliile pe care le trimite Dumnezeu. Este posibil ca lucrul pe care Dumnezeu li-l dă slujitorilor Săi astăzi să nu fi fost adevărul prezent cu douăzeci de ani în urmă, dar este mesajul lui Dumnezeu pentru timpul acesta....

Dumnezeu le descoperă oamenilor mărgăritare preţioase de adevăr rânduit în mod divin, potrivit pentru timpul nostru. Dumnezeu a separat aceste adevăruri din mijlocul teoriilor false şi le-a aşezat în cadrul corespunzător....”[36*]

„Cei care nu ... zmaua adânc ... adânc în mina adevărului nu ... frumuseţea ... ideerurile preţioase prezentate la ace... conferinţă. Odată ce oamenii îşi exercită voinţa într-o împotri... hotărâre ... lumina dată, **[115]** le va fi dificil să cedeze, chi... convingătoare care a fost prezentată la această conferinţa.... Isus Hristos a fost în fiecare dormitor în care aţi fost găzduiţi. Câte rugăciuni s-au înălţat din aceste încăperi?...

Am face bine să ne amintim că Hristos este Lumina lumii şi că raze noi de lumină sunt reflectate continuu, venind de la Izvorul luminii....

A fost un timp când Israel nu a putut să-i biruiască pe vrăjmaşii lui. Motivul a fost păcatul lui Acan. Dumnezeu a declarat: «Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciţi ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru». Dumnezeu este acelaşi astăzi. Dacă aceia care pretind a crede adevărul nutresc păcate care întinează, neplăcerea lui Dumnezeu se află asupra bisericii, iar El nu Se va schimba, până

când membrii nu vor face tot ce le stă în putere pentru a-şi arăta ura faţă de păcat şi hotărârea de a-l scoate din biserică. Dumnezeu este nemulţumit de aceia care numesc răul bine şi binele rău. Dacă gelozia, bănuiala rea şi vorbirea de rău sunt lăsate în biserică, acea biserică este sub mânia lui Dumnezeu. Ea va fi nesănătoasă spiritual, până când nu va fi curăţită de aceste păcate, deoarece până atunci Dumnezeu nu poate să-Şi dea pe faţă puterea pentru a întări şi înălța pe poporul Său şi pentru a-i da biruinţă….

Oh, cât de mult avem cu toţii nevoie de botezul cu Duhul Sfânt."[37]

Deşi Ellen White nu a fost pe deplin conştientă de dimensiunile la care ajunsese această vorbire de rău, totuşi ea văzuse deja suficient pentru a vorbi împotriva ei. Waggoner fusese întrerupt considerabil în timpul prezentărilor lui. Deşi Waggoner era scund, el a putut fi auzit cu claritate. Totuşi, cineva a strigat zeflemitor: „Nu putem să te vedem". Din partea unora s-a manifestat „o împotrivire" marcantă, iar câţiva dintre ei „îşi întorceau capetele în altă direcţie, când îl vedeau pe Waggoner [illegible] spijinându-se". Toate acestea au avut scopul de a-i răni pe Jones şi Waggoner [illegible] au reuşit.[38]

G.I Butler trimitea mesaje „prin telegraf, de la Battle Creek", spunându-le fraţilor [illegible]a de partea pietrelor de [illegible] şi îndemnându-i „să aducă poporul la o [illegible]ie" cu privire la puncte [illegible]troversate aflate în discuţie.[39] Când Ellen [illegible] a văzut spiritul mani[illegible]împotriva lui Jones şi Waggoner, care „părea [illegible] copleşitor", inima ei [illegible]ind îndurerată. Ea şi William C. White au în[illegible] poate de [illegible]ori să-i facă pe „fraţii din lucrarea pastorală" să [illegible] într-o înc[illegible]e liberă pentru a se ruga împreună, dar nu au reuşi[illegible] [illegible] două [illegible]ori". Aşa cum Ellen White urma să descopere curând, di[illegible] [illegible]e petreceau chiar şi mai multe lucruri.[40*] **[116]**

În cele din urmă, luni dimineaţă devreme, Ellen White a scris despre întreaga situaţie, aşa încât cuvintele ei „să nu fie citate greşit" şi a prezentat mesajul în acea seară, înaintea unui număr destul de mare de „bărbaţi responsabili din conducere". Ea le-a spus că „auzise pentru prima dată concepţiile lui E.J. Waggoner" şi că era nespus de recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că „ştia că a fost mesajul pentru timpul acela". „*Pe tot parcursul* prezentării concepţiilor lui", E.J. Waggoner vorbise „într-un spirit corect şi asemănător lui Hristos". Spre deosebire de cei care s-au împotrivit învăţăturilor lui, Waggoner „a avut un comportament corect, *fără a implica persoane particulare* şi fără a ataca sau ridiculiza pe cineva. El prezentase subiectul aşa cum ar trebui să-l prezinte un gentleman creştin, într-o

modalitate amabilă şi curtenitoare", fără a folosi „un stil combativ". Ellen White a declarat că „acest fapt a fost recunoscut ca fiind adevărat chiar şi de aceia care susţineau concepţii opuse".[41*]

Ellen White a regretat că nu a fost prezent un număr mai mare de oameni la cuvântarea ei, deoarece unii „au început să vadă lucrurile într-o lumină diferită", după ce a vorbit ea. După ce a vorbit un timp, ea a avut ocazia de a răspunde la unele întrebări despre care a scris ulterior:

> „La data aceea au fost puse întrebări. «Soră White, crezi că Domnul are vreo lumină nouă şi mai mare pentru noi ca popor?» Eu am răspuns: «Cât se poate de sigur. Eu nu doar cred astfel, dar pot să vorbesc într-o modalitate clară. Eu ştiu că există un adevăr preţios care urmează a ne fi descoperit, dacă noi suntem poporul care trebuie să reziste în ziua pregătirii lui Dumnezeu».
>
> Apoi, s-a pus întrebarea dacă eu am considerat că ar fi mai bine ca subiectul să fie abandonat acolo unde se afla, după ce fratele Waggoner îşi declarase convingerile cu privire la legea din Galateni. Eu am spus: «În nici [illegible] Noi vrem să cunoaştem ambele feţe ale problemei». Totuşi, [illegible] declarăm că spiritul pe care îl văzusem manifestat la ad[illegible] era nerezonabil.
>
> S-a făcut u[illegible]area remarcă: «Dacă ideile [illegible]tre cu privire la Galateni nu su[illegible]recte, atunci nu avem so[illegible]ului al treilea şi însăşi poziţia [illegible] cade; nu mai rămâ[illegible]ic din credinţa noastră». Eu am [illegible]lor, tocmai a[illegible]ucrul pe care vi l-am spus. Decla[illegible] nu este a[illegible]ste o declaraţie extravagantă şi ex[illegible]că ea este făcută în cadrul dezbaterii acestui subiect, voi [illegible]e dator[illegible]ă prezint acest lucru înaintea tuturor celor ad[illegible] dacă vor asculta sau vor respinge, eu le voi spune că declaraţia este incorectă…. În mijlocul nostru a pătruns un spirit de fariseism împotriva căruia eu îmi voi ridica vocea oriunde ar putea să se manifeste….» **[117]**
>
> De asemenea, un frate a zis: «Poate credeţi că nu ar trebui să fie spus nimic despre cealaltă faţă a problemei». Eu şi fiul meu Willie am spus categoric că nu ar trebui ca subiectul să fie încheiat aici, ci doream ca ei să aducă toate dovezile de ambele părţi ale problemei, deoarece tot ce voiam era ca adevărul, adevărul biblic, să fie adus înaintea poporului."[42]

În dimineaţa următoare, devreme, marţi, 23 octombrie, a fost convocată o adunare la care nici Ellen White, nici fiul ei nu au fost invitaţi. S-au

făcut declaraţii care spuneau că „sora White se împotrivea celeilalte poziţii cu privire la subiectului discutat!" Cineva care se afla la întrunire a mers repede la William C. White şi i-a spus ce se întâmpla, sfătuindu-l să vină. Când a sosit, acolo avea loc „o prezentare foarte jalnică a situaţiei", „stârnind o mare simpatie pentru fraţii" care credeau că „fuseseră stânjeniţi şi nu li se îngăduise o şansă de a-şi expune ideile". William C. White a prezentat subiectul „în lumina corectă" şi a vorbit în numele mamei sale, „care era tot atât de doritoare… să audă tot ce aveau de spus cei aflaţi în cealaltă poziţie în această dezbatere". El i-a informat pe fraţi că „ea spusese acest lucru în mod categoric la adunarea pastorilor din seara precedentă".[43]

Târziu, în acea dimineaţă, J.H. Morrison, preşedintele Conferinţei Iowa şi un vorbitor iscusit urmau să vorbească în susţinerea celeilalte părţi a subiectului. El fusese ales de fraţii de la Conferinţa Generală pentru a combate concepţia lui Waggoner şi pentru a apăra concepţia tradiţională majoritară cu privire la legea din Galateni. Chiar înainte ca Morrison să se ridice şi să vorbească în faţa unei „adunări amestecate", în biserica aglomerată de la Minneapolis, R.M. Kilgore a cerut ca [illegible] se dea voie să vorbească. El „a vorbit într-un limbaj categoric şi [illegible]vit", declarând „din nou şi din nou că deplora introducerea acestui s[illegible] despre [illegible]ea din Galateni şi neprihănirea prin credinţă", în timp ce fr[illegible] Butler „era bolnav şi nu putea fi prezent pentru a administra situaţia". [illegible] declarat cu emfază că era [illegible]ct de laşitate" a se trata subiectul, în timp ce omul „cel mai bine pregă[illegible]xpună" acest subiect „nu era prezent".[44] Kilgore a pretins că „nu se ofer[illegible] cazie" asemănătoare celei date lui E.J. W[illegible] căruia i s-a [illegible] îşi prezinte noile concepţii.[45] Apoi, Kilg[illegible] propunerea [illegible] „discutarea subiectului neprihănirii prin credin[illegible] întreruptă până când Butler va putea fi prezent.[46*] **[118]**

Uriah Smith a urmat în[illegible]nărci asemănătoare", care au fost „întru totul menite să creeze simpatie" pentru poziţia lor.[47] El a vorbit, aşa cum urma să o facă şi în anii următori, pretinzând că „era de acord cu 3/4 din ceea ce prezenta fratele W."[48] şi că ar fi putut să se bucure realmente de „prima dată" de prezentările lui Waggoner",[49] dacă în spatele lor nu ar fi fost idei care urmau a fi expuse şi pe care el le considera greşite.[50] La aceasta, Ellen White, care se afla la amvon, s-a ridicat şi, când i s-a dat cuvântul, a zis: „Fraţilor, aceasta este lucrarea Domnului. Vrea Domnul ca lucrarea Lui să aştepte după fratele Butler? Domnul vrea ca lucrarea Lui să înainteze şi să nu aştepte după niciun om". Nimeni nu a răspuns la aceste cuvinte.[51*]

Ellen White a fost „surprinsă" şi „uluită" de ceea ce a auzit în acea dimineaţă. Limbajul nu putea să „exprime povara şi tulburarea" sufletului ei. Când se afla în Europa, „experienţa viitoare" a Bisericii Adventiste îi fusese

descoperită „în imagini şi simboluri, dar ea a recunoscut în explicaţia” care îi fusese dată după aceea că aceste lucruri se împlineau chiar sub ochii ei. Ea „nu a avut nicio îndoială sau întrebare cu privire la acel subiect”, deoarece „cunoştea deja lumina care fusese prezentată” de Jones şi Waggoner „în linii clare şi distincte”. Totuşi, era un lucru cu privire la care îşi punea întrebări: „Pentru prima dată am început să cred că era posibil ca noi să nu fi susţinut concepţia corectă cu privire la legea din Galateni, deoarece adevărul nu avea nevoie de un astfel de spirit pentru a-l susţine”.[52]

Acesta nu a fost sfârşitul presiunilor de a se lua un vot oficial cu privire la subiectul legii din Galateni şi al neprihănirii prin credinţă, care era tema de bază. Ellen White a declarat că ea şi William C. White „au trebuit să vegheze asupra fiecărui punct, ca nu cumva să fie făcute propuneri şi să fie luate hotărâri care s-ar fi dovedit a fi în detrimentul lucrării viitoare”. Satana părea să aibă puterea de a împiedica lucrarea ei „într-o măsură uimitoare”, şi totuşi ea a putut să spună: „Tremur când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla la această adunare, dacă noi nu am fi fost acolo”.[53*] Spre sfârşitul Conferinţei, Ellen White a vorbit încă o dată [illegible] rezolvării prin vot a subiectului.

> „Unii doresc [illegible] o decizie imediată cu privire la concepţia corectă asupra [illegible]ui aflat în dezbatere. Dacă acest lucru ar fi pe placul fratelui [illegible]er], este recomandat ca [illegible] subiect să fie rezolvat imedia[illegible]totuşi, oare sunt minţile pre[illegible] pentru o astfel de hotărâre? E[illegible]t să aprob această cal[illegible]ta vreme cât ne aflăm sub influe[illegible] de agitaţie c[illegible] acum, mintea noastră nu este p[illegible] pentru a lua de[illegible]... **[119]**
>
> Mesajele care [illegible] preşedintele vostru de la Battle Creek au scopul de a vă s[illegible] hotă[illegible]te şi poziţii decisive, dar eu vă avertizez împ[illegible]ru. Voi nu sunteţi calmi acum; sunt mulţi care nu ştiu ce cred. Este periculos a lua hotărâri cu privire la vreun punct controversat, fără a lua în considerare toate faţetele problemei în mod liniştit şi lipsit de pasiune. Simţămintele de agitaţie vor duce la acţiuni pripite….
>
> Nu este înţelept ca unul dintre aceşti tineri să ia o decizie în cadrul acestei adunări în care ordinea de zi este mai degrabă opoziţia, decât cercetarea.”[54]

Un an mai târziu, Ellen White a vorbit despre pericolul pe care l-au reprezentat aceste hotărâri votate de ei pentru „lucrarea lui Dumnezeu”: „Cu un an în urmă [1888], la Conferinţă au fost propuse hotărâri care, dacă ar fi fost acceptate, ar fi împiedicat lucrarea lui Dumnezeu. Unele hotărâri au fost

propuse de cei tineri şi fără experienţă; care nu ar fi trebuit să primească niciodată consimţământul Conferinţei…. Ar fi fost mai bine ca unele hotărâri care au fost acceptate să nu fi fost propuse deloc, deoarece aceia care le-au prezentat se aflau în întuneric, nu în lumină”.[55]

La Sesiunea din 1893 a Conferinţei Generale, A.T. Jones a vorbit despre evenimentele solemne din 1888, când cei care pretindeau că stau de partea pietrelor de hotar au făcut „trei eforturi directe” de a vota împotriva mesajului trimis de Dumnezeu. Motivul pentru care aceste eforturi nu au avut succes a fost acela că îngerul Domnului, vorbind prin Ellen White, a spus: „nu faceţi lucrul acesta”:

> „Unii dintre cei care s-au opus atât de deschis [mesajului neprihănirii lui Hristos] la data aceea [adunarea de la Minneapolis], votând cu mâna ridicată împotriva lui, şi pe care i-am auzit de la data aceea şi până acum spunând «Amin» la declaraţii care au fost la fel de categoric şi de evident papale, precum sunt cele pe care biserica papală însăşi poate să le facă….
>
> Nu contează dacă punct de credinţă este prezentat în formă scrisă, sau dacă [illegible] pe care ei vor să o respingă printr-un vot a [illegible] Conferinţei Generale…. Unii oameni de aici îşi amintesc de un [illegible] cu patru ani în urmă – şi de un loc – Minneapolis – [illegible] s-au făcut trei eforturi [illegible] pentru a obţine un astfel de lucru [illegible] strâns legat de [illegible] îngerului al treilea, printr-un vot al [illegible] Generale. [illegible] nui om a fost stabilită ca fiind [illegible] hotar, iar [illegible] voi aţi votat să se rămână la pietrele [illegible] fără să ştiţi care sunt pietrele de hotar şi care nu sunt. Dup[illegible]nti con[illegible]aţi fost de acord să păziţi poruncile lui Dum[illegible]e de alte lucruri pe care urma să le faceţi, iar toate acestea au abătut atenţia de la neprihănirea prin credinţă. **[120]** Oare nu ni s-a spus la data aceea că îngerul lui Dumnezeu a zis: «Nu faceţi acest pas; voi nu ştiţi ce implicaţii are?» «Eu nu-mi pot lua timp să vă spun ce implicaţii are, dar îngerul a zis: Să nu faceţi lucrul acesta». El reprezintă spiritul papalităţii. Acesta era lucrul pe care Domnul încerca să ni-l spună şi să ne facă să-l înţelegem.”[56*]

Prin urmare, Domnul a folosit-o pe Ellen White care a stat aproape singură pentru a bloca o respingere oficială, prin vot, tocmai a mesajului pe care El îl trimisese Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea cu mai bine de o sută de ani în urmă. Acela a fost tocmai mesajul care trebuia să fie „proclamat cu o

voce puternică şi însoţit de revărsarea Duhului lui Dumnezeu într-o mare măsură" – marea strigare şi ploaia târzie.[57] Singurul motiv pentru care voturile nu au fost *înregistrate* în rapoartele conferinţei a fost acela că Ellen White, în mod înţelept, a interzis lucrul acesta. În mod clar, delegaţii au intenţionat să dea un vot de respingere, chiar dacă el nu a fost menţionat în *Review and Herald* sau în *General Conference Daily Bulletin*.[58*]

Totuşi, ca rezultat al poziţiei luate de ea, fraţii „şi-au pierdut încrederea în Ellen White". Ea „nu a fost de acord cu toate ideile lor şi nu a fost în armonie cu propunerile şi hotărârile ce urmau a fi votate". Ea a vorbit împotriva „felului în care au fost trataţi… A.T. Jones şi E.J. Waggoner". Ea a declarat că auzise pentru prima dată concepţiile lui Jones şi Waggoner şi putea să „răspundă cu toată inima". Din cauza tuturor acestor lucruri, fraţii au crezut că ea „fusese influenţată" şi că „se schimbase" şi, ca urmare, „nu au crezut-o".[59] În mod trist, tocmai aceia care pretindeau că mesajul lui Jones şi Waggoner „va distruge încrederea" în mărturii,[60] au fost ei înşişi cei care „anulau mărturiile Duhului lui Dumnezeu".[61] Când şi-a dat seama de starea de lucruri de la Minneapolis, în acea zi de marţi, din octombrie 1888, Ellen White şi-a propus să plece, dar Domnul mai avea încă o lucrare pentru ea. Ea trebuie să stea la postul ei. **[121]**

NOTE FINALE CAPITOLUL 4

1. Norval F. Pease, „The Truth as it is in Jesus: The 1888 General Conference Session”, *Adventist Heritage*, primăvara 1985, p.5-6.

2. Vezi Ron Graybill, „Elder Hottel goes to General Conference”, *Ministry*, februarie 1988, p.19-21; Clinton Wahlen, “What Did E.J. Waggoner Say at Minneapolis?” *Adventist Heritage*, iarna, 1988, p.22-37 (acest articol este luat din teza de master a lui Wahlen; vezi nota finală 5); L.E. Froom, *Movement of Destiny*, p.243.

3. Unii au încercat să sugereze că „mesajul cel mai preţios” a fost cel prezentat numai în 1888, sugerând că „până şi pentru Ellen White mesajul de la 1888 este mai degrabă mesajul din acel an, şi nu mesajul din 1893 sau 1895” (George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.165-166). În conformitate cu Roy Adams, faptul că nu avem o transcriere exactă a prezentărilor lor la Minneapolis este „unul dintre cele mai bune lucruri care i s-au întâmplat mesajului de la 1888”. Mai mult, „noi nu putem fi siguri ce anume a fost inclus în susţinerea pe care Ellen White a acordat-o lui Jones şi Waggoner (*The Nature of Christ*, p.31-32). Concluzia care ni se cere să o tragem din această declaraţie este că recomandările lui Ellen White au fost numai cu privire la [illegible] pe care Jones şi Waggoner le-au prezentat la Minneapolis, adică un me[illegible] cu care nu putem fi siguri. Totuşi, realitatea este că nu suntem lăsaţi [illegible] mulţime de dovezi bune.

4. L.E. Froom e[illegible] principalul susţinător al ideii c[illegible] ţele lui Waggoner din 1888 au fost sub form[illegible] notiţe scrise de mână, d[illegible] obţinut din partea lui Jessie F. Moser –Wagg[illegible] risori care afirmă acest fa[illegible] onformitate cu Froom, notiţele de mână ale lu[illegible] în timpul studiilor [illegible]te de E.J. Waggoner, au fost editate şi tipărit[illegible] de carte. Froo[illegible] *The Gospel in Creation* (1893-1894) şi *The Glad* [illegible] în lista ca[illegible] care au provenit din aceste notiţe transcrise (Jessie W[illegible] L.E. Froom, 14 aprilie 1930; în *Movement of Destiny*, p.189,200-201). T[illegible] ţim că, deşi înţelegerea fundamentală a lui Waggoner [illegible] ele către Galateni şi Romani, legăminte, natura umană şi divină a lui Hristos, precum şi tema de bază a înţelegerii neprihănirii prin credinţă nu s-au schimbat substanţial. Prin anii 1900, unele detalii ale acestor subiecte au fost afectate categoric de ideile lui panteiste. Astfel, nu este întru totul corect să declarăm că în cărţile lui ulterioare sunt reflectate *exact* concepţiile pe care le-a prezentat la Minneapolis. De asemenea, trebuie să ne amintim că teza principală a lui Froom, în cartea *Movement of Destiny* a fost aceea de a căuta să dovedească faptul că una dintre temele *principale* ale lui Waggoner la Minneapolis a fost în legătură cu atributele divine ale lui Hristos [*Ibid.*]. Jessie F. Moser –Waggoner, soţia lui E.J. Waggoner era Secretară corespondentă pentru International Sabbath School Association şi a participat la Conferinţa Generală din 1888. În afară de faptul că a luat notiţe în timpul prezentărilor lui E.J. Waggoner, ea a ţinut şi o cuvântare neoficială, marţi, 23 octombrie, intitulată, „How to Study the Lesson” (*General*

Conference Daily Bulletin, 24 octombrie, 1888 p.2-3; în *Manuscripts and Memories*, p.373-374).

5. Cele mai bune rezumate ale cursului evenimentelor şi ale conţinutului mesajului lui Waggoner la Minneapolis pot fi găsite în: Clinton Wahlen, *Selected Aspects of Ellet J. Waggoner's Eschatology and Their Relation to His Understanding of Righteousness by Faith*, 1882-1895; şi Paul E. Penno, *Calvary at Sinai: The Law and the Covenants in Seventh-Day Adventist History*. George Knight declară că „*Manuscripts and Memories* conţine numai un mic procentaj din documentele existente, care aduc lumină asupra adunărilor" (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.53). Probabil că ar trebui să fie pus la dispoziţie mai mult.

6. Ellen G. White, Manuscrisul 9, 24 octombrie, 1888, „Morning Talk", şi Manuscrisul 22, octombrie 1889, „Diary Entries"; în *1888 Materials*, p.153,463.

7. Ellen G. White, „To Brethren Who Shall Assemble in General Conference", Scrisoarea 20, 5 august, 1888; în *1888 Materials*, p.44.

8. Ellen G. White către G.I. Butler, Scrisoarea 21, 14 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.93.

9. Ellen G. White către G.I. Butler şi [illegible], Scrisoarea 18, 11 decembrie, 1888; în *1888 Materials*, p.194.

10. Ellen G. White [illegible] ianuarie 1889, „The Discernment of Truth"; în *1888 Materials*, p.259.

11. Ellen G. White către H. Miller, Scrisoarea 5, 2 iunie, 1889; în *1888 Materials*, p.333.

12. Ellen G. White, Manuscrisul 27, 13 septembrie 1889; în *1888 Materials*, p.434. Din nefericire, [illegible] împotrivi lui Jones şi Waggoner au făcut acest lucru pe baza înţelegerii [illegible] adevărurile [illegible] care au simţeau că trebuiau să o apere. Ellet[illegible]les că oamenii [illegible] să aibă „o înţelegere greşită nu numai a mărturiei [illegible] Bibliei însăşi" care îi determina să îi „denunţe pe alţii şi să pronunţe judecăţi [illegible]" [illegible]at că acest fapt era cauzat de „spiritul de fariseism" care [illegible] (*1888 Materials*, p.312). Oamenii care se învăţaseră să intre în discuţii [illegible] erau „într-un pericol continuu de a trata în mod amăgitor Cuvântul lui Dumnezeu". Ei aveau să „schimbe semnificaţia Cuvântului lui Dumnezeu", prin citarea „unei jumătăţi de propoziţie", cu scopul de „a o face să se conformeze cu ideile lor preconcepute" (*1888 Materials*, p.167,573). George Knight face o lucrare bună, descriind apelul lui Ellen White pentru mai mult studiu al Bibliei şi susţinerea acordată lui Jones şi Waggoner în această privinţă (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.60-62). Totuşi, el îi condamnă pe aceia care acceptă mesajul lor bazat pe Bibliei, declarând că a citi „Biblia prin ochii lui Jones şi Waggoner" este „o greşeală periculoasă". Mai mult de atât, Ellen White „i-a susţinut pe amândoi, pentru că ei conduceau adventismul înapoi la Hristos şi la Biblie, nu pentru că ei au avut ultimul cuvânt în domeniul teologiei, sau pentru că ar fi avut o teologie cu care ea a fost întru totul de acord" (*Ibid.*, p.79,179). Trebuie să recunoaştem că Jones şi Waggoner nu au fost infailibili. Totuşi, oare de ce ar fi trimis Dumnezeu „solia cea mai prețioasă", conducându-i pe adventişti înapoi la Hristos şi la

Biblie, dacă în acelaşi timp mesagerii pe care i-a trimis aveau probleme teologice periculoase, cu care Ellen White nu era de acord? Tocmai aceasta a fost acuzaţia adusă timp de mai bine de 120 de ani de către cei care s-au împotrivit lui Jones şi Waggoner. Ei nu i s-au împotrivit lui Jones şi Waggoner, pentru că aceştia conduceau adventismul înapoi „la Hristos şi la Biblie", deoarece ei pretindeau a crede toate aceste lucruri. Ei au respins „lumina trimisă de Dumnezeu", pentru că ea nu a coincis cu ideile lor" (*1888 Materials*, p.226).

13. Ellen G. White, Manuscrisul 13, n.d. 1889, „Standing by the Landmarks"; în *1888 Materials*, p.518.

14. Ellen White a folosit de multe ori termenul „adevărul aşa cum este el în Isus" pentru a descrie mesajul de la 1888. Termenul este menţionat de patruzeci şi două de ori în *1888 Materials*. Vezi exemplele următoare: p.267, 566, 1120, 1126, 1338, 1547.

15. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.211,217.

16. *Ibid.*, p.217,212.

17. Ellen G. White, Manuscrisul 21, iunie 1889; în *1888 Materials*, p.375,367.

18. E.J. Waggoner, „Editorial Correspondence", *Signs of the Times,* 2 noiembrie, 1888, p.662; în *1888 Materials*, p.413.

19. Ellen G. White, [illegible] S.A. Olsen, [illegible] oarea 57, 3 mai, 1895; în *Testimonies to Ministers*, p.92-98.

20. *Ibid.* Pentru o imagine mai detaliată asupra [illegible]ce dintre adevărurile speciale ale mesajului [illegible]888 vezi Anexa A.

21. General [illegible]nce Daily Bulletin, 16 octombrie, 1888, p.2; în *Manuscripts and Memories*, p.424.

22. General [illegible]nce Daily Bulletin, [illegible] octombrie, 1888, p.1; în *Manuscripts and Memories*, p.424. Paul Penno declară în mod corect: „Nu se poate sublinia suficient faptul că [illegible] susţinut de J. Waggoner a fost formulat în legătură cu [illegible] şi legămintelor. A înţelege greşit, a desconsidera sau a respinge [illegible] acest aspect al acestui trio ar însemna a distorsiona mesajul de la 1888. Legea din Galateni nu putea fi niciodată o piatră de hotar, dar a fost crucială pentru înţelegerea Planului de Mântuire al lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor" (*Calvary at Sinai*, p.114).

23. L.E. Froom, *Movement of Destiny*, p.255.

24. Ron Graybill, „Elder Hottel goes to General Conference", *Ministry*, februarie 1988, p.20; şi *Manuscripts and Memories*, p.424.

25. Ellen G. White, Manuscrisul 8, 20 octombrie, 1888, „Sabbath Talk"; în *1888 Materials*, p.124-125,127.

26. Ellen G. White, *Manuscrisul 24*, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.207. Ellen White a declarat că „inima ei a fost înviorată, când a auzit mărturiile prezentate după cuvântarea din Sabat. Aceste mărturii nu au făcut nicio referire la vorbitor, ci la lumină şi adevăr" (Manuscrisul 8a, 21 octombrie, 1888, „Talk to Ministers"; în *1888 Materials*, p.143).

27. Ellen G. White, Manuscrisul 17, 21 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.123-131. Comentarii ca acesta arată că Ellen White a susţinut prezentările lui Waggoner cu privire la „Lege şi Evanghelie”. Pentru un rezumat al seriei de nouă părţi a lui Waggoner, vezi Paul Penno, *Calvary at Sinai*, p.106-114.

28. L.E. Froom, *Movement of Destiny*, p.253-254. Nu putem decât să ne întrebăm dacă nu cumva această hotărâre nu a fost sugerată, parţial, din cauză că Ellen White a vorbit în mod clar în termeni favorabili poziţiilor lui Waggoner.

29. G.I Butler către Ellen G. White, 1 octombrie, 1888: în *Manuscripts and Memories*, p.91.

30. William. C. White către Mary White, 24 noiembrie, 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.127; and L.E. Froom, *Movement of Destiny*, p.253-254.

31. *Ibid.*, and William C. White către Mary White, 3 noiembrie, în *Manuscripts and Memories*, p.123.

32. Ellen G. White către R.A. Underwood, Scrisoarea 22, 18 ianuarie, 1889; în *1888 Materials*, p.239.

33. *Ibid.*

34. L.E. Froom, *Movement of Destiny*, p.254. Această hotărâre propusă nu a fost menţionată nici în *General Conference Bulletin*, nici în *Review and Herald.* Prin urmare aceste publicaţii nu [illegible] dacă a fost luat vreodată un vot. Ellen White a protestat împotriva u[illegible] de [illegible] deoarece îi fuseseră arătate „multe lucruri”, dar ea „nu putea [illegible] prezinte Conferinţei la data aceea, pentru că ei nu erau pregătiţi” (Manuscrisul [illegible] 1890, „Results of Studying [illegible]mful Textbooks”; în *Manuscrisul Releases*, [illegible] p.74). Dacă ar fi fost luată [illegible]ă o astfel de decizie, ea ar implica faptul că [illegible] în sălile de clasă [illegible]olegiul Battle Creek nu fusese predat nimic altceva [illegible] adevărul, dar în [illegible] era aşa. Cu patru ani înainte, G.I. Butler înse[illegible]nase o idee falsă [illegible] greşite cu privire la „diferitele grade” de inspi[illegible]ruri. El [illegible] publicase o serie de articole în Review (din 15 ianuarie până [illegible] 1888) [illegible]unţau judecăţi cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, „alegând [illegible] inspirate şi discreditând alte lucruri ca fiind neinspirate”. Lui Ellen [illegible] fost arătată necredinţa şi scepticismul care ar fi rezultat, chiar şi prin tratarea în „acelaşi fel” a mărturiilor Ellen G. White către R.A. Underwood, Scrisoarea 22, 18 ianuarie, 1889; în *1888 Materials*, p.238-239).

35. Ellen G. White Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.207.

36. Timp de mulţi ani fusese evidenţiată ideea că mesajul de la 1888 nu a fost diferit de cel al Reformatorilor – adică pur şi simplu creştinism fundamental. L.H. Christian a declarat: „În ce a constat învăţătura despre neprihănirea prin credinţă, care a devenit izvorul principal al marii redeşteptări adventiste [1888], aşa cum a fost prezentată şi accentuată de Ellen White şi de alţii? A fost aceeaşi doctrină pe care o prezentaseră Luther, Wesley şi alţi slujitori ai lui Dumnezeu” (*The Fruitage of Spiritual Gifts* [1947], p.239. A.W. Spalding a comentat: „Cel mai mare eveniment al deceniului optzeci [anii 1880] din experienţa adventiştilor de ziua a şaptea a fost recuperarea sau reafirmarea şi noua conştientizare a credinţei lor în doctrina fundamentală a

creştinismului" (*Captains of the Host* [1949] p.583). A.L. White a declarat: „Evaluarea mesajului neprihănirii prin credinţă, aşa cum a fost prezentat în 1888 ca fiind un mesaj mai matur, mai dezvoltat şi mai practic decât fusese predicat de pionieri sau chiar de către apostolul Pavel, a fost lipsită de susţinere şi departe de a fi corectă" (*A Further Appraisal of the Manuscript „1888 Re-examined"* [General Conference Report, 1958] p.2). N.F. Pease a declarat: „Unde a fost doctrina îndreptăţirii prin credinţă care avea să fie descoperită în 1888 şi în anii precedenţi? În punctele de credinţă ale bisericilor protestante din acel timp…. Aceleaşi biserici respingeau mesajul adventist şi Legea lui Dumnezeu, dar susţineau, cel puţin formal, doctrina îndreptăţirii prin credinţă" (*By Faith Alone* [1962], p.138-139). Leroy Froom, care a avut un rol cheie în producerea cărţii *Questions on Doctrine* (n.ed. vedeți cartea *La răscruce de drumuri [A Fork in the Road]* scrisă de Herbert E. Douglass, unul din autorii Comentariului Biblic) şi a avut o participare semnificativă la întrunirile cu calviniştii Barnhouse şi Martin a avut de spus următoarele: „Noi nu am fost prea conştienţi de faptul că aceste mişcări spirituale paralele ale organizaţiilor şi oamenilor din afara mişcării adventiste *aveau aceeaşi preocupare generală şi acelaşi accent şi apăreau aproximativ în acelaşi timp….* Impulsul a venit în mod vizibil de la [illegible] Sursă. La timpul potrivit, în 1888, neprihănirea prin credinţa a fost adusă în centrul atenţiei. De exemplu, renumitele Conferinţe Keswick din Bri[illegible] au avut scopul de a «promova sfinţirea practică»…. Cincizeci de oameni ar p[illegible] enumeraţi cu asurinţă în ultimele decenii ale secolului al nouăsprezecelea şi [illegible] decenii ale secolului al douăzecilea… toţi punând accentul pe aceeaşi [illegible] generală" (*Movement of* [illegible] [1971], p.319,320; sublinierile în origina[illegible] Desmond Ford a fost ter[illegible]ivire la acest punct: „[Întrebare:] Unii au afi[illegible] teologia predicatorilor [illegible] Waggoner şi A.T. Jones din secolul al nouăsprezecel[illegible] [illegible] un progres bazat pe [illegible] Reformaţiunii. Sunteţi de acord?... [Răspuns:] [illegible] Conferinţa de la Minneapolis, din 1888, predicatorii Waggoner şi [illegible] primele sc[illegible]meieri ale luminii care venea din lumea romană a secolulu[illegible] din Europa secolului al şaisprezecelea…. Din nefericire, niciunul nu a fost [illegible] privire la [illegible] puncte importante, cum ar fi deosebirea dintre îndreptăţire şi sfinţ[illegible] australian *Signs of the Times*, februarie 1978, p.30). Robert Brinsmead urmează aceeaşi linie de gândire: „În perioade speciale din istoria noastră, Evanghelia a luptat să îşi facă loc în comunitatea adventistă. Anul 1888 a marcat o astfel de perioadă…. Waggoner a avut lumină cu privire la îndreptăţire pentru comunitatea adventistă. Totuşi, un material mai bun cu privire la îndreptăţirea prin credinţă putea fi găsit printre teologii protestanţi ai zilelor lui" (*Judge by the Gospel: A Review of Adventism* [1980], p.14-15). David McMahon repetă aceleaşi gânduri: „E.J. Waggoner nu a recuperat pe deplin mesajul protestant cu privire la îndreptăţirea prin credinţă, care existase până în 1886. Cu atât mai puţin a recuperat mesajul lui Pavel cu privire la îndreptăţire…. Dacă Dumnezeu l-a folosit pe Waggoner pentru a aduce lumină asupra Evangheliei în biserică, atunci Dumnezeu nu a strălucit nici măcar cu puterea deplină a luminii nedesăvârşite a Reformaţiunii asupra comunităţii adventiste. Cei care compară bâjbâielile timpurii ale lui Waggoner cu doctrina clară a îndreptăţirii, aşa cum era susţinută de cei mai buni teologi

protestanţi ai secolului al nouăsprezecelea vor fi uimiţi" (*The Myth and the Man* [1979], p.63). George Knight a insistat asupra aceluiaşi punct în multe dintre cărţile lui: *„Geniul mesajului lor din 1888 a fost acela că au combinat cele două jumătăţi ale pasajului din Apocalipsa 14,12. Ei nu numai că au prezentat poruncile lui Dumnezeu, ci au predicat doctrina credinţei pe care o proclamaseră predicatorii neprihănirii. Aşadar, din perspectiva lui Ellen White, importanţa mesajului de la 1888 nu a fost o doctrină adventistă specială a îndreptăţirii prin credinţă, dezvoltată de Jones şi Waggoner. Mai degrabă, a fost reunirea adventismului cu punctele de credinţă creştine fundamentale în legătură cu mântuirea" (A User-Friendly Guide to the 1888 Message* [1998], p.108-109; sublinierile în original). Deşi autorii menţionaţi anterior au părut să adopte o poziţie motivată în primul rând de dorinţa de a apăra biserica de acuzaţia că mesajul a fost respins, autorii ulteriori par să adopte o poziţie motivată în principal de dorinţa de a promova reformaţiunea calvinistă sau concepţiile evanghelice. Totuşi, alţii au recunoscut mesajul de la 1888 ca fiind ceva mai mult: „Unirea profundă [a Legii şi Evangheliei]… a fost contribuţia remarcabilă a lui Ellen White la criza din 1888 cu privire la mântuirea prin credinţă. Mai mult, mesajele ei au demonstrat cu claritate că «solia cea mai preţioasă» nu era doar o recuperare a accentelor din secolul al şaisprezecelea, şi nici un [illegible] al accentului metodist din secolul al nouăsprezecelea…. În acest [illegible] 1888, a fost făcută o legătură între rezultatele unei însuşiri personale a [illegible] prin [illegible] şi lucrarea finală a lui Hristos în sfânta sfintelor…. «Descoperirea neprihănirii lui Hristos» în 1888 a fost doar «începutul luminii îngerului a cărui [illegible] va umple întregul pământ» [illegible] alipsa 18,4)" (Herbert E. Douglass, *Messenger [illegible] Lord*, [1998], p.197,198 [illegible] cartea este tradusă în română sub titlul Mesagerii Domnului şi a apărut la [illegible] Viaţă şi Sănătate]). De asemenea, Douglass con[illegible] [illegible]ţiile unor [illegible]ri ai bisericii, spunând: „Cealaltă faţă a lucrurilo[illegible] [illegible] refuzul de a [illegible] [illegible]ul teologic care a avut loc [din deceniul 1950], ca[illegible] [illegible] bisericii şi [illegible]colile academice au fost de părere că contribuţia cheie a Conf[illegible] [illegible] din 1888 a fost aceea de a recunoaşte că adventiştii recuperaseră în cele [illegible] [illegible] al reformatorilor protestanţi cu privire la «neprihănirea prin credi[illegible] [illegible]u poate fi mai departe de adevăr! Acest mod de gândire, oriunde este prezentat sau predicat, otrăveşte orice studiu veritabil al acelei conferinţe remarcabile. Mai mult, el a încuiat uşa în faţa a ceea ce Ellen White a numit «mesajul cel mai preţios» – un mesaj care ar fi putut să pregătească un popor pentru strămutarea în cer. Într-o zi, uşa aceea va fi descuiată" (*A Fork in the Road*, [Coldwater, MI: Remnant Publications, Inc., 2008], p.85). Clinton Wahlen răspunde la declaraţiile lui David McMahon care spunea că teologia lui Waggoner nu a fost nimic mai mult decât o încercare de a reînvia Evanghelia Reformaţiunii (aşa cum era interpretată de adepţii moderni): „Încercările de a identifica la originea teologiei lui Waggoner personaje ale Reformaţiunii cum ar fi Luther sunt de asemenea lipsite de o susţinere tangibilă" (*op.cit.,* p.63). Robert Wieland şi Donald Short au exprimat idei similare cu privire la mesajul de la 1888: „Încă din 1844, neprihănirea prin credinţă este «cu adevărat solia îngerului al treilea». Prin urmare, este mai mare decât ceea ce au prezentat reformatorii şi decât înţeleg

bisericile populare din zilele noastre. Este un mesaj al harului îmbelşugat, consecvent cu adevărul unic adventist al curăţirii sanctuarului ceresc, o lucrare concomitentă cu o curăţire deplină a inimii celor din poporul lui Dumnezeu pe pământ" (*1888 Re-examined*, [1987], p.iv). Ellen White exprimase cu claritate această ideea la Conferinţa de la Minneapolis, în ediţia ei cea mai recentă a cărţii *Tragedia veacurilor:* „În zilele lui Luther a existat un adevăr prezent – un adevăr care a avut în acel timp o importanţă specială; pentru biserica din zilele noastre există un adevăr prezent…. Totuşi, majoritatea celor din zilele noastre nu doresc adevărul mai mult decât l-au dorit catolicii care i s-au împotrivit lui Luther (p.143-144, ed.1888). Deşi este adevărat că ucenicii şi reformatorii din secolul al şaisprezecelea au pus temeliile pe care a stat mesajul de la 1888, totuşi mesajul adventist în sine – prezentând a doua venire şi ceasul judecăţii – a fost un mesaj pe care Pavel şi reteiormatorii „nu l-au predicat" (*Ibid*, p.356). Mesajul adventist nu urma doar să scoată în evidenţă adevăruri care nu fuseseră predicate niciodată mai înainte, ci scopul lui Dumnezeu a fost ca „marile adevăruri care au rămas neascultate şi neînţelese încă din Ziua Cincizecimii urmează să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu cu puritatea lor originală" (Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educaţiei creştine*, p.473). Astfel, mesajul de la 1888 a fost alcătuit atât din „adevărul prezent" – pe care Pavel şi reformatorii nu l-au predicat şi pe care Dumnezeu l-a trimis chiar cu „douăzeci de ani" în urmă – cât şi din adevărul „redescoperit" care nu fusese ascultat şi înţeles încă din Ziua Cincizecimii. Aceste două aspecte ale mesajului din 1888 erau întemeiate *pe* mesajul reformatorilor, dar îmbrăţişau mult mai mult. Partea tristă a istoriei este că aceia care au respins mesajul adevărului prezent pe care Dumnezeu l-a trimis prin Jones şi Waggoner au respins şi adevărurile fundamentale pe care le prezentaseră Pavel şi reformatorii, aşa cum fac mulţi în zilele noastre care încearcă să ne ducă înapoi la o Evanghelie distorsionată.

37. Ellen G. White, Manuscrisul 8a, 21 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.133-144.

38. L.E. Froom, *Movement of Destiny*, p.260; citate din F.H. Westphal, W.H. Edwards şi Jessie Moser-Waggoner.

39. Ellen G. White, Manuscrisul 13, 1889; în *1888 Materials*, p.516.

40. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.218, sublinierile adăugate. G.B. Starr îşi aminteşte o adunare de rugăciune la Minneapolis: „Sora White a chemat un mare grup de pastori la o adunare specială de rugăciune. Alături de ceilalţi, sora White însăşi s-a rugat stăruitor pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze conferinţa. În mijlocul rugăciunii, ea s-a oprit deodată, pentru un scurt timp, probabil un minut; apoi, completând propoziţia întreruptă, şi-a încheiat rugăciunea. Niciunul dintre noi, cei care am fost prezenţi şi am auzit rugăciunea, observând întreruperea, nu a fost conştient de faptul că se întâmplase un lucru deosebit. Mai târziu, fratele William C. White m-a informat că i-au luat şase săptămâni pentru a scrie ce văzuse în acele şaizeci de secunde. Duhul lui Dumnezeu străfulgerase, descoperindu-i într-o succesiune rapidă viaţa şi lucrarea multor pastori care îngenuncheau în jurul ei. Ea i-a văzut în familiile lor, spiritul pe care îl manifestau

în calitate de creştini. Ea i-a văzut la amvoanele sfinte şi a auzit modalitatea lor de prezentare a adevărurilor preţioase ale mesajului pentru timpul acesta" (G. B. Starr, „Fifty Years With One of God's Seers" manuscris nepublicat, p.150-152; în Document File 496, Ellen G. White Estate Silver Spring MD).

41. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.219-222, sublinierile adăugate. În contrast deplin cu descrierea făcută de Ellen White cu privire la comportamentul lui Waggoner la adunări, Woodrow Whidden prezintă următoarele rezultate ale cercetării lui: „Willie White urma să îşi amintească (în 1930, la 42 de ani după sesiune) că «înfumurarea şi egoismul» lui Jones şi Waggoner «au părut a fi nelalocul lor pentru astfel de tineri» la adunarea de la Minneapolis. Declaraţia lui este cea mai aspră dintre cele raportate…. În timp ce *se spune că* unii l-au zeflemisit pe [Waggoner] pentru statura lui scundă, noi nu avem *niciun raport că* el a dat vreun răspuns răzbunător sau că a manifestat vreuna dintre *trăsăturile lui de personalitate categoric nedemne de laudă* ca fiind *o caracteristică decisivă* în prezentările lui publice" (*E.J. Waggoner*, p.105, sublinierile adăugate). Prin urmare, declaraţiile lui Willie cu privire la comportamentul lui Waggoner sunt puse în contradicţie cu declaraţiile inspirate ale lui Ellen White ca şi cum ar avea o importanţă aproape egală. Meritul lui Whidden este că el pare a recunoaşte contrastul: „Observaţiile lui Ellen White cu privire la comportamentul lui Waggoner, făcute în mod public la sesiunea [illegible] Minneapolis, par să reflecte mai bine atitudinea şi comportamentul lui în [illegible]amblu" (*Ibid.*) George Knight, pe care Whidden îl menţionează ca sursă a [illegible]elor lui, declară sub titlul „C[illegible] de personalitate", că „nici tinerii nu au cont[illegible] la ameliorarea situaţiei. Aş[illegible]une William C. White (un participant la conf[illegible] „înfumurarea şi egoism[illegible]nes şi Waggoner «au părut a fi nelalocul lor p[illegible]l de tineri» şi [illegible]t pentru dezvoltarea prejudecăţilor şi resenti[illegible]e ei. Jones, [illegible] el, a fost deosebit de înfumurat" (*From 1888 t*[illegible]33). Totuşi, ce ar trebui să facem noi, când suntem confruntaţi cu opin[illegible]de clarite în [illegible] lui Ellen White şi cele ale fiului ei, Willie White? Ar trebui[illegible]e a avea o autoritate egală? Acestea fiind spuse, există doar o p[illegible]ătoare în legătură cu această dovadă citată. *Willie White nu a scris niciodată o astfel de scrisoare*. Această scrisoare a fost scrisă de D.E. Robinson, care s-a născut în 1879, şi nu a fost prezent la Conferinţa de la Minneapolis. El i-a scris lui Taylor Bunch, pe vremea când făcea parte din personalul White Estate, în 1930, şi lucra la indexări. Bunch tocmai încheiase săptămâna de rugăciune de toamnă la Pacific Union College, unde comparase mişcarea adventistă cu călătoriile Israelului din vechime din Egipt în Canaan. Pe parcursul acestor adunări, el comparase experienţa lui Israel la Cades-Barnea cu experienţa adventiştilor din 1888, atribuind „îndelunga amânare a venirii lui Hristos" respingerii cu care Hristos a fost tratat în 1888 şi respingerii începutului ploii târzii (*The Exodus and Advent Movements*, p.107,168). Robinson a fost ofensat de comparaţia lui Bunch şi a căutat să apere biserica de ceea ce el considera a fi nişte atacuri neîntemeiate care nu făceau decât să ducă la apariţia mai multor grupări sectare. Acesta este episodul care a stârnit răspunsurile lui A.T. Robinson (tatăl lui D.E. Robinson) şi ale lui C. McReynolds

(*Manuscripts and Memories*, p.136-142; vezi, de asemenea, Capitolul 3, nota finală 40). O copie a scrisorii originale a lui D.E. Robinson poate fi găsită în Document File 371, la Ellen White Estate, în Silver Spring, MD. La un moment dat, scrisoarea lui Robinson a fost redactilografiată, fiind înlăturat un paragraf care îl identifica în mod clar ca fiind autorul, iar numele lui A.L. White a fost scris de mână, Apoi, numele lui A.L. White a fost şters şi înlocuit cu numele lui William C. White, cu un scris care pare a fi scrisul de mână al lui A.L. White. Originalul acestei scrisori *redactilografiate* se află în Document File 331 şi constituie exemplarul publicat în *Manuscripts and Memories*, p.333-335, şi atribuit lui William C. White. (Tim Poirier de la White Estate a verificat aceste descoperiri). Se pare că această scrisoare fals atribuită lui William C. White nu a ieşit la suprafaţă, până când a apărut ca „Appendix D" în *Thirteen Crisis Years: 1888-1901*, în 1981. Cartea aceasta a fost o retipărire a cărţii lui A.V. Olson, *Through Crisis to Victory: 1888-1901*, publicată iniţial în 1966. Dar A.V. Olson a murit în 1963, cu trei ani înainte de publicarea cărţii lui, dată la care a apărut sub egida Consiliului de administraţie al Ellen G. White Estate, avându-l pe A.L. White ca secretar. Versiunea retipărită în 1981 a fost publicată sub aceleasi auspicii. În „Appendix D", Arthur White pretinde că William C. White a scris această scrisoare pentru a răspunde „presupunerilor nesusţinute scrise şi declarate [de ceva Taylor Bunch] care la data aceea [Conferinţa de la Minneapolis] era [illegible] şi care prezentase „o asemenea distorsionare a istoriei [illegible] povestire [illegible] rea" (*Thirteen Crisis Years*, p.331). Paragraful *înlăturat* din [illegible]area originală a lui D.E. Robinson a fost cel de-al şaselea, care spune: „Am citit t[illegible] manuscrisele şi scrisorile car[illegible] aici în arhivă şi care au legătură cu experi[illegible] adunării din 1888, de la [illegible]polis. Sabatul trecut, după-amiază, printr-o [illegible]lare fericită, fratele [illegible] C. White, fratele C. McReynolds şi tatăl me[illegible] fost împreună, iar e[illegible] privilegiul de a-i auzi împărtăşindu-şi amintiri[illegible] adunare şi de [illegible]mat după acea. Din ce am citit şi din povestirea [illegible] să redau [illegible] adunare după cum urmează". Deşi nu ar trebui să-i atribu[illegible] Robinson [illegible]ţie rea, şi nici chiar lui A.L. White – probabil ambii gândin[illegible] de ceea ce credeau a fi nişte acuzaţii false – ar trebui să ne dăm se[illegible] tatăl minciunilor putea să îşi ţese pânza în ceea ce a ajuns să fie astăzi o distorsionare a adevăratelor evenimente de la 1888. Acest scriitor ar sugera că Satana urăşte istoria noastră din 1888 astăzi, la fel de mult cum a urât posibilităţile pe care Dumnezeu le-a avut în plan să aibă loc atunci. Este adevărat că este posibil ca ambii oameni de seamă au fost influenţaţi de căderea lui Jones şi Waggoner din anii de mai târziu, dar acest fapt nu acordă nicio permisiune pentru ceea ce pare a fi scris în mod fals despre personalitatea lui Jones şi a lui Waggoner. Într-un capitol ulterior vor fi discutate mai multe detalii cu privire la această situaţie.

42. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.221-222.

43. *Ibid.*

44. *Ibid.*

45. William C. White, "Notes Taken at Minneapolis"; în *Manuscripts and Memories*, p.424.

46. R.T. Nash către Conferinţa Generală a AZŞ, 25 iunie, 1955, „The Minneapolis Conference: And the Issues Concerning the Presentation of the Message of Righteousness by Faith: An Eyewitness Account"; în *Manuscripts and Memories*, p.354, de aici înainte, „An Eyewitness Account". Se pare că R.T. Nash a publicat ulterior scrisoarea aceasta cu unele schimbări, într-un pamflet cu titlul: *„An Eyewitness Report of the 1888 General Conference at Minneapolis* (Highland CA: Privately Publ., 1955), de aici înainte, „An Eyewitness Report".

47. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.221.

48. William C. White, „Notes Taken at Minneapolis"; în *Manuscripts and Memories*, p.424.

49. Uriah Smith către Ellen G. White, 17 februarie, 1889; în *Manuscripts and Memories*, p.154.

50. A.T. Jones către fratele Holmes, 12 mai, 1921; în *Manuscripts and Memories*, p.329.

51. R.T. Nash, "An Eyewitness Account," 25 iunie, 1955; în *Manuscripts and Memories*, p.354. Ellen White era îngrijorată de faptul că Butler avea o legătură specială numai cu aceia care [illegible] de faptul că lucrarea lui şi „felul lui de face lucrurile erau întru totul corecte" [illegible] „mulţi [illegible] au mult mai acceptabili" au fost priviţi de el cu „suspiciune", p[illegible] că nu se simţeau „obligaţi" [illegible] să accepte impresiile şi ideile unor fiinţe omeneşti [illegible] ţionau numai asemenea lo[illegible] au numai asemenea lor, gândeau numai as[illegible] a lor şi, de fapt, se tra[illegible] nimic mai puţin decât nişte maşini" (*1888 Mat[illegible]* p.89-90). Smerenia se [illegible] ase de Butler: „El crede că poziţia lui îi dă o asem[illegible] încât vocea l[illegible] bilă" (*Ibid*., p.183). Ca urmare, Ellen White a a[illegible] trebui să co[illegible] fratele Butler sau fratele Smith sunt gardienii doctrin[illegible] de ziua a şaptea şi că oameni nu ar putea îndrăzni să-şi exprime o idee care dif[illegible] (*Ibid*., p.183). Pentru că au fost încurajaţi să aştepte ca un singur om să gând[illegible] ţă pentru ei, oamenii sunt acum atât de ineficienţi şi de neînstare să st[illegible] lor ca nişte străjeri credincioşi ai lui Dumnezeu" (*Ibid*., p.974). Butler a simţit că sfatul lui Ellen White, care părea aşa de contrar celor spuse de ea înainte, a fost cauza bolii sale (vezi, de asemenea, Capitolul 5, nota finală 23). Acest fapt a determinat, de asemenea, demisia lui ca preşedinte al bisericii, înainte de sfârşitul Conferinţei, precum şi demisia lui Uriah Smith din poziţia de Secretar al Conferinţei Generale, curând după aceea („General Conference Committee Minutes", 16 noiembrie, 1888).

52. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.221-223, sublinierile adăugate.

53. Ellen G. White către Mary White, Scrisoarea 82, 4 noiembrie, 1888; în *1888 Materials*, p.182,184. O altă hotărâre care a fost votată contrar sfatului lui Ellen White a fost cea cu privire la colportaj. În data de 1 noiembrie, 1888, R.A. Underwood a propus ca, înainte de a fi „încurajaţi să intre în lucrarea pastorală", lucrătorilor trebuia să li se ceară „să aibă o experienţă practică în lucrarea de colportaj". Ellen White s-a opus unei astfel de „reguli absolute", dar în ciuda tuturor celor spuse de ea, propunerea „a fost dusă mai departe". Pentru că a fost votată, această hotărâre a fost înregistrată în *Review and Herald,* în rapoartele

din data de 2 noiembrie, 1888 (*Manuscripts and Memories*, p.409; *1888 Materials*, p.239-240). La mai mult de un an după aceea, Ellen White încă mai vorbea împotriva ei: „Hotărârea votată la Minneapolis, care le cerea tinerilor să lucreze în colportaj, înainte de a li se acorda autorizaţia de a predica, a fost greşită. (General Conference Committee Minutes, „Ninth Meeting", 16 iulie, 1890). În mod interesant, „aceeaşi cerinţă încă se află în regulamentele din 1988", chiar dacă „nu este aplicată în mod consecvent" (Roger Coon, *Transcript of Loma Linda University Lecture*, 23-25 octombrie, 1988, „Minneapolis/1888: The «Forgotten' Issue»", p.16).

54. Ellen G. White, Manuscrisul 15, noiembrie, 1888; în *1888 Materials*, p.164,165,170.

55. Ellen G. White, Manuscrisul 6, 4 noiembrie, 1889, „Issues at the Gen. Con. of 1889"; în *1888 Materials*, p.472.

56. A.T. Jones, „The Third Angel's Message No.11" and „The Third Angel's Message No.12", *General Conference Daily Bulletin*, 13,14 februarie, 1893, p.244,265. Paisprezece ani mai târziu, A.T. Jones a vorbit din nou despre aceste încercări de vot: „La Minneapolis, în 1888, «administraţia» Conferinţei Generale a făcut tot ce a putut mai bine pentru a determina biserica să se angajeze printr-un vot al Conferinţei Generale în legământul de «a asculta şi a trăi», dedicându-se neprihănirii prin fapte". (*God's Everlasting Covenant* [n.p.1907], p.31).

57. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.92.

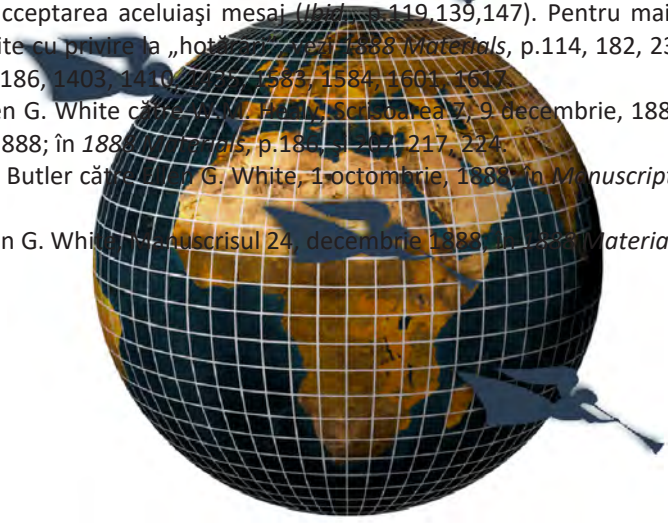
58. Există cel puţin şase [illegible] cu privire la faptul că s-a luat un vot. În timp ce reprezenta conducerea administraţiei Ellen G. White Estate, Arthur White a scris în „Historical Forward" [illegible] hotărâre cu privire la subiectele biblice discutate" la Minneapolis. (*Testimonies to Ministers* [1962], p.xxv). A.V. Olsen declară cu hotărâre: „Din nefericire, [illegible] minţi din zilele noastre există impresia că Sesiunea Conferinţei Generale din [illegible] respins oficial mesajul neprihănirii prin credinţă. Aceasta este o greşeală serioasă. Delegaţii [illegible] au luat niciun fel de hotărâre [illegible] accepta sau respinge" (*Through Crisis to Victory* [illegible] p.36). N.F. Pease repetă aceeaşi idee: „Unii au susţinut că «biserica» a respins neprihănirea prin credinţă în 1888. În timpul [illegible]rând, nu a fost luată nicio hotărâre oficială cu privire [illegible] şi, mai important, [illegible]nirea prin credinţă este acceptată sau respinsă de [illegible] individuale nu de grupuri." (*The Faith that Saves* [1969], p.41, sublinierile în original). [illegible] declară cu emfază: „Conducătorii de la Minneapolis nu au luat niciun vot pentru a resp[illegible] credinţă. Într-adevăr, nu a fost luat niciun fel de vot al Conferi[illegible]biect". Froom chiar foloseşte „o declaraţie dictată personal" de R.A. Und[illegible] doar omul implicat în încercarea de a obţine votarea hotărârilor de la Conferinţa din 1888 – pentru a dovedi că „nu a fost luat niciodată vreun vot pentru sau împotriva neprihănirii prin credinţă" (*Movement of Destiny* [1971], p.370,256). A.L. White afirmă: „Cu privire la poziţiile stabilite, nu a fost luată nicio hotărâre oficială legată de subiectele teologice discutate. Mărturia uniformă cu privire la atitudinea faţă de subiectul neprihănirii prin credinţă a fost că au existat reacţii diverse…. Concepţia că acea Conferinţă Generală şi, ca urmare, biserica a respins mesajul neprihănirii prin credinţă în 1888 este lipsită de temei şi nu a fost propusă decât după patruzeci de ani" (*The Lonely Years* [1984], p.395,396). Totuşi, „patruzeci de ani mai târziu", Taylor Bunch nu a spus că „biserica" a respins mesajul, ci a vorbit despre conducători şi despre efectul pe care l-a avut respingerea lor asupra bisericii în ansamblu: „Mesajul neprihănirii prin credinţă a fost predicat cu putere pentru mai bine de zece ani, timp în care criza de la Minneapolis a fost în atenţia *conducătorilor. Acest mesaj a adus începutul ploii târzii…..* De ce nu a continuat să cadă ploaia târzie?... *Ea a fost respinsă de mulţi* şi a pierit curând din experienţa poporului adventist, iar marea strigare a pierit odată cu ea….. Chiar înainte de sfârşit, poporul adventist

îşi va revizui istoria trecută şi o va vedea într-o lumină nouă…. Trebuie să recunoaştem şi să mărturisim greşelile părinţilor noştri şi să avem grijă pentru a nu le repeta, amânând astfel şi mai mult triumful final al mişcării adventiste" (*The Exodus and Advent Movements* [1928, 1937], p.107,168, sublinierile adăugate). Norman R. Gulley de asemenea şi-a exprimat opiniile în legătură cu adunările de la Minneapolis, declarând: „Conferinţa Generală nu a luat nicio hotărâre oficială pentru a respinge mesajele cu privire la Hristos şi neprihănirea Sa" („The 1888 «MOVEMENT» Understood Within its Historical Context", [lucrare nepublicată], 1998). Dar Leroy Moore pune aceste declaraţii în contextul lor corespunzător: „Biserica nu a luat niciodată o hotărâre oficială împotriva mesajului de la Minneapolis. În acelaşi timp, cineva poate să fie corect din punct de vedere tehnic, şi totuşi foarte greşit…. Respingerea colectivă a adevărului întotdeauna precede un vot şi nu este cu nimic mai puţin reală, chiar dacă votul este împiedicat, aşa cum a fost la Minneapolis, din cauza insistenţei lui Ellen White şi a vigilenţei lui William C. White (*Adventism în Conflict* [Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn.], p.86, sublinierile adăugate). Din fericire, George Knight recunoaşte că s-a încercat votarea, dar încercarea a fost blocată (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.54,56,58,139). Totuşi, am putea să ne întrebăm pe bună dreptate cum au putut fraţii de seamă să încerce luarea unui vot împotriva mesajului şi, în acelaşi timp să fie apreciaţi de Knight pentru acceptarea aceluiaşi mesaj (*Ibid.*, p.119,139,147). Pentru mai multe declaraţii ale lui Ellen White cu privire la „hotă[illegible] *1888 Materials*, p.114, 182, 238-240, 258, 302, 581, 941, 954, 1186, 1403, 1410, [illegible] 1583, 1584, 1601, 1617.

59. Ellen G. White că[illegible] 1, Scrisoarea 7, 9 decembrie, 1888, şi Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 [illegible]*, p.18[illegible] 217, 224.

60. G.I. Butler că[illegible] G. White, 1 octombrie, 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.89.

61. Ellen G. Whi[illegible] Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.224.

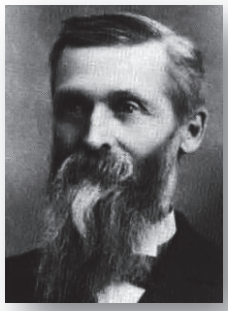
Capitolul 5

Stai la postul tău

Ellen G. White se ridică pentru a lua apărarea mesagerilor lui Dumnezeu

R.M. Kilgore

Imediat după încercarea lui R.M. Kilgore şi Uriah Smith de a opri orice discuţie cu privire la subiectul legii din Galateni şi al neprihănirii prin credinţă, în acea marţi dimineaţă, 23 octombrie 1888, J.H. Morrison a ţinut prima din cele cel puţin şapte prezentări ale sale. Comentariile lui introductive au fost asemănătoare celor făcute de [illegible] şi Smith. El a declarat că adventiştii [illegible] şi prezentaseră dintotdeauna „îndreptăţirea prin credinţă” şi că erau copiii unei „ţări libere”. El „a susţinut că subiectul fusese accentuat în mod exagerat la conferinţă şi „se temea că [illegible] să piardă ceva important care îi aparţine [illegible] împotriva [illegible] subiectului, „pentru că [illegible] dintre cei prezenţi nu îi acordase „un studiu special [illegible] să găsească adevărul”.[2*]. În conformitate [illegible] ceea ce a prezentat Morrison „a fost neprihănirea prin orice altceva, cu excepţia credinţei”.[3]

J.H. Morrison

Atât lui Jones, cât şi lui Waggoner li s-a dat ocazia să răspundă, iar când a venit timpul, ei au stat în faţă „unul lângă altul, cu Bibliile deschise”, citind alternativ şaisprezece pasaje biblice, în primul rând din Epistolele către Romani şi Galateni **[136]** Acesta a fost singurul lor răspuns şi, fără niciun comentariu, s-au întors la locurile lor. Pe întregul parcurs al citirii, „adunarea cea vastă a stat nemişcată în tăcere”. Biblia vorbea pentru sine.[4*]

Având în vedere toate cele petrecute până în acel punct în timpul adunărilor, Ellen White a simţit că făcuse tot ce putuse pentru a prezenta lumina pe care i-o dăduse Domnul. Ea şi-a propus „să se retragă în linişte din

adunare" şi să meargă în Kansas City, unde fusese invitată să conducă adunările. Lui Ellen White „îi era teamă să se afle la astfel de întruniri", ca nu cumva „să se molipsească de spiritul predominant" al acelora a căror inimă era „încuiată în prejudecată şi necredinţă". Ea a petrecut „multe ore în rugăciune în noaptea aceea". Subiectul cu privire la legea din Galateni era „doar un fir de praf", iar ea ar fi spus „Amin" la tot ce era în „conformitate cu un «Aşa zice Domnul»".[5]

Dumnezeu a auzit rugăciunea ei şi, „într-un vis sau viziune" o persoană de statură înaltă, cu o înfăţişare impunătoare, i-a adus un mesaj, descoperindu-i că voia lui Dumnezeu pentru ea era aceea de a sta „la postul datoriei". El i-a amintit că Domnul o ridicase de pe patul bolii în Healdsburg şi o întărise pentru a călători până la Minneapolis, declarând: „Aceasta este lucrarea pentru care Domnul te-a vindecat".[6] Apoi, „punct cu punct", asemenea „unei lumini fulgerătoare", mesagerul i-a descoperit multe lucruri pe care, în mare parte, cel puţin la data aceea, ea nu a avut „libertatea de a le scrie".[7]

Mesagerul a condus-o pe Ellen White în casele în care erau găzduiţi fraţii. Toţi aceşti oameni [illegible] avut ocazia de a se aşeza de partea adevărului prin primirea Duhului Sfânt care a fost trimis de Dumnezeu într-un val atât de îmbelşugat de dragoste şi milă". Dar „manifestările Duhului Sfânt au fost atribuite fanatismului şi, prin urmare, „îngerii răi" [illegible] în camerele lor, „pentru că ei au închis uşa în faţa Duhului lui Hristos [illegible] nu voiau să asculte vocea Sa". „Remarci sarcastice treceau de la unul [illegible], ridiculizându-i pe fraţii lor".[9]

Într-o casă, nu [illegible] nicio rugăciune cu voce tare" de două săptămâni.[10] Se manifesta [illegible], un spirit de batjocură şi glumă". Toată „invidia, gelozia, vorbirea [illegible] judecarea reciprocă" era considerată a fi „un dar special [illegible] primit de la Dumnezeu".[11] Ei simţeau că „sora White se schimbase", şi se afla sub influenţa lui Jones şi Waggoner care **[137]** „nu erau demni de încredere". Fraţii au spus că „ei nu credeau că Ellen White a spus adevărul, când a declarat că nu avusese nicio conversaţie cu William C. White, Waggoner sau Jones". „Mărturiile Duhului lui Dumnezeu erau comentate fără reţineri", dar „ei gândeau şi spuneau lucruri mai rele despre Jones şi Waggoner".[13]

Mesagerul i-a spus deschis lui Ellen White: „Satana le-a orbit ochii şi le-a pervertit judecata, iar dacă nu se vor pocăi de acest păcat, de această independenţă nesfântă care aduce insulte la adresa Duhului lui Dumnezeu, vor umbla în întuneric…. Ei nu voiau ca Dumnezeu să-Şi manifeste Duhul şi puterea, deoarece aveau un spirit de batjocură şi dezgust faţă de Cuvântul Său'". Ca rezultat, „niciunul din grupul care cultiva spiritul manifestat la acea

adunare nu va mai avea din nou o lumină clară, pentru a înţelege caracterul preţios al adevărului care le-a fost trimis din cer, până când nu își va umili mândria şi va mărturisi păcatul”.[14]

Mesagerul a informat-o pe Ellen White că fraţii „îi ridiculizau pe aceia pe care Dumnezeu îi chemase să facă o lucrare specială”.[15] Jones şi Waggoner „le prezentaseră oamenilor lumina preţioasă, dar prejudecata şi necredinţa, gelozia şi bănuiala rea blocaseră uşa inimii lor”. „Un spirit satanic a preluat controlul şi a lucrat cu putere asupra inimilor omeneşti care fuseseră deschise faţă de îndoieli şi răutate, furie şi ură”, iar ei au sfârşit prin a lupta „împotriva luminii şi adevărului pe care Domnul l-a avut în acel timp pentru poporul Său”.[16]

Acest spirit satanic care a făcut „să aibă loc această stare de lucruri… nu era o lucrare venită dintr-o dată”. „Ea se întărise pe parcursul anilor”.[17] Mesagerul i-a spus lui Ellen White: „Nu pe tine te dispreţuiesc ei, ci pe mesagerii şi mesajul pe care l-am trimis Eu poporului Meu”.[18] I s-a spus că fraţii nu vor asculta mărturia ei şi, ca urmare, ea urma să „‘stea aproape singură’”. Totuşi, i-a fost făcută făgăduinţa că Dumnezeu Însuşi va fi ajutorul ei şi o va susţine.[19]

Când Domnul i-a descoperit lui Ellen White ce avea loc la Minneapolis, ea a început să își dea seama cât de departe ajunsese răzvrătirea. Dumnezeu i-a amintit despre cel puţin alte opt evenimente din istoria timpurii, cu care putea fi comparată situaţia actuală. [138]

> (1) „Călăuza [illegible] soţea mi-a dat [illegible]ţii cu privire la felul în care stă [illegible] lui Dumnezeu, [illegible] un punct de vedere spiritual, aceşti oa[illegible] pronunţa judecăţi la adresa fraţilor lor…. Invidia, gelozi[illegible]n de bănuiala rea, judecarea reciprocă erau considera[illegible]ecial al discernământului venit de la Dumnezeu, în timp ce semănau mai mult cu spiritul *marelui pârâş* care îi acuza pe fraţi înaintea lui Dumnezeu zi şi noapte.”[20]
>
> „Am fost dusă în timp până la *prima răzvrătire*, am văzut lucrările lui Satana şi, de aceea, ştiu ceva despre acest subiect pe care Dumnezeu mi l-a descoperit. Prin urmare, nu ar trebui să fiu alarmată?”[21]
>
> (2) „Mi-au fost arătate viaţa, caracterul şi istoria *patriarhilor şi profeţilor* care veniseră la oameni cu un mesaj de la Dumnezeu, iar Satana a început să răspândească zvonuri rele, sau să provoace

deosebiri de opinie, sau să le abată interesele în altă direcţie, pentru ca oamenii să fie lipsiţi de binele cu care Dumnezeu îi binecuvânta. În situaţia de acum, [la Minneapolis], un spirit hotărât, categoric şi încăpăţânat lua inimile în stăpânire, iar cei care cunoscuseră harul lui Dumnezeu şi simţiseră cândva puterea Sa de convertire erau amăgiţi, îngâmfaţi şi lucrau sub influenţa unei înşelăciuni pe tot parcursul acelei adunări.”[22]

(3) „Când am propus să plec de la Minneapolis, îngerul Domnului a stat lângă mine şi a zis: «Nu; Dumnezeu are pentru tine o lucrare în locul acesta. Oamenii repetă răzvrătirea lui *Core, Datan şi Abiram*. Eu te-am pus într-o poziţie potrivită, pe care aceia care nu sunt în lumină nu o recunosc, iar ei nu vor asculta mărturia ta, dar Eu voi fi cu tine; harul şi puterea Mea te vor susţine».”[23*]

(4) „Am auzit glume şi remarci sarcastice cu privire la mesageri şi mesaj – acea doctrină care o deosebea de ideile lor cu privire la adevăr; şi mi s-a [illegible] acolo, în fiecare încăpere, se afla un martor, în mod la[illegible] sigur cum a fost în *palatul lui Belşaţar*, la acel ospăţ în ca[illegible] au aduse laude idolilor şi se bea vin. În ocazia aceea, îngerul a [illegible] literele pe pereţii palatului. În[illegible] astfel, acolo se afla un marto[illegible] care scria în cărţile cerului [illegible] ele lipsite de bunătate ale ce[illegible] ce nu cunoşteau spiritul ca[illegible] conducea.”[24]

(5) „Aşa cu[illegible] refuzat lumi[illegible], tot astfel mulţi dintre cei ce preti[illegible] adevărul prezent vor refuza lumina pe care Domnul o va tri[illegible] norului Său.

„Călăuza mea a zis: «Acestea sunt lucrurile scrise în cărţi ca fiind săvârşite împotriva lui Isus Hristos…. Spiritul acesta… se aseamănă… cu spiritul care i-a motivat pe *iudei* să se unească, pentru a se îndoi, a critica şi a-L spiona pe **[139]** Hristos, Răscumpărătorul lumii…». Apoi, am fost informată că, în acest timp, ar fi inutil să fie luată vreo hotărâre cu privire la poziţiile asupra punctelor doctrinare şi cu privire la adevăr, sau să ne putem aştepta la vreun spirit de cercetare echitabilă, deoarece exista o conspiraţie pentru a nu îngădui nicio schimbare a ideilor cu privire la vreun punct sau poziţie pe care o auziseră, aşa cum nu au îngăduit nici *iudeii*.”[26]

„Aşa a fost în trădarea, judecarea şi răstignirea lui Isus – toate acestea trecuseră pe dinaintea mea punct cu punct.”[27]

(6) „Noi putem fi conduşi de către vrăjmaşul, pentru a lua o poziţie împotriva adevărului… şi, în spiritul iudeilor, ne vom împotrivi luminii pe care Dumnezeu o trimite…. Lucrul cel mai îngrozitor care putea veni asupra noastră ca popor este amăgirea fatală care a dus la ruina cetăţilor *Horazin şi Betsaida*.”[28]

(7) „Pasiunile lor josnice au fost stârnite, iar pentru ei a fost o ocazie preţioasă de a-şi arăta spiritul de gloată…. Am avut în minte o imagine vie, de la o zi la alta, cu privire la felul în care au fost trataţi *reformatorii*, felul în care o mică deosebire de opinii părea să creeze o agitaţie violentă…. Toate acestea predominau la acea adunare.”[29]

„Suspiciunea şi gelozia, bănuiala rea şi împotrivirea faţă de Duhul lui Dumnezeu, care [illegible] să pareau atrăgătoare, semănau mai mult cu felul în care [illegible] trataţi *reformatorii*.”[30]

„Când supu[illegible]*opei* erau în controversă cu oamenii care luau poziţie de parte [illegible]iei ca dovadă a doctrinelor [illegible]i considerau că aceasta era o [illegible]une pe care numai moartea [illegible]ea să o rezolve. Am putut vede[illegible]spirit similar cultivat în in[illegible]ţilor noştri….”[31]

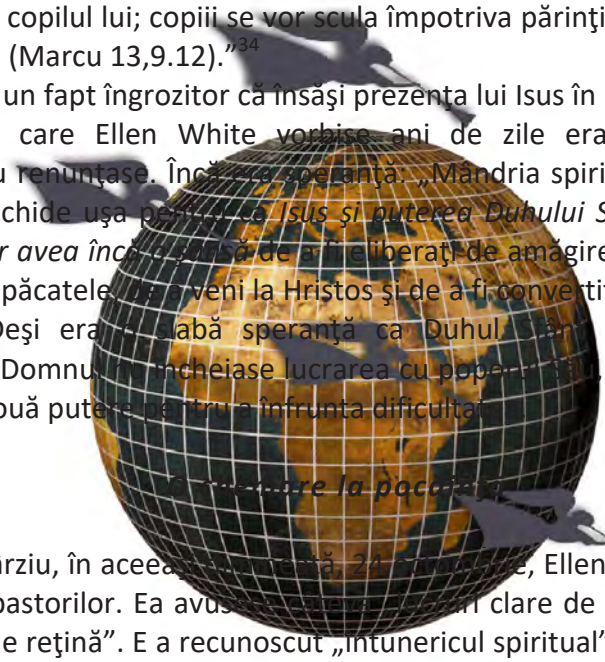
(8) „În noapt[illegible]erul Domn[illegible]stătea lângă patul meu şi mi-a spus mu[illegible]. Mi s-a [illegible]oruncit să stau la postul datoriei. Mi s-a spu[illegible]un spi[illegible]pătrundea, punând stăpânire pe biserici şi [illegible]duit, acesta urma să le despartă de Dumnezeu întocmai cum au fost *bisericile* care au refuzat lumina pe care Dumnezeu le-a trimis-o prin mesajele de avertizare şi lumină, în scopul ca ele să poată înainta în lucrarea legată de a doua Sa venire în lumea noastră [în 1844].”[32]

„Asemenea reformatorilor, ei ieşiseră din *bisericile oficiale*, dar acum jucau un rol similar celui pe care l-au jucat *bisericile*. Noi am sperat că nu va fi necesară o altă ieşire din biserică.”[33*]

Domnul i-a descoperit lui Ellen White toate aceste lucruri când era pe punctul de a pleca de la Minneapolis. Descoperirea a fost aproape prea mult pentru ea:

„După ce am auzit aceste lucruri mi s-a frânt inima…. M-am gândit la criza viitoare şi, pentru puţin timp, am fost copleşită de sentimente pe care nu voi putea să le descriu niciodată în cuvinte. «Luaţi seama la voi înşivă. Au să vă dea pe mâna soboarelor judecătoreşti, şi veţi fi bătuţi în sinagogi; **[140]** din pricina Mea veţi fi duşi înaintea dregătorilor şi înaintea împăraţilor, pentru ca să le slujiţi de mărturie. Mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor. Când vă vor duce să vă dea în mâinile lor, să nu vă îngrijoraţi mai dinainte cu privire la cele ce veţi vorbi, ci să vorbiţi orice vi se va da să vorbiţi în ceasul acela; căci nu voi veţi vorbi, ci Duhul Sfânt. Fratele va da la moarte pe frate-său, şi tatăl pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinţilor lor, şi-i vor omorî». (Marcu 13,9.12).”[34]

A fost un fapt îngrozitor că însăşi prezenţa lui Isus în revărsarea Duhului Sfânt despre care Ellen White vorbise ani de zile era respinsă. Totuşi, Dumnezeu nu renunţase. Încă era speranţă: „Mândria spirituală şi încrederea în sine vor închide uşa pentru ca *Isus şi puterea Duhului Său Sfânt* să nu fie primite. Ei *vor avea încă* [illegible] să de a fi eliberaţi de amăgire, de a se pocăi, de a-şi mărturisi păcatele, de a veni la Hristos şi de a fi convertiţi, pentru că El îi va vindeca”.[35] Deşi era [illegible] labă speranţă ca Duhul Sfânt să fie revărsat la Minneapolis, Domnul [illegible] încheiase lucrarea cu popoarele, iar Ellen White s-a ridicat cu o nouă putere pentru a înfrunta dificultăţile.

Mărturisire la păcate

Mai târziu, în aceea [illegible] seară, 24 [illegible], Ellen White a participat la adunarea pastorilor. Ea avu[illegible] „lucruri clare de spus”, pe care „nu îndrăznea să le reţină”. E a recunoscut „întunericul spiritual” care plana asupra poporului şi faptul că ei erau „conduşi de o putere satanică”. Ea se întreba „ce pagini de istorie erau scrise de îngerul raportor”, deoarece spiritul conducătorilor „aproape dospise plămădeala”. În timp ce stătea înaintea fraţilor, sufletul ei „a fost apăsat de îngrijorare”. De fapt, ceea ce a avut să le spună îi aducea ei însăşi „o îngrijorare mai mare” decât celor cărora li se adresa. Prin harul lui Hristos, „ea a simţit o putere divină care o constrângea să stea” înaintea fraţilor ei, „sperând şi rugându-se ca Domnul să deschidă ochii orbi”.[36] Ea a fost „constrânsă să vorbească deschis şi să le prezinte pericolul de a se împotrivi Duhului lui Dumnezeu”.[37]

Ellen White le-a amintit fraţilor că nu avusese loc nicio mărturisire şi, prin urmare, Duhul lui Dumnezeu era încă ţinut departe de oameni. Ea i-a

mustrat pe aceia care se plângeau că rugăciunile şi cuvântările ei mergeau în „aceeaşi direcţie ca ale lui Dr. Waggoner” şi că el „conducea” adunările. Ea a susţinut că nu luase o poziţie cu privire la legea din Galateni; că nu vorbise cu nimeni despre subiect şi că nu putea să ia o poziţie de **[141]** nicio parte, până când nu va fi „studiat subiectul”. Ea a sugerat chiar şi că era un fapt providenţial acela că pierduse manuscrisul scris cu mulţi ani înainte, deoarece scopul lui Dumnezeu a fost ca ei „să meargă la Biblie şi să obţină dovezi din Scripturi”:

„Acum, adunarea noastră se apropie de încheiere şi nu a fost făcută nicio mărturisire; nu a fost nici măcar o singură deschidere pentru a lăsa să pătrundă Duhul lui Dumnezeu. Eu spuneam: Ce folos a fost să ne adunăm aici şi ce folos este ca fraţii din lucrarea pastorală să vină în acest loc, ca şi când ar fi aici numai pentru a îndepărta Duhul lui Dumnezeu de popor? ..

Dacă fratele Kilgore ar fi avut o legătură strânsă cu Dumnezeu, nu ar fi păşit pe terenul [...] a păşit ieri şi nu ar fi făcut declaraţia pe care a făcut-o cu [...] la studiul care se desfăşoară. Şi anume, că ei [Jones şi Wa[...] nu urechi să audă nicio lumină nouă sau să prezinte vreu[...]ament nou, în ciuda faptului că ei au studiat continuu Cuvâ[...]ui Dumnezeu timp de an[...]ile, şi totuşi ei [fraţii din con[...]re] nu sunt pregătiţi să [...]coteală pentru nădejdea lor, pentru că [...]n om [Butler] nu [...]ci. Oare nu am studiat noi toţi a[...]? Eu nu am f[...]ă mai alarmată ca în prezent….

Când am fost [...]rcurg istoria poporului iudeu şi să văd unde s-au poticnit [...] nu [...]t în lumină, am fost determinată să îmi dau [...] conduşi noi ca popor, dacă refuzăm lumina pe care Dumnezeu doreşte să ne-o dea. Voi aveţi ochi, dar nu vedeţi; urechi, dar nu auziţi. Aşadar, fraţilor, lumina a venit la noi, iar noi vrem să fim în poziţia de a o îmbrăţişa şi Dumnezeu ne va conduce unul câte unul la El. Eu văd pericolul în care vă aflaţi şi vreau să vă avertizez….

Prin urmare, fraţilor, noi vrem adevărul aşa cum este el în Isus. Dar când va veni ceva cu scopul de a închide poarta, pentru ca valurile adevărului să nu intre, voi veţi auzi vocea mea, orice va fi…, pentru că Dumnezeu mi-a dat lumină, iar eu vreau să o las să strălucească. Eu am văzut că suflete preţioase care ar fi primit adevărul au fost întoarse de pe cale, din cauza modalităţii în care a fost tratat adevărul, pentru că L-a prezentat pe Isus. Acesta este

lucrul pentru care am insistat tot timpul pe lângă voi – Îl vrem pe Isus. Care este motivul pentru care Duhul lui Dumnezeu nu vine în adunările noastre? Oare este acela că noi am zidit o barieră în jurul nostru? Eu vorbesc cu hotărâre, deoarece vreau să vă daţi seama unde staţi. Vreau ca tinerii noştri să ia o poziţie, nu pentru că altcineva o ia, ci pentru că ei înţeleg personal adevărul."[38]

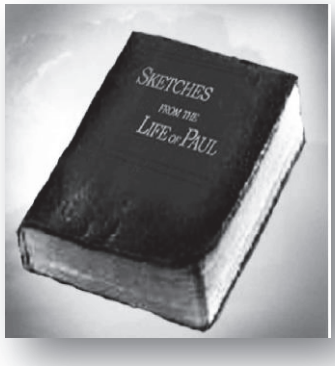
Ellen White a ştiut că Duhul Sfânt a fost îndepărtat din adunări şi de la popor. Întocmai cum conducătorii iudei îndepărtaseră poporul de la mesajul pe care l-a adus Isus, tot aşa cei de la Minneapolis îndepărtau poporul de la „adevărul aşa cum era el în Isus". **[142]**

Curând după ce Ellen White şi-a deschis inima înaintea delegaţilor, J.H. Morrison a prezentat din nou subiectul despre legea din Galateni. Ellen White declarase că ea nu luase o poziţie cu privire la subiectul din Galateni, că ea nu va stabili singură rezultatul şi le adresase tuturor apelul de a studia Biblia mai profund. Totuşi, Morrison a citat câteva declaraţii ieşite de sub pana ei, scrise înainte de conferinţă, încercând să dovedească faptul că Ellen White susţinea punctul lui de vedere, că Galateni 3 se ocupa numai de legea ceremonială. În mintea celor care susţineau [illegible] ceremoniale, aceasta era dovada că ei înşişi nu numai că aveau susţinerea *Spiritului Profetic*, dar că Jones şi Waggoner vorbeau [illegible] doctrinei stabilite de [illegible]. În mintea fraţilor, acest fapt dovedea de asemenea că Ellen White se [illegible] pe ase, fiind influenţată de Jones, Waggoner şi [illegible] fiul William C. White.

Morrison a citit [illegible] din *Sketches from the Life of Paul,* în care Ellen White descria cum [illegible] ataşaseră [illegible] legea ceremonială ca fiind o formă exterioară, în timp [illegible] considerau legea morală.

„Apostolul i-a îndemnat pe Galateni… să părăsească îndrumătorii falşi care îi duceau în rătăcire şi să se întoarcă la credinţa pe care o primiseră…. Religia lor consta într-un şir de ceremonii….

Înlocuirea sfinţeniei inimii şi vieţii cu formele religioase exterioare încă mai este pe placul naturii neînnoite, aşa cum a fost în zilele apostolilor. Din acest motiv, învăţătorii falşi sunt din abundenţă, iar oamenii ascultă cu interes doctrinele lor amăgitoare…. În timpul apostolilor, Satana i-a condus pe iudei să înalţe legea ceremonială şi să-L

respingă pe Hristos; în zilele noastre el îi amăgeşte pe mulţi pretinşi creştini… făcându-i să dispreţuiască Legea…. Datoria fiecărui slujitor credincios al lui Dumnezeu este să se împotrivească ferm şi hotărât acestor oameni care pervertesc credinţa şi să demaşte fără teamă ideile lor false, folosind Cuvântul adevărului.

El [Pavel] descrie vizita pe care a făcut-o la Ierusalim pentru a obţine o hotărâre… care să spună dacă neamurile trebuiau să se supună circumciziunii şi să păzească legea ceremonială. **[143]**

În felul acesta, emisarii iudaismului… i-au amăgit să se întoarcă la respectarea legii ceremoniale, ca fiind esenţială pentru mântuire. Credinţa în Hristos şi ascultarea de legea Celor Zece Porunci erau privite ca având o importanţă minoră."[40]

Morrison pare să fi fost suficient de convins că dovedise din scrierile lui Ellen White faptul că subiectul din Galateni 3 se referea *în exclusivitate* la legea ceremonială; că numai aderarea la legea ceremonială, după moartea lui Hristos, îi dusese pe galateni în eroare. El a întrebat dacă legea morală putea fi cu adevărat abolită, pentru că legea ceremonială fusese cea desfiinţată. Se pare că insinua că „noua concepţie" a lui Jones şi Waggoner – care spuneau că legea din Galateni 3 era legea morală, – dispreţuia Cele Zece Porunci şi că era datoria lui, aşa cum a fost datoria lui Pavel, „să demaşte ideile lor false".

Morrison şi-a încheiat prezentarea, citând din *Testimonies* pagina 68, unde Ellen White a scris despre legământul vechiului menţionat în Evrei 8,5;10,10 şi Galateni 5,1. Cu aceasta, Morrison a încercat să arate că bătălia dintre Hristos şi Satana din sicriul teologiei lui Jones şi Waggoner a fost legată de cele Zece Porunci, aşa cum afirmă cei ce se opun [illegible] ai lui Petru s-a referit la legea ceremoniilor, care anula şi [illegible] Hristos".[41]

Aceste declaraţii ale lui [illegible] foarte convingătoare pentru Morrison, iar el a făcut referire la ele de câteva ori în zilele următoare. Pe de altă parte, Ellen White nu a fost nici impresionată, nici convinsă de prezentările lui Morrison. Ea voia să-l „asculte pe E.J. Waggoner până la capăt, dar s-a ridicat şi a ieşit afară, înainte ca Morrison să-şi încheie pledoaria".[42] În acel punct din timp, ea a putut să declare în mod cinstit: „Am început să cred că, în cele din urmă, era posibil ca noi să nu fi susţinut concepţii corecte cu privire la legea din Galateni".[43]

Îndată ce Morrison şi-a expus prezentarea finală şi înainte de încheierea Conferinţei Generale, el s-a întors acasă la Iowa, spunându-i lui J.S. Washburn, într-o conversaţie particulară, următoarele: „Ei intenţionează să mă forţeze să recunosc că greşesc. Aşa că plec".[44]

Joi dimineaţă, 25 octombrie, Ellen White le-a vorbit încă o dată pastorilor prezenţi, amintind incidentele din zilele precedente. Ea **[144]** „i-a mustrat pe Smith şi Kilgore" pentru rolul pe care l-au jucat în încercarea de a întrerupe discuţiile. Din nefericire, remarcile ei din acea dimineaţă – şi remarcile făcute la adunări de cel puţin cinci ori înainte de încheierea Conferinţei Generale – fie nu au fost notate, fie nu sunt disponibile în zilele noastre.[45]

Uriah Smith a scris un raport în *Review*, prezentând o aluzie cu privire la ceea ce a avut loc în acele adunări de dimineaţă, deşi nu a dezvăluit conflictul serios care a avut loc: „Printre adunările cele mai interesante şi importante sunt devoţionalele de dimineaţa devreme. Îndemnurile lui Ellen White au fost cât se poate de încurajatoare, prezentând dragostea lui Hristos şi dorinţa Sa de a ajuta, *precum şi faptul că El aşteaptă să reverse Duhul Său asupra poporului Lui într-o măsură îmbelşugată*".[46*] Un lucru este sigur: tema fundamentală a lui Ellen White a fost aceea că Dumnezeu a dorit să reverse Duhul Sfânt în proporţiile ploii târzii.

În Sabat, Ellen White a vorbit încă o dată. Urmând exemplul lui Jones şi Waggoner, ea nu a vorbit [illegible] ci în principal citind din Galateni, Efeseni, C[illegible] ale Epistole. Acest fapt a avut scopul evident de a contracara convi[illegible] unora că Ellen White era sub influenţa lui Jones şi Waggoner. Prin urm[illegible] ea doar a citit din Scriptu[illegible] deoarece aceasta nu putea fi pusă la îndo[illegible] Totuşi, chiar şi acest fapt [illegible] răstălmăcit de câţiva dintre fraţi. Cineva a [illegible] Ellen White este [illegible] ic şi nu vorbeşte în mod liber".[47] Altul, ală[illegible] în punerea la [illegible] Mărturiilor, chiar a declarat: „Ellen White [illegible] ge propriile [illegible]". Dar toată această punere la îndoială a M[illegible] a cauzată de faptul că „fraţii nu erau de acord cu ele".[48]

Un apel la un studiu mai profund

Cu numai câteva zile înainte de încheierea conferinţei, Ellen White a pledat încă o dată pe lângă fraţi. Ea le-a adresat tuturor apelul de a studia mai profund Cuvântul lui Dumnezeu, îndeosebi cu referire la temele aflate în dezbatere. Ea a avertizat încă o dată că, fără un astfel de studiu, îndeosebi fraţii mai tineri nu ar trebui să ia nicio decizie. Ea le-a amintit ascultătorilor avertizările pe care Dumnezeu i le dăduse cu privire la pericolele cu care se confrunta biserica la data aceea. „Duhul care i-a stăpânit pe farisei" intra în mijlocul poporului lui Dumnezeu şi „un spirit de controversă" lua „locul Duhului lui Dumnezeu". Ea l-a menţionat pe J.H. Morrison ca fiind unul dintre cei **[145]** care intrau în „controversă".[49*] În timp ce le amintea ascultătorilor

greşelile făcute de iudei, Ellen White i-a implorat să nu respingă lumina trimisă din cer:

„Dacă vă închideţi mintea în faţa luminii pe care o trimite Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu va fi întristat….

Călăuza mea a zis: «Încă mai este multă lumină care va străluci din Legea lui Dumnezeu şi din Evanghelia neprihănirii. Dacă mesajul acesta este înţeles în adevăratul lui caracter şi dacă este proclamat în Duhul, el va lumina întreaga lume cu slava lui…. Lucrarea finală a soliei îngerului al treilea va fi însoţită de o putere ce va trimite razele Soarelui Neprihănirii pe toate căile şi la toate răspântiile vieţii…».

Dar Satana va lucra asupra elementelor neconsacrate ale minţii omeneşti în aşa fel încât, mulţi nu vor accepta lumina în modul rânduit de Dumnezeu….

Vă avertizez să nu închideţi uşa inimii de teama că unele raze de lumină vor veni la voi. Aşteptaţi-vă la o lumină mai mare…. Dacă nu veţi vedea voi înşivă [illegible], veţi închide uşa; dacă veţi putea, veţi împiedica razele de lumină pentru a nu ajunge la popor….

Mi-a fost arătat că Isus ne va descoperi vechi adevăruri preţioase într-o lumină nouă, dacă suntem pregătiţi să le primim; dar ele trebuie să fie primite exact pe calea pe care Domnul va alege să le trimită. Nimeni să nu stingă lumina lui Dumnezeu, răstălmăcind Scripturile. Nimeni să nu meargă pe o cale necinstită, rămânând în întuneric şi neştiind să-şi folosească urechile pentru a auzi, dar fiind totuşi gata să comenteze, să facă jocuri de cuvinte şi să îşi semene îndoielile cu privire la [illegible] care nu îşi vor lua timp să le asculte în mod [illegible].

Când au făcut primul pas în respingerea lui Hristos, iudeii au făcut un pas periculos. După aceea, când s-au acumulat dovezile care arătau că Isus din Nazaret era Mesia, ei au fost prea mândri pentru a recunoaşte că greşiseră. Tot aşa este şi cu oamenii care resping adevărul în zilele noastre. Ei nu îşi iau timp pentru a cerceta în mod cinstit şi cu rugăciune stăruitoare dovezile adevărului şi se împotrivesc lucrurilor pe care nu le înţeleg. Întocmai asemenea iudeilor, ei consideră ca fiind de la sine înţeles că au tot adevărul şi simt un fel de dispreţ faţă de oricine ar presupune că are idei mai bune decât ei înşişi cu privire la adevăr. Ei decid să nu dea nicio para pe toate dovezile aduse şi le spun altora că învăţătura respectivă nu este adevărată, iar după aceea, când văd că există lumină în

dovezile pe care le-au condamnat cu atâta îndrăzneală, ei sunt prea mândri pentru a spune: «Am greşit». Ei continuă să cultive îndoiala şi necredinţa şi sunt prea mândri pentru a-şi recunoaşte convingerile. Din acest motiv, ei fac paşi care conduc la rezultate pe care nu le-au visat niciodată."[50*] **[146]**

În cuvinte de o semnificaţie profetică, Ellen White a prezis rezultatul inevitabil al nepreţuirii luminii trimise din cer şi al cultivării spiritului manifestat la Minneapolis. Dacă nu este recunoscută, lumina va ajunge o piatră de poticnire continuă în viitor:

„Nimănui nu trebuie să i se îngăduie să închidă căile prin care lumina adevărului va veni la oameni. Îndată ce acest lucru va fi încercat, Duhul lui Dumnezeu va fi stins, deoarece acel Duh lucrează fără încetare pentru a-i da poporului Său o lumină nouă şi sporită, prin Cuvântul Său….

Noi putem fi conduşi de vrăjmaşul să luăm o poziţie împotriva adevărului, pentru că el nu vine pe o cale care ne convine nouă, iar noi ne împotrivim luminii trimise de Dumnezeu în spiritul iudeilor încăpăţânaţi, şi lumina aceea, în loc de a fi binecuvântarea dăruită de cer pentru noi, în loc de a înainta în spiritualitate şi cunoaşterea lui Dumnezeu, ajunge o piatră de poticnire, de care ne vom împiedica fără îndoială.

Dacă nu are loc o stăruitoare căutare a Domnului, dacă nu are loc o lucrare de pocăinţă, întuneric va veni asupra minţilor, iar întunericul va fi proporţional cu lumina care nu a fost preţuită. Dacă nu mai primim mult mai mult Duh Sfânt care să pună stăpânire pe inima oamenilor care au stat în cele dintâi rânduri, ei vor da greş în a umbla în armonie cu ocaziile oferite de providenţa lui Dumnezeu; ei vor pune sub semnul întrebării şi vor răstălmăci orice lumină pe care ar putea să o trimită Domnul şi se vor îndepărta de învăţăturile lui Hristos, încrezându-se în ei înşişi şi în presupusa lor cunoaştere a adevărului. Aşa cum iudeii au refuzat lumina lumii, tot astfel mulţi dintre cei ce pretind a crede adevărul prezent vor refuza lumina pe care Domnul o va trimite poporului Său….

În această conferinţă, noi semănăm seminţe care vor aduce un seceriş, iar rezultatele vor dura cât veşnicia….

Sper că nimeni nu va pleca de la această adunare repetând declaraţiile false care au fost răspândite aici, sau ducând cu el

spiritul care a fost manifestat aici. El nu a venit de la Hristos, ci de la o altă sursă."[51]

Poziţia lui Ellen White cu privire la legea din Galateni

Există încă un subiect important despre care Ellen White a vorbit în această ultimă cuvântare a ei raportată la Minneapolis şi anume, concepţia ei cu privire la prezentările lui Waggoner până la data aceea. În această cuvântare, ea a declarat că unele lucruri pe care le-a prezentat Waggoner **[146]** „nu se armonizează cu înţelegerea pe care a avut-o în legătură cu acest subiect" şi că „ea nu considera ca fiind corecte unele interpretări ale Scripturii făcute de Waggoner". Totuşi, înainte de a trage o concluzie asupra acestor declaraţii repetate adesea, trebuie să le citim în contextul lor. La ce se referea Ellen White, când a spus aceste lucruri, şi cum ar trebui să fie înţelese declaraţiile ei?

„Dr. Waggoner ne-a vorbit într-o modalitate directă. În cele spuse de el există o [illegible] preţioasă. *Dacă eu înţeleg pe deplin poziţia lui,* unele [illegible] *prezentate cu privire la legea din Galateni nu se armonizează [illegible] înţelegerea pe care am avut-o eu în legătură cu acest subiect*, dar adevărul nu va pierde [illegible] prin cercetare, aşadar, vă rog, [illegible] numele lui Hristos, să mergeţi la Scripturi şi să-L căutaţi pe Dumnezeu cu rugăciune şi umilinţă.

Eu aş avea [illegible] înţelegerii şi aş fi [illegible] să fiu învăţată asemenea unui [illegible] a binevoit [illegible] să dea o mare lumină, şi totuşi eu ştiu că [illegible] este alte minţi şi le descoperă tainele Cuvântului Său, iar [illegible] prima [illegible] rază de lumină pe care mi-o va trimite Dumnezeu [illegible] va veni prin cel mai umil dintre slujitorii Săi.

De un lucru sunt sigură, şi anume că, în calitate de creştini, voi nu aveţi niciun drept să nutriţi simţăminte de vrăjmăşie, lipsă de bunătate şi prejudecată faţă de Dr. Waggoner, care şi-a prezentat opiniile într-o modalitate simplă şi directă, aşa cum ar trebui să le prezinte un creştin. Dacă el greşeşte, voi ar trebui… să căutaţi să-i arătaţi din Cuvântul lui Dumnezeu unde nu se află în armonie cu învăţăturile Scripturii….

Eu consider că unele dintre interpretările Scripturii făcute de Dr. Waggoner nu sunt corecte. Totuşi, eu cred că el este pe deplin onest în concepţiile lui, îi voi respecta simţămintele şi îl voi trata ca pe un gentleman creştin. Nu am niciun motiv să cred că el nu este la fel de

preţuit de Dumnezeu, cum este oricare dintre fraţii mei, şi îl voi privi ca pe un frate creştin, atâta vreme cât nu există nicio dovadă că este nevrednic. Faptul că el susţine în mod sincer unele concepţii diferite de ale voastre sau ale mele nu este un motiv pentru care ar trebui să-l tratăm ca pe un ofensator, sau ca pe un om periculos, supunându-l unei critici nedrepte….

Unii doresc să fie luată imediat decizia cu privire la concepţia corectă asupra punctului aflat în discuţie….

Eu ştiu că ar fi periculos să condamnăm poziţia lui Dr. Waggoner ca fiind întru totul greşită. Acest fapt ar fi pe placul vrăjmaşului. Eu văd frumuseţea adevărului în prezentarea neprihănirii lui Hristos în relaţie cu Legea, aşa cum a făcut-o doctorul. Mulţi dintre voi spuneţi că este lumină şi adevăr. Totuşi, voi **[148]** nu aţi prezentat subiectul în această lumină înainte. Oare nu este posibil ca, printr-o cercetare stăruitoare şi cu rugăciune a Scripturilor, el să fi văzut o lumină chiar şi mai mare cu privire la unele puncte? Ceea ce a fost prezentat se armonizează perfect cu lumina pe care Dumnezeu a binevoit să mi-o dea pe parcursul tuturor anilor mei de experienţă.

Chiar dacă [illegible] pe care am susţinut-o noi în legătură cu cele două legi este adevărată, Duhul adevărului [illegible] aproba nicio măsură luată în scopul de a o apăra, aşa cum [illegible] între voi aţi dori să faceţi. Spiritul care însoţeşte adevărul ar [illegible] reprezinte pe Autorul adevărului.

Când sunt citate [illegible] lor corespunzător, ar trebui să se vadă cu claritate că aceste comentarii [illegible] Ellen White menţionate mai sus nu au avut scopul de a constitui o declaraţie de [illegible] la învăţăturile lui Waggoner despre neprihănirea prin credinţă, ci mai degrabă s-au referit la *unele* din opiniile lui în legătură cu legea din Galateni, *dacă ea a înţeles pe deplin poziţia lui*. Ellen White nu scria un cec în alb pe care fraţii să îl folosească pentru a respinge orice element cu care nu erau de acord în prezentările lui Waggoner. O mare parte din îngrijorarea ei era că mulţi deja făceau acest lucru. Legea din Galateni 3 – *legea adăugată* şi *îndrumătorul care ne duce la Hristos* – fuseseră tot timpul subiecte controversate, iar Ellen White încă nu luase o poziţie cu privire la acestea.

Indiferent de concepţia pe care Ellen White o susţinuse în trecut în legătură cu legea din Galateni, concepţia ei fusese modelată de lumina pe care a primit-o în 1856, când a fost determinată să-l sfătuiască pe J.H. Waggoner, care prezenta pe vremea aceea subiectul respectiv. Totuşi, mărturia scrisă lui

J.H. Waggoner nu a putut fi găsită. De asemenea, Ellen White nu putea să îşi amintească *lucrurile care îi fuseseră arătate*. În 1886, când a auzit pentru prima dată de la Butler că Jones şi Waggoner vorbeau şi scriau despre legea din Galateni şi că se ivise o controversă, ea a trimis imediat sfatul cu privire la deosebirile de opinie, *dar scrisoarea nu a ajuns niciodată*. În cea de a doua scrisoare pe care le-a scris-o la începutul anului 1887, ea le-a spus că în urmă cu mulţi ani a văzut că opiniile lui J.H. Waggoner „nu au fost corecte". Dar subiectul nu a fost „clar şi distinct" în mintea ei şi nici nu a putut „să înţeleagă subiectul" la data aceea.[53]

Numai câteva săptămâni mai târziu, după ce a avut „câteva vise impresionante", Ellen White i-a scris lui Butler, declarând: „Sunt încurcată, pentru că nu pot să îmi amintesc ce mi-a fost arătat în legătură cu cele două legi. Nu pot să îmi amintesc l-a ce s-a referit avertizarea adresată lui **[149]** J.H. Waggoner atunci. Este posibil că a fost avertizarea de a nu scoate în evidenţă ideea lui la data aceea, deoarece exista un mare pericol de dezbinare.[54]

La începutul Conferinţei Generale din 1888, Ellen White s-a alăturat fraţilor, declarând că ideile lui [illegible] Waggoner „ar putea fi diferite de ale noastre". În aceeaşi cuvântare, ea a relatat că „îndrumătorul ei" o informase în 1887 că „nici Butler, nici Waggoner nu aveau toată lumina asupra legii; niciuna dintre poziţii nu este desăvârşită".[55]

Mai târziu, pe parcursul Conferinţei, ea a putut să declare cu sinceritate că „nu luase încă o poziţie" şi că „nu era pregătită să ia o poziţie" de nicio parte, până când nu va şti mai mult despre subiectul". Această declaraţie a fost în contrast cu cele spuse de J.H. Morrison şi de ceilalţi fraţi, care doreau să clarifice problema atunci şi acolo, crezând că manuscrisul pierdut fusese influenţat de Jones şi Waggoner şi că trecuse de partea [illegible]. La un punct, Ellen White a indicat că pierderea manuscrisului a fost providenţială, deoarece Dumnezeu voia ca fraţii să meargă la Biblie „şi să obţină dovezi [illegible] pentru poziţia lor.[56]

Când s-a făcut încercarea de a opri discuţiile despre legea din Galateni, Ellen White a confirmat: „Pentru prima dată am început să cred că era posibil ca, în cele din urmă, *noi* să nu fi susţinut concepţii corecte cu privire la legea din Galateni, deoarece adevărul nu avea nevoie să fie susţinut de un astfel de spirit".[57] La numai câteva zile după încheierea conferinţei, Ellen White a declarat încă o dată că „nu şi-a schimbat" concepţiile. Totuşi, ea a adăugat: „Dacă *noi* am avut adevărul cu privire la acest subiect, fraţii noştri au dat greş în a fi sfinţiţi prin el".[58]

Câteva luni mai târziu, ea a repetat că „nu avea nicio poziţie diferită", dar a adăugat că „lumina nu va veni, până când noi, ca popor, nu vom fi într-o stare spirituală diferită".[59] Ellen White a declarat cu claritate de multe ori că problema nu constituia „o povară" pentru ea; că nu era o „piatră de hotar" şi

nu trebuia să fie considerată un subiect „crucial”.[60] Cu toate acestea, pentru că a văzut că spiritul de la Minneapolis continua să se manifeste împotriva lui Jones şi Waggoner, în 1890, ea le-a adresat cu îndrăzneală conducătorilor următoarele: „Îmi este teamă de voi şi îmi este teamă de interpretarea voastră cu privire la orice pasaj din Scriptură, care s-a evidenţiat de la sine într-un spirit atât de necreştinesc”.[61] „Fie ca Dumnezeu să mă scape de ideile voastre cu privire la legea din Galateni, dacă acceptarea acestor idei m-ar face să am un spirit atât de necreştinesc”.[62] **[150]**

Abia la opt ani după Conferinţa din 1888, Ellen White a declarat pe deplin ce îi arătase Domnul, şi anume că legea din Galateni 3 se referea *atât* la legea morală, *cât şi* la legile ceremoniale.[63*]

Prin urmare, este clar că declaraţiile lui Ellen White în predica din noiembrie de la Conferinţa din 1888 nu spun ceea ce au interpretat unii.[64*] Declaraţiile ei care exprimă întrebări cu privire la învăţăturile lui Waggoner se referă în mod specific la problema legii din Galateni. Niciunul din punctele lui Waggoner în legătură cu legea din Galateni nu s-a armonizat cu înţelegerea lui Ellen White, *dacă ea le-a înţeles corect*. Totuşi, ea a adăugat că ştia că Domnul conducea alte minţi şi „le-a descoperea tainele Cuvântului Său”. Ea una „era doritoare să fie învăţată”, [illegible] dacă adevărul venea „prin cel mai umil dintre slujitorii Săi”, Waggoner sau Jones.[65]

Din nou, când a comentat că „ea nu considera [illegible] corecte unele dintre interpretările Scripturii făcute de Dr. Waggoner”, [illegible]ul a fost legea din Galateni. La numai câteva zile după aceea, ea a [illegible]at: „Văd frumuseţea adevărului în prezentarea [illegible] lui Hristo[illegible] cu Legea, aşa cum a făcut-o doctorul…. Ceea [illegible] prezentat *se armonizează perfect* cu lumina pe care Dumnezeu a bi[illegible] o dea”. Ea a mustrat pe mulţi dintre fraţii care spuneau: „Este lumină [illegible]”, [illegible]ei înşişi nu prezentaseră niciodată adevărul în acel mod[illegible].

Cu numai câteva zile înainte de ultimul mesaj al lui Ellen White, raportat la Conferinţa de la Minneapolis, William C. White îi scrisese o scrisoare soţiei lui. În scrisoare, el a confirmat faptul că Ellen White l-a susţinut pe Waggoner în „mult” din ce prezentase el, în timp ce, pe de altă parte, fraţii au simţit că învăţăturile lui Waggoner nu erau în acord cu Mărturiile. Fraţii au simţit că William C. White impusese concepţiile lui Waggoner, o derutase şi o influenţase pe mama lui pentru a adopta o poziţie nouă şi greşită. William C. White a scris că putea să dovedească faptul că această acuzaţie „era falsă”:

> „Mama a lucrat mult şi din greu. Ea este oarecum descurajată acum, deoarece este un timp întunecat. O mare parte din ce prezintă Dr. W. este în acord cu ceea ce ea a văzut în viziune, iar ea

a vorbit de repetate ori împotriva „spiritului de fariseism” care îl va zdrobi şi va condamna tot ce spune el ca fiind greşit. Ca urmare, unii au înţeles că ea susţinea concepţiile lui şi [fragment lipsă] o parte din învăţăturile lui sunt în dezacord cu **[151]** [fragment lipsă] şi cu Mărturiile ei, spun ei? [fragment lipsă] efortul meu de a impune concepţiile lui Dr. W. [fragment lipsă], de a o amăgi cu privire la adevărata problemă şi [am influenţat-o] să adopte o poziţie contrară cu [părerile] ei.

Eu pot să dovedesc că toate aceste declaraţii sunt false. Poate că voi avea cândva ocazia… [fragment lipsă] Iona care a adus furtuna în mintea multora, [fragment lipsă] rezultate pentru care vor trebui să dea socoteală. Eu sunt categoric nepopular şi îmi pare foarte rău.”[67*]

În zilele noastre, când decidem dacă învăţăturile lui Jones şi Waggoner sunt contrare sau nu Mărturiilor, trebuie să fim foarte atenţi cum folosim declaraţiile lui Ellen White, ale lui William C. White sau ale oricui altcuiva. Altfel, am putea să construim o temelie greşită de pe care să-i judecăm pe cei doi mesageri şi mesajul pe care l-a dat Domnul şi să cădem fără să ne dăm seama în aceeaşi tabără a fraţilor care li s-au împotrivit la Minneapolis cu peste 100 de ani în urmă. Înainte de toate fiind spuse, trebuie să recunoaştem că Jones şi Waggoner nu au fost infailibili, dar nicio altă fiinţă umană nu este infailibilă, inclusiv, în conformitate cu spusele ei, Ellen White. Dumnezeu a trimis mesajul cel mai preţios prin Jones şi Waggoner, de la care, după cum a spus Ellen White, ea era doritoare să înveţe. Jones şi Waggoner au trebuit să fie corectaţi, Domnul, prin Ellen White, fiind întotdeauna specific. Ellen White nu a scris niciodată „cecuri în alb” pentru fraţii săi, pentru a fi folosi ca o scuză pentru a condamna orice lucru pe care nu-l aprobau, decât din învăţăturile lui Jones şi Waggoner.

O retrospectivă a Conferinţei de la Minneapolis

Duminică, 4 noiembrie, 1888, a marcat sfârşitul Sesiunii Conferinţei Generale de la Minneapolis. Ellen White ţinuse ultima ei cuvântare în Sabat, cu o zi înainte. Jones, Waggoner şi Ellen White au plecat spre Battle Creek, în timp ce toţi ceilalţi delegaţi s-au împrăştiat în districtele lor. Care a fost rezultatul adunării de la Minneapolis? Ce efect durabil avea să aibă asupra Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea? Delegaţii au dus cu ei impresii foarte diferite. Unii au simţit că a fost una dintre cele mai folositoare adunări la care au participat vreodată, în timp ce alţii au simţit că a fost cea mai nefericită conferinţă care s-

a ţinut vreodată. Unii, care plecaseră de la conferinţă mai devreme, au răspândit rapoarte foarte subiective şi descurajatoare în Battle Creek şi în alte părţi din ţară. **[152]**

În ziua în care conferinţa s-a încheiat, Ellen White a privit înapoi la experienţa aceea cu aşteptări pline de speranţă, spunând: „Noi credem că această adunare va avea ca rezultat un mare bine. Noi nu cunoaştem viitorul, dar simţim că Isus stă la cârmă şi nu vom eşua". Totuşi, ea a adăugat: „Am avut cea mai grea şi mai de neînţeles luptă care s-a dat vreodată în mijlocul poporului nostru".[70]

În zilele care au urmat, pe măsură ce reflecta tot mai mult asupra experienţei ei la Minneapolis, Ellen White a devenit tot mai îngrijorată, când a văzut că fraţii manifestau acelaşi spirit. Pe măsură ce Dumnezeu i-a arătat seriozitatea lucrurilor care avuseseră loc la conferinţă, ea a fost tot mai mâhnită cu privire la perspective. Minneapolis fusese „experienţa cea mai tristă" din viaţa ei. Mântuitorul fusese dezamăgit de atitudinea şi orbirea spirituală manifestate de fraţi, întocmai ca atunci când „Hristos a fost în lume în chip omenesc".[71] Ea era de[illegible]ta nu numai de felul în care a fost tratată la Minneapolis, dar şi de [illegible] „Dumnezeu a fost dezonorat şi Duhul Său a fost întristat".[72] Cerul a [illegible] comportamentul lor ca pe o „răzvrătire" deschisă şi „o insultă la adresa [illegible] lui Dumnezeu".

Jones şi Wagg[illegible] de asemenea fuseseră tr[illegible]reşit, atât în public, cât şi în particular. O[illegible]ii căutaseră greşeli atât „[illegible]geri, cât şi în mesaj" şi, de asemenea, „în[illegible]ră Duhul lui Dumnez[illegible]est tratament a fost „înregistrat… în cărţile [illegible] fiindu-l aplic[illegible] Hristos în persoana sfinţilor Săi".[73]

În prima sa cuvâ[illegible]ată la Min[illegible]eapolis, Ellen White le spusese delegaţilor că puteau să [illegible]a revă[illegible]Duhului Sfânt: „Botezul cu Duhul Sfânt va veni asupra no[illegible]mărarea aceasta, dacă noi vrem acest lucru".[74] Totuşi, întocmai cum „Duhul lui Dumnezeu a fost stins"[75] în zilele iudeilor, prin întrebările şi necredinţa lor, tot astfel, la Minneapolis, „chiar şi revărsarea Duhului lui Dumnezeu a fost tratată cu dispreţ".[76] Calea urmată acolo a fost „un act de cruzime faţă de Duhul lui Dumnezeu".[77] Vai, „toţi cei aflaţi la acea adunare avuseseră ocazia de a trece de partea adevărului, prin primirea Duhului Sfânt, care a fost trimis de Dumnezeu într-un val atât de îmbelşugat de dragoste şi milă…. Dar manifestările Duhului Sfânt au fost atribuite fanatismului".[78*] Într-o declaraţie care ar putea fi una dintre cele mai serioase declaraţii ale ei cu privire la 1888, **[153]** Ellen White a citat Zaharia 13,6 şi a aplicat textul la ceea ce a avut loc la Minneapolis: „Hristos a fost rănit în casa prietenilor Săi".[79*]

Urmările Conferinţei din 1888 aveau să fie într-adevăr la fel de durabile cât veşnicia. Dar întocmai cum Isus nu le-a „descoperit iudeilor în mod prematur rezultatul prejudecăţii şi necredinţei lor”, tot aşa El nu a descoperit atunci rezultatele celor ce avuseseră loc la Minneapolis; acestea urmau a fi descoperite pe măsură ce va trece timpul.[80] Istoria acelei adunări „trecuse în veşnicie cu povara raportului ei” şi „când va avea loc judecata şi se vor deschide cărţile, se va găsi înscrisă o istorie cu care mulţi dintre cei care au fost la acea adunare nu vor fi doritori să se confrunte”.[81]

Oare a fost răzvrătirea de la Minneapolis într-adevăr atât de rea? Au fost Duhul Sfânt şi puterea ploii târzii cu adevărat îndepărtate? A fost mesajul prezentat acolo cu adevărat respins de cei mai mulţi? Oare nu au urmat mari redeşteptări după Conferinţa de la Minneapolis? Ne vom ocupa de aceste întrebări în capitolele care urmează.

NOTE FINALE CAPITOLUL 5

1. R.T. Nash, „An Eyewitness Account”, 25 iunie, 1955; în *Manuscripts and Memories*, p.352-353; and Paul Penno, *Calvary at Sinai*, p.108.

2. William C. White, „Notes Made at the Minneapolis Meetings 1888”, 23 octombrie 1888, p.57; în *Manuscripts and Memories*, p.424. Kilgore, Smith şi Morrison au făcut aceste declaraţii în timp ce Ellen White stătea pe platformă, în faţa tuturor. Ei au simţit că era mai important ca G.I Butler să fie cu ei, decât era să audă cuvintele profetului. (R.T. Nash, op.cit., p.354; şi Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.221).

3. A.T. Jones to C.E. Holmes, 12 mai, 1921; în *Manuscripts and Memories*, p.328.

4. R.T. Nash, op.cit., p.353-354. Nash enumeră şaisprezece texte citite alternativ, după cum urmează: Dr. Waggoner a citit Ieremia 23,5-7; Jones a citit Efeseni 2,4-8; Waggoner, Galateni 2,16-21; Jones, Romani 11,1-33; Waggoner, Romani 1,14-17; Jones, Romani 3,27-31; Waggoner, Galateni 3, întregul capitol; Jones, Romani 3, întregul capitol; Waggoner, Galateni 5,16; Jones, Romani 9,7-33; Waggoner, Galateni 2, întregul capitol; Jones, Romani 4,1-11; Waggoner, Romani 5, întregul capitol; Jones, Romani 6,15-17; Waggoner, Romani 8,14-39; Jones, 1 Ioan 5,1-4.

5. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; şi Manuscrisul 21, noiembrie 1888; în *1888 Materials*, p.225, 181, 229, 223.

6. Ellen G. White către „Stimaţi fraţi”, Scrisoarea 85, aprilie 1889; în *1888 Materials*, p.277-279.

7. Ellen G. White către „Copiii de acasă”, Scrisoarea 14, 12 mai 1889; în *1888 Materials*, p.309-311.

8. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 81, 31 mai 1896; în *1888 Materials*, p.1565.

9. Ellen G. White către „Stimaţi fraţi”, Scrisoarea 85, aprilie 1889; în *1888 Materials*, p.277-278.

10. Ellen G. White către J. Fargo, Scrisoarea 50, 2 mai 1889; în *1888 Materials*, p.297-299.

11. Ellen G. White către „Copiii de acasă”, Scrisoarea 14, 12 mai 1889; în *1888 Materials*, p.312.

12. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.218.

13. Ellen G. White către „Copii”, Scrisoarea 14, 12 mai 1889; în *1888 Materials*, p.316, 323.

14. Ellen G. White către F.E. Belden şi soţia, Scrisoarea 2a, 5 noiembrie 1892; în *1888 Materials*, p.1068, 1067.

15. Ellen G. White către „Fraţi”, Scrisoarea 85, aprilie 1889; în *1888 Materials*, p.279.

16. Ellen G. White către „Copiii de acasă”, Scrisoarea 14, 12 mai 1889; în *1888 Materials*, p.309, 315-316.

17. Ellen G. White Manuscrisul 24, decembrie 1888, şi Ellen G. White către J. Fargo, Scrisoarea 50, 2 mai 1889; în *1888 Materials*, p.224, 297.

18. Ellen G. White către F. E. Belden şi soţia, Scrisoarea 2a, 5 noiembrie 1889; în *1888 Materials*, p.1068.

19. Ellen G. White către „Fraţi”, Scrisoarea 85, aprilie 1889; în *1888 Materials*, p.277.

20. Ellen G. White către „Dragi copii de acasă”, Scrisoarea 14, 12 mai 1889; în *1888 Materials*, p.312, sublinierile adăugate.

21. Ellen G. White, Manuscrisul 9, 24 octombrie 1888, „Morning Talk”; în *1888 Materials*, p.151, sublinierile adăugate.

22. Ellen G. White către „Dragi copii de acasă”, Scrisoarea 14, 12 mai 1889; în *1888 Materials*, p.309, sublinierile adăugate.

23. Ellen G. White către Frank & Hattie Belden, Scrisoarea 2a, 5 noiembrie, 1892; în *1888 Materials*, p.1068-1069, sublinierile adăugate. Asemănarea făcută de Ellen White între răzvrătirea lui Core, Datan şi Abiram şi fraţii de seamă de la Minneapolis a fost dificil de [illegible] pentru ei. Ei ar fi putut fi înclinaţi să vadă cum li se aplica altora sfatul, dar [illegible] şi unul dintre cele mai dificile lucruri cu care s-au confruntat la conferinţă [illegible] *percepţie* [illegible] Ellen White se schimbase şi că Mărturiile nu mai erau de încredere. [illegible] câţiva ani înainte, William [illegible] Raymond, un tânăr pastor care lucra în nord-vest [illegible] zentat învăţături doctrinare [illegible] erau în acord cu cele susţinute de majoritatea [illegible] dinciosilor. Când conducătorii bisericii nu au fost dispuşi să accepte imediat învăţăturile lui, el a început să-i trate[illegible] lipsă de respect, arătând dispreţ faţă de autorităţile bisericii, începând cu conducerea administrativă a Conferinţei locale şi până la [illegible] fraţilor de la Conferinţa Generală. Atât de mulţi membri ai bisericii i s-au [illegible] încât preşedinţii celor două districte locale s-au simţit dispreţuiţi, ignoraţi şi fără p[illegible] [illegible] a pus capăt în vara anului 1884, când Ellen White a partic[illegible] [illegible] din nord-vest. Ea nu numai că a participat la consiliului fraţilor [illegible] şi a examinat învăţăturile lui Raymond, dar a şi scris o mărturie care trata în mod specific situaţia lui. Raymond „nu era corect în toate punctele de doctrină”, totuşi, Ellen White a declarat: „El îşi susţine cu încăpăţânare poziţiile greşite”, inima lui fiind „întinată de înverşunare, mânie, invidie, gelozie şi bănuială rea”. Lucrarea lui de a-i determina pe oameni să pună sub semnul întrebării şi să-i respingă pe „conducătorii acestei lucrări” şi „mărturiile pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său” era „exact similară aceleia a lui Core, Datan şi Abiram”. Era similară cu „lucrarea geloziei şi bănuielii rele pe care [Satana] a început-o în cer” şi „o lucrare similară” cu aceea a iudeilor care „acţionau mereu asemenea unor spioni pe urmele lui Isus”. În ceea ce părea a fi argumentul principal din mărturia ei, Ellen White l-a condamnat pe Raymond pentru că „nu se conformase regulii Bibliei şi nu se sfătuise cu fraţii din conducere…. Dumnezeu nu a trecut cu vederea pe poporul Său, alegând câte un om izolat aici şi un altul acolo, ca fiind singurii vrednici să li se încredinţeze adevărul Său. El nu-i dă unui singur om o nouă lumină, contrară cu

credinţa stabilită a bisericii…. Singura cale de a fi în siguranţă este aceea de a nu primi nicio doctrină nouă, nicio interpretare nouă a Scripturii, fără a supune mai întâi cercetării fraţilor cu experienţă…. Dacă ei nu văd nicio lumină în ea, să ne supunem judecăţii lor; pentru că, «în sfatul celor mulţi se află siguranţa»". Satana va fi „mai hotărât şi mai determinat în eforturile lui de a-i răsturna. Se vor ridica bărbaţi şi femei, pretinzând că au o lumină nouă, sau vreo descoperire nouă, care tinde să tulbure încrederea în vechile pietre de hotar". (*Mărturii*, vol.5, p.289-295. Vezi, de asemenea, Arthur L. White, *The Lonely Years*, p.250-259). Când Jones şi Waggoner au intrat în scenă, doar la câţiva ani mai târziu, şi au prezentat idei care erau percepute ca fiind împotriva doctrinelor stabilite, Butler şi Smith s-au simţit încrezători, cerând să fie supuse „fraţilor cu experienţă". Dar când Ellen White a stat în apărarea lui Jones şi Waggoner şi a comparat lucrarea fraţilor din conducere cu acelaşi spirit răzvrătit pe care îl condamnase cu privire la lucrarea lui William Raymond, era ceva mai mult decât puteau ei să suporte. Ei simţeau că propriile concepţii erau infailibile (Vezi, de asemenea, Capitolul 4, nota finală 50). Contextul sfatului dat de Ellen White lui Raymond este foarte important. El a fost dat în 1884, şi nu a fost aplicat lui Jones şi Waggoner când a fost publicată cartea *Mărturii*, vol.5, în anul 1889. Butler şi Smith au considerat că li se aplica lui [illegible] şi Waggoner, dar ei au primit mustrarea lui Dumnezeu, nereuşind să vadă [illegible] care echilibra lucrurile: „Unii l-au acuzat [pe Luther] de faptul că a[illegible]pit şi [illegible]mul. Alţii l-au acuzat de încumetare, declarând că el nu era [illegible]dus de Dumnezeu, ci acţiona motivat de mândrie şi obrăznicie. «Cine nu ştie», răspuns el, «că un om rareori [illegible] să promoveze o nouă idee, fără a da o oarecare [illegible]erenţă de mândrie şi fără a [illegible]t că stârneşte certuri? De ce au fost omorâţi [illegible] toţi ceilalţi martori? [illegible] că ei au apărut a fi nişte dispreţuitori mândri ai [illegible] timpului înaintea [illegible] pentru că au adus în atenţie adevăruri noi, fă[illegible] [illegible]at mai întâi [illegible] ilor opinii»" (*Tragedia veacurilor*, p.130, ed. 188[illegible]

24. Ellen G. White, [illegible] 13 1889; în *1888 Materials* p. 517, sublinierile adăugate.

25. Ellen G. White, Manu[illegible] noiembrie 1888, „Dear Brethren Assembled at General Conference"; în *1888 Materials*, p.174, sublinierile adăugate.

26. Ellen G White către [Fraţi], Scrisoarea 85, aprilie 1889; în *1888 Materials*, p.278, sublinierile adăugate.

27. Ellen G. White către „Dragi copii de acasă", Scrisoarea 14, 12 mai 1889; în *1888 Materials*, p.309, sublinierile adăugate.

28. Ellen G. White, Manuscrisul 15, noiembrie 1888, „Dear Brethren Assembled at General Conference"; în *1888 Materials*, p.172, sublinierile adăugate.

29. Ellen G. White către „Dragi copii de acasă", Scrisoarea 14, 12 mai 1889; în *1888 Materials*, p.309, sublinierile adăugate.

30. Ellen G. White, Manuscrisul 30, iunie 1889, „Experiences Following the Minneapolis Conference"; în *1888 Materials*, p.353, sublinierile adăugate.

31. Ellen G. White, Manuscrisul 13, 1889; în *1888 Materials* p.517, sublinierile adăugate.

32. Ellen G. White către Fr. Fargo, Scrisoarea 50, 2 mai 1889; în *1888 Materials*, p.296, sublinierile adăugate.

33. Ellen G. White, Manuscrisul 30, iunie 1889, „Experiences Following the Minneapolis Conference"; în *1888 Materials*, p.356-357, sublinierile adăugate. Ellen White se întreba dacă va mai fi „încă o ieşire" asemenea celei din 1844. În conformitate cu Ellen G. White Estate, aceasta pare a fi „singura declaraţie cunoscută" ca fiind scrisă de ea (Ellen G. White, *Last Day Events* [Boise, ID: Pacific Press Pub. Assn., 1992], p.48, par.3). deşi nu ştim cât de larg a fost răspândit acest manuscris, ştim că cel puţin o altă persoană care a fost prezentă la Minneapolis şi-a amintit de îngrijorarea lui Ellen White. La aproximativ 43 de ani după aceea, F.H. Westphal şi-a amintit că Ellen White „aproape îşi pierduse încrederea în oameni, iar Domnul părea a fi pe punctul de a lua din mâinile poporului nostru binecuvântarea, misiunea de a duce mesajul [neprihănirii prin credinţă] în lume şi de a-i chema pe alţii pentru a face lucrarea. Eu nu ştiu dacă ea a făcut referire numai la conducători, sau la întregul popor". Totuşi, după aceea, „Ellen White a plâns cu inima frântă, cerând să nu facă acest lucru, iar Domnul i-a descoperit că nu se va îngădui ca lucrarea aceasta să se prăbuşească în moarte şi necredinţă, că El va veghea asupra ei şi că mişcarea noastră va continua până la sfârşit, precum şi că aceia care vor rămâne de partea ei vor fi pe un teren sigur". (F. H. Westphal către William C. White, 29 iunie, 1932; Ellen G. White, Document File [ ] Ellen G. [ ] Estate, Silver Spring MD.; şi L.E. Froom către William C. White, 11 aprilie, 1932; în *Manuscripts and Memories*, p.343). *Din nefericire*, răspunsul dat cu privire la acurateţea răspunsului F. H. Westphal a fost unul de dezaprobare: „Eu cred că memoria fratelui Westphal [ ] este corectă….. Memoria mea nu reţine nicio declaraţie cu privire la ideea că Domnul se va adresa altui popor. Eu cred că aceasta este [ ] şi nu aş îndrăzni să o folosesc. Vă sfătuiesc să nu o folosiţi…. Eu cred [ ] să fim foarte precauţi când facem afirmaţii din memorie cu privire la ce [ ] White" (William C. White către L. E. Froom, 11 mai, 1932; în *Manuscripts and Memories*, p.344).

34. Ellen G. White către [ ] mai 1889; în *1888 Materials*, p.311.

35. Ellen G White către Fraţi, Scrisoarea 85, aprilie 1889; în *1888 Materials*, p.277, sublinierile adăugate.

36. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.225.

37. Ellen G White, Manuscrisul 37, n.d. 1890, „Light in God's Word"; în *1888 Materials*, p.829.

38. Ellen G. White, Manuscrisul 9, 24 octombrie 1888, „predică de dimineaţă"; în *1888 Materials*, p.151-153.

39. La adunările de la Minneapolis, J.H. Morrison i-a spus lui J.S. Washburn că Jones şi Waggoner o influenţaseră pe Ellen White, în timp ce călătoriseră împreună cu trenul la venirea din California. Răspunsul iniţial al lui Washburn a fost: „Dacă va fi convinsă de oameni să-i urmeze, ea nu este profet. Noi nu avem cu adevărat un profet!" („Interviu cu J.S. Washburn, la Hagerstown, Md., 4 iunie, 1950", p.1). Acesta este doar un efect pe care cuvintele lui Morrison le-au avut asupra altora.

40. Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, (Oakland, Cal.: Pacific Press Pub. Assn., 1883), p.192-193,188. Vezi, William C. White, „Notes Made at the Minneapolis Meetings 1888”, 24 octombrie 1888, p.63; în *Manuscripts and Memories*, p.425.

41. Ellen G White, *Sketches From the Life of Paul*, p.68; şi *Manuscripts and Memories*, p.426.

42. „Interview with J. S. Washburn, la Hagerstown, Md., 4 iunie, 1950,” p.1.

43. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.221, sublinierile adăugate.

44. „Interview with J. S. Washburn”, la Hagerstown, Md., 4 iunie, 1950”, p.1.

45. Vezi, „Diary of R. Dewitt Hottel”, 25 octombrie până în 4 noiembrie,1888; în *Manuscripts and Memories*, p.508-512. Cel puţin încă o cuvântare a lui Ellen White a fost raportată. Vezi nota 50.

46. Uriah Smith, “Publishing Association, *General Conference Daily Bulletin*, 26 octombrie, 1888; *Manuscripts and Memories*, p.382, sublinierile adăugate. La data aceea, *The Daily Bulletin* era publicat ca „*Review and Herald Extras*... de Conferinţa Generală. la locul sesiunii”. În acel timp, editor era Uriah Smith (*Seventh-day Adventist Encyclopedia*, vol.10 [Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1976], p.498).

47. L.E. Froom, *Movement of Destiny*, p.350.

48. Ellen G. White, Manuscrisul 2, 1890, în *1888 Materials*, p.641.

49. Morrison [illegible] cărţile necredincioşilor [illegible] pentru a-i întâmpina pe oponenţi cu argumente [illegible] *1888 Materials*, p.601). Ellen White a fost avertizată că el va aduce „disensiuni şi ce[illegible] şi, dacă nu va birui acea [illegible] „va ajunge o epavă a credinţei, aşa cum a [illegible] naufragiat” (p.168). Cu câţiva ani înainte, Ellen White a declarat că văzuse „un înger al lui Dumnezeu înnebunind pe unii dintre aceşti oameni care se educaseră pentru a intra în [illegible]” (p.141).

G.B. Starr vorbeşte [illegible] despre acest eveniment. El a fost împreună cu J.H. Morrison şi alţi doi p[illegible] cortului da[illegible], Iowa”. Un străin „a intrat pe uşa cortului”, unul „dintre [illegible] pe care îi văzuse vreodată. Era înalt de „1,80 m” şi avea „o expresie p[illegible]tate”. El a mers direct la Morrison şi a întrebat despre adunările de corturi şi despre ce credeau adventiştii de ziua a şaptea. „La început, Morrison a răspuns la întrebări cu un spirit binevoitor, dar curând a luat o atitudine de controversă…. După aproape o oră de conversaţie de acest fel, străinul s-a ridicat cu toată demnitatea şi, adresându-se lui Morrison, a zis: «Tu nu eşti un slujitor al lui Isus Hristos, ci un certăreţ, domnule». În loc de a-şi da seama că fusese mustrat pe bună dreptate, Morrison a dat din cap şi a râs, spunând: «Oh, nu poţi să combaţi argumentul»”. Străinul nu a făcut nicio referire la comentariul lui Morrison, ci a repetat. Acest lucru s-a întâmplat de două ori. Când G.B. Starr i-a spus lui Ellen White despre acest eveniment, ea a răspuns: „De ce, frate Star, acela a fost un înger al lui Dumnezeu…. De ce i-am adresat acel mesaj fratelui de la Conferinţa de la Minneapolis şi i-am spus că Domnul trimisese un înger spre a-l mustra pentru modul lui combativ de a lucra” (G.B. Starr, *„Fifty Years With One of God's Seers”*, manuscris nepublicat, p.150-152; în Document File 496, Ellen G. White Estate, Silver

Spring, MD). Acest fapt ar putea să explice de ce Ellen White s-a ridicat şi a plecat când a vorbit Morrison. De asemenea, explică elementul căruia i se împotriveau Jones şi Waggoner.

50. Ellen G. White, Manuscrisul 15, noiembrie 1888; în *1888 Materials*, p.163,166-167,169-170. Această cuvântare a lui Ellen White, prezentată cândva între joi, 1 noiembrie, şi Sabat, 3 noiembrie, reprezintă ultima ei cuvântare raportată la Conferinţă.

51. *Ibid*., p.171-175.

52. *Ibid*., p.163-165, sublinierile adăugate.

53. Ellen G. White către E.J. Waggoner şi A.T. Jones, Scrisoarea 37, 18 februarie, 1887; în *1888 Materials*, p.21,23. Vezi, de asemenea, Ellen G. White către G.I. Butler şi Uriah Smith, Scrisoarea 13, 5 aprilie, 1887; în 1888 Materials, p.32.

54. *Ibid*., p.32, 33.

55. Ellen G. White către G. I. Butler, Scrisoarea 21, 14 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.88,93.

56. Ellen G. White, Manuscrisul 9, 24 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.152,153.

57. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888, în *1888 Materials*, p.221, sublinierile adăugate.

58. Ellen G. White către W.H. Littlejohn, Scrisoarea 7, 9 decembrie, 1888; în *1888 Materials*, p.186,1[illegible] sublinierile adăugate.

59. Ellen G. White către J.H. Morrison, Scrisoare[illegible] aprilie, 1889; în *1888 Materials*, p.275.

60. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 59, 8 martie 1890; şi Manuscrisul 55, n.d. 18[illegible] Ellen G. White către C.H. Bollman, Scrisoarea 179, noiembrie 19, 1902; în *1888 Materials*, p.604,841,1[illegible]

61. Ellen G. White [illegible] Smith şi C. White, Scrisoarea 83, 13 martie 1890; în *1888 Materials*, p.631.

62. Ellen G. White Manuscrisul n.d. 1890, "Peril in Trusting to Wisdom of Men"; în *1888 Materials*, p.841.

63. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 96, 6 iunie 1896; în *1888 Materials*, p.1575.

64. Adesea sunt citate fragmente de propoziţie luate din cuvântarea lui Ellen White şi sunt folosite asemenea unor cecuri în alb pentru a discredita ce au prezentat Jones şi Waggoner la Minneapolis (şi în anii care au urmat) şi pentru a submina susţinerea substanţială pe care au primit-o din partea lui Ellen White. A.V. Olson a încercat o abordare echilibrată, când a declarat: „Se poate vedea că Ellen White nu a aprobat unele detalii din studiile lui Waggoner, dar ea a fost de acord şi a susţinut accentul pus de el pe marea temă a neprihănirii prin credinţă, aşa cum a prezentat-o la conferinţă (*Through Crisis to Victory* [1966], p.55). Totuşi, alţii au folosit aceste declaraţii pentru a-i discredita pe Jones şi Waggoner şi pentru a-şi promova propriile concepţii evanghelice. Desmond Ford pretinde: „Waggoner şi Jones au înţeles clar natura de «dar» a neprihănirii, dar în unele domenii au greşit din punct de vedere

doctrinar, aşa cum arată cu claritate următoarele declaraţii ale lui E.G. White. E.G. White nu a susţinut niciodată toate poziţiile lui Waggoner şi Jones. (*Vezi Crisis and Victory [sic],* A.W. Olsen, p.294)". („The Relationship Between the Incarnation and Righteousness by Faith", Documents from the Palmdale Conference on Righteousness by Faith [Goodlettsville, TN: Jack D. Walker, 1976], p.40). George Knight de asemenea face referire la părţi limitate din cuvântarea lui Ellen White, în încercare de a-şi susţine ideile: „Măsura în care ea i-a susţinut pe Jones şi Waggoner constituie o problemă importantă. Unii interpreţi au trat acest lucru ca pe un fel de cec în alb în materie de doctrină. Aceasta este o poziţie periculoasă, deoarece preocuparea principală a lui Ellen White în legătură cu 1888 a fost legată mai degrabă de creştinismul experimental, decât de doctrină. Ea a înclinat să nu fie de acord cu ei asupra aspectelor doctrinare – chiar şi în timpul Conferinţei de la Minneapolis. Ea le-a spus deschis delegaţilor adunaţi în 1 noiembrie, 1888: 'Eu nu sunt de acord cu unele dintre interpretările Scripturii făcute de Dr. Waggoner'. Totuşi, ea a continuat să susţină lucrarea lui, fără a menţiona unde a considerat că el greşea…. În ciuda acestor delimitări, oamenii au început să trateze declaraţiile lui Jones şi Waggoner ca şi cum ar fi avut autoritate divină" (*From 1888 to Apostasy* [1987] p.72). Roy Adams repetă aceste declaraţii: „Mai mult, noi avem dovezi explicite că Ellen White nu a acordat o susţinere şi fără echivoc mesajelor prezentate de Jones şi Waggoner. Ea le-a spus deschis delegaţilor adunaţi la 1 noiembrie, 1888, următoarele: 'Eu consider că a fi corecte unele interpretări ale Scripturii prezentate de Dr. Waggoner…' (*From 1888 to Apostasy*, p.72)" (*The Nature of Christ* [1994], p.32). Cel puţin de 14 ori pe parcursul cărţii *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, George Knight caută să-i convingă pe cititori să pună sub semnul întrebării mesajul lui Jones şi Waggoner, indicând „dovezile" lui Ellen White. Ni se spune că Ellen White „a afirmat de repetate ori că ea nu a fost de acord cu toate învăţăturile [lor]… ea nu a aprobat niciodată tot ce era în scrierile lor… [ea] a susţinut mult decât a aprobat scrierile lui… Luther, Miller şi Smith". Ellen White „nu a aprobat niciodată tot ce prezentau la Minneapolis". Ea „nu a fost de acord nici chiar cu toate [aspectele] lor teologice şi doctrinare cu privire la subiectul discutat în adunările de la 1888" (vezi pp. 6, 141, de asemenea, 55, 73, 76, 79, 163, 165, 179, 180). Totuşi, pe baza acestor declaraţii ale lui Ellen White, aşa cum sunt menţionate mai sus, Knight sugerează că ea „nu a indicat niciodată punctele în care era în dezacord cu Waggoner" (*Ibid*., p.74). Acest fapt înseamnă că nu putem face altceva decât să bănuim care au fost acele puncte. Adesea, aceia care insistă să promoveze o concepţie evanghelică reformistă, aplică acest fapt la subiecte cum ar fi păcatul originar, natura lui Hristos, rolul pe care sfinţirea îl joacă în neprihănirea prin credinţă şi desăvârşirea din timpul sfârşitului. Noi trebuie să citim tot ce a zis Ellen White, cum ar fi declaraţia ei făcută cu atâta emfază: „Când fratele Waggoner a adus aceste idei la Minneapolis, a fost prima învăţătură clară cu privire la acest subiect pe care am auzit-o vreodată rostită de buze omeneşti…. Ei nu pot să o înţeleagă, deoarece nu le-a fost prezentată niciodată, aşa cum mi-a fost prezentată mie. Iar când un altul [Waggoner] a prezentat-o, fiecare fibră a inimii mele a zis: Amin" (*1888 Materials*, p.349). Probabil că ar trebui să o lăsăm pe Ellen White să răspundă la propria întrebare: „I-a chemat Dumnezeu pe aceşti oameni să proclame adevărul? Eu spun, Da, Dumnezeu a trimis oameni pentru a ne aduce un adevăr pe care nu l-am fi avut, dacă Dumnezeu nu ar fi trimis pe cineva să ni-l aducă" (*Ibid*., p.608). R.T. Nash, care a fost prezent la Conferinţa din 1888, prezintă un raport care contrazice cu putere evaluările făcute de Knight cu privire la declaraţiile lui Ellen White în legătură cu învăţătura lui Jones şi Waggoner. Nash,

declară pur şi simplu: „Din atitudinea şi cuvintele lui E.G. White la data aceea era clar că ea a stat sută la sută alături de Jones şi Waggoner în mesajul pe care l-au prezentat ei la adunarea Conferinţei Generale” („An Eyewitness Report”, p.6, sublinierile adăugate. Vezi, de asemenea, *Manuscripts and Memories*, p.355). Noi nu ar trebui să negăm faptul că atât Jones, cât şi Waggoner erau oameni supuşi greşelii şi că au fost „doborâţi de ispite”, ani mai târziu. Totuşi, dorim să accentuăm importanţa citirii declaraţiilor făcute de Ellen White la Conferinţa Generală din 1888 în contextul lor corespunzător.

65. Ellen G. White, Manuscrisul 15, noiembrie 1888; în *1888 Materials*, p.163.

66. *Ibid*., p.164-165, sublinierile adăugate. Ellen White a confirmat două puncte cheie ale lui E.J. Waggoner la Minneapolis, deşi ea nu le-a întemeiat pe Epistola către Galateni: primul punct – Cele Zece Porunci sunt un jug al robiei pentru cei „care calcă Legea”; al doilea punct – „în Lege nu este nicio putere de a mântui sau a-l ierta pe cel păcătos…. Ea îl aduce pe păcătosul pocăit la Hristos” (Manuscrisul 17, octombrie 21, 1888, „Sermon”; în *1888 Materials*, p.130).

67. William C. White către Mary White, octombrie 27, 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.120, citat ad literam. După ce citează cele două declaraţii izolate din predica rostită de Ellen White în noiembrie, pe care le-am menţionat mai sus, George Knight, citează din această scrisoare a lui William C. White, în încercarea de a dovedi faptul că Ellen White nu a fost de acord cu multe din învăţăturile lui Jones şi Waggoner. Totuşi, Knight, citând greşit scrisoarea lui William C. White [illegible] „William C. White confirmă poziţia mamei sale. El i-a scris de la Minneapolis soţiei [illegible] „cea mai mare parte din ce prezintă Dr. W. este în acord cu ceea ce «mama văzuse [illegible]». Aceste [illegible] determinat pe unii să tragă concluzia că «ea susţine toate concepţiile [illegible] şi că nicio parte din învăţătura lui nu este în dezacord cu mama şi cu mărturiile ei [illegible] pot să dovedesc că toate aceste [illegible] ri sunt false»” (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.74). Knight îi determină [illegible] tori să creadă că William C. White îi spunea lui Ma[illegible]nii credeau că mama lui susţine [illegible]te concepţiile lui Jones şi Waggoner, dar el putea sa[illegible] [illegible] faptul că toate [illegible] lucruri sunt false”. Totuşi, cei care au spus că ideile lui [illegible] în dezacord [illegible] lui Ellen White au fost tocmai cei care aveau „sp[illegible] [illegible]ui”, nu Will[illegible] White. Fraţii au fost cei care spuneau că William C. Whit[illegible] pe mam[illegible] accepte ce spunea Waggoner şi acestea sunt lucrurile despre ca[illegible] White [illegible] să dovedesc că sunt false”. Ce drept literar permite folosirea gr[illegible] [illegible] interpretarea greşită a dovezilor istorice, în scopul de a încerca să se dove[illegible] faptul că mesajul cel mai preţios trimis prin Jones şi Waggoner nu poate fi demn de încredere în zilele noastre? Ar trebui să fim atenţi, pentru a nu fi părtaşi ai aceluiaşi spirit de fariseism care a încercat „să doboare şi să condamne tot” ce au spus Jones şi Waggoner cu 120 de ani în urmă. După ce a scos din context declaraţiile lui Ellen White din predica rostită în noiembrie 1888 şi după ce citează greşit scrisoarea lui William C. White către Mary White, Knight enumeră imediat, „ca exemplu”, şapte elemente de dezacord între înţelegerea lui Ellen White şi aceea a lui Jones şi Waggoner (*Ibid*, p.74-77). Totuşi, oare a folosit Knight aceeaşi permisivitate literară când a scris despre aceste elemente de dezacord? În paginile următoare, vom privi mai îndeaproape fiecare dintre aceste şapte elemente de dezacord.

68. Ellen G. White, „Open the Heart to Light”, „Morning Talk”, 6 februarie, 1890, *Review and Herald*, 25 martie, 1890; and Manuscrisul 56, 7 februarie, 1890, “Lessons From the Vine”; în *1888 Materials*, p.547, 565.

69. Ellen G. White, Manuscrisul 15, noiembrie 1888; în *1888 Materials*, p.163.

70. Ellen G. White către Mary White, Scrisoarea 82, 4 noiembrie, 1888; în *1888 Materials*, p.182.

71. Ellen G. White, Manuscrisul 21, noiembrie 1888; în *1888 Materials*, p.179,177.

72. Ellen G. White către R.A. Underwood, Scrisoarea 3, 26 ianuarie, 1889; în *1888 Materials*, p.255.

73. Ellen G. White către Copii, Scrisoarea 14, 12 mai, 1889; şi Ellen G. White Manuscrisul 30, iunie, 1889; în *1888 Materials*, p.314,368,323.

74. Ellen G. White, Manuscrisul 6, octombrie 11, 1888; în *1888 Materials*, p.72.

75. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.208.

76. Ellen G. White, Scrisoarea 14, 12 mai, 1889; în *1888 Materials*, p.320.

77. Ellen G. White, Manuscrisul 30, iunie, 1889; în *1888 Materials*, p.360.

78. Ellen G. White către O. A. Olsen, Scrisoarea 81, 31 mai, 1896; în *1888 Materials*, p.1565. Contextul specific al acestei scrisori este referirea la adunările ţinute în 1894, dar sfatul se aplică şi adunărilor de la Minneapolis.

79. Ellen G. White către J. Fargo, Scrisoarea 50, 2 mai, 1889; în *1888 Materials*, p.296. Aceasta pare a fi prima ocazie în care Ellen White a citat Zaharia 13,6. Capitolele 12 şi 13 din Zaharia se referă la timpul când pentru poporul lui Dumnezeu se va deschide „un izvor" al curăţirii şi iertării (13,1). În cele din urmă, va fi pusă întrebarea: „Ce sunt aceste răni pe mâinile tale?" Iar răspunsul vine: „Cele pe care le-am primit în casa prietenilor mei" (13,6). Realizarea acestui fapt atrage atenţia poporului lui Dumnezeu (conducătorilor şi laicilor deopotrivă) [illegible] „Cel [illegible] va care L-au străpuns, iar apoi are loc o întristare şi o pocăinţă adevărată. După aceea, [illegible] fost în Ziua Cincizecimii, se va împlini profeţia: „Cel ce este slab… va fi ca David; iar casa lui [illegible] înaintea lor" (Zaharia 12,8)" (Ellen G. White, *Acts of the Apostles* [*Istoria faptelor apos[illegible]*,8).

80. Ellen G. White, [illegible] *lumina lumii*, p.165.

81. Ellen G White [illegible] aţii din lucrarea pastorală, Scrisoar[illegible] septembrie,1890; in *1888 Materials*, p.706.

Capitolul 6

Trei răspunsuri

A accepta, a consimţi sau a respinge – care au fost consecinţele?

Unul dintre cele mai controversate puncte care încă planează asupra Sesiunii Conferinţei Generale din 1888 constă în întrebarea: A fost acceptat de către cei de la Minneapolis mesajul trimis de Domnul cu peste 120 de ani în urmă şi, ca urmare, a fost vestit lumii, sau nu? Aşa cum spune N.F. Pease: „Dacă studiem rapoartele acelor ani, căutând dovezile acceptării, putem să le găsim. Pe de altă parte, dacă vom căuta dovezi ale respingerii, de asemenea putem să le găsim”.[1] Prin urmare, ce facem cu aceste dovezi aparent contradictorii? A fost Minneapolis-ul o mare victorie, sau Duhul Sfânt a fost îndepărtat şi venirea [illegible] amânată? Se mai aplică mesajul laodicean pentru noi [illegible], mai are el implicaţii legate de 1888? A avut biserica o şansă echitabilă de a lua în considerare mesajul fără a i se împotrivi, sau acest mesaj a fost [illegible]at cu împotrivire din partea [illegible]lor din conducere şi a fost ţinut într-o mare măsură departe de popor [illegible]ostru şi, ca urmare, „a fost ţinut într-o mare măsură departe de lume”? [illegible] parcursul cărţii ne vom ocupa mai amplu [illegible] aceste întrebări, vom face un pas iniţial în capitolul prezent.

Încă de la experien[illegible] în [illegible]tru, ca popor, a existat o tendinţă de a ne atribui [illegible] al experimentării mesajului neprihănirii prin credinţă. Totuşi, din deceniul 1920, unii dintre fraţii din conducere au început să pună sub semnul întrebării această idee a acceptării. Ca răspuns, unii conducători şi istorici ai bisericii au făcut un efort şi *mai hotărât* de a susţine, în scrierile lor, teoria acceptării. Astfel, Conferinţa de la Minneapolis este descrisă ca fiind „o victorie glorioasă”. Ea a fost „începutul unei mari redeşteptări spirituale” în mijlocul adventiştilor, datorită „efectelor ulterioare ale marii redeşteptări de la Minneapolis”.[3] **[164]** Acesta a fost „cel mai mare eveniment al anilor [o mie opt sute] optzeci”, când „biserica a fost trezită de mesajul de redeşteptare al îndreptăţirii prin credinţă”.[4] Ni s-a cerut să credem că „marea masă a lucrătorilor şi laicilor adventişti de ziua a şaptea au acceptat prezentările de la Minneapolis şi au fost binecuvântaţi”.[5]

Aşa cum am observat anterior, o mare parte din vina pentru împotrivirea faţă de Jones şi Waggoner la Minneapolis a fost atribuită „personalităţii" lor problematice.[6*] Ni se spune că doar „anumiţi conducători s-au împotrivit învăţăturii" neprihănirii prin credinţă.[7] „Disensiunile au constat în mare parte într-un conflict de personalitate, cauzat nu de deosebirile ireconciliabile în domeniul doctrinei, ci de egoism, mândrie şi împietrirea inimii".[8] Se declară că „noi am perceput că ranchiunele provocate de problemele de personalitate au fost cele care au cauzat dificultatea, şi nu atât de mult deosebirile doctrinare". „Pe de o parte, Waggoner a fost privit ca un îngâmfat obraznic, iar Jones ca un barbar". Se pretinde că Jones şi Waggoner, „nişte progresişti care strigau «Hristos în toate»…, au dovedit că nu erau întru totul sfinţiţi". Ei „nu au reuşit să dea pe faţă umilinţa şi dragostea pe care le împărtăşeşte neprihănirea prin credinţă". Mai mult, „învăţăturile extremiste ale lui Jones şi Waggoner încă mai pot fi observate" în zilele noastre. Se afirmă că Jones „era agresiv şi uneori turbulent şi că a dat un motiv îndreptăţit pentru resentimente".[9] El era un „bărbat costeliv, cu un mers stângaci şi cu posturi şi gesturi necivilizate". Nu numai atât, dar el era „tăios din fire" şi „cultiva o vorbire ciudată".[10] Pe de altă parte, lui Waggoner „îi plăceau conflictele" şi, alături de Jones, „prezenta adevărul care nu-i îngăduia Duhului Sfânt să aducă o prezenţă convingătoare, transformatoare în adunări".[11]

Ca biserică, n[illegible] educat pe tinerii noştri [illegible] adă că „Ellen White nu a trecut de nicio parte" în conflict. „Predicile ei [illegible] uşeră concepţiile lui Jones şi Waggoner cu [illegible] e la neprihănirea prin [illegible] dar ea nu a trecut de partea lor…. Deşi [illegible] de la Minn[illegible] părut deprimantă şi alarmantă, s-a dovedi[illegible] victorie pe [illegible] ică…. Conducătorii au avut o experienţă nouă, [illegible] a făcut progrese rapide în toate ramurile lucrării de acasă şi din str[illegible] toarece [illegible] o înţelegere a accentului corespunzător care trebuia [illegible] neprihănirea prin credinţă".[12] În ansamblu, se declară: „cei treisprezece ani dintre Minneapolis, 1888, şi Sesiunea Conferinţei Generale din 1901 au fost… o perioadă asupra căreia Providenţa ar putea rosti cuvântul *victorie*".[13]

Ca răspuns la agitaţia mărită din deceniul 1950, cu privire la 1888, unii au manifestat o înclinaţie chiar şi mai mare de a proclama că „biserica în ansamblu şi conducerea ei în particular *nu au respins mesajul* şi prevederile neprihănirii prin credinţă în perioada de după 1888". Autorii ne-au spus că „acei «câţiva» care au respins mesajul s-au dovedit a fi mai puţin de douăzeci din cei nouăzeci de delegaţi – mai puţin de un sfert… *majoritatea* din acei douăzeci şi-au mărturisit mai târziu greşeala, încetând a fi «împotrivitori» şi ajungând *să facă parte din cei ce acceptau*".[14] Deşi există o dispoziţie de a recunoaşte că unii au luptat la început împotriva mesajului, se pune

întrebarea: „Înseamnă aceasta că biserica în ansamblu sau conducerea ei au respins mesajul din 1888? Nicidecum. Unii l-au respins – o minoritate gălăgioasă”.[15] În cele din urmă, ni se spune: „Rapoartele contemporane nu prezintă nicio sugestie cu privire la o respingere din partea bisericii în ansamblu”.[16] „«Lumina» a fost «dispreţuită de unii», nu de toţi…. Este fals a declara categoric că «Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea a respins mesajul din 1888»”.[17]

Suntem asiguraţi că „biserica a primit solia marii strigări în 1888”. Waggoner, Jones şi Ellen White au fost *„uniţi în opinia cu privire la faptul că biserica acceptase mesajul neprihănirii prin credinţă din 1888*”, cel puţin „la nivel intelectual”. Se susţine că Jones şi Waggoner „au fost respinşi doar de conducerea de după 1888…. *Cea mai mare falsitate legată de teoria respingerii este aceea că nu există o respingere colectivă sau din partea bisericii în ansamblu*”.[18*] Mai mult, se declară că, „în cele din urmă, majoritatea celor ce s-au împotrivit mesajului şi-au schimbat atitudinea şi l-au acceptat…. Este important să înţelegem ce s-a întâmplat la Minneapolis, pentru că unii din zilele noastre pretind că biserica a respins mesajul de la Minneapolis şi cheamă la o pocăinţă colectivă. […] Minneapolis, 1888, a fost punctul de cotitură în istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea. Prin Waggoner şi Jones, susţinuţi de Ellen White, biserica a fost eliberată de o înţelegere incompletă a Evangheliei”.[19]

După mai bine de 120 de ani de la Conferinţa de la Minneapolis, trebuie să ne întrebăm dacă mesajul trimis de Dumnezeu a fost cu adevărat acceptat pe deplin în 1888? Dacă este acceptat de cine? Ce au avut de spus participanţii la evenimente cu privire la acceptare? Este acceptarea „la nivel intelectual” a mesajului acceptare veritabilă? Şi, probabil cel mai important, dacă mesajul a fost acceptat [illegible] de numărul din fiecare grup, de ce încă mai aşteptăm [illegible] mului?

Trei răspunsuri la mesaj

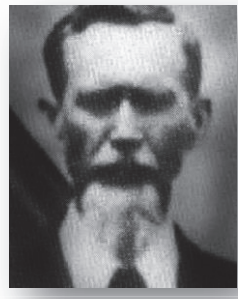
Probabil că declaraţia la care se face referire cel mai adesea, când se încearcă a se dovedi teoria acceptării, este una făcută de A.T. Jones la Sesiunea Conferinţei Generale din 1893: „Prin 1893, Jones a declarat că «unii de acolo au acceptat mesajul; alţii l-au respins în întregime», în timp ce «alţii au încercat să stea la jumătatea drumului» (1893 GCB 185)”.[20] Această declaraţie parţială, aflată într-una din predicile lui Jones, a fost folosită pentru a defini trei răspunsuri la mesajul din 1888. În timp ce, pe de o parte, s-a sugerat că „nu este posibil să fie stabilit… un număr relativ pentru fiecare dintre cele trei grupuri”, au fost exprimate păreri foarte hotărâte cu privire la alcătuirea lor. A

fost publicată pe larg ideea că „mai puţin de un sfert” au *respins* cu adevărat mesajul la data aceea şi, dintre cei care au făcut acest lucrul, majoritatea s-au pocăit după câţiva ani. Ca urmare, este formulată ideea că numai un mic procentaj – aproximativ între 10 şi 15 procente – *au respins* la început mesajul, mulţi dintre ei pocăindu-se şi ajungând susţinători.[21]

De asemenea s-a spus că restul fraţilor, care nu au *respins* mesajul, fie l-au acceptat cu toată inima, fie au fost nehotărâţi, până când au ajuns nişte susţinători puternici. Astfel, se afirmă că aceste două grupe pot fi clasificate la un loc ca fiind de partea acceptării mesajului: „[Ellen White], fiul ei, Jones şi Waggoner au fost cu toţii de acord că biserica acceptase în general mesajul, cel puţin la nivel intelectual”.[22]

Alte declaraţii la care se face referire adesea, în încercarea de a stabili un răspuns de ansamblu faţă de mesaj, sunt cele făcute de Ellen White, în care ea foloseşte cuvântul „unii” pentru a-i identifica pe aceia care s-au opus mesajului. Concluzia exprimată este aceeaşi, şi anume că „unii” care au respins sau s-au împotrivit mesajului au reprezentat numai un procentaj mic. Totuşi, oare şi-a clarificat Ellen White declaraţiile şi a dat vreunul dintre ceilalţi *participanţi* vreun indiciu [illegible] se la [167] componenţa acestor trei grupuri? Putem noi să ştim cu ac[illegible] astăzi că mesajul a fost acceptat vreodată pe deplin?

Mai întâi, trebuie să ne amintim că la Minneapolis erau adunaţi în primul rând conducători ai bisericii, al căror răspuns trebuia să fie repetat într-o mare măsură pretutindeni în biserică. Acest punct a fost confirmat de G.I. Butler care, cu doi ani înainte de Conferinţa Generală din 1888, i-a spus lui Ellen White că ideile pe care le susţineau Jones şi Waggoner erau „concepţii pe care nu le credeau aproximativ trei sferturi sau patru pătrimi din biserică”. Într-o scrisoare lungă, scrisă chiar înainte de Conferinţa Generală din 1888, Butler explică de ce a fost astfel: „Poziţia susţinută de *majoritatea* pastorilor noştri” era contrară poziţiei lui Jones şi Waggoner.[23]

C. McReynolds

A.G. Daniells

Ar fi numai logic ca acei pastori care susţineau poziţia lui Butler să fie aceia care s-au împotrivit mesajului lui Jones şi Waggoner. J.S. Washburn, care a fost prezent la Minneapolis, a susţinut concluzia aceasta, declarând că „trei pătrimi din lucrători au fost împotriva noii lumini”.[24]

A.G. Daniells a fost de acord că mesajul era respins de majoritatea: „Mesajul nu a fost primit niciodată, nici nu a fost proclamat, nici nu i s-a dat curs liber aşa cum ar fi trebuit…. Dezbinarea şi conflictul care s-au ivit în mijlocul *conducătorilor*, din cauza împotrivirii faţă de mesajul neprihănirii în Hristos, a produs o reacţie foarte nefavorabilă. *Marea masă* a credincioşilor era foarte încurcată, şi nu ştia ce să facă”.[25] În mod asemănător, R.T. Nash, care a participat la adunările de la Minneapolis, a susţinut aceeaşi părere: „Mulţi care au participat la adunările acelei conferinţe ştiu ce a avut loc acolo. Când Hristos a fost înălţat ca fiind singura nădejde a bisericii şi a tuturor oamenilor, vorbitorii au întâmpinat *o opoziţie unită din partea majorităţii pastorilor în vârstă*. Ei au încercat să pună capăt acestei învăţături a lui Waggoner şi Jones”.[26] **[168]**

Taylor G. Bunch

C. McReynolds şi-a amintit că „spiritul de dezbatere şi controversă *ajunsese intens* şi… conferinţa s-a încheiat cu o umbră întunecată aşternută în *multe* minţi…. Îmi pare rău pentru toţi cei [illegible] la Conferinţa de la Minneapolis, din [illegible] care nu recunosc că acolo a avut loc o [illegible] *respingere* faţă de mesajul pe care Domnul l-a trimis poporului Său la data aceea”.[27] Taylor G. Bunch a exprimat aceeaşi opinie: „În conformitate cu unii care au participat la adunarea de la Minneapolis, [illegible] dintre cei prezenţi [illegible] împotrivit mesajului neprihănirii prin credinţă [illegible] temut de el”.[28] A. Jones însuşi a definit proporţia celor care au [illegible] mesajul la Minneapolis: „Eu nu pot acum numi pe cineva care a [illegible] acolo în mod *categoric şi deschis* adevărul neprihănirii prin credinţă”.[29]

Deşi este adevărat că Ellen White a folosit de câteva ori cuvântul „unii” pentru a descrie grupul de conducători care au respins în mod activ mesajul, ea clarifică de asemenea şi semnificaţia lui. De exemplu, în 1890, ea a declarată că „*unii* care ar fi trebuit să stea într-o lumină clară cu privire la acest subiect [îndreptăţirea prin credinţă] lucrau de partea vrăjmaşului”. Chiar în paragraful următor, ea îşi clarifică declaraţia, exclamând că poziţia lui Jones şi Waggoner „este considerată a fi greşită de *foarte mulţi*, iar ei strigă: «Pericol, fanatism», în timp ce nu există nicio erezie şi niciun fanatism”.[30]

Taylor G. Bunch

Când a scris despre starea bisericii chiar înainte de Conferinţa Generală din 1888, Ellen White a spus cu claritate că „din partea *multora* s-a manifestat o împotrivire puternică şi fermă faţă de tot ce nu era în armonie cu ideile lor personale, cu propria lor cale de a acţiona…. *Nu mulţi* au stat înaintea lui

Dumnezeu într-o poziţie în care să poată discerne propria nevoie a sufletului”.[31] **[169]**

În timpul conferinţei propriu-zise, ea şi-a exprimat îngrijorarea că „*în general,* spiritul şi influenţa pastorilor care au venit la această adunare sunt acelea de a respinge lumina”.[32] Ea şi-a dat seama că erau „*mulţi pastori* care nu fuseseră *niciodată* convertiţi”.[33] Ea le-a spus deschis delegaţilor: „Din lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, pot să spun că *nici jumătate* din aceia care mărturisesc a crede adevărul prezent nu au o înţelegere cuprinzătoare a soliei îngerului al treilea”.[34]

Declaraţiile lui Ellen White nu s-au bazat pe propria evaluare a conferinţei. Un mesager din cer îi spusese că „până şi dintre aceia care pretind a crede solia îngerului al treilea, *numai puţini* o înţeleg”. Prin urmare, ea a putut să le repete celor adunaţi la conferinţă: „Dar *cât de puţini* înţeleg mesajul acesta în adevărata lui însemnătate şi îl prezintă poporului în puterea lui! Pentru *mulţi*, el are doar puţină putere”. Ea pledase pe lângă tinerii conducători să nu se angajeze într-un vot în cadrul unei conferinţe „unde împotrivirea, mai degrabă decât [illegible], era *ordinea de zi*”.[35*] Ea a putut să vadă că „invidia, bănuielile [illegible] gelozia lucraseră asemenea unui aluat, până când *întreaga plămădeală* [illegible] a fi dospită”.[36] Chiar după conferinţă, ea a exprimat gânduri similare: „Ce pagini de istorie erau scrise de către îngerul raportor! Aluatul îşi [illegible] cu adevărat lucrarea pretinsă *aproape că dospise plămădeala*”.[37]

Când a vorbit despre modul în care mărturia ei fusese respinsă la Minneapolis, Ellen White [illegible] referit din nou [illegible] oritate: „Le-am spus deschis că poziţia şi lucrarea [illegible] Dumnezeu [illegible] dat la acea conferinţă au fost desconsiderate [illegible] *aproape toţi*. Răzvrătirea era *populară*”. Un mesager ceresc îi spusese [illegible] *era aprobată şi populară*”.[38] Mai târziu, când şi-a prezentat mărturia la Battle [illegible] ei a fost acelaşi: „*Niciunul* dintre fraţii mei nu a avut curajul moral de a sta de partea mea, de a mă apăra sau de a mărturisi că mersese pe o cale greşită şi îi judecase greşit pe fraţii lui şi pe mine”.[39] Nu au fost doar puţini conducători care făceau o lucrare „pentru a tulbura credinţa poporului lui Dumnezeu”, ci au fost „fraţii Butler, Farnsworth, Smith şi *numeroşi alţii*”.[40] Aşadar, ca rezultat al împotrivirii, Ellen White a putut să declare direct: „Nici măcar *unul din o sută* nu înţelege pentru sine adevărul Bibliei cu privire la acest subiect [Planul de Mântuire] care este atât de necesar pentru bunăstarea noastră prezentă şi veşnică”.[41] **[170]**

Consimţământul intelectual este identic respingerii

Aşa cum am menţionat anterior, s-a vorbit mult despre declaraţiile lui Jones cu privire la trei răspunsuri diferite faţă de mesajul din 1888. *A User-Friendly Guide to the 1888 Message* sugerează că, în încercarea de a căuta răspunsul la întrebarea dacă mesajul a fost acceptat sau nu, ar trebui „să-i lăsăm pe promovatorii mesajului să-şi spună propria opinie”.[42] Acesta este un sfat excelent. În loc de a decide pe cont propriu că aceia care „au încercat să stea la jumătatea drumului” şi au acceptat mesajul numai la un „nivel intelectual”, în realitate *„au acceptat mesajul”*, ar trebui să le îngăduim promovatorilor mesajului să-şi prezinte propria opinie. Adevărul este că Jones şi-a clarificat propria declaraţie, adesea folosită greşit, cu privire la partea de care se aflau cu adevărat cei care acceptaseră mesajul „din punct de vedere intelectual”:

„Ştiu că unii de acolo l-au acceptat; alţii l-au respins în întregime.... Alţii au încercat să stea la jumătatea drumului între cele două poziţii şi au abordat mesajul în acel mod; dar nu acela a fost modul în care trebuia abordat fraţilor, nu acela este modul în care mesajul este dat. Ei s-au gândit să aleagă calea de mijloc…; ei au fost dispuşi să meargă în orice direcţie s-ar fi dorit să se întoarcă valul în cele din urmă; ei au fost dispuşi să meargă în orice direcţie s-ar fi îndreptat mulţimea ... Ei ar fi vorbit foarte bine despre mesaj, dacă totul mergea în direcţia aceea; dar nu au manifestat un spirit atât de înverşunat împotriva celui descris mai sus, fiind un spirit de persecuţie – când acesta urma să se manifeste cu toată înverşunarea şi să lupte împotriva mesajului prin credinţă, în loc de a se sta cu nobleţe, în spatele lui Dumnezeu, şi de a declara în faţa acelui atac: «Acesta este adevărul lui Dumnezeu, iar eu îl cred cu tot sufletul», ei au început să renunţe la el şi să le prezinte celor ce îl predicau tot felul de scuze, într-o modalitate apologetică.”[43]

„Când mesajul a fost prezentat cu patru ani în urmă şi pe tot parcursul timpului după aceea, unii l-au acceptat exact aşa cum a fost prezentat şi au fost bucuroşi pentru vestea că Dumnezeu avea o neprihănire care urma să fie aprobată la judecată…. Alţii nu au dorit să aibă nimic de a face cu acest mesaj, ci l-au respins în întregime. Alţii au părut a adopta o poziţie de mijloc. Ei nici nu l-au acceptat pe deplin, nici nu l-au respins pe faţă. Ei s-au gândit să… meargă împreună cu mulţimea, dacă mulţimea urma să se îndrepte în

direcţia acceptării. Acesta este modul în care au sperat ei să primească neprihănirea lui Hristos şi mesajul neprihănirii lui Dumnezeu. Alţii au respins în mod deliberat aproximativ cincizeci de procente din mesaj, şi totuşi au considerat că primesc neprihănirea lui Dumnezeu. Astfel, pe întregul parcurs, între acceptarea deschisă şi voită a mesajului şi respingerea deschisă, voită şi categorică a acestuia – pe întregul parcurs între cele două poziţii – întotdeauna au fost o mulţime de oameni care au făcut compromisuri, iar aceia care au adoptat o poziţie de compromis nu sunt pregătiţi să înţeleagă mesajul neprihănirii lui Hristos în seara aceasta, cu nimic mai bine decât au fost pregătiţi cu patru ani în urmă."[44] **[171]**

Dincolo de orice îndoială, Jones a considerat că aceia care au adoptat „o poziţie de mijloc" făceau „compromis" şi, în cele din urmă, nu erau cu nimic deosebiţi de aceia care au respins pe faţă mesajul neprihănirii prin credinţă. Waggoner însuşi a vorbit despre pretenţia că toţi au crezut în îndreptăţirea prin credinţă, declarând câţiva ani mai târziu, următoarele: „Noi spunem că credem în îndreptăţirea prin credinţă. Desigur. De ce credem cu toţii acum? Dar, oare credem? Oh, da, cu toţii, toţi şi suntem dispuşi să ne supărăm pentru orice reproş [illegible] la necredinţa noastră în îndreptăţirea prin credinţă…. Dar ce folos este pentru mine să spun: Cred în Domnul Isus Hristos, când fac exact contrariul celor spuse de El?…. Ce folos este pentru mine să spun că cred în îndreptăţirea prin credinţă, dacă nu las neprihănirea şi roadele ei să se manifeste în viaţa mea? Aceasta este [illegible] o mare parte din concepţia noastră despre [illegible] prin cre[illegible]

Ellen White a de[illegible] mai categ[illegible] că nu a fost o mare diferenţă între aceia care au respins [illegible] faţă şi [illegible] şi-au dat doar un simplu consimţământ. Ea îi avertizase [illegible] la Minneapolis că „un *simplu consimţământ* faţă de… acest adevăr nu ne va mântui…. Noi pierdem mult din binecuvântarea pe care am putea să o primim la această adunare, pentru că nu facem *paşi înainte* în viaţa creştină".[46] De asemenea, ea a spus care va fi rezultatul: „Unii se vor îndepărta de lumină, iar alţii vor ajunge la o *stagnare* în creşterea spirituală".[47] De asemenea, ea le-a spus deschis: „Dacă nu veţi înainta, veţi *regresa*".[48]

Mulţi dintre delegaţi au recunoscut că lucrurile pe care le prezentau Waggoner şi Jones erau „lumină şi adevăr", şi totuşi ei nu le prezentaseră în aceeaşi lumină înainte.[49] Acest fapt a determinat-o pe Ellen White să concluzioneze: „Există *un mare număr* care mărturisesc a crede adevărul pentru timpul acesta, care sunt reprezentaţi [în Biblie] ca auzind cuvintele lui Hristos, dar neîmplinindu-le, *şi nu ca aceia* care ascultă cu atenţie şi sunt

împlinitori ai cuvintelor Sale”.[50] „Credinţa lui Isus” fusese „trecută cu vederea şi tratată într-o modalitate neatentă…. Dar *foarte puţini* răspunseseră altfel, decât printr-un *consimţământ* dat mărturiilor aduse cu privire la subiectul acesta”.[51]

De asemenea, doar un consimţământ intelectual cu privire la mesajul prezentat de Jones şi Waggoner a avut ca rezultat faptul că Mărturiile lui Ellen White au fost tratate cu o desconsiderare aproape totală: „În *multe* inimi, mesajele pe care le vestesc nu găsesc niciun răspuns. În *unele* inimi, ele stârnesc o împotrivire hotărâtă, asemenea… aceleia… a iudeilor”.[52] Totuşi, ea a declarat: **[172]**

> „O împotrivire categorică mi-ar fi adus mai puţin prejudiciu. O lipsă a credinţei în mesajele pe care Dumnezeu mi le-a dat cu privire la situaţia lucrurilor este o necredinţă categorică şi hotărâtă din toate punctele de vedere…, iar *mulţi* acordă *un simplu consimţământ* adevărului, în timp ce nu sunt sfinţiţi prin adevăr. Ei nu Îl reprezintă pe Hristos. ... Această amăgire pune o stăpânire aşa de puternică asupra ... şi mintii, încât săgeţile ascuţite ale Domnului nu reuşesc să pătrundă prin armura neprihănirii proprii în care sunt îmbrăcaţi. ... Aceasta este categoria pe care Mântuitorul va constata că este cel mai dificil să o trezească. Aceasta este situaţia *multora* din generaţia actuală.”[53]

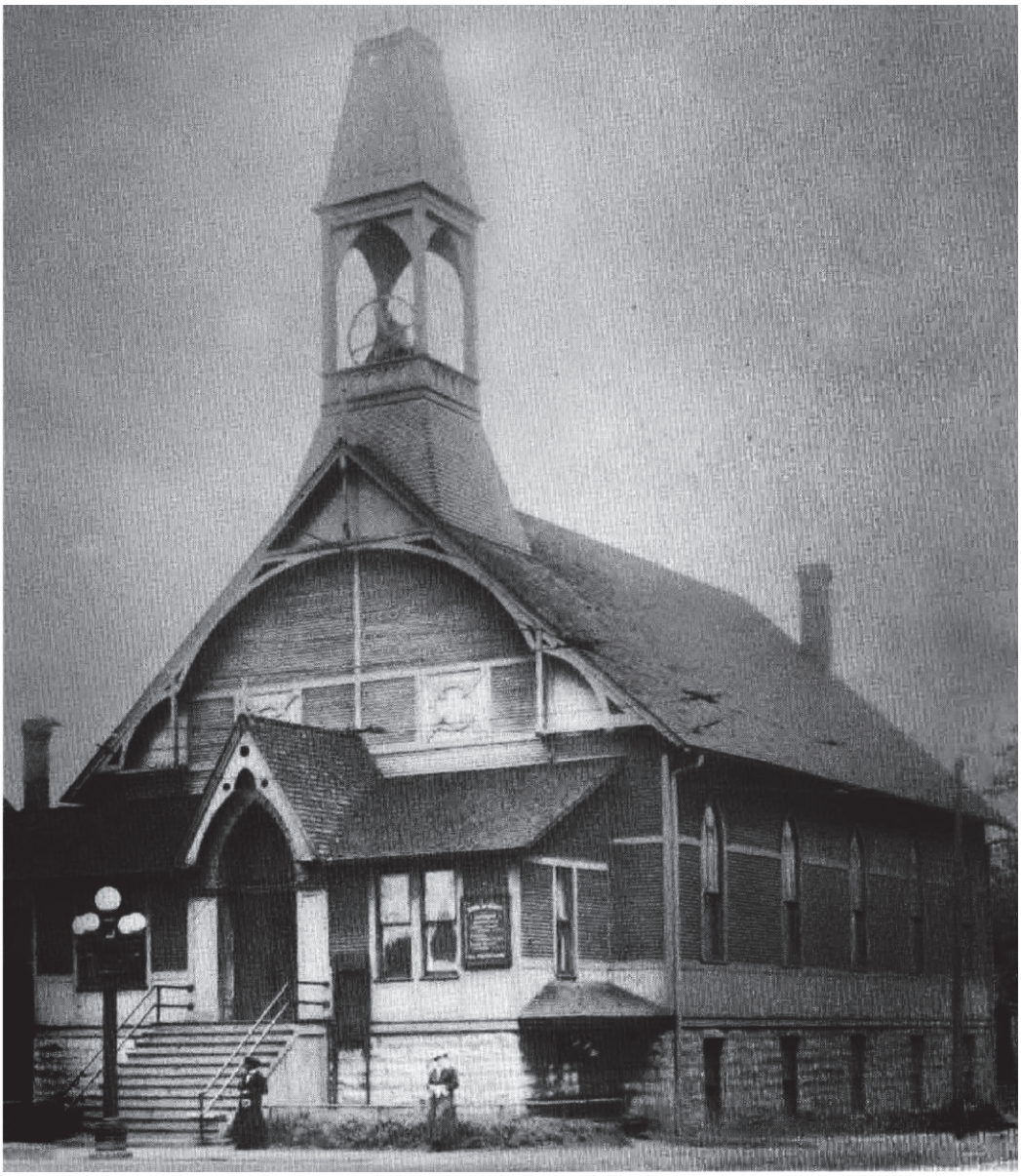
Ar trebui să fie ... consimţământ ... dat adevărului este doar cu puţin mai bun ... iar mai rău ... răzvrătirea deschisă. Cu privire la acest punct a ... aduse mai mai multe dovezi.[54*] În ciuda acestui fapt, dacă îi aşez ... istoria ... *au acceptat* mesajul lui Jones şi Waggoner şi pe cei ... *consimţit* din punct de vedere intelectual, oare nu reprezentăm noi greşit ceea ce a avut loc în realitate în istoria bisericii noastre? În conformitate cu Ellen White, cei care au consimţit cu adevărul au fost în aceeaşi tabără cu aceia care s-au răzvrătit pe faţă. Prin urmare, când îi îngăduim lui Ellen White să vorbească direct, este clar că majoritatea celor aflaţi în poziţii de conducere au respins mesajul din 1888, *la* Minneapolis.[55*] Cât de mult avea să se schimbe acea situaţie în zilele care au urmat?

În aceeaşi dimineaţă, Domnul i-a descoperit lui Ellen White ce anume avea loc cu adevărat la Minneapolis. De asemenea, El i-a poruncit să nu plece, ci să stea la postul datoriei ei. Fiind credincioasă faţă de răspunderea primită, ea le-a declarat fraţilor din conducere în acea dimineaţă: „Dacă pastorii nu vor primi lumina, *eu vreau să le dau oamenilor din poporul nostru o şansă; poate*

că ei o vor primi".[56] Ploaia cerească nu va fi oprită fără a le da mai întâi oamenilor o şansă de a primi mesajul trimis din cer. Sosise timpul ca mesajul să le fie vestit oamenilor. Care avea să fie răspunsul? Vom descoperi în capitolele următoare.

Locul în care s-a desfăşurat Conferinţa Generală din 1888 în Minneapolis

NOTE FINALE CAPITOLUL 6

1. N.F. Pease, *The Faith That Saves*, p.43.

2. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 96, 6 iunie 1896; *1888 Materials*, p.1575.

3. L.H. Christian, *The Fruitage of Spiritual Gifts*, p.219,237,245.

4. A.W. Spalding, *Captains of the Host*, p.583,602.

5. „A Further Appraisal of the Manuscript *1888 Re-examined*", (Takoma Park, Washington, D.C.: General Conference 1958) p.11.

6. Totuşi, concluzia că împotrivirea a fost cauzată în principal de trăsăturile de personalitate ale lui Jones şi Waggoner s-a bazat în mare parte pe declaraţii făcute de oameni care nu au fost prezenţi la Conferinţa din 1888 şi care s-au citat unul pe altul ca dovadă. Odată ce un autor a făcut o declaraţie, un altul a preluat-o şi, curând, s-a creat un cerc de autoritate complet. De exemplu, în 1945, N.F. Pease a citat dintr-un manuscris nepublicat, scris în 1931 de către A.T. Robinson, intitulat, „Did the Seventh-day Adventist Denomination Reject the Doctrine of Righteousness by Faith" (*Manuscripts and Memories*, p. [illegible] a zi, de asemenea, capitolul 3, nota finală 43), cu privire la controversa [illegible] Minneapolis. Apoi Pease declară că „această situaţie nefericită a dezvo[illegible]oi [illegible]a împotriva lor, iar acest spirit a adus confuzie în mul[illegible] cu privire la adevăratele probleme implicate" („Justification and Righ[illegible]ness by Faith in the Seventh-[illegible]dventist Church Before 1900", p.52). În 1949, [illegible] Spalding nu numai că a c[illegible] A.T. Robinson, ci a şi declarat că este înda[illegible]azei de doctorat a lui N[illegible]se, din 1945, „pentru referinţele făcute la câ[illegible]utorităţi, precu[illegible]ru inspiraţia generală" din cartea lui (*Captains* [illegible] 690-691, 602. Spalding avusese multe de spus despre trăsăturile de per[illegible]ale lui Jones şi Waggoner: „Într-adevăr, conflictul a implicat trăsăturile de pe[illegible]aproape la fel de mult ca predicarea. Jones şi îndeosebi Waggoner au fost [illegible]Jones [illegible]neori turbulent, iar el a dat motive pentru resentimente.... [illegible]at între concepţiile susţinute anterior, plus supărările personale faţa de mesageri.... Conservatorii... i-au etichetat pe noii învăţători [Jones şi Waggoner] ca fiind radicali, subversivi şi indisciplinaţi" (Ibid., p.592, 593). Ulterior, în 1962, Pease şi-a publicat teza şi a citat pe larg din Spalding, în legătură cu descrierea personalităţii lui Jones şi Waggoner: „În 1949, Arthur W. Spalding a publicat un volum despre istoria bisericii.... Cu privire la Jones şi Waggoner, el spune: «... Jones era un om impulsiv, costeliv, cu un mers stângaci şi cu gesturi şi posturi necivilizate.... Nu numai că era impulsiv din fire, dar el a cultivat un comportament şi o vorbire ciudată»" (*By Faith Alone*, p.208,209). În 1966, A.V. Olson îl citează pe Spalding într-o notă de final care prezintă descrieri suplimentare cu privire la trăsăturile de personalitate ale lui Jones şi Waggoner: „«Conflictul», a scris Arthur W. Spalding, « ... a implicat trăsăturile de personalitate aproape la fel de mult ca predicarea. Jones şi Waggoner... erau priviţi cu resentimente de către mulţi dintre cei mai în vârstă.... Jones era agresiv şi uneori turbulent, iar el a dat motive pentru

resentimente în prezentările lui persuasive»" (*From Crisis to Victory*, p.44). În cartea lui Olson este inclusă o „Anexa B", în care A.L. White descrie trăsăturile de personalitate ale lui Jones şi Waggoner, alegând acelaşi pasaj folosit de Pease şi Olson, aflat la origine în lucrarea lui Spalding: „Jones era un om impulsiv, costeliv,… impulsiv din fire…" (*Ibid*. 303). În cea de a doua carte a sa, publicată în 1969, Pease face referire la cartea lui Olson cu privire la sesiunea din 1888, menţionând în general şi în particular rezultatul sesiunii, aşa cum a fost interpretat de Olson (*The Faith That Saves*, p.34-41). În 1971, L.E. Froom citează ca sursă de autoritate din teza lui Pease, precum şi din cartea lui publicată ulterior, *By Faith Alone* (*The Movement of Destiny*, p.608-610,760). De asemenea, Froom îl citează pe Spalding (*Ibid*. 239,260,605) şi face referire la Olson, ca garanţie pentru „descrierile lui corecte şi demne de încredere cu privire la acea perioadă specială" (*Ibid*. 76, 610-612). În biografia lui Waggoner, David P. McMahon face referire de câteva ori la Pease, Spalding, Olson şi Froom, pentru a-şi susţine ideile (*The Myth and the Man* p.1,9,12,13,23,26,76,86). În biografia lui Jones, George Knight îl citează pe Spalding cu privire la trăsăturile de personalitate ale lui Jones (*From 1888 to Apostasy*, p.16). În capitolul al doilea al cărţii sale, Roy Adams îi înjoseşte pe Jones şi Waggoner şi prezentările lor mesaj de la 1888, citând nu mai puţin de doisprezece ori din cartea lui George Knight, *From 1888 to Apostasy*, ca fiind principala lui sursă de autoritate. În acest capitol, Adams nu citează nicio singură dată din Ellen White, cu excepţia declaraţiei că, după Knight (*The Nature of Christ*, p.29-36). Dacă toate cele de mai sus par a ne încurca, ar trebui. Oare acest fel de cercetări circulare cu privire la trăsăturile lui Jones şi Waggoner ceva vrednic de dorit? Oare o declaraţie devine corectă şi demnă de a fi o sursă de autoritate, pentru că un autor face o afirmaţie, apoi o preia şi o repetă? Unde se află susţinerea lui Ellen White în toate aceste cercetări, pretind că trăsăturile de personalitate au trebuit a fi învinuite pentru respingerea mesajului lor?

7. „A Further Appraisal of the Manuscript *1888 Re-Examined*", p.11.

8. General Conference of Seventh-day Adventists, *The Story of Our Church*, p.247.

9. A.W. Spalding, *Captains of the Host*, 1949, 593, 601, 592.

10. N.F. Pease, *By Faith Alone*, p.208, 209.

11. Norman R Gulley „The 1888 «MOVEMENT» Understood Within its Historical Context", p.1,2.

12. General Conference of Seventh-day Adventists, *The Story of Our Church*, p.246,247.

13. A.V. Olson, *Through Crisis to Victory* 1888-1901, p.7.

14. LeRoy E. Froom, *Movement of Destiny*, p.370,369.

15. Marjorie Lewis Lloyd, *Too Slow Getting Off* (Washington, DC: Review and Herald, 1973) p.19.

16. A.L. White, *The Lonely Years*, p.396.

17. Steve Wohlberg, *The 1888 Message for the Year 2000*, p.22,108.

18. George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.115, 147, 182, 148, 150 (toate sublinierile sunt în original). Cu privire la schimbarea „respingerii

din partea bisericii", Robert Wieland şi Donald Short au dat următorul răspuns: „Noi nu am declarat niciodată că «biserica» a respins începutul ploii târzii. Noi am citat doar dovada dată de Ellen White că *oamenii din conducere* au respins-o şi, «într-o mare măsură», au ţinut-o departe de biserică, în ansamblu, aşa încât «biserica» nu a avut niciodată o şansă corespunzătoare de a o accepta (conform *1 SM* , p.234,235)" (*1888 Re-examined*, p.173).

19. Gerhard Pfandl, „Minneapolis, 1888: An Adventist Watershed", *Adventist World* - NAD ianuarie 2010, p.39.

20. George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.145.

21. LeRoy E. Froom, *Movement of Destiny*, p.369.

22. *Ibid*. Pentru declaraţii publicate similare, vezi: George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.182; A.V. Olson, *Through Crisis to Victory*, p.38; A.L. White, *The Lonely Years*, p.396.

23. G.I. Butler către Ellen G. White, 23 august, 1886, şi 1 octombrie 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.21,98, sublinierile adăugate.

24. „Interview with J. S. Washburn, at Hagerstown, Md., 4 iunie 1950", p.2.

25. A.G. Daniells, *Christ Our Righteousness*, p.47,50-51, sublinierile adăugate.

26. R.T. Nash, *An Eyewitness Remembers*, p.2, sublinierile adăugate. Vezi, de asemenea, *Manuscripts and Memories*, p.352.

27. C. McReynolds, *Ellen G. White at the General Conference in Minneapolis, Minn, in 1888*", Document [illegible] *Manuscripts and Memories*, p.341, 342, sublinierile adăugate.

28. Taylor G. Bunch, *The Exodus and Advent Movement*, p.[illegible], sublinierile adăugate.

29. A.T. Jones către E. Holmes, 12 mai 1921, în *Manuscripts and Memories*, p.328, sublinierile adăugate.

30. Ellen G. White către O. A. Olsen, Scrisoarea [illegible], 27 august 1890; în *1888 Materials*, p.703, sublinierile adăugate.

31. Ellen G. White, Scrisoarea 10, 7 septembrie 1888; în *1888 Materials*, p.49,50, sublinierile adăugate.

32. Ellen G. White către G. I. Butler, Scrisoarea 21, 4 octombrie 1888; în *1888 Materials*, p.86, sublinierile adăugate.

33. Ellen G. White, „Morning Talk", 19 octombrie, 1888, *Review and Herald*, 8 octombrie, 1889; în *1888 Materials*, p.117, sublinierile adăugate.

34. Ellen G. White, „Morning Talk", 19 octombrie, 1888, *Signs of the Times*, 11 noiembrie, 1889; în *1888 Materials*, p.120, sublinierile adăugate.

35. Ellen G. White Manuscrisul 15, noiembrie 1888; în *1888 Materials*, p.165-166, sublinierile adăugate. S-ar părea că evaluarea făcută de un mesager al cerului cu privire la adevărata noastră stare ar avea mai multă greutate, decât evaluarea făcută de către orice altă fiinţă umană.

36. Ellen G. White către Mary White, Scrisoarea 82, 4 noiembrie 1888; în *1888 Materials*, p.183, sublinierile adăugate.

37. Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.225, sublinierile adăugate.

38. Ellen G. White către „Copii", Scrisoarea 14, 12 mai 1889; în *1888 Materials*, p.315,316, sublinierile adăugate.

39. Ellen G White către J. Fargo, Scrisoarea 50, 2 mai 1889; în *1888 Materials*, p.297, sublinierile adăugate.

40. Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 20, 7 octombrie 1890; în *1888 Materials*, p.717, sublinierile adăugate.

41. Ellen G. White, „Camp-Meeting at Rome, N. Y". *Review and Herald*, 3 septembrie 1889, sublinierile adăugate.

42. George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.145.

43. A.T. Jones, „Third Angel's Message No. 9", *General Conference Daily Bulletin*, 7 februarie, 1893, p.185.

44. A.T. Jones, „Third Angel's Message No.11", *General Conference Daily Bulletin*, 13 februarie, 1893, p.243-244.

45. E.J. Waggoner, „Organization Talks", *The Daily Bulletin*, 26 februarie 1899, p.86.

46. Ellen G. White, „Morning Talk", 18 octombrie, 1888, *Review and Herald*, 8 octombrie, 1889; în *1888 Materials*, p.117, sublinierile adăugate.

47. Ellen G. White către G.I. Butler, Scrisoarea 21, 14 octombrie 1888; în *1888 Materials*, p.95, sublinierile adăugate.

48. Ellen G White, Manuscrisul 8, 20 octombrie 1888; în *1888 Materials*, p.124, sublinierile adăugate.

49. Ellen G White, Manuscrisul 15, noiembrie 1888; în *1888 Materials*, p.164, sublinierile adăugate.

50. Ellen G. White, Manuscrisul 17, noiembrie 1888, în *1888 Materials*, p.181, sublinierile adăugate.

51. Ellen G White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.212, sublinierile adăugate.

52. Ellen G. White, Manuscrisul 22, „Diary Entries", 12 feb 1890; în *1888 Materials*, p.579, sublinierile adăugate.

53. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea [illegible] octombrie 31, 1890; în *1888 Materials*, p.795-796, sublinierile adăugate. A săvârşi greşeala [illegible] este o greşeală fatală: „Cea mai mare amăgire a [illegible] din zilele lui Hristos a fost aceea că *un simplu consimţământ* acordat adevărului [illegible] în întreaga experienţă umană, *o cunoaştere teoretică* a adevărului [illegible] pentru mântuirea sufletului…. Cel care doreşte să cunoască [illegible] trebuie să dorească să accepte tot ce acesta îi descoperă…. A fi şovăitor şi cu [illegible] în [illegible] faţă de adevăr înseamnă a alege întunericul ideilor false şi a [illegible] G. White, *Hristos Lumina lumii*, p.309, 312-313). Adevărul trebuie să fie pă[illegible]: „Adevărul nu este adevăr pentru aceia care nu îl pun în practică. Adevărul este adevăr pentru voi, numai dacă îl aplicaţi în viaţa de zi cu zi, arătându-i lumii ce fel de oameni trebuie să fie aceia care vor fi mântuiţi în cele din urmă" (Ellen G. White, *General Conference Bulletin*, 3 aprilie, 1901, p.24).

54. În vara anului 1882, Ellen White a scris o Mărturie, în timp ce se afla în Healdsburg, California, cerând să fie citită în toate adunările de tabără din regiune. În apelul ei, i-a îndemnat pe membrii bisericii să aibă o legătură reală cu Hristos, nu doar un consimţământ: „Există o deosebire vastă între o pretinsă unitate cu Hristos şi o reală legătură cu El, prin credinţă. *Mărturisirea de credinţă* în adevăr îi aduce pe oameni în biserică, dar ea nu dovedeşte că ei au o *legătură vitală* cu Adevărata Viţă. A fost dată o regulă, prin care ucenicii adevăraţi pot fi deosebiţi de cei care pretind a-L urma pe Hristos, dar nu au credinţă în El. Cei din prima categorie aduc roade, cei din a doua sunt lipsiţi de roade" (*Mărturii*, vol. 5, p.228-229, sublinierile adăugate). Cu numai câteva luni înainte de Conferinţa de la Minneapolis, Ellen White a schiţat deosebirea dintre mărturisirea cuiva şi adevărata lui stare: „Moartea spirituală a venit asupra poporului care ar fi trebuit să dea pe faţă viaţă şi zel, curăţie şi consacrare, prin

devotamentul cel mai serios faţă de cauza adevărului. Faptele care au legătură cu *adevărata stare* a celor ce pretind a fi poporul lui Dumnezeu vorbesc mai puternic decât *mărturisirea lor de credinţă* şi arată în mod evident că o putere a tăiat cablul care i-a ancorat de Stânca Veşnică şi că ei plutesc la întâmplare pe mare, fără hartă sau compas. Ce trebuie să fie făcut? Martorul credincios ne indică singurul remediu" („How Do We Stand?" *Review and Herald*, 24 iulie 1888, sublinierile adăugate).

55. Deşi este foarte clar că o majoritate a respins mesajul de la Minneapolis, ar fi bine să ne amintim că, deşi doar o minoritate a îngerilor din cer (o treime) s-au răzvrătit şi l-au urmat pe Satana, totuşi universul încă se mai confruntă cu rezultatul acelei răzvrătiri.

56. Ellen G. White Manuscrisul 9, „Morning Talk", 24 octombrie 1888; în *1888 Materials*, p.151, sublinierile adăugate.

Capitolul 7

Întoarcerea la Battle Creek

Criza libertăţii religioase în America şi în biserică

După Conferinţa Generală de la Minneapolis, pe măsură ce mesajul trimis din cer le era prezentat oamenilor, au avut loc multe redeşteptări. Cu toate acestea, continuarea împotrivirii faţă de Jones, Waggoner şi Ellen White a împiedicat mult lucrarea şi, în cele din urmă, a făcut să nu mai aibă loc revărsarea îmbelşugată a Duhului Sfânt. J.H. Morrison şi unii dintre ceilalţi delegaţi la conferinţă au plecat înainte de încheiere şi s-au întors la Battle Creek cu „veşti foarte subiective” de un caracter descurajator”.[1] Ei au raportat că A.T. Jones „era un bolnav” şi se părea că li se rupea inima, dacă oamenii ar fi gândit altfel despre el”. Mulţi credeau în „infailibilitatea doctrinei autorilor de la Battle Creek”, a lui Uriah Smith, G.I. Butler şi a altora, şi nu puteau să vadă posibilitatea ca acești oameni să fie de partea greşită a controversei.[2]

După întoarcerea la Battle Creek, Ellen White a vorbit despre multe veşti care fuseseră duse de la Minneapolis, determinându-i pe oameni să creadă că „sora White trebuie să se fi schimbat” şi că, în opinia ei „îşi schimbase caracterul”. Când le-a vorbit oamenilor, la o adunare din Battle Creek, ea a avut ocazia de a-şi prezenta poziția cu claritate, dar oamenii care ar fi trebuit să stea alături de ea nu s-au ridicat. Un singur cuvânt nu a îndrăznit să spună: «Sunt alături de tine, sunt de partea ta»”. Deşi „câţiva au dat mâna” cu ea, după adunare, şi au fost eliberaţi sufleteşte, când au auzit „adevărul despre acea situaţie”, totuşi a existat „un număr destul de mare care ţineau cu tărie la bănuielile lor rele şi rămâneau la reprezentările distorsionate pe care le primiseră…. Se părea că ei preferau să creadă zvonurile false”.[3] De obicei, când lipsea o perioadă de la Battle Creek, Ellen White vorbea în Tabernacol **[180]** în primul Sabat după întoarcere. Ea a fost invitată să facă astfel, dar pentru că „impresuiile că ea se schimbase erau aşa de puternice”, doi prezbiteri ai bisericii, Amadon şi Sisley, au venit în Sabat dimineaţă, întrebând-o despre ce plănuia să vorbească. Ellen White a înţeles bine intenţia întrebării şi i-a mustrat pe prezbiteri, întrebând, de asemenea, dacă lui A.T. Jones îi va fi dată o şansă de a rosti „mesajul care i-a fost dat de Dumnezeu”.

„Fraţilor, lăsaţi problema în mâinile Domnului şi a lui Ellen White, pentru că nici Domnul, nici Ellen White nu vor avea nevoie ca fraţii să le dicteze cu privire la subiectul pe care îl va prezenta ea. Eu sunt acasă în Battle Creek…, iar noi nu cerem permisiunea de a vorbi la amvon în tabernacol. Eu consider că aceasta este poziţia pe care Dumnezeu mi-a acordat-o de drept. Totuşi, aici este fratele Jones, care nu poate simţi la fel ca mine şi va aştepta o invitaţie din partea voastră. Ar trebui să vă faceţi datoria şi să-i deschideţi calea."

Prezbiterii au declarat că nu se simţeau liberi să-l invite să vorbească, până când nu se vor consulta cu fratele Smith, pentru a şti dacă el va aproba acest lucru, deoarece fratele Smith era mai în vârstă ca ei. Eu am spus: «Atunci, faceţi imediat lucrul acesta, pentru că timpul este preţios şi există un mesaj care trebuie să-i fie adresat acestui popor, iar Domnul vă cere să deschideţi calea»".[4]

După aproape o săptămână, în care Jones nu a primit nicio invitaţie de a le vorbi oamenilor, Ellen White a chemat pe prezbiterii bisericii, pentru a-i întreba care era motivul [illegible]. „Prescott, Amadon şi Sicily au prezentat o mărturie comună", spu[illegible] fratele Smith „hotărâse că nu ar fi cel mai bine să-l invite pe Jones, [illegible]ece el adoptase poziţii extreme şi ducea prea departe subiectul re[illegible]ei naţionale". Smith con[illegible] că „Jones exagera destul de mult în exp[illegible] şi adopta o concepţie ext[illegible] iar el cu greu putea să creadă că era cel [illegible]ne să fie invitat să vo[illegible]". Ea a prezentat „o mărturie foarte clară" [illegible] aproape cinci [illegible]minute şi a fost una dintre „cele mai direct[illegible] mărturii pe [illegible] prezentat vreodată în viaţă". „Ea le-a spus des[illegible] care era [illegible]area ei cu privire la acel fel de plănuire".[5]

„Eu am răspuns. «Ei bine, dacă fratele Smith adoptă această poziţie, Dumnezeu îl va îndepărta cu siguranţă din cale, pentru că Dumnezeu nu i-a dat lui autoritatea de a spune ce trebuie şi ce nu trebuie să-i fie prezentat poporului nostru în tabernacol. Totuşi, dacă el continuă să-şi menţină poziţia, noi vom obţine o sală publică în oraş, iar cuvintele pe care Domnul i le-a dat fratelui Jones pentru a le vesti poporului vor fi vestite»."[6] **[181]**

„Le-am vorbit puţin despre felul în care s-au desfăşurat lucrurile la Minneapolis şi am declarat poziţia pe care o adoptasem eu, şi anume că fariseismul lucrase ca un aluat aici în Battle Creek şi că bisericile adventiste de ziua a şaptea erau afectate….

> Slăbiciunea şi orbirea s-au aşternut asupra poporului care fusese binecuvântat cu o mare lumină, cu ocazii şi privilegii preţioase. Oamenii din acest popor au ieşit din bisericile populare asemenea unor reformatori, dar acum îndeplineau un rol similar celui pe care l-au îndeplinit bisericile [protestante în 1844]. Noi am sperat că nu va fi nevoie să ieşim a doua oară din biserică."[7]

Ca şi când încercarea de a-l ţine pe Jones departe de Tabernacol nu ar fi fost suficientă, „s-au făcut aranjamente pentru a fi dat afară din şcoală, de teama că ar fi introdus ceva care ar fi în conflict cu ceea ce fusese predat înainte". În aprilie 1888, Comitetul Conferinţei Generale sugerase ca A.T. Jones să fie numit ca profesor la colegiul din Battle Creek[8] şi, „deşi el venise în est cu aşteptarea că va preda la colegiu, se părea ca şi când nu era niciun loc care putea să-i fie dat". Când hotărârea de a restricţiona ce anume putea fi predat la colegiu nu a reuşit să fie votată la Conferinţa de la Minneapolis, consiliul de administraţie al şcolii, condus de Uriah Smith, şi-a dat seama că „ei nu luaseră nicio hotărâre oficială cu privire la acceptarea lui A.T. [Jones] ca profesor". Ca urmare, „ei au votat să-i angajeze, în schimb, pe U. Smith şi F.D. Starr, pentru a preda cursul de religie".

Cu toate acestea, la mult timp după aceea, Comitetul Conferinţei Generale a sugerat ca F.D. Starr să meargă în Indiana, pentru că „aveau mare nevoie de un om" şi, încă o dată, au recomandat [illegible] „să stea de vorbă cu Jones", deoarece [illegible] în est la recomandarea [illegible]. Un comitet special format din trei persoane [illegible], Uriah Smith, [illegible] Prescott (preşedinte al Battle Creek College) [illegible] „întrevedere la [illegible] cu pastorul Jones" şi a fost într-adevăr interesantă. [illegible] insistat ca el să-i asigure „într-un mod cât se poate de categoric că, [illegible] angajat [illegible] predarea lecţiilor, nu va preda cu bună ştiinţă nicio [illegible] dorite de consiliul şcolii".[9] Lucrul pe care nu reuşiseră să-l obţină printr-o hotărâre votată la Minneapolis, i-l impuneau acum lui Jones în mod direct.

Ellen White a fost înfuriată de astfel de hotărâri. La scurt timp după aceea, ea a întrebat dacă toate încercările de a-l ţine pe Jones departe de şcoală şi de Tabernacol au fost „inspirate **[182]** de Duhul lui Dumnezeu". Răspunsul ei a fost: „Cu siguranţă duhul care v-a inspirat nu a fost de la Dumnezeu, ci dintr-o altă sursă". Situaţia aceasta a determinat-o să reflecteze: „Cât de puţini înţeleg sau încearcă să conştientizeze tainele respingerii iudeilor şi ale chemării neamurilor".[10]

Libertatea religioasă

Conversaţia de cincisprezece minute dintre Ellen White şi prezbiterii de la Tabernacol nu a rămas fără rezultate. Fratele Amadon „a urnit din loc lucrurile şi a făcut aranjamente pentru adunările din Sabat şi duminică seara”, pentru ca Jones să poată vorbi la Tabernacol. În conformitate cu William C. White, Jones a vorbit despre libertatea religioasă şi „a făcut-o într-adevăr bine”. Acolo erau câţiva cetăţeni de seamă ai oraşului, inclusiv judecătorul Graves şi Ed. Nichols, care au fost „foarte mulţumiţi”. Prezentările lui Jones au fost publicate în *Daily Journal* din Battle Creek şi au fost distribuite „2300 de exemplare”.[11] Din cauza interesului creat, lui Jones i s-a îngăduit să îşi continue prezentările la Tabernacol. În timp ce conducătorii din biserică vorbeau defavorabil despre mesajul lui Jones şi despre stilul lui de prezentare, un ziar local îl lăuda pentru ambele. *Daily Journal* din Battle Creek descria a treia prezentare a lui, după cum urmează:

> „Audienţa foarte [illegible] şi foarte atentă care a fost prezentă la aceste [illegible] constituie un indiciu cu privire la marele interes acordat de [illegible] deoarece ei felicită modalitatea elocventă şi abi[illegible] care a fost prezentat subiectul. În a treia sa lectură, Dl. Jon[illegible] vorbit mai bine de două [illegible] ţinând audienţa fără suflare pe [illegible] parcurs.”[12]

În săptămâna u[illegible] Jones a însoţit [illegible] White la Potterville, Michigan, unde au avu[illegible] în perioad[illegible] noiembrie. Ellen White fusese invitată de fratele [illegible] şi a fost b[illegible] urbasă să participe, sperând că va înlătura prin prezenţa [illegible] fratele în[illegible] lui Jones şi Waggoner. Pe parcursul adunărilor de dimine[illegible] prezenţi numai fraţii noştri”, Ellen White a vorbit foarte deschis despre Conferinţa de la Minneapolis, „prezentând lumina pe care Domnul binevoise să o dea poporului Său prin avertizări şi mustrări”. Ea i-a avertizat pe fraţi cu privire la pericolul „de a se pipernici în lucrurile spirituale”, deoarece îşi puneau încrederea „într-un singur om” – G.I. Butler. Oamenii se despărţeau de Dumnezeu, aducând omagiu făpturilor omeneşti. De asemenea, Ellen White a vorbit despre atmosfera care îi înconjurase prin râsete, glume şi cuvinte dispreţuitoare.[13] **[183]**

A.T. Jones a prezentat la Potterville trei lecturi similare celor de la Battle Creek, „dintre care două s-au referit la naţiunea noastră, discutând problemele iminente legate de biserică şi stat, precum şi avertizarea – solia îngerului al treilea – care trebuia să-i fie vestită poporului nostru”. Deşi I.D. Van Horn a raportat în *Review* că nu a avut loc „nicio manifestare de

uşurătate" şi că, în fiecare zi, mărturia lui Ellen White „a fost dictată în mod evident de Duhul lui Dumnezeu, adăugând mult la interesul şi puterea adunării",[14] evaluarea făcută de Ellen White a fost foarte diferită. Când a vorbit despre ploaia târzie, ea a declarat deschis că modul lor de a se comporta la Minneapolis „a fost un act de cruzime faţă de Duhul lui Dumnezeu" şi „i-a implorat să înceteze imediat". Ea sperase că adunările de la Potterville vor produce o schimbare, „dar poziţia lui Butler şi Smith i-au influenţat să nu facă nicio schimbare, ci să rămână acolo unde erau. Nu a fost făcută nicio mărturisire a vinovăţiei. Binecuvântata adunare s-a încheiat. Mulţi au fost întăriţi, dar îndoiala şi întunericul îi cuprindeau pe unii mai puternic decât înainte. Roua şi ploaia harului ceresc, care sensibilizau multe inimi, nu au udat sufletul lor".[15]

Ellen White a avut motive întemeiate de a fi îngrijorată. Pe parcursul deceniului 1880, legile duminicale şi persecuţia pentru călcarea acestora luaseră amploare şi ajunseseră mai puternice, iar acum, într-un timp când adventiştii de ziua a şaptea ar fi trebuit să fie foarte interesaţi de astfel de subiecte, mulţi erau ocupaţi cu dezbateri doctrinare şi ignorau problema crucială a libertăţii religioase.

Între 1885 şi 18[illegible] în Arkansas, aproape douăzeci de păzitori ai Sabatului fuseseră acu[illegible] de profanarea duminicii şi condamnaţi să plătească, fiecare, o amendă d[illegible] dolari. În 1887, Prohibition Party (Partidul pentru prohibiţie) şi Women's Christian Temperance Union (Uniunea pentru temperanţă a femeilor creştine) au trecut de partea National Reform Association (Asociaţia [illegible] reformă naţională) [illegible] de a institui legile duminicale ca un mijloc [illegible] ţărire a mo[illegible] americane. La începutul anului 1888, binecunos[illegible] cardinalul romano-catolic James Gibbons şi-a unit forţele cu mulţi protestan[illegible] trimiterea [illegible] adresate Congresului în favoarea legilor naţionale [illegible] această mişcare pentru legile duminicale a atins punctul culminant în 21 mai 1888, când senatorul H.W. Blair a introdus în Senatul Statelor Unite propunerea unei legi care promova respectarea „zilei Domnului… ca zi dedicată închinării religioase". La numai câteva zile după aceea, Blair a trimis o propunere de modificare a Constituţiei Statelor Unite şi de creştinare a sistemului şcolar public naţional. Aceasta a fost prima astfel de lege care urma să-i fie prezentată Congresului, de la începutul mişcării adventiste din deceniul 1840 şi până atunci.[16] **[184]**

În mijlocul acestor evenimente monumentale, care erau privite ca fiind împliniri ale profeţiei biblice, la Minneapolis avusese loc una dintre cele mai mari controverse din istoria Bisericii Adventiste. Acolo, „manifestările Duhului Sfânt", care urmau să pregătească un popor pentru a rezista în astfel de timpuri, „au fost atribuite fanatismului".[17] Ellen White vorbise precis la

Conferinţă: „Pentru că ideile unora nu sunt în acord exact cu ideile lor cu privire la fiecare punct de doctrină… marea problemă a libertăţii religioase naţionale, care implică acum atât de mult, este un subiect de mică importanţă pentru mulţi”.[18] Ellen White a fost foarte tulburată când a văzut împotrivirea faţă de Jones şi Waggoner, ca rezultat al controversei de la Minneapolis. Din cauză că ambii erau implicaţi atât de activ în lucrarea legată de libertatea religioasă, prejudecăţile împotriva lor aveau tendinţa de a se extinde si cu privire la această lucrare importantă.

Atât Jones, cât şi Waggoner erau co-editori ai *American Sentinel* (revista lunară a bisericii, dedicată libertăţii religioase, care începuse să fie publicată în 1886) şi, probabil, erau scriitorii şi profesorii cei mai activi şi bine informaţi în domeniul acesta. Ellen White le ceruse amândurora să revizuiască noua ediţie a cărţii *Tragedia veacurilor*, „pentru o critică şi corectură atentă”, înainte de a fi tipărită în 1888.[19]

Nu doar atât, dar predicile lui Jones cu privire la acest subiect, atunci când le-a prezentat în tabernacol, au avut un răspuns bun din partea unor „cetăţeni de seamă”. Fiind [illegible] adventist care a stat în faţa Senatului Statelor Unite (depunând [illegible]e în faţa Committee on Education and Labor [Comitetul pentru edu[illegible] muncă] împotriva propunerii legislative a lui Blair, în 13 decembrie [illegible], eforturile lui au fost întocmai vrednice de laudă. Deşi Jones era în prim[illegible] un autodidact, pledoaria l[illegible] părarea libertăţii de conştiinţă şi a liber[illegible] religioase în faţa Sena[illegible] fost impresionantă. Argumentele pe car[illegible] prezentat au fost si[illegible]elor împărtăşite la Tabernacol, dar pe par[illegible] în nouăzeci de [illegible]e i-au fost acordate pentru a vorbi, el a fo[illegible] de o sută s[illegible] două de ori numai de către preşedintele Sena[illegible]torul Blair. Totuşi, Domnul i-a inspirat lui Jones cuvintele pe care tr[illegible]spună [illegible] a fost abandonată odată cu încheierea celui de-al cinciz[illegible]85]

Redeşteptarea spirituală din Săptămâna de Rugăciune

La numai două zile după apariţia în faţa Senatului Statelor Unite, Jones s-a întors la Battle Creek pentru a participa împreună cu Ellen White la adunările Săptămânii de Rugăciune, care erau planificate în perioada 15 – 22 decembrie. Înainte de Săptămâna de Rugăciune, Ellen White a avertizat de la amvonul Tabernacolului şi prin articolele din *Review* cu privire la „criza care se apropie”. Ea s-a plâns că nu fusese „rânduit de Dumnezeu ca lumina” să fie ţinută departe de popor, adică „tocmai adevărul prezent de care aveau nevoie” pentru acel timp, revărsarea Duhului lui Dumnezeu, care trebuia să-i pregătească pentru o astfel de criză. Ea a înţeles lipsa de pregătire a poporului

lui Dumnezeu, precum şi faptul că mulţi „stătuseră ani de zile într-o aşteptare calmă a acestui eveniment". Era timpul pentru „acţiune, şi nu pentru nepăsare şi amorţire spirituală".

> „O mare criză îl aşteaptă pe poporul lui Dumnezeu. Foarte curând, naţiunea noastră va încerca să le impună tuturor respectarea primei zile a săptămânii ca zi sfântă…. În mijlocul poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu, trebuie să fie mai multă spiritualitate şi o consacrare mai profundă faţă de Dumnezeu….
>
> Dacă nu vă ridicaţi la nivelul unei atitudini mai înalte şi mai sfinte în viaţa religioasă, nu veţi fi pregătiţi pentru arătarea Domnului nostru…. Pentru că le-a fost dată o mare lumină, Dumnezeu aşteaptă un zel, un devotament şi o credincioşie proporţională din partea poporului Său. Dar dacă adevărul nu este preţuit şi pus în practică, va urma un întuneric, o necredinţă şi o orbire proporţională….
>
> Dacă cei din poporul nostru vor continua în atitudinea de indiferenţă în care au fost până acum, Dumnezeu nu poate să reverse asupra lor Duhul Său. Ei nu sunt pregătiţi să conlucreze cu El. Ei nu-şi dau seama de pericolul care îi ameninţă şi nu sunt conştienţi de situaţie…
>
> Solia îngerului al treilea cuprinde mai mult decât presupun mulţi. Ce interpretare dă la pasajului care spune că un înger a coborât din cer şi pământul a fost luminat de slava lui? Acesta nu este un timp când să fim adormiţi pentru inactivitate….
>
> Poporul trebuie să fie conştient de pericolele actuale. Străjerii dorm. Suntem rătăciţi de mulţi ani."[21]

Într-o predică rostită în data de 8 decembrie, la Battle Creek, Ellen White i-a adresat poporului apelul de a „se pregăti pentru săptămâna de rugăciune, umilindu-şi **[186]** inima înaintea lui Dumnezeu". Ea a avertizat că se „ apropiau de încheierea timpului de probă" şi că era o mare lucrare de făcut pentru Dumnezeu. Sosise timpul când atenţia poporului lui Dumnezeu urma să fie atrasă asupra „sanctuarului din cer". Ea a exclamat că Dumnezeu „lucra pentru cei din poporul Său", pentru a nu fi „lăsaţi în întuneric". El dorea ca ochii lor să fie unşi, ca să poată „face deosebire între lucrările puterilor întunericului şi îndemnurile Duhului lui Dumnezeu".[22]

Într-un articol tipărit pentru Săptămâna de Rugăciune, Ellen White a scris despre criza care va veni şi le-a spus oamenilor în mod direct: „Am fost

adormiţi, iar candelele noastre se sting…. Mesajul laodicean se aplică poporului lui Dumnezeu din acest timp. Ei spun: «Sunt bogat, m-am îmbogăţit, şi nu duc lipsă de nimic»". Ea i-a avertizat pe fraţi cu privire la „păcatul grav" al fariseismului care pătrunsese în mijlocul lor şi îi determina să creadă: „Suntem neprihăniţi şi toate faptele noastre sunt pline de merite, în timp ce suntem departe de a împărtăşi un spirit corect faţă de Dumnezeu şi faţă de fraţii noştri". În împotrivirea lor faţă de mesajul adus de Jones şi Waggoner, ei „îi judecau pe alţii pe nedrept".[23]

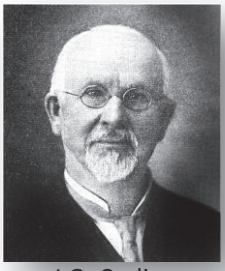
Când a început Săptămâna de Rugăciune, Ellen White a încercat să atragă atenţia fraţilor asupra adevăratelor lor sentimente faţă de Jones şi Waggoner şi faţă de lucrarea pe care o făceau ei pentru libertatea religioasă. Indiferent de declaraţiile lor, faptele lor vorbeau mai puternic decât cuvintele. Avertizările din *American Sentinel* nu îi influenţaseră pe oameni aşa cum ar fi trebuit, deoarece nu fuseseră asociate cu o recomandare unanimă din partea celor din poziţii de conducere. Ca rezultat, biserica „era mult în urmă în pregătirile pentru lucrare", iar binecuvântările lui Dumnezeu „fuseseră retrase":

Ar fi putut fi făcut mult mai mult prin *Sentinel*, dacă influenţele potrivnice nu ar fi fost [illegible] pentru a pune piedici. Chiar daca nu s-a spus nimic împotriva publicaţiei, faptele dau pe faţă indiferenţa care se simte cu privire la ea….

> „Ar fi putut fi făcut mult mai mult prin *Sentinel*, dacă influenţele potrivnice nu ar fi fost [illegible] pentru a pune piedici. Chiar dacă nu s-a spus nimic împotriva publicaţiei, faptele dau pe faţă indiferenţa care se simte cu privire la ea….
>
> În planul lui Dumnezeu *Sentinel* a fost unul dintre vocile care au dat semnalul de alarmă, pentru ca lumea să audă, să-şi dea seama de pericolul în care se află şi să facă lucrarea necesară în acest timp…. Vocea Martorului credincios a fost auzită adresând mustrări, dar nu a fost ascultată…. **[187]**
>
> Fiecare lucrător al lui Dumnezeu trebuie să înţeleagă situaţia şi să le prezinte bisericilor noastre revista *Sentinel*, explicându-le conţinutul ei şi susţinând avertizările şi faptele pe care le expune…. Nu îngăduiţi ca simţămintele nimănui să se împotrivească apelurilor Duhului Sfânt.
>
> Cuvântul lui Dumnezeu nu tace cu privire la acest timp crucial şi va fi înţeles de toţi cei care nu se împotrivesc Duhului Său…. Mesajele care au adus lumina Domnului ne-au fost prezentate ani de zile, dar au fost influenţe care au lucrat în mod indirect pentru a

anula efectul avertizărilor care veneau prin *Sentinel*, prin „Mărturii” şi prin alte mijloace pe care Dumnezeu le trimite poporului Său. Nu staţi în calea acestei lumini.”[24]

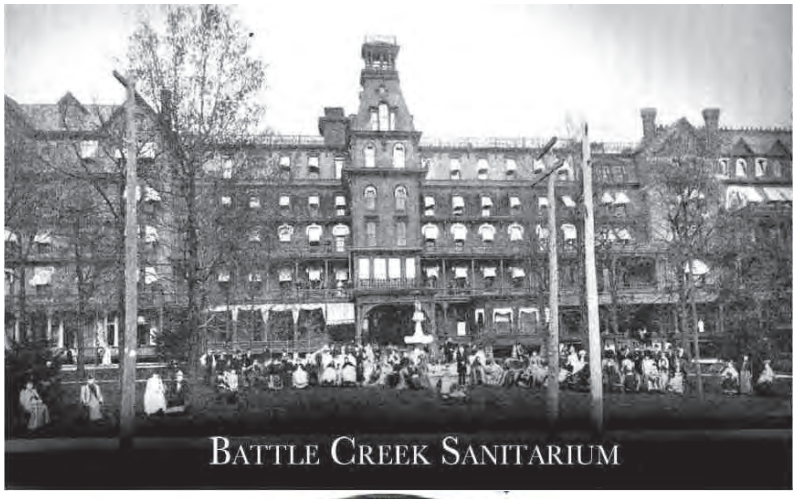
Astfel de apeluri, publicate prin intermediul paginilor din *Review*, alături de mesajele prezentate în timpul Săptămânii de Rugăciune, au început să aducă rezultate. Ellen White, A.T. Jones şi J.O. Corliss „au lucrat stăruitor, vorbind în sanatoriu în fiecare dimineaţă devreme şi în capela editurii,… precum şi în tabernacol”. Jones a vorbit despre situaţia actuală legată de schimbările legislative în domeniul religios, dar în conformitate cu Ellen White, „subiectul principal a fost neprihănirea prin credinţă, iar adevărul acesta a venit ca o hrană la vreme potrivită pentru poporul lui Dumnezeu. Scripturile vii ale lui Dumnezeu erau prezentate într-o lumină nouă şi preţioasă”. Mesajul nu a conţinut numai „poruncile lui Dumnezeu – ca parte a soliei îngerului al treilea – ci şi credinţa lui Isus, care cuprinde mai mult decât se presupune în general”. Ellen White a putut să proclame cu bucurie: „Adevărul aşa cum este în Isus, însoţit de energia divină, a fost adus înaintea poporului, iar noi avem motive să-L lăudăm pe Dumnezeu”.[25]

J.O. Corliss

Mesajul neprihănirii prin credinţă a fost recunoscut ca având o semnificaţie mai mare, deoarece era prezentat în contextul libertăţii religioase şi al libertăţii de conştiinţă, ca temelia pe care era bazată guvernarea lui Dumnezeu. „Duhul Sfânt a revărsat peste poporul Său o măsură deplină” a acestor adevăruri, aşa cum se arăta în relaţie cu evenimentele noi şi uimitoare ce se desfăşurau în contextul „Legii Sunday” cu privire la religie”. Acest element a făcut ca adunările „să aibă un interes neobişnuit, deoarece profeţia era aplicată într-o modalitate clară” la timpul în care trăiau ei.[26] **[188]**

Mesajul prezentat „a avut un efect minunat asupra celor care l-au auzit. Mulţi care nu împărtăşeau credinţa noastră au fost profund tulburaţi de importanţa lucrurilor şi convinşi că trebuie sa fie făcut ceva şi trebuie să fie făcut imediat în lupta pentru libertatea religioasă”. Ellen White a putut să declare cu sinceritate: „Dumnezeu a trimis mesageri [Jones şi Waggoner] care au studiat Biblia pentru a găsi adevărul şi care au cercetat acţiunile celor ce îndeplineau un rol în împlinirea profeţiilor, pentru a face să aibă loc o schimbare în legislaţia din domeniul religiei…. Oare nu se va ridica nicio voce pentru a adresa o avertizare directă, care să conştientizeze bisericile cu privire la pericolul în care se află?” Ea a înţeles că venea în curând timpul când aceia care nu împărtăşeau credinţa noastră „vor ieşi în faţă” ca rezultat al acestui

mesaj, „vor îmbrăca întreaga armură a lui Dumnezeu, vor înălţa Legea Sa, vor adera la credinţa lui Isus şi vor susţine cauza libertăţii religioase”.[27]

Datorită interesului c[illegible] adunările Sănătămânii de Rugăciune, chiar şi în rândul vizitatorilor [illegible] Sanatoriului, adunările desfăşurate în diferite locuri din Battle [illegible] au continuat timp de o lună. La scurt timp după aceea, Ellen White a [illegible] despre experienţa avută, exprimându-şi bucuria pentru că a văzut lu[illegible] cerului strălucind asupra [illegible]enilor şi rezultatele pozitive: **[189]**

„Mulţi L-au [illegible]mnul prin mărturisirea păcatelor şi prin smerirea inimii.. [illegible]eseră până [illegible]roape lipsiţi de orice credinţă au [illegible]mplitatea ei şi au fost făcuţi în stare să se încreadă în făgăduinţele [illegible] Dumnezeu, credinţa lor a fost [illegible] de Hristos, Neprihănirea noastră….

Colegiul Battle Creek

La colegiu au avut loc adunări în care s-a manifestat un interes profund. Duhul Domnului a lucrat asupra inimilor şi s-a făcut o lucrare preţioasă pentru convertirea sufletelor. Nu s-a simţit nicio manifestare a fanatismului. Lucrarea a fost îndeplinită prin îndemnurile profunde ale Duhului lui Dumnezeu…. Ce bucurie a fost în curţile cereşti, când aceşti studenţi, care fuseseră până atunci necunoscători ai adevărului şi ai harului mântuitor al lui Dumnezeu,

s-au alăturat unul după altul lucrării lui Hristos…, iar lucrătorii şi-au exprimat recunoştinţa faţă de Dumnezeu….

Adunările au avut loc… la sanatoriu…. Mintea multora fusese întunecată de îndoială, dar lumina primită prin explicarea Scripturilor le-a încurajat credinţa, în timp ce adevărul era descoperit minţii şi inimii lor într-o lumină pe care nu o înţeleseseră niciodată înainte. Ei… şi-au dat seama cât de dezonorantă pentru Creator fusese necredinţa lor….. Am regretat profund faptul că adunările nu au putut continua mai mult timp….

Au avut loc întâlniri cu lucrătorii de la casa de editură…. Au fost prezentate multe mărturii personale, iar faptul acesta a adus bucurie în inima mea, când i-am văzut pe cei care fuseseră angajaţi în lucrarea editorială timp de treizeci de ani bucurându-se ca nişte nou-convertiţi şi având dragostea dintâi. Ei şi-au exprimat voioşia şi recunoştinţa pentru predicile care fuseseră prezentate de fratele A.T. Jones; au înţeles adevărul, bunătatea, mila şi dragostea lui Dumnezeu, aşa cum nu [illegible] fuseseră niciodată înainte. Ei şi-au umilit inima, şi-au [illegible]t păcatele şi au înlăturat **[190]** tot ce despărţise sufletul [illegible] de Dumnezeu, iar Domnul a pus un cântec nou pe buzele lor, [illegible]ude la adresa Numelui Său… O, cât de mult dorim ca fiecare suflet să ajungă la libertatea [illegible] lui Dumnezeu! Oare doreşte vreunul dintre cei care au gustat [illegible]a Vieţii să mai respingă vreodată [illegible] care a fost aşa de [illegible] pentru sufletul lor la aceste adu[illegible]

Acesta a fost mo[illegible]t binecuvântările Săptămânii de Rugăciune au fost oferite prin interm[illegible] mărturisiri ale greşelilor. Cei care Îl jefuiseră pe Dumne[illegible] şi darurile lor şi-au mărturisit greşeala şi au reparat-o, iar mulţi care nu se simţiseră niciodată iertaţi de Dumnezeu au fost binecuvântaţi”.[29] Chiar şi unii care luptaseră aşa de recent împotriva mesagerilor trimişi de Dumnezeu au început să-şi recunoască păcatul. În timpul unei adunări din Săptămâna de Rugăciune, W.W. Prescott s-a ridicat pentru a-şi prezenta mărturia. El „a încercat să vorbească, dar inima îi era prea plină. A stat în picioare timp de cinci minute, în tăcere deplină, plângând. Când a început să vorbească, a zis: «Sunt bucuros pentru că sunt

W.W. Prescott

creştin». El a făcut câteva remarci foarte precise. Inima lui părea zdrobită de Duhul Domnului”.[30]

Faptul că l-au văzut pe preşedintele colegiului într-o asemenea stare de umilinţă a avut un efect asupra celorlalţi. Ellen White „i-a invitat să vină în faţă pe cei care nu primiseră adevărul şi pe cei care nu avuseseră dovada acceptării lor de către Dumnezeu. Se părea că o mulţime era în mişcare”. În seara aceea, „foarte mulţi au prezentat mărturii, declarând că Domnul le iertase păcatele şi le dăduse o inimă nouă. Cuvintele adevărului, rostite de pastorul Jones, fuseseră o binecuvântare pentru sufletul lor”.[31] **[191]**

Unul dintre fraţii care fuseseră prezenţi la adunările Săptămânii de Rugăciune a descris munca plină de consacrare a lui Jones, astfel: „Fratele A.T. Jones a ţinut cele mai multe predici. Aş dori să fi auzit unele dintre predicile lui…. Cred că unele dintre predicile lui sunt cele mai bune pe care le-am auzit vreodată. Ele sunt întru totul noi. El este original în predicare, iar modul lui practic de a predica pare a fi plin de duioşie şi de simţăminte profunde în tot ce spune”.[32] Nu este de mirare că Ellen White a declarat: „Dumnezeu… le-a dat acestor oameni [Jones şi Waggoner] o lucrare şi un mesaj de vestit, care este adevărul prezent pentru [illegible] acesta…. Oriunde ajunge mesajul acesta, roadele lui sunt bune”.[33]

Împotrivirea Duhului lui Dumnezeu

Ar fi frumos, dacă [illegible] capitol aici, dar istoria nu ne îngăduie să face[illegible]. Chiar dacă [illegible] Battle Creek primeau binecuvântările cereşti [illegible] lui Jones [illegible] Waggoner, împotrivirea încă era intensă. Ellen White [illegible] se bucura că „în cele din urmă, fratelui Jones i se deschisese o [illegible] să lupte centimetru cu centimetru pentru fiecare pr[illegible] de a le prezenta oamenilor adevărul”. Când a început Săptămâna de Rugăciune, Ellen White „a dorit mult să-i audă pe cei care consideraseră că este o virtute să se unească împotriva luminii şi a dovezilor, recunoscând îndemnurile Duhului lui Dumnezeu, renunţând la necredinţa lor şi venind la lumină”. Ea a ştiut că „dacă nu vor face astfel, calea lor va ajunge tot mai întunecată, deoarece lumina nemărturisită, nerecunoscută şi nefolosită ajunge să fie întuneric pentru cei care o refuză”. Cu cât aşteptau mai mult pentru a recunoaşte lumina pe care o dispreţuiseră, cu atât mai greu urma să le fie „a se întoarce şi a aduna razele ei după aceea…. Primul pas făcut pe calea necredinţei şi a respingerii luminii este periculos”:

> „Oamenilor le-a fost prezentat adevărul şi lumina preţioasă, dar cei ale căror inimi erau fost împietrite nu au primit nicio

binecuvântare. Ei nu s-au putut bucura de lumina care, dacă ar fi fost primită, ar fi adus libertate, pace, putere şi curaj pentru sufletul lor…”.[34] Dumnezeu lucra, dar aceia care merseseră pe o cale concepută de ei înşişi… s-au simţit tot mai îndreptăţiţi şi mai hotărâţi să se împotrivească. Cum să numim acest element? Este răzvrătire, la fel ca în zilele lui Israel…. **[192]**

Domnul a lucrat în mijlocul nostru, dar unii nu au primit binecuvântarea. Ei avuseseră privilegiul de a auzi predicarea cea mai conştiincioasă a Evangheliei şi ascultaseră mesajul pe care Dumnezeu îl dăduse slujitorilor Săi, dar inima lor a fost încuiată. Ei nu s-au întors la Domnul… ci şi-au folosit toate capacităţile pentru a căuta greşeli în mesaje şi mesageri şi întristaseră Duhul lui Dumnezeu….

Un blestem a fost pronunţat împotriva întregii necredinţe şi critici date pe faţă la Minneapolis şi, de asemenea la Battle Creek…. Dovezile pe care le întâlneau la fiecare pas şi care arătau că Dumnezeu lucra nu au schimbat atitudinea evidentă a acelor care porniseră chiar de la început pe o cale a necredinţei, care era o ofensă la adresa [illegible] ca ei înşişi puseseră această barieră – asemenea iudeilor – căutau ceva care să le întărească necredinţa şi să-i facă să pară [illegible] dreptate….

Daţi-vă la o parte din cale, fraţilor. Nu vă interpuneţi între Dumnezeu şi lucrarea Sa. Dacă voi înşivă nu [illegible] o răspundere faţă de acest [illegible] pregătiţi calea [illegible] aceia care simt această răspunde[illegible]

Satana face t[illegible] pentru a-i atrage pe aceia care cred adevărul prezent…, [illegible] acceptat un adevăr nepopular, care au avut [illegible] mari privilegii să cultive spiritul care va cuprinde întreaga lume. Chiar dacă se manifestă într-o măsură mai mică, totuşi acesta este acelaşi principiu care, atunci când pune stăpânire pe mintea oamenilor, duce la anumite rezultate sigure…. Rezultatul este acelaşi care a avut loc în experienţa iudeilor – o împietrire fatală a inimii.”[35]

Chiar la centrul lucrării din Battle Creek se manifesta împotrivire faţă de lumina trimisă de Cer.[36] În loc ca fraţii să pregătească o cale pentru marea strigare şi ploaia târzie, ei se interpuneau între Dumnezeu şi lucrarea Sa. Însuşi spiritul care îi determina pe oamenii din lume să voteze legi pentru a restrânge libertatea de conştiinţă se manifesta în Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea.

Dacă nu urma să aibă loc o schimbare, rezultatul avea să fie o împietrire fatală a inimii.

Putem fi recunoscători că, deşi Duhul lui Dumnezeu a fost întristat la Minneapolis şi la Battle Creek, Domnul nu a renunţat la biserica Sa. Necredinţa, spiritul de critică şi de împotrivire erau predominante în mijlocul fraţilor din conducere, şi totuşi poporul răspândit pretutindeni în ţară trebuia să aibă o şansă de a auzi mesajul cel mai preţios. În capitolele următoare, vom prezenta succint rezultatele ascultării şi acceptării acelui mesaj. **[193]**

NOTE FINALE CAPITOLUL 7

1 William C. White către O.A. Olsen, 27 noiembrie,1888; în *Manuscripts and Memories*, p.129.

2 William C. White către J.H. Waggoner, 27 februarie, 1889; în *Manuscripts and Memories*, p.136.

3 Ellen G. White, Manuscrisul 30, iunie 1889, „Experience Following Minneapolis Conference"; în *1888 Materials*, p.354-355. În *1888 Materials*, pagina 354, se află o notă de subsol adăugată la *Manuscript Release* nr.1216, care încearcă să diminueze impactul descrierii lui Ellen White cu privire la acest eveniment. Aparent, în loc de a crede ceea ce scrie Ellen White, cititorul este încurajat să citească mai degrabă pasaje din *Through Crisis to Victory: 1888-1901,* de A.V. Olson, al cărei titlu vorbeşte de la sine. Totuşi, trebuie să ne amintim că A.V. Olson a murit în 1963, cu trei ani înainte de a fi publicată cartea lui, dată la care cartea a ajuns să fie sub tutela Consiliului Ellen G. White Estate, avându-l ca secretar pe A.L. White.

4 *Ibid.*, p.355-356.

5 Vezi, Ellen G. White către R.A. Underwood, Scrisoarea 22, 18 ianuarie, 1889, şi Manuscrisul 30, iunie, 1889, şi Ellen G. White către Urian Smith, Scrisoarea 20, 6 ianuarie, 1891; în *1888 Materials*, p.241, 356-84. [illegible] asemenea, William C. White către Mary White, 24 noiembrie, 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.127. Acesta este un exemplu perfect cu privire la acela care a luptat împotriva lui Jones, deoarece credeau că era un extremist, atunci când vorbea despre subiecte reformei naţionale, sau despre libertatea religioasă, precum şi despre poziţionarea indiscutabila din partea lui Ellen White. În zilele noastre, există acuzaţii similare la adresa lui Jones, aduse de anumite persoane care declară că el a fost un extremist în fiecare domeniu al lucrării pentru libertatea religioasă. Totuşi, Ellen White nu a susţinut acuzaţiile lui Smith din 1888, nici nu se pare că ea l-a [illegible] în zilele noastre pe aceia care prezintă greşit întreaga [illegible] a fiind rea.

6 Ellen G. White către [illegible] Smith, Scrisoarea 2[illegible] 1891; în *1888 Materials*, p.847,848.

7 Ellen G. White, M[illegible] 30, iunie, 1889; în *1888 Materials*, p.356-357.

8 „Minutes of the G[illegible] Conference Committee", adunarea a cincisprezecea, 5 aprilie,1888.

9 William C. White către M[illegible] noiembrie, 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.126-127; şi „Battle Creek College Board Minutes", 22, 25 noiembrie,1888.

10 Ellen G. White, Manuscrisul 16, ianuarie 1889; în *1888 Materials*, p.259.

11 William C. White către Mary White, 24 noiembrie 24, 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.127.

12 *Battle Creek Daily Journal*, 11 decembrie,1888, p.3.

13 Ellen G. White, Manuscrisul 30, iunie, 1889; în *1888 Materials*, p.357-359.

14 I.D. Van Horn, „The Michigan State Meeting", *Review and Herald Extra*, 11 decembrie, 1888, p.780.

15 Ellen G. White, Manuscrisul 30, iunie, 1889; în *1888 Materials*, p.360.

16 Pentru informaţii cu privire la contextul în care s-au desfăşurat aceste evenimente, vezi, A.T. Jones, *The Sentinel Library*, *15 septembrie*, 1889; W.A. Blakely, *American State Papers Bearing on Sunday Legislation*, (Washington, D.C.: The Religious Liberty Association, 1911); Eric Syme, *A History of SDA Church-State Relations in the United States* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1973).

17 Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 81, 31 mai,1896; în *1888 Materials*, p.1565.

18 Ellen G. White, Manuscrisul 24, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.210.

19 William C. White către C.H. Jones, 18 mai,1887; în A.L. White, *The Lonely Years*, p.438. Este posibil ca observaţiile lui Jones sau Waggoner cu privire evenimentele legate de libertatea religioasă din acel timp să fi fost incluse în anexa de la ediţia din 1888 a cărţii *Tragedia veacurilor.* La pagina 565, Ellen White declară: „Catolicismul câştigă teren în toate direcţiile". O notă de subsol face trimitere la anexă, pentru informaţii suplimentare. La pagina 573, Ellen White declară că „în evenimentele care se desfăşoară acum în Statele Unite pentru a obţine o susţinere a statului din partea instituţiilor şi a bisericii, protestanţii merg pe urmele papalităţii". De asemenea, pentru informaţii suplimentare, cititorul este îndrumat să citească anexa care nu s-a aflat anterior în *Spirit of Prophecy*, vol.4, ediţia 1884. În conformitate cu White Estate, este foarte probabil ca Jones sau Waggoner să fi scris aceste note din anexa cărţii. Ambele note au fost înlăturate din ediţia 1911 a cărţii *Tragedia veacurilor*, probabil pentru că nu mai reprezentau evenimentele din acel timp. Ideea este că ediţia 1888 a cărţii *Tragedia veacurilor* a fost publicată exact pentru acel timp (1888), pentru a-i avertiza pe cititori cu privire la lucrurile care se întâmplau în Statele Unite şi în întreaga lume. Ellen White a avut suficientă încredere în Jones şi Waggoner încât a îngăduit ca notele lor să fie adăugate în anexă. De asemenea, este o realitate faptul că Dumnezeu trimitea mesajul cel mai preţios pentru a pregăti biserica în scopul [illegible] acelaşi mesaj în lume. Din nefericire, ediţia 1888 a cărţii *Tragedia veacurilor* a [illegible] o perioadă neatinsă timp de aproape doi ani în biroul editurii Review and Herald, [illegible] rând ca [illegible] al împotriviri faţă de mesaj şi mesageri.

20 Vezi *The Sentinel of Liberty*, 15 septembrie, 1889. Oare este posibil ca noi, adventiştii, să nu ne dăm seama câ[illegible]lt Îi datorăm lui Dumnezeu pe [illegible]l-a trimis pe A.T. Jones spre a apăra biserica şi, de asemenea, întreaga naţiune, [illegible]ul libertăţii religioase? Totuşi, nimeni nu poate e[illegible] contribuţia lui Jones în dome[illegible]rtăţii religioase, fără a citi mai întâi lucrările lui, din [illegible] au fost retipărite [illegible] rând de către asociaţii religioase independente de [illegible]ă). Cu toa[illegible]prezent s-a dezvoltat un nou interes. Recent, revist[illegible] a scris unul din discursurile lui Jones, împreună cu următoarele rânduri intitul[illegible] Patriotism in the United States", şi l-a trimis abonaţilor ei. „În fiecare an [illegible] Religious Liberty Association (Asociaţia nord-americană pentru [illegible]ă medalia A.T. Jones celor care urmează cel mai bine exemplul contribu[illegible] Jones în domeniul libertăţii religioase. Această contribuţie cuprinde: a) dispoziţia de a rosti adevărul cu putere, folosind propriile talente în cercetarea practică, scrieri, discursuri şi organizarea unor activităţi pentru promovarea libertăţii, precum şi dovedirea prin fapte a unei dedicări faţă de principiul evanghelic al libertăţii religioase" (http://religiousliberty.info/article.php?id=ll, 10 martie, 2010).

21 Ellen G. White, „The Approaching Crisis", *Review and Herald Extra*, 11 decembrie,1888, p.4. În *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, George Knight prezintă ideea că „adventiştii de ziua a şaptea nu au ignorat semnificaţia legilor propuse de Blair". De asemenea, el spune că „intensitatea emoţională a participanţilor la Conferinţa Generală din 1888" s-a datorat în mare parte „faptului că adventiştii simţeau că… se confruntau deja cu timpul sfârşitului". Prin urmare, „nu este dificil să înţelegem de ce unii dintre conducătorii adventişti au reacţionat violent şi conduşi de emoţii" faţă de prezentările lui Jones şi Waggoner (p.32-33). Totuşi, Ellen White oferă o perspectivă mai echilibrată. Probabil că mulţi adventişti erau conştienţi din punct de vedere intelectual de evenimentele care aveau loc, dar

străjerii erau „adormiţi”, „nepregătiţi” şi „nu conştientizau pericolul care îi ameninţa” (*op. sit.,* p.4).

22 Ellen G. White, „David's Prayer”, „Sermon”, 8 decembrie, 1888, *Review and Herald*, 18 decembrie, 1888, p.786-787.

23 Ellen G. White, „Our Duties and Obligations”, *Review and Herald*, 18 decembrie, 1888, p.794-795.

24 Ellen G. White, „The American Sentinel and Its Mission”, *Review and Herald*, 18 decembrie, 1888, p.791.

25 Ellen G. White, „Revival Work in the Battle Creek Church”, Review and Herald, 12 februarie, 1889, p.106-107. „Mesajul de la 1888”, prezentat de Jones şi Waggoner, a fost foarte strâns legat de subiectul libertăţii religioase şi de lucrarea Duhului Sfânt pentru pregătirea unui popor care să stea în picioare în ziua lui Dumnezeu. Faptul că legile duminicale erau mai aproape de adoptare, decât fuseseră oricând înainte în istoria americană constituia o dovadă puternică şi convingătoare că Dumnezeu începuse să reverse ploaia târzie (mesajul cu privire la Hristos, Neprihănirea noastră) şi că marea strigare era pe punctul de a fi vestită cu o putere fără precedent.

26 *Ibid.*

27 Ellen G. White, Manuscrisul 30, iunie 1889; în *1888 Materials*, p.378-379. Nu trebuie să uităm că marele duşman lucrase aproape 1500 de ani prin intermediul bisericii papale nu numai pentru a anula Legea lui Dumnezeu, ci şi pentru a călca în picioare credinţa lui Isus, odată cu înlăturarea libertăţii de conştiinţă: „Papalitatea este bine pregătită să împlinii dorinţele tuturor acestor oameni. Ea este pregătită pentru două categorii de [illegible] cuprinzând aproape întreaga lume – cei care doresc să fie mântuiţi prin meritele lor şi cei [illegible] să fie mântuiţi în păcatele lor. În aceasta constă secretul puterii ei”. De asemenea, Biser[illegible] a anatemizat «pe aceia care afirmă libertatea de conştiinţă şi libertatea închinării [illegible]», precum şi «pe toţi cei care susţin că biserica nu poate folosi forţa»” (Ellen G. White, *Tra[illegible]acurilor*, p.572,564). Cele trei sol[illegible]eşti contrazic astfel de idei false, proclamând poruncile [illegible]mnezeu şi credinţa lui Isus şi apăr[illegible]tatea de conştiinţă pentru toţi cei ce consideră că Saba[illegible]n semn.

28 Ellen G. White, [illegible] Work in the Battle Creek Chur[illegible]*eview and Herald*, 12 februarie, 1889, p.106-107. Arthur L. [illegible] Săptămâna de R[illegible]ie planificată în perioada 15-22 decembrie a durat, în realitate, [illegible] (*The Lonely Yea[illegible]*

29 Ellen G. White, M[illegible]unie, 1889; în [illegible], p.367.

30 Ellen G. White, M[illegible] diary, decembrie, 1888, în Arthur L. White, *The Lonely Years*, p.421.

31 *Ibid.*

32 Daniel T. Jones către J.W. [illegible] Această descriere a lui A.T. Jones se deosebeşte de multe dintre celelalte descrieri făcute de istoricii moderni. Vezi, de asemenea, Capitolul 6, nota de final 6.

33 Ellen G. White, Manuscrisul 24, noiembrie 1888; în *1888 Materials*, p.228.

34 Această descriere este aproape identică aceleia făcute de Ellen White în *Early Writings*, când vorbeşte despre oamenii care L-au urmat pe Hristos în sfânta sfintelor şi au spus: „«Tatăl meu, dă-ne Duhul Tău». Atunci, Isus a suflat asupra lor Duhul Sfânt. În acea suflare era lumină, putere şi multă dragoste, bucurie şi pace” (p.55).

35 Ellen G. White, Manuscrisul 30, 30 iunie, 1889; în *1888 Materials*, p.366-369, 378-379, 381.

36 Mai sunt şi alţi factori existenţi în Battle Creek, care i-au împiedicat pe unii să asculte şi să accepte mesajul prezentat. Fusese planificat un program de Crăciun, care implica mulţi copii îmbrăcaţi în costume speciale. În notele ei aflate în jurnalul din 24 decembrie, Ellen White şi-a exprimat următoarea îngrijorare: „Se fac multe pregătiri la sanatoriu, iar din acest motiv un mare număr de oameni nu a fost prezent [la adunările Săptămânii de Rugăciune] (Manuscrisul 25, decembrie 1888, nepublicat). Ellen White şi-a exprimat îngrijorarea cu privire la marea cantitate de „timp şi muncă” investită în pregătirea programului. „În timp ce se făceau aceste eforturi istovitoare pentru a pregăti spectacolele, adunările erau lipsite de interesul cel mai profund care ar fi trebuit să le angajeze atenţia şi care făcea necesară prezenţa fiecărui suflet, ca nu cumva să piardă ceva din mesajul pe care îl trimitea Domnul”. Deoarece

simţea timpul profetic în care trăiau şi înţelegea mesajul adevărului prezent care era vestit, Ellen White i-a îndemnat pe profesori să înţeleagă lumina, în scopul de a o transmite mai departe copiilor: „Oh, instructorii Şcolii de Sabat trebuie să fie pe deplin umpluţi cu spiritul mesajului pentru timpul acesta, vestind acest mesaj în toate activităţile lor…. Lucraţi pentru mântuirea lor [copiilor], îndrumaţi-i spre Isus care i-a iubit aşa de mult, încât Şi-a dat viaţa pentru ei. Repetaţi-le asigurarea preţioasă pe care le-a dat-o Dumnezeu Însuşi (Exod 34,6-7 – citat). Domnul Isus trebuie să le fie prezentat copiilor în mod simplu, ca fiind Mântuitorul care iartă păcatul, oferind dincolo de perdea sângele Său ispăşitor…. Spuneţi-le că este zadarnic să creadă că pot să ajungă mai buni prin propriile puteri şi prin promisiunea de a se schimba, deoarece acest fapt nu va îndepărta nicio pată a păcatului, dar calea de a obţine simţământul păcatului şi adevărata pocăinţă este aceea de a se încredinţa aşa cum sunt în braţele milei şi dragostei declarate şi descoperite de Dumnezeu” (Scrisoarea 5, decembrie 26, 1888; *Manuscript Releases*, vol.19, p.300-305). **[197]**

Capitolul 8

Redeşteptările spirituale din 1889 – 1

Redeşteptarea şi reforma – rezultatul acceptării celui mai preţios mesaj

„Timpul este preţios şi există un mesaj care trebuie să ajungă la acest popor”.[1] Acestea sunt cuvintele pe care Ellen White le-a spus prezbiterilor bisericii din Battle Creek, care veniseră să o întrebe în decembrie 1888 în legătură cu faptul de a-i acorda lui Jones posibilitatea de a predica în Tabernacol. Datorită insistenţelor Elenei White, nu numai că lui Jones i-a fost îngăduit să predice în Tabernacol, dar, de asemenea, în conformitate cu prevederile Comitetului Conferinţei Generale (al cărui preşedinte era William C. White), Jones a putut să predea cursuri la colegiul din Battle Creek.

Pe parcursul [illegible] care a urmat după Sabatul de Rugăciune din decembrie, în Battle Creek, Ellen White, A.T. Jones şi E.J. Waggoner au prezentat mesajul preţios al [illegible] de pretutindeni încă înţeleasă. În primăvara şi vara următoare, au fost organizate trei [illegible] pastorale. În timpul verii, Jones şi Waggoner au [illegible] poliţii vorbiri în câteva adunări de tabără, alături de Ellen White. De [illegible] altul, care au avut loc în Conferinţele locale, nu au [illegible] dificultăţi, totuşi Dumnezeu a continuat să caute o modalitate de a revărsa Duhul Sfânt asupra bisericii Sale apatice. Rezultatele tuturor acestor adunări au fost publicate în *Review* şi, pentru a fi apreciate pe deplin, ar trebui să fie citite. Sesiunea Conferinţei Generale de la sfârşitul lunii octombrie a fost punctul culminant al activităţilor din acel an.

Când ne vom ocupa mai îndeaproape de aceste institute pastorale şi adunări de tabără, va fi necesar, de asemenea, să acordăm o atenţie deosebite mesajelor prezentate de Jones şi Waggoner. Unii istorici moderni au sugerat că mesajele prezentate de Jones şi Waggoner în 1888 au început să se schimbe dramatic, imediat după ce au plecat de la Minneapolis, trecând de la ceea ce **[198]** declarau ei a fi Evanghelia Reformaţiunii – aşa cum este înţeleasă în zilele

noastre de către mulţi evanghelici – la o concepţie romano-catolică a neprihănirii prin credinţă.[2*]

South Lancaster, Massachusetts

Adunările din South Lancaster au avut loc în 11 şi 12 ianuarie şi, în conformitate cu Ellen White, „rezultatele au fost bune". Biserica a fost „plină de oameni care veniseră să beneficieze de adunări". La adunări nu au fost prezenţi doar numeroşi delegaţi din statele din nord-est, ci şi noi convertiţi. A.T. Jones „a lucrat cât se poate de serios pentru oameni", predicând de două ori, iar uneori chiar de trei ori pe zi. Ellen White a vorbit despre puterea care a însoţit adunările, spunând: „Am avut acelaşi spirit şi aceeaşi putere care au însoţit vestirea primei şi celei de a doua solii îngereşti…. Slujitorii lui Dumnezeu au predicat cu zel şi cu puterea Duhului lui Dumnezeu, despre nădejdea care a fost pusă înaintea noastră în Evanghelia. Dragostea lui Isus şi neprihănirea lui Hristos au fost prezentate, iar acestea sunt înţelese cu atâta claritate şi primite prin credinţă…. Oh, aceasta este hrana tare dată la vreme potrivită, de la început şi până la sfârşit". În timpul acestor adunări, Ellen White fusese îngrijorată ca nu cumva cei adunaţi acolo „să-şi închidă inima faţă de razele preţioase de lumină ce vin de la", pe care Dumnezeu le trimitea:

> „Mulţi par să simtă că au de făcut o anumită lucrare ei înşişi, înainte de a putea veni la Hristos pentru a primi mântuirea Sa. Ei par a crede că Isus va veni în ultimă clipă în ajutorul lor şi le va da ajutor, printr-o revărsare a puterii Sale, la sfârşitul unei vieţi întreagă. Li se pare dificil a înţelege că Hristos este Mântuitor deplin şi întru totul capabil să-i mântuiască până la capăt pe cei care vin la Dumnezeu prin El."[4]

Cu toate acestea, când au fost predicate mesajele adevărului prezent, inimile au fost sensibilizate: „Noi am simţit importanţa de a-L prezenta pe Hristos ca pe un Mântuitor care nu Se află undeva departe, ci aproape…. Mulţi, chiar şi printre pastori, înţelegeau adevărul aşa cum este el în Isus, într-o lumină pe care nu o înţeleseseră niciodată înainte. Ei L-au văzut pe Hristos ca pe un Mântuitor care iartă păcatul, iar adevărul ca fiind un element care sfinţeşte sufletul". Ca rezultat, mulţi au fost „convinşi că, în lumina Legii, erau nişte păcătoşi". Ei şi-au dat seama că „se încrezuseră în propria neprihănire", pe care acum o vedeau ca fiind „asemenea unei haine murdare, în comparaţie

cu neprihănirea lui Hristos". Ellen White a descris bucuria din cer, datorită unui astfel de eveniment: **[199]**

> „Pe întregul parcurs al adunărilor, pe măsură ce căutau să se apropie de Dumnezeu, oamenii au dovedit fapte de pocăinţă, mărturisindu-şi unii altora ce anume greşiseră prin cuvinte sau fapte….
>
> Solia pe care Domnul a trimis-o pentru poporul din zilele noastre , a fost prezentată în cuvântări….
>
> Atât studenţii, cât şi profesorii s-au împărtăşit în mare măsură din binecuvântarea lui Dumnezeu. Îndemnurile profunde ale Duhului lui Dumnezeu au fost simţite aproape în fiecare inimă. Cei care au participat la adunări au mărturisit în general că au câştigat o experienţă care depăşea tot ce ştiuseră până atunci….
>
> Nu am văzut niciodată o lucrare de redeşteptare care să progreseze cu atâta amploare, şi totuşi să rămână atât de liberă de o agitaţie emoţională necuviincioasă. Nu a fost adresat niciun apel insistent. Oamenii nu au fost chemaţi să vină în faţă, dar s-a manifestat o înţelegere solemnă a faptului că Hristos nu a venit să-i cheme la pocăinţă pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi…. Se părea că respiram însăşi atmosfera cerului. Îngerii păreau realmente în jur…. Domnul era prezent în mijlocul poporului Său. În cer, în mijlocul îngerilor era bucurie pentru păcătoşi pocăiţi, care se întorseseră la Tatăl.

În ultimul Sabat, [illegible] dimineaţă, A.T. Jones a vorbit cu „o mare putere", iar Ellen [illegible] vorbit după-amiază, „cu o mare libertate de exprimare". A fost „unul dintre [illegible] mai preţioase" pentru sufletul lor:

> „Am simţit că respiram atmosfera cerească, iar Hristos a fost cu adevărat găsit de toţi cei ce Îl căutau. Aceasta a fost într-adevăr o revărsare minunată a Duhului lui Dumnezeu, dovedindu-ne ce anume este Domnul dornic să facă pentru poporul Său, care crede în Isus în mod personal".[6]

La un an după aceea, în timpul unui institut pastoral, Ellen White le-a amintit fraţilor cele întâmplate la South Lancaster. De asemenea, ea a făcut comparaţie cu puterea care însoţise mesajul vestit în 1844:

„Cei care au fost la South Lancaster iarna trecută ştiu că Duhul lui Dumnezeu a lucrat în biserică şi în şcoală. Aproape fiecare student a fost impresionat de puterea cerească, iar mărturiile vii care au fost prezentate nu au fost depăşite nici chiar de mărturiile de dinaintea dezamăgirii din 1844. La South Lancaster, mulţi au învăţat ce înseamnă a-şi preda inima lui Dumnezeu – ce înseamnă a fi convertit."[7]

Acestea au fost rezultatele „revărsării Duhului lui Dumnezeu" asupra poporului Său – rezultate care ar fi avut loc într-o măsură mult mai mare în mijlocul **[200]** conducătorilor, la Minneapolis, dacă nu ar fi intervenit acea împotrivire. La scurt timp după aceea, privind înapoi asupra experienţei din South Lancaster şi de la alte adunări care s-au desfăşurat pe parcursul anului, Ellen White a menţionat din nou privilegiul de a lucra împreună cu Jones şi Waggoner. Spre deosebire de caracterizările moderne care le-au fost atribuite cu referire la acea perioadă a lucrării lor, ea a descris modul în care a lucrat Dumnezeu, astfel:

„Eu am călăto[illegible] loc în loc participând la adunările în care a fost predicat me[illegible] neprihănirii lui Hristos. Am considerat a fi un privilegiu să sta[illegible]turi de fraţii mei [Jones s[illegible]Waggoner] şi să îmi prezint mărtur[illegible] privire la mesajul pentru [illegible]po. Am văzut că puterea lui Dum[illegible]ez[illegible]a însoţit mesajul ori[illegible]ost predicat. Nu aţi putea să-i fac[illegible]ii din South [illegible]să creadă că nu li s-a prezentat [illegible]l lumînii [illegible]şi-au mărturisit păcatele şi şi-au [illegible]ihănirea [illegible]Hristos. Dumnezeu Şi-a întins braţul pentru a[illegible]lucrare [illegible]"[8]

Chicago, Illinois

La sfârşitul lunii martie, Jones a călătorit la Chicago pentru a o întâlni pe Ellen White în vederea desfăşurării unei adunări de două săptămâni. Spre deosebire de adunările din Lancaster, unde oamenii au acceptat imediat frumosul mesaj, majoritatea celor prezenţi la adunarea din Chicago au fost pastori. „Cu o săptămână înainte, avusese loc o întrerupere a adunărilor. Totuşi, binecuvântarea lui Dumnezeu s-a revărsat asemenea unui val de slavă". Cei care au participat la adunări au fost „îndrumaţi spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii". „Îndemnurile profunde ale Duhului lui Dumnezeu" au fost simţite şi, la fel ca în toate celelalte locuri unde a fost prezentat

mesajul". Acest fapt „a condus la mărturisirea păcatelor şi la renunţarea la nelegiuire".[9] Ellen White a descris adunările în felul următor:

„Fratele A.T. Jones a lucrat cu credincioşie pentru a-i învăţa pe cei adunaţi şi pentru a frânge Pâinea Vieţii pentru sufletul lor. Ne-a părut rău nu numai pentru că nu toate bisericile adventiste de ziua a şaptea au avut posibilitatea de a primi această lumină preţioasă a adevărului, prezentat cu atâta claritate, ci şi pentru că nu au avut aceeaşi posibilitate şi celelalte biserici, indiferent de credinţa şi doctrinele lor. Eu ştiu că înţelegerea Planului de Mântuire, definită cu atâta claritate şi simplitate, ar fi fost o hrană îmbelşugată pentru foarte multe suflete care nu împărtăşesc credinţa noastră.

Noi am lucrat stăruitor şi perseverent pentru a încuraja credinţa fraţilor noştri. Această lucrare a părut a fi la fel de dificilă, precum ar fi fost aceea de a învăţa un copil să facă singur primii paşi…. Duhul Sfânt a convins inima bărbaţilor şi femeilor."[10] **[201]**

„Am fost profund recunoscători pentru binecuvântarea lui Dumnezeu, care a venit asupra adunărilor de aici... oh, cât de greu a fost să-i învăţăm pe oameni să îşi abată privirile de la ei înşişi şi să le îndrepte spre Isus, neprihănirea Sa...

Inima mea a fost cuprinsă de bucurie când i-am auzit pe oameni recunoscând că primiseră o educaţie greşită cu privire la credinţă, pe care nu o auziseră niciodată mai înainte. Sufletul lor era eliberat, păcatele lor erau iertate, dragostea lui Isus se afla în inima lor… dând pe faţă mărturie despre lucrarea Duhului Sfânt şi harul lui Hristos în suflet. Sabatul a fost prezentat pentru ca o bucurie şi o binecuvântare. Am salutat [illegible] pline de recunoştinţă, ca fiind cel mai bun Sabat de care ne-am bucurat vreodată."[11*]

Acum, după ce a venit iluminarea Duhului lui Dumnezeu, toţi par să înveţe rapid…. În prezent, într-o singură zi se face mai mult bine, decât se făcea înainte într-o săptămână întreagă…. Toţi regretă că au fost neştiutori atât de mult timp cu privire la ce anume constituie adevărata religie…; că adevărata religie însemna a depinde în întregime de neprihănirea lui Hristos şi nu de faptele meritorii".[12]

Nu a avut loc „nicio izbucnire de fanatism, ci mai degrabă pacea şi bucuria de origine cerească". În mijlocul celor care şi-au mărturisit păcatele

s-au aflat unii care se împotriviseră mesajului la Minneapolis. Acum, după ce au văzut rezultatele „lucrărilor profunde ale Duhului lui Dumnezeu” în inima celor nou convertiţi, ei au început să îşi dea seama într-o anumită măsură ce anume pierduseră la Conferinţa Generală. Chiar şi fratele Kilgore a înţeles „greşelile pe care le-a făcut la Conferinţa de la Minneapolis”, plângând şi bucurându-se pentru noua lui experienţă. El şi-a descris experienţa în *Review*, exprimându-şi recunoştinţa pentru aceste adunări. „Lucrarea lui Ellen White şi a fratelui Jones a fost foarte preţuită de fraţii noştri. Explicarea clară şi convingătoare a adevărului îndreptăţirii prin credinţă, aşa cum a fost făcută de fratele Jones, a fost cu adevărat o hrană dată la vreme potrivită”. În ciuda mărturisirilor făcute, Ellen White a ştiut că „un număr mult mai mare” ar fi trebuit să participe la adunările în care „fratele Jones îi învăţase cu răbdare pe oameni”.[13*]

La începutul lunii aprilie, când adunările din Chicago s-au apropiat de încheiere, pentru Ellen White era evident că acest mesaj trebuia să fie prezentat în mari adunări de tabără pe parcursul verii. Ea fusese invitată să meargă în Kansas în luna mai [illegible] scopul de a participa la o adunare a pastorilor pentru trei săptămâni, [illegible] urma o săptămână de adunări de tabără. După adunările din Kan[illegible] urma [illegible] participe la o adunare de tabără din Williamsport, Pennsy[illegible] într-o scrisoare adresată fiului ei, William C. White, **[202]** ea şi-a e[illegible]at îngrijorarea că membri[illegible]wa urmau să piardă binecuvântarea dacă [illegible] nevoită să rămână prea [illegible]mp într-un singur loc, şi totuşi încă nu primi[illegible] o invitaţie de la condu[illegible] din Iowa. De ce? Fraţii Morrison şi Nicola „co[illegible] conferinţa” at[illegible]timp, „până când nu a mai rămas decât puţi[illegible]let în ea”:

> „Willie, sunt tu[illegible] pentru [illegible] oi din Iowa. Ce au făcut ele, pentru a fi ne[illegible] vizitate? Oile nu trebuie să fie pedepsite pentru păcatul păstorului. Inima mea este îndurerată, când mă gândesc la cei care lucrează pentru bisericile din Iowa. Oare nu au putut fi organizate adunări de tabără, pentru ca fratele A.T. Jones să poată merge împreună cu mine în Iowa? Noi am fi putut să mergem, fără să aşteptăm ca aceşti păstori orbi să-şi anunţe dorinţa să venim. Tu ştii că ţi-am spus că oamenii m-au invitat prin vot să particip la adunarea de tabără din Iowa. Eu voi merge, dacă se pot face aranjamente ca fratele Jones să mă poată însoţi….”[14*]

„Eu cred că pastorul A.T. Jones ar trebui să participe la marile noastre adunări de tabără şi să le prezinte atât oamenilor noştri, cât

şi celor din afară, subiectul preţios al credinţei şi al neprihănirii lui Hristos. În acest subiect se află un potop de lumină, iar dacă el merge doar la adunările colportorilor, cum poate lumina aceasta să ajungă la numărul cel mai mare cu putinţă? Nu poţi să te aştepţi ca vreunul din colportori să fie capabil de a prezenta subiectul acesta în lumina în care îl prezintă el.[15*] Eu cred că, prin faptul că el nu participă la adunările de tabără, bisericilor li se răpește lumina şi mesajul pentru timpul prezent.

Cei din afară trebuie să înţeleagă faptul că noi predicăm atât Evanghelia, cât şi Legea, iar ei se vor bucura de aceste adevăruri şi mulţi vor trece de partea adevărului."[16]

Ottawa, Kansas

În data de 6 mai, Ellen White a plecat din Battle Creek, îndreptându-se spre Ottawa, Kansas, pentru a participa la adunarea pastorală care era deja în curs de desfăşurare. Dorinţa [illegible] Jones să aibă permisiunea de a vorbi i-a fost îndeplinită, dar încă înainte de a ajunge la faţa locului, „în prima noapte", i-a fost descoperită „adevărata stare a lucrurilor". Influenţa de la Minneapolis fusese adusă din Iowa [illegible] lucrarea ei continua pentru a anula efectul lucrărilor lui A.T. Jones şi însăşi lucrarea ei.[17] „Câţiva fraţi au venit acolo pregătiţi să se împotrivească ideilor [illegible] care le prezenta pastorul Jones".[18] „Vrăjmaşul lui Hristos şi al oricărei neprihăniri" îi inspirase pe aceşti oameni să vină „pregătiţi pentru a aduce în tabără [illegible] același spirit care [illegible] atât de evident" la Conferinţa Generală.[19]

„Atmosfera era [illegible] iar „inima" Lui" Ellen White „era atât de slăbită, încât îi era dificil să [illegible] „Rugăciunea ei continuă către Dumnezeu" era ca El să [illegible] tală, fizică şi spirituală spre a putea fi o binecuvântare pentru oameni. „Agenţii puternici care lucrau continuu pentru a se împotrivi acelora care sunt trimişi cu mesaje de avertizare, mustrare sau încurajare" erau prezenţi acolo, iar oamenii care „ar fi trebuit să devină mai puternici prin primirea luminii" urmau a „ajunge mai slabi prin respingerea ei".[20]

A doua zi, miercuri, 8 mai, Ellen White a participat la adunarea de dimineaţă şi „a prezentat o mărturie hotărâtă, îndemnându-i pe toţi cei prezenţi să nu repete experienţa de la Minneapolis şi să nu fie asemenea celor descrişi de apostolul Pavel în Evrei 4,2". Ea „i-a îndemnat să-şi umilească inima înaintea lui Dumnezeu, să renunţe la păcatele lor prin pocăinţă şi mărturisire şi să primească mesajele pe care Dumnezeu li le trimite prin slujitorii rânduiţi de El". În dimineaţa următoare, ea a simţit că era necesar să vorbească din nou

despre acest subiect într-o modalitate „mai explicită”. De data aceasta, ea a vorbit direct inimii ascultătorilor:

> „Am fost călăuzită să vorbesc într-un mod mai deschis despre conferinţa care a avut loc la Minneapolis şi despre spiritul pe care fraţii noştri l-au adus la acea conferinţă. Am simţit că nu era suficient să mai vorbesc în termeni generali, exprimând adevăruri cu care ascultătorii ar fi putut fi de acord, dar care nu ar fi pătruns adânc în încăperile inimii. Lucrarea care trebuia să fie îndeplinită făcea necesar ceva mai mult decât nişte cuvinte măgulitoare, deoarece Dumnezeu urma să mustre orice ar fi semănat cu spiritul şi influenţa care au fost aduse la Minneapolis – îndoieli, bănuieli rele, jocuri de cuvinte, întoarcerea spatelui faţă de mustrările directe ale Duhului lui Dumnezeu şi tratarea acestora ca pe nişte poveşti uşoare, ridiculizarea, răstălmăcirea şi căutarea de greşeli de exprimare.”[21]

Ellen White a descris [illegible] lucrurile avusese loc la Minneapolis, felul în care oamenii veniseră „cu mintea [illegible] de amăgire şi de impresii false”. Ea le-a spus că „Jones şi Waggoner prezentaseră o lumină preţioasă pentru oameni, dar prejudecăţile şi [illegible]edinţa” închisesera inimile pentru a nu lăsa să pătrundă în ele nimic din ceea ce venea din această direcţie”. Ea a relatat cum fusese pe punctul de [illegible] de la conferinţă, când „un mesager” venise şi îi spusese să stea la [illegible]. El o dusese [illegible] şi îi arătase ce se spunea împotriva ei şi [illegible] lui Jones şi Waggoner. Ea a relatat cum îi fusese descoperit totul [illegible] unei stări [illegible]gerări” şi cum se asemăna cu felul în care poporul lui [illegible] fusese [illegible] pe parcursul istoriei marii lupte. Ea le-a descris felul în [illegible] unsese în biserică, **[204]** felul în care lucrarea ei la conferinţă fusese „desconsiderată de către aproape toţi”, faptul că „răzvrătirea era populară” şi că „modul lor de a se comporta a fost o insultă la adresa Duhului lui Dumnezeu”.[22]

Vorbirea directă a lui Ellen White nu a rămas fără efect. Fratele Hall, preşedintele Conferinţei Kansas, s-a ridicat în picioare şi a declarat public că tot ce spusese Ellen White era corect. „Încrederea lui în Mărturii” era întărită, deoarece el a fost prezent „tocmai în camerele pe care le-a menţionat ea”. El făcuse o greşeală, „punându-şi o încredere necondiţionată” în „fraţii din lucrarea pastorală”, tratându-i cu consideraţie şi crezând ce au spus ei.[23*] De asemenea, fratele McReynolds „a mărturisit că descrierea făcută de sora White era adevărată până la ultima literă”. El îi mărturisise personal lui Ellen

White propria greşeală, iar acum o făcuse public. Din nefericire, adunarea a trebuit să se încheie înainte de a „putea să ajungă mai departe”.[24]

Ellen White era epuizată. Uneori, „a fost foarte deprimată” şi „s-a luptat cu slăbiciunea”, până când s-a ridicat înaintea oamenilor şi i s-a dat putere să vorbească.[25] În acea joi după-amiază, ea a vorbit din nou, iar cei care veniseră pentru a primi o binecuvântare au fost binecuvântaţi, dar cei „care urmăreau să găsească greşeli şi ale căror inimi erau închise în necredinţă au considerat că sora White nu a vorbit cu multă putere”.[26] Încă de la conferinţa din Minneapolis, se răspândiseră zvonuri că „sora White mărturisise că făcuse greşeli şi manifestase un spirit greşit în unele din remarcile ei de la acea adunare”. Declaraţiile ei puternice din acea dimineaţă zguduiseră încrederea unora în ea, iar printre ei se afla şi J.S. Washburn.[27]

J.S. Washburn

J.S. Washburn

J.S. Washburn era un pastor hirotonit din Iowa, în vârstă de 33 de ani. El fusese la conferinţa de la Minneapolis şi, în conformitate cu propria declaraţie, „[era] unul dintre cele trei pătrimi din pastorii care s-au împotrivit noii lumini”. El mersese la adunarea de la Minneapolis „cu prejudecăţi în favoarea «vechii» concepţii despre «legea» din Galateni şi era „de partea lui Morrison şi Butler”. El considera că Jones şi Waggoner „subminau [...] dar „nu a putut să [...] în care [...] ca A.T. Jones” putea să se roage aşa cum se [...] „şi a zis în sinea lui: «El se roagă ca şi când Îl cunoaşte pe Domnul [...]»”.[28]

Washburn a fost alătur[...] care era recunoscut nu numai pentru împotrivirea lui faţă de Waggoner la Minneapolis, dar şi pentru că „diminua importanţa Spiritului Profetic”. La Minneapolis, când au abordat-o amândoi pe Ellen White, „ea nu a vrut să le dea niciun sfat, ci a zis: «Fraţilor, sfatul meu nu are nicio greutate în Iowa!»” Ulterior, Washburn „a hotărât să o abordeze singur”, iar „răspunsul ei simplu” a părut să-i aducă o oarecare uşurare sufletească. Cu toate acestea, J.H. Morrison a decis să plece mai devreme de la conferinţa din Minneapolis, spunându-i lui Washburn, în particular, următoarele: „Urmează să încerce şi să mă forţeze să recunosc că greşesc. Prin urmare, plec”.[29]

În iarna anului 1889, Washburn s-a luptat cu îndoiala şi descurajarea: „«Noi nu avem un profet! Ea nu poate fi profet, dacă acei doi oameni [Jones şi Waggoner] o influenţează în felul acesta», a gândit în sinea lui”. Chiar şi

adunările lui de evanghelizare au fost lipsite de succes. El „a pierdut interesul mulţimii” şi a botezat numai patru sau cinci persoane. Astfel, „îndoielile i-au revenit cu putere”. Într-o noapte, a ieşit afară, a îngenuncheat şi „s-a rugat cu disperare”. „El a gândit că, dacă acest popor păzeşte poruncile lui Dumnezeu, atunci trebuie să aibă Spiritul Profeţiei. Totuşi, poporul nu putea să aibă Spiritul Profeţiei, dacă profetul era amăgit de doi tineri pentru a merge pe calea lor….«Dacă există un Dumnezeu, ajută-mă să cred», s-a rugat el”. Aceasta a fost adâncimea la care căzuse Washburn înainte de Minneapolis.[30]

S-a întâmplat ca Washburn să călătorească în acelaşi tren cu A.T. Jones, pe drumul lor spre adunările din Kansas. Chiar dacă Washburn avea „îndoieli cu privire la faptul că A.T. Jones era «pe calea cea bună» şi credea că el „greşea la fel ca E.J. Waggoner”, totuşi era foarte impresionat de „victoria recentă a lui Jones la Washington” cu privire la legea duminicală propusă de Blair. **[206]** Deoarece el însuşi era interesat de domeniul juridic şi politic, Washburn „s-a prezentat lui A.T. Jones, oarecum cu teamă, dar a constatat că acesta era foarte prietenos şi bun”. Washburn a început să-l placă, a mers cu el la adunare [în Kansas], a petrecut [illegible] sfârşitul de săptămână cu el şi au făcut plimbări pe malul râului, vorbind foarte mult”.[31]

Totul părea că [illegible] pentru Washburn la întrunirea din Kansas, până când a sosit Ellen White şi a vorbit la adunările de dimineaţa devreme, declarând: „Nu vremea ca să ajungă nimic din ceea ce a fost de la Minneapolis. Dacă J.H. Morrison şi Henry Nicola nu se pocăiesc şi [illegible] convertiţi, nu vor fi mântuiţi niciodată!” Washburn a fost „şocat să o audă vorbind atât de dur la adresa conducătorilor [illegible]”. „Ea greşea”, a gândit el. Washburn a fost „supărat din nou, [illegible] îndoieli au revenit, odată cu „spiritul de la Minneapolis”. El s-a hotărât să viziteze pe Ellen White şi să clarifice lucrurile pentru totdeauna.[32]

Ellen White a răspuns [illegible] şi l-a invitat să o viziteze. Washburn şi-a exprimat deschis îngrijorarea faţă de Ellen White. El i-a spus că „întotdeauna crezuse că ea era un profet, dar era tulburat de episodul de la Minneapolis”. El credea că Uriah Smith şi Morrison „aveau dreptate”. La acestea, Ellen White a răspuns: „Ştii de ce J.H. Morrison a plecat de la conferinţă mai devreme?” Apoi, i-a spus lui Washburn, „exact ceea ce J.H.M. îi spusese lui, iar acea cunoaştere aparent supraomenească a unei conversaţii particulare şi confidenţiale” dintre Morrison şi el l-a înspăimântat. El şi-a dat seama că acolo era cineva care îi descoperise taine:

> „EGW i-a spus despre călăuza ei din Europa, care îşi întinsese mâna şi spusese: «Se fac greşeli în ambele tabere ale controversei». Apoi, EGW a adăugat că «legea din Galateni» nu este adevărata

problemă a conferinţei. Adevărata problemă era neprihănirea prin credinţă!... «EJW poate să prezinte neprihănirea prin credinţă mai clar decât pot eu», a zis EGW. «Soră White», a zis Washburn, «vrei să spui că E.J. Waggoner poate să o prezinte mai bine decât tine, cu toată experienţa ta?» EGW a răspuns: «Da, Domnul i-a dat o lumină specială cu privire la acel subiect. Eu am aşteptat să fie prezentat cu mai multă claritate, dar nu am putut să îl prezint la fel de clar ca el. Totuşi, când el a prezentat subiectul la Minneapolis, eu l-am recunoscut».”[33*]

Apoi, Washburn a întrebat-o pe Ellen White dacă era infailibilă. Răspunsul ei a fost: „‘Desigur că nu… eu sunt doar o fiinţă umană slabă şi supusă greşelii’”. **[207]** Acest răspuns l-a determinat pe Washburn să întrebe cum putea el să aibă încrederea că lucrurile pe care le-a scris sau le-a spus ea erau „de la Domnul”. La această întrebare, Ellen White a tăcut timp de aproximativ „cinci minute”, fără a da „niciun răspuns imediat”. Washburn s-a simţit stânjenit, dar când a venit răspunsul ei „l-a clarificat pentru totdeauna cu privire la Spiritul Profeţiei”.

„Eu nu am avut nicio viziune de câţiva ani.” (Viziunile ei directe au încetat după [illegible] timpurii, dar ulterior a avut viziuni în timpul nopţii.) „Totuşi [illegible] îndrăznesc să spun sau să [illegible] ceva ca fiind o Mărturie, dacă nu [illegible] că Duhul Sfânt îmi comunică [illegible] întea”.[34]

Washburn a plecat [illegible] această întrebare cu Ellen White „un om diferit, clarificat şi stabilit [illegible] rea lui în [illegible] isarea aceasta şi în călăuzirea ei divină prin Spiritul Profeţiei”.

Schimbarea radicală are loc în cele din urmă

Vineri dimineaţă, în 10 mai, Ellen White a vorbit încă o dată în faţa „oamenilor adunaţi” la adunarea de tabără din Ottawa, „referindu-se la Minneapolis şi la modul în care fraţii i-au tratat pe slujitorii pe care Domnul îi trimisese la ei cu mesajele adevărului”. Ca rezultat al cuvântării ei, „câţiva au depus o mărturie cu privire la experienţa lor la adunarea de la Minneapolis”. Şi totuşi, ea a declarat: „Nouă nu ni s-a părut că a avut loc o schimbare radicală”.

În Sabat dimineaţa, A.T. Jones a ţinut o predică, având ca temă „Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui”. Deşi vorbise deja de douăzeci de ori pe parcursul adunării de tabără, el s-a ocupat mai mult de subiectul libertăţii religioase. Acum, în Sabat dimineaţă, a început o serie de

prezentări pe tema „îndreptăţirii prin credinţă, iar mulţi au primit mesajul ca fiind lumină şi adevăr”.[36] Jones le-a spus sutelor de oameni adunaţi că aveau nevoie tocmai de neprihănirea lui Dumnezeu şi că „nimic altceva nu va avea vreo valoare”:

> „Cu toate acestea, trebuie să ştim unde să o căutăm şi cum, deoarece adesea o căutăm în locuri greşite. De exemplu, aşa cum fac mulţi, o căutăm în Legea lui Dumnezeu şi prin respectarea ei…. Neprihănirea lui Dumnezeu se află în Legea Sa, dar nu le este descoperită oamenilor prin Lege, Romani 1,16-17, ci neprihănirea lui Dumnezeu le este descoperită oamenilor în Evanghelie, şi nu în Lege….
>
> Galateni 2,21: „Căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos”, prin urmare, tot ce putem obţine din Lege este o neprihănire proprie, dar neprihănirea lui Dumnezeu poate să vină numai prin Isus Hristos. Ce este neprihănirea noastră? **[208]**
>
> Isaia 64,6: «Neprihănirea noastră este ca o haină mânjită. Toţi am păcătuit şi sunt[illegible]osiţi de slava lui Dumnezeu.» Ce este păcatul? Când po[illegible]-a-i face să înţeleagă propria stare şi ce anume era păc[illegible] Dumnezeu a folosit un cu[illegible]are însemna «a greşi ţinta»…. [illegible]rmare, cu cât un om are [illegible]prihănire a Legii mai mare, cu [illegible]ât este mai rău – cu at[illegible]a lui este mai murdară….
>
> Ceea ce va[illegible] [illegible]ascultarea [illegible]ristos, nu ascultarea noastră, iar asc[illegible]Hristos [illegible]ste cea care ne aduce neprihănirea. Prin u[illegible]ncetăm [illegible]ă să împlinim voia lui Dumnezeu prin puterile [illegible]ţ întru totul. Abandonaţi acest lucru pentru totdeauna. Lăsaţi ascultarea lui Hristos să facă totul pentru voi şi obţineţi puterea de a trage cu arcul, în aşa fel încât să nimeriţi ţinta….”[37]

Deşi Jones a vorbit despre faptul că neprihănirea de care omul avea nevoie trebuia să vină de la Hristos, şi nu din Lege, el nu a micşorat în niciun fel importanţa Legii sau respectarea poruncilor. El a explicat cu claritate că motivul pentru care Hristos a venit pe pământ asemenea unui „copil mic, şi nu ca un om matur” a fost acela de a putea să „înfrunte toate ispitele cu care se confruntă un copil şi totuşi să nu păcătuiască niciodată”. Prin urmare, „fiecare copil poate să stea în locul Său şi să reziste prin puterea Sa”:

„Aşadar, dacă neprihănirea este darul lui Dumnezeu şi vine prin Evanghelie, atunci care este folosul Legii?... În faptul că Legea pretinde desăvârşirea se găseşte speranţa întregii omeniri, deoarece dacă ea ar putea să treacă cu vederea un păcat, chiar şi în cel mai mic grad, nimeni nu ar putea fi liber vreodată de păcat, pentru că Legea nu ar face cunoscut acel păcat niciodată, iar acel păcat nu ar putea fi iertat niciodată şi fără iertare omul nu poate fi mântuit. Vine ziua când Legea va da pe faţă până şi ultimul păcat, iar noi vom sta desăvârşiţi înaintea lui Dumnezeu şi vom fi mântuiţi pentru veşnicie. Desăvârşirea Legii lui Dumnezeu constă în faptul că aceasta ne va arăta toate păcatele, iar apoi, un Mântuitor desăvârşit va sta pregătit să le îndepărteze pe toate. Când ne arată toate păcatele, Dumnezeu nu face acest lucru pentru a ne condamna, ci pentru a ne mântui, prin urmare, aceasta este o dovadă a dragostei Sale faţă de noi."[38]

Ellen White a raportat [illegible] bucuria pe care a simţit-o ascultând predica lui Jones, prezentată [illegible] oameni care nu fuseseră obişnuiţi să audă astfel de veşti bune:

„La adunarea din Kansas, m-am rugat lui Dumnezeu ca puterea vrăjmaşului să fie zdrobită şi ca oamenii care [illegible]ră în întuneric să-şi deschidă inima şi mintea pentru mesajul [illegible] care Dumnezeu urma să îl trimită [illegible] nostru cel bun [illegible]de har le-a fost prezentat oamenilor [illegible] înveşmântat cu [illegible]ele lui Satana.... Mulţi trăiseră într[illegible]că a îndoi [illegible]i li se păruse aproape imposibil să se baze [illegible] pusă înaintea lor în Evanghelia lui Hristos.... [illegible]

În Sabat, adevărurile prezentate au fost noi pentru majoritatea participanţilor. Lucruri vechi şi noi au fost scoase din vistieria Cuvântului lui Dumnezeu. Oamenii abia au reuşit să înţeleagă şi să îşi însuşească adevărurile care le-au fost descoperite. Lumina din Scripturile lui Dumnezeu a strălucit cu privire la relaţia dintre Lege şi Evanghelie, în corelare cu faptul că Hristos este neprihănirea noastră, iar acest lucru a părut pentru sufletele flămânde după adevăr, ca şi cum era o lumină prea preţioasă pentru a fi primită.... Domnul a prezentat adevărul... în propoziţii clare, descoperind faptul că numai Hristos este izvorul oricărei nădejdi şi al mântuirii. «În El era viaţa, iar viaţa era lumina oamenilor.... Iar Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi»....

Mulţumim Domnului din toată inima, pentru că avem o lumină preţioasă pe care să le-o prezentăm oamenilor şi ne bucurăm că avem pentru timpul acesta un mesaj care este adevărul prezent."[39]

Cu toate acestea, nu totul a mers bine: „Multe mărturii au dovedit că preţuiseră lumina şi adevărul care le-au fost prezentate. Totuşi, celor care stăruiseră într-o atmosferă a îndoielii li s-a părut dificil să adopte poziţia de elevi. Ei căutau greşeli în puncte minore, care nu aveau nicio importanţă. Aluatul care lucrase în Conferinţa Iowa se afla în mijlocul nostru". Duminică dimineaţă, Ellen White a prezentat „o mărturie clară şi precisă", vorbind „despre bănuielile rele şi declaraţiile false, necreştineşti, care fuseseră făcute la Minneapolis". Ea a vorbit împotriva „păcatului îndoielii şi al necredinţei, spunând că Satana avea agenţi în fiecare comunitate, chiar în mijlocul nostru, prin care putea să lucreze".[40*]

„Vrăjmaşul lucrează prin acela care au adoptat o poziţie a îndoielii şi necredinţei, [illegible] sunt mulţumiţi să fie singurii care se află în această poziţie, [illegible] încurajează tot timpul şi pe ceilalţi să meargă în aceeaşi direcţie. [illegible] lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, nu a [illegible] niciodată un timp când o lumină nouă a venit din cer, fără ca [illegible] să poată găsi ceva de care să se lege. Tot aşa este şi în dreptul [illegible]nora din zilele noastre – ei [illegible] lega de lucruri mărunte. Ei vor [illegible]ă, dar vrăjmaşul vine [illegible] cum a mers la oamenii din Naz[illegible] [illegible]au rămas în [illegible] necredinţă, în ciuda faptului că [illegible] Dumnezeu [illegible] că Isus era Cel Uns….

Aşadar, de atun[illegible] în zile[illegible], natura omenească nu s-a îmbunătăţit cu [illegible]neas[illegible]că încă este natură omenească…. **[210]**

Acum, fraţilor, vreau să vă spun că, atunci când vine în mijlocul nostru, Duhul lui Dumnezeu va impresiona mintea celor care sunt pregătiţi să Îl primească. Dar dacă mintea lor nu este deschisă pentru a-L primi, ei sunt întru totul pregătiţi să judece atât mesagerul, cât şi cuvintele rostite…. Aşa s-a întâmplat la Minneapolis.

Pentru că eu ştiu că întocmai acelaşi spirit este prezent aici şi pentru că nu ar trebui să-i dăm curs nici măcar o singură clipă,… vreau să vă întreb dacă sunteţi mulţumiţi de răceala voastră, de necredinţa voastră şi de alunecările voastre. Nu v-aţi săturat de ele? Dacă nu, atunci diavolul vă va da tot ce doriţi….

Vedem că ne aflăm într-o situaţie care nu este cu nimic mai bună decât aceea a poporului iudeu….

Când le-a vorbit oamenilor din timpul Său, Domnul Hristos le-a spus că îşi închiseseră ochii şi îşi astupaseră urechile…. Lumina le fusese dată, dar ei nu au vrut să o primească. Întunericul i-a cuprins, iar ei erau dispuşi să caute şi să culeagă micile greşeli, pentru a abate mintea oamenilor de la adevărul solemn care le era prezentat. Aşadar, ce vom face noi?... Vrem să avem asupra noastră binecuvântarea îmbelşugată a Domnului şi ne dăm seama că El aşterne peste noi lumina şi slava Sa bogată. Aceasta este rugăciunea mea."[41]

După adunarea de dimineaţă şi cu sufletul tulburat de evenimentele din lunile recente, Ellen White a început să scrie o scrisoare adresată copiilor ei. Ea a reflectat asupra celor petrecute la Minneapolis, unde „răzvrătirea a fost populară" şi unde „Duhul lui Dumnezeu a fost insultat", scriind despre cei care veniseră la adunările din Kansas „întocmai cu acelaşi spirit care fusese atât de evident la Minneapolis". Ea a scris despre predica lui A.T. Jones din Sabat, spunând că pentru unii a fost „lumină şi adevăr", dar pentru aceia care „stăruiau într-o atmosferă a îndoielii", a fost doar ceva despre care să „comenteze". Apoi, deşi ştia că, dacă le-ar fi scris direct fraţilor care se îndoiau, Ellen White a întrebat: „Credeţi voi că Veghetorul cel Mare nu vede necredinţa şi împotrivirea voastră? Credeţi voi că nu vă veţi întâlni în curând cu ridiculizările şi cuvintele voastre batjocoritoare? Voi aţi tratat cu uşurătate însăşi revărsarea Duhului lui Dumnezeu şi aţi pronunţat judecata voastră nesfinţită asupra acesteia, iar când aţi [illegible] faptul că trebuie să fiţi convertiţi, voi aţi interpretat greşit şi aţi pervertit [illegible] cuvinte".[42]

Din fericire, au fost şi [illegible] de împărtăşit. La încheierea cuvântării lui Ellen White de duminică dimineaţă, „în adunare s-a produs o schimbare". Fratele Porter, un pastor din Iowa, s-a ridicat şi a vorbit. El nu participase la Conferinţa de la Minneapolis, ci venise la adunarea din Kansas fiind **[211]** „într-un întuneric deplin" şi cu „un spirit combativ". Acum putea să spună cu bucurie: „Sunt convertit. Înţeleg lumina". Fiecare punct care fusese înconjurat de întuneric „a devenit limpede, când l-a prezentat fratele A.T. Jones".

După ce a vorbit Porter, „tânărul Washburn s-a ridicat şi a vorbit destul de mult. El a spus că, atunci când fusese la Minneapolis, era printre cei care credeau că mărturia lui Ellen White nu putea fi adevărată, atunci când ea declarase că nu avusese nicio conversaţie cu A.T. Jones şi E.J. Waggoner în California". Washburn le-a spus cu îndrăzneală tuturor celor adunaţi acolo:

„Îmi mărturisesc această greşeală cu ruşine. Am mărturisit-o lui Ellen White, iar acum o mărturisesc înaintea lui Dumnezeu. Mă pocăiesc de ea pentru totdeauna”.[43*] Alţii s-au ridicat şi şi-au prezentat mărturiile:

> „Eforturile din Sabat nu au fost zadarnice. Duminică dimineaţă s-a văzut o dovadă evidentă că Duhul lui Dumnezeu producea mari schimbări în starea morală şi spirituală a celor adunaţi…. Cei care fuseseră multă vreme în întuneric au prezentat mărturii preţioase. Un frate a vorbit despre lupta prin care trecuse, înainte de a primi vestea cea bună că Hristos este neprihănirea noastră….
>
> Unul dintre pastorii noştri tineri a spus că, pe parcursul acestei adunări, se bucurase de binecuvântarea şi dragostea lui Dumnezeu, mai mult decât în toată viaţa lui. Un altul a declarat că încercările, confuziile şi conflictele pe care le îndurase în mintea lui avuseseră un asemenea caracter, încât fusese ispitit să renunţe la totul… şi a mărturisit cu lacrimi ce eliberare şi binecuvântare veniseră în sufletul lui. Cu ocazia fiecărei adunări sociale, au fost prezentate multe mărturii cu privire la pacea, mângâierea şi bucuria pe care oamenii le găsiseră în [illegible] Luminii.”[44]

Aceasta a fost prima luptă care s-a dat pe [illegible] ce adunări de un fel sau altul aveau loc pretutindeni în ţară, deoarece Dumnezeu căuta să reverse Duhul Sfânt asupra unei [illegible] poporul Său. Mulţi au primit mari binecuvântări în urma adunărilor, în timp ce alţii au continuat să persevereze în răzvrătire. În capitolul următor, vom [illegible] studiul nostru [illegible] a aceste adunări.

NOTE FINALE CAPITOLUL 8

1. Ellen G. White, Manuscrisul 30, iunie 30, 1889; în 1888 Materials, p.356.

2. De la publicarea cărţii *Questions on Doctrines*, în deceniul 1950, timp de aproape şaizeci de ani a fost cultivată ideea că „mesajul de la 1888", predicat de Jones şi Waggoner, a fost mesajul Reformaţiunii evanghelice. Mai mult, s-a afirmat că mesajul lor *a fost schimbat* într-o versiune romano-catolică a neprihănirii prin credinţă, curând după ce ei au plecat de la Minneapolis. Cauzele invocate pentru această schimbare au fost următoarele: presupusa lor concepţie *nouă* (de după 1888) despre natura umană a lui Hristos; respingerea doctrinei păcatului originar; includerea sfinţirii, alături de îndreptăţire, în conceptul neprihănirii prin credinţă; şi credinţa lor în desăvârşirea unei generaţii a timpului sfârşitului. Despre toate acestea *s-a spus* că au condus direct la „mişcarea trup sfânt" şi la „apostazia Alfa". De asemenea, orice readucere în atenţie, în zilele noastre, a aşa-zisului *fals* mesaj de după 1888 (care conţine cele patru puncte de mai sus), este declarată a fi nimic altceva decât „apostazia Omega". Desmond Ford, Robert D. Brinsmead, David P. McMahon, Milton R. Hook, Bert Haloviak, Roy Adams, Woodrow W. Whidden şi George R. Knight, alături de alţii, au promovat sau continuă să promoveze această idee într-o măsură mai mică sau mai mare. Pe parcursul cărţii, vom continua să prezentăm dovezi care se opun la aceste presupuneri, când vom examina istoria noastră, inclusiv observaţiile inspirate ale lui Ellen White, pentru a stabili dacă afirmaţiile autorilor de mai sus sunt corecte.

3. *Ibid.*; Ellen G. White, „Meetings at South Lancaster, Mass", *Review and Herald*, 5 martie, 1889, în *1888 Materials*, p.371-372,267.

4. Ellen G. White, *Review and Herald*, 5 martie, 1889, în *1888 Materials*, p.267.

5. *Ibid.*, p.267-269.

6. Ellen G. White, Manuscrisul 17, „Diary", ianuarie, 1890; în A.L. White, *The Lonely Years*, p.427.

7. Ellen G. White, „Trust in God", „Morning Talk", 4 februarie, 1890, *Review and Herald*, 4 martie, 1890.

8. Ellen G. White, „[illegible] Message", „Morning Talk", 4 februarie, 1890, *Review and Herald*, 18 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.1475.

9. *Ibid.*, vezi, de asemenea, [illegible]*s*, p.428.

10. Ellen G. White către „[illegible]", Scrisoarea 85, aprilie, 1889; în *1888 Materials*, p.280-283.

11. În 1851, Ellen White a scris: „Când înviorarea, ploaia târzie şi slava puterii Sale vor veni de la Domnul, vom… înţelege mai bine importanţa şi slava Sabatului" (Ellen G. White către sora Harriet, Scrisoarea 3, 11 august, 1851; în *Selected Messages*, cartea 3, p.388). Încă o dată, aceasta este o dovadă categorică a faptului că acea slavă începuse deja să strălucească încă înainte de 1888.

12. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 1, 7 aprilie, 1889; în *1888 Materials*, p.286-289.

13. *Ibid.*, p.289-291; vezi, de asemenea, A.L. White, *The Lonely Years*, p.429. Din nou, felul în care Ellen White îl caracterizează pe Jones, învăţându-i „cu răbdare" pe oameni, este într-un contrast evident cu modul în care unii l-au etichetat în zilele noastre. Noi nu dorim să negăm că Jones a avut uneori de luptat cu trăsăturile lui aspre, dar unii au atribuit perioadei dintre 1888 şi mijlocul deceniului 1890, înverşunarea pe care Jones a manifestat-o după anul 1900 faţă de biserică, o înverşunare care nu numai că discreditează chemarea lui anterioară în calitate de mesager al lui Dumnezeu, ci şi mesajul pe care îl predicase.

14. Ar trebui fie menţionat că, deşi respingerea mesajului de la Minneapolis a fost un păcat *personal* al lui Morrison şi Nicola, faptul că ei s-au aflat în *poziţii de conducere* a făcut ca întreaga Conferinţă să sufere rezultatul alegerilor lor. Chiar dacă membrii bisericii au invitat-o „prin vot" pe Ellen White să participe la adunarea lor de tabără, în cele din urmă, ea nu a putut să participe, deoarece conducerea a aşteptat prea mult pentru a o invita. Cât de adevărată este declaraţia lui Ellen White: „Iudeii au pierit ca naţiune, deoarece au fost îndepărtaţi de adevărul Bibliei de către conducători şi preoţi" (Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, p.128-129, ed. 1892, şi *Testimonies to Ministers*, p.109). În paginile care vor urma, vom studia mai profund subiectul acesta.

15. Faptul că aceia care lucrau în calitate de colportori nu puteau să prezinte mesajul în lumina în care îl prezenta A.T. Jones ar trebui să ne ajute să înţelegem că acela a fost un mesaj special al lui Dumnezeu – un potop de lumină – trimis din cer. Totuşi, acest mesaj a fost mai mult decât o reaccentuare a Evangheliei Reformaţiunii, aşa cum era propovăduită de către predicatorii sfinţirii din acele zile, şi mai mult decât reinterpretarea Evangheliei Reformaţiunii, care este făcută să fie atât de populară de către mulţi evanghelici din zilele noastre. Vezi, de asemenea, capitolul 9, nota de final nr. 5.

16. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 1, 7 aprilie, 1889; în *1888 Materials*, p.290-293.

17. Ellen G. White către J. Fargo, Scrisoarea 50, 2 mai, 1889; în *1888 Materials*, p.298.

18. William C. White către Leonradi, 26 iunie, 1889; în *Manuscripts and Memories*, p.145.

19. Ellen G. White către „Copii", Scrisoarea 14, 12 mai, 1889; în *1888 Materials*, p.307. Vezi, de asemenea, „Campmeeting at Ottawa, Kansas", *Review and Herald*, 23 iulie, 1889; în *1888 Materials*, p.386.

20. *Ibid.*,p.386.

21. Ellen G. White către „Copii", Scrisoarea 14, 12 mai, 1889; în *1888 Materials*, p.307-308.

22. *Ibid.*, p.308-31[illegible]

23. Când i-a împă[illegible] Fargo, un delegat din partea Conferinţei Michigan, experienţa aceasta de la adu[illegible] Kansas, Ellen White a relatat cât de periculos fusese, la Minneapolis, faptul de a le ac[illegible] o [illegible]ndiţionată: „A fost un sărman frate Ostrander, care a participat la [illegible]inte dezechilibrată, doar cu puţin mai bună decât a unui om complet boln[illegible]raţii lui au fost aşa de orbiţi şi aşa de preocupaţi de legea din Galateni, încât nu şi-au dat seama de starea lui reală şi comitetul care m-a vizitat mi-a cerut să-i sfătuiesc dacă nu ar fi bine ca numele lui să fie pus pe lista candidaţilor pentru preşedinţia Conferinţei Generale. Din cauza bolii mintale, acest om era periculos chiar şi pentru propria familie, deoarece soţia lui mi-a spus despre acest lucru. Totuşi, omul acesta avea o încredere deplină în Butler, iar Butler avea o influenţă puternică asupra minţii slabe a acestui om. Însuşi Butler a declarat: „Cei mai experimentaţi şi mai buni fraţi ai mei pastori [inclusiv Ostrander] au putut să îmi spună că inima lor a fost aproape frântă, din cauza poziţiei pe care sora White a luat-o la Conferinţa Generală". (Ellen G. White către J. Fargo, Scrisoarea 50, 2 mai, 1889; în *1888 Materials*, p.300).

24. Ellen G. White către J. Fargo, Scrisoarea 50, 2 mai, 1889; în *1888 Materials*, p.298-299.

25. Ellen G. White „Campmeeting at Ottawa, Kansas", *Review and Herald*, 23 iulie, 1889; în *1888 Materials*, p.386.

26. Ellen G. White către „Copii”, Scrisoarea 14, 12 mai, 1889; în *1888 Materials*, p.317.

27. Ellen G. White, „Unfounded Reports”, mai, 1889; în *Mărturii*, vol. 5, p.693, şi *1888 Materials*, p.327.

28. „Interview with J. S. Washburn, at Hagerstown, Md., June 4, 1950”, p.2,1.

29. *Ibid.*

30. *Ibid.*, p.1,2.

31. *Ibid.*

32. *Ibid.*

33. *Ibid.*, p.1, 2. Deşi vizita făcută de Washburn lui Ellen White a fost descrisă de el într-un interviu care a avut loc 61 de ani mai târziu, acurateţea amintirilor lui Washburn este susţinută de câteva fapte. Descrierea pe care el o face cu privire la viziunea avută de Ellen White pe vremea când se afla în Europa este identică descrierii aflate în scrisoarea ei particulară, adresată lui G.I. Butler, care nu a fost publicată decât după moartea lui Washburn (Scrisoarea 21, 14 octombrie, 1888; *1888 Materials*, p.93). Observaţia lui Washburn, în care spune că „trei sferturi” au fost împotriva luminii, este susţinută de scrisoarea particulară a lui Butler, adresată lui Ellen White (23 august, 1886; *Manuscripts and Memories*, p.21). Descrierea lui Washburn cu privire la desfăşurarea evenimentelor de la adunarea din Kansas, inclusiv declaraţiile puternice făcute de Ellen White în acea joi dimineaţă, 9 mai, întrevederea ei cu Washburn, care a avut loc joi după-amiaza, şi chiar titlul predicii ţinute de A.T. Jones în Sabat, 11 mai (care l-a ajutat pe [illegible] să-şi schimbe atitudinea), se potrivesc perfect cu descrierile făcute de Ellen White şi de William[illegible] cu privire la aceleaşi evenimente (vezi, *1888 Materials*, p.302-32[illegible] *Manuscripts and Memories*, p.[illegible]). Descrierea făcută de Washburn cu privire la co[illegible]riile lui Ellen White în legătură [illegible]goner – „‘EJW poate să prezinte neprihănirea pr[illegible]ţă mai clar decât pot eu [illegible]a dat o lumină specială asupra acelui subiect…. [illegible]d el a prezentat-o la Mi[illegible]olis, eu am recunoscut-o’” („Interview”, p.2) – este [illegible]te declaraţii fă[illegible]n White. De exemplu, declaraţia făcută de ea la [illegible]tabără din Ro[illegible]1889 (la numai câteva săptămâni după întrevede[illegible]Washburn), a fost urmă[illegible]ea: „Mi-a fost pusă întrebarea: Ce crezi despre lumina pe c[illegible]acești oameni? Eu v-am prezentat-o pe parcursul ultimilor 45 de ani – farmecu[illegible]a fost subiectul pe care am încercat să-l prezint minţilor voa[illegible]goner a prezentat aceste idei la Minneapolis, a fost prima învăţătură cla[illegible]e la acest subiect, pe care am auzit-o vreodată rostită de buze omeneşti, cu excepţia conversaţiilor dintre mine şi soţul meu. Mi-am spus în sinea mea: Pentru că Dumnezeu mi-a descoperit-o în viziune, eu pot să o înţeleg cu atâta claritate, dar ei nu pot să o înţeleagă, deoarece nu le-a fost prezentată niciodată aşa cum mi-a fost descoperită mie. Iar când o altă persoană a prezentat-o, fiecare fibră din inima mea a spus Amin” (*1888 Materials*, p.349). Este posibil ca Washburn să nu fi participat la această adunare de tabără, iar transcrierea predicii lui Ellen White nu a fost publicată decât după moartea lui. Totuşi, istoricii moderni au contrazis puternic asentimentul acordat de către Ellen White mesajului lui Jones şi Waggoner. Când a răspuns la sugestia de a publica din nou scrierile lui Jones şi Waggoner, N.F. Pease a spus: „Nu este o exagerare a spune că nu există nimic din ceea ce au spus Jones şi Waggoner, pe care Ellen White să nu-l fi spus mai bine” (*The Faith that Saves*, p.53). Totuşi, această afirmaţie creează o problemă serioasă. De ce i-a trimis Dumnezeu pe Jones şi Waggoner, când exista deja un profet prezent, dacă ei nu au avut de vestit un mesaj? De ce Ellen White i-a susţinut, chiar cu preţul reputaţiei ei ca profet sau

mesager al lui Dumnezeu, cu excepţia faptului că ei au fost trimişi de Dumnezeu cu un mesaj din cer?

34. „Interview with J. S. Washburn, at Hagerstown, Md., June 4, 1950", p.2-3.

35. *Ibid.* Washburn a reamintit experienţa lui de la adunările din Kansas în câteva dintre scrisorile lui către Ellen White, în anii care au urmat: „În luna mai, am participat la Institutul pastoral din Ottawa, Kansas, şi am fost profund impresionat de predicile fratelui A.T. Jones cu privire la neprihănirea lui Hristos şi de conversaţiile pe care le-am avut cu dumneavoastră" (J. S. Washburn către Ellen G. White, 17 aprilie, 1890; *Manuscripts and Memories*, p.174). „Amabilitatea şi bunăvoinţa dumneavoastră faţă de mine, precum şi răspunsul plin de răbdare pe care l-aţi dat întrebărilor mele mi-au întărit credinţa. Voi avea încredere pentru totdeauna. După Conferinţa de la Minneapolis, am fost foarte tulburat, cuprins de îndoială şi aproape că ajunsesem la ateism, dar lumina preţioasă cu privire la neprihănirea prin credinţă, pe care a adus-o fratele Jones şi predicile dumneavoastră şi îndeosebi conversaţiile îndelungate pe care le-am avut în PARTICULAR cu dumneavoastră mi-au întărit credinţa şovăitoare şi au stabilit-o cu fermitate pe Stânca veacurilor" (J.S. Washburn către Ellen G. White, 17 decembrie, 1896, cuvintele accentuate sunt în original). Încă o dată, aceste declaraţii confirmă acurateţea interviului dat de Washburn în 1950.

36. Ellen G. White către „Copii", Scrisoarea 14, 12 mai, 1889; *1888 Materials*, p.317.

37. A.T. Jones, „Sabbath Morning Sermon", 11 mai, 1889, The Topeka *Daily Capital*, 14 mai, 1889; în „The 1889 Camp Meeting Sermons" (St. Maries, Id.: LMN Publ. International, n.d.), p.30-31.

38. *Ibid.*

39. Ellen G. White, „Campmeeting at Ottawa, Kansas", *Review and Herald*, 23 iulie, 1889; în *1888 Materials*, p.387.

40. Ellen G. White către „Copii", Scrisoarea 14, 12 mai, 1889; şi Ellen G. White către J. Fargo, Scrisoarea 50, 2 mai, 1890; în *1888 Materials*, p.317,299. În capitolul următor, vom examina din nou împotrivirea [illegible] la adunările din [illegible].

41. Ellen G. White, [illegible] 2, „Picking Flowers", [illegible] de dimineaţă, 12 mai, 1889; în *1888 Materials*, p.[illegible].

42. Ellen G. White [illegible] Scrisoarea 14, 12 mai, 1889; în *1888 Materials*, p.307, 314,317,320.

43. *Ibid.*, şi Ellen G. White [illegible] Fargo, Scrisoarea 50, 2 mai 2, 1890; în *1888 Materials*, p.307,299-300. Experienţa co[illegible] Washburn la adunarea de tabără din Kansas a avut un efect profund asupra lucrării sale pastorale. În 1891, el a călătorit în Anglia pentru a începe o lucrare acolo, iar în 1892 i s-a alăturat E.J Waggoner şi rezultatele au fost mari. Vezi, David Marshall, „J.S. Washburn: Unsung Hero", *Review and Herald*, 26 ianuarie, 1989, p.16-17.

44. Ellen G. White „Campmeeting at Ottawa, Kansas", *Review and Herald*, 23 iulie, 1889; în *1888 Materials*, p.387.

Capitolul 9

Redeşteptările spirituale din 1889 – 2

„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine”.

În cele din urmă, după cuvântarea lui Ellen White la adunarea de tabără din Kansas, duminică dimineaţă, în mai 1889, a avut loc o schimbare radicală. Mulţi au depus mărturie cu privire la marile binecuvântări pe care le-au primit şi cu privire la experienţa lor nou descoperită. În aceeaşi zi, după-amiază, Ellen White a participat la o adunare unde, după ce fratele Jones a vorbit despre credinţă, au fost prezentate în [illegible] mărturii personale. Câte şase şi opt persoane se ridicau în [illegible] deodată şi păreau asemenea unor oi înfometate, care primeau [illegible] potrivită”. Ellen White le-a scris copiilor ei despre evenimentele din acea zi, exprimându-şi bucuria şi dorinţa ei cea mai profundă: „Mă rog ca această lucrare bună să continue şi Sionul să se scoale, căci lumina [illegible] şi slava Domnului [illegible] peste el. Fiecare membru al bisericii trebuie să se umilească înaintea lui Dumnezeu şi să primească mesajul ca [illegible] vindecare pentru bolile bisericii”.[1*] Ellen White a recunoscut că [illegible] în mijlocul poporului Său tocmai cu lumina care urma să-l vindece şi să-l facă în stare să se scoale şi să strălucească pentru lumea din jurul lui.

Răspunsul faţă de mesajul [illegible] şi Waggoner a fost divers. În timp ce mulţi primeau o mare binecuvântare şi o nouă experienţă religioasă, pe care nu o cunoscuseră niciodată mai înainte, alţii au privit mesajul ca pe o erezie periculoasă. Totuşi, este interesant de observat că nu toţi erau de acord în ce anume consta erezia pe care se presupunea că o prezentau Jones şi Waggoner. Ellen White a fost plină de bucurie, deoarece a recunoscut că mesajul pe care îl predicau ei era complet, combinând atât Legea, cât şi Evanghelia şi având rezultate pline de putere.[2*] Dintre aceia care s-au împotrivit mesajului, unii au plecat cu gândul că Jones şi Waggoner au anulat Legea în favoarea antinomianismului sau a harului ieftin, în timp ce alţii au simţit că ei subminau Evanghelia, susţinând un fel de perfecţionism.[3*] **[218]**

Atât G.I. Butler, cât şi Uriah Smith considerau că Jones micşora importanţa Legii şi amândoi scriau în *Review* articole care combăteau predicile

lui de la adunările de tabără. În numărul din 14 mai al revistei *Review*, Butler a scris despre Romani capitolele 7 şi 8 şi a intitulat articolul său: „The Righteousness of the Law Fulfilled By Us" (*Neprihănirea Legii împlinită de noi*). În contrast cu predicile lui Jones, în care el descria un aspect al păcatului ca fiind greşirea ţintei, Butler a evidenţiat că legea morală a fost dată „pentru a arăta ce anume consideră Dumnezeu a fi corect, iar tot ce încalcă principiile ei sfinte este greşit – *este păcat*…. «Păcatul este călcarea legii» (1 Ioan 3,4)". Spre sfârşitul articolului său, Butler şi-a rezumat îngrijorările:

> „Dacă există un lucru, mai mult decât oricare altul, pe care solia îngerului al treilea are scopul de a-l corecta în învăţăturile din acest veac, acesta este tocmai punctul următor – necesitatea respectării Legii lui Dumnezeu. «Aici este răbdarea sfinţilor, care *păzesc poruncile lui Dumnezeu* şi credinţa lui Isus» (Apocalipsa 14,12)…. Aproape pretutindeni predomină ideea că nu este necesar ca aceste porunci să fie păzite, sau că ele *nu pot* fi păzite în lumea aceasta, iar ideea aceasta vine deghizată în modalităţile cele mai plăcute şi este făcută să pară cât de poate de plauzibilă. Este predicată o cale uşoară de a trăi [illegible]. Doar crede în Hristos, şi totul este bine». Inima nu este [illegible]; conştiinţa este adormită; există doar un mic simţământ [illegible] înnoviţiei pentru păcat, doar puţină atenţie în cercetarea cerinţelor Legii lui Dumnezeu, puţină cercetare de sine, puţină repulsie [illegible] de păcat. Isus face totul, iar aceasta este una dintre ereziile cele [illegible] periculoase din lume.
>
> Mulţimile [illegible] se numesc creştini, pretinzând că Hristos [illegible] toată lucrarea pentru ei, dar nu ştiu nimic despre dragostea [illegible] şi pentru că ei nu au simţit niciodată adevăratul caracter [illegible] şi nu au săvârşit nicio lucrare completă a pocăinţei. Lucrarea lor este întru totul superficială. Aşadar, aceşti oameni se ascund sub umbra lui Hristos, aşa cum presupun ei, în timp ce în realitate continuă să îşi poarte păcatele. Astfel, ei Îl fac pe Hristos să fie un slujitor al păcatului….
>
> Ar fi o zi tristă pentru noi ca popor, dacă vom respinge vreodată lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu cu privire la datoria noastră de a păzi legea morală a lui Dumnezeu atât în spirit, cât şi literă."[4*]

Butler a scris cu elocvenţă, apărând Legea împotriva atacurilor aparente ale lui Jones, în timp ce el însuşi desconsidera sfatul primit de la slujitoarea Domnului, Ellen White. Replica lui Smith a apărut într-un articol din 11 iunie, intitulat: „Our Righteousness" (Neprihănirea noastră). Uriah Smith a

fost mai aspru decât Butler, sugerând că învăţătura actuală – referindu-se la Jones şi Waggoner – **[219]** conducea spre aceeaşi cale pe care mergeau „împotrivitorii înverşunaţi ai lucrării noastre", care anulau Legea. El a adresat chiar şi un atac împotriva lui Ellen White, declarând că oricine „îl cunoştea îndeaproape pe fratele White poate să îşi imagineze cât de mult timp i-ar fi fost necesar lui pentru a demola o astfel de obiecţie":

„Unii dintre corespondenţii noştri încep să facă remarci care înclină într-un mod foarte suspicios spre concepţia că orice încercare de a păzi poruncile este pur şi simplu o încercare de a ne face singuri mai buni, fapt pe care noi nu suntem niciodată în stare să-l facem; că este o încercare de a fi neprihăniţi, ceea ce înseamnă pur şi simplu a ne îmbrăca în haine mânjite…. Noi nu putem să stabilim cu exactitate cât de mult intenţionează ei să exprime, dar ni se pare că se îndreaptă fără să îşi dea seama spre o poziţie susţinută de o categorie de împotrivitori înverşunaţi ai lucrării şi cauzei noastre şi preiau în mare măsură acest mod de gândire din scrierile lor….

Respectarea [illegible] Legii va dezvolta o neprihănire desăvârşită, iar [illegible] este singura cale prin care cineva poate ajunge la nepri[illegible]e…. Hristos intervine şi [illegible] o punte peste prăpastia dintre [illegible] şi Dumnezeu, oferind [illegible] care anulează păcatul din trec[illegible] ne readuce în armon[illegible]egea…. Aici este punctul în care [illegible] nostru metod[illegible]t o greşeală…, pentru că nu a înţ[illegible]egul scop a[illegible]i Hristos pentru noi este acela de a [illegible] înapoi la Lege, pentru ca neprihănirea ei să poată fi împlini[illegible] în noi prin ascul[illegible]

Noi nu trebuie să [illegible] şi să nu facem nimic, asemenea unei mase inerte în mâinile Mântuitorului….

Totuşi, se pune întrebarea: Dacă un om vrea să păzească Legea prin propria putere şi să îşi realizeze propria neprihănire, va fi el în stare? Oare nu se îmbracă el în haine mânjite? Noi nu ştim cărei clase de oameni i se aplică astfel de întrebări. Totuşi, noi ştim că nu există niciun adventist de ziua a şaptea din ţară, care să nu fi primit o învăţătură mai bună, decât ideea că poate să păzească poruncile prin propria putere…. Ne îndoim chiar şi de faptul că fariseii şi-au bazat propria neprihănire pe desăvârşirea ascultării personale de Cele Zece Porunci….

Există o neprihănire pe care trebuie să o avem, dacă vrem să vedem împărăţia cerurilor. Ea este numită „neprihănirea noastră",

iar această neprihănire vine din faptul de a fi în armonie cu Legea lui Dumnezeu…. În acest caz, „neprihănirea noastră” nu poate fi considerată o haină mânjită.”[5*]

Nu numai Butler şi Smith au gândit în acest fel cu privire la adunările din Ottawa, Kansas. Totuşi, înainte de a prezenta şi alte plângeri, trebuie să **[220]** cercetăm mai îndeaproape acea predică despre care se presupune că a adus atât de multe critici. Vineri, 17 mai, 1889, Jones şi-a încheiat seria despre neprihănirea prin credinţă, printr-o predică intitulată „Keeping the Commandments” (Păzirea poruncilor). Din cauză că s-a vorbit aşa de mult despre comentariile lui Jones, atât în 1889, cât şi în zilele noastre, vom include predica lui în întregime, aşa cum a fost tipărită în Topeka *Daily Capital*.[6*]

„2 Corinteni 5,17. Am înţeles cum ajunge cineva să fie în Hristos şi că, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Galateni 6,15; 5,6 spune că nimic altceva nu are valoare, în afară de credinţa care lucrează prin dragostea lui Dumnezeu, făcându-ne să fim o făptură nouă prin credinţă. [illegible]i 5,1.2.5; 1 Ioan 5,3. Aşadar, păzirea poruncilor vine d[illegible] e sunteţi o făptură nouă şi, prin urmare, înainte de a pute[illegible] facem binele sau să săvârşim neprihănirea, noi trebuie să fim f[illegible] buni, să fim făcuţi neprihă[illegible] Corinteni 7,19. Aceasta este ţ[illegible]rusă în faţa noastră în Hr[illegible]us. Efeseni 2,8-10. Noi suntem creaţi pentru faptele bune; s[illegible] făcuţi făpturi noi în El; neprihăni[illegible] este lipsa ne[illegible]oastre. Faptele bune pentru ca[illegible]e făpturile [illegible]e de Dumnezeu în Hristos sunt fapte [illegible]e nu am [illegible]tut să le săvârşim înainte. Prin urmare, o făptu[illegible] avem [illegible] continuă aceea de a păzi poruncile.

Iacov 2,1.9. Noi nu avem credinţa lui Hristos împreună cu călcarea Legii. Hristos nu a venit pentru a ne elibera în acest scop, deoarece, dacă ne abatem de la Lege într-un singur punct, credinţa noastră nu va avea nicio valoare. Totuşi, intenţia noastră este acceptată şi păcatele făcute din neştiinţă sunt iertate, dar refuzul intenţionat de a accepta punctele adevărului prezentat ne va face să pierdem toată neprihănirea pe care am avut-o vreodată. Acest fapt explică creşterea rapidă a răului în bisericile populare din zilele noastre. Cu ani în urmă, bisericile erau religioase – chiar şi atunci când solia îngerului al treilea a început să fie vestită, ele au fost acceptate de Dumnezeu, dar când au refuzat să se conformeze cerinţelor soliei, ele au pierdut toată neprihănirea pe care au avut-o

şi au fost nevoite să inventeze tot felul de metode pentru a-şi păstra credincioşii laolaltă, prin mijloace de a-i face să se simtă bine. Aceasta este filozofia degradării bisericilor.

Iacov 2,14. Credinţa nu mai este de niciun folos, dacă nu este păstrată vie prin aceste fapte. Dumnezeu a pregătit calea, (Numeri 18) iar noi trebuie să ne dovedim credinţa prin fapte. Credinţa este ancora care ţine corabia în locul cuvenit, iar furtunile ne lovesc tot mai aproape. Versetele 21,22. Avraam a fost socotit neprihănit prin credinţă, şi nu prin fapte. Cealaltă neprihănire a venit după douăzeci şi cinci de ani, aşa că el nu a fost socotit neprihănit prin fapte. Acel pasaj din Scriptură a fost rostit cu privire la momentul când el şi-a manifestat credinţa şi cu mai bine de douăzeci şi cinci de ani după ce Iacov spune că s-a împlinit Scriptura. Dacă ar fi refuzat să-l aducă jertfă pe Isaac, neprihănirea lui precedentă ar fi dispărut, aşa că ascultarea credinţei lui a completat neprihănirea pe care o avusese prin credinţă. Prin urmare, noi nu păzim poruncile pentru a deveni **[221]** neprihăniţi, ci pentru că suntem neprihăniţi. Romani 8,26 ne arată că noi nu putem [illegible] măcar să ne rugăm corect, ci Duhul face acest lucru pentru [illegible] aşa încât rugăciunile noastre sunt vrednice de primit numai prin mijlocirea lui Hristos şi prin meritele sângelui Său.

Apocalipsa 8,3-4. Aici este prezentată lucrarea de mijlocire din sanctuar, care se face pentru noi, iar [illegible]ezeu priveşte la Hristos, la rănile [illegible] jertfa Sa şi le [illegible] Domnul Hristos a fost desăvârşit în [illegible]ni pe pământ, [illegible] prezenţa Lui în cer face rugăciunile [illegible] vrednice de a fi primite, deoarece Dumnezeu ne atribu[illegible]ugăciunile [illegible]tru noi. Cum ne este atribuită neprihănirea Sa [illegible] noastre neprihănite până la un punct, iar apoi neprihănirea Sa ne este acordată pentru a finaliza lucrarea? Nu. Neprihănirea lui Hristos vine chiar de la început şi îndeplineşte lucrarea aşa cum ar trebui să fie.

Romani 1,16. Oare nu este credinţa noastră mai mare decât a fost când am venit aici? Nu înţelegem noi neprihănirea Sa mai bine decât înainte? De ce avem mai multă credinţă şi de ce înţelegem mai bine neprihănirea Sa? De ce a crescut credinţa noastră şi creşte zi de zi? Noi am venit în fiecare zi pentru a primi o rezervă tot mai mare de credinţă. În cele din urmă, vom avea în noi atât de mult din natura divină a lui Hristos, încât vom putea să tragem cu arcul suficient de puternic pentru a nimeri ţinta, iar apoi vom continua să păzim poruncile lui Dumnezeu. Prin urmare, oare nu este aceasta

lucrarea lui Hristos şi toată puterea Sa divină încă de la început? Aşadar, unde intervin faptele noastre? Niciunde. Atunci, de ce ne străduim noi atât de mult să păzim poruncile, dacă faptul acesta nu valorează nimic? Noi putem să spunem că suntem creştini, numai prin credinţa în Hristos. Noi putem fi creştini, numai dacă suntem una cu El şi putem să păzim poruncile, numai prin Hristos care locuieşte în noi. Tot ce facem şi spunem este prin credinţa în Hristos.

Când va veni ziua în care vom păzi cu adevărat poruncile lui Dumnezeu, nu vom mai muri niciodată, deoarece păzirea poruncilor înseamnă neprihănire, iar neprihănirea şi viaţa sunt inseparabile. Aşadar, «aici este răbdarea sfinţilor care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus» – şi care este rezultatul? Aceşti oameni sunt strămutaţi în cer. Prin urmare, viaţa şi păzirea poruncilor merg împreună. Dacă murim acum, neprihănirea lui Hristos ne este atribuită tuturor şi vom fi înviaţi, dar cei care vor trăi până la sfârşit sunt făcuţi fără păcat înainte de venirea Sa, având în ei atât de mult din [illegible] încât «ating ţinta» de fiecare dată şi stau fără pată, fără [illegible] mijlocitor, deoarece Hristos părăseşte sanctuarul cu un [illegible] înainte de a veni pe pământ.

Unii spun: [illegible] voi trăi o viaţă mai bună, voi încerca să ajung în poziţia în care [illegible] Dumnezeu poate să mă accepte. Dacă un copil încearcă să facă [illegible] pentru a ajunge în poziţia [illegible] care voi să aveţi o părere mai bună [illegible] iar apoi dă [illegible] pune că a fost motivat de egoism [illegible] şi a meritat [illegible] acea greş; dar dacă un copil face un lucru [illegible] pentru a vă mulţumi, chiar dacă este făcut în mod ne[illegible]ric, îl veţi lăuda şi îl veţi lăuda. Tot aşa este şi în dreptul nostru [illegible] străduim să Îl mulţumim pe Dumnezeul nostru, indiferent cât de neîndemânatic facem acest lucru, El este atât de bucuros să ne atribuie neprihănirea lui Hristos, iar tot cerul se bucură. Cât de adesea **[222]** un copil încearcă să o ajute pe mama lui, iar ea îl lasă să continue, deşi mama trebuie să facă totul din nou – şi totuşi ea este încântată de efortul copilului ei de a o mulţumi. Aşadar, Domnul are milă de cei ce se tem de El, aşa cum un tată are milă de copiii lui.

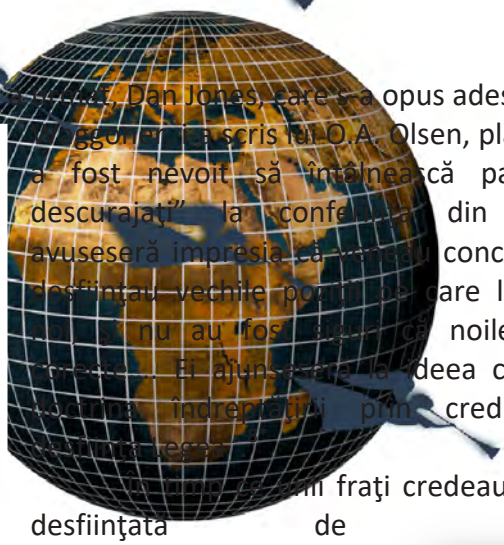
Ca urmare, putem să spunem asemenea lui David: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule”. De ce? Pentru că dragostea lui Dumnezeu i-a cuprins inima. Acum, îngăduiţi-mi să citesc câteva texte cu privire la faptul de a-L mulţumi pe Dumnezeu: Evrei 11,6. Ţinta credinţei este aceea de a-L mulţumi pe Dumnezeu, de a-I fi plăcuţi Lui,

deoarece El este atât de bun. Romani 8,8. De asemenea, 2 Corinteni 5,14. Dragostea lui Hristos ne atrage, iar noi obţinem acea dragoste prin credinţă. Oare putem noi să-L iubim pe Dumnezeu, dacă nu putem să păzim poruncile Sale? Nu. Noi nu putem să facem nici una, nici cealaltă, până când nu devenim făpturi noi. 1 Ioan 3,21-22. Acum, să citim Coloseni 1,9-10. Noi ar trebui să fim în stare să ne purtăm în chip vrednic, pentru a-I fi plăcuţi în orice lucru. 1 Tesaloniceni 4,1. Prin urmare, aceasta este originea şi motivaţia păzirii poruncilor – a-I fi plăcuţi lui Dumnezeu, şi nu a ne face pe noi înşine neprihăniţi. Dumnezeu ne face şi ne păstrează neprihăniţi, iar apoi noi păzim poruncile pentru a-I fi plăcuţi lui Dumnezeu, care a făcut atât de mult pentru noi. Aşadar, puterea lui Hristos este aceea prin care păzim poruncile acum şi puterea Sa va fi aceea prin care vom trăi veşnic pe noul pământ. Care este Numele Său pentru noi? Ieremia spune că este: «Domnul Neprihănirea noastră» (Ieremia 23,5-6).”[7*]

Dan Jones

În primăvara care [illegible] Dan Jones, care s-a opus adesea lui Jones şi Waggoner, a scris lui O.A. Olsen, plângându-se că a fost nevoit să întâlnească pastori „foarte descurajaţi” la conferinţa din Kansas. „Ei avuseseră impresia că [illegible] concepţii noi, care desfiinţau vechile poziţii pe care le-am susţinut [illegible] nu au fost [illegible] noile poziţii erau [illegible]. Ei ajunseseră la ideea că, într-un fel, [illegible] îndreptăţirii prin credinţă, practic, [illegible] Legea.

[illegible] fraţi credeau că Legea era desfiinţată de învăţătura lui Jones şi Waggoner cu privire la îndreptăţirea prin credinţă, **[223]** alţii considerau că erau prezentate „idei exagerate” cu privire la biruirea păcatului. În legătură cu aceleaşi adunări, Dan Jones i-a spus lui O.A. Olsen că unii pastori „erau în ceaţă şi se descurajau. Acest fapt era cauzat de ideile exagerate pe care le auziseră din prezentările fraţilor noştri cu privire la subiectul neprihănirii prin credinţă; ei rămăseseră cu ideea că poziţia adoptată acum este aceea că noi trebuie să ajungem la starea de a nu mai păcătui, că orice păcat

O.A. Olsen

trebuie să fie abandonat în totalitate şi că, dacă nu suntem în acea poziţie, nu suntem convertiţi, etc.”.[9] Faptul că atât Jones, cât şi Waggoner susţineau că Hristos venise pe acest pământ, înveşmântând natura Sa fără păcat în natura noastră păcătoasă şi biruind păcatul în trupul nostru omenesc, pentru ca şi noi să putem birui în acelaşi fel, era foarte supărător pentru unii. Dar cum a înţeles Ellen White aceste două reacţii faţă de mesajul lor? A sugerat ea că Jones şi Waggoner provocau confuzie, prin anularea Legii sau susţinerea perfecţionismului?[10*]

Răspunsul lui Ellen White

În timp ce Uriah Smith, G.I. Butler, Dan Jones şi alţii îi acuzau pe Jones şi Waggoner pentru prezentarea a două extreme opuse cu privire la îndreptăţirea prin credinţă, Ellen White, care fusese personal la adunările de tabără, a înţeles adevărata cauză a confuziei. Ulterior, ea i-a spus direct lui Uriah Smith că „numeroasele idei confuze cu privire la neprihănirea lui Hristos şi îndreptăţirea prin credinţă sunt rezultatul poziţiei pe care *voi* aţi adoptat-o faţă de omul şi mesajul trimis de Dumnezeu”.[11] Într-o predică ţinută la câteva luni după adunările de tabără din 1888, Ellen White a declarat: „Mi-a fost descoperit din nou şi din nou pericolul de a cultiva, ca popor, idei false cu privire la îndreptăţirea prin credinţă. Mulţi ani la rând mi-a fost arătat că Satana va lucra într-o modalitate specială pentru a [illegible] minţile în legătură cu acest punct”. Totuşi, el nu a dat vina pe Jones şi Waggoner, ci pe aceia care prezentaseră într-o manieră greşită Legea lui Dumnezeu, făcând aproape la fel de lipsiţi de cunoaşterea [illegible] şi de relaţia cu Legea, precum a fost jertfa lui Cain…. Mulţi [illegible] departe de credinţă, din cauza ideilor amestecate şi confuze cu privire la [illegible] ce pastorii au lucrat într-o modalitate greşită pentru a ajuta [illegible]”.[12]

De asemenea, Ellen White i-a avertizat pe aceia care credeau că mesajul actual era o chemare la un standard prea înalt şi că nu era posibil ca Hristos să ia asupra Sa natura omului căzut: **[224]**

> „Încercările prin care au trecut copiii lui Israel şi atitudinea lor chiar înainte de prima venire a lui Hristos mi-au fost arătate din nou şi din nou, pentru a ilustra poziţia în care se află poporul lui Dumnezeu în experienţa lui înainte de a doua venire a lui Hristos. Vrăjmaşul a căutat fiecare ocazie pentru a pune stăpânire pe mintea iudeilor, iar în zilele noastre el caută să orbească mintea slujitorilor lui Dumnezeu, pentru ca ei să nu fie în stare să discearnă adevărul preţios….

Domnul Hristos a venit în lume pentru a înfrunta aceste acuzaţii false şi pentru a-L descoperi pe Tatăl. Noi nu putem să pricepem umilinţa pe care a suportat-o El, când a luat asupra Sa natura noastră….

Iudeii aşteptaseră venirea lui Mesia, dar ei crezuseră că El trebuia să vină cu toată slava care va însoţi a doua Sa venire. Pentru că El nu a venit cu toată maiestatea unui împărat, ei L-au respins în totalitate. Totuşi, ei nu L-au respins pur şi simplu pentru că El nu a venit în splendoare, ci pentru că El era întruchiparea neprihănirii, iar ei erau nelegiuiţi…. Un astfel de personaj aflat în mijlocul degradării şi răului nu era în armonie cu dorinţele lor, iar El a fost dispreţuit şi tratat rău….

Am primit scrisori care afirmau că Hristos nu putea să aibă aceeaşi natură ca omul, deoarece, dacă ar fi avut această natură, ar fi căzut pradă aceloraşi ispite. Dacă nu ar fi avut natura omului, nu ar fi putut fi exemplul nostru. Dacă nu ar fi fost părtaş al naturii noastre, el nu ar fi putut [illegible] asemenea omului."[13*]

Doi ani mai târz[illegible] White a repetat aceleaşi gânduri. Hristos nu a avut un avantaj în comparaţie cu omenirea, când este vorba de confruntarea cu ispita. Tuturor celor [illegible] primesc prin credinţă le este dat har şi putere:

„Noi nu trebuie să considerăm asculta[illegible]ristos ca fiind ceva pentru care [illegible] daptat în m[illegible] prin natura Sa divină deosebită [illegible] El a stat în [illegible] lui Dumnezeu ca reprezentant al o[illegible] fost ispitit ca înlocuitor şi garant al omului. Dacă Hristos [illegible] putere [illegible] pe care omul nu are privilegiul de a o avea, S[illegible] de acest fapt. Lucrarea lui Hristos a fost aceea de a anula pretenţia lui Satana de a deţine stăpânirea asupra omului, iar El a putut săvârşi acest lucru numai în modul în care a venit – ca om, ispitit asemenea unui om, ascultând asemenea unui om….

Ţineţi minte că biruinţa şi ascultarea lui Hristos au fost acelea ale unei adevărate făpturi omeneşti. Noi facem multe greşeli în concluziile noastre, din cauza concepţiilor greşite despre natura umană a Domnului nostru. Când atribuim naturii Sale umane o putere pe care omul nu are posibilitatea de a o avea în luptele lui cu Satana, noi distrugem totalitatea naturii Sale umane. El le atribuie harul Său şi le dă putere tuturor celor ce Îl primesc prin credinţă.

Ascultarea lui Hristos faţă de Tatăl Său a fost aceeaşi ascultare care este cerută din partea omului."[14] **[225]**

Williamsport, Pennsylvania

În ciuda unor dificultăţi cauzate de o inundaţie recentă, Ellen White şi A.T. Jones au călătorit din Kansas în Pennsylvania, pentru a participa la o adunare de tabără organizată în perioada 5-11 iunie, 1889. E.J. Waggoner li s-a alăturat, venind din California pentru a-i ajuta în vederea adunărilor care au fost binevenite şi aşteptate de oameni.[15] Spiritul de necredinţă de la Minneapolis fusese adus la adunările din Kansas, dar la Williamsport, oamenii „nu au părut să aibă acelaşi spirit de necredinţă şi împotrivire faţă de mesajul pe care Domnul îl trimisese". Câteva luni mai târziu, Ellen White a descris rezultatul adunărilor într-un articol din *Review*, astfel:

„Adunările noastre au avut o participare bună, iar la adunarea de dimineaţă au fost mai [illegible] mulţi care au dorit să-şi prezinte mărturia, încât a fost [illegible] să încheiem la ora stabilită…. Domnul a lucrat pentru popor, iar oamenii au primit lumina cu bucurie, ca pe o hrană [illegible] la vreme potrivită. Sufletul lor a tânjit după hrana spirituală [illegible] fost săturat….

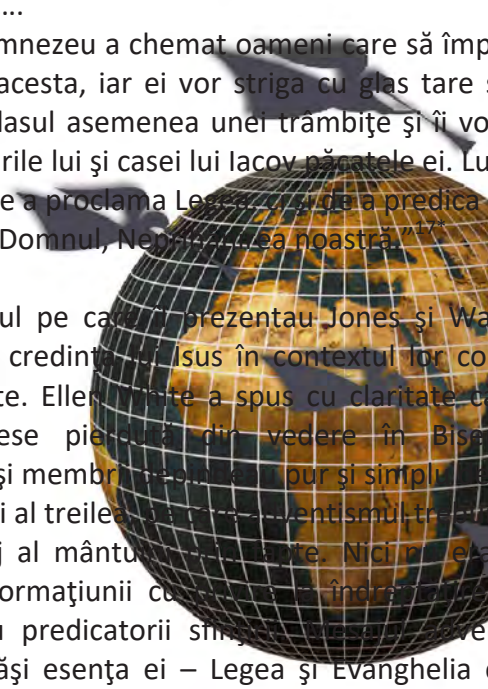
Când fraţii Jones şi Waggoner le au [illegible] oamenilor mesajul adevărului prezent, ei au înţeles [illegible] mângâietoare a soliei îngerului al treilea [illegible] foarte încurajator. [illegible] mărturisit că nu mai participaseră [illegible] adunare în care să fi primit atât de multă învăţătură [illegible] aşa de practică…. Ei au înţeles mai bine cum să câştige [illegible] pentru Hristos.

La fiecare adunare la [illegible], am găsit mulţi care nu înţelegeau simplitatea credinţei…. Ei au nevoie să le fie prezentat Hristos. Ei au nevoie să li se vorbească despre curaj, nădejde şi credinţă. Ei cer pâine; oare vor primi o piatră? Oare vor spune tinerii din mijlocul nostru: „Nimănui nu-i pasă de sufletul nostru?" Oare nu le vom da noi lumină sufletelor care bâjbâie în întuneric?"[16]

În acelaşi articol din *Review*, Ellen White s-a referit într-o modalitate mai precisă la mesajul adevărului prezent pe care îl împărtăşeau Jones şi Waggoner. Era solia îngerului al treilea, marele mesaj al îndreptăţirii prin credinţă, predicat împreună cu Legea lui Dumnezeu. Era mesajul despre Domnul, Neprihănirea noastră:

„Există adevăruri măreţe, care au fost ascunse multă vreme sub gunoiul ideilor false, dar acum trebuie să le fie descoperite oamenilor. Doctrina îndreptăţirii prin credinţă a fost pierdută din vedere de către mulţi care au mărturisit a crede solia îngerului al treilea. Predicatorii sfinţirii au mers până la mari extreme cu privire la punctul acesta. Ei au predicat cu zel: „Doar crede în Hristos, şi vei fi **[226]** mântuit, dar lasă la o parte Legea lui Dumnezeu". Aceasta nu este învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu. Nu există nicio temelie pentru o astfel de credinţă. Nu acestea sunt giuvaerurile preţioase ale adevărului pe care Dumnezeu l-a dat poporului Său pentru timpul acesta. Această doctrină duce în rătăcire multe suflete cinstite….

Dumnezeu a chemat oameni care să împlinească nevoia pentru timpul acesta, iar ei vor striga cu glas tare şi nu vor tăcea, îşi vor ridica glasul asemenea unei trâmbiţe şi îi vor arăta poporului Meu nelegiuirile lui şi casei lui Iacov păcatele ei. Lucrarea lor nu este doar aceea de a proclama Legea, ci de a predica adevărul pentru timpul acesta: Domnul, Neprihănirea noastră."[17*]

Mesajul pe care l-au prezentat Jones şi Waggoner aşeza poruncile lui Dumnezeu şi credinţa în Isus în contextul lor corect mântuitor, iar rezultatele erau minunate. Ellen White a spus cu claritate că [illegible]a îndreptăţirii prin credinţă fusese pierdută din vedere în Biserica Adventistă, deoarece conducătorii şi membrii [illegible] pur şi simplu [illegible]ă de religie legalistă. Solia îngerului al treilea [illegible]ventismul trebuia să o proclame în lume, nu era un mesaj al mântuirii [illegible]e. Nici nu era acea pervertire liberală a doctrinei Reformaţiunii cu [illegible] îndreptăţirii prin credinţă, pe care o propovăduiau predicatorii sfinţirii. [illegible]ventist era solia îngerului al treilea în însăşi esenţa ei – Legea şi Evanghelia combinate – care mergeau dincolo de învăţătura reformatorilor. Era mesajul neprihănirii prin credinţă, clădit pe temelia Reformaţiunii, dar prezentat în contextul judecăţii finale şi al curăţirii sanctuarului ceresc.[18*]

În ediţia din 1888 a cărţii *Tragedia veacurilor*, Ellen White a scris despre Reformaţiune şi despre „marea doctrină a îndreptăţirii prin credinţă, care a fost prezentată atât de clar de către Luther".[19*] Totuşi, în aceeaşi carte, ea a declarat de asemenea că „Reformaţiunea nu s-a încheiat cu Luther, aşa cum presupun mulţi. Ea trebuie să fie continuată până la încheierea istoriei acestei lumi. Luther a avut de făcut o mare lucrare pentru a reflecta asupra altora lumina pe care Dumnezeu o îngăduise să strălucească asupra lui, şi totuşi el nu a primit toată lumina care trebuia să-i fie dată lumii. Din acel timp şi până

acum, din Scripturi a continuat să strălucească o lumină nouă şi au fost descoperite fără încetare adevăruri noi”.[20*] „În zilele lui Luther, a fost un adevăr prezent – un adevăr care a avut o importanţă specială în acel timp”. Dar Ellen White a exclamat: „Există un adevăr prezent pentru biserică şi în zilele noastre”.[21*] **[227]**

În articolul despre adunarea de tabără de la Williamsport, Ellen White a descris marile binecuvântări primite de cei care au acceptat mesajele adevărului prezent cu privire la neprihănirea prin credinţă, iar apoi şi-a îndreptat atenţia asupra acelora care încă şovăiau în acceptarea mesajului. Ea i-a avertizat pe cei din Battle Creek, care păcătuiau în mod direct împotriva luminii celei mari, spunându-le că venise timpul să aleagă între Baal şi Domnul:

„Duhul lui Dumnezeu se retrage acum de la oamenii de pe pământ….

Distrugerile îngrozitoare ale proprietăţilor şi pierderile de vieţi omeneşti din Johnstown şi Williamsport… solicită reflecţia cea mai serioasă…. Totuşi, noi nu avem de ce să credem… că ei au meritat pedeapsa mai mult decât cei din alte oraşe…. Unii trăiesc chiar la umbra instituţiilor [illegible] şi practicăm împotriva luminii, mai mult decât au păcătuit oamenii din Johnstown… iar ei vor cădea cu siguranţă sub mâna judecăţilor retributive ale lui Dumnezeu….

Blestemul [illegible] va cădea asupra celor [illegible] nu vin acum în ajutorul Domnului împotriva celor puternici. [illegible] rea lui Ilie s-ar potrivi bine: «Până când veţi să şchiopătaţi [illegible] ambele picioare? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeţi după El; dacă este Baal, mergeţi după Baal».

Tot cerul este [illegible] de lucrare [illegible] se desfăşoară pe pământ. Totuşi, unii nu [illegible] de a fi făcută o lucrare specială pentru acest timp. În timp ce Dumnezeu lucrează pentru a-i sensibiliza pe oameni, ei caută să îndepărteze mesajele de îndemn, avertizare şi mustrare. Influenţa lor tinde să liniştească temerile oamenilor şi să-i împiedice să fie conştienţi de solemnitatea acestui timp…. Dacă nu îşi vor schimba comportamentul… le va fi dată aceeaşi răsplată pe care o vor primi cei ce sunt în vrăjmăşie şi în răzvrătire deschisă împotriva lui Dumnezeu.”[22]

Chiar înainte de adunarea de tabără de la Williamsport, Ellen White i-a scris lui H.W. Miller, un pastor din Conferinţa Michigan, declarând că „unii dintre fraţii noştri din conducere” „sau interpus între lumină şi popor”. Ellen White i-a spus lui Miller că ea „le spusese de repetate ori, atât lui, cât şi altora,

că va veni un timp de zguduire". Având în vedere respingerea continuă a revărsării Duhului lui Dumnezeu, ea a putut să declare fără reţineri „Noi am început să ne aflăm în acel timp"[23*] **[228]**

Rome, New York

De la Williamsport, vorbitorii adunării de tabără au plecat în New York, la Rome, unde avea loc o adunare de tabără în perioada 11-18 iunie. Ellen White s-a simţit „nerăbdătoare ca harul lui Hristos să vină asupra fraţilor noştri". Speranţele ei nu au fost trădate: „Domnul le-a trimis mesaje speciale pline de har şi încurajare". Încă o dată, ea a recunoscut mesajul în adevăratul lui sens:

„Domnul doreşte ca această biserică să «se scoale şi să lumineze», căci strălucirea luminii lui Dumnezeu a venit asupra poporului Său prin mesajul adevărului prezent. Dacă toţi vor asculta cuvintele preţioase care le-au fost vestite de către Marele Învăţător prin slujitorii trimişi de El, în rândurile noastre va avea loc o mare trezire, iar biserica va avea [illegible] puterea spirituală. Toţi ar trebui să dorim să cunoaştem adevărul aşa cum este el în Isus....

Sunt nerăbdătoare ca lumina cerului să strălucească asupra poporului lui Dumnezeu în Conferinţa aceasta [illegible] ca oamenii să fie zeloşi în a se pocăi de păcatele lor.... [illegible] recunoscători Tatălui nostru ceresc [illegible] că acest mesaj [illegible] credinţei, curajului şi credinţei a putut [illegible] reprezentat fraţilor [illegible] din New York şi am regretat pro[illegible] au fost prezenţi mulţi alţii, pentru a primi învăţătura imp[illegible] a fost [illegible] dată....

Când slujitorii Dom[illegible] lucruri vechi şi noi din vistieria Cuvântului Său, speranţa a venit în inima acestor vechi soldaţi ai adevărului. Ei au ştiut că mesajul era cel de care aveau nevoie şi au simţit că a venit de la Dumnezeu....

Există o mare nevoie ca Domnul Hristos să fie predicat ca fiind singura nădejde şi mântuire. Când doctrina îndreptăţirii prin credinţă a fost predicată la Rome, aceasta a fost pentru mulţi asemenea apei pentru un călător însetat. Gândul că neprihănirea lui Hristos ne este atribuită, nu datorită vreunui merit al nostru, ci ca un dar fără plată al lui Dumnezeu, părea un gând preţios. Vrăjmaşul omului şi al lui Dumnezeu nu doreşte ca acest adevăr să fie prezentat cu claritate, deoarece ştie că, dacă oamenii îl vor accepta pe deplin, puterea lui va fi înfrântă. Dacă el poate să pună stăpânire

pe mintea oamenilor, aşa încât îndoiala, necredinţa şi întunericul să constituie experienţa celor ce se declară a fi copiii lui Dumnezeu, atunci va putea să-i biruiască prin ispite."[24]

Însuşi mesajul care strălucea asupra lor era „slava Domnului" despre care vorbeşte Isaia 60,1; adevăruri care erau „atât noi, cât şi vechi". Dacă era acceptat, mesajul urma să aducă „o trezire pretutindeni" în biserică. Satana nu a vrut ca acest mesaj să fie „prezentat cu claritate", deoarece ştia că, dacă „oamenii îl acceptau pe deplin, puterea lui va fi înfrântă". **[229]** Ca urmare, Satana a pornit să „pună stăpânire pe mintea oamenilor" prin „îndoială şi necredinţă", pentru a putea „să-i biruiască prin ispite".[25] Cea mai eficientă modalitate prin care putea să facă acest lucru era prin intermediul celor aflaţi în poziţii de conducere.

În timpul adunării de tabără din Rome, Ellen White a răspuns la articolul lui Smith din *Review*, 11 iunie, scriindu-i o scrisoare personală. Ea fusese trezită în timpul nopţii şi văzuse cazul lui Smith ca fiind cât se poate de descurajator:

„Te-am văzut [illegible] pe o cale care se deosebea aproape imperceptibil de [illegible] cea dreaptă. Un personaj nobil a stat lângă mine şi a spus: [illegible]ah Smith nu se află pe marginea unei prăpăstii, dar merge pe [illegible] care îl va duce în scurt [illegible]olo, iar dacă nu este avertizat acum, în curând va fi prea târziu [illegible]te să-şi retragă paşii acum. El [illegible]nea unui [illegible]ge în capcana vrăjmaşului, dar [illegible] un pericol, [illegible]umina ajunge să fie întuneric pentr[illegible]ericul aj[illegible]ge lumină.»».

În dimineaţa ac[illegible]citit [illegible]u din *Review*. Nu a existat nicio solicitare de [illegible]scrii ceea ce ai scris. Tu îl pui pe pastorul Jones într-o lumină falsă, întocmai cum au făcut pastorii Morrison, Nicola şi alţii, la Minneapolis."[26*]

Hristos şi Legea

Membrii bisericii, care au participat la adunarea de tabără din Rome, unde predicau Jones şi Waggoner, au citit articolul lui Uriah Smith din *Review*, 11 iunie. În ultima zi a adunărilor, Ellen White a folosit ocazia de a clarifica lucrurile. În predica ei, „Christ and the Law" (Hristos şi Legea), ea a explicat modul în care Hristos le-a descoperit iudeilor „vechea lumină cu privire la Lege într-un context nou". Totuşi, „în clipa în care a făcut lucrul acesta, s-a ivit o împotrivire faţă de lumina aceea…. Nu era aşa cum crezuseră ei…. Ei

considerau că El nu scotea Legea în evidenţă, aşa cum o făcuseră ei…. Ei vedeau copacii ca pe nişte oameni mergând". Apoi, Ellen White a făcut o comparaţie, întrebându-i pe ascultători cum ar răspunde ei luminii cerului?

„Ce intenţionează Dumnezeu să facă pentru poporul Său – să-l lase fără nicio lumină nouă? El spune: «Voi sunteţi lumina lumii». Prin urmare, urmează să primim mai multă lumină de la tronul lui Dumnezeu şi să avem o lumină mai mare. Aşadar, noi nu vă spunem că în mesajul care a fost prezentat aici şi în alte locuri se află o mare lumină nouă, ci este vechea lumină adusă şi aşezată într-un context nou…."[27*] **[230]**

„Chiar înainte de venirea Fiului omului, timp de mulţi ani, vrăjmaşul a fost hotărât să aştearnă o umbră diabolică între om şi Mântuitorul lui. Care a fost motivul? Pentru ca omul să nu îşi dea seama că există un Mântuitor şi că a fost adusă o jertfă deplină pentru el. Apoi, vrăjmaşul le spune oamenilor că nu trebuie să păzească Legea, deoarece prin păzirea Legii, omul ar fi unit cu puterea divină, iar [illegible] va fi mântuit… În ciuda faptului că omul a fost cuprins de [illegible] înţelele naturii umane, el ar putea să ajungă părtaş al naturii [illegible]ne, după ce a fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. Aşadar, aceasta este mântuirea….

„Dacă aţi pu[illegible] înţelegeţi însemnă[illegible]ristos, Cel care poate să-i mântu[illegible] pe toţi cei [illegible] capăt pe [illegible] vin la Dumnezeu prin El, atunci veţi [illegible] credinţă care lucrează prin fapte. Oare trebuie să vină mai [illegible]? Nu [illegible] vine credinţa. Cum? Crucea lui Hristos este în[illegible] pământ….

Cineva spune: «Nu puteţi fi acceptaţi, dacă nu vă pocăiţi». Ei bine, cine anume ne conduce la pocăinţă? Cine anume ne atrage?... Hristos este Acela care ne atrage. Îngerii lui Dumnezeu se află în lumea aceasta, lucrând asupra minţii oamenilor. Oamenii sunt atraşi la Acela care îi ridică, iar Acela care îi ridică îi atrage la pocăinţă. Omul nu face nicio lucrare prin sine însuşi; nu există nicio lucrare pe care să o poată face şi care să aibă vreo valoare, cu excepţia aceleia de a crede….

În ce constă biruinţa? În credinţa, sentimentele şi faptele voastre bune? În aceasta constă? Nu. «Biruinţa nu constă nici chiar în credinţa voastră»…. Noi nu urmăm nişte poveşti iscusit născocite.

În niciun caz, ci nouă ne-a fost descoperit Hristos, Neprihănirea noastră».[29]

Ellen White le-a spus ascultătorilor ei că „mulţumirea de sine" pătrunsese în mijlocul lor. Ea a citit solia către Laodicea, declarând că era „aplicabilă pentru noi". Apoi, a definit remediile pentru starea de laodicean, ca fiind cele aflate tocmai în mesajul pe care Dumnezeu binevoise să li-l trimită:

„Aşadar, care este dificultatea? „Curăţit în foc". Hristos ne-a iubit aşa de mult, încât a putut să treacă prin toată acea încercare a răstignirii şi să iasă biruitor. Ce este haina albă? Este neprihănirea lui Hristos. „Alifia pentru ochi" – discernământul spiritual necesar pentru a face deosebire între adevărata neprihănire şi neprihănirea proprie. Aici se află lucrarea. Negustorul ceresc trece înainte şi înapoi, prin faţa voastră, spunând: „Cumpăraţi de la Mine. Iată bunurile cereşti; cumpăraţi de la Mine". „Veţi face lucrul acesta?" „'Eu' sunt Cel de la care vi se cere să cumpăraţi". Nu există nicio altă sursă în cer de unde [illegible] să primim libertatea şi viaţa, în afară de Isus Hristos, Neprihănirea noastră!

Apoi, El spune: „Fii plin de râvnă dar şi pocăieşte-te!" Acel mesaj este pentru noi. Vrem ca fraţii şi surorile din această Conferinţă să aibă încredere în acest mesaj şi în lumina care a fost adusă pentru noi într-un context nou. [2]

Dumnezeu nu a descoperit izvorul [illegible] noi trebuie să ştim ceva despre [illegible] fim pregătiţi pentru un timp de necaz cum nu a mai fost [illegible] existat vreodată o naţiune. Iată puterea noastră: Hristos, Neprihănirea noastră![30]

Când a ajuns la sfârşitul cuvântării, Ellen White a răspuns articolului scris de Smith în *Review*. Ea l-a descris ca fiind în aceeaşi stare în care erau iudeii. I-a apărat pe Jones şi Waggoner şi pe soţul ei împotriva reprezentărilor false ale lui Smith. Ea a declarat cu claritate că susţinea pe deplin mesajul care era prezentat şi că acesta nu era contrar lucrurilor pe care ea „încercase să le explice" în trecut. Ea nu a vorbit în termeni nesiguri, ci a identificat mesajul exact aşa cum era: „Lumina" lor venise:

„Fraţilor, niciunul din voi nu trebuie să se lase abătut de pe cale. «Ei bine», spuneţi voi, «Ce înseamnă articolul fratelui Smith din *Review*?» El nu ştie despre ce vorbeşte; el vede copacii ca pe nişte oameni mergând…. El ia acele texte, le pune într-un context greşit şi

le adună laolaltă, lăsând impresia că noi am respinge cerinţele Legii lui Dumnezeu, în timp ce, în realitate nu este astfel. Nouă ne este imposibil să înălţăm Legea lui Iehova, dacă nu ne bazăm pe neprihănirea lui Isus Hristos.

Soţul meu a înţeles acest subiect cu privire la Lege, iar noi am discutat noapte după noapte despre el, până când niciunul din noi nu a mai putut să doarmă. Acestea sunt principiile pentru care se luptă aceşti oameni. Ei vor să ştie că Hristos îi primeşte îndată ce vin la El….

Mie mi-a fost pusă întrebarea: «Ce credeţi despre lumina pe care o prezintă oamenii aceştia?» De ce îmi puneţi această întrebare? Eu am prezentat această lumină timp de 45 de ani – farmecul inegalabil al lui Hristos.[31*] Aceasta este ceea ce am încercat să vă explic. Când fratele Waggoner a adus aceste idei la Minneapolis, a fost pentru prima dată când am auzit o învăţătură clară cu privire la acest subiect, rostită de buze omeneşti, cu excepţia conversaţiilor pe care le am avut cu soţul meu. Mi-am spus în sinea mea că eu [illegible] cu atâta claritate, pentru că Domnul mi-a descoperit-o în [illegible] dar eu nu pot să o înţeleagă, deoarece nu le fusese prezentată aşa cum îmi fusese descoperită mie. Iar când o altă persoană [illegible]zentat-o, fiecare fibră din [illegible]a mea a spus: Amin….

Vă cer, în [illegible]le lui Isus Hristos d[illegible]et: «Scoală-te, Luminează-te, că [illegible]a venit!». [illegible]oi aţi primit aici lumina. Ce aveţi [illegible]eţi cu ea? [illegible]t atât de mult să văd valul de lumi[illegible]du-se asu[illegible]a poporului! Ştiu că este posibil, deoarece Du[illegible]a dat [illegible] într-un singur dar şi fiecare dintre noi poate [illegible], fiecare rază a acesteia, iar apoi putem să fim lumina lumii. **[232]**

„Răspunsul lui Smith a fost orice altceva, în afară de pocăinţă. El a scris un al doilea articol [în] *Review*, intitulat: «Our Righteousness Again» (Neprihănirea noastră, din nou). El a declarat că primul lui articol pare să fi fost «înţeles greşit de unii» şi a scris din nou «în speranţa de a-l explica atât de clar, încât nimeni să nu-l poată înţelege greşit». Totuşi, poziţia lui nu s-a schimbat. El era îngrijorat că „prin înălţarea aspectului credinţei din acest subiect, ceea ce este un element bun în sine însuşi,… mulţi au ajuns să creadă că [Legea] este învechită, iar ascultarea nu are nicio importanţă”.[33]

Retrospectivă

După câteva săptămâni, Ellen White a scris despre adunarea de tabără de la Rome. Ea i-a încurajat pe cei care „primiseră" lumina „să o facă să strălucească în diferitele biserici" în care erau membri, deoarece, dacă neglijează să o transmită mai departe, vor „fi lăsaţi în întuneric". Ea i-a avertizat pe cei ce criticau mesajul acesta care avea „acreditarea divină", spunându-le că Satana nu încerca doar să anuleze Legea lui Dumnezeu, ci şi să calce în picioare „credinţa în Hristos ca fiind neprihănirea noastră". Dacă „mesajul actual", care a adus odată cu el puterea divină, nu era preţuit, „teoriile false" urmau să pună stăpânire pe mintea oamenilor, iar Hristos şi neprihănirea Sa urmau a fi „lăsate în afara experienţei" şi Satana „îi va birui prin ispitele lui":

„Mesajul actual – îndreptăţirea prin credinţă – este un mesaj de la Dumnezeu. El poartă acreditarea divină, deoarece roadele lui duc la sfinţire. Ne temem că unii care au o mare nevoie de adevărul preţios ce le-a fost [illegible] nu au primit binecuvântarea lui… şi au suferit o mare pier[illegible]

Este pericul[illegible] un suflet să ezite, să pună întrebări şi să critice lumina divină. [illegible]a va veni cu ispitele lui, [illegible] când lumina va părea a fi întun[illegible] iar mulţi vor respinge însă [illegible]ărul care s-ar fi dovedit a fi mân[illegible]rea sufletului lor. Cei care [illegible] în razele luminii vor constata că e[illegible] şi va deveni [illegible] lucitoare, până la lumina de la m[illegible]

A fost necesa[illegible] standard [illegible] neprihănirii să fie înălţat, dar făcând astfel, mu[illegible]riat să [illegible]redinţa lui Isus. Dacă dorim să avem spiritul şi p[illegible]rului al treilea, trebuie să prezentăm Legea şi Evanghelia împreună, deoarece ele merg mână în mână. În timp ce o putere a răului îi stârneşte pe copiii neascultării să anuleze Legea lui Dumnezeu şi să calce în picioare credinţa lui Hristos ca fiind neprihănirea noastră, o putere cerească lucrează asupra inimii acelora care sunt credincioşi în înălţarea Legii şi în înălţarea lui Isus, **[233]** ca fiind un Mântuitor desăvârşit. Dacă în experienţa celor din poporul lui Dumnezeu nu este adusă o putere divină, teoriile false şi ideile greşite vor pune stăpânire pe minţile oamenilor, Hristos şi neprihănirea Sa vor fi lăsate în afara experienţei multora, iar credinţa lor va fi lipsită de puterea vieţii…. Dacă nu sunt plini de râvnă şi nu se vor pocăi, ei se vor afla printre

cei reprezentaţi de laodiceni, care vor fi vărsaţi din gura lui Dumnezeu….

Poziţia noastră actuală este interesantă şi periculoasă. Pericolul de a respinge lumina venită din cer ar trebui să ne facă să veghem în rugăciune, ca nu cumva vreunul dintre noi să aibă o inimă rea şi necredincioasă. Când Mielul lui Dumnezeu a fost răstignit pe Golgota, clopotul care anunţa moartea lui Satana a răsunat. Vrăjmaşul adevărului şi neprihănirii va face tot ce va putea pentru a scoate din mintea omului gândul că este necesar să depindă de neprihănirea lui Hristos în vederea mântuirii. Dacă Satana va reuşi să-l determine pe om să atribuie propriilor fapte valoarea meritelor şi neprihănirii, el ştie că va putea să-l biruiască prin ispitele lui şi să-l facă să fie victima şi prada lui.”[34*]

A fost mesajul adus la tăcere?

După adunarea de tabără de la Rome, Ellen White s-a întors la Battle Creek „istovită şi epuizată”. Ea a trebuit „să se abţină să vorbească pentru un timp”, până când sănătatea i s-a îmbunătăţit.[35] În acest timp, ea a scris lucrarea: „Experience Following the 1888 Minneapolis Conference” (Experienţa de după Conferinţa de la Minneapolis din 1888). Ea a rezumat evenimentele care au urmat după desfăşurarea Conferinţei Generale, inclusiv câteva dintre adunările de redeşteptare spirituală ce au avut loc la începutul primăverii şi, din nefericire, împotrivirea care a continuat cu o forţă puternică. Folosind expresii din Isaia 58, ea a privit „interesul mai mare” de univers, când a văzut „cât de mulţi slujitori ce au luat parte în lucrarea lor păcatele oamenilor şi îşi chinuie sufletul; cât de mulţi lucrează pentru a deveni dregători de spărturi… şi repară cărările ca să locuiască”. Nu numai Sabatul a avut nevoie de o restabilire, ci şi „calea credinţei şi a neprihănirii”.[36]

În a doua parte a lunii iunie, Ellen White a călătorit la Wexford, Michigan, pentru a participa la încă o adunare de tabără ce a avut loc în perioada 25 iunie – 2 iulie. Încă o dată, „Duhul Domnului a lucrat în mod vizibil”, dar mulţi au refuzat să beneficieze de el. În 23 iulie, Ellen White a trimis o scrisoare adresată „pastorilor Madison şi Howard Miller”, ambii din Conferinţa Michigan. Ea i-a mustrat, atât pe ei, cât şi pe alţii, pentru că nu au recunoscut lucrările Duhului Sfânt şi pentru că **[234]** „au fost mereu pregătiţi să pună întrebări şi să critice”. Unii au avut „o experienţă nefericită… la Minneapolis”. Alţii, în starea lor actuală, aveau să fie „o piedică în orice adunare, sau consiliu”, întocmai asemenea iscoadelor necredincioase care „nu făceau niciun efort să înţeleagă, ci puneau piedici care păreau a fi de netrecut

pe calea înaintării poporului lui Dumnezeu". Ea le-a spus că „Domnul ne încredinţase un mesaj plin de însemnătate, iar influenţa lui va dura cât veşnicia. Noi avem pentru oameni veşti care ar trebui să aducă bucurie în sufletul lor". Ea le-a spus că nu este responsabilitatea lor aceea de „a alege calea prin care trebuie să vină lumina. Domnul doreşte să vindece rănile oilor şi mieilor turmei Sale, prin balsamul ceresc al adevărului că Hristos este neprihănirea noastră". Faptele lor erau asemănătoare faptelor iudeilor; ei Îl respingeau pe Hristos „în persoana mesagerilor Săi". Şi totuşi, „ei erau mai puţin scuzabili decât iudeii, deoarece noi avem deja exemplul acestora":

> „În ochii lui Dumnezeu, este un păcat grav ca oamenii să se aşeze între popor şi mesajul pe care El doreşte să li-l trimită (iar unii dintre fraţii noştri au făcut acest lucru). Unii sunt asemenea iudeilor şi fac tot ce pot pentru a anula efectul mesajului lui Dumnezeu. Aceşti oameni care se îndoiesc şi pun întrebări trebuie fie să primească lumina adevărului pentru timpul acesta, fie să se dea la o parte de pe cale, pentru ca alţii să poată avea ocazia de a primi adevărul….
>
> Cei care trăiesc înaintea de a doua venire a lui Hristos se pot aştepta la o turnare amplă a Duhului Său Sfânt, dar dacă nu veghează şi nu se roagă, vor păşi pe acelaşi teren al respingerii soliei harului, aşa cum au făcut iudeii în timpul lui Hristos (Dacă Dumnezeu a vorbit prin mine, înseamnă că unii dintre conducătorii noştri vor păşi pe acelaşi teren şi vor întoarce spatele luminii, refuzând să împlinească cerinţele sfinte şi înalte ale lui Dumnezeu şi dând greş în a împlini responsabilitatea sfântă pe care El le-a încredinţat-o.
>
> Caracterul şi perspectiva lucrării lui Dumnezeu sunt similare acelora pe care le-au avut iudeii, care nu au putut înţelege, din cauza necredinţei. Mulţumirea de sine, sentimentul propriei importanţe şi mândria spirituală i-au despărţit de Dumnezeu."[37*]

Ellen White a recunoscut că fraţii mergeau pe urmele iudeilor. Mulţi priveau spre „conducătorii lor" şi întrebau: „'Dacă acest mesaj pe care fratele A.T. Jones îl prezintă bisericii este adevărul, de ce fratele Smith şi fratele Butler nu l-au acceptat?'" Acei conducători care dispreţuiau mesajul şi mesagerii **[235]** se făceau vinovaţi de „o vină asemănătoare" celei săvârşite de iudei, şi totuşi Ellen White a declarat: „Necredinţa lor nu este un motiv pentru ca alţii să facă la fel". Spre încheierea scrisorii ei către Madison şi Miller, Ellen White le-a adresat o rugăminte finală şi o avertizare:

„Mulţi au auzit mesajul pentru timpul acesta şi au văzut rezultatele lui, şi nu pot decât să recunoască faptul că lucrarea este bună, dar de teamă că unii vor adopta poziţii extremiste şi că în mijlocul nostru ar putea să apară fanatismul, ei au îngăduit propriei imaginaţii să creeze multe obstacole, pentru a împiedica înaintarea lucrării, şi le-au prezentat altora aceste dificultăţi, discutând pe larg despre pericolele acceptării învăţăturii. Ei au căutat să contracareze influenţa mesajului adevărului. Să presupunem că eforturile lor vor avea succes. Care va fi rezultatul? Mesajul care are scopul de a trezi o biserică aflată în stare de căldicel va înceta, iar mărturia care înalţă neprihănirea lui Hristos ar fi adusă la tăcere….

Caracterul, motivele şi scopurile lucrătorilor trimişi de Dumnezeu au fost şi vor continua să fie interpretate greşit….

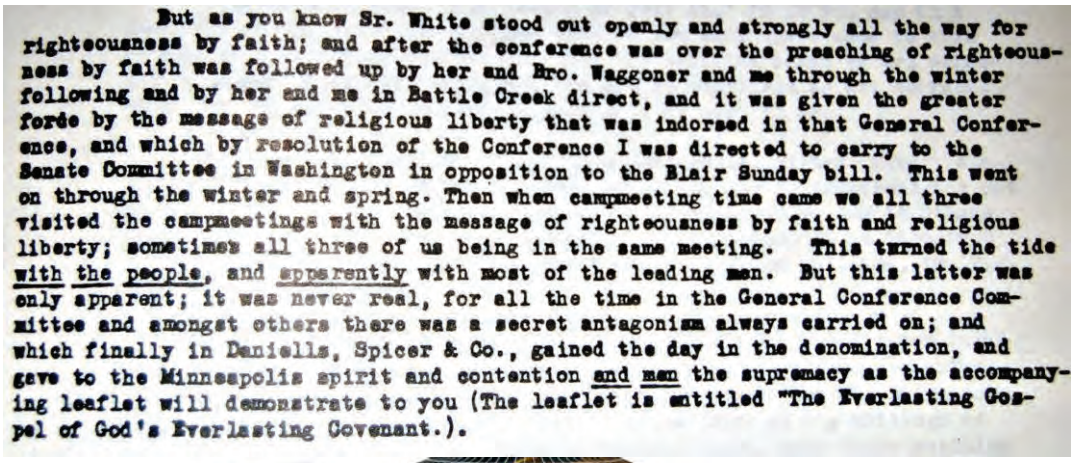
Sfârşitul este chiar în faţa noastră şi, oare este rezonabil să credem că nu există niciun mesaj care să pregătească un popor pentru a rezista în ziua pregătirii [illegible] Oare solia îngerului al treilea trebuie să [illegible] în întuneric, sau să lumineze întregul pământ cu slava [illegible] Lumina Duhului lui Dumnezeu trebuie să fie stinsă şi biserica să fie lăsată lipsită de harul lui Hristos, aşa cum erau înălţimile Ghilboa lipsite de rouă şi ploaie?”[38]

Înainte de Sesiunea Conferinţei Generale din a doua parte a lunii octombrie, 1889, atât E. J. Waggoner cât şi Jones şi Waggoner au participat la câteva alte adunări de tabără. Rezultatele au fost aceleaşi. Mulţi oameni au descoperit o experienţă [illegible] au auzit mesajul prezentat, dar mulţi dintre conducători, deşi [illegible] au continuat să lupte împotriva a ceea cei ei considerau [illegible] mesaj şi la mesageri. Câţiva ani mai târziu, A.T. Jones a rezumat evenimentele din vara anului 1889:

„Apoi, când a sosit timpul adunării de tabără, toţi trei am participat, prezentând mesajul neprihănirii prin credinţă şi pe cel al libertăţii religioase; toţi trei fiind prezenţi uneori la aceeaşi adunare. Acest fapt a schimbat atitudinea oamenilor şi, în aparenţă, a majorităţii celor din conducere. Totuşi, în dreptul celor din urmă, schimbarea a fost doar aparentă; ea nu a fost niciodată reală, deoarece în tot acel timp, în Comitetul Conferinţei Generale şi în mijlocul altora a existat o împotrivire secretă care a continuat fără încetare”.[39*]

Au fost corecte observaţiile lui Jones? Vom studia declaraţiile lui în capitolele care urmează.

Textul citat mai sus din scrisoarea lui A.T. Jones către C.E. Holmes, aşa cum este publicat în *Manuscripts and Memories of Minneapolis 1888*, pagina 329

But as you know Sr. White stood out openly and strongly all the way for righteousness by faith; and after the conference was over the preaching of righteousness by faith was followed up by her and Bro. Waggoner and me through the winter following and by her and me in Battle Creek direct, and it was given the greater force by the message of religious liberty that was indorsed in that General Conference, and which by resolution of the Conference I was directed to carry to the Senate Committee in Washington in opposition to the Blair Sunday bill. This went on through the winter and spring. Then when campmeeting time came we all three visited the campmeetings with the message of righteousness by faith and religious liberty; sometimes all three of us being in the same meeting. This turned the tide with the people, and apparently with most of the leading men. But this latter was only apparent; it was never real, for all the time in the General Conference Committee and amongst others there was a secret antagonism always carried on; and which finally in Daniells, Spicer & Co., gained the day in the denomination, and gave to the Minneapolis spirit and contention and men the supremacy as the accompanying leaflet will demonstrate to you (The leaflet is entitled "The Everlasting Gospel of God's Everlasting Covenant.).

NOTE FINALE CAPITOLUL 9

1. Ellen G. Wh[illegible] Corbin", Scrisoarea 14, [illegible]889; în *1888 Materials*, p.325. „Scoală-te, lumin[illegible] lumina ta vin[illegible] omnului răsare peste tine…", este un citat din [illegible] *Cartea tarul biblic* [illegible] aceste versete ca fiind „simbolul prezenţei divin[illegible] prezenţa lui Hristos, care va fi „proclamată cu o asemenea putere, încât într[illegible] se va [illegible] slava adevărului (Apocalipsa 18,1)" (vol.4, p.313, „Isaia 60,1 [illegible] lumină [illegible] versete sunt înţeles ca fiind în legătură cu îngerul al patrulea din Ap[illegible], care va lumina întregul pământ cu slava lui, în timpul marii strigări şi al ploii târzii. Declaraţia făcută de Ellen White în scrisoarea ei de la adunările din Kansas este prima dintre multele declaraţii în care a aplicat Isaia 60,1 (folosind verbul la timpul prezent) la biserica din zilele ei, care auzea mesajul cel mai preţios trimis din cer: „Cei care aşteaptă venirea Mirelui trebuie să le spună oamenilor: 'Iată Dumnezeul tău'. Ultimele raze ale luminii celei pline de milă, ultima solie a harului care urmează să-i fie vestită lumii este o descoperire a caracterului Său iubitor…. 'Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, şi slava Domnului răsare peste tine…' (Isaia 60,1). Acest mesaj le este adresat celor care vor ieşi să-L întâmpine pe Mire" (*Parabolele Domnului Hristos*, p.415,420).

2. Într-una dintre bine cunoscutele ei declaraţii: „În marea Sa milă, Domnul i-a trimis poporului Său mesajul cel mai preţios, prin fraţii Waggoner şi Jones", Ellen White descrie mesajul ca fiind „Legea şi Evanghelia, unindu-le pe cele două într-un întreg desăvârşit" (*Testimonies to Ministers*, p.91,94). Ea ştia că „Legea şi Evanghelia,

fiind combinate, vor convinge cu privire la păcat" şi „că nu trebuie să fie separate în nicio predică". De ce? „Fiecare o completează pe cealaltă. Legea fără credinţa în Evanghelia lui Hristos nu poate să-l mântuiască pe cel care calcă Legea. Evanghelia fără Lege este ineficientă şi lipsită de putere…. Cele două, îmbinate, Evanghelia lui Hristos şi Legea lui Dumnezeu, produc o dragoste şi o credinţă neprefăcute" (*1888 Materials*, p.892,783). Ellen White a fost martoră a acestei „dragoste şi credinţe neprefăcute" în mijlocul celor care au acceptat mesajul prezentat la adunările de tabără.

3. Domnul Isus a primit un răspuns asemănător. În conformitate cu fariseii conservatori, Isus era mult prea liberal pentru a fi pe placul lor, deoarece El nu arăta suficient respect faţă de Lege. Totuşi, în conformitate cu saducheii cei liberali, Isus era mult prea conservator, deoarece nu oferea nicio scuză pentru păcat, oricât de mică. Deşi fariseii şi saducheii se urau între ei, totuşi aveau ceva în comun: ei Îl urau chiar şi mai mult pe Isus, urau mesajul proclamat de El şi, ca urmare, s-au unit pentru a-L răstigni.

4. G.I. Butler, „The Righteousness of the Law Fulfilled by Us", *Review and Herald*, 14 mai,1889, p.313-314. George Knight sugerează că, în acest articol din *Review*, „G.I. Butler… a atacat [...] ideile prezentate de Jones în Ottawa, Kansas şi în alte locuri" (*From 1888 to Apostasy*, p.53). Deşi Butler a fost corect, teoretic vorbind, în multe puncte de vedere, Ellen White îl considera ca fiind un om care lucra „într-o modalitate greşită pentru a ajunge la inimile oamenilor" (vezi, nota de final 12). Atât Jones, [illegible] Waggoner negau concepţia augustiniană cu privire la păcatul originar, totuşi au vorbit şi despre alte aspecte ale păcatului, nu numai despre definiţia biblică [illegible] în 1 Ioan 3,4 (vezi, A. Lo[illegible]Micare, *Theology in Crisis*, p.294; Clinton Wahlen, [illegible] Aspects of Ellet[illegible]s Eschatology", p.10, 115).

5. Uriah Smith, „O[illegible]hteousness", *Review and Herald*, 11 iunie 1889, p.376.

6. În perioada 5 – 2[illegible] Jones a susţinut [illegible] de prezentări la adunarea de tabără din Ottawa, Kansas, [illegible] despre libertatea religioasă, 13 despre sistemul de conducere al bi[illegible] despre îndreptăţirea prin credinţă. Apoi, Jones a plecat împreună cu soţia lui, îndreptându-se spre adunarea de tabără din Williamsport (The Topeka *Daily Capital*, 22 mai, 1889). În *Daily Capital*, această predică finală i-a fost atribuită lui William C. White. George Knight sugerează că „este cu claritate predica lui A.T.J. Ea este formulată în stilul lui şi constituie o parte din seria de predici pe care le-a ţinut despre neprihănirea prin credinţă" (*1888 to Apostasy*, p.263, nota de final 20). Cu toate acestea, există câţiva alţi factori care trebuie să fie luaţi în considerare. Un anunţ din *Review* spunea că „vor fi făcute aranjamente cu ziarele, pe parcursul fiecărei predici, pentru a fi prezentat un raport corect" şi „Conferinţa Generală a desemnat un stenograf competent ca reporter special pentru această lucrare" (*Review and Herald*, 9 aprilie, 1889, p.240). Totuşi, Bert Haloviak ne descoperă că în timpul adunării de tabără „a fost oferit un curs de scriere prescurtată" şi „aproape toţi aveau tăbliţe, creioane şi note complete luate din timpul cursurilor, iar rapoartele predicilor şi lecturilor au fost alcătuite în acest fel". Era evident că

acesta a fost mijlocul prin care publicaţia *Capital* a fost în stare să redea o transcriere completă a adunărilor principale" („From Righteousness to Holy Flesh: Judgement at Minneapolis", cap.9, p.14). O.A. Olsen l-a înlocuit pe Jones la începutul săptămânii, deoarece „pastorul Jones avea nevoie de odihnă" (*Daily Capital*, 17 mai, 1889). Este posibil ca William C. White să fi făcut acelaşi lucru. Pare puţin probabil ca aceşti doi oameni să fi fost confundaţi, dar indiferent dacă predica a fost ţinută de William C. White sau de A.T. Jones, rezultatul continuă să fie acelaşi. Este probabil ca Jones să fi fost cel care a ţinut predica, prin urmare noi vom aborda problema ca şi când el ar fi fost cel în cauză.

7. A.T. Jones, „Keeping the Commandments", 20 mai 1889, The Topeka *Daily Capital*, 20 mai,1889; în „The 1889 Camp Meeting Sermons" (St. Maries, Id.: LMN Publ. International, n.d.), p.30-31. De asemenea, aceasta este predica lui Jones, în întregime, aşa cum a apărut în Topeka *Daily Capital.* Ar trebui să fie clar că transcrierea reprezintă doar un rezumat al predicii sale, şi nu o redare cuvânt cu cuvânt. Nu există nicio posibilitate de a spune cât de mult a fost afectată semnificaţia predicii lui Jones de către transcrierea stenografilor, în timp ce aceştia încă luau cursuri de stenografiere (vezi nota de mai sus). Prin urmare, s-ar cuveni să nu încercăm să ne bazăm concluziile în totalitate fie în favoarea, fie împotriva teologiei lui Jones, doar pe comentariile făcute [illegible] singură predică.

8. Dan T. Jones [illegible] O.A. Olsen, 27 aprilie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor [illegible]ua a Şaptea. Ellen G. White către Madison and Miller, Scrisoarea 4, 23 iulie, 1[illegible] *1888 Materials*, p.388. Geo[illegible]ight este de partea lui Smith, Butler, Dan Jon[illegible]i, declarând despre pred[illegible] T. Jones, următoarele: „Felul în care a folosit [illegible] dar cu siguranţă posib[illegible]a fi supus unor astfel de interpretări greşite. [illegible]ma, la adunări[illegible]as, în 1889, el făcuse următoarea remarcă: «[illegible]faptele noastre [illegible]de». El a inserat astfel de afirmaţii pretutindeni [illegible]" (*1888 to Apostasy*, p.55). Knight face un rezumat, declarând că „ad[illegible]înţeles [illegible]Jones] cu privire la relaţia dintre Lege şi mântuire", deoa[illegible]t care nu stăpânise niciodată virtutea temperanţei creştine" (*Ibid.*), [illegible]aşi, oare este cititorul în stare să înţeleagă adevărata intenţie a cuvintelor lui Jones, aşa cum sunt citate de Knight, din moment ce este citată doar o propoziţie parţială, cu puncte de suspensie adăugate? Este clar că, *atunci când este citit în context*, Jones se referea la *meritele* faptelor noastre: „Aşadar, unde intervin faptele noastre? Niciunde". Prin înlăturarea cuvântului „Aşadar", Knight îl trimite pe cititor înapoi la declaraţiile explicative anterioare ale lui Jones. Imediat după aceea, în câteva propoziţii ulterioare, Jones clarifică din nou lucrurile, declarând că „putem să păzim poruncile, numai prin Hristos care locuieşte în noi". Eu l-aş provoca pe oricare dintre cititori să găsească unde a „inserat" Jones „astfel de afirmaţii *pretutindeni* în predicile lui", aşa cum s-a sugerat. Cei care l-au condamnat pe Jones în timpul acela au fost „mereu pregătiţi să ridice întrebări şi să critice" şi să condamne orice cuvânt. Acelaşi lucru este valabil şi în zilele noastre. Predica lui Jones îşi are propriile merite, dar să luăm în considerare, pe scurt, patru puncte: 1. Aceste predici au fost scrise prescurtat de către câţiva „reporteri",

dintre care mulţi abia învăţau să stenografieze. Faptul acesta a lăsat loc unor erori omeneşti şi prejudecăţi personale, deoarece predica transcrisă a fost foarte probabil alcătuită din notiţele câtorva reporteri începători (vezi, nota de final 6). De asemenea, din fragmentarea predicilor transcrise, este evident că ei nu scriau cuvânt cu cuvânt, ci doar ideile principale. Mulţi care îi căutau greşeli lui Jones au citit predicile lui, aşa cum au fost redate în *Daily Capital*, dar nu au fost prezenţi pentru a-l asculta. Printre aceştia a fost şi Uriah Smith. Cât de uşor este să culegi câte un cuvânt de aici şi de acolo pentru a condamna? 2. Aşa cum vom observa ulterior, multe dintre acuzaţiile aduse de Smith, Butler, Dan Jones şi alţii s-au dovedit a fi false (vezi nota de final 26). Totuşi, vechiul dicton este adevărat: „O minciună înconjoară o jumătate de lume, până când adevărul abia face primul pas" (Winston Churchill – traducere adaptată). Unele minciuni de acest fel au început în zilele lui Jones şi continuă să fie răspândite şi astăzi. 3. Dificultatea cu care s-au confruntat atât Jones, cât şi Waggoner, când au combătut legalismul predominant în biserica la data aceea, a fost aceea de a prezenta credinţa lui Isus ca fiind o parte a Evangheliei, fără a face exagerări. Faptul că ei nu au fost desăvârşiţi în această privinţă, sau că oamenii au dus la extreme declaraţiile lor nu ar trebui să discrediteze lucrarea minunată pe care o făceau. James White a scris despre o dificultate similară [illegible] Ellen White s-a confruntat când a scris despre reforma sănătăţii: „Ea le [illegible]za oamenilor apeluri puternice, pe care puţini le înţeleg în profunzime… s[illegible] la extrem[illegible], pentru a salva situaţia de la ruină…, ea este obligată să vi[illegible] mustrări adresate extremiştilor…, dar atât influenţa extremelor, cât şi a m[illegible]ilor este îngrozitoare… În [illegible] constă dificultatea: Ceea ce ea spune pen[illegible] avertiza pe cei prompţi, [illegible]osiţi de precauţie este preluat de cei leneşi ca [illegible] scuză pentru a rămâne [illegible] mult în urmă". („The Spirit of Prophecy and H[illegible] History", *Review and* [illegible] martie 1868). William C. White a recunoscut a[illegible]: „Ar trebui [illegible]menţionez că lucrurile pe care mama le scrie cu intenţ[illegible] [illegible]ne în mişc[illegible]e pe cei din a doua clasă (cei indiferenţi), pentru a-i scoa[illegible] [illegible]de [illegible]te preluat de cei din prima clasă (cei extremişti) şi este fo[illegible] [illegible]ă să-i lovească pe fraţii lor; iar ceea ce este scris pentru cei din clasa [illegible], pentru a-i feri de poziţii extremiste şi neînţelepte, este luat de cei din a doua clasă ca o scuză pentru indiferenţa şi încrederea lor în sine" (William C. White către A.O. Tait, 2 septembrie 1895). 4. Nu există nicio dovadă că Ellen White l-a mustrat vreodată pe Jones pentru predicile pe care le-a ţinut la Ottawa, Kansas. Ulterior, când l-a sfătuit cu privire la declaraţiile extreme pe care le făcuse, a avut intenţia în primul rând de a-l cruţa de loviturile celor care căutau să-l „spânzure" pentru un cuvânt şi pentru a evita confuzia care ar rezulta în urma abaterii atenţiei de la adevăratul mesaj pe care îl prezenta.

9. Dan T. Jones către O.A. Olsen, 21 aprilie 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

10. În zilele noastre, unii sunt de partea celor care au considerat că, în 1889, Jones şi Waggoner susţineau perfecţionismul. Desmond Ford a fost unul dintre suporterii proeminenţi ai acestei idei: „Din când în când, adventiştilor de ziua a şaptea le-au fost prezentate mesaje care Îl evidenţiau pe Isus. S-a întâmplat în 1888, prin

Waggoner şi Jones, prin concepţiile lor care înclinau spre perfecţionism [notă de final 1]. Waggoner şi Jones nu au înţeles neprihănirea prin credinţă cu claritatea lui Luther sau Calvin…. Din nefericire, atât Waggoner, cât şi Jones s-au rătăcit rapid, atât din punct de vedere moral, cât şi teologic". (*For the Sake of the Gospel* [2008], p.2,219). De asemenea, Ford recomandă şi alte resurse care susţin concepţiile lui teologice: „Cea mai bună carte cu privire la Waggoner, este scrisă de David P. McMahon, cu titlul, *Ellet Joseph Waggoner: the Myth and the Man*.... De asemenea, aş recomanda în mod serios cartea lui Woodrow W. Whidden's, intitulată, *Ellen White on Salvation*. Dacă aceste cărţi ar fi fost cunoscute bine în mijlocul nostru, ereziile noastre cheie ar fi dispărut" (*Ibid*., p.85). Robert Brinsmead a avut idei asemănătoare: „În anumite perioade speciale din istoria noastră, Evanghelia s-a luptat să pătrundă în interiorul comunităţii adventiste. Anul 1888 a marcat o astfel de perioadă. Totuşi, chiar şi aici trebuie să păstrăm o perspectivă corespunzătoare. Aşa cum a arătat cartea lui McMahon's, *Ellet Joseph Waggoner: The Myth and the Man*, Waggoner a avut pentru comunitatea adventistă o lumină cu privire la îndreptăţirea prin credinţă. Totuşi, în mijlocul teologilor protestanţi din zilele lui se găsea un material mai bun despre îndreptăţirea prin credinţă" (*Judge Not According to Appearances: A Review of Adventism* [1980], p.14-15). David McMahon îşi exprima [illegible] direct ideile cu privire la Waggoner şi Jones: „Alte declaraţii făcute în [illegible] Waggoner înclină spre perfecţionism…. Ce dezamăgire! Waggoner [illegible] chiar până la graniţele Ţării Făgăduite, iar apoi ne întoarce înapoi în pustiul [illegible]niului legământ". „Din nefericire, între 1889 şi 1891, Waggoner s-a îndreptat [illegible] direcţia aceasta [panteism] [illegible] cauza concepţiei lui extremiste despre sfin[illegible]ceste concepţii ar fi putut [illegible] dacă el ar fi menţinut deosebirea dintre sfin[illegible] neprihănirea atribuită [illegible] credinţă". „Teologia lui Waggoner între 1889 şi [illegible] o teologie de tranziţie [illegible] nu a abandonat dintr-o dată îndreptăţirea fo[illegible] îndreptat spre [illegible] pt al unei îndreptăţiri 'efective'…. Alături de co[illegible]m romano-catolică [illegible] îndreptăţirii efective, Waggoner a dezvoltat şi alte concepte [illegible] cum [illegible] ura umană păcătoasă a lui Hristos, ispăşirea mistică, sfin[illegible] în credinţă, legea ca fiind o expresie atotcuprinzătoare a neprih[illegible]mnezeu. Atât istoria bisericii, cât şi istoria teologiei demonstrează cu claritate că acestea sunt nişte premize panteiste" (*The Myth and the Man* [1979], p.44-45, 112-115). La un an după întrunirile cu Desmond Ford, de la Glacier View, Bert Haloviak, de la General Conference Archives, şi-a schiţat concepţiile cu privire la adunările lui Jones din Ottawa, Kansas: „Este evident că atât Jones, cât şi Waggoner aveau deja în mesajul lor de la 1888 aspecte care aveau să se dezvolte ulterior într-un fanatism la scară deplină şi apostazie. Deşi ingredientele acestei schimbări de direcţie s-au evidenţiat pentru prima oară în predica lui Jones [la Ottawa] despre neprihănire (şi de asemenea în predicile lui Waggoner), ele au ajuns şi mai vizibile în predicile lui din perioada finală…. În timp ce, atât Jones, cât şi Waggoner accentuau neprihănirea ca fiind un dar fără plată, ambii păreau să considere acel dar ca fiind o neprihănire insuflată şi ambii păreau a crede că această neprihănire insuflată era necesară pentru a susţine poporul lui Dumnezeu în timpul de necaz şi în perioada viitoare, când credeau că Hristos va înceta să

mijlocească pentru poporul Său în sanctuarul ceresc". „Jones a afirmat: 'Păzirea poruncilor vine după ce suntem nişte făpturi noi, ca urmare, înainte de a putea să facem binele şi să săvârşim neprihănirea, mai întâi trebuie să fim făcuţi buni, făcuţi neprihăniţi'…. Jones pare să spună: credința noastră răspunde față de dragostea lui Dumnezeu şi ne motivează să dorim a păzi Legea Sa; El acceptă dorinţa noastră şi ne insuflă neprihănirea Sa…. Această teologie urma să se dezvolte… şi să fie combătută de Ellen White la un deceniu şi jumătate după aceea, în perioada crizei *Templului viu*" („Ellen White and A.T. Jones at Ottawa, 1889: Diverging Paths from Minneapolis", [manuscris nepublicat, 1981], p.15-16, 20-22). Totuşi, Jones şi Waggoner nu au folosit niciodată termenul „insuflat", în afară de ocazia în care au vorbit despre doctrina aberantă a Bisericii Catolice. Haloviak declară că, atunci când au folosit termenul „atribuit" şi „considerat", Jones şi Waggoner au vrut să spună, de fapt, „insuflat" (*Ibid*., p.18). După ce citează una dintre declarațiile strălucite de susținere, făcute de Ellen White la Ottawa, Haloviak afirmă: „Pare a fi clar că Ellen White reacţionează la accentul pus de Jones asupra neprihănirii ca dar nemeritat, şi nu la acea parte a teologiei lui, pe care aceia care au susținut ulterior doctrina trupului sfânt, sau *Templul viu*, urmau să o eticheteze [illegible] fiind neprihănire prin credinţă (*Ibid*., p.17).

Când a scris biog[illegible] Waggoner, Woodrow Whidden s-a inspirat din manuscrisul lui Haloviak [illegible] că ap[illegible] tan prima pagină, sunt sădite seminţe care caută să-l conduc[illegible] cititor la aceleaşi concluzi prezentate anterior: „Oare confunda Waggoner a[illegible] 1888] lucrarea îndreptăţirii [illegible] ea a sfinţirii? Aceste întrebări vor constitui [illegible] poate de sigur una din[illegible] e cheie care ne vor preocupa în evaluarea [illegible] cu privire la direcţiile teologice ale lui Waggoner…. Este destul de evident că [illegible] Waggoner, păcătosul [illegible] îndreptăţit este 'făcut neprihănit şi drept'…, d[illegible] ca o astfel de ded[illegible] *office'* pe cel credincios să fie realmente neprihăni[illegible] [illegible] ciudat [illegible] Care combina el îndreptăţirea şi sfinţirea?" [termenul origina[illegible] [illegible] engleză [illegible] reflecting" – n.trad. Autorul redă definiţia dicţionarului Webste[illegible] [illegible] fiind: „Combinarea a doua variante ale unui text într-unul singu[illegible]" Ceea ce îl face să fie adesea greu de înţeles este modul în care a folosit expresiile cu privire la îndreptăţire (atribuită sau a fi socotit neprihănit) pentru a cuprinde în mod eficient o mulţime de aspecte pe care noi le asociem în mod normal cu lucrarea sfinţirii. Ca urmare, adesea este greu să analizăm în detaliu semnificaţia cuvintelor lui Waggoner". „Fără îndoială, tendința cea mai semnificativă şi mai aparte a perioadei timpurii de după Minneapolis… a fost accentul pus de Waggoner, la începutul lui 1889, pe locuirea lăuntrică a lui Hristos…. Acest accent avea să devină sursa pentru aproape întregul traseu teologic şi pentru căile practice pe care Waggoner urma să le parcurgă în scopul găsirii echilibrului în viaţa lui" (*E. J. Waggoner*, p.85,69-71,199,210). George Knight preia ideile aceloraşi autori, declarând că „expresiile lui Jones cu referire la sfinţirea creştină i-au derutat pe ceilalţi", iar învăţăturile lui au devenit „originea principală pentru răspândirea perfecţionismului în mijlocul adventiştilor de ziua şaptea…. De exemplu, există o linie destul de directă între ideile lui Jones din perioada

de după Minneapolis şi mişcarea «trupul sfânt», apărută în Indiana, în 1900….. Multe dintre ideile lui despre trupul sfânt au fost dezvoltate din învăţăturile lui despre neprihănirea prin credinţă…, începând încă din 1889…" (*From 1888 to Apostasy*, p.56-57). Jeff Reich sugerează că „Dl. Haloviak de la arhivele AZŞ din Washington l-a ajutat pe Dr. Knight în unele cercetări. De fapt, întreaga dezbatere a învăţăturii lui Jones cu privire la trupul sfânt, începând din 1889, pare a fi aproape un plagiat al unora dintre documentele nepublicate ale lui Haloviak" (*From 1888 to Apostasy: A Critique*, [St. Maries, ID: LMN, 1988], p.10, vezi, de asemenea, p.4-6). În scenariul de mai sus, prezentat de către aproape toţi aceşti scriitori moderni, există o singură problemă principală: Unde găsim noi o susţinere pentru astfel de acuzaţii în scrierile lui Ellen White, care a fost un martor ocular al adunărilor de tabără din Ottawa, Kansas? Se armonizează aceste acuzaţii cu evaluările făcute de Ellen White, sau se armonizează cu evaluările acelora care au luptat contra lui Jones şi Waggoner cu mai bine de 120 de ani în urmă? Avem noi o înţelegere a lucrurilor petrecute în Kansas mai bună, decât aceea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Ellen White? Cum pot fi folosite în zilele noastre rezultatele adunărilor de tabără din 1889, ca dovadă că mesajul din 1888 a fost acceptat, dacă, în acelaşi timp, aceleaşi rezultate sunt folosite ca dovadă că mesajul a conţinut o eroare fatală, care a condus la harul ieftin, pe de o parte, şi la fanatismul „trupului sfânt", pe de altă parte?

11. Ellen G. White, [illegible]-urian [illegible] Versioarea 24, 19 septembrie, 1892; în *1888 Materials*, p.1053 [illegible]erile adăugate.

12. Ellen G. White, Manuscrisul 36, „Danger of P[illegible]deas of Justification by Faith", n.d. 1890; în *1888 Materials*, p.810-811.

13. Ellen G. White, „How to Meet a Cont[illegible]ed Point of Doctrine", „Morning Talk", 18 ian[illegible] *Review and Herald*, 18 februarie, 1890; în *1888 Materials*, p.533. Pentru [illegible]rmaţii despre acest subiect, vezi Capitolul 11.

14. Ellen G. White, Manuscrisul 1, 15 noiembrie, 1892; în *Manuscript Releases*, p.340-341.

15. Waggoner tocmai [illegible] unde lucrase ca editor şef al revistei *Signs of the Times*. În 17 ap[illegible], Waggoner a primit „o telegramă", anunţându-l că tatăl său, J.H. Waggoner, murise în Basel, Elveţia, unde era editor al versiunii franceze a *Signs of the Times* (*Signs of the Times*, 22 aprilie, 1889, p.256). La numai câteva săptămâni după aceea, în 20 mai, băiatul lui de nouă ani, Ernest Eugene, a murit de tuse măgărească. Waggoner mai avea „doar câteva zile înainte de a pleca… în călătoria lui spre est, în scopul de a onora câteva programări importante şi, astfel, Waggoner urma să nu mai aibă niciodată plăcerea de privi încă o dată în viaţa aceasta, chipul celor dragi ai săi" („Obituary", *Signs of the Times*, 3 iunie, 1889, p.334). Întoarcerea lui Waggoner în est a avut scopul de a o vizita pe mama sa, care tocmai se întorsese din Europa, precum şi de a participa la câteva adunări de tabără. De asemenea, trebuia să urmeze „un curs de limba ebraică" la Chatauqua, intenţie pe care o avusese de câţiva ani (*Signs of the Times*, 27 mai, 1889, p.320). Soţia şi copiii aflaţi în California, care deja pierduseră atât de mult, s-au temut că el a murit în inundaţiile din Johnstown şi Williamsport, până când au primit, în cele din urmă,

scrisoarea lui „murdărită şi cu cerneala aproape ştearsă de apă” (Pearl Waggoner Howard, „Biographical Sketch and Background”, p.4; în Document File 236, E. G. White Research Center, Andrews University, Berrien Springs, MI, p.4). În mijlocul acestor evenimente descurajatoare, Waggoner a continuat să propovăduiască veştile bune ale Evangheliei pentru cei din interiorul şi din exteriorul bisericii, dintre care mulţi nu au avut nicio idee despre preţul suferinţei pe care îl plătea el.

16. Ellen G. White, „Camp-Meeting at Williamsport, PA.”, *Review and Herald*, 13 august, 1889, p.513-514.

17. Ellen G. White, „Camp-Meeting at Williamsport, PA.”, *Review and Herald*, 13 august, 1889, p.513-514.

18. George Knight face referire de câteva ori la articolul scris de Ellen White despre adunările de tabără de la Williamsport, în încercarea de a dovedi că mesajul prezentat de Jones şi Waggoner era un amestec dintre doctrinele adventiste distinctive şi învăţăturile predicatorilor sfinţirii: *„Geniul mesajului lor [Jones şi Waggoner] din 1888 a fost acela că ei combinaseră cele două jumătăţi din Apocalipsa 14,12. Ei nu numai că predicau poruncile lui Dumnezeu, ci şi doctrina credinţei, pe care o proclamaseră predicatorii sfinţirii. Astfel, din perspectiva lui Ellen White, importanţa mesajului din 1888 nu a constat într-o doctrină adventistă specială a îndreptăţirii prin credinţă, dezvoltată de Jones şi Waggoner, ci mai degrabă a fost o reunire a adventismului cu punctele de credinţă ale [...] fundamentale cu privire la mântuire…* îndreptăţirea prin credinţă, concepţie evanghelică pe care adventiştii nu fuseseră capabili să dezvolte)”. [illegible] continuă: „În felul acesta, [illegible]er şi Ellen White erau în armonie asupra faptului că doctrina îndreptăţirii prin credinţă pe care o susţinea el, departe de a fi vreo [illegible] interpretare a îndreptăţirii ca punctul de credinţă al îndreptăţirii, care fusese [illegible] adventişti, dar care era de mult în armonie cu învăţătura lui Pavel, [illegible]ley şi a predicatorilor sfinţirii din secolul al nouăsprezecelea…. Cei [illegible] puseseră izolat marile adevăruri ale adventismului, care aveau [illegible] poruncile lui Dumnezeu, şi marele adevăr al creştinismului evanghelic, care [illegible]irea prin credinţa în Isus…”. Câteva pagini după aceea, Knight declară că, în credinţa, Ellen White afirma că, în sfârşit, adventiştii de ziua a şaptea aveau o înţelegere completă a soliei îngerului al treilea…. Adică, ei uniseră acele aspecte ale teologiei adventiste, care erau distinctive, cu marea temă a îndreptăţirii prin credinţă care, aşa cum s-a exprimat Ellen White, era propovăduită de către predicatorii sfinţirii (Review and Herald, 13 august, 1889). Rezultatul a fost că, începând din 1888, adventiştii ajunseseră în cele din urmă în poziţia de a prezenta solia îngerului al treilea în întregimea şi echilibrul ei” (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.108,110,113, sublinierile în original). Oare a intenţionat Ellen White să exprime ceea ce a declarat Knight? Ea însăşi clarifică declaraţia citată adesea de Knight, spunând: „Predicatorii sfinţirii au mers până la mari extreme cu privire la punctul acesta. Ei au predicat cu zel: «Doar crede în Hristos, şi vei fi mântuit, dar lasă la o parte Legea lui Dumnezeu». Aceasta nu este învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu. Nu există nicio temelie pentru o astfel de credinţă. Nu acestea sunt giuvaerurile preţioase ale adevărului pe care Dumnezeu l-a dat poporului

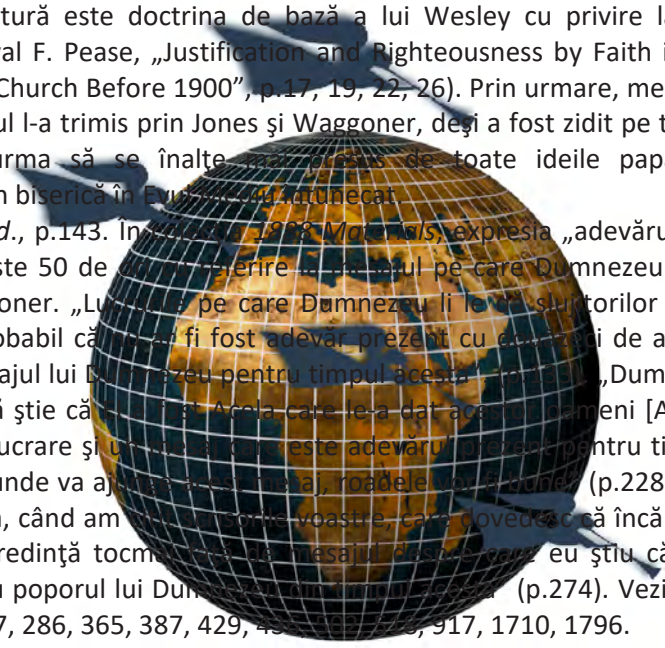
Său pentru timpul acesta. Această doctrină duce în rătăcire multe suflete cinstite" („Camp-Meeting at Williamsport, PA.", *Review and Herald*, 13 august 1889, p.513-514). De asemenea, Knight încearcă să îşi susţină poziţia – şi anume că mesajul lui Jones şi Waggoner constituia, parţial, învăţătura predicatorilor sfinţirii – citându-l pe E.J. Waggoner însuşi, din cartea sa *The Gospel in Galatians* (p.70), publicată în 1887, unde el spune că învăţăturile lui erau „pur şi simplu un pas mai aproape de credinţa marilor reformatori din zilele lui Pavel şi până în zilele lui Luther şi Wesley" (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.110). Cu toate acestea, când a făcut declaraţia de mai sus, Waggoner se apăra de atacurile lui G.I. Butler, care spunea că „doctrina lui foarte pompoasă a îndreptăţirii prin credinţă" era contrară Scripturii şi desfiinţa doctrinele adventiste cu privire la Lege, în favoarea doctrinelor mişcării liberale a predicatorilor sfinţirii. Chiar următoarea propoziţie a lui Waggoner este: „Acesta ar fi un pas mai aproape de miezul soliei îngerului al treilea" (*The Gospel in Galatians*, p.70). *Solia îngerului al treilea, pe care adventiştii de ziua a şaptea fuseseră chemaţi să o predice lumii, nu este şi nu a fost niciodată o combinaţie între legalismul adventist (aşa cum era predicat de Butler şi Smith) şi concepţia falsă a îndreptăţirii prin credinţă, pe care o propovăduiau predicatorii evangheliei sfinţirii.* Solia îngerului al treilea era trimisă direct din sanctuarul ceresc, de unde se desfăşoară lucrarea lui Hristos, şi nu venea de la predicatorii sfinţirii. Aceştia au împlinit prima şi a doua solie îngerească în 1844 (vezi, Ellen G. White, *Early Writings*, p.116, 237, 254). Aceasta nu înseamnă a spune că mesajul pe care adventiştii trebuie să-l vestească lumii nu are nicio legătură cu mesajul reformatorilor. De fapt, mesajul lor este zidit pe acea temelie, dar este un mesaj pe care Dumnezeu intenţionează să-l facă să strălucească în toată slava lui, eliberat de concepţiile greşite îndelung susţinute. Kenneth H. Wood a formulat acest gând cu claritate: „Mesajul nostru este cărmesaj din 1888 a fost distinctiv şi a cuprins mult mai mult decât [...] lui Luther despre îndreptăţirea prin credinţă'. Mesajul acesta a avut un [...] logic puternic. El a avut scopul de a pregăti un popor pentru a fi strămutat [...] a doua [...] Hristos. El a atras atenţia asupra sanctuarului ceresc. El [...] natura umană a lui Hristos şi a declarat că Isus nu este doar Mântuitorul [...], ci şi Exemplul nostru – Unul care a trăit o viaţă de credinţă şi ne-a arătat cum să trăim acelaşi fel de viaţă" („Editor's Viewpoint", *Review and Herald*, *noiembrie* 18. 1976, p.2). Herbert E. Douglass este de acord: „Declaraţiile [lui Ellen White] au demonstrat cu claritate că acest 'mesaj cât se poate de preţios' nu era o simplă recuperare a ideilor principale din secolul al şaisprezecelea şi nici nu era o împrumutare a accentului metodist din secolul al nouăsprezecelea, aşa spune Hannah Whitall Smith în cartea lui, *The Christian's Secret of a Happy Life*" (*Mesagerul Domnului*, p.197). Clinton Wahlen susţine părerea lui, declarând: „Deşi EJW a acceptat principiile fundamentale ale Reformaţiunii, cuprinzând îndreptăţirea prin credinţă şi Biblia ca autoritate finală pentru creştini, el a înţeles 'Solia îngerului al treilea' (care, desigur, cuprindea învăţăturile lui) ca fiind un progres ce depăşea zilele Reformaţiunii" („What Did E.J. Waggoner Say at Minneapolis?" *Adventist Heritage*, Winter 1988, p.36). Este destul de ciudat că, acelaşi autor care pretinde că mesajul lui Jones şi Waggoner, susţinut de Ellen White,

a fost doar o combinare între concepţia adventistă despre păzirea Legii şi „doctrina credinţei”, susţinută de predicatorii sfinţirii, pretinde, de asemenea, că mesajul lor din 1888 i-a condus pe oameni direct la „mişcarea trupul sfânt”. Se afirmă că multe dintre „ideile mişcării trupul sfânt s-au dezvoltat din învăţătura lui [Jones] cu privire la neprihănirea prin credinţă… pe care el o predicase încă din 1889” la adunările din Kansas (George R. Knight, *From 1888 to Apostasy*, p.57). Am putea să ne întrebăm pe bună dreptate de ce Ellen White a vorbit în favoarea predicilor ţinute de Jones la adunările de tabără din Kansas şi împotriva acelora care le respingeau, în loc să îi avertizeze pe oameni că acestea îi vor duce la mişcarea „trupul sfânt”. Totuşi, nu toţi autorii adventişti înţeleg în acest fel ceea ce a fost „mesajul cel mai preţios”.

19. Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ediţia 1888, p.253. Ulterior, Ellen White l-a descris pe Luther ca fiind unul dintre reformatorii a căror lucrare a pus temeliile templului lui Dumnezeu. Totuşi, ea nu a scris niciodată că lucrarea lui a reprezentat întreaga clădire: „Vrăjmaşul neprihănirii nu a lăsat nimic nefăcut în efortul lui de a opri lucrarea încredinţată ziditorilor Domnului…. Au fost chemaţi lucrători care au apărat cu abilitate credinţa dată odată pentru totdeauna sfinţilor…. Asemenea apostolilor, mulţi dintre ei au căzut la postul datoriei, dar clădirea templului a continuat să fie zidită. Valdenzii, John Wycliffe, Hus şi Ieronim, Martin Luther şi Zwingli, Cranmer şi Ridley şi Knox, Hughenoţii, John şi Charles Wesley şi numeroşi alţii au pus la temelie un material care va dura pentru veşnicie. În anii care au urmat, cei care au înaintat cu atâta noblețe să proclame răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu şi cei care au pregătit calea pentru proclamarea ultimei mari solii, prin lucrarea lor în ţările păgâne, şi aceştia au contribuit la înălțarea clădirii. Pe parcursul veacurilor care au trecut, începând din zilele apostolilor, clădirea templului lui Dumnezeu nu a încetat niciodată să fie zidită. Putem să privim înapoi de-a lungul veacurilor şi să vedem piatra de temelie care este alcătuită din această clădire, asemenea unor jeturi de lumină care străpung întunericul ideilor false şi al superstiţiei. Aceste giuvaeruri preţioase vor străluci tot mai puternic de-a lungul veşniciei, dovedind puterea adevărului lui Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, p.598-599).

20. Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ediţia 1888, p.148-149. De asemenea, Ellen White a citat din *Puritan Pilgrim*, de John Robinson, care analiza biserica din zilele lui astfel: „‘Eu nu pot să deplâng suficient starea bisericilor reformate, care ajung până la un punct al religiei, şi nu vor să meargă mai departe decât au mers cei prin care a avut lor Reformaţiunea. Luteranii nu pot fi atraşi să meargă dincolo de înţelegerea lui Luther, iar calviniştii aderă cu tărie de ceea ce le-a lăsat marele om al lui Dumnezeu, deşi acesta nu a înţeles în acel timp toate lucrurile. Aceasta este nenorocirea care trebuie să fie deplânsă, deoarece, deşi acei oameni au fost nişte lumini strălucitoare în timpul lor, totuşi nu au pătruns în întregul sfat al lui Dumnezeu, dar dacă ar trăi acum, ei ar fi dispuşi să accepte o lumină mai mare, la fel cum au acceptat-o pe cea dintâi’” (*Ibid*., p.291-292). Oricât de minunată a fost lucrarea făcută de Luther şi Calvin, chiar şi felul în care au înţeles doctrina fundamentală a îndreptăţirii prin credinţă a fost prejudiciat de înţelegerea greşită a păcatului originar şi a libertăţii de alegere a omului: „Din nefericire, Luther l-a urmat mai degrabă pe

Augustin, decât pe apostolul Pavel în învăţătura lui despre predestinaţie, libertatea de alegere şi alte doctrine de acest fel…. Prin urmare, la mijlocul secolului al şaisprezecelea, în Europa au existat două şcoli dominante de gândire protestantă – luteranismul şi calvinismul. Ambele au avut meritul de a elibera mii de oameni din sclavia catolicismului medieval şi ambele au apărat în mod curajos anumite doctrine biblice. Totuşi, ambele sisteme au conţinut slăbiciuni izbitoare…. În rândul protestanţilor au apărut oameni care nu au vrut să meargă până la capătul drumului alături de cei doi reformatori principali. Chiar şi Melanchthon, prietenul apropiat al lui Luther şi colaboratorul lui a susţinut libertatea de alegere şi a evitat extremele lui Luther cu privire la faptele bune…. În aceste principii se pot vedea, nu numai insistenţa lui Wesley asupra îndreptăţirii prin credinţă, aşa cum a fost susţinută de Luther, ci şi o altă învăţătură cu care nu ar fi fost de acord nici Luther, nici Calvin; această învăţătură este doctrina de bază a lui Wesley cu privire la libertatea de alegere" (Norval F. Pease, „Justification and Righteousness by Faith in the Seventh-day Adventist Church Before 1900", p.17, 19, 22, 26). Prin urmare, mesajul cel preţios pe care Domnul l-a trimis prin Jones şi Waggoner, deşi a fost zidit pe temelia pusă de reformatori, urma să se înalţe mai presus de toate ideile papale false, care pătrunseseră în biserică în Evul Mediu întunecat.

21. *Ibid*., p.143. În *1888 Materials*, expresia „adevărul prezent" este folosită de peste 50 de ori în referire la mesajul pe care Dumnezeu îl trimitea prin Jones şi Waggoner. „Lucrarea pe care Dumnezeu li le-a dat slujitorilor Săi pentru a le rosti astăzi probabil că a fost adevăr prezent cu câteva zeci de ani în urmă, dar constituie mesajul lui Dumnezeu pentru timpul acesta" (p.1). „Dumnezeu îi va face întotdeauna să ştie că El este Acela care le-a dat acestor oameni [A.T. Jones şi E.J. Waggoner] o lucrare şi un mesaj care este adevărul prezent pentru timpul acesta. Ei au ştiut că oriunde va ajunge acest mesaj, roadele vor fi" (p.228). „Inima mea a fost îndurerată, când am [illegible] voastre, care dovedesc că încă sunteţi plini de îndoieli şi necredinţă tocmai [illegible] mesajul [illegible] eu ştiu că este adevărul prezent pentru poporul lui Dumnezeu [illegible]" (p.274). Vezi, de asemenea, p.120, 174, 267, 286, 365, 387, 429, [illegible], 917, 1710, 1796.

22. Ellen G. White, „Camp-Meeting at Williamsport, PA.", *Review and Herald*, 13 august 1889, p.513-514.

23. Ellen G White către H. Miller, Scrisoarea 5, iunie 2 1889; în *1888 Materials*, p.331. Cu ani înainte, Ellen White a scris despre zguduire, următoarele: „Am întrebat care era semnificaţia zguduirii pe care o văzusem. Mi-a fost arătat că ea va fi cauzată de o mărturie directă, determinată de sfatul Martorului credincios către laodiceni. Ea va avea efect în inima celor ce vor primi mărturia şi îi va face să înalţe standardul şi să vestească adevărul. Unii nu vor accepta această mărturie directă. Ei se vor ridica împotriva ei, iar faptul acesta va produce o zguduire în mijlocul poporului lui Dumnezeu…. Apoi, atenţia mi-a fost îndreptată spre grupul pe care îl văzusem mai înainte, în vremea când fusese zguduit cu putere…. I-am auzit pe cei ce erau îmbrăcaţi în armură, vestind adevărul cu o mare putere…. Am întrebat ce anume produsese o schimbare atât de mare. Îngerul a răspuns: «Este ploaia târzie; înviorarea de la faţa

Domnului; marea strigare a îngerului al treilea»" (*Review and Herald*, 31 decembrie 1857; în *Mărturii*, vol. 1, p.182-183). În 1892, Ellen White i-a spus lui Uriah Smith în mod direct: „Mesajul pe care l-au predicat aceşti oameni este mesajul adresat bisericii laodicea…. Mesajul care ne-a fost prezentat de A.T. Jones şi E.J. Waggoner este mesajul lui Dumnezeu pentru biserica laodiceană şi vai de oricine pretinde a crede adevărul, şi totuşi nu reflectă asupra altora razele de lumină primite de la Dumnezeu" (*1888 Materials*, p.1051, 1052).

24. Ellen G. White, „Camp-Meeting at Rome, N. Y". *Review and Herald*, 3 septembrie, 1889, p.545-546.

25. *Ibid.*

26. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 55, 14 iunie 1889; în *1888 Materials*, p.336. Din nefericire, restul acestei scrisori nu mai există. Ellen White i-a scris lui Smith o a doua scrisoare, în septembrie, arătând puterea pe care un conducător o poate avea asupra oamenilor: „Situaţia mi-a fost descoperită din nou într-o viziune din timpul nopţii. Mi-a fost arătat că voi aţi adoptat o poziţie împotriva Duhului şi lucrării lui Dumnezeu…. Voi declaraţi ca fiind întuneric şi minciună lumina şi adevărul despre care eu ştiu că sunt [illegible] voi aţi avut privilegiul de a primi lumina, care a constituit un adevăr [illegible] şi o hrană la vreme potrivită pentru turma înfometată şi pe moarte [illegible] dar nu aţi vrut să o recunoaşteţi ca fiind lumină, adevăr şi hrană [illegible] şi pus [illegible] să o împiedicaţi să ajungă la poporul lui Dumnezeu, aţi fi făcut [illegible] lucru…. Voi păşiţi exact pe [illegible] teren pe care au păşit cei ce L-au respins pe [illegible] Hristos…. Sărmanele suflete a[illegible] vor fi determinate să creadă că lumina şi [illegible] care le-au fost prezentate [illegible] oamenilor, o lumină care constituie tocmai mesa[illegible] acest timpul acesta, trebuia [illegible] o amăgire şi o minciună, deoarece fratele Smith [illegible]" (Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 87, septembrie 1889; în [illegible] p.437-438). [illegible] lui 1890, Ellen White i-a scris din nou lui Smith [illegible] scrisoare nu mai există. Smith a răspuns în 17 septembrie 1890. El a făcut [illegible] la Conferinţa de la Minneapolis şi la toate cele petrecute după aceea, explicând [illegible] privire la întreaga situaţie. El considera că ideile lui Jones şi Wag[illegible] „contrare Scripturii" şi „contrare lucrurilor pe care Ellen White le înţelesese mai înainte". Smith a declarat că ideile pe care cei doi le-au adus la conferinţă, „aproape că au ruinat-o". El a afirmat că, „noi toţi am fi putut fi de acord cu" discursurile lui Waggoner cu privire la neprihănire, dar aceste discursuri au pregătit calea pentru concepţia lui greşită în legătură cu legea din Galateni. Smith a pretins că Jones făcea declaraţii pripite, cum ar fi: „Eu am găsit adevărul, iar voi va trebui să ajungeţi în cele din urmă la aceeaşi poziţie". De asemenea, lui Smith *i s-a spus* că Jones şi Waggoner susţineau interpretări noi şi ciudate ale Apocalipsei, care erau contrare învăţăturilor „susţinute multă vreme" de către adventişti şi care anulau profeţia celor 1260 de ani. El era supărat, spunând: „Pentru că am îndrăznit să adresez un avertisment cu privire la unele dintre aceste puncte [în revista *Review*], eu sunt prezentat acum publicului ca unul care trage cu puşca în întuneric, şi nu ştie căror lucruri li se împotriveşte" (Uriah Smith către Ellen G. White, 17 februarie 1890; în *Manuscripts and Memories*, p.152-157). După ce a primit

scrisoarea lui Smith, Ellen White i-a scris lui Jones, în aceeaşi zi. Ea i-a spus că începuse deja mai înainte să-i scrie o scrisoare cu privire la faptul că el făcea declaraţii care ar putea „să încurce minţile", iar apoi alţii „vor profita de acest lucru". Ea i-a spus despre scrisoarea pe care tocmai o primise de la Smith şi care conţinea declaraţiile pe care afirma că le făcuse Jones (Ellen G. White către A.T. Jones, Scrisoarea 55, 17 februarie 1890; nepublicată, restul scrisorii nu mai există). În 7 martie, Jones i-a răspuns lui Ellen White într-o scrisoare (vezi *1888 Materials*, p.592), iar în dimineaţa următoare, 8 martie, Ellen White i-a răspuns lui Smith. De ce? Pentru că tocmai în acea dimineaţă, Domnul îi descoperise influenţa pe care el o avea asupra altor oameni: „Tu ai respins mărturiile mele…, ai lucrat pentru a anula efectul lor, asemenea lui Core, Datan şi Abiram…. Tu ai întărit mâinile şi minţile unor oameni ca Larson, Porter, Dan Jones, Eldridge, Morrison şi Nicola şi, prin ei, ale unui vast număr. Toţi te citează, iar vrăjmaşul neprihănirii priveşte cu multumire la acest fapt" (Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 59, în *1888 Materials*, p.599). Câteva zile după aceea, într-o adunare la care au participat mulţi dintre fraţi, Jones şi Waggoner au putut să-şi prezinte propria versiune cu privire la cele întâmplate (Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 83, 13 martie 1890; în *1888 Materials*, p.627). Acolo, s-a dovedit că Smith îl acuzase pe nedrept pe Jones [illegible] faptul că făcuse declaraţii pripite. Ellen White l-a confruntat pe Smith cu privire [illegible] scurt timp după aceea: „Tu ai răspuns la apelul din scrisoarea [illegible] într-o scrisoare în care l-ai acuzat pe fratele Jones că dărâmă stâlpii credinţei [illegible]. Oare este adevărat? Aceste lucruri au fost cercetate în cadrul unor adunări [illegible] ţilor, la birou, dovedindu-se [illegible] ai acuzat *pe nedrept*" (Ellen G. White către [illegible] Smith, Scrisoarea 73, 2 [illegible]mbrie 1890; în *1888 Materials*, p.734, sublin[illegible] adăugate).

27. Pe baza câ[illegible] [illegible]ii făcute de Ellen White, unii au sugerat că lucrurile prezentate de J[illegible] Waggoner nu constituiau o lumină nouă; că, de fapt, noi nu avem nimic de câş[illegible] [illegible]rezentarea mesajului pe care ei l-au adus în biserică în urmă cu mult timp. Ellen [illegible] spus: „[illegible]esc o lumină nouă" (*1888 Materials*, p.140); „Aceasta nu [illegible] lumină [illegible] (p.211); „Domnul mi-a arătat că lumina care străluceşte asupra po[illegible]tru nu este o lumină nouă" (p.463); „Acesta mesaj nu este un adevăr nou, ci este exact acelaşi mesaj pe care l-a predicat apostolul Pavel şi Însuşi Hristos" (p.432). George Knight citează aceste declaraţii şi sugerează că „singura modalitate în care cineva poate să pretindă că perspectiva din 1888 asupra neprihănirii prin credinţă este oarecum unică pentru adventism este aceea de a nega în totalitate cuvintele clare ale lui… Ellen White" (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.85-86). Dar oare aceasta a vrut să spună Ellen White, când a făcut acele declaraţii? A mai făcut ea şi alte declaraţii clarificatoare? O privire sumară asupra cărţii *Ellen G White 1888 Materials* ne va da o idee cu privire la răspuns. Mai întâi, trebuie să înţelegem că Ellen White a făcut declaraţiile menţionate mai sus în contextul răspunsului dat acelora care, la fel ca în zilele primei veniri a lui Hristos, se împotriveau mesajului, considerându-l a fi ceva *nou şi ciudat*. Ea încerca să întipărească în mintea fraţilor că nu era vreun adevăr *nou*, care lipsea din Cuvântul lui Dumnezeu, şi nici nu înlocuia doctrinele fundamentale ale bisericii. Totuşi, ea a înţeles

că în mesajul lui Jones şi Waggoner se afla ceva foarte deosebit, pe care îl va arăta, dacă o vom lăsa să vorbească. În câteva paragrafe ulterioare, ea şi-a clarificat declaraţia: „Acest mesaj nu este un adevăr nou, ci exact acelaşi mesaj pe care l-a predicat apostolul Pavel şi Însuşi Hristos", afirmând: „Adevărul va continua să *se descopere, să se extindă şi să se dezvolte*, deoarece este divin, asemenea Autorului lui" (*1888 Materials*, p.432, 434, sublinierile adăugate). La Minneapolis, ea a răspuns la următoarea întrebare: „«Credeţi că Domnul are vreo lumină nouă şi mai mare pentru noi, ca popor?» Eu am răspuns: «Cât se poate de sigur. Eu nu doar cred astfel, dar pot să vorbesc în cunoştinţă de cauză»" (p.219). Ea a considerat că era „logic ca noi să aşteptăm ceva care va descoperi o lumină mai mare pentru popor" (p.279). Jones şi Waggoner „au prezentat o lumină preţioasă" (p.309), lucruri „noi şi vechi… din… Cuvântul lui Dumnezeu" (p.386), „giuvaeruri preţioase ale adevărului într-un context nou" (p.518). Ea a întrebat: „Oare nu are Dumnezeu un adevăr suplimentar pe care să-l descopere poporului Său?" Răspunsul ei a fost: Da, „slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să fie în stare să scoată din vistieria Cuvântului Său lucruri noi şi vechi" (p.510). Oare va lăsa Dumnezeu pe poporul Său fără „nicio lumină nouă"? Răspunsul ei a fost: Nu, „noi urmează să primim mai multă lumină de la tronul lui Dumnezeu şi să avem o lumină [illegible] mare" (p.341). Ea a declarat categoric: „Să nu credeţi că aţi primit toate [illegible] de lumină şi că nu mai există nicio iluminare mai mare care trebuie să vină [illegible] lumea [illegible] (p.674). Totuşi, ea a adăugat: „Lumina trebuie să vină prin mijl[illegible] pe care le va alege Dumnezeu" (p.507). „Va străluci o lumină mai mare asup[illegible] adevărurilor mareţe ale profeţ[illegible] ele vor fi înţelese în toată prospeţimea şi [illegible]rcirea lor, pentru că [illegible]minoase ale Soarelui Neprihănirii vor ilumina [illegible] (p.544). Ea le-a amintit [illegible]lor ei că aveau un rol de îndeplinit: „Adevăru[illegible]resiv, iar noi [illegible] umblăm în lumina crescândă" (p.547). Cei [illegible] noastră consacrare [illegible]ege lumina crescândă, iar lumina va continua să [illegible]e mai strălucitoare, până va ajunge ca lumina de la miezul zilei" (p.671). [illegible] va [illegible] suplimentară, iar vechile adevăruri vor fi recuperate şi [illegible] adevărului" (p.765). „Isus Hristos Însuşi era Acela care avea puterea de [illegible]ărurile din gunoiul ideilor false şi de a le da lumii din nou cu mai mult din prospeţimea şi puterea lor iniţială" (p.525). „Când Hristos şi lucrarea Sa răscumpărătoare vor fi înţelese ca fiind marele adevăr central al întregului sistem al doctrinei, o nouă lumină va fi adusă asupra tuturor evenimentelor trecute şi viitoare. Ele vor fi înţelese într-o nouă relaţie şi vor avea o semnificaţie nouă şi mai profundă". (p.807). De asemenea, Ellen White a avut de adresat o avertizare: „Marea greşeală a bisericilor din toate veacurile a fost aceea că au ajuns la un anumit punct în înţelegerea adevărului biblic şi s-au oprit acolo…. Ele spun: 'Noi avem o lumină întru totul suficientă. Nu avem nevoie de mai mult'…. Poporul lui Dumnezeu din aceste zile de pe urmă nu trebuie să aleagă mai degrabă întunericul, decât lumina. Ei trebuie să caute şi să aştepte lumina. Lumina va continua să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu… cu raze din ce în ce mai puternice şi va descoperi din ce în ce mai distinct adevărul, aşa cum este el în Isus" (p.826-827). „Cei care slujesc cu o inimă împărţită… se mândresc cu marea lor precauţie în primirea

unei 'lumini noi', aşa cum o denumesc ei. Dar faptul că nu reuşesc să primească lumina este cauzat de orbirea lor spirituală" (p.1077). Ellen White a putut să întrebe pe bună dreptate: „Ce planuri aveţi pentru ca lumina cea nouă să poată fi răspândită în rândurile poporului lui Dumnezeu?" (p.534). Prin urmare, în zilele noastre, trebuie să credem făgăduinţa: „Marile adevăruri care au zăcut neascultate şi neînţelese încă din Ziua Cincizecimii trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu cu toată curăţia lor originară" (FE 473). În visul lui William Miller, descris în *Early Writings*, p.81-83, găsim o mare parte din ilustraţiile pe care Ellen White le folosea în acea perioadă pentru a descrie comorile pe care le descoperea Dumnezeu, contextul cel nou în care erau prezentate şi gunoiul împotrivirii egoiste, care trebuia să fie măturat.

28. Satana caută să-şi aştearnă umbrele asupra a două adevăruri centrale cu privire la jertfa lui Isus pentru toţi oamenii. Primul este acela că Hristos a fost un Mântuitor deplin, făcut asemenea fraţilor Săi. Al doilea este acela că jertfa sa a fost completă şi, ca urmare, El este în stare să vă păzească de orice cădere. Aceste adevăruri resping cele două mari idei false care cuprind aproape întreaga lume – aceea că oamenii vor fi mântuiţi prin meritele proprii şi aceea că oamenii vor fi mântuiţi în păcatele lor. Vezi nota de [illegible]4.

29. Ellen G. White, Manuscrisul 5, „Christ and the Law", predică, 19 iunie 1889; în *1888 Materials*, p. [illegible]

30. *Ibid*., p.346-3[illegible]

31. Unii au fol[illegible] această declaraţie a lui Ellen White în încercarea de a dovedi că tot ce trimis [illegible]omnul prin Jones şi Waggoner [illegible]fla deja în scrierile lui Ellen White – chiar şi î[illegible] de 1888 – şi, ca urmare, [illegible]m nevoie cu adevărat sunt cărţile lui Ellen [illegible] George R. Knight, *A U[illegible]ally Guide to the 1888 Message*, p.68-69, 108). [illegible] la întrebarea, de ce [illegible] lui Waggoner şi Jones nu ar trebui să fie publi[illegible]p. Norval Pease declara: „Nu este o exagerare a spune că nu există nimic [illegible] Waggoner şi Jones, pe care Ellen White să nu-l fi spus mai bine" (*The Fai[illegible]* [1969], p. [illegible]totuşi, aşa cum evidenţiază Clinton Wahlen: „Pease părea [illegible]motiv" pentru care scrierile lui Jones şi Waggoner nu au fost publi[illegible], „şi anume, că acestea ar putea să păteze imaginea de biserică evanghelică, pe care conducătorii bisericii au căutat să o cultive cu atâta sârguinţă în perioada ultimelor două decenii [1950 şi 1960]. El a spus: 'Dacă este înţeles corect, adventismul este în esenţă evanghelic'" („Selected Aspects of Ellet J. Waggoner's Eschatology", p.xxiii). Desigur, un alt scop al argumentului susţinut de Knight, Pease şi mulţi alţii este acela de a diminua semnificaţia mesajului trimis prin Jones şi Waggoner. Da, este adevărat că Ellen White a scris în timpul Conferinţei de la Minneapolis: „Aceasta nu era o lumină nouă pentru mine, deoarece ea venise la mine pe parcursul ultimilor patruzeci şi patru de ani din partea unei autorităţi mai înalte, iar eu am prezentat-o poporului nostru prin scrieri şi cuvântări în mărturiile Duhului Său…. Oare nu este acesta subiectul prezentat în Mărturii din nou şi din nou?" (*1888 Materials*, p.212, 217). Totuşi, aceste declaraţii au fost făcute pentru a se apăra de acuzaţia că se schimbase, sau că fusese influenţată de Jones şi Waggoner, iar acum susţinea o erezie nouă. Într-un fel, fraţii au văzut o deosebire

între mesajul lui Jones şi Waggoner şi cel pe care ea îl vestise timp de 45 de ani. Doar cu câteva zile înainte, ea a declarat cu claritate: „Eu aş dori să am o inimă umilă şi să fiu dispusă a fi învăţată asemenea unui copil. Domnul a binevoit să îmi trimită o mare lumină, şi totuşi ştiu că El conduce şi alte minţi şi le descoperă tainele Cuvântului Său, iar eu vreau să primesc fiecare rază de lumină pe care Dumnezeu mi-o trimite, chiar dacă aceasta ar veni prin cei mai umili dintre slujitorii Săi" (*Ibid*., p.163). Acela fusese într-adevăr mesajul pe care ea „se străduise să-l prezinte" timp de 45 de ani, iar Waggoner a fost primul care îl prezenta cu claritate în mod public – un mesaj la auzul căruia „fiecare fibră a inimii ei spunea: Amin" (*Ibid*., p.348,349). Este interesant de observat că mulţi care nu consideră că în mesajul lui Jones şi Waggoner există ceva important, fac o referire inexplicabilă la toate cărţile pe care Ellen White le-a scris după Minneapolis, ca fiind dovada că mesajul a fost acceptat (Norval Pease, op.cit., p.46; George Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.68-69; L. E. Froom, *Movement of Destiny*, p.444). Noi nu vrem să punem sub semnul întrebării chemarea profetică a lui Ellen White sau autoritatea care i-a fost dată de Dumnezeu în domeniul doctrinar. Nici nu vrem să negăm faptul că aceia care citesc cărţile inspirate ale lui Ellen White vor fi foarte binecuvântaţi, pentru că adevărurile şi sfaturile prezentate acolo sunt primite prin credinţă şi practică, ele îi vor conduce pe cititor la o relaţie mântuitoare cu Hristos şi în ascultare de poruncile Lui. Totuşi, de asemenea, nu vrem nici să negăm ceea ce a spus Ellen White însăşi: Domnul l-a chemat pe fraţii Jones şi Waggoner pentru *a-i prezenta lumii un mesaj care să pregătească un popor capabil să stea în picioare* în ziua lui Dumnezeu". Cu privire la acel mesaj, ea a spus: „Dumnezeu a trimis oameni pentru a ne aduce un adevăr pe care *nu l-am fi avut, dacă Dumnezeu nu ar fi trimis* [pe cineva] pentru a ni-l aduce. Dumnezeu mi-a îngăduit să am o lumină cu privire la ce este Duhul Său şi, de îndată ce eu o accept şi nu mai îndrăznesc să îmi ridic mâinile împotriva acestor oameni, pentru că ar însemna să o ridic împotriva lui Isus Hristos. Am hotărât să fie recunoscută în mesagerii Săi" (*1888 Materials*, p.1814,608, subliniat de noi). Odată ce un adevărul trimis de Domnul prin Jones şi Waggoner, acesta [illegible] pregătească pe temelia care fusese pusă deja, şi totuşi Cerul a identificat [illegible] cu începutul marii strigări şi al ploii târzii.

32. Ellen G. White, Manuscrisul 5, „Christ and the Law", predică, 19 iunie, 1889; în *1888 Materials*, p.348-349.

33. Uriah Smith, „Our Righteousness Again", *Review and Herald*, 2 iulie, 1889.

34. Ellen G. White, „Camp-Meeting at Rome, N.Y". *Review and Herald*, 3 septembrie, 1889, p.545-546. Ellen White a evidenţiat faptul că, atunci când Satana poate să-i determine pe oameni să privească la propriile merite, oamenii nu mai au nicio putere de a se împotrivi ispitei: „Aproape fiecare religie falsă a fost întemeiată pe acelaşi principiu, şi anume că omul poate să depindă de propriile eforturi în vederea mântuirii" (Patriarhi şi profeţi, p. 73). „Principiul că omul se poate mântui singur, prin propriile fapte, stă la temelia fiecărei religii păgâne, iar acum devenise principiul religiei iudaice. Satana sădise acest principiu. Oriunde este susţinut, oamenii nu mai au nicio barieră împotriva păcatului" (*Hristos Lumina lumii*, p.35). „Papalitatea

este bine pregătită pentru a împlini dorinţele a … două clase de oameni, cuprinzând aproape întreaga lume – aceia care doresc să fie mântuiţi prin propriile merite şi aceia care doresc să fie mântuiţi în păcatele lor. Aici este secretul puterii ei" (*Tragedia veacurilor*, p.572).

35. Ellen G. White, Manuscrisul 25, „Resume of Travels and Labors", n.d. 1889; în A.L. White, *The Lonely Years*, p.418.

36. Ellen G. White Manuscrisul 30, iunie 1889; în *1888 Materials*, p.363.

37. Ellen G. White către Madison şi Miller, Scrisoarea 4, 23 iulie, 1889; în *1888 Materials*, p.388,391,392, 406-407. Dacă este adevărat că „perspectivele poporului lui Dumnezeu sunt similare celor ale iudeilor, care nu au putut să intre în împărăţia lui Dumnezeu, din cauza necredinţei", atunci oare nu este posibil ca noi să rătăcim în pustia acestei lumi a păcatului, din cauză că ne-am răzvrătit împotriva lui Dumnezeu şi am călcat pe urmele „iscoadelor necredincioase?

38. *Ibid*., p.417-419,421-423.

39. A.T. Jones către C.E. Holmes, 12 mai, 1921; în *Manuscripts and Memories*, p.329. Ca răspuns la această declaraţie făcută de A.T. Jones, George Knight sugerează: „Desigur, este imposibil să stabilim [illegible] din acel conflict cu privire la neprihănirea prin credinţă a fost [illegible] de alte cauze, cum ar fi divergenţa legată de legea din Galateni şi [illegible] lui Jones. Lui Jones i-a lipsit o aplicare practică a propriilor în[illegible] (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.149,150).

Capitolul 10

Închinarea la Baal

Conferinţa din 1889 şi planurile pentru consolidare

Adunările de tabără din anul 1889 avuseseră un impact considerabil în viaţa celor care au participat. Mulţi au fost binecuvântaţi de mesajul prezentat de Jones şi Waggoner. În predici şi în scrisori, Ellen White a indicat faptul că o mare lumină venise asupra poporului lui Dumnezeu şi că era timpul să „se scoale şi să lumineze”, deoarece pământul urma să fie luminat de slava lui Hristos. În acea perioadă, F.H. Wesselhoeft s-a întors acasă, în Wisconsin, „şi i-a spus bisericii că ploaia târzie a căpătat...”.

Pentru că se apropia sesiunea Conferinţei Generale, Ellen White spera că avusese loc o schimbare ca va fi [illegible] deosebită de cea din Minneapolis. Sesiunea a început la [illegible] Creek în 18 octombrie şi a continuat până în 11 noiembrie. În timp ce se gândea la scopul adunării de deschidere a sesiunii, Ellen White dorea ca Sabatul acela „să fie ziua [illegible] mai preţioasă pentru sufletul nostru”. Ea [illegible] că trăiau „în mijlocul pericolelor zilelor din urmă”, înţelegând că [illegible] nu va aproba [illegible] adventismul, nici o religie legalistă, care erau [illegible] dominante atunci şi în mijlocul celor ce pretindeau a crede adevărul. Hristos şi neprihănirea Sa erau singura noastră speranţă”. În timpul [illegible] adunărilor, mulţi au prezentat „mărturii cu privire la binecuvântările [illegible] în anul care trecuse, datorită luminii binecuvântate a îndreptăţirii prin credinţă, pe care o primiseră cu bucurie”. Acest fapt a determinat-o pe Ellen White să declare că „Duhul Domnului a fost în mijlocul nostru”.[2]

Pe măsură ce adunările continuau, lui Ellen White i-a fost dată putere pentru a le prezenta o mărturie directă tuturor celor adunaţi acolo. „Duhul Sfânt” i-a fost dat, în timp ce **[254]** se ruga lui Dumnezeu ca „fraţii din lucrarea pastorală să fie înzestraţi cu o putere de sus pentru a vesti în toate părţile lumii acel mesaj solemn”. Au fost prezentate încă multe alte mărturii în legătură cu experienţele din anul trecut. Toţi cei care şi-au împărtăşit mărturiile au simţit că experienţa lor „avusese un caracter spiritual mai puternic decât oricând de la data când acceptaseră adevărul. Lumina îndreptăţirii prin credinţă şi faptul că neprihănirea lui Hristos trebuie să devină neprihănirea noastră, pentru că,

altfel, nu ne este cu putinţă să păzim Legea lui Dumnezeu, constituie mărturia tuturor celor iau cuvântul, iar rodul este pacea, curajul, bucuria şi armonia”.[3]

Duminică, 27 octombrie, Ellen White a participat la adunarea de la ora opt, unde „fratele Jones a prezentat dovezile biblice ale îndreptăţirii prin credinţă”. După aceea, Ellen White le-a vorbit oamenilor despre „venirea la lumină şi trăirea în lumină, pentru ca nu cumva întunericul să vină asupra lor”. Nu toţi acceptau lumina şi, ca urmare, ea a adresat o avertizare:

> „Cei care vor vorbi de rău despre subiectul biblic al îndreptăţirii prin credinţă, vor critica, vor pune întrebări şi îşi vor răspândi obiecţiunile, nu ştiu despre ce vorbesc. Ei nu ştiu că se interpun asemenea unor corpuri întunecate spre a împiedica razele de lumină pe care Dumnezeu a hotărât să le trimită poporului Său. Aceste raze vor veni; solia îngerului al treilea trebuie să înainteze cu putere, umplând tot pământul cu slava ei. Ce este omul şi ce poate face el împotriva lui Dumnezeu? Omul poate să aleagă întunericul, poate să-i placă întunericul, poate fi cuprins de întuneric, dar mesajul trebuie să înainteze cu putere, chiar dacă unii refuză să-l promoveze.”[4]

A doua zi, dimineaţa, Ellen White a vorbit cu mai multă claritate despre unii care participau la adunare, dar nu dovedeau în vreun fel că erau părtaşi ai Duhului şi puterii lui Dumnezeu. Ei nu păreau să vadă unde lucra Dumnezeu”. Ea li s-a adresat celora care, „în mijlocul nostru, lucraseră într-o modalitate evidentă împotriva lui Dumnezeu”, împotriva „luminii speciale şi hotărâte”. Ea i-a avertizat că întunericul fiecărui om va fi proporţional cu necredinţa lui şi cu împotrivirea sa faţă de lumina pe care Dumnezeu o trimite într-o modalitate atât de clară. Ulterior, în dimineaţa aceea, Ellen White a participat la o adunare condusă de Jones: **[255]**

> „A fost prezent un mare număr de participanţi, iar el a vorbit despre îndreptăţirea prin credinţă într-o modalitate clară şi distinctă şi cu o simplitate atât de remarcabilă, încât nimeni nu avea motive să rămână în întuneric, cu excepţia faptului că avea în inimă o necredinţă categorică şi o hotărâre de a se împotrivi lucrărilor Duhului lui Dumnezeu. Mulţi au fost mulţumiţi, iar alţii par a fi uimiţi, ca şi când nu ştiau ce însemna cu adevărat îndreptăţirea prin credinţă. Cu siguranţă, adevărul era prezentat într-o modalitate clară. Eu am fost bucuroasă, când am auzit această mărturie. Am declarat că lucrurile pe care le auzeam constituiau adevărul, iar cei

care urmau să pună în practică lumina primită erau de partea Domnului."[5]

În dimineaţa următoare, Ellen White a scris despre experienţele de la acele adunări. Ea şi-a exprimat marea bucurie de a-i vedea primind mesajul, pe aceia care încă nu îl auziseră până atunci. Totuşi, trăiau în vremuri de rău augur.

„Adunările sunt excelente. Spiritul care s-a manifestat la adunarea de la Minneapolis nu se află aici. Toate lucrurile se desfăşoară în armonie. Există un număr mare de delegaţi. La adunările noastre de la ora cinci dimineaţa este o participare bună. Toate mărturiile pe care le-am auzit au avut un caracter înălţător. Oamenii spun că anul trecut a fost cel mai bun din viaţa lor; că lumina care strălucea din Cuvântul lui Dumnezeu a fost clară şi distinctă – îndreptăţirea prin credinţă, Hristos neprihănirea noastră. Experienţele au fost foarte [illegible].

La ora opt, fratele [illegible] vorbeşte despre subiectul îndreptăţirii prin credinţă şi se manifestă un mare interes. Are loc o creştere în credinţă şi în cunoaşterea Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos. Un număr destul de mare nu au avut ocazia de a auzi vorbindu-se despre acest subiect, dar acum îl [illegible] şi sunt hrăniţi cu porţii mari de la masa Domnului. Mărturia [illegible] celor care au vorbit a fost că [illegible] al luminii şi [illegible], care i-a fost prezentat poporului [illegible] este întocmai [illegible] pentru acest timp şi, oriunde vor [illegible] lumina, ei vor [illegible] şi binecuvântarea lui Dumnezeu va ajunge [illegible] mur în biserică.

Ne putem aştepta [illegible] noi şi uimitoare din partea lui Satana, prin slujitorii lui, dar oare nu vor fi cei din poporul nostru vigilenţi, oare nu vor ajunge ei să fie puternici, prin tăria Celui Atotputernic? Oare nu este Dumnezeu înţelept? În guvernarea lui Dumnezeu a apărut o criză, în care trebuie să fie făcut ceva mare şi decisiv. Întârzierea nu va fi prelungită. Mânia lui Dumnezeu nu va fi reţinută mult timp; dreptatea trebuie să rostească doar un cuvânt şi, într-o clipă, va avea loc o mare confuzie…. **[256]**

Fie ca botezul Duhului Sfânt să vină peste lucrători, pentru ca ei să-L poată reprezenta pe Isus Hristos în toate lucrările lor."[6]

În aceeaşi dimineaţă, Ellen White i-a trimis o scrisoare lui Mary White, exprimând aceleaşi simţăminte. I-a spus că aveau „adunări bune. Părea că nu

este niciun conflict de opinii". Ea scria despre mărturiile împărtăşite de pastorii care fuseseră binecuvântaţi de „lumina care le-a fost prezentată la Minneapolis şi pe parcursul ultimului an" şi a menţionat că „succesul însoţise lucrările lor în ultimul an, ca niciodată mai înainte". Ellen White i-a spus lui Mary: „Până acum, nu s-a auzit nicio voce împotrivitoare. Unitatea pare să predomine". Totuşi, a adăugat: „În acelaşi timp, există un număr de oameni care par să stea pe aceeaşi poziţie în care au fost la Minneapolis. Oh, fie ca Dumnezeu să lucreze cu putere pentru poporul Său, să alunge norii întunecaţi, pentru a lăsa să intre lumina slavei Sale".[7*] Deşi la adunările de dimineaţă erau revărsate binecuvântări mari, „tocmai cei care aveau cea mai mare nevoie de influenţa acestor adunări nu erau prezenţi". Împotrivirea încă era puternică.[8]

Unul dintre cei care continua să stea pe poziţia în care a fost la Minneapolis era Uriah Smith. În ediţia din 29 octombrie al *Daily Bulletin*, el şi-a publicat predica din Sabat dimineaţă, în care a vorbit despre „istoria şi viitorul lucrării adventiştilor de ziua a şaptea". El a menţionat faptul că în perioada timpurie a lucrării, „pastorii nostri au înaintat având două mari arme ale mesajului – poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus. Ei au predicat într-un mod care a produs o reformă deplină şi permanentă a vieţii". Smith a făcut aluzie la Jones şi Waggoner când a spus că adventiştii „nu au adoptat metodele predicatorilor redeşteptărilor protestante moderne şi nu s-au mulţumit să le prezinte ascultătorilor doar o pregustare a [illegible] şi priveliştea unui curcubeu, ci au întrebuinţat în lucrarea lor unele dintre fulgerele de pe Sinai, pentru a sensibiliza conştiinţa şi pentru a da la o parte solzii de pe ochii orbi". Era clar că Uriah Smith nu aprobase sfatul pe care Ellen White i-l adresase cu o vară înainte.[9]

Tabernacolul de la Battle Creek

La Conferinţa Generală din 1889, Ellen White era îngrijorată cu privire la alte probleme, inclusiv legea duminicală din Statele Unite şi lucrarea bisericii pentru susţinerea libertăţii religioase. Cu trei ani înainte, ca răspuns la agitaţia tot mai mare **[257]** legată de legea duminicală, biserica a început să publice *American Sentinel*, avându-l ca editor pe J.H. Waggoner. În 1887, A.T. Jones şi E.J. Waggoner au preluat poziţia de co-editori. De asemenea, Conferinţa Generală a numit un Comitet

pentru Libertatea religioasă, al cărui preşedinte era A.T. Jones. Scopul acestui comitet era de a promova o expunere publică mai largă a subiectului libertăţii religioase, prin articole în presă, conferinţe publice şi răspândirea de cereri împotriva propunerii legii duminicale. De asemenea, comitetul îi încuraja pe membrii bisericii să se implice activ în susţinerea libertăţii religioase şi să le ofere ajutor legal adventiştilor de ziua a şaptea care erau condamnaţi pentru că lucrau duminica.[10*]

La Conferinţa Generală din 1888, de la Minneapolis, precum şi în luna decembrie, în Tabernacolul din Battle Creek, A.T. Jones vorbise despre libertatea religioasă, ambele serii de prezentări ale sale fiind larg răspândite. La scurt timp după aceea, Jones stătuse înaintea Comitetului pentru Educaţie şi Muncă al Senatului şi vorbise împotriva propunerii de lege duminicală, făcută de Blair. În 22 februarie, 1889, Jones s-a prezentat din nou în faţa Comitetului Senatului, de data aceasta pentru a vorbi împotriva schimbării constituţionale propuse de Blair pentru creştinarea sistemului şcolar naţional public. Datorită adventiştilor de ziua a şaptea şi, de asemenea, întregii naţiuni, ambele propuneri de lege ale lui Blair au fost respinse la congresul al cincizeci şi unulea.[11*]

Avându-l pe Jones [illegible] activ la centrul campaniei, până în octombrie 1889, au fost obţinute [illegible] peste 500.000 de semnături, cerându-i Congresului „să nu voteze nicio lege [illegible] privire la respectarea Sabatului, ziua Domnului, sau a oricărei alte rânduieli religioase sau eclesiastice". Jones a considerat că această campanie de [illegible]ore a semnăturilor era [illegible]ut decât o încercare de a înfrânge legislaţia [illegible] ci avea scopul [illegible]răspândi solia îngerului al treilea şi de a-i [illegible]i împotriva [illegible] unui chip al fiarei", deoarece „atunci când [illegible] altora scopul cererii, de fapt, ei îi familiarizau cu solia îngerului [illegible]".[12*]

Chiar dacă Jones a fo[illegible]ai activ pastor adventist în domeniul libertăţii religioase, unii nu au apreciat zelul lui. În iulie, 1889, la Tabernacolul din Battle Creek, Comitetul pentru Libertatea religioasă a fost reorganizat şi extins la 110 membri, fiind redenumit National Religious Liberty Association (NRLA) (Asociaţia naţională pentru libertatea religioasă). A.T. Jones a fost înlocuit din postul de preşedinte cu Captain Eldridge. Atât el, cât şi vicepreşedintele Dan Jones erau împotriva lui Jones şi Waggoner. Jones şi Waggoner au fost numiţi în comitetul editorial al NRLA.

Prin urmare, la Conferinţa Generală din 1889 şi sub conducerea lui Eldridge, NRLA *a alcătuit* şi *a votat* propriile regulamente, dintre care unele erau similare hotărârilor pentru care nu reuşiseră să obţină votul la Minneapolis în 1888. Două dintre reguli erau: „Nicio literatură nu va fi publicată sau răspândită în numele acestei asociaţii, de către niciunul dintre

conducătorii sau membrii ei, până când nu va fi aprobată de Comitetul Executiv al Asociaţiei…. Tot materialul pregătit pentru a fi publicat în presă va fi supus verificării şi aprobării preşedintelui şi al unei majorităţi a comitetului editorial, înainte de a fi trimis de către secretar, cu excepţia că, în absenţa unui cvorum editorial, preşedintele şi primul vice preşedinte pot acţiona în calitate de membri ai comitetului editorial”.[13]

De asemenea, acest Comitet Executiv al NRLA se ocupa de întrebările cu privire la legislaţia duminicală, cum ar fi: Ce ar trebui să fie făcut pentru păzitorii Sabatului din statele din sud, care sufereau persecuţii din cauză că lucrau duminica. Unii fraţi erau „nerăbdători ca, la Conferinţa Generală, să fie votată o hotărâre care să-i sfătuiască pe fraţii noştri păzitori ai Sabatului, aflaţi în pericolul de a fi închişi sau de a plăti amenzi, să se abţină să lucreze” duminica. Această hotărâre nu a fost votată, deşi unii au insistat să fie acceptată imediat.[14]

Răspunsul lui Ellen White

În data de 4 noi[illegible] Ellen White le-a răspuns delegaţilor care „păreau nerăbdători ca [illegible]otărâre să fie votată”. Ea le-a spus în modul cel mai clar că „o astfel de [illegible]ărâre nu ar trebui să fie propusă acestei Conferinţe, cerând votul ei”. Ea [illegible]mintit că, dacă ucenicii [illegible]u petrecut zece zile împreună, rugându-s[illegible]ajutor pentru venirea Duh[illegible]nt, ei ar avea nevoie de „douăzeci” de zile, [illegible]e de a îndrăzni „să scr[illegible]ărâre pentru oameni cu privire la acest pun[illegible]tă rugăciune [illegible]e şi nimic mai puţin decât venirea Duhului [illegible]da răspu[illegible]este întrebări”. Ellen White a avertizat că ex[illegible]auna „pericolul de a ajunge la extreme”. Dacă se lua hotărârea ca „[illegible]ntri să [illegible]e duminica”, fraţii aflaţi în statele din sud vor „părea a [illegible]ea duminicală”, iar aceasta va însemna „ca păzitorii Sabatului să se închine unui idol şi va avea loc o renunţare la principii, până când totul este pierdut”. Ellen White se gândea că, dacă adventiştii nu lucrau „în prima zi a săptămânii, în scopul de a evita arestarea”, „oare va arăta faptul acesta că noi ne aflăm într-o relaţie corectă cu Legea sfântă a lui Dumnezeu?”[15*]

Ellen White a înţeles pericolul care venea din ambele părţi ale problemei dacă ar fi fost votată o hotărâre. Ea i-a avertizat pe fraţi „să nu ia locul lui Dumnezeu pentru oameni. S-a făcut destul acest fel de lucrare. Îngăduiţi-I lui Dumnezeu să lucreze în mintea oamenilor…. Lăsaţi-I lui Dumnezeu ceva de făcut…. Nu-i eliberaţi pe cei din poporul lui Dumnezeu de poveri pe care Dumnezeu vrea ca ei să le poarte…. Nu puneţi poveri asupra niciunui categorii de oameni pe care El ar dori să-i elibereze de ele. Ea le-a spus

să nu îngăduie „nimănui să aibă o atitudine îngâmfată, nici prin declaraţii, nici prin exemplu, pentru a arăta că sfidează legile ţării. Nu alcătuiţi nicio hotărâre cu privire la ce anume poate sau nu poate să facă o persoană, în diferite state”. Deşi oamenii trebuie să fie atenţi pentru a nu îngenunchea în faţa sabatului fals, „nu trebuie să existe nicio ocazie pentru ca duşmanii noştri să ne acuze de călcarea legilor…. Nu ar trebui să simţim că ni s-a poruncit să-i iritǎm pe semenii noştri care idolatrizează duminica, făcând eforturi hotărâte de a lucra în acea zi în văzul lor în mod intenţionat, cu scopul de a ne demonstra independenţa”.[16]

Deşi Ellen White îi îndemna pe fraţi să nu voteze nicio hotărâre cu privire la îndatoririle păzitorilor Sabatului faţă de legile duminicale, ea a avertizat de asemenea că acela „era un timp în care poporul lui Dumnezeu trebuia să lucreze ca niciodată mai înainte”. Când le-a vorbit celor de la Conferinţa Generală, ea a declarat că „mulţi erau comozi, sau altfel spus, adormiţi”. În ciuda înţelegerii profeţiei cu privire la „impunerea respectării duminicii”, ei „stau într-o aşteptare calmă a evenimentului, liniştindu-se cu gândul că Dumnezeu Îşi va ocroti poporul în ziua necazului. Dar Dumnezeu nu ne va salva, dacă noi nu facem [illegible] efort de a îndeplini lucrarea pe care El a încredinţat-o în grija noastră. Lumii trebuia să-i fie vestit un mesaj: **[260]**

„Ar trebui [illegible] diem cu atenţie Cuvântul lui Dumnezeu şi să ne rugăm cu credinţă că Dumnezeu va [illegible] frâu puterile întunericului, deoarece până acum mesajul [illegible] la destul de puţini oameni, [illegible] trebuie să fie [illegible] de slava lui. Adevărul prezent [illegible] lui Dumnezeu [illegible] ţa lui Isus – încă nu a fost vestit aşa [illegible]….

Satana a tresăltat [illegible] voi [illegible] ca atenţia să vă fie abătută tocmai de la lucrul [illegible] Dumnezeu ar fi dorit să o faceţi şi aţi făcut o altă lucrare pe care El nu v-a chemat să o îndepliniţi…. Voi aţi neglijat mărturiile pe care Domnul, în mila Sa, le-a trimis pentru a vă îndruma paşii pe calea cea dreaptă. Unii dintre voi au respins categoric cuvintele de avertizare….

Eu am simţit că, dacă mi s-ar îngădui să stau înaintea voastră din nou, va trebui să am alături de mine prezenţa lui Dumnezeu, aşa cum a avut-o Moise, când i-a condus pe copiii lui Israel prin pustie…. Am dorit să le arăt că, dacă nu sunt umpluţi cu Duhul lui Dumnezeu, nu pot să facă niciun bine în lucrarea lor. Răceala lor, starea lor de căldicel, a fost o jignire la adresa lui Dumnezeu. Ei trebuie să umble în lumina lui Hristos, deoarece altfel Satana îi va orbi, iar ei vor numi lumina întuneric şi întunericul lumină….

Lumina trebuie să ajungă la oameni prin slujitorii pe care îi va alege El, care vor vesti avertizarea, pentru ca nimeni să nu rămână în necunoştinţă cu privire la planurile lui Dumnezeu şi strategiile lui Satana. Satana îşi va folosi iscusinţa diabolică până la maxim chiar în marele centru al lucrării. El va căuta toate căile posibile pentru a se interpune între popor şi Dumnezeu şi pentru a opri lumina pe care Dumnezeu o doreşte să vină la copiii Săi….

Domnul Isus S-a apropiat de noi la conferinţa aceasta. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru zdrobirea inimii pe care am văzut-o la adunările de rugăciune ale pastorilor…. Totuşi, din anumite motive, tocmai aceia care aveau nevoia cea mai mare de aceste adunări nu au fost prezenţi. Tocmai aceia care aveau nevoia cea mai mare de a bea din fântâna vieţii, care ar fi trebuit să stea în primele rânduri în mijlocul nostru, nu au primit puterea pe care Dumnezeu a fost dispus să o reverse asupra lor. Viitorul va dovedi rezultatele neglijării acestor adunări preţioase de dimineaţă….

Cei care doresc [illegible] să ajute sufletele… trebuie să fie îmbrăcaţi ei înşişi [illegible] vaga armură a neprihănirii lui Hristos, deoarece nu vom [illegible] să mîngîiem niciodată oamenii la o experienţă la ca[illegible] noi înşine nu suntem părtaşi. Cei care nu au gustat binecu[illegible]rea îmbelşugată a [illegible]umnezeu vor desconsidera b[illegible]vântările pe care le-au pr[illegible]alţi. Lumina pe care Dumnezeu [illegible] poporului Său poate [illegible]tă cu vederea, refuzată, respins[illegible]cesta de a o [illegible]e într-un mare pericol sufletul [illegible]ilor, Dum[illegible]lucrează pentru noi, iar eu simt o dorin[illegible]ca nicio r[illegible]e lumină trimisă de cer să nu fie **[261]** tratat[illegible]renţă. [illegible] pe care Dumnezeu le trimite oamenilor trebui[illegible]primite. Dacă nu preţuim lumina cerului, vom face acest lucru spre condamnarea noastră, iar situaţia noastră va fi similară aceleia în care s-au aflat iudeii, când L-au respins pe Domnul vieţii şi al slavei.”[17*]

Planurile pentru consolidare

Un alt subiect al dezbaterilor conferinţei a fost viitorul Asociaţiei pentru Publicaţii şi al relaţiei acesteia cu biserica. În 21 octombrie, vicepreşedintele asociaţiei, C. Eldridge, şi-a încheiat raportul introductiv cu următorul apel: „Importanţa lucrării de publicaţii necesită atenţia noastră cea mai serioasă în acest timp. Ar trebui să studiaţi în amănunţime relaţiile existente între asociaţie şi biserică şi să alcătuiţi planuri care vor contribui cel mai bine la progresul lucrării generale”. După prezentarea lui, Eldridge a propus un

E.W. Farnsworth

R.A. Underwood

Comitet de Numiri, avându-l ca preşedinte pe E.W. Farnsworth, şi un Comitet de Hotărâri, avându-l ca preşedinte pe R.A. Underwood, ambii fiind împotriva lui Jones şi Waggoner.[18]

În 27 octombrie, Preşedintele Conferinţei Generale, O.A. Olsen, a rostit o cuvântare cu privire la „câteva subiecte importante care ar trebui să fie luate în atenţie de această adunare". El a vorbit despre lucrarea de publicaţii şi despre o nouă organizare, care „va uni diferitele instituţii ale bisericii şi interesele lor". El a întrebat: „De ce nu ar trebui ca diferitele întreprinderi ale bisericii noastre să fie conduse de consilii alese de către Conferinţa Generală? Noi înţelegem Conferinţa Generală ca fiind cea mai înaltă autoritate recunoscută de Dumnezeu pe pământ…. **[262]**

„Interesele lucrării noastre de publicaţii şi instituţiile care produc cărţi sunt de cea mai mare importanţă. Cum ar trebui acestea să fie administrate în mod corespunzător de către un singur consiliu? … Noi credem că această adunare nu ar trebui să fie amânată, până când nu va fi acordată atenţie acestui subiect".[19]

La sfatul lui Olsen, chestiunea a fost acordată imediat, iar în 4 noiembrie, R.A. Underwood a prezentat o hotărâre care spunea: „Noi suntem în favoarea eforturilor actuale de a asigura o consolidare administrativă a intereselor diferitelor activităţi în domeniul publicaţiilor". În mod remarcabil, „hotărârea aceasta a fost adoptată fără nici o discuţie, iar sesiunea asociaţiei s-a încheiat".[20]

A doua zi, în cadrul unei [illegible] Underwood a prezentat raportul cu privire la „consolidarea administrativă a intereselor bisericii". Raportul a fost adoptat chiar în aceeaşi zi, conţinând următoarele:

> „1. Să fie luate măsuri pentru a înfiinţa imediat o corporaţie, în scopul de a prelua întregul control asupra tuturor instituţiilor noastre în domeniul publicaţiilor, aducând astfel lucrarea sub conducerea unei singure administraţii generale.
>
> 2. Conducătorii acestei asociaţii să alcătuiască un consiliu de douăzeci şi unu de membri…, cu autoritatea de a se organiza singuri, prin alegerea unui preşedinte….
>
> 5. Deţinătorii de capital ai Review and Herald Publishing House şi ai Pacific Press Publishing Company să ia în considerare

recomandarea de a ceda toate acţiunile acestei noi organizaţii…, spre a fi luate cât mai curând măsurile necesare pentru a aduce la îndeplinire acest scop.

Scopul acestei organizaţii va fi:

1. De a deţine titlul de proprietate asupra tuturor caselor de editură ale bisericii şi asupra echipamentului acestora.

2. De a deţine dreptul de proprietate, publicare şi control al vânzării tuturor cărţilor, broşurilor şi publicaţiilor periodice ale bisericii.

3. De a obţine, pe cât este posibil, prin achiziţionare sau alte mijloace, plăcile tipografice şi drepturile de autor pentru toate cărţile denominaţionale publicate în prezent de către diferitele noastre case de editură, precum şi al cărţilor care ar putea să fie scrise de aici înainte….

4. De a numi editori şi conducători administrativi, care vor prelua supervizarea generală a activităţii diferitelor edituri.

Având în vedere faptul că ar putea fi necesar un timp pentru atingerea deplină a acestui scop, a acestui rezultat foarte vrednic de dorit, şi pentru a înainta în direcţia aceasta cât mai mult cu putinţă, recomandăm ca, aşa cum s-a propus, asociaţia să preia controlul **[263]** asupra tuturor cărţilor şi periodicelor publicate în prezent în limbi străine…, cu perspectiva de a prelua controlul deplin asupra tuturor activităţilor noastre în domeniul publicaţiilor.

Pentru a ne [illegible] timp, comitetul dumneavoastră va recomanda mai departe [illegible] un comitet permanent de douăzeci şi unu de persoane să [illegible] Conferinţei Generale în cadrul sesiunii actuale, pentru a lua [illegible] măsurile care [illegible] situaţie, cu puterea de a decide….

Comitetul dumneavoastră va recomanda mai departe să fie înfiinţată o organizaţie similară, în scopul de a prelua conducerea asupra tuturor activităţilor şi instituţiilor noastre în domeniul învăţământului şi de a deţine drepturile de proprietate – aducându-le astfel sub o singură conducere administrativă. De asemenea, să fie înfiinţată încă una, care să preia conducerea instituţiilor noastre medicale.”[21]

În aceeaşi zi, Comitetul de Numiri a raportat că fusese ales un comitet alcătuit din douăzeci şi unu de persoane, în vederea „planului de consolidare a intereselor în domeniul activităţii de publicare”. Dan Jones a fost ales

preşedinte al comitetului. În următoarele câteva zile, au avut loc şase întruniri şi au fost făcute planuri pentru îndeplinirea scopului lor.[22*]

În acelaşi timp, delegaţii oficiali au aprobat un plan de a împărţi America de Nord în şase unităţi, numind câte un membru al Comitetului Executiv al Conferinţei Generale, care să acorde o atenţie specială şi să supervizeze fiecare unitate. Comitetul pentru Planuri al Conferinţei a recomandat de asemenea înlocuirea organizaţiilor separate – cum ar fi Asociaţia Şcolii de Sabat, Asociaţia pentru Sănătate şi Temperanţă, Societatea pentru Tratate şi Lucrare misionară şi Societatea pentru Educaţie – cu un secretar la nivelul fiecărei Conferinţe, care urma să promoveze acel domeniu anume al lucrării. Acea persoană urma să fie, de asemenea, membru al Comitetului Conferinţei Generale. După trei zile de discuţii şi, din cauză că delegaţii aveau păreri împărţite în legătură cu acest plan, Comitetul pentru Planuri a cerut ca recomandarea să fie retrasă, iar conferinţa a votat să şteargă din rapoarte întreaga discuţie.[23*]

În ciuda nereuşitei de a obţine această hotărâre, s-au făcut progrese în votarea altor hotărâri care au fost aprobate în timpul Conferinţei Generale din 1888. Cei care [illegible] să aducă la tăcere mesajul şi mesagerii câştigau un control mai [illegible] asupra organizaţiei bisericii, iar acest fapt urma să influenţeze direcţia [illegible] biserici. Pe baza rapoartelor iniţiale ale lui Ellen White, Conferinţa Ge[illegible]ă din 1889 fusese consider[illegible] fi un mare punct de cotitură; dar noi am [illegible] să întrebăm, pe bună dre[illegible] în ce direcţie? **[264]**

O avertiz[illegible]ire la ce îi [illegible] viitor

Ellen White văzu[illegible]deşteptări [illegible]e avuseseră loc pretutindeni în ţară ca fiind un rezulta[illegible]ului pr[illegible]e Jones, Waggoner şi ea însăşi, şi totuşi avea motive se[illegible]e. Împotrivirea încă era mare în mijlocul multor fraţi din poziţii de conducere. În 31 octombrie 1889, Ellen White a avut o întrevedere cu „fraţii Nicola şi Morrison”, iar „aceasta nu a fost plăcută”. Ei încă nu îşi înţelegeau adevărata stare, sau faptul că „spiritul lor de la Minneapolis nu a fost spiritul lui Isus Hristos”. Ei îşi îndreptăţeau „comportamentul în toate privinţele”:

> „Nu am fost mulţumită deloc de această întrevedere. Dacă turma lui Dumnezeu va fi încredinţată în mâinile unor astfel de oameni, fie ca Domnul să aibă milă de sărmanul Său popor, sărmana turmă a păşunii Lui, să-l lumineze şi să-l salveze, pentru a nu fi modelat de spiritul şi influenţa acestor oameni ai unei necredinţe întunecate.

După ce au plecat, am simţit că în casă avusese loc un serviciu funerar. Inima mea era grea ca plumbul. Oh, ce lucrare a morţii poate să exercite influenţa personală asupra sufletelor care flămânzesc după lumina vieţii şi nu ştiu unde să caute cunoaşterea pe care ar trebui să o aibă! Masa încărcată cu mana din cer este aşezată în faţa lor, dar ei nu vor să o mănânce."[24]

Aceşti oameni erau conducători ai lucrării, oameni care hotărau direcţia în care trebuie să meargă biserica, şi totuşi ei întorceau spatele luminii trimise de Cer. Înainte de încheierea conferinţei, Ellen White a adresat o avertizare cu privire la pericolul care îi aştepta în viitor, din cauză că se făcea în grabă planul pentru a prelua controlul asupra lucrării, iar acest lucru era făcut sub îndrumarea unora care erau împotriva mesajului trimis de Dumnezeu.

„Către Conferinţa Generală: Dragi fraţi – V-am prezentat lucrurile pe care mi le-a arătat Domnul si am de adresat o avertizare celor adunaţi acum la Battle Creek: Voi sunteţi în pericol, din cauză că ar putea să fie aleşi [illegible] planuri, să fie concepute metode şi să fie adoptate propuneri care nu înseamnă succes, ci înfrângere. Eu nu îndrăznesc să îndemn ca această conferinţă să se încheie, iar cei adunaţi să se [illegible] acasă, fără a vă înde[illegible] să vă gândiţi cu atenţie la fiecare propunere care a fost prezen[illegible] Priviţi cu atenţie la fiecare plan care a fost propus, şi nu vă [illegible] să spuneţi Da şi Amin, aşa cum a [illegible] de buzele un[illegible] Înţelegere este înceţoşată şi nu [illegible] terul opini[illegible] propunerilor la care spun Amin. Să [illegible] mai de alte propuneri care par nevinovate, în timp [illegible] este [illegible] şi pierderea favorii lui Dumnezeu…. **[265]**

Oamenii să nu se înalţe pe ei înşişi şi să nu caute să îşi pună în aplicare ideile, fără a avea colaborarea şi aprobarea poporului lui Dumnezeu. Spiritul vostru puternic, cuvântările voastre zgomotoase şi sfidătoare nu sunt în armonie cu Hristos şi căile Sale…. Dumnezeu v-a văzut lovind cu pumnul răutăţii. Înainte de a lua măsuri hotărâte pentru a modela lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să aveţi acreditarea divină…. Dar Dumnezeu dispreţuieşte spiritul vostru înverşunat şi este îndurerat de asprimea inimii voastre….

Eu ştiu că pentru poporul lui Dumnezeu trebuie să fie făcută o lucrare, deoarece altfel mulţi nu vor fi pregătiţi să primească lumina îngerului trimis din cer pentru a lumina întreaga lume cu slava lui. Să nu credeţi că veţi fi găsiţi asemenea unor vase de cinste în timpul

ploii târzii şi că veţi primi slava lui Dumnezeu, dacă vă înălţaţi sufletul în mândrie, rostind cuvinte perverse şi nutrind în secret rădăcinile amărăciunii, care au fost aduse de la Conferinţa din Minneapolis. Mânia lui Dumnezeu se va îndrepta cu siguranţă împotriva fiecărui suflet care nutreşte acele rădăcini ale disensiunii şi care are un spirit atât de diferit de Spiritul lui Hristos."[25]

Când a ajuns la sfârşitul scrisorii ei, Ellen White a făcut o profeţie cu privire la rezultatul final, care va avea loc, dacă vor da greş în a ajunge la unitatea credinţei. Semnele se împlineau pretutindeni în jurul lor, atât în lume, cât şi în biserică, spunându-le că Isus dorea nespus să vină. Cuvintele ei ar trebui să ne facă să tremurăm, deoarece trăim la peste 120 de ani după ce au fost făcute aceste declaraţii:

„În mijlocul nostru are loc o îndepărtare de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă a pocăinţei şi a întoarcerii la dragostea dintâi, care este esenţială pentru [illegible] relaţiei noastre cu Dumnezeu şi pentru înnoirea inimii, [illegible] fost făcută încă. Necredincioşia faţă de Dumnezeu s-a strecurat [illegible] rândurile noastre, deoarece îndepărtarea de Hristos şi acceptarea scepticismului sunt la modă. Oamenii au strigat în inimile [illegible] „Nu vrem ca omul acesta [illegible] domnească peste noi". Baal, Baal este alegerea. Religia multora [illegible] mijlocul nostru va fi religia Israelului apostaziat, deoarece le place [illegible] meargă pe calea lor şi abandonează [illegible] Domnului. Adevărul [illegible], singura religie a Bibliei, care [illegible] mântuirea prin [illegible] unui Mântuitor răstignit şi înviat, [illegible] cu vederi [illegible] combătută, ridiculizată şi *respinsă*. A fost [illegible] ca fiinţe [illegible] ce duce la entuziasm şi fanatism.[26*] Primiţi-o [illegible] este prea târziu pentru a îndrepta greşelile; deoarece aţi păcătuit împotriva lui Dumnezeu…. Ce fel de viitor ne aşteaptă, dacă vom da greş în a ajunge la unitatea credinţei?

Când vom ajunge la unitatea pentru care S-a rugat Hristos, această conversaţie îndelungată care a fost susţinută de slujitorii satanici se va sfârşi, iar noi nu vom vedea oameni alcătuind planuri după modelul lumii, deoarece oamenii din lume nu au o vedere spirituală pentru a discerne lucrurile spirituale…. **[266]**

Să nu ne mai închinăm la idolul părerilor omeneşti, să încetăm a fi sclavii vreunei pofte ruşinoase, să încetăm a-I aduce Domnului o jertfă întinată, un suflet pătat de păcat, care este reprezentat de jertfele moabiţilor şi amoriţilor.

> Oh, oare nu trebuie ca pocăinţa să ia locul necredinţei şi răzvrătirii. Va continua această stare de nepocăinţă şi orbire, până când ni se va spune, aşa cum li s-a spus cetăţilor care au refuzat cu dispreţ darurile pline de milă oferite de Hristos în zilele slujirii Sale. «Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaido!»..."[27*]

Ellen White şi-a dat seama ce anume avea loc la sediul bisericii şi a avertizat că, dacă nu se va schimba nimic, alegerea va fi închinarea la Baal. Aceasta va fi un rezultat direct al respingerii mesajului pe care Dumnezeu îl trimisese din cer – rezultatul faptului de a numi lumina întuneric şi întunericul lumină. Ellen White a ştiut că închinarea la Baal însemna mult mai mult decât închinarea în faţa unor idoli sculptaţi. Mulţimile lipsite de „un altar vizibil" au „o concepţie greşită despre Dumnezeu şi atributele Sale şi slujesc în realitate unui dumnezeu fals, la fel ca închinătorii lui Baal".[28] Mesajul pe care îl prezentau Jones şi Waggoner vorbea despre dependenţa totală de neprihănirea lui Hristos. Închinarea la Baal „şovăia între dependenţa de neprihănirea lui Hristos şi dependenţa de neprihănirea proprie".[29] Prin urmare, închinarea la Baal era închinarea la eu; rezultatul faptului de a face un idol din opiniile omeneşti. Ellen White a avertizat că închinarea la Baal va fi rezultatul alcătuirii unor planuri pentru administrarea organizaţiei bisericii în conformitate cu rânduiala lumii, şi nu cu rânduiala lui Dumnezeu; „tocmai calea pe care o vor urma unii dintre cei care se află în conducere".[30]

În lunile următoare Ellen White avea să spună mult de spus despre planurile care fuseseră făcute la Conferinţa Generală din 1889. În loc de a fi un moment de răscruce pentru ca planurile au avut ca rezultat formarea unei confederaţii care urma să [illegible] oameni cu mesajul trimis de Cer. Pe bună dreptate, ea a putut să spună [illegible] oameni [illegible] poziţii de răspundere L-au dezamăgit pe Isus. Ei au respins [illegible] preţioase…. Ei refuză să accepte cunoaşterea cu privire la Dumnezeu, de care aveau nevoie spre a putea fi o lumină şi o binecuvântare pentru alţii şi, în felul acesta, ei devin nişte mijloace de răspândire a întunericului. Duhul lui Dumnezeu este întristat".[31] Câteva luni mai târziu, Ellen White a spus că Dumnezeu a avut „o binecuvântare specială pentru noi" la Conferinţa Generală din 1889, dar din nefericire „nu a fost primită".[32] **[267]**

La Conferinţa din 1889 s-au făcut planuri de organizare a unei şcoli biblice pentru pastori, care urma să aibă loc din 6 noiembrie până în 25 martie, 1890. Această şcoală biblică de 20 de săptămâni, care urma să fie întru totul separată de colegiu, a fost rezultatul institutului pastoral care a avut loc din 17 ianuarie, până în 28 martie, 1889, unde A.T. Jones fusese profesorul principal. Noul program se străduia să evite „cursurile lungi" despre care Ellen White

spusese că nu erau necesare, când bisericile aveau o nevoie atât de urgentă de lucrători. W.W. Prescott a fost ales ca director al şcolii şi a primit sarcina de a alcătui curriculumul cursului intensiv în care el, Uriah Smith, A.T. Jones şi E.J. Waggoner urmau a fi profesorii principali.

Prescott a anunţat că acest program intensiv de 20 de săptămâni era echivalent cu un program de doi ani cu „patru cursuri de studii" pe an. Cursurile urmau să conţină, printre altele, Istorie antică, Doctrine biblice, Educaţie civică, Limba greacă şi Limba ebraică, Logică, Dovezile creştinismului, Istorie bisericească.[33] Odată cu şcoala pentru pastori, urmau să aibă loc şi cursurile pentru laici, combinând unele dintre cursurile de dimineaţa devreme. Programul a ajuns la 157 studenţi cu participare regulată, dar participarea la cursurile combinate a depăşit 300.[34]

Ellen White încă era în Battle Creek în perioada institutului pastoral, deşi, cu siguranţă, când a plecat din California pentru a merge la Conferinţa Generală din 1888, de la Minneapolis, nu plănuise să rămână departe de casă atât de mult timp. Chiar dacă nu fusese planificată să predea vreun curs, ea a ajuns să fie implicată activ [illegible] în ultimele două luni ale institutului pastoral. Călătoriile pentru [illegible] conferinţe şi adunări generale din bisericile aflate în apropiere au [illegible] o rută ocupată. Mai mult, ea pregătea cărţi pentru publicare, incl[illegible] *Sfinţirea* nr.33, din care o mare parte relata episodul de la Minneapolis şi [illegible]*urii*, vol.5, care cuprindea [illegible]*uriile* 31-33. Apoi, a început să lucreze la [illegible]derea volumului 1 din *S[illegible]Prophecy*, care urma să fie *Patriarhi şi pro[illegible]* a început munca la c[illegible]*of Christ*, care urma să fie publicată în cele [illegible] 1898, cu titl[illegible]*mina lumii*. **[268]**

Deşi munca a [illegible] mod cate[illegible] ocupată, sarcina cea mai dificilă a constat în lup[illegible] împotriv[illegible]ora din poziţii de conducere. Această luptă urma să [illegible] urând să [illegible]ţi chiar mai mari, când Waggoner a început să prezin[illegible] lui Hristos şi subiectul celor două legăminte la institutul pastoral. Venise încă un timp de criză.

NOTE FINALE CAPITOLUL 10

1. F.H. Westphal către L.E. Froom, 28 april, 1930; în *Movement of Destiny*, p.262.

2. Ellen G. White, Manuscrisul 22, „Diary", octombrie 1889; în *1888 Materials*, p.453,454,461.

3. *Ibid*., p.461.

4. *Ibid*., p.463.

5. *Ibid*., p.465.

6. Ellen G. White, Manuscrisul 10, „The Excellence of Christ," octombrie 1889; în 1888 Materials, p.447-448. De asemenea, Ellen White scrie despre evenimentele menţionate aici, în jurnalul ei din 29 octombrie, 1889 (*1888 Materials*, p.465).

7. Ellen G. White către Mary White, Scrisoarea 76, 29 octombrie, 1889; în *1888 Materials*, p.450. Unii au citat Manuscrisul 10, 1889, şi Scrisoarea 76 a lui Ellen White către Mary White, pentru a încerca să dovedească faptul că redeşteptările din 1889 au pus capăt în cea mai mare parte împotrivirii faţă de mesajul cel preţios trimis prin Waggoner şi Jones. A.V. Olson a declarat: „Spiritul de ceartă care a caracterizat sesiunea din Minneapolis a [illegible] prezent la adunările din 1889, în Battle Creek. Pe întregul parcurs al adună[illegible] un spirit de armonie. [Perioada dintre… 1888 şi 1889… a adus 'v[illegible]şnic al neprihănirii' (*From Crisis to Victory*, p.62-63). Vezi, de asemenea, Ge[illegible]. Knight, *From 1888 to Apo[illegible]* p.66; *A User-Friendly Guide to the 1888 Mes[illegible]* p.120. Totuşi, restul declar[illegible] Ellen White cu privire la întrunire nu au fost [illegible]nate şi le vom vedea în a doua parte a acestui capitol.

8. Ellen G. Whi[illegible] 18, [1888], „A[illegible] in Regard to the Sunday Movement", decembrie [illegible] *1888 Materials*, p.[illegible]. Prima pagină a acestui manuscris lipseşte. Data[illegible] care decembrie [illegible], deşi a fost catalogat ca Manuscrisul 18, 1888. Din [illegible] făcute de Ellen White în manuscris, ar părea că a fost adresat fraţilor de la Co[illegible] General [illegible] cândva în a doua jumătate a lunii octombrie, sau la începutul [illegible].

9. Uriah Smith, „History and Future Work of Seventh-day Adventists", *General Conference Daily Bulletin*, 29 octombrie, 1889, p.104. Vezi, de asemenea, Capitolul 9, nota de final 26.

10. Vezi, Eric Syme, *A History of SDA Church-State Relations*, p.34-35; A.W. Spalding, *Origin and History of the Seventh-day Adventists*, vol.2 (Washington, D.C.: Review and Herald, 1962) p.254. Principiile declarate de Comitetul Conferinţei Generale au fost: „Noi credem în susţinerea guvernării civile şi în supunerea faţă de autoritatea ei. Negăm dreptul oricărei guvernări civile de a impune reglementări religioase prin lege. Noi credem că este dreptul şi ar trebui să fie privilegiul fiecărui om de a se închina în conformitate cu îndemnurile propriei conştiinţe. De asemenea, noi credem că este datoria noastră de a folosi toate mijloacele legale şi onorabile, pentru a împiedica o legislaţie religioasă impusă de guvernul civil, pentru ca noi şi

concetăţenii noştri să ne putem bucura de binecuvântările inestimabile, atât ale libertăţii civile, cât şi religioase (*SDA Bible Commentary*, vol.10., p.1198).

11. Vezi, W.A. Blakely, *American State Papers Bearing on Sunday Legislation* (1911) p.366. Predicile ţinute de Jones despre libertatea religioasă la Conferinţa Generală din 1888 au fost publicate în cele din urmă, în 1889, după o oarecare editare, sub titlul: *Civil Government and Religion, or Christianity and the American Constitution*. Mărturiile depuse de el în faţa Comitetului Senatului au fost publicate sub titlurile: *The National Sunday Law* şi *Religion and the Public Schools* (ambele retipărite de LMN Pub. Int.). Ulterior, Senatorul Blair l-a caracterizat pe Jones ca fiind „'un om de care îmi voi aduce aminte întotdeauna cu respect, datorită marii lui abilităţi şi a sinceritătii evidente cu care şi-a prezentat concepţiile în faţa comitetului'" (în *From 1888 to Apostasy*, p.76).

12. „Petitions to Congress, etc.", *General Conference Daily Bulletin*, 18 octombrie, 1889, p.7; A.T. Jones, „Circulate the Petitions", *Review and Herald*, 19 martie, 1889, p.184.

13. „National Religious Liberty Association", *General Conference Daily Bulletin*, 5 noiembrie, 1889, p.148.

14. Ellen G. White, Manuscript 6, „Issues at the General Conference of 1889", 4 noiembrie, 1889; în *1888 Materials*, p.471.

15. George Knight [illegible] inculpează [illegible] Jones pentru adoptarea unei poziţii similare la Conferinţa [illegible] din 1893, deoarece „[illegible] inflexibilitatea rigidă a lui Jones". Knight sugerează [illegible] Jones îi încuraja pe oameni [illegible] continue a călca legea duminicală, până când [illegible] aduce asupra lor pedeapsa cu moartea. Knight enumeră această idee ca fiind [illegible] „în rele şapte „învăţături [illegible] erau în armonie cu" concepţiile lui Ellen Wh[illegible] ca Ellen White [illegible] at cu putere faţă de poziţia lui categorică" (*1888 to Apostasy*, [illegible] *-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.74-75). [illegible] completă făcută de Jones la Conferinţa din 1893 este următoarea: „Cel care [illegible] duminicale, până acolo încât încetează să lucreze şi respect[illegible] legea spune astfel, în timp ce continuă să creadă că păzeşte Sabatul, [illegible] Satana mai presus de Hristos" („The Third Angel's Message—Nr. 6", *General Conference Daily Bulletin*, 2-4 februarie, 1893, p.125). Declaraţia lui Jones cu privire la pedeapsa cu moartea (la care face referire Knight) se baza pe Apocalipsa 13,15 – „să fie omorâţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei" – iar Jones nu făcea altceva, decât să sugereze că „în fiecare lege duminicală se află pedeapsa cu moartea", chiar dacă, „în prima etapă, nu se află acolo, exprimată în cuvinte" (*Ibid*. p.126). Sfatul dat de Ellen White lui A.T. Jones, în 1895, (la care face referire Knight) trebuie să fie de asemenea luat în considerare în contextul corespunzător. În 20 noiembrie, 1895, Ellen White şi câţiva dintre fraţii din conducere s-au întâlnit la Armadale, Australia, „pentru a discuta câteva întrebări care au apărut în urma dezbaterilor fraţilor noştri în legătură cu lucrarea pentru libertatea religioasă. Poziţia adoptată recent de către unii dintre fraţii noştri a indicat că era necesară o înţelegere mai cuprinzătoare a principiilor care conduc lucrarea noastră". Ellen White şi-a exprimat rapid îngrijorarea ei principală: „Mintea mea a fost foarte

tulburată de poziţiile pe care unii dintre fraţii noştri sunt înclinaţi să le ia cu privire la lucrarea în mijlocul oamenilor de culoare din statele sudice. Aş dori să le prezint un punct celor care lucrează în teritoriul din sud. În mijlocul oamenilor de culoare, ei vor trebui să folosească metode de a lucra diferite de cele folosite în nord". Din cauza prejudecăţilor din mijlocul „albilor", ei nu trebuiau „să-i încurajeze pe oamenii de culoare să lucreze duminica". Ellen White a declarat că, „în prezent, păzirea duminicii nu este un test" şi că, mai întâi, „adevărul trebuie să le fie prezentat oamenilor într-o modalitate mai amplă, pentru a fi o mărturie". Sfatul ei înţelept a fost: „În timp ce lucrăm pentru a prezenta adevărul, trebuie să ne adaptăm cât mai bine cu putinţă la circumstanţele din teritoriu şi la cele în care se află cei pentru care lucrăm…. Prin urmare, pentru cei care lucrează în mijlocul oamenilor de culoare nu va fi la fel de folositor să prezinte adevărul la fel de îndrăzneţ şi deschis precum ar fi liberi să îl prezinte în alte locuri". Totuşi, în timp ce le împărtăşea sfatul ei fraţilor din Armadale, ea a făcut şi câteva declaraţii explicative care sunt în armonie cu sfatul dat la Conferinţa Generală din 1889: „Ceea ce am spus în legătură cu acest punct nu trebuie să fie înţeles ca referindu-se la deciziile vechilor păzitori ai Sabatului, care înţeleg adevărul. Ei trebuie să acţioneze [illegible] Domnul" („Interview Regarding Work Among The Colored People", Manuscrisul 22a, 20 noiembrie, 1895; în *Spalding and Magan Collection* (1987), p. 274). În două zile după întâlnirea cu fraţii, Ellen White i-a trimis o scrisoare lui [illegible], explicându-i aceleaşi idei: „Dragă frate, ieri au fost citite extrase din scrisoarea mea cu referire la fraţii noştri din teritoriul sudic. Acest subiect este unul delicat. Eu nu aş fi spus nimic în legătură cu el, dacă nu aş fi simţit că nu îndrăznesc să mă [illegible] a prezenta lumina care mi-a fost dată". Ea l-a sfătuit pe Jones „să nu încurajeze [illegible] spiritul de sfidare şi împotrivire, nici măcar atunci când sunt arestaţi…. Regula noastră este: Nu [illegible] evidenţă trăsăturile discutabile ale credinţei [illegible] atacă în mod [illegible] şi direct practicile şi obiceiurile oamenilor, până când Domnul nu le va da [illegible] o şansă echitabilă de a şti că noi credem în Hristos [illegible] a amintit lui Jones că „lucrarea noastră este aceea de a avea [illegible] şi [illegible] tările noastre tot ce seamănă cu răzbunarea şi sfidarea şi cu un [illegible] vreunei persoane sau biserici, deoarece aceasta nu este calea şi nici metoda lui Hristos. El nu a pronunţat mustrări usturătoare împotriva celor ce nu cunoşteau adevărul, ci împotriva acelora pe care Dumnezeu îi făcuse depozitarii unor responsabilităţi sfinte, un popor ales şi favorizat cu toate avantajele pământeşti şi spirituale, dar care nu aduceau roade". Ea l-a avertizat pe Jones „să nu facă nimic care va spori prejudecata, ci să facă tot ce este posibil pentru a diminua prejudecata, îngăduind să pătrundă lumina, razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, în mijlocul întunericului moral". În încheiere, Ellen White a prezentat încă un motiv pentru care îi scria: „Dragă frate, eu sunt prietena ta şi doresc să fiu în armonie deplină cu tine. *Nu vreau ca aceia care şi-au închis uşa inimii faţă de lumină să aibă ocazia de a simţi că au dreptate criticându-te pe tine, pe fratele [E.J.] Waggoner şi pe fratele [W.W.] Prescott.* Doresc mult ca tu să dai pe faţă o înţelepciune asemenea lui Hristos la fiecare pas". (Scrisoarea 35, 21 noiembrie, 1895, sublinierile adăugate; aflată în „A Study of Principles - Nr. 6", *Review*

and Herald, 13 aprilie, 1911, p.5-6; şi *Manuscript Releases*, vol. 11, p.33). Spre deosebire de Ellen White, se pare că unii din zilele noastre caută orice ocazie posibilă de a-i critica pe Jones şi Waggoner, rescriind istoria în acest scop, dacă este necesar.

16. Ellen G. White, Manuscrisul 6, 4 noiembrie, 1889; în *1888 Materials*, p.485-486, 480, 493.

17. Ellen G. White, Manuscrisul 18, [1888], „Address in Regard to the Sunday Movement," decembrie 1889; în *1888 Materials*, p.502-512.

18. „Seventh-Day Adventist Publishing Association”, *General Conference Daily Bulletin*, 22 octombrie, 1889, p.35,37.

19. „An Address by President Olsen”, *General Conference Daily Bulletin*, 28 octombrie, 1889, p.95-96.

20. „Seventh-Day Adventist Publishing Association”, *General Conference Daily Bulletin*, 5 noiembrie, 1889, p.148.

21. „General Conference Proceedings: Eighteenth Meeting”, *General Conference Daily Bulletin*, 6 noiembrie, 1889, p.149.

22. „Meetings of the Committee on Consolidation of Publishing Interests”, *General Conference Daily Bulletin*, 22 octombrie, 1889, p.158-159. În raportul iniţial, S.N. Haskell, W.W. Prescott şi [illegible] Gilbert Clough erau enumeraţi ca membri ai comitetului. Ulterior, numele lor au fost [illegible] fără nicio explicaţie. Dintre cei douăzeci şi unu de membri aleşi în final, mulţi erau foarte cunoscuţi pentru împotrivirea lor faţă de Jones şi Waggoner: [illegible] Smith, A.R. Henry, G. Eldridge, R.A. Underwood, E.W. Farnsworth, D.T. Jones, R.M. Kilgore, J.H. Morrison şi F.E. [illegible]. Este posibil ca şi alţii din comitet să fi fost în favoarea lui Jones şi Waggoner dar aceştia nu au exprimat acest fapt atât de deschis.

23. R.W. Schwa[illegible] *Letters to the R[illegible]* (Boise, Id.: Pacific Press, 1979) p.271. Membrii C[illegible] Conferinţei Generale aleşi pentru a supraveghea cele şase districte, au fost [illegible] Morrison, R.M. Kilgore, O.A. Olsen, E.W. Farnsworth, E.H. Gates şi R.A. Underwood. [illegible] „General Conference Proceedings”, *General Conference Daily Bulletin*, 6 noiembrie, 188[illegible]

24. Ellen G. White, Manus[illegible] „Diary”, octombrie 1889; în *1888 Materials*, p.468.

25. Ellen G. White către Conferinţa Generală, Scrisoarea 24, octombrie 1889; în *1888 Materials*, p.439-442.

26. Un an mai târziu, după ce a avut viziunea de la Salamanca, Ellen White a scris că închinarea la Baal era religia unui „număr dureros de mare în mijlocul nostru”. Ea a adăugat că „fanatismul şi ateismul” erau rezultatul „suspiciunii şi geloziei” create împotriva mesajului: „Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care ne învaţă iertarea prin meritele unui Mântuitor răstignit şi înviat, a fost trecută cu vederea, combătută, ridiculizată şi *respinsă*” (*1888 Materials*, p.948,955, sublinierile adăugate).

27. Ellen G. White către Conferinţa Generală, Scrisoarea 24, octombrie 1889; în *1888 Materials*, p.444-445. „Baal” înseamnă pur şi simplu „domnul”. Prin urmare, închinarea la Baal este închinarea la o idee falsă despre Hristos. În Ieremia 2 şi 3, se spune despre Israel că „s-a dus după Baal”, şi totuşi spunea „N-am păcătuit”(Ieremia

2,23.35). Ca rezultat, Dumnezeu spune: „Măcar că ploile au fost oprite, şi ploaia de primăvară a lipsit, totuşi tu ţi-ai păstrat fruntea de curvă, şi n-ai vrut să ai ruşine!" (Ieremia 3,3). Aceeaşi evaluare este făcută de Martorul credincios, care spune că poporul Său nu recunoaşte ruşinea goliciunii lui (Apocalipsa 3,17). Întocmai cum Ilie a stat pe Muntele Carmel împotriva profeţilor lui Baal la numai 100 de ani după domnia lui Solomon, determinând poporul să ia o decizie, tot astfel stăm şi noi astăzi, după mai bine de 120 de ani de când Domnul i-a trimis poporului Său unul dintre mesajele cele mai preţioase. Maleahi ne spune că, înainte de A Doua Venire, va veni „profetul Ilie" şi va întoarce inima copiilor către părinţi (ceea ce ar putea să însemne şi că acei copii vor privi înapoi, în istoria părinţilor lor). Ellen White susţine că „solia lui Ilie" este mesajul care a început să fie predicat în 1888 (*Review and Herald*, 18 februarie, 1890). Când mireasa lui Hristos Îl va preţui în cele din urmă pentru ceea ce este şi pentru ceea ce a făcut, ea va birui la fel cum a biruit El – prin credinţa Sa. Ea nu Îl va mai numi „Domnul" sau „Baal" – slujindu-I de teamă sau doar de formă – ci Îl va numi „soţul Meu – slujindu-I dintr-o inimă plină de dragoste şi preţuire (Osea 2,16). Atunci se va spune că „Soţia Lui s-a pregătit" (Apocalipsa 19,7).

28. Ellen G. White, „The Spirit and Power of Elias", *Review and Herald*, 6 noiembrie, 1913; în *Patriarhi şi profeţi*, p.177.

29. Ellen G. White, „Living Channels of Light", *Review and Herald*, 27 mai, 1890; în *1888 Materials*, p.

30. Ellen G. White, Manuscrisul 40, 1890, „Visiting Salamanca", martie 1891; în *1888 Materials*, p.94

31. Ellen G. White, Manuscrisul 13, „Standing by the Old Landmarks", n.d. 1889, în *1888 Materials*, p.519.

32. Ellen G. White, Manuscrisul 2, predică, 1890; în *1888 Materials*, p.640. Pentru mai multe informaţii cu privire la acest subiect, vezi: „Confederation and Consolidation: Seventh-day Adventist History and the Counsels of the Spirit of Prophecy", (Ellen G. White Estate Staff Document, 1988). Acest pamflet a fost retipărit de Pacific Press Pub. Association înainte de a fi luată o decizie cu privire la viitorul instituţiei. Unii doreau ca instituţia să fuzioneze cu Review and Herald Publishing Association. Din fericire, cu privire la casele de editură, s-a luat hotărârea ca acestea să rămână separate.

33. W.W. Prescott, „Announcement for 1889-1890 Bible School for Ministers", p.8; în Gilbert M. Valentine, *William Warren Prescott: Seventh-day Adventist Educator*, Disertaţie, 1982, (Ann Arbor, MI: UMI, 1997), p.125.

34. „Bible School For Ministers", *General Conference Daily Bulletin*, 18 octombrie, 1889, p.6; Gilbert M. Valentine, *The Shaping of Adventism: The Case of W.W. Prescott* (Berrien Springs, ML: Andrews University Press, 1992) p.50; D.T. Jones, „The Work in Battle Creek", *Review and Herald*, 1 aprilie, 1890, p.205; A.V. Olson, *From Crisis to Victory*, p.66-70.

Capitolul 11

Neprihănirea lui Hristos

„Privind, suntem schimbaţi”

Deşi în Biserica Adventistă a existat o controversă cu privire la natura lui Hristos, în principal începând din deceniul 1950, totuşi rădăcinile controversei au apărut cu peste 120 de ani în urmă. În acest capitol, vom examina pentru început modul în care Jones şi Waggoner au înţeles natura lui Hristos (atât cea divină, cât şi cea umană), pentru a vedea dacă subiectul acesta a fost o parte a „mesajului din 1888”. Motivul pentru care concepţia lui Jones şi Waggoner cu privire la natura umană a lui Hristos nu a constituit o controversă *majoră* la [illegible] ceea a constat în faptul că era aceeaşi concepţie pe care biserica o susţinuse, în general, încă de la începutul ei. Totuşi, nu ar trebui să presupunem că acesta nu era un subiect important în afara oricărei discuţii. Din cauză că această concepţie referitoare la natura lui Hristos era o parte integrală a mesajului [illegible] ptăţirii prin credinţă şi al neprihănirii lui Hristos, cei care se împotriveau mesajului lui Jones şi Waggoner au găsit motive de critică la adunările premergătoare Conferinţei din 1888 şi, chiar mai mult, la institutul pastoral din 1890.

Într-unul dintre cursurile [illegible] ale acestui institutului, Waggoner a prezentat un studiu al profeţiilor lui Daniel, verset cu verset, punând accent pe natura şi lucrarea lui Hristos.[1] Acesta nu era un subiect nou pentru Waggoner, deoarece el îşi prezentase concepţiile cu privire la natura lui Hristos chiar şi înainte de Conferinţa din 1888. Întocmai asemenea concepţiilor lui despre legea din Galateni şi cele două legăminte, concepţiile lui Waggoner despre natura lui Hristos (atât cea divină, cât şi cea umană) erau mult mai mult decât o problemă secundară; ele erau doctrine fundamentale care trebuiau să fie dezbătute în cercurile înalte ale învăţaţilor. Waggoner a înţeles natura lui Hristos ca fiind strâns legată de „neprihănirea lui Hristos”, însăşi temelia pe care era construită doctrina neprihănirii prin credinţă. De fapt, atât pentru Jones, cât şi pentru Waggoner, **[276]** neprihănirea prin credinţă era în realitate doar o aplicare practică a îndreptăţirii prin credinţă, a sfinţirii prin credinţă, a celor două legăminte şi a legii din Galateni, toate fiind întemeiate pe modul în

care înţelegeau ei natura omului, natura păcatului şi natura lui Hristos. Această concepţie, alături de adevărul despre curăţirea Sanctuarului în contextul timpului sfârşitului constituiau acel mesaj preţios, care era „cu adevărat solia îngerului al treilea”.[2*]

Natura divină a lui Hristos

Înainte de a examina concepţiile lui Jones şi Waggoner cu privire la natura divină a lui Hristos, trebuie să înţelegem poziţia susţinută până la data aceea de către mulţi dintre fondatorii cheie ai bisericii. Doi dintre membrii fondatori principali ai Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, Joseph Bates şi James White, au fost iniţial membri ai Christian Connexion, care respingea doctrina Trinităţii. James a fost pastor hirotonit al acelei biserici. Când s-au alăturat Mişcării Adventiste, el şi Bates au continuat să susţină concepţia anti-trinitariană pe care o învăţaseră în Biserica Christian Connexion. Totuşi, nu numai James White şi Joseph Bates [illegible] şi „alţi adventişti de seamă erau împotriva Trinităţii, cum ar fi [illegible] Loughborough, R.F. Cottrell, J.N. Andrews şi Uriah Smith”.[3*] Mulţi dintre [illegible] oameni susţineau concepţii ariane sau semi-ariane despre Hristos. D[illegible] clasice ale acestor concepţii sunt următoarele:

> „Arianismul: învăţătură care a apărut în [illegible]ndria în secolul al patrulea d.H[illegible]umele este preluat de la [illegible]ntantul cel mai de seamă, Ariu[illegible]n preshiter din Alexandria [illegible]a nega faptul că Isus Hristos a av[illegible]natură (gr. – [illegible]*s*) ca Tatăl şi Îl reducea pe Fiu[illegible]unei fiinţe [illegible], deşi pre-existentă pământului. Arian[illegible]condamnat la Conciliul din Niceea (325 d.Hr.).
>
> Semi-arianismul: Sem[illegible]cat să facă un compromis între poziţia ariană şi cea ortodoxă cu privire la natura lui Hristos. Semi-arianii au respins concepţia ariană care spunea că Hristos a fost creat şi a avut o natură diferită de Dumnezeu (*anomoisos* – diferit), dar nu au acceptat crezul niceean care declara că Hristos avea „aceeaşi natură (*homoousios*) ca Tatăl”. Semi-arianii credeau că Hristos era asemănător (*homoios*) Tatălui, sau avea o natură asemănătoare (*homoiousios*), şi totuşi era subordonat.”[4]

Uriah Smith este, probabil, unul dintre cei mai proeminenţi susţinători recunoscuţi ai concepţiei ariane despre Hristos. De exemplu, în 1865, el a scris că Hristos a fost „prima fiinţă creată, **[277]** a cărei existenţă datează cu mult înaintea oricărei alte fiinţe sau lucru creat”.[5*] Deşi în a doua parte a deceniului

1890, ideile lui Smith şi ale multor altor fondatori aveau să se orienteze spre o înţelegere mai ortodoxă a Dumnezeirii, aceasta a fost concepţia predominantă în timpul şi în mediul în care a crescut Waggoner.

La scurt timp după viziunea din 1882, în care a văzut crucea lui Hristos, Waggoner a început să înţeleagă semnificaţia faptului de a-L prezenta pe Hristos ca fiind egal cu Dumnezeu. El a înţeles că o concepţie corectă cu privire la Hristos are un rol semnificativ, nu doar pentru modul în care cineva înţelege Dumnezeirea, ci şi pentru modul în care înţelege Planul de Mântuire şi neprihănirea lui Hristos, pe care omul trebuie să le obţină prin credinţă:

> „Faptul de a se gândi la Hristos continuu şi în mod inteligent, exact aşa cum este El, va transforma pe cineva într-un creştin desăvârşit, deoarece „privind, suntem schimbaţi”…. Această „înălţare” a lui Isus, atâta vreme cât este o referinţă principală la răstignirea Sa, cuprinde mai mult decât un fapt istoric, ceea ce înseamnă că Hristos trebuie să fie „înălţat” de către toţi cei ce cred în El, ca fiind Răscumpărătorul cel răstignit, ale cărui har şi slavă sunt suficiente pentru a împlini cea mai mare nevoie a lumii şi, de asemenea, înseamnă că El va fi „înălţat” în toată frumuseţea şi puterea Sa nesfârşită, ca fiind „Dumnezeu cu noi”, pentru ca *acel caracter fermecător să ne atragă pe toţi la El*. Ioan 12,32.”[6]
>
> „Scopul nostru în această cercetare este acela de a-L aşeza pe Hristos în poziţia Sa corectă, ca egal cu Tatăl, *pentru ca puterea Sa de a răscumpăra să fie înţeleasă mai bine*.

Ellen White a exprimat câteva gânduri similare cu privire la o înţelegere corectă a divinităţii lui Hristos. În *Review and Herald*, vol.4 (1884) şi în *Tragedia veacurilor* (ed.1888), Ellen White a menţionat pericolele negării naturii divine a lui Hristos şi efectele pe care le avea asupra modului în care o persoană înţelege Planul de Mântuire:

> „O altă idee falsă periculoasă este învăţătura care neagă divinitatea lui Hristos, afirmând că El nu a existat înainte de venirea Sa în lumea aceasta…. Această idee nu poate fi susţinută fără cea mai neautorizată răstălmăcire a Scripturilor. Ea nu numai că înjoseşte concepţiile omului despre lucrarea răscumpărării, ci şi subminează credinţa în Biblie ca descoperire a lui Dumnezeu…. Niciun om care susţine această idee falsă nu poate avea o concepţie corectă cu privire la caracterul sau misiunea lui Hristos, sau cu

privire la marele plan al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omului."[8*]

În 1884 şi 1885, în câteva articole din *Signs of the Times*, Waggoner a menţionat înalta poziţie a lui Hristos ca Dumnezeu Însuşi. El insista asupra ideii că Hristos merită un respect egal şi că este părtaş al atributelor Tatălui, incluzând faptul că avea viaţa în Sine Însuşi, şi că Hristos este pe bună dreptate numit „Domnul". Pentru că s-a discutat atât de mult despre concepţiile lui Waggoner cu privire la Hristos, vom cerceta multe dintre declaraţiile sale: **[278]**

„Dacă unul singur este bun, şi anume Dumnezeu, iar Hristos este bun, atunci *Hristos trebuie să fie Dumnezeu*. Această afirmaţie este în acord cu ceea ce a spus profetul despre Hristos: «Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, şi domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii». (Isaia 9,6)

Tatăl şi Fiul sunt [illegible] (Ioan 10,30). Amândoi sunt vrednici de închinare…. Noi nu suntem chemaţi să explicăm taina evlaviei, nici nu se aşteaptă [illegible] noi să o înţelegem, dar Hristos ne-a explicat modul în care [illegible] Tatăl sunt una…. Prin urmare, această unitate constă în faptul că două persoane diferite [illegible] *aceleaşi gânduri*, *aceleaşi scopuri*, *aceleaşi atribute*. Tatăl şi Fiul [illegible] sunt una la crearea pământului şi una [illegible] răscumpărarea şi aducerea [illegible] desăvârşire a Planului de Mântuire."[9]

Este adevărat că [illegible] Dumnezeu [illegible] nemurirea…. Acesta este un atribut care Îi aparţine numai lui Dumnezeu. «Dar», spune cineva, «nu este Hristos nemuritor? Nu citim noi despre îngeri că nu pot muri?» Da; iar noi deschidem la Ioan 5,26 şi citim cuvintele lui Hristos: «Căci, după cum Tatăl are viaţa în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţa în Sine». Prin urmare, Hristos, fiind singurul Fiu al lui Dumnezeu, *este părtaş al atributelor Sale şi are viaţa în Sine Însuşi.* Adică, El este capabil să le împărtăşească viaţă altora."[10]

„În continuarea cercetării acestui subiect, vom înţelege că termenul «Domnul» *se aplică atât Tatălui, cât şi Fiului*, şi că deşi îl găsim aplicat în diferite locuri doar unuia dintre Ei, totuşi faptele săvârşite de unul sunt şi faptele săvârşite de celălalt…. Din Ioan 5,23 aflăm că «toţi [trebuie] să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl.

Cine nu cinsteşte pe Fiul, nu cinsteşte pe Tatăl, care L-a trimis». Prin urmare, oriunde găsim că Tatăl porunceşte ceva, ştim că împlinirea acelei porunci Îi aduce cinste şi Fiului, iar neglijarea acelei porunci este o insultă la fel de mare pentru Fiul, ca şi pentru Tatăl. Neascultarea faţă de Tatăl Îl dezonorează pe Hristos."[11]

„[Ioan 3,16 – citat] Ce învăţăm din acest verset? 1. Că dragostea lui Dumnezeu faţă de lume a fost aşa de mare, încât L-a determinat să-L trimită pe Fiul Său pentru a o salva. Putem să înţelegem ceva despre dragostea lui Dumnezeu faţă de Fiul Său, când ne amintim că Hristos a fost «oglindirea slavei Tatălui şi întipărirea Fiinţei Lui», că El a fost «moştenitorul tuturor lucrurilor», Cel prin care au fost făcute lumile (Evrei 1,2.3); şi că «în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii» (Coloseni 2,9). Dumnezeu este infinit în toate atributele Sale şi, prin urmare, dragostea Sa faţă de Fiul Său a fost infinită. Deoarece L-a dat pe Fiul Său pentru lume, noi ştim cât de mare a fost dragostea Lui. Este de aceasta. A fost infinită."[12]

Nu este surprinzător că Waggoner a introdus aceleaşi concepte în prezentările lui despre [illegible]mânirea prin credinţă la Minneapolis. Un articol în *Review*, înainte de C[illegible]nţa din 1888, conţinea „[illegible] divină a lui Hristos" ca fiind unul **[279]** di[illegible] subiectele propuse pent[illegible]ateri".[13] Waggoner a devenit tot mai inte[illegible]at de acest subiect, desp[illegible]urma să scrie şi să vorbească adesea. W[illegible]hite a rapo[illegible]din prezentările lui Waggoner, în care a de[illegible]: „Noi cre[illegible]ivinitatea lui Hristos. El a creat toate lucrurile di[illegible]e pământ".

Waggoner a contin[illegible]ame[illegible]a lui Hristos în anii care au urmat după Conferinţa de la [illegible] o serie de şase articole din *Signs*, el a scris în mod specific despre natura divină a lui Hristos, ca răspuns la o carte publicată de metodişti cu privire la subiectul Sabatului. Înainte de a răspunde la întrebările legate de Sabat, el a răspuns la „o idee sugerată de o propoziţie din prefaţa cărţii". Vorbind despre aceia care păzesc ziua a şaptea ca zi de Sabat…, Doctorul [M.C. Briggs] spune: «Nu putem decât să regretăm… faptul că ei… neagă divinitatea lui Hristos»". Pe parcursul a şase articole întregi, din care vom cita doar o parte, Waggoner a căutat să arate că ideea era întru totul falsă:

„Dar când Doctorul [M.C. Briggs] afirmă că adventiştii de ziua a şaptea neagă divinitatea lui Hristos, noi ştim că scrie în mod neatent. Suntem pe deplin convinşi în mintea noastră că el ştie mai

bine, dar orice ar fi, afirmaţia a fost făcută atât de des de oameni care pretind că ştiu despre ce vorbesc, încât mulţi au ajuns să o creadă, iar pentru binele lor, precum şi pentru binele celor care ar putea să acorde vreo atenţie acum acestui subiect, ne propunem să prezentăm adevărul. Noi nu susţinem o teorie anume şi, ca urmare, în loc de a face declaraţii, vom cita pur şi simplu Cuvântul lui Dumnezeu şi vom accepta ce spune….

Ioan 1,1…. Din care învăţăm că *Hristos este Dumnezeu*. Doar acel text, dacă nu am fi avut niciun altul, este suficient pentru a stabili divinitatea lui Hristos, deoarece «divinitate» înseamnă «natura sau esenţa lui Dumnezeu». *Noi credem în divinitatea lui Hristos,* deoarece Biblia spune că *Hristos este Dumnezeu….*

Scriitorul Epistolei către Evrei vorbeşte despre superioritatea lui Hristos faţă de îngeri, spunând că aceasta se datorează faptului că «a moştenit un Nume mult mai minunat decât al lor» (Evrei 1,3). Ce fel de nume este acela pe care l-a moştenit El? Este «Dumnezeul cel Atotputernic». În calitate de Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, El are dreptul de a purta acest Nume.”[15*]

„Apoi, ce a vrut să spună prin: «Pentru ce Mă numeşti bun?... Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu»? El a vrut să întipărească în mintea tânărului faptul că Acela căruia I se adresa nu era un simplu om, ca oamenii rabinilor, ci era Dumnezeu. El afirmat cu privire la Sine însuşi bunătate absolută şi, de asemenea, că nimeni nu este bun în afară de Dumnezeu. El *S-a identificat pe Sine Însuşi cu Dumnezeu.* **[280]** Să vedem să facem legătura între această afirmaţie şi declaraţia apostolului Pavel, care a spus că «în El locuia trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii» (Coloseni 2,9)….

«În anul morţii împăratului Ozia, am văzut pe Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt…. Atunci am zis: ‘Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, şi am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oştirilor!’» (Isaia 6,1-5). Noi nu am fi ştiut la cine se referă acest text, dacă nu ne-ar fi spus Mântuitorul Însuşi. În Ioan 12,40.41, El a citat cuvintele lui Isaia din versetul al zecelea al acestui capitol şi le-a aplicat la Sine Însuşi. Din aceste texte avem dovada, nu numai că scriitorii inspiraţi L-au numit pe *Isus, Fiul divin al lui Dumnezeu, ci şi că Isus Însuşi a afirmat că este Dumnezeu.”*[16]

„În calitate de Fiu al lui Dumnezeu, El trebuia să fie părtaş al *naturii lui Dumnezeu*. «Căci, după cum Tatăl are viaţa în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţa în Sine» (Ioan 5,26). Viaţa şi nemurirea le sunt împărtăşite urmaşilor credincioşi ai lui Dumnezeu, dar numai Hristos împărtăşeşte cu Tatăl puterea de a da viaţa. El are «viaţa în Sine», adică, *este capabil să perpetueze propria existenţă*….

Divinitatea lui Hristos este dovedită de faptul că El acceptă închinarea. Îngerii au refuzat întotdeauna să accepte închinarea şi adorarea. Totuşi, despre Tatăl, citim: «Şi, când duce iarăşi în lume pe Cel întâi născut, zice: 'Toţi îngerii lui Dumnezeu să I se închine!'» (Evrei 1,6)….

Dacă Hristos nu a fost Dumnezeu, aceasta ar fi însemnat idolatrie…. Nu contează poziţia în care ar putea fi o fiinţă creată, indiferent dacă este animal, om sau înger, închinarea la acea fiinţe este strict interzisă. Numai lui Dumnezeu I se poate aduce închinare şi, deoarece lui Hristos I se poate aduce închinare, Hristos este Dumnezeu. Aşa spun Scripturile adevărului….

În susţinerea egalităţii perfecte a Tatălui şi Fiului şi a faptului că Hristos are exact aceeaşi natură ca Tatăl…: *El are aceeaşi substanţă ca Tatăl, aşa că El este Dumnezeu în însăşi natura Sa*, iar din acest motiv, «Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El» (Coloseni 1,19).

„Dacă observăm [illegible] dintre lucrările [illegible] Hristos le face în calitate de Dumnezeu [illegible] descoperim că acestea sunt dovezi suplimentare ale [illegible]….

Prima modalitate [illegible] Dumnezeu este descoperit ca pretinzând să I se aducă [illegible] calitate de Creator…. Prin urmare, pentru că Hristos trebuie să fie cinstit de toţi, întocmai aşa cum Îi aduc cinste Tatălui, urmează că El trebuie să fie onorat în calitate de Creator. Aşadar, în conformitate cu declaraţiile lui Pavel din Romani, creaţiunea vizibilă ne oferă dovada «puterii veşnice şi a dumnezeirii» lui Hristos….

Coloseni 1,15-17…. În cuvintele «cel întâi născut din toată zidirea», unii au găsit o dovadă că Hristos Însuşi este o fiinţă creată. Dar aceasta nu este doar o concluzie pripită, ci una direct opusă textului însuşi…. Aşa cum este afirmat în Apocalipsa 3,14, **[281]** în El se află începutul creaţiunii. Creaţiunea a existat în El, în formă embrionară, ca să spunem aşa, «Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El» (Coloseni 1,19). Niciun limbaj nu putea

să arate mai bine *pre-existenţa şi puterea creatoare a lui Hristos*, decât o face limbajul din Coloseni 1,15-17….

Prin urmare, nimeni nu poate să spună că prin înălţarea lui Hristos noi suntem în pericolul de a ne micşora ideile despre Dumnezeu. Acest lucru este imposibil, deoarece cu cât ideile pe care le avem despre Hristos sunt mai înalte, cu cât mai înalte trebuie să fie ideile noastre despre Tatăl."[18]

„Deoarece toţi trebuie să-L cinstească pe Fiul întocmai aşa cum Îl cinstesc pe Tatăl, ei trebuie să-L cinstească nu numai în calitate de Creator, *ci şi ca Dătător al Legii*…. Singura autoritate care proclamă legile este aceea care poate asigura mijloacele de executare a lor. Acum, vom începe să dovedim că *Legea a fost dată prin Hristos, întocmai cum este dată neprihănirea Sa….*

Hristos a fost conducătorul copiilor lui Israel din Egipt în Canaan…. Aşadar, în 1 Corinteni 10,9, apostolul Pavel spune cu claritate cine era Cel împotriva căruia murmurau ei. El spune: «Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin şerpi». Prin urmare, Hristos a fost acela care, având Numele lui Dumnezeu, îi conducea pe copiii lui Israel, iar El a fost Cel împotriva căruia au murmurat ei.

Evrei 3,5-19 ne învaţă acelaşi lucru într-un mod foarte clar. Oricine citeşte cu atenţie acest pasaj vede că Acela este Acela prin a cărui voce sunt chemaţi de Duhul Sfânt să nu-L respingem, aşa cum au făcut părinţii, care L-au ispitit timp de patruzeci de ani în pustie….

Deoarece Hristos a fost Cel care a condus Israelul din vechime din Egipt în Canaan, înseamnă că *El a fost Îngerul Domnului* care i s-a arătat lui Moise în rugul aprins şi a spus: «Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov»… (Exod 3,6-8).

Dacă cineva ar obiecta la această concluzie cât se poate de naturală, pe temeiul că Acela care vorbeşte Se auto-denumeşte «EU SUNT CEL CE SUNT», Cel ce există prin Sine Însuşi – Iehova – nu trebuie decât să-i amintim că Tatăl I-a dat Fiului să aibă viaţa în Sine (Ioan 5,26) şi că Hristos a afirmat acelaşi lucru cu privire la Sine, când a spus: «Înainte de Avraam, sunt Eu» (Ioan 8,5.6); motiv pentru care iudeii au presupus că El a săvârşit o blasfemie şi au vrut să Îl ucidă cu pietre. Profetul Îl numeşte cât se poate de clar Iehova, în pasajul următor: «Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui

David o Odraslă,… şi iată Numele pe care I-L vor da: «Domnul, Neprihănirea noastră!»; literal, *«Iehova, Neprihănirea noastră»* (Ieremia 23,5.6)….

Exod 20,1-3. Acest pasaj din Scriptură Îl identifică pe Acela care i-a condus pe copiii lui Israel din Egipt ca fiind dătătorul Legii de pe Sinai. Dacă se spune că Tatăl nu poate fi separat de Fiul în această lucrare, noi răspundem că **[282]** tocmai aceasta este ideea pe care dorim să o susţinem. Tatăl şi Fiul nu pot fi separaţi în nicio lucrare, deoarece sunt una. Totuşi, întocmai cum Fiul a fost Acela prin care au fost create toate lucrurile, tot astfel a fost Acela care i-a proclamat poporului Legea lui Iehova. Prin urmare, El este Cuvântul divin. Fiul proclamă voia Tatălui, care este de asemenea voia Sa."[19*]

„Aşadar, am dovedit în general şi în particular că Hristos este Dătătorul Legii pentru întreaga omenire. Ca urmare, noi trebuie să-L cinstim în calitate de Creator şi Dătător al Legii, iar acum, în cele din urmă, în calitate de Răscumpărător. Prin aceasta ajungem la partea încurajatoare şi mângâietoare a tuturor punctelor pe care le-am parcurs înainte….

Dumnezeul Legii este Răscumpărătorul nostru. Aceasta este garanţia oferită cu privire la credincioşia «făgăduinţelor nespus de mari şi minunate» ale Evangheliei. Marea lege a universului a fost călcată de locuitorii acestei mici planete, iar *Dătătorul Legii S-a dat pe Sine Însuşi pentru a răscumpăra pe acei călcători*….

Dacă Dătătorul Legii S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi, spre a ne mântui pentru călcările Legii, ce asigurare mai mare am fi putut să cerem cu privire la faptul că El va merge până la capăt pe toţi cei ce vin la El?"[20]

În 1890, Waggoner a dezvoltat aceste articole şi le-a publicat în cartea lui, *Christ and His Righteousness.* Pe parcursul câtorva capitole, întocmai cum a făcut în articolele sale din 1889, el a tratat în mod specific natura divină a lui Hristos. Scopul lui declarat a fost clar: „Scopul acestui studiu este acela de a prezenta poziţia de drept a lui Hristos ca fiind egal cu Tatăl, pentru ca puterea Sa de a răscumpăra să fie înţeleasă mai bine".[21] Vom reda doar câteva paragrafe aici:

„Lui Hristos Îi este încredinţată prerogativa cea mai înaltă, şi anume aceea a judecăţii. El trebuie să primească aceeaşi cinste care Îi este datorată lui Dumnezeu, din cauză că *El este Dumnezeu.*

Ucenicul iubit prezintă această mărturie: «La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu» (Ioan 1,1). Faptul că acest Cuvânt divin nu este nimeni altul decât Isus Hristos este arătat în versetul 14: «Şi Cuvântul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har, şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl».”[22]

„Hristos este numit Dumnezeu în multe locuri din Biblie. Psalmistul spune: «Dumnezeu, da, Dumnezeu, *Domnul [Iehova]*, vorbeşte, şi cheamă pământul, de la răsăritul soarelui până la asfinţitul lui…. Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă» (Psalmi 50,1-6). Faptul că acest pasaj se referă la Hristos poate fi cunoscut din următoarele: 1) din ceea ce am aflat deja, şi anume că toată judecata I-a fost dată Fiului şi 2) din faptul că la cea de a doua venire a lui Hristos, El îi va trimite pe îngerii Săi pentru a-i aduna pe aleşii Săi din cele patru vânturi (Matei 24,31).”[23] **[283]**

„Hristos va [illegible] „Dumnezeu atotputernic»…. Acestea nu sunt doar cuvinte [illegible] Isaia, sunt cuvintele Duhului lui Dumnezeu…. Deşi Numele a[illegible] I-a fost dat lui Hristos ca [illegible]re a unei mari realizări, totuşi [illegible] aparţine ca drept de moştenire. Când vorbeşte despre puterea şi măreţia lui Hristos, pentru [illegible]a moştenit un Nume mult mai [illegible] decât al lor»…., Hristos este «întipărirea Fiin[illegible] (Evrei 1,3[illegible] calitate de Fiu al Dumnezeului exis[illegible]ine Însuşi. *El are prin natură toate atributele Divinităţii*.

„În cele din urmă, avem cuvintele inspirate ale apostolului Pavel cu privire la Isus Hristos, care ne spune că «Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El» (Coloseni 1,19). În capitolul următor, ni se spune ce este această plinătate care locuieşte în Hristos, şi anume că «în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii» (Coloseni 2,9). Aceasta este o mărturie absolută şi fără echivoc cu privire la faptul că *Hristos deţine prin natură toate atributele Divinităţii.* Realitatea divinităţii lui Hristos se va vedea de asemenea foarte clar, pe măsură ce vom începe să cercetăm.”[25]

„Evrei 1,8-10. Aici aflăm că Tatăl I se adresează Fiului ca Dumnezeu şi Îi spune: Tu ai întemeiat pământul; şi cerurile sunt

lucrarea mâinilor Tale. Dacă Tatăl Însuşi Îi oferă această onoare Fiului, ce este omul pentru a-L împiedica? Cu aceasta, putem să lăsăm deoparte mărturia directă cu privire la *divinitatea lui Hristos şi la faptul că El este Creatorul tuturor lucrurilor*."[26]

„Este Hristos o făptură creată? Înainte de a trece la câteva lecţii practice care trebuie să fie învăţate din aceste adevăruri, trebuie să ne ocupăm pentru câteva clipe de o părere care este susţinută cu sinceritate de către mulţi care nu L-ar dezonora pe Hristos din niciun motiv intenţionat, dar care, prin acea părere, neagă realmente divinitatea Sa. Este ideea că Hristos este o fiinţă creată care, în conformitate cu buna plăcere a lui Dumnezeu, a fost înălţat în poziţia Sa actuală. *Nicio persoană care susţine această idee nu poate avea vreo concepţie corectă cu privire la poziţia înaltă pe care Hristos o ocupă în realitate.*

Concepţia în discuţie este întemeiată pe o interpretare greşită a unui singur text, Apocalipsa 3:14. Tot astfel, declaraţia că El este începutul, sau capul creaţiunii lui Dumnezeu, înseamnă că toată Creaţiunea şi-a avut începutul în El; că, aşa cum spune El Însuşi, Hristos este Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, cel dintâi şi cel de pe urmă."[27]

„Hristos este «în sânul Tatălui», *având* aceeaşi *natură însăşi substanţa lui Dumnezeu*. [illegible] *în Sine Însuşi* numit pe bună dreptate *Iehova*, [illegible] *prin Sine Însuşi*. Aceasta este felul în care Îl descrie Ieremia [illegible] unde se spune că Odrasla neprihănită, care va face dreptate [illegible], va fi cunoscut cu numele Iehova-tsidekenu, [illegible] RIHĂNIREA NOASTRĂ."[28] **[284]**

Deşi unii cititori ar putea să creadă că noi am mers prea departe în prezentarea concepţiilor lui Waggoner cu privire la divinitatea lui Hristos, din cauza celor care l-au acuzat pe Waggoner de arianism şi de credinţa că „Hristos a fost un dumnezeu creat", noi dorim să clarificăm acest subiect pe deplin.[29] Nu este necesar niciun comentariu suplimentar, deoarece articolele lui Waggoner vorbesc de la sine.

Răspunsul lui Ellen White

Într-o scrisoare adresată lui Jones şi Waggoner, scrisă cu un an şi jumătate înainte de Minneapolis, Ellen White a exprimat necesitatea ca biserica să recunoască marea umilinţă a lui Hristos, prin a înţelege nu numai cât de mult S-a coborât El – prin asemănarea cu natura omului păcătos – ci şi prin a înţelege poziţia înaltă din care venise El – poziţia de Dumnezeu Creator. Pe parcursul următorilor trei ani, ea a dorit să exprime exact aceleaşi idei din nou şi din nou, în contextul mesajului cel preţios care era vestit:

„«Să aveţi în voi gândul care era în Hristos Isus». Umpleţi-vă mintea cu subiectul marii umilinţe a lui Hristos, iar apoi contemplaţi caracterul Său divin, maiestatea şi slava Celui Prea Înalt şi faptul că El S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi de toate acestea şi Şi-a înveşmântat natura divină în natura umană…. Apoi, vom putea să înţelegem renunţarea la sine, sacrificiul de sine care i-a făcut pe îngeri să se minuneze…. După aceea, să privim dincolo de aparenţe. Pe cine vom vedea? Divinul Fiu cel veşnic al lui Dumnezeu, la fel de puternic, dăruit infinit cu toate resursele puterii – iar «la înfăţişare a fost găsit ca un om».”[30]

„Hristos S[illegible] umilit pentru a prelua [illegible] umană, dar capacităţile deg[illegible] omului nu au fos[illegible] să înţeleagă şi să deosebească [illegible] divină, din cau[illegible]ei. Isus nu a fost cruţat de necesi[illegible] defini şi de a apăra natura Sa divină, deoarece mintea o[illegible] atât de limitată, ei nu au putut să discearnă natura Sa d[illegible] înfăţişarea omenească. Pentru a face învăţăturile [illegible] convingătoare, atunci când aceste impresii cu privire la natura Sa Îl împiedicau să fie folositor, El a fost nevoit să facă referire la caracterul Său tainic şi divin, conducându-le mintea într-o direcţie a gândirii, care era favorabilă puterii transformatoare a adevărului.”[31]

„Noi avem nevoie de o putere care să vină asupra noastră acum şi să ne inspire o credinţă fierbinte şi zel. Apoi, fiind botezaţi cu Duhul Sfânt, chipul lui Hristos, nădejdea slavei, va fi format în noi. După aceea, Îl vom prezenta pe Hristos ca fiind obiectul divin al credinţei şi dragostei noastre. **[285]** Vom vorbi despre Hristos, ne vom ruga lui Hristos. Vom lăuda Numele Său sfânt. Le vom prezenta oamenilor minunile Sale, renunţarea la sine, sacrificiul de sine,

suferinţele Sale, răstignirea Sa, învierea şi înălţarea Sa triumfătoare la cer. Acestea sunt temele inspirate ale Evangheliei, care trebuie să stârnească dragoste şi un zel puternic în fiecare inimă."[32]

„Învăţăturile populare ale acestui veac nu Îl pot reprezenta corect pe Isus. Mântuitorul nostru L-a reprezentat pe Tatăl. El a dat la o parte întunericul dens care ascundea tronul lui Dumnezeu, umbra diabolică pe care Satana a aşternut-o pentru a-L ascunde pe Dumnezeu şi pentru a-i împiedica pe oameni să-L cunoască. Domnul Hristos descoperă tronul lui Dumnezeu şi Îl descoperă lumii pe Tatăl ca fiind lumină şi dragoste. Faptul că Şi-a înveşmântat natura divină în natura umană dovedeşte acea dragoste într-o lumină atât de clară, încât omenirea poate să o înţeleagă…. De ce să nu ne bazăm pe natura divină, prin credinţă? Acesta este privilegiul nostru. Totul este cu putinţă celui ce crede."[33]

„În Hristos, natura divină şi cea umană au fost combinate. Natura divină nu a fost coborâtă la nivelul naturii umane; natura divină şi-a păstrat [illegible] dar prin unirea cu natura divină, natura umană a rezistat [illegible] cercării celei mai înversunate a ispitei din pustie…. Omul [illegible] să devină părtaş al naturii divine; orice suflet viu poate să [illegible] ajutorul Cerului în ispită. [illegible] a venit pentru a descoperi Sursa [illegible] Sale, aşa încât omul [illegible] se mai bazeze niciodată pe capacităţile [illegible] omeneşti reale."[34]

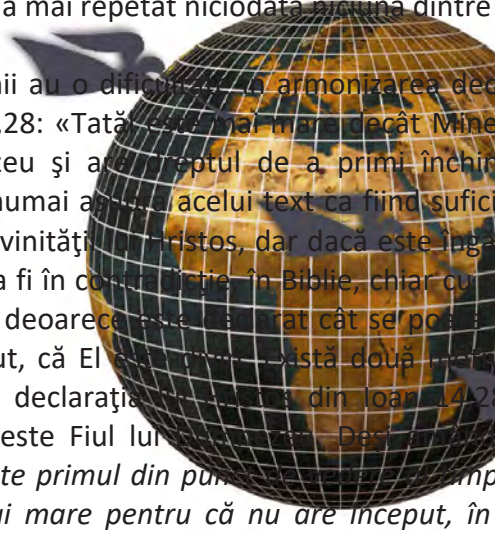
Când a auzit pro[illegible]sajul cu privire la Hristos, Ellen White nu a putut decât să se bucure. [illegible] când a [illegible] despre esenţa mesajului pe care îl împărtăşeau Jones şi Wag[illegible] [illegible]te a declarat că „poporului lui Dumnezeu i-au fost prezentate mesaje care poartă acreditarea divină…. Plinătatea Dumnezeirii în Isus Hristos a fost expusă în mijlocul nostru în toată frumuseţea ei".[35] Câţiva ani mai târziu, când a rezumat mesajul pe care l-a trimis Domnul, ea a scris tocmai despre acest subiect ca fiind una dintre părţile esenţiale ale acelui mesaj preţios:

„În marea Sa milă, Domnul i-a trimis poporului Său unul dintre mesajele cele mai preţioase prin fraţii Waggoner şi Jones…. Mulţi Îl pierduseră din vedere pe Isus. Ei aveau nevoie ca privirile să le fie îndreptate spre persoana Sa divină, meritele Sale şi dragostea Sa neschimbătoare faţă de familia omenească. Toată puterea este dată în mâinile Sale, pentru ca El să le poată da oamenilor daruri

> îmbelşugate, împărtăşindu-i omului neajutorat darul nepreţuit al neprihănirii Sale. Acesta este mesajul despre care Dumnezeu a poruncit să-i fie vestit lumii. Aceasta este solia îngerului al treilea, care trebuie să fie vestită cu glas tare şi care a însoţit revărsarea Duhului Său într-o mare măsură."[36] **[286]**

Singurul Fiu născut

Când Waggoner a depăşit înţelegerea obişnuită a bisericii în legătură cu natura divină a lui Hristos, ideile ariane şi semi-ariane, au fost câteva ocazii în care şi-a exprimat gândurile în termeni mai puţin avansaţi decât cei folosiţi în anii ulteriori, când declaraţiile explicative ale lui Ellen White aveau să aibă un rol mai decisiv. O astfel de declaraţie se află în seria lui de articole din 1889, în *Signs*, iar cealaltă este dezvoltată în cartea lui cu aceeaşi temă, *Christ and His Righteousness*, publicată la începutul lui 1890. În publicaţiile lui ulterioare, Waggoner nu a mai repetat niciodată niciuna dintre aceste declaraţii:

> „Unii au o dificultate în armonizarea declaraţiei lui Hristos din Ioan 14,28: «Tatăl este mai mare decât Mine», cu ideea că El este Dumnezeu şi acceptul de a primi închinare. Într-adevăr, unii insistă numai asupra acelui text ca fiind suficient pentru a răsturna ideea divinităţii lui Hristos, dar dacă este înţeles corect acest lucru, se va dovedi a fi în concordanţă în Biblie, chiar cu aceste cuvinte ale lui Hristos, deoarece este explicat cât se poate de allegoric, aşa cum am văzut, că El [illegible] există două [illegible] suficiente pentru a înţelege declaraţia [illegible] din Ioan 14,28. Unul este acela că Hristos este Fiul lui [illegible]. Deşi [illegible] au aceeaşi natură, *Tatăl este primul din punct de vedere al timpului. De asemenea, El este mai mare pentru că nu are început, în timp ce persoana lui Hristos a avut un început*. Prin urmare, declaraţia este adevărată în mod evident, din perspectiva poziţiei pe care Şi-a asumat-o Hristos. El «S-a dezbrăcat pe sine însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor» (Filipeni 2,7). El a fost făcut «pentru puţină vreme mai pe jos decât îngerii» (Evrei 2,9). Pentru a-i răscumpăra pe oameni, El a trebuit să vină acolo unde erau ei. El nu Şi-a lăsat deoparte natura divină, ci a lăsat deoparte slava Sa şi Şi-a ascuns natura divină sub veşmântul naturii umane. Prin urmare, declaraţia Sa, «Tatăl este mai mare decât Mine», este întru totul consecventă cu declaraţia făcută de El Însuşi, precum şi de toţi cei care au scris despre El, că a fost şi este Dumnezeu."[37]

„Scripturile spun că Hristos este „singurul născut din Tatăl”. El *este născut, nu creat*. *Cu privire la data când a fost născut, pur şi simplu nu ne revine nouă sarcina de a întreba, iar mintea noastră nu ar înţelege, nici dacă ni s-ar fi spus.* Profetul Mica ne spune tot ce putem să ştim despre acest subiect, în cuvintele următoare: „Şi tu, Betleeme Efrata, măcar că eşti prea mic între cetăţile de căpetenie ale lui Iuda, totuşi din tine Îmi va ieşi Cel ce va stăpâni peste Israel, şi a cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei” (Mica 5,2). *A fost un timp când Hristos a venit de la Dumnezeu, din sânul Tatălui* (Ioan 8,42; 1,18), *dar acel timp s-a aflat atât de departe în zilele veşniciei, încât pentru mintea limitată este, practic, fără început.”*[38] **[287]**

Niciuna dintre aceste declaraţii nu au fost mustrate de Ellen White. Şi de ce ar fi fost? În conformitate cu definiţia clasică, Waggoner nu era nici arian, nici semi-arian.[39] El promova [illegible] concepţii despre Dumnezeire care depăşeau ceea ce înţeleseseră fondatorii Bisericii, iar el nu fusese ajutat de declaraţiile clarificatoare pe care le-a [illegible] Ellen White ulterior. Observaţi cum recunosc scriitorii moderni aces[illegible]:

„Waggoner a făcut prima încercare comună de a aborda o concepţie mai [illegible] cuprinzătoare cu privire la Hristos ca având *plinătatea* dumnezeirii. [illegible] această încercare [illegible] bază întru totul suficientă pentru [illegible] prihăniţii pionieri.

Din nefericire [illegible] Waggoner, Ellen White nu făcuse încă la data aceea declaraţ[illegible] mai [illegible] oare cu privire la pre-existenţa şi divinitatea [illegible]os. În 1888, Waggoner a fost pionierul nerecunoscut al multora dintre declaraţiile ei de mai târziu.”[40]

„Subiectul divinităţii lui Isus s-a aflat pe agenda Conferinţei din 1888. Cu acea ocazie…, Ellet J. Waggoner a respins ultimele argumente semi-ariane care mai rămăseseră în biserică şi, în cele din urmă, a pus bazele biblice necesare pentru a stabili divinitatea deplină şi completă a lui Isus Hristos….

Amândoi [Jones şi Waggoner] şi-au pus amprenta în istoria Bisericii Adventiste prin prezentările lor despre îndreptăţirea prin credinţă. Pentru Waggoner, subiectul putea fi înţeles numai prin lentilele cristologiei….

În acel timp, câţiva conducători ai bisericii încă mai împărtăşeau concepţii semi-ariane, sau adopționiste, cu privire la natura divină a lui Hristos, iar de aici provine semnificaţia întrebării puse de Waggoner, atunci când s-a ocupat de această problemă: «Este Hristos Dumnezeu?»

Waggoner insista că Hristos avea prin natură aceeaşi substanţă ca Dumnezeu şi deţinea viaţa în Sine Însuşi. Fără îndoială, aceasta era o noutate în ochii unora dintre delegaţii de la sesiunea din Minneapolis. Poziţia lui cu privire la natura divină a lui Hristos era probabil o parte din cauza împotrivirii multora dintre delegaţi faţă de mesajul lui legat de îndreptăţirea prin credinţă.

Contribuţia lui Waggoner în acest punct, precum şi în legătură cu natura umană a lui Hristos, a fost decisivă. Froom o recunoaşte imediat: «În 1888, Waggoner era pionierul cu merite nerecunoscute al multora dintre declaraţiile ulterioare ale ei [Ellen White], nu numai cu privire la pre-existenţa veşnică a lui Hristos, ci şi cu privire la existenţa prin Sine Însuşi a lui Hristos şi infinitatea, egalitatea şi atotputernicia Sa».

După ce l-a [illegible] Waggoner, Ellen White însăşi a spus acest lucru: «Plinătatea [illegible] Dumnezeirii în Isus Hristos a fost expusă în mijlocul nostru [illegible] cată frumuseţea ei». **[288]** [illegible] ea, acest fapt demonstra că [illegible] Dumnezeu lucra în mijlocul [illegible] Interpretarea lui Waggoner a fost, [illegible] în cea mai mare parte, de [illegible] ţia teologică a ceea ce ea crezuse [illegible] una şi declarase [illegible] erile ei până la data aceea."[41]

În primăvara anului [illegible] Waggoner [illegible] fi depăşit concepţiile lui anterioare, declarând: „Prin [illegible] ea lui Isus Hristos, care, fiind, *Dumnezeu din veşnicie*, S-a întrupat, iar prin moartea Sa pe cruce a devenit o jertfă pentru păcat, a făcut ispăşire şi, după ce a înviat, S-a înălţat la cer, unde stă la dreapta Tatălui spre a mijloci pentru poporul Său. Întregul caracter şi valoare a unei astfel de religii constă în întregime în a fi, aşa cum se afirmă, un Plan supranatural de Mântuire din păcat".[42] Aveau să mai treacă încă opt ani, până când Ellen White urma să facă declaraţia binecunoscută: „În Hristos este viaţa, originară, neîmprumutată, nederivată. 'Cine are pe Fiul are viaţa' (1 Ioan 5,12). Divinitatea lui Hristos este asigurarea credinciosului pentru viaţa veşnică".[43] Cât de trist este că în zilele noastre unii au interpretat complet greşit poziţia lui Waggoner în legătură cu acest subiect.[44]

Natura umană a lui Hristos

Jones şi Waggoner nu numai că au înălţat natura divină a lui Hristos, dar L-au înălţat pe Hristos, arătând adâncimile la care S-a coborât pentru a-l răscumpăra pe om.[45] În 1884, Waggoner şi-a definitivat concepţiile cu privire la natura umană a lui Hristos, în câteva articole din *Signs*. El L-a descris pe Hristos ca luând „asupra Sa natura noastră" (Evrei 2,16.17), iar asupra Sa a fost pusă „nelegiuirea noastră a tuturor" (Isaia 53,6). Pentru a ne mântui, El a trebuit să vină acolo unde eram noi, sau cu alte cuvinte, El a trebuit să preia poziţia unui păcătos pierdut".[46] Waggoner a spus cu claritate că „El a fost făcut în toate lucrurile 'asemenea fraţilor Săi' şi că acest fapt nu a însemnat pur şi simplu înfăţişarea exterioară, fizică, ci El a purtat păcatul, întocmai asemenea nouă".[47] El a explicat că Isus „a trebuit să Se pună într-o situaţie identică aceleia în care erau cei pe care voia să-i mântuiască". Acesta a fost motivul pentru care „El a purtat păcatele lumii ca şi când erau ale Sale". Poziţia pe care a luat-o Hristos este descrisă cel mai bine ca fiind „născut sub Lege" (Galateni 4,4). Waggoner a crezut că Hristos a fost supus [illegible] numai legii morale, ci S-a supus condamnării legii prin proprie alegere, [illegible] am avea să fie toţi păcătoşii „din cauză că au călcat legea". Acest fa[illegible] a făcut pe Hristos să fie un păcătos, deoarece „păcatele pe care le-a [illegible] nu au fost ale Sale, ci ale noastre".[48] **[289]**

În 1886, Wag[illegible]r a expus din nou inter[illegible]ea lui cu privire la expresia „sub lege", [illegible] serie de articole despre [illegible] către Galateni: „S-a dovedit din plin că ex[illegible]esia 'sub lege' indică, în ge[illegible]stare de păcat şi, în consecinţă, de condam[illegible]icolele lui W[illegible]uceau un răspuns la cartea lui G.I. Butler, *[illegible]The Book of Galatians.* Pentru că susţinea ideea că Galateni 4,4 vo[illegible]despre le[illegible]a ceremonială, căreia Hristos i Se supusese, Butler conda[illegible]cât [illegible]e „absurdă", concepţia lui Waggoner despre expresia „su[illegible]putul anului 1887, Waggoner a răspuns la cartea lui Butler, prin lucrarea *The Gospel in the Book of Galatians.* El s-a referit direct la ideea că Hristos era „sub lege", arătând legătura cu natura Sa umană:

> „Aceste texte [Galateni 4,4; Ioan 1,1; Filipeni 2,5-7; Evrei 2,9) arată că Hristos a luat asupra Sa natura omului şi, în consecinţă, a fost supus morţii. El a venit în lume cu scopul de a muri şi, ca urmare, încă de la începutul vieţii Sale pe pământ, El a fost în aceeaşi stare în care sunt oamenii pentru care a murit spre a-i mântui.
>
> Acum, să citim Romani 1,3: Evanghelia lui Dumnezeu «priveşte pe Fiul Său, născut din sămânţa lui David, în ce priveşte trupul».

Care a fost natura lui David «în ce priveşte trupul»? Un trup păcătos, nu-i aşa? David spune: «Iată că sunt născut în nelegiuire, şi în păcat m-a zămislit mama mea» (Psalmi 51,5). Să nu începeţi să fiţi cuprinşi de uimire şi groază, deoarece eu nu sugerez că Hristos a fost un păcătos….”[51*]

„Unul dintre lucrurile cele mai încurajatoare din Biblie este cunoaşterea faptului că Hristos a preluat natura omului, faptul de a şti că strămoşii Săi «în ce priveşte trupul» au fost păcătoşi. Când citim raportul vieţii strămoşilor lui Hristos şi vedem că ei au fost la fel de slabi şi cuprinşi de patimi ca noi, descoperim că niciun om nu are dreptul de a-şi scuza faptele păcătoase pe baza eredităţii. Dacă Hristos nu ar fi fost făcut *în toate lucrurile* asemenea fraţilor Săi, atunci viaţa Sa fără păcat nu ar fi nicio încurajare pentru noi.”[52*]

Acest răspuns al lui Waggoner, scris în 1887, nu a fost publicat până înainte de Conferinţa din 1888. În timpul verii anului 1888, în timp ce participau la un cantonament în munţii aflaţi la est de Oakland, Jones şi Waggoner „au petrecut [illegible] zile studiind Biblia” împreună cu „toţi pastorii, care au putut să participe din California”. William C. White a raportat că o zi a fost petrecută parcurgând „opiniile lui Butler despre [illegible] din Galateni şi alte subiecte care aveau legătură cu aceasta, după care [illegible]e Waggoner a citit puţin din manuscrisul pe care îl pregătise pentru a răspunde la pamfletul fratelui Butler…. La încheierea studiului nostru, [illegible]ggoner ne-a întrebat dacă ar fi bine **[290]** să [illegible] manuscrisul [illegible] distribuie delegaţilor la următoarea Conferinţă [illegible]888], aşa cum făcuse fratele Butler. Noi am considerat că ar fi corect [illegible] încurajăm să tipărească cinci sute de exemplare”.[53]

William C. White a luat notiţe cu ocazia prezentării lui Waggoner din 26 iunie. În conformitate cu notiţele lui White, Waggoner a petrecut cea mai mare parte a timpului discutând despre diferitele puncte de vedere pe care el şi Butler le aveau cu privire la faptul că Hristos a fost „sub lege”.[54] Exact acesta a fost punctul în care Waggoner îşi exprimase cu claritate concepţiile cu privire la natura umană a lui Hristos, în răspunsul pe care l-a dat lui Butler, în conformitate cu citatul de mai sus.

Waggoner nu numai că a distribuit răspunsul său tuturor delegaţilor de la Conferinţa din 1888, ci a şi vorbit despre subiectul naturii lui Hristos. Deşi acesta nu era punctul central al prezentărilor lui, totuşi era temelia modului său de a înţelege îndreptăţirea prin credinţă şi neprihănirea lui Hristos.

La Conferinţa din Minneapolis, William C. White a luat acelaşi caiet pe care îl folosise la cantonamentul din 26 iunie şi în care scrisese prezentarea lui Waggoner din 17 octombrie, cu privire la subiectul şi definiţia expresiei „sub lege”.[55] Prezentările lui Waggoner au fost notate în formă prescurtată şi de către soţia lui şi, la scurt timp după ce au sosit acasă, în Oakland, la începutul anului 1889, aceste notiţe au devenit baza unei serii de articole publicate în *Signs*. Articolele care tratau atât natura divină, cât şi umană a lui Hristos, au fost incluse ulterior în cartea lui, publicată în 1890, pe care o intitulase potrivit: *Christ and His Righteousness*.[56] Totuşi, înainte de a cerceta aceste articole, trebuie să citim ce a avut Ellen White de spus despre acest subiect.

Un subiect neglijat în mod trist

Chiar înainte de Conferinţa din 1888, Ellen White a scris un articol pentru *Review and Herald*, intitulat „The Work of the Minister”, în care i-a încurajat pe pastori să evite controverse publice legate de subiecte minore, „luptând fără niciun folos pentru vorbe”. Ea a avertizat spunând că „opiniile cu privire la subiecte care nu au o importanţă reală… nu ar trebui să fie scoase în evidenţă [illegible] public ci, dacă sunt susţinute de cineva, să fie discutate în liniş[illegible] fără controverse”. Tainele Bibliei nu aveau să fie „înţelese pe deplin, [illegible] la revenirea lui Hristos”. Iar pentru că sunt multe lucruri „pe care înţelegerea oamenilor nu le poate [illegible] în armonie”, este mult mai bine să ţine[illegible] cunoştinţă toate deosebirile [illegible] minore, decât să le scoatem în evidenţă [illegible] deveni subiect [illegible] controversă”. În „marile adevăruri cruciale… [illegible] ale apropiatei veniri a lui Hristos şi ale poruncilor lui Dumnezeu [illegible] găsi „suficient de subiecte pentru gândire… care să absoarbă întreaga [illegible] Mai presus [illegible] de toate, jertfirea lui Hristos pentru a salva omul căzut era încă un [illegible] căruia Ellen White considera că trebuia să se insiste mai mult:

> „Care este lucrarea slujitorilor Evangheliei? Este aceea de a împărţi drept cuvântul adevărului; nu de a inventa o nouă Evanghelie, ci de a împărţi drept Evanghelia care le-a fost încredinţată deja…. Există subiecte neglijate în mod trist, asupra cărora ar trebui să se insiste mai mult. Partea principală a mesajului nostru ar trebui să fie misiunea şi viaţa lui Isus Hristos. Să se insiste asupra umilirii, renunţării la sine, blândeţii şi smereniei lui Hristos, pentru ca inimile mândre şi egoiste să poată vedea deosebirea dintre ele însele şi Modelul divin şi să fie umilite. Arătaţi-le ascultătorilor pe Isus umilindu-se pentru a salva omul căzut. Arătaţi-

> le că Acela care a fost *garantul lor a trebuit să ia natura umană* şi să o poarte prin întunericul şi blestemul Tatălui Său, din cauza faptului că omul a călcat Legea Sa, pentru că Mântuitorul a fost găsit la înfăţişare asemenea oamenilor. Descrieţi, dacă limbajul omenesc poate, umilirea Fiului lui Dumnezeu, şi nu vă gândiţi că aţi atins punctul culminant, când Îl vedeţi schimbând cu *natura umană* tronul de lumină şi slavă pe care îl avea alături de Tatăl. El a venit din cer pe pământ şi, atâta vreme cât a fost pe pământ, a suportat blestemul lui Dumnezeu ca garant pentru neamul omenesc căzut."[57]

Literalmente, de zeci de ori pe parcursul scrierilor ei, Ellen White spune foarte clar că, pentru a fi garantul omului, Hristos a trebuit să preia natura omului căzut: „Pentru a dovedi falsitatea declaraţiilor lui Satana, a fost necesar ca Hristos să preia natura noastră.... Prin urmare, Hristos a devenit reprezentantul şi *garantul* omului".[58] „Înlocuitorul şi *garantul* omului trebuia să aibă natura omului, o verigă de legătură cu familia omenească, pe care urma să o reprezinte şi, în calitate de ambasador al lui Dumnezeu, El trebuia să fie părtaş al naturii divine, având o legătură cu Cel Infinit".[59] „În calitate de Înlocuitor şi Garant al omului, Hristos putea să poarte povara păcatului unei lumi căzute, numai trăind o viaţă fără păcat, în timp ce era înveşmântat în haina naturii umane. Mai mult, Hristos, în natura umană, a trăit o viaţă neprihănită, la care oricine ar putea fi părtaş acum. Speranţele noastre de a ajunge în cer trebuie să aibă în centru **[292]** numai pe Hristos, deoarece El este înlocuitorul şi *garantul* omului.... Cele mai bune lucrări pe care omul este în stare să le facă prin propria putere sunt lipsite de valoare pentru a corespunde Legii sfinte şi dreptate care a călcat-o; dar prin credinţa în Hristos, el poate să ceară *neprihănirea lui Dumnezeu* ca fiind întru totul suficientă. Hristos a împlinit cerinţele prin natura Sa umană.... Credinţa cea adevărată îşi însuşeşte *neprihănirea lui Hristos*, iar cel păcătos este făcut biruitor împreună cu Hristos".[61]

Aşa cum a înţeles Ellen White, natura umană a lui Hristos ocupa un loc central pentru Planul de Mântuire şi refacere a omului. Prin urmare, când i-a scris bisericii, în septembrie 1888, în loc de a vedea subiectul naturii lui Hristos ca neavând „nicio importanţă reală", ea l-a considerat a fi un subiect „neglijat în mod trist".[62] Acesta nu era doar un subiect secundar, ci o parte a „Evangheliei care le fusese deja încredinţată" slujitorilor lui Dumnezeu. Prin urmare, nu este de mirare că, atunci când Ellen White a auzit prezentările lui Waggoner la adunările de la Minneapolis, „fiecare fibră a inimii ei a zis 'Amin'".[63]

Ulterior, ea avea să declare deschis că „marea strigare a îngerului al treilea a început deja prin descoperirea *neprihănirii lui Hristos*…. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple întregul pământ”.[64] Când a scris declaraţia binecunoscută din 1895 despre „mesajul cel mai preţios trimis prin fraţii Waggoner şi Jones”, ea a inclus descrierea învăţăturii lor, prezentată în contextul naturii lui Hristos, atât cea divină, cât şi cea umană: „Acest mesaj urma să-L aducă mult mai proeminent în atenţia lumii pe Mântuitorul cel înălţat, jertfa pentru păcatele întregii lumi. El a prezentat îndreptăţirea prin credinţa în Cel ce este *Garantul*; el i-a invitat pe oameni să primească *neprihănirea lui Hristos*, care este manifestată prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulţi Îl pierduseră din vedere pe Isus. Ei aveau nevoie să li se îndrepte privirile spre *persoana Sa divină*”.[65]

Totuşi, nu toţi au vrut să audă ce a avut de spus Waggoner la Conferinţa din Minneapolis. Mulţi au găsit scuze care îi făceau să le fie greu să accepte mesajul trimis de Dumnezeu. În 22 octombrie, 1888, la numai trei zile după ce Waggoner a explicat ce înţelegea el prin faptul că Hristos a fost sub lege – exact subiectul pe care l-a folosit pentru a prezenta natura umană a lui Hristos – Ellen White le-a vorbit delegaţilor despre „progresul în experienţa creştină”: **[293]**

„Aşadar, cu ceea ce vrem să prezentăm noi astăzi, modul în care puteţi să progresaţi în viaţa spirituală. Auzim adesea scuze: Eu nu pot să împlinesc aceasta sau aceea. Ce vreţi să spuneţi prin aceasta sau aceea? Vreţi să spuneţi că pe Golgota nu a fost adusă o jertfă nedesăvârşită pentru omenesc – atât cât nu ne este acordată suficientă [illegible] Dar pentru a fi în stare să scăpăm de defectele şi înclinaţiile [illegible] firea omenească, nu ne-a fost dat un Mântuitor deplin? Sau vreţi să [illegible] Dumnezeu? Ei bine, voi spuneţi că totul este cauzat de păcatul lui Adam. Voi spuneţi: Eu nu sunt vinovat pentru acel păcat şi nu sunt responsabil pentru vina şi căderea lui Adam. Iată că toate aceste înclinaţii fireşti se află în mine, iar eu nu trebuie să fiu învinovăţit, pentru că acţionez în virtutea acestor înclinaţii. Cine trebuie să fie învinovăţit? Dumnezeu? De ce a avut Satana puterea aceasta asupra naturii umane? Acestea sunt acuzaţii împotriva Dumnezeului cerului, iar, dacă vreţi, El vă va da ocazia de a vă adresa în cele din urmă acuzaţiile împotriva Sa. Atunci, El Îşi va prezenta acuzaţiile împotriva voastră, când veţi fi aduşi la curtea Sa de judecată.

Cum va pleda El: «Eu cunosc toate relele şi ispitele care vă tulbură şi L-am trimis pe Fiul Meu, Isus Hristos, în lumea voastră,

pentru a vă arăta puterea Mea, tăria Mea; pentru a vă descoperi că Eu sunt Dumnezeu şi că Eu vă voi ajuta să vă eliberaţi de sub puterea vrăjmaşului şi vă voi da o şansă de a obţine înapoi chipul moral al lui Dumnezeu»….

Dumnezeu Îl acceptă pe Hristos ca înlocuitor al nostru. El a luat asupra Sa natura umană şi a dus luptele în care este angajată natura umană. El S-a aflat în legătură directă cu Dumnezeu şi a luptat cu Satana."[66]

Este evident că Ellen White a trebuit să se confrunte cu o mentalitate care încerca să găsească o scuză pentru căderea în ispită. Răspunsul ei la o astfel de atitudine a fost acela că Hristos era „un Mântuitor deplin", că El cunoştea „toate relele şi ispitele" cu care se confrunta natura umană şi „a dus luptele în care este angajată aceasta". Adevărul acesta făcea cu putinţă ca omul să biruiască. Fraţii nu aveau o imagine clară a lui Hristos ca înlocuitor şi *garant* al lor, iar mesajul lui Jones şi Waggoner ajungea până la miezul problemei, demascând neştiinţa lor. Din acest motiv, mulţi dintre fraţi au răspuns negativ la mesaj. [illegible] credinţa că Hristos nu putea să aibă aceeaşi natură ca omul, deoarece, astfel ar fi căzut în ispită, poate să determine cu uşurinţă o persoană să [illegible]resteze, afirmând că Waggoner Îl cobora pe Hristos la un nivel prea jos. [illegible]fericire, răspunsul iniţial al [illegible]Waggoner la astfel de acuzaţii nu a făcut [illegible] să înrăutăţească lucrurile. [illegible]rmau să folosească răspunsul lui iniţial [illegible] o scuză pentru a continu[illegible]respingă mesajul cel preţios. **[294]**

„Hr[illegible]tea să p[illegible]tuiască"

Articolele pe care Wagg[illegible]n *Signs*, la scurt timp după ce a sosit acasă de la Conferinţa din Minneapolis, s-au ocupat atât de natura divină, cât şi de natura umană a lui Hristos. Articolul lui din 21 ianuarie a fost intitulat: „God Manifest in the Flesh" (Dumnezeu manifestat în trup). Aici, Waggoner a afirmat că „puţină atenţie ar fi suficientă pentru a-i arăta oricui că, dacă Hristos S-a făcut asemenea omului, atunci, pentru a putea să sufere moartea, El a trebuit să fie făcut asemenea omului păcătos, deoarece numai păcatul cauzează moartea". El a continuat, afirmând că „o privire succintă asupra strămoşilor de dinainte şi după David va arăta că linia genealogică din care a venit Hristos, din punct de vedere al naturii Sale omeneşti, a avut tendinţa de a concentra toată slăbiciunea omenească". Waggoner a recunoscut că „nouă ne este imposibil să înţelegem cum a fost posibil lucrul acesta şi că este mai mult decât nefolositor să facem speculaţii în legătură cu

el. Tot ce putem să facem este să acceptăm faptele aşa cum sunt prezentate în Biblie”.[67] El a prezentat aceste fapte cu claritate:

> „Mai mult, faptul că Hristos a preluat trupul omenesc, nu al unei făpturi fără păcat, ci al unui om păcătos, adică, trupul pe care l-a preluat a avut toate slăbiciunile şi înclinaţiile păcătoase la care este supusă natura umană căzută, este arătat tocmai de cuvintele pe care se bazează articolul acesta. El a fost „făcut din sămânţa lui David după trup”. David a avut toate pasiunile naturii umane….
>
> Dacă El a fost făcut în toate lucrurile asemenea fraţilor Săi, atunci trebuie să fi suportat toate neputinţele şi pasiunile fraţilor Săi. Numai în felul acesta a putut fi în stare să-i ajute. Prin urmare, El a trebuit să devină om, nu numai pentru a muri, ci şi pentru a fi în stare să simtă împreună cu cei ce suferă ispitele înverşunate pe care Satana le aduce asupra lor prin slăbiciunea firii pământeşti şi să-i ajute….
>
> Faptul că Hristos a ales să Se nască sub lege a fost o consecinţă necesară [illegible] faptului că S-a născut dintr-o femeie, luând asupra Sa natura [illegible] fiind «făcut din sămânţa lui David», «într-o fire asemănătoare cu a păcatului». Natura umană este păcătoasă, iar [illegible] lui Dumnezeu condamnă [illegible] păcatele. Nu spunem că oamenii se nasc în lume sub [illegible] directă a Legii, deoarece [illegible] nu cunosc deosebirea [illegible] între bine şi rău şi nu sunt în stare [illegible] bine, nici rău. [illegible] nasc cu înclinaţii păcătoase, din cauza [illegible] strămoşilor [illegible] când a venit în lume, Hristos a fost supus [illegible] condiţiilor [illegible] care sunt supuşi ceilalţi copii.”[68]

Când s-a apropiat de încheierea articolului său, Waggoner li s-a adresat celor ce se temeau că el ar putea să-L coboare pe Hristos la un nivel prea jos. **[295]** Deoarece controversa de la Minneapolis încă era recentă în mintea lui, este foarte posibil că Waggoner încerca să se protejeze în faţa oricărei acuzaţii că Îl făcea pe Hristos să pară a fi un păcătos care avea nevoie El Însuşi de un Mântuitor:

> „Totuşi, citind acest articol până în acest punct, unii ar putea să creadă că noi înjosim caracterul lui Hristos, coborându-L la nivelul omului păcătos. Dimpotrivă, noi pur şi simplu înălţăm «puterea divină» a Mântuitorului nostru binecuvântat, care S-a coborât de bunăvoie la nivelul omului păcătos, cu scopul de a-l înălţa pe om la

nivelul curăţiei Sale depline, pe care a păstrat-o în circumstanţele cele mai potrivnice. «Dumnezeu era în Hristos» şi *de aceea El nu a putut să păcătuiască.* Natura Sa umană nu a făcut decât să acopere natura Sa divină, care era mai mult decât capabilă să reziste cu succes pasiunilor păcătoase ale trupului. Pe întregul parcurs al vieţii Sale a avut loc o luptă. Trupul, aflat sub îndemnurile vrăjmaşului oricărei neprihăniri, avea înclinaţia spre păcat, totuşi, natura Sa divină nu a manifestat nici măcar o singură clipă o dorinţă rea, iar puterea Sa divină nu a şovăit nici măcar o singură clipă. După ce a suferit în trup tot ce este cu putinţă ca omul să sufere, El S-a întors la tronul Tatălui, la fel de nepătat cum a fost când a părăsit curţile slavei. Când a zăcut în mormânt, sub puterea morţii, «a fost imposibil să fie ţinut de ea», deoarece fusese imposibil ca *natura divină care locuia în El să păcătuiască.*

«Ei bine», vor spune unii, «eu nu văd nicio mângâiere pentru mine în toate acestea; *nu a fost posibil ca Fiul lui Dumnezeu să păcătuiască*, dar eu nu am avut o astfel de putere». De ce nu? Puteţi să o aveţi, dacă doriţi. Aceeaşi putere care L-a făcut pe Hristos în stare [illegible] împotrivească fiecărei ispite venite prin intermediul trupului în vremea când a fost «cuprins de neputinţă», poate să ne ajute pe noi să facem acelaşi lucru. *Hristos nu a putut să păcătuiască* deoarece El a fost manifestare a lui Dumnezeu."[69*]

În acest fel, Waggoner a încercat să se protejeze de acuzaţiile false legate de natura umană a lui Hristos. El gândea că nu-l cobora prea jos pe Hristos, pentru că Hristos, în natura Sa divine, „nu putea păcătui", iar această putere era acum disponibilă şi semenea şi omului.

Ellen White clarifică lucrurile

Un an mai târziu, Waggoner le-a vorbit studenţilor de la institutul pastoral din 1890, de la Battle Creek, prezentându-le subiectul naturii lui Hristos, pe baza cărţii lui Isaia. El a exprimat aceeaşi idee, şi anume că „Hristos nu putea să păcătuiască, deoarece acest lucru era imposibil, etc.".[70] Totuşi, este posibil ca Waggoner să fi prezentat subiectul încă o dată într-o modalitate care să-l protejeze **[296]** de acuzaţia că Îl cobora pe Hristos la un nivel prea jos. Mulţi credeau că Hristos nu a putut să aibă aceeaşi natură ca omul, aşa cum Îl prezenta Waggoner, deoarece ar fi căzut în aceleaşi ispite. Pe măsură ce prezentările lui Waggoner din Isaia se apropiau de încheiere, în a doua parte a lunii ianuarie, fraţii au început din nou să critice învăţăturile lui. Întrebările nu

se refereau numai la cursurile pe care le preda la institutul pastoral, ci şi la noul studiu trimestrial al Şcolii de Sabat, care trata cele două legăminte şi pe care îl scrisese el. Din cauza acestei noi controverse, unii dintre fraţi evitau institutul pastoral şi chiar Şcoala de Sabat. Totuşi, nu a trecut mult, până când Ellen White a răspuns.

Când a văzut ce se întâmpla, Ellen White nu a fost mulţumită deloc. În 17 ianuarie, ea le-a trimis o scrisoare fraţilor Ballenger (un pastor angajat al editurii Review and Herald) şi Leon Smith (editor asistent al revistei *Review*, fiu al lui Uriah Smith), avertizându-i cu privire la direcţia în care se îndreptau. Exista o modalitate corectă de a trata „deosebirile de opinie". A sta departe de adunări nu era una dintre modalităţi, deoarece „era o mare nevoie de a cerceta Scripturile" împreună:

„De ce aţi ales această modalitate de a sta departe de adunările în care sunt cercetate punctele adevărului?...

Poziţia pe care o adoptaţi este foarte asemănătoare poziţiei cărturarilor şi fariseilor. Ei cercetau fără încetare, dar refuzau să vină la lumină. Dacă [illegible] adevărul, spuneţi-l; dacă fraţii voştri au adevărul, fiţi umili [illegible] înaintea lui Dumnezeu şi recunoaşteţi că este adevărul....

Dacă ideile [illegible]entate la institutul pastoral [illegible]ngreşite, ieşiţi în faţă ca nişte bă[illegible]ţi şi prezentaţi cu sinceritate [illegible]zile Bibliei.... Nu staţi în poziţia [illegible] vă aflaţi acum în cal[illegible]e conducători ai Şcolii de Sabat, [illegible]u-vă luminii [illegible]oţiilor şi ideilor prezentate de ni[illegible] spre care e[illegible] sunt nişte slujitori pe care îi foloseşt[illegible] Voi căutaţi să anulaţi cuvintele lor pe cât vă este cu putinţ[illegible]miţi voi [illegible] lumină, aşa cum vin nişte creştini la Cuvânt, [illegible]eta împreună cu inimile umile, nu studiind Biblia pentru a o face să se potrivească ideilor voastre, ci potrivindu-vă propriile idei cu Biblia....

Voi aveţi exemplul iudeilor, care arată cum au tratat ei tot ce nu se armoniza cu părerile lor doctrinare.... Preoţii şi conducătorii au trimis oameni care se pretindeau a fi drepţi, pentru a găsi în cuvintele Sale ceva care să le îndreptăţească prejudecăţile,... **[297]** declaraţii pe care puteau să le interpreteze aşa cum voiau şi să le prezinte oamenilor în aşa fel, încât să-L facă pe Hristos să pară a fi un înşelător, un eretic. Aceşti iudei nu făceau lucrarea lui Dumnezeu, ci lucrarea vrăjmaşului neprihănirii. Când îi văd pe oameni păşind pe acelaşi teren, eu recunosc acest fapt şi sunt îngrijorată şi tulburată....

> Suntem noi creştini, sau bigoţi? Spun în temere de Dumnezeu, cercetaţi Scripturile. Interpretarea unor pasaje ale Scripturii ar putea să nu constituie adevărul în toate punctele, dar acceptaţi toată lumina pe care o puteţi avea asupra acestor puncte….
>
> Prin participarea la şcoala pastorală veţi obţine idei noi. Dacă veţi săpa în minele adevărului, veţi fi răsplătiţi….”[71]

Chiar dacă Ellen White sugera în scrisoarea ei către Ballenger şi Smith că „interpretarea unor pasaje ale Scripturii ar putea să nu constituie adevărul în toate punctele”, ea a susţinut pe deplin prezentările lui Jones şi Waggoner – oameni despre care ştia că erau „slujitori pe care Domnul îi folosea”.[72]

Câteva zile mai târziu, Ellen White s-a referit la aceleaşi probleme într-o predică de dimineaţa, ţinută la institutul pastoral. Dan Jones a raportat că, după ce Waggoner şi-a prezentat ideea că „Hristos nu putea să păcătuiască…. Ellen White a venit după câteva zile şi a spus că Hristos putea să fie biruit de ispită şi, dacă nu ar fi fost astfel, El nu ar fi putut fi exemplul şi mângâierea noastră”.[73] Prin urmare, când [illegible] în faţa întregii adunări din Battle Creek, Ellen White a încercat să [illegible] întrebarea dacă Hristos a luat o natură umană asemenea omului [illegible] după cădere, sau dacă a fost posibil ca El să păcătuiască.

Mai întâi, Ellen White şi-a exprimat marea îngrijorare că ei, ca popor, nu înţelegeau timpul în care trăiau. Gândurile ei se [illegible] au înapoi la iudei şi la felul în care L-au tratat pe Hristos: „Încercările [illegible] lui Israel şi atitudinea lor chiar înainte de [illegible] lui Hristos [illegible] ărătate din nou şi din nou pentru a ilustra [illegible] lui Dum[illegible] în experienţa lui înaintea celei de a doua veniri a [illegible] Timp de [illegible] minute, ea a vorbit despre „umilinţa pe care a îndur[illegible] prin [illegible] a luat asupra Sa natura noastră”, şi despre felul în ca[illegible] iudei L-au persecutat la fiecare pas. Ea a vorbit despre felul în care ei nu au fost în stare să-L accepte pe Hristos, „deoarece El nu a venit cu toată maiestatea unui împărat”, ci asemenea unui om de rând. **[298]** Nu acest fapt i-a determinat „să-L respingă”. Ci L-au respins din cauză că El era întruchiparea curăţiei, iar ei erau necuraţi”. În acest punct, Ellen White a vorbit despre subiectul naturii lui Hristos şi al posibilităţii ca El să cedeze în faţa ispitei. Waggoner nu Îl coborâse pe Hristos la un nivel prea jos; nu, Hristos coborâse la un nivel chiar şi mai jos. Lui Hristos I-a fost cu putină să cedeze în faţa păcatului:

> „Fiul lui Dumnezeu a fost atacat la fiecare pas de puterile întunericului. După botez, El a fost dus de Duhul în pustie şi a îndurat ispita timp de patruzeci de zile. Am primit scrisori în care se

afirmă că Hristos nu ar fi putut să aibă aceeaşi natură ca omul, deoarece, dacă ar fi avut, ar fi putut să cadă în ispite asemănătoare. Totuşi, dacă El nu a avut natura omului, nu a putut să fie exemplul nostru. Dacă El nu ar fi fost părtaş al naturii noastre, El nu ar fi putut fi ispitit asemenea omului. Dacă nu era posibil ca El să cedeze în faţa ispitei, El nu ar fi putut fi ajutorul nostru. Realitatea solemnă a fost aceea că Hristos a venit spre a lupta asemenea omului şi în locul omului. Ispitirea şi biruinţa Sa ne spun că oamenii trebuie să copieze Modelul; omul trebuie să ajungă părtaş al naturii divine.

În Hristos, natura divină şi cea umană au fost combinate. Natura divină nu a fost înjosită la nivelul naturii umane; divinitatea şi-a păstrat locul, dar natura umană, fiind unită cu natura divină, a rezistat încercării înverşunate a ispitirii din pustie…. Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omului a prevăzut ca Hristos să sufere foame, sărăcie şi fiecare aspect al experienţei omului. El a rezistat ispitei prin puterea de care omul poate să dispună…. Nu există niciun bărbat sau femeie care să nu aibă acces la acelaşi ajutor, prin credinţa în Dumnezeu.

Pentru cei care se împotriveau învăţăturilor lui Waggoner, declaraţia lui Ellen White a arătat o realitate că, într-adevăr, Hristos Şi-a îmbrăcat şi înveşmântase natura Sa fără păcat în aceeaşi natură păcătoasă pe care o are omul căzut.[75] Declaraţia ei a înlăturat de asemenea orice scuză pentru împotrivirea faţă de poziţia lui Waggoner. Învăţătura că Hristos nu putea să păcătuiască. În loc de a-l condamna pe Waggoner, pentru că prezenta o mare erezie, ea doar l-a corectat, încurajându-l să nu-şi apere concepţia care, de fapt, limita riscul pe care Dumnezeu Şi l-a asumat când L-a trimis pe Fiul Său într-o natură asemănătoare cu a noastră căzută.

Ellen White şi-a continuat predica de dimineaţă, adresându-li-se celor care încă se împotriveau mesagerilor şi mesajului. Ea a vorbit despre Ioan Botezătorul, care nu a fost „trimis la şcolile profeţilor şi rabinilor…, pentru a nu fi influenţat de spiritul şi învăţătura lor". „Domnul i-a dat o solie", şi „nu a întrebat dacă el putea să o proclame". Ellen White **[299]** a citat din Isaia 40, 3-5 – „Pregătiţi calea Domnului" – şi a declarat: „Exact acesta este mesajul care trebuie să-i fie vestit poporului nostru". Totuşi, poporul era nepregătit:[76*]

„Duhul Sfânt lipseşte din lucrarea noastră. Nimic nu mă înspăimântă mai mult decât faptul că văd spiritul de ceartă manifestat de fraţii noştri…. Simt că aş vrea mai degrabă să fug din acel loc, ca nu cumva să fiu influenţată de aceia care nu pot să

cerceteze cu sinceritate doctrinele Bibliei…. Avem nevoie de botezul cu Duhul Sfânt. Fără acesta, nu suntem pregătiţi să mergem în lume, mai bine decât au fost ucenicii după răstignirea Domnului lor…. Fiecare profesor trebuie să fie un elev, aşa încât ochii lui să poată fi unşi, pentru a vedea dovezile adevărului progresiv al lui Dumnezeu. Dacă doreşte să le împărtăşească lumină altora, razele Soarelui Neprihănirii trebuie să strălucească în inima lui….

Când Duhul lui Dumnezeu vine asupra voastră, nu va mai fi niciun simţământ de invidie sau gelozie în examinarea poziţiei altcuiva; nu va fi niciun spirit de acuzaţie sau critică, aşa cum este cel pe care Satana l-a inspirat în inima conducătorilor iudei împotriva lui Hristos….

Iudeii au încercat să oprească predicarea mesajului care fusese profetizat în Cuvântul lui Dumnezeu; dar profeţia trebuia să se împlinească. Domnul spune: «Iată, vi-l voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de venirea zilei celei mari şi înfricoşătoare a Domnului». Cineva trebuie să vină înaintea Lui în duhul şi puterea lui Ilie, iar când se va arăta, oameni ar putea spune: «Este prea zelos, tu nu interpretezi Scripturile în mod corect. Lasă-mă pe mine să-ţi arăt cum să-ţi prezinţi solia»… Dacă veţi continua să căutaţi greşeli şi să aveţi un spirit de ceartă, veţi cunoaşte niciodată adevărul.

Mulţi din poporul nostru au prejudecăţi împotriva învăţăturilor care sunt discutate acum. Ei nu vor să vină la lumină, ei nu vor să cerceteze în liniştire. Ei au o primă obiecţie împotriva întuneric. Ei sunt întru totul mulţumiţi cu poziţia lor [Apocalipsa 3,17-19 – citat]. Acest pasaj din Scriptură se aplică acelora care trăiesc în timpul vestirii mesajului, dar nu doresc să vină la lumină. Cum veţi şti dacă nu cumva Domnul prezintă o nouă lumină adevărului, aşezându-le într-un context nou, pentru a fi pregătită calea Domnului? Ce planuri faceţi pentru ca noua lumină să fie răspândită în mijlocul poporului lui Dumnezeu? Ce dovezi aveţi că Dumnezeu nu le-a trimis lumină copiilor Săi?”[77]

Această întâmplare i-a încurajat pe Jones şi Waggoner în prezentarea mesajului îndreptăţirii prin credinţă şi al neprihănirii lui Hristos, care era întemeiat pe modul în care înţelegeau ei natura lui Hristos. Waggoner nu avea să mai limiteze niciodată riscul pe care Hristos Şi l-a asumat când a venit să mântuiască neamul omenesc. Spre deosebire de mulţi dintre fraţii care au continuat să se împotrivească mesajului preţios, chiar şi după numeroase mustrări scrise de Ellen White, Waggoner a **[300]** acceptat imediat avertizarea

ei. Când şi-a publicat cartea intitulată *Christ and His Righteousness*, care conţinea articolul lui din *Signs*, 21 ianuarie, 1889, Waggoner şi-a prezentat încă o dată cu claritate concepţiile despre natura divină şi umană a lui Hristos, dar a şters declaraţiile lui că „Hristos nu putea păcătui”.[78*] Acesta este într-adevăr semnul unui mesager umil.[79*]

Pe de altă parte, Dan Jones a considerat că această întâmplare a fost o confirmare că mesajul lui Jones şi Waggoner nu era demn de încredere, pentru că Ellen White nu a susţinut în mod specific învăţătura lor. Faptul acesta l-a determinat să concluzioneze că „aspectele doctrinare nu erau un punct important”, ci era important doar ca oamenii „să accepte doctrina îndreptăţirii prin credinţă”. Desigur, cu privire la această doctrină, el a putut să declare: „Eu cred”.[80] Ellen White a văzut lucrurile destul de diferit. Aşa cum vom observa în capitolele următoare, ea i-a spus lui Dan Jones că nu umbla în lumină, ci mai degrabă în „tăciunii aprinşi de el înşuşi”.[81*]

Contrar scrierilor unora dintre istoricii moderni, rapoartele istorice arată în mod clar că natura lui Hristos a fost o parte a mesajului lui Jones şi Waggoner din 1888.[82*] Acest subiect a fost o parte integrală a doctrinei îndreptăţirii prin credinţă şi a [illegible] nănirii lui Hristos, aşa cum fusese prezentată înainte, în timpul şi după Conferinţa din 1888. În anii care au urmat, subiectul naturii lui Hristos a devenit mai evident în prezentările lor, parţial din cauza împotrivirii continue [illegible] de acel mesaj. Ellen White a exprimat acest lucru chiar cu câteva luni după Institutul pastoral din 1895:

> „Spiritul de împotrivire care s-a manifestat când a fost prezentată neprihănirea lui Hristos ca fiind singura noastră nădejde, l-a întristat pe Duhul lui Dumnezeu, iar rezultatul acelei împotriviri a făcut necesară prezentarea subiectului cu mai mult zel şi hotărâre, determinând o [illegible] profundă şi solicitând un şir de argumente care l-au făcut pe mesager însuşi să-şi dea seama că nu ştiuse că era atât de ferm, deplin şi cuprinzător în legătură cu îndreptăţirea prin credinţă şi neprihănirea lui Hristos ca fiind singura noastră nădejde….
>
> Foarte mulţi consideră că poziţia lor [Jones şi Waggoner] este greşită şi strigă: „Pericol, fanatism”, în timp ce nu este nicio erezie şi niciun fanatism.”[83]

Jones şi Waggoner şi-au prezentat mesajul în ciuda împotrivirii. Această împotrivire a atins punctul culminant încă o dată, când Waggoner a anunţat că va renunţa la studiul cărţii lui Isaia şi va prezenta subiectul celor două legăminte. **[301]**

NOTE FINALE CAPITOLUL II

1. S.A. Wittier către O.A. Olsen, 22 ianuarie, 1890; Dan Jones către M. Larson, 2 ianuarie, 1890.

2. Ellen G. White, „Repentance the Gift of God", *Review and Herald*, 1 aprilie, 1890. Jean Zurcher confirmă ideea că „Ellet J. Waggoner a fost primul teolog adventist care a prezentat o cristologie sistematică, atât cu privire la natura divină, cât şi natura umană a lui Isus Hristos… Pentru Waggoner, subiectul [îndreptăţirii prin credinţă] putea fi înţeles numai prin lentilele cristologiei" (*Touched With Our Feelings*, p.34-35). Situaţia rămâne aceeaşi în zilele noastre; natura lui Hristos este mai mult decât un subiect secundar, ci este strâns legată de adevărul îndreptăţirii prin credinţă. „Biserica… suferă în zilele noastră din cauza stării regretabile de confuzie cu privire la cristologie. Rezultatul inevitabil este că aceeaşi confuzie apare acum în legătură cu doctrina îndreptăţirii prin credinţă (*Ibid*., p.305). Deşi a adoptat o părere diferită, Woodrow Whidden recunoaşte legătura strânsă dintre natura lui Hristos şi îndreptăţirea prin credinţă. În [illegible] *Ellen White on Salvation*, el dedică un capitol întreg naturii lui Hristos, [illegible] cu emfază: „De fapt, pentru a înţelege doctrina ei [lui Ellen White] cu privire [illegible] este absolut necesar să luăm în considerare cristologia ei" (p.57).

3. Gerhard Pfa[illegible] „The Doctrine of the Trinity [illegible]g Adventists", (Silver Spring, MD: Biblical Re[illegible]n Institute, 1999), p.1. Est[illegible]t de observat care a fost poziţia lui Ellen W[illegible] cu privire la concepţiile pio[illegible]timpurii. Jerry Moon rezumă: „Această cerc[illegible] că: 1) Ellen W[illegible] a fost de acord cu unele aspecte, dar nu cu fiec[illegible] concepţiilor [illegible]ne ale altor adventişti timpurii. 2) Concepţia lu[illegible] s-a schimb[illegible] a fost crescută trinitariană, a ajuns să se îndoiască de [illegible]ecte ale trinitarianismului în care fusese crescută şi, în cele din urmă, a ajuns [illegible] verită de cea tradiţională. 3) Există o armonie fundamentală [illegible]purii şi cele de mai târziu ale lui Ellen White. Chiar şi pe baza dovezilor interne, nu este niciun motiv să punem sub semnul întrebării validitatea scrierilor ei târzii, mai trinitariene. Acestea sunt întru totul în conformitate cu traiectoria înţelegerii ei tot mai clare a Dumnezeirii şi există toate dovezile că ele reprezintă propriile idei. În scrierile timpurii, declaraţiile ei s-au deosebit de unele aspecte ale trinitarianismului tradiţional, iar în scrierile ei din perioada finală, ea continuă să se opună cu putere unor aspecte ale doctrinei tradiţionale a Trinităţii. 4) Prin urmare, se pare că învăţătura trinitariană din scrierile de mai târziu ale lui Ellen White nu constituie aceeaşi doctrină pe care au respins-o adventiştii timpurii. Mai degrabă, scrierile ei descriu două forme diferite ale concepţiei trinitariene, una căreia i s-a împotrivit, iar alta pe care a susţinut-o în cele din urmă" („The Quest for a Biblical Trinity: Ellen White's 'Heavenly Trio' Compared to the Traditional Doctrine", *Journal of the Adventist Theological Society*, 17/1 primăvara 2006, p.141-142).

4. Gerhard Pfandl, „The Doctrine of the Trinity Among Adventists”, p.1.

5. Uriah Smith, *Thoughts on Revelation*, (Battle Creek, MI: Review and Herald, 1865), p.59. Când îl citează pe Smith, George Knight aplică greşit definiţia semi-ariană pe care o foloseşte pentru a denatura poziţia lui Waggoner: „Smith nu numai că a negat personalitatea Duhului Sfânt, ci a avut şi o concepţie semi-ariană despre Hristos. În 1865, de exemplu, el a scris că Hristos a fost ‘prima fiinţă creată, datându-Şi existenţa cu mult înaintea oricărei făpturi sau lucru creat’…. Cel puţin aici se afla un punct teologic asupra căruia împotrivitorii de la Minneapolis au putut fi de acord. Poziţia lui E.J. Waggoner cu privire la veşnicia lui Hristos a fost în esenţă aceeaşi ca a lui Smith” (*A Search for Identity*, p.112). În conformitate cu definiţia strictă, Uriah Smith a fost arian. Waggoner nu a spus niciodată că Hristos a fost o fiinţă creată. De fapt, el a scris despre falsitatea unei astfel de idei.

6. E.J. Waggoner, *Christ and His Righteousness*, (Oakland, CA: Pacific Press Pub. Co., 1890), p.5-6, sublinierile adăugate.

7. *Ibid*., p.19, sublinierile adăugate.

8. Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 1888, p.524. Ellen White pare să descrie o concepţie diferită de cea ariană în nota de jurnal: „Au fost prezenţi un număr destul de mare de adventişti de ziua întâi. Ei cred în veacul care va veni, şi nu cred în pre-existenţa lui Hristos înainte de a veni în lumea noastră…. Unii neagă divinitatea lui Hristos şi refuză să creadă în pre-existenţa Sa înainte de a fi făcută lumea” (Manuscrisul 53, „Diary” [...] mbrie 1890; în 1888 Mater[illegible]ls, p.784).

9. E.J. Waggoner, „[illegible] Important Question”, *Signs of the Times*, 19 iunie, 1884, p.377.

10. E.J. Waggoner, „[illegible]mortality”, *Signs of the Times*, 4 septembrie, 1884, p.538.

11. E.J. Waggoner, „[illegible] Lord's Day”, *Signs of the Times*, 27 noiembrie, 1884, p.713.

12. E.J. Waggoner, „[illegible] Angels”, *Signs of the Times*, 12 noiembrie, 1885, p.681.

13. „The General Conference [illegible]”, *Review and Herald*, 16 octombrie, 1888, p.648.

14. William C. White, „Notes Made at the Minneapolis Meetings 1888”, 15 octombrie, 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.421.

15. E.J. Waggoner, „The Divinity of Christ”, *Signs of the Times*, 25 martie, 1889, p.182, sublinierile adăugate. Pentru a înţelege impactul deplin al declaraţiilor lui Waggoner, articolele ar trebui să fie citite în întregime.

16. E.J. Waggoner, „The Divinity of Christ”, *Signs of the Times*, 1 aprilie, 1889, p.196, sublinierile adăugate.

17. E.J. Waggoner, „The Divinity of Christ”, *Signs of the Times*, 8 aprilie, 1889, p.214, sublinierile adăugate.

18. E.J. Waggoner, „The Divinity of Christ”, *Signs of the Times*, 15 aprilie, 1889, p.230, sublinierile adăugate.

19. E.J. Waggoner, „The Divinity of Christ”, *Signs of the Times*, 22 aprilie, 1889, p.247, sublinierile adăugate. Este interesant de observat că, în *Spirit of Prophecy*, vol.1 (1870), Ellen White nu a făcut nicio referire la Hristos ca fiind Dătătorul legii pe Sinai, dar în versiunea revizuită, *Patriarhi şi profeţi* (1890), la un an după seria de prezentări a lui Waggoner, ea a adăugat acest concept: „Hristos nu a fost doar conducătorul evreilor din pustie – Îngerul care purta numele lui Iehova şi care, ascuns în stâlpul de nor, a mers înaintea oştirii – ci El a fost şi Acela care i-a dat lui Israel Legea. În mijlocul slavei uimitoare de pe Sinai, Hristos a proclamat în auzul întregului popor Cele Zece Porunci ale Legii Tatălui Său. El a fost Acela care i-a dat lui Moise Legea scrisă pe tablele de piatră” (p.366).

20. E.J. Waggoner, „The Divinity of Christ”, *Signs of the Times*, 6 mai, 1889, p.262, sublinierile adăugate.

21. E.J. Waggoner, *Christ and His Righteousness*, p.19.

22. *Ibid*., p.8-9, sublinierile adăugate.

23. *Ibid*., p.10.

24. *Ibid*., p.10.

25. *Ibid*., p.15-16, sublinierile adăugate.

26. *Ibid*., p.18-19, sublinierile adăugate.

27. *Ibid*., p.19-21, sublinierile adăugate.

28. *Ibid*., p.23-24, sublinierile adăugate.

29. Vezi nota de [illegible]44.

30. Ellen G. White către E.J. Waggoner and A.T. Jones, Scrisoarea 37, 18 februarie, 1887; în *1888 Materials*, p.28,29.

31. Ellen G. White, Manuscrisul 16, „The Dispensation of Truth”, ianuarie 1889; în *1888 Materials*, p.[illegible]

32. Ellen G. White, Manuscrisul 27, „Counterfeit Ministers”, 13 septembrie, 1889; în *1888 Materials*, p.[illegible]

33. Ellen G. White, Manuscrisul 10, „The Obedience of Christ”, octombrie 1889; în *1888 Materials*, p.448.

34. Ellen G. White, „Morning [illegible] ianuarie, 1890, *Review and Herald*, 18 februarie, 1890, p.97; în *1888 Materials*, p.533.

35. Ellen G. White, „Living Channels of Light”, *Review and Herald*, 27 mai, 1890, p.321; în *1888 Materials*, p.673.

36. Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 57, 1 mai, 1895; în *1888 Materials*, p.1336.

37. E.J. Waggoner, „The Divinity of Christ”, *Signs of the Times*, 8 aprilie, 1889, p.214, sublinierile adăugate. Articolele acestea au fost preluate de alte publicaţii şi au fost tipărite în *Australia's Bible Echoes*, 1 octombrie, 1889 şi *England's Present Truth*, 18 decembrie, 1890, dar Waggoner nu a scris niciodată aceste idei în alte articole sau cărţi.

38. E.J. Waggoner, *Christ and His Righteousness*, p.21, sublinierile adăugate.

39. Eric Webster face o observaţie corectă: „Pentru Waggoner, Hristos a fost divin şi pre-existent, dar, cel puţin în conformitate cu concepţiile lui din 1889, nu era

pe deplin veşnic. În acest singur aspect, Waggoner dovedeşte o afinitate cu poziţia semi-ariană…. Waggoner avea o concepţie înaltă despre divinitatea lui Hristos. El prezintă dovezi biblice ale faptului că Hristos este Dumnezeu…. Pentru Waggoner, Hristos nu era o fiinţă creată, ci doar născută din Tatăl. El face o deosebire clară între a fi creat şi a fi născut…. El indică faptul că Hristos are 'aceeaşi esenţă şi natură ca Dumnezeu', că 'deţine de drept nemurirea şi poate să le dea şi altora nemurirea'" (*Crosscurrents in Adventist Christology*, p.177-179, sublinierile adăugate).

40. LeRoy E. Froom, *Movement of Destiny*, p 296.

41. J.R. Zurcher, *Touched With Our Feelings*, p.34-37.

42. E.J. Waggoner, „A Movement to Unite Church and State", *American Sentinel*, 27 martie, 1890, p.100, sublinierile adăugate. Eric Webster face referire la o declaraţie similară făcută în *Glad Tidings*, care spune că „aceasta a fost o dezvoltare a poziţiei lui din 1890" (*Crosscurrents*, p.198).

43. Ellen G. White, *Hristos lumina lumii*, p.530. Aşa cum spune George Knight, concepţia lui Ellen White nu a fost „opusă" concepţiei declarate de Waggoner anterior; în 1898, concepţia ei era doar una mai progresistă. (vezi: George Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.74).

44. Woodrow Whidden a ajuns până departe în interpretarea greşită a poziţiei lui Waggoner cu privire la divinitatea lui Hristos: „Faptul că Ellen White i-a susţinut din inimă pe Jones şi Waggoner este fără îndoială. Totuşi, întrebarea cheie pare a fi dacă această susţinere puternică s-a referit la toate poziţiile lor teologice. De exemplu, a susţinut ea concepţia lor că Hristos era un Dumnezeu creat (arianism)?" (*Ellen White on Salvation*, p.90). Whidden a susţinut această idee în *Primacy of the Gospel Committee* (un comitet înfiinţat de Robert Folkenberg în 1994, pe când era preşedinte al Conferinţei Generale cu scopul de a găsi o doctrina neprihănirii prin credinţă): „Am început a [illegible] încercarea lui Whidden de a mă obliga [pe Robert Wieland] să recunosc că Waggoner a fost arian. Un arian nu crede că Hristos este veşnic, divin, [illegible]. Eu [illegible] nu pot să fac acest lucru». [Whidden a spus]: «Frate Wieland, [illegible]». [Wieland a spus]: «Îmi pare rău, dar nu pot fi de acord cu lucrul as[illegible]» insistă el.» [Whidden]: «Vrei să spui că eşti singurul de aici care intenţionează să spună că Waggoner nu a fost arian?» Eu am spus: «Nu pot fi de acord cu acest lucru»" (Robert J. Wieland, „Third Angel's Message & Corporate Repentance", 24 martie 1996). George Knight, de asemenea, prezintă greşit istoria când încearcă să îl integreze forţat pe Waggoner într-o concepţie ariană cu o etichetă semi-ariană: „Nu tot ce au prezentat Waggoner, Jones şi Prescott despre Isus a fost înţeles cu claritate, chiar şi în perioada imediat după Minneapolis…. În *Christ and His Righteousness* (1890) [Waggoner] a exprimat concepţii semi-ariane despre Hristos, scriind că «a fost un timp când Hristos a avut un început şi a venit de la Dumnezeu». Acel semi-arianism, care spunea că Hristos nu a fost egal cu Dumnezeu, fusese proeminent în teologia adventistă încă de la începutul acesteia, în deceniul 1840. Faptul că Waggoner a prezentat astfel de concepţii în a doua parte a deceniului 1880 şi la începutul deceniului 1890 nu înseamnă că ele sunt adevărate. În deceniul 1890, Ellen White şi majoritatea bisericii respingeau ambele

concepţii, alături de altele." (*From 1888 to Apostasy*, p.132-133, sublinierile adăugate). Totuşi, Waggoner nu a spus niciodată că Hristos „nu era egal cu Dumnezeu". În cele din urmă, McMahon de asemenea îl reprezintă greşit pe Waggoner, spunând: „Waggoner a încercat să declare cu îndrăzneală divinitatea lui Hristos. El a negat că Hristos este o fiinţă creată. El a spus că Hristos este Dumnezeu, atât Creator, cât şi Dătător al legii…. Cu toate acestea, Waggoner a fost arian în sensul clasic" *(Ellet Joseph Waggoner: The Myth and the Man*, p.102, sublinierile adăugate). Care a fost scopul acestui plan de a-l reprezenta greşit pe Waggoner cu privire la divinitatea lui Hristos? În criticile biografice care par adesea cinice, Knight şi Whidden îi iau în derâdere pe Jones şi Waggoner, în timp ce îşi promovează propria teologie fordiană, o teologie care încearcă să promoveze concepţia evanghelică a naturii lui Hristos, popularizată prin intermediul *Questions on Doctrine* şi al lui Desmond Ford. Aşadar, problema nu era în realitate divinitatea lui Hristos. Knight şi Whidden au făcut o sperietoare de păsări din concepţia lui Waggoner cu privire la natura divină a lui Hristos, pentru a aborda apoi adesea subiectul naturii umane a lui Hristos. Acesta este un exemplu clasic al tacticii: momire şi schimbare a subiectului, o tactică atât de veche, pe cât de vechi este păcatul. Scopul era de a arăta că, dacă Waggoner a fost deficitar în concepţiile lui cu privire la natura divină a lui Hristos – „Isus era un Dumnezeu creat" – atunci [illegible] Waggoner demn de încredere cu privire la concepţiile lui despre natura umană a lui Hristos? Totuşi, un astfel de punct de vedere poate fi adoptat, numai [illegible] faptele istorice sunt distorsionate.

45. Concepţia [illegible]eş şi Waggoner cu privire la [illegible] umană a lui Hristos a fost cea susţinută de b[illegible] timp de aproape 100 de a[illegible] de la începuturile ei şi până în deceniul 1950 [illegible] această concepţie, numită uneori prelapsariană sau post-cădere, spune că Isus a [illegible] natura căzută a lui Adam, natura lui Adam de *după* cădere. În consecinţă, tr[illegible] Hristos este considerat a fi asemenea trupului tuturor făpturilor omeneşti, nu numai [illegible] punct de vedere fizic, ci şi purtând în el înclinaţii implicite spre păcat – înclinaţii [illegible] Totuşi, Hristos nu a cedat niciodată. Deşi Hristos a fost „ispitit în toate lucrurile [illegible] a El a fost „fără păcat" (Evrei 4,15). Prin urmare, Hristos nu numai [illegible] damnat păcatul în trup", ci şi a făcut posibil ca „neprihănirea Legii să fie împlinită în noi cei care nu umblăm după poftele firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului" (Romani 8,3.4). Această învăţătură, deşi este întemeiată pe Biblie, era şi este contrară concepţiilor curentului principal al creştinismului (chiar dacă trebuie să spunem că unii dintre teologii protestanţi de seamă ajung să creadă în concepţia post-cădere). Poziţia prelapsariană, numită uneori concepţia pre-cădere, susţine că Hristos a luat natura fără păcat a lui Adam, cea pe care Adam a avut-o înainte de cădere. Hristos a fost ispitit în toate lucrurile, dar ispitele nu au fost din interiorul Său, deoarece El nu a moştenit de la Adam niciuna dintre predispoziţiile şi înclinaţiile noastre spre păcat. Indiferent de ceea ce a suportat Hristos, fie povara şi pedeapsa nelegiuirilor noastre, fie bolile şi slăbiciunile naturii noastre umane, totul a fost preluat şi suportat în calitate de înlocuitor. Această concepţie, care este în esenţă concepţia romano-catolică transmisă prin teoria imaculatei concepţii şi care este concepţia curentului principal al creştinismului,

transmisă prin doctrina păcatului originar, a fost adaptată şi promovată în mijlocul adventiştilor de ziua a şaptea prin cartea *Questions on Doctrines*, la începutul deceniului 1950. O a treia concepţie, denumită uneori cristologie alternativă, este o sinteză între concepţiile post-cădere şi pre-cădere şi, probabil, este cea mai recentă şi mai răspândită concepţie printre conducătorii adventişti de ziua a şaptea din America de Nord, începând cu deceniul 1980. Această concepţie declară că Hristos a moştenit de la Adam numai „neputinţele nevinovate", cum ar fi foamea, durerea, slăbiciunea, tristeţea şi moartea. Totuşi, spre deosebire de celelalte făpturi omeneşti căzute, născute în lumea aceasta după cădere, Isus nu a moştenit niciuna dintre înclinaţiile spre rău asociate cu natura umană căzută. Astfel, El nu a fost nici exact asemenea lui Adam înainte de cădere, nici exact asemenea lui Adam după cădere. Pentru o prezentare cuprinzătoare a gândirii adventiste cu privire la natura umană a lui Hristos, vezi J.R. Zurcher, *Touched with Our Feelings*, p.271-274, din care a fost preluat rezumatul de mai sus. Aşa cum am menţionat, tranziţia de la concepţia post-cădere cu privire la natura umană a lui Hristos, acceptată în 1888, la concepţia susţinută de mulţi din biserica de azi, a început în deceniul 1950 şi cu cartea *Questions on Doctrine*. Totuşi, faptul că în zilele noastre predominantă concepţia pre-cădere îi este atribuit cel mai bine lui Desmond Ford şi [illegible] la reformă, care a susţinut patru concepte (inclusiv noua concepţie p[illegible]), după ce a fost susţinută mai întâi în Australia, de către Brinsmead şi [illegible] începutul deceniului 1970, şi după o perioadă de răspândire prin publica[illegible] Brinsmead, *The Present Truth*, această concepţie a fost promovată cu putere [illegible]ord în SUA. Atacul principal a fost acela că doctrina neprihănirii prin credinţă a fost neclară în Biserica AZŞ din cauza negării păcatului originar. Adepţii lui au [illegible] că acest fapt a făcut să [illegible] trei alte erezii corelate: a) Evanghelia include atât [illegible] cât şi îndreptăţirea, b) Hristos a luat natura căzută a lui Adam şi c) «o gene[illegible]bule să dezvolte caractere desăvârşite înainte de întoarcerea lui Hristos [illegible]more, *Theology in Crisis*, p.23). În cartea sa, *The Shaking of Adventism*, Geo[illegible] un [illegible]n australian, şi-a exprimat susţinerea faţă de concepţia [illegible] curs de adoptare în Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea, folosi[illegible] patru concepte: „Credinţa că atât destinul bisericii, cât şi îndelung amânata venire a lui Hristos depind de o concepţie corectă cu privire la neprihănirea prin credinţă solicită toate eforturile pentru a expune ceea ce este considerat a fi o confuzie serioasă în legătură cu acest element care constituie miezul Evangheliei. Confirmarea doctrinei păcatului originar se află la baza fiecăruia dintre cele trei atacuri principale la adresa teologiei adventiste tradiţionale: 1) respingerea perfecţionismului, 2) negarea preluării de către Hristos a trupului păcătos şi 3) restrângerea doctrinei îndreptăţirii prin credinţă doar la sensul forensic, legal, şi la factorii obiectivi" (p.29). In cartea lui David McMahon, *E.J. Waggoner: The Myth and the Man* (publicată prin intermediul Desmond Ford's Verdict Publications), autorul atacă teologia lui Waggoner atât de dinainte, cât şi după 1888, susţinând concepţia evanghelică prin aceleaşi patru concepte de bază: „Toate cele patru atacuri reformatoare fundamentale la adresa teologiei AZŞ contemporane au ca ţintă teologia lui Waggoner din lunile de după Minneapolis". (afirmaţie făcută

de A. Leroy Moore, *op cit.*, p.419). Într-un interviu cu Julius Nam (profesor de religie la Loma Linda University şi coorganizator al celei de-a 50-a aniversări a *Questions on Doctrine*), Woodrow Whidden îşi exprimă susţinerea faţă de aceleaşi patru concepte popularizate de Desmond Ford: „Când căutăm cu adevărat să înţelegem semnificaţia ispăşirii şi a naturii umane a lui Hristos, vedem că păcatul are de a face în principal cu dereglarea profundă a stării decăzute şi păcătoase cu care ne naştem toţi (cu excepţia lui Hristos)…. Iar motivul pentru care ambele grupări zeloase [adventiştii istorici şi Comitetul de studiu al 1888] sunt greşite este acela că nu au reuşit să ajungă la o înţelegere a semnificaţiei ispăşirii şi a naturii radicale a păcatului omenesc…. Ele şi-au concentrat atenţia asupra unor aspecte care nu au fost o parte a accentului pus de Ellen White în legătură cu semnificaţia anului 1888. Aici fac referire îndeosebi la… natura umană păcătoasă a lui Hristos, accentul perfecţionist care pare să fie susţinut de o definiţie în principal «comportamentală» a păcatului, apărarea lui Dumnezeu de către o generaţie finală şi aplicarea greşită a susţinerii acordate de Ellen White lui Jones şi Waggoner…. Din punctul meu de vedere, ambele grupări trebuie să se elibereze de aceste accente care nu au o susţinere temeinică în Biblie şi în scrierile lui Ellen White…. Atât «adventismul istoric» cât şi cel din Comitetul de studiu al 1888 trebuie… să acorde mai multă atenţie acelor aspecte care au legătură cu semnificaţia ispăşirii, natura fără păcat a lui Hristos, păcatul omenesc radical şi îndreptăţirea numai prin credinţă…. Încă o dată, [în ceea ce priveşte deficitarea lui Andreasen] despre natura umană a lui Hristos a fost o înţelegere greşită a naturii păcatului" („Progressive Adventism: Re-Imagining Adventist Vision. Interlogue with Woodrow Whidden", un interviu cu Julius Nam, publicat în 16 februarie 2007, accesat în 8 aprilie 2010 pe site-ul:
http://progressiveadventism.blogspot.com/2007/02/16/interlogue-with-woodrow-whidden/).

În legătură cu [illegible] conceptia [illegible] Whidden deplânge de câteva ori următorul fapt: [illegible] el neglijează aproape total sfaturile lui Ellen White cu privire la [illegible]»…. Aici cred eu că aceşti adventişti conservatori [progresişti] [illegible] şi Ellen White, cum ar fi Adventist Theological Society şi teologi [illegible] conservatori [progresişti] din multe dintre instituţiile noastre academice şi din Biblical Research Institute de la Conferinţa Generală pot fi de ajutor (dacă «istoricii» şi «Comitetul de studiu al 1888» i-ar asculta mai bine)…. Atât adventiştii «istorici», cât şi cei din «Comitetul de studiu al 1888» trebuie să acorde un respect mai profund acestor «fraţi cu experienţă»…. În aceasta constă marea divizare între ceea ce voi denumiţi „o sarcină grea a curentului principal al adventiştilor conservatori [progresişti] (îndeosebi a majorităţii teologilor din instituţiile noastre de învăţământ superior din întreaga lume, a Adventist Theological Society şi a *BRI*), precum şi a aşa-zişilor adventişti «istorici» conservatori şi a Comitetului de studiu al 1888…. Eu am fost membru ales cu drepturi depline al BRICOM (Biblical Research Institute Committee) începând din vara anului 2006…. Lucrarea principală a acestui comitet este aceea de a furniza interpretări teologice pentru conducerea Conferinţei Generale" (*Ibid.*). Deşi suntem dispuşi a fi de acord cu conceptul biblic al supunerii faţă de „fraţii cu experienţă", noi sugerăm că există încă

un concept la fel de important cu privire la învăţătura lui Isus. Este cel pe care Petru şi ceilalţi apostoli l-au exprimat în faţa saducheilor foarte educaţi şi aflaţi sub influenţa gândirii greceşti din zilele lor: „Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni" (Fapte 5,29). Totuşi, optimismul lui Whidden în legătură cu „fraţii cu experienţă" este oarecum ne la locul lui. Sunt mulţi care nu susţin poziţiile teologice promovate de el şi Desmond Ford. Acestea fiind spuse, probabil că încă este necesar să fim îngrijoraţi. În acelaşi interviu, Whidden vorbeşte despre obiectivele lui viitoare: „Când voi încheia acest proiect [biografia lui Waggoner], următorul meu obiectiv va fi acela de a produce un nou manual şcolar AZŞ. BRI vrea să sponsorizeze acest proiect, dar încă nu s-a stabilit dacă eu voi fi autorul. Probabil că voi face acest lucru, chiar dacă BRI se îndreaptă într-o altă direcţie. Sper să fiu co-autorul acestui proiect împreună cu un coleg cu experienţă în învăţământul şcolar de nivel mediu. În ce priveşte viitorul istoriografiei AZŞ, sper că vom continua să căutăm a avea o claritate mai mare asupra elementelor cheie ale modului în care concepţiile noastre istorice în domeniul soteriologiei, naturii ispăşirii şi persoanei lui Hristos pot fi dezvoltate până la o maturitate şi o claritate răscumpărătoare. Sper să iau parte la scrierea unei istorii a crizei Ford/Rea din a doua jumătate a deceniului 1970 şi începutul deceniului 1980. Eu consider că a trecut suficient timp pentru ca noi să tratăm mai onest acest subiect fierbinte. Problemele încă [illegible] a mărturisirii noastre şi cred că acum ne aflăm într-o poziţie mai bună pentru [illegible] împreună să le clarificăm" (*Ibid.*). Cu toate acestea, întrebarea este dacă bisericii noastre şi îndeosebi tinerilor cu adevărat nevoie de mai mult din teologia lui [illegible] care le-a fost vărâtă pe gât în scrierile istoricilor şi teologilor progresişti m[illegible]

46. E.J. Waggo[illegible] Condemned and Justified", *Signs of the Times*, 3 iulie, 1884, p.409.

47. E.J. Waggon[illegible] New Creature in Christ", *Signs of the Times*, 17 iulie, 1884, p.424.

48. E.J. Waggoner, „[illegible] the Law", *Signs of the Times*, 18 septembrie, 1884, p.569.

49. E.J. Waggoner, „Thoughts [illegible]ians 3, No. 8", *Signs of the Times*, 26 august, 1886, p.518.

50. G.I. Butler, *The Law in the Book of Galatians: Is it the Moral Law, or Does it Refer to That System of Laws Peculiarly Jewish?* (Battle Creek Mich.: Review and Herald Pub. House, 1886), p.57.

51. Faptul că Hristos Şi-a înveşmântat natura fără păcat în natura noastră păcătoasă a fost pentru Waggoner „unul dintre lucrurile cele mai încurajatoare". Pentru Waggoner, natura lui Hristos a fost mai mult decât doar un punct de doctrină; a fost o parte din Evanghelia veşnică, în care era inclusă vestea bună a legămintelor şi care era înţeleasă în contextul îndreptăţirii prin credinţa în neprihănirea lui Hristos. Din nefericire, unii adventişti istorici care reprezintă diferite asociaţii religioase independente au prezentat uneori natura umană a lui Hristos ca pe o doctrină legalistă lipsită de veşti bune şi, în felul acesta, au făcut din ea un mesaj care mai degrabă descurajează, decât încurajează. Desigur, acest fapt nu numai că „i-a întors

pe mulţi împotriva concepţia post-cădere a naturii umane a lui Hristos", ci le-a şi dat muniţie fraţilor din conducere, care susţineau „noua" concepţie pre-cădere (vezi, Herbert E. Douglass, *A Fork in the Road,* p.16, 33, 85; Jack Sequeira, *Saviour of the World*, p.11-12; Roy Adams, *The Nature of Christ*, p.11).

52. E.J. Waggoner, *The Gospel in the Book of Galatians*, p.60-61. În cartea sa, *The Gospel in Galatians*, Waggoner a citat din Evrei 2,17 – „în toate lucrurile". Încă o dată, George Knight citează greşit dovezile istorice, spunând despre Waggoner următoarele: „Cu privire la natura umană a lui Hristos, în 1887, Waggoner a scris că 'dacă Hristos nu a fost făcut asemenea fraţilor Săi din toate punctele de vedere, atunci viaţa Sa fără păcat nu ar fi nicio încurajare pentru noi'…. Încă o dată, Ellen White a mers pe o cale diferită" (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.75, sublinierile în original). Knight schimbă expresia folosită de Waggoner din „în toate lucrurile" în „din toate punctele de vedere" şi nu menţionează deloc faptul că Waggoner cita din Epistola către Evrei.

53. William C. White către Dan T. Jones, 8 aprilie, 1890; *Manuscripts and Memories*, p.167-168.

54. A.G. Daniells către William C. White, 14 aprilie, 1902; *Manuscripts and Memories*, p.318.

55. William C. White, „Notes Made at the Minneapolis Meetings 1888", 17 octombrie, 1888, şi „D[illegible] R. D[illegible] Hottel, 1888", 17 octombrie, 1888; *Manuscripts and Memo[illegible]* 423,506.

56. LeRoy E. F[illegible] *Movement of Destiny*, p.2[illegible] E.J. Waggoner, „The Divinity of Christ", *Sign[illegible]e Times*, 25 martie, 1 aprilie [illegible]22, 6 mai, 1889.

57. Ellen G. W[illegible] „The Work of the Min[illegible]*eview and Herald*, 11 septembrie, 1888, p.578, [illegible] daugate.

58. Ellen G White, [illegible]th Apostate Powers: A Sign of Enmity of God", *Signs of the Times*, 18 iun[illegible] sublinierile adăugate.

59. Ellen G. White, [illegible] in Christ", *Review and Herald*, 22 decembrie, 1891, p.785, sublinierile adăug[illegible]

60. Ellen G. White, Manuscris[illegible]03, „Diary", 31 octombrie, 1902; în *Manuscript Releases*, vol. 17, p.29-30, sublinierile adăugate.

61. Ellen G. White, „Spiritual Weakness Inexcusable", *Review and Herald*, 1 iulie, 1890, p.402, sublinierile adăugate.

62. Ellen G. White, „The Work of the Minister", *Review and Herald*, 11 septembrie, 1888, p.578.

63. Ellen G. White, Manuscrisul 5, „Sermon", 19 iunie, 1889; în *1888 Materials*, p.349.

64. Ellen G. White, „The Perils and Privileges of the Last Days", *Review and Herald*, 22 noiembrie, 1892, p.722; în *1888 Materials*, p.1073, sublinierile adăugate.

65. Ellen G. White către O. A. Olsen, Scrisoarea 57, 1 mai, 1895; în *1888 Materials*, p.1336, sublinierile adăugate.

66. Ellen G. White, Manuscrisul 8, „Sabbath Talk", 20 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.122, 125.

67. E.J. Waggoner, „God Manifest in the Flesh”, *Signs of the Times*, 21 ianuarie, 1889, p.39. Ellen White a declarat acelaşi lucru: „Faptul că Hristos a putut fi ispitit în toate lucrurile ca şi noi, şi totuşi fără păcat, este o taină care a rămas neexplicată muritorilor” (către W.L. Baker, Scrisoarea 8, februarie 9, 1895; *Manuscript Releases*, vol.13, p.19).

68. E.J. Waggoner, „God Manifest in the Flesh”, *Signs of the Times*, 21 ianuarie, 1889, p.39.

69. *Ibid*., sublinierile adăugate. Se pare că ideea pe care voia să o exprime Waggoner este aceeaşi pe care Ellen White a exprimat-o cu câţiva ani în urmă: „Este imposibil ca omul să fie ispitit mai mult decât este în stare să suporte, atâta vreme că se bazează pe Isus” („Christ Triumphant in Our Behalf”, *Signs of the Times*, 4 august, 1887, p.465). De asemenea, Waggoner vorbea fără să fi beneficiat de declaraţia ulterioară a lui Ellen White: „Mulţi pretind că a fost imposibil ca Hristos să fie biruit de ispită; că El nu a putut fi pus în poziţia lui Adam; că El nu ar fi putut să obţină biruinţa pe care Adam nu a reuşit să o câştige. Dacă noi trebuie să ducem în vreun sens o luptă mai grea, decât aceea pe care a dus-o Hristos, atunci El nu ar fi capabil să ne ajute. Dar Mântuitorul nostru a preluat natura umană cu toate slăbiciunile ei. El a preluat natura omului, împreună cu [illegible] de a cede ispitei. Nu trebuie să suportăm nimic din ceea ce nu a suportat El” (*Hristos Lumina lumii*, p.117). Observaţi ideea exprimată de Ellen White: [illegible] să cadă în ispită era necesară pentru a ajunge la om acolo unde era El, iar acest lucru putea fi realizat numai luând natura noastră căzută păcătoasă.

70. Dan T. Jones [illegible] J.H. Morrison, 17 martie, 1890, p.4, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

71. Ellen G. White [illegible] Ballenger şi Leon Smith, Scrisoarea 53, 17 ianuarie,1890; în *1888 Materials*, p.532.

72. *Ibid*., p.530,532.

73. Dan T. Jones către J.H. Morrison, 17 martie, 1890, p.4, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

74. Ellen G. White, „How to [illegible] Controverted Point of Doctrine”, *Review and Herald*, 18 februarie, 1890, p.97, „Morning Talk”, 29 ianuarie, 1890; în *1888 Materials*, p.533.

75. Unii au încercat să despartă subiectul naturii umane a lui Hristos de „mesajul din 1888” şi de controversa legată de Jones şi Waggoner din a doua parte a deceniului 1880 şi deceniul 1890. George Knight declară: „concepţia lui Jones şi Waggoner cu privire la natura creată a lui Hristos nu a stârnit nicio controversă în adventismul deceniului 1890. Acela era un punct teologic general acceptat şi necontroversat…. Controversele principale legate de poziţia lui Jones cu privire la natura lui Hristos nu au apărut decât mult după moartea lui…. Aşa cum am observat anterior, natura lui Hristos nu a ajuns un subiect controversat în cercurile adventiste până în deceniul 1950”. (*From 1888 to Apostasy*, p.133,135,140, sublinierile adăugate). Cu toate acestea, Knight recunoaşte „că aceasta nu înseamnă că subiectul nu a apărut niciodată în discuţii. În cele din urmă, avem cel puţin o declaraţie cu

privire la acest subiect în lucrarea lui Waggoner, *Gospel in Galatians*" (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.153). Pe de altă parte, Woodrow Whidden a abordat o poziţie diferită în încercarea de a distanţa subiectul naturii umane a lui Hristos de „mesajul din 1888". El caută să susţină că ideile lui Jones şi Waggoner cu privire la natura lui Hristos nu puteau să fie o parte a mesajului pe care Ellen White l-a susţinut în 1888, deoarece ideile lor au fost întâmpinate cu o „opoziţie provocatoare". El plasează concepţia lui Jones şi Waggoner în contextul a „numeroase epave teologice care zăceau pe drumul doctrinar adventist", care nu au rezistat „testului timpului şi al investigaţiei teologice". Whidden declară cu emfază. „Deşi Ralph Larson a demonstrat (în *The Word Was Made Flesh*) că, până la mijlocul deceniului 1950, a existat un consens destul de puternic cu privire la concepţia post-Cădere, totuşi George Knight a arătat de asemenea că la mijlocul deceniului 1890 a avut loc o împotrivire provocatoare faţă de concepţia post-cădere, din partea nimănui altcuiva decât A.T. Jones însuşi (Knight [*From 1888 to Apostasy*] p.132-150)" (*Ellen White on the Humanity of Christ*, p.79). Cu toate acestea, când citim paginile enumerate de Whidden, vom găsi că Knight nu a scris o astfel de declaraţie. Prin urmare, modul cel mai bun de a stabili adevărul este [illegible] a lăsa istoria să vorbească pentru sine însăşi. Ideea este că acea concepţie post-cădere a naturii lui Hristos a fost o parte a mesajului lui Jones şi Waggoner [illegible] înainte, în şi după 1888 şi, în cea mai mare parte a timpului, a fost [illegible] generală. Totuşi, când Jones şi Waggoner au prezentat-o în contextul [illegible] îndreptăţirii prin credinţă, neprihănirea lui Hristos, al legămintelor şi al desăvârşirii caracterului celor din generaţia finală, mulţi s-au opus învăţăturii lor. Acelaşi [illegible] se întâmplă şi astăzi.

76. Dr. D.H. Kress a fost prezent la institutul pastoral şi relatează acest eveniment după aproximativ [illegible] ani: „Ori de câte ori [illegible] adunări de acest fel, există întotdeauna pericolul [illegible] învăţături să [illegible] până la extreme. Fratele Waggoner a început să spună [illegible] fiind Dumnezeu în trupă nu putea să păcătuiască şi că lui Hristos Îi era imposibil să păcătuiască. [illegible] comentările lui, Uriah Smith a adoptat poziţia că Dumnezeu [illegible] ului, atunci când l-a creat şi că, fiind Dumnezeu, El putea să aleagă [illegible] nu şti". Kress spune că, a doua zi, dimineaţa devreme, Ellen White „a apărut cu un mesaj special". Ea „a început prin a vorbi despre binecuvântările pe care le primeam la astfel de adunări pentru studiul Bibliei şi consacrare. Apoi, ea menţionat pericolul de a accepta idei false şi a făcut referire la învăţătura neprihănirii prin credinţă, spunând: «Adevărul se află adesea foarte aproape de ideile false». Apoi a vorbit despre teoria pe care mulţi o împărtăşeau cu bucurie, şi anume că lui Hristos Îi era imposibil să păcătuiască. Ea a spus că Dumnezeu a riscat ceva, atunci când L-a dat pe singurul Său Fiu pentru lumea aceasta; că era posibil ca Hristos să păcătuiască. Acest fapt a făcut ca rugăciunea să fie o necesitate pentru El….. Apoi a arătat că şi teoria fratelui Smith era greşită". Kress spune că, după aceea, Ellen White a început să le vorbească acelora care adoptaseră „o poziţie împotriva fraţilor Waggoner şi Jones" la Minneapolis, în legătură cu „doctrina neprihănirii prin credinţă". Când a început să menţioneze pe nume câteva persoane, Dr. Kress, simţindu-se probabil vinovat el însuşi, s-a aşteptat să fie următorul „ale cărui păcate aveau să fie scoase în evidenţă". Deoarece stătea lângă un stâlp, „el a reuşit să se ascundă de privirile ei" (Lauretta şi Daniel Kress, *Under the Guiding Hand: Life Experiences of Doctors Kress*

[Washington, D.C.: College Press, 1932], p.113-115). Totuşi, raportul lui Dr. Kress nu este în totalitate demn de încredere. El include evenimente de la Conferinţa Generală din 1891 ca fiind o parte a institutului pastoral din 1890.

77. Ellen G. White, „Morning Talk", 29 ianuarie, 1890, *Review and Herald*, 18 februarie, 1890, p.98; în *1888 Materials*, p.534.

78. E.J. Waggoner, *Christ and His Righteousness*, p.24-31. Nu există nicio dovadă că Waggoner ar mai fi declarat că „Hristos nu a putut să păcătuiască", după acest institut pastoral. Într-un răspuns scurt, aflat în *Signs* la câteva luni după aceea, Waggoner îşi clarifică poziţia cu privire la ideea că Hristos nu a fost capabil să păcătuiască: „Faptul că Hristos 'nu a păcătuit' – că El 'nu a cunoscut păcatul', deşi a fost supus celor mai dure atacuri ale lui Satana, este suficient pentru a arăta că El nu a putut fi ademenit să păcătuiască. Aceasta este ideea intenţionată în observaţia la care s-a făcut referire [că Hristos nu a putut să păcătuiască]. Într-un sens, a fost posibil ca Hristos să păcătuiască, cu condiţia să fi dorit acest lucru, deoarece natura pe care a preluat-o era supusă păcatului. Totuşi, a fost imposibil ca El să păcătuiască, deoarece 'Dumnezeu era în Hristos în toată plinătatea Lui…. El a demonstrat în propria persoană puterea divinităţii de a birui împotriva puterii cu care Satana lucrează prin slăbiciunea omenească" („Christ, the Sinless One", *Signs of the Times*, 9 iunie, 1890, p.342). Această explicaţie era în armonie cu cele scrise de Ellen White cu un an înainte şi cu accentul ei suplimentar pus pe importanţa înţelegerii acestui fapt, pentru a rezista în timpul sfârşitului: „Dacă natura divină nu ar fi co[illegible] cu natura umană, Hristos nu ar fi putut să facă nimic pentru a mântui omul căzut î[illegible] slăbiciunea Sale omenească. Capacitatea limitată a omului nu poate defini această taină [illegible] – combinarea celor două naturi, cea divină şi cea umană. Ea nu poate fi explicată [illegible]tă. Omul trebuie să se mire şi să tacă. Totuşi, omul are privilegiul de a fi părtaş a[illegible]ii divine şi, în felul acesta, el poate pătrundă într-o anumită măsură taina aceasta. M[illegible]area aceasta minunată a dr[illegible]umnezeu a avut loc pe crucea de pe Golgota. [illegible]ea a preluat natura umană[illegible]ce scop? Pentru ca, prin neprihănirea lui Hristos, [illegible] să poată fi părta[illegible] naturii divine. Această unire a naturii divine şi umane, ca[illegible]lă pentru Hr[illegible]posibil de înţeles pentru minţile omeneşti. Lucrurile [illegible] care urmează să [illegible] loc în lumea noastră – cele mai mari evenimente din toate v[illegible] sunt imposibil [illegible]înţeles pentru minţile lumeşti; ele nu pot fi explicate prin ştiinţa ome[illegible]e ce[illegible]duite. Hristos vine cu putere şi mare slavă, dar venirea Sa nu este [illegible]ecum sunt lucrurile care vor avea loc înainte de acel eveniment. Pentru a re[illegible] timp rău, când tainele agenţilor satanici vor fi la lucru, omul trebuie să fie părtaş al naturii divine. Sufletele pot să reziste în aceste vremuri de încercare, numai prin unirea puterii divine cu cea umană. Hristos spune: 'Fără Mine nu puteţi face nimic'. Prin urmare, trebuie să se manifeste mult mai puţin eu şi mult mai mult din Isus" (Scrisoarea 5, iunie 19, 1889; în *1888 Materials*, p.332).

79. George Knight enumeră această întâmplare ca fiind unul dintre cele şapte elemente care arată că învăţăturile lui Jones şi Waggoner nu au fost în armonie cu Ellen White, iar acesta reprezenta „doar un exemplu cu privire la acele deosebiri". Totuşi, nu este relatată istoria completă a acestui eveniment. Cititorului i se aduce aminte de mai bine de doisprezece ori pe parcursul cărţii, că Ellen White „a afirmat de repetate ori că nu era de acord cu toate învăţăturile lor" şi „că ea a dezaprobat serios unele dintre afirmaţiile lor, chiar în domeniile legate de mântuire". Se pare că scopul tuturor acestor comentarii este acela de a-l determina pe cititor să creadă în cele din urmă că „Jones şi Waggoner dezvoltaseră o teologie [cu privire la natura lui Hristos] construită pe un concept care era în contradicţie directă cu Ellen White" (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.74,69,76,163, sublinierile în original; vezi, de

asemenea, p.55,72-74,76,79,165,166,179,180). Woodrow Whidden de asemenea menţionează această întâmplare, sugerând că tocmai concepţia lui Waggoner cu privire la natura lui Hristos a fost cea care l-a determinat să „tragă unele dintre concluziile teologice cele mai ciudate". Whidden nu menţionează nimic despre adunările de la institutul pastoral, ci mai degrabă declară: „Deşi ideea că Hristos nu a fost capabil să păcătuiască, din cauza divinităţii Sale intrinseci, nu va beneficia de multă atenţie, faptul că [Waggoner] vorbeşte despre locuirea lăuntrică a lui Hristos în cei credincioşi, dându-le aceeaşi biruinţă asupra păcatului, constituie unul dintre factorii asupra cărora va pune un accent tot mai mare pe parcursul restului lucrării lui pastorale". Whidden ne spune că teza aceasta nu numai că „ne oferă cheia pentru a înţelege optimismul perfecţionist al lui [Waggoner], ci şi o posibilă cheie pentru a înţelege tendinţele lui ulterioare aberante" (*E.J. Waggoner*, p.196). Într-o notă de final, Whidden sugerează că lucrarea „*Christ and His Righteousness*… repetă în esenţă aceeaşi idee că, deoarece puterea divină locuia în Hristos, El putea să se împotrivească slăbiciunii intrinseci a firii pământeşti" (*Ibid.*, p.211). Când face un rezumat al întâmplării, Whidden descoperă în punct interesant cu privire la biografia lui Waggoner: „Fără îndoială, curentul teologic cel mai semnificativ şi interesant al perioadei timpurii de după Minneapolis… a constat în accentul pus de Waggoner la începutul anului 1889 asupra locuirii lăuntrice a lui Hristos…. În lumina conceptului menţionat mai sus, *teza teologică dezvoltată în restul biografiei este aceea că aceasta va deveni sursa pentru aprobarea [sa] practicile teologice şi metodele practice pe care Waggoner avea să le urmeze în [illegible] să-şi găsi echilibrul în viaţă"* (*Ibid*., p.210, sublinierile adăugate). Consecvent cu p[illegible] Whidden ocupă nu doar restul biografiei lui, ci aproape întreaga biografie [illegible] să integreze [illegible] orţa istoria adventistă de la 1888 în „teza lui teologică", devenită a[illegible] populară în mijlocul adventiştilor evanghelici şi reformatori (vezi Capitolul 13, nota [illegible]nal 33). Cu toate acestea, c[illegible] publicat *Christ and His Righteousness*, Waggone[illegible] *atase* la ideea lui că Hristos „[illegible] să păcătuiască". Totuşi, el a păstrat conceptele c[illegible] adevărate şi pe care Ellen [illegible]e asemenea, le declarase ea însăşi cu claritate: „În [illegible] upeşte plinătat[illegible]nezării. Acesta este motivul pentru care, deşi a fost is[illegible]rurile ca şi [illegible] stă naintea lumii, încă de la începutul venirii Sale, fără [illegible] cădere, chiar dacă a fost înconjurat de aceasta din toate părţile. Oare nu trebu[illegible] şi noi păşim[illegible] acelei plinătăţi şi oare nu este aceasta şi numai aceasta singu[illegible] în c[illegible] biruim aşa cum a biruit El? Noi pierdem mult, din cauză că nu refl[illegible] caracterului lui Hristos" (Manuscrisul 16, 1 octombrie, 1890; „Draw from the S[illegible]ght", *Signs of the Times*, 10 octombrie, 1892).

80. Dan T. Jones către J. H. Morrison, 17 martie, 1890, p.4, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

81. Ellen G. White, Manuscrisul 4, 8 martie, 1890, „Sermon"; în *1888 Materials*, p.594-595. George Knight de asemenea spune că mesajul nu a fost „teologic sau doctrinar, ci o expresie a atitudinii". Dovezile lui pentru o astfel de concepţie se bazează tocmai pe declaraţiile lui Dan Jones (*Angry Saints*, p.93-94).

82. Aşa cum am menţionat în nota de final 75, unii au sugerat că învăţătura lui Jones şi Waggoner cu privire la natura lui Hristos nu a făcut parte din mesajul din 1888. Ei sugerează mai degrabă că aceea a fost o doctrină greşită, care a „evoluat" la scurt timp după Conferinţa de la Minneapolis şi, ca urmare, nu ar trebui să fie inclusă în adevăratul „mesaj din 1888" pe care l-a susţinut Ellen White. Cei care văd lucrurile în acest fel, caută să promoveze ideea că mesajul din 1888 este doar mesajul care a fost predicat în anul 1888, la Conferinţa din Minneapolis. Ca urmare, ori de câte ori au repetat ceea ce au prezentat la Minneapolis, Jones

şi Waggoner au prezentat mesajul din 1888. La acest punct de vedere este adăugată ideea că toate declaraţiile făcute de Ellen White în susţinerea lui Jones şi Waggoner, chiar şi în a doua parte a deceniului 1890, s-au aplicat doar la acea parte din mesaj pe care o prezentaseră la Minneapolis. Dar, vai, spun ei, noi nu avem nicio transcriere a mesajului lui Jones şi Waggoner de la Minneapolis şi, ca urmare, nu putem şti cu adevărat ce anume a susţinut Ellen White. Aşadar, concluzia este că Ellen White a susţinut învăţătura lui Jones şi Waggoner cu privire la *creştinismul fundamental*, dar nu învăţătura lor cu privire la vreo doctrină adventistă distinctivă. Desigur, termenul *creştinism fundamental* este definit adesea ca fiind învăţătura evanghelică. Desmond Ford a exprimat multe dintre aceste idei în deceniul 1970: „Unul dintre exemplele cele mai clare ale unei teologii deficitare este… modul în care sunt folosite scrierile lui Waggoner şi Jones. Scriitorii au tras concluzia că, deoarece Ellen White i-a susţinut pe aceşti fraţi când L-au prezentat pe Hristos ca fiind singura temelie pentru mântuirea celor credincioşi, ea a susţinut tot ce au prezentat ei. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr" („Observations on *Conflicting Conceptions on Righteousness by Faith*") Adventist Heritage Center, Andrews University, Berrien Springs, ML, [1970s], p.18). Ford spune de asemenea: „Apare în mod firesc întrebarea: Dacă Ellen White este de partea Reformaţiunii, atunci cum poate să-l susţină pe Waggoner, având în vedere că învăţătura lui conţine mai multă teologie catolică, decât reformatoare? Cum pot fi împăcate aceste două aspecte? 1. Învăţăturile lui Waggoner nu au fost pe deplin dezvoltate la Minneapolis. De-a lungul anilor care au trecut anii, probabil din cauza unei schimbări treptate a accentului [illegible] locuirea lui Hristos în inimă, el a alunecat într-un tip de panteism, care este de fapt [illegible] de Îndepărtatismului. 2. Partea pe care Ellen White a susţinut-o în învăţătura lui [illegible] înălţarea lui Hristos ca unică speranţă a omenirii şi nevrednicia totală a meritelor omeneşti în obţinerea mântuirii" (*The Doctrinal Decline of Dr. E.J. Waggoner: Its Relation to the Omega Apostasy*, [1[illegible]p.30). George Knight a prezentat aceste idei pr[illegible]eni în scrierile lui cu privire [illegible] adevărul este că *pentru Ellen White mesajul din [illegible]te mai degrabă mesajul co[illegible]predicat în 1888, decât mesajul din 1893 şi 1895* [illegible]rea aparte pe d[illegible]ibuit-o ei Evangheliei este importantă, ci Evanghelia î[illegible]umană a lui [illegible] un rol extrem de mic la adunările din Minneapolis. [illegible]a să recoma[illegible]erioară mesajul din 1888 pentru că înălţa «persoana divină» [illegible]*Testimonies to Ministers*, p.92), dar nu găsim nicio recomandare sau menţiune a [illegible]ristos la Minneapolis" (*A User-Friendly Guide to the 1888 Messag*[illegible]erile în original). „Niciunul dintre aceste rapoarte nu demonstrează că natu[illegible]ui Hristos, natura umană a lui Hristos, sau 'viaţa fără păcat' au fost subiecte principale sau dezbătute la adunările din 1888. Cei care susţin că aceste subiecte au ocupat un loc central în teologia adunărilor de atunci, se bazează în general pe evoluţia ulterioară a modului în care Jones şi Waggoner au tratat neprihănirea prin credinţă la adunările din 1888" (*From 1888 to Apostasy*, p.133,137). În biografia sa cu privire la Waggoner, David McMahon adoptă aceeaşi concepţie: „Nu există nicio dovadă că învăţătura lui Waggoner cu privire la natura umană a lui Hristos a fost o parte a mesajului său din 1888. Acesta este unul dintre miturile pe care Waggoner le-a dărâmat prin cercetarea surselor originare. Cu toate acestea, în perioada 1889-1891, Waggoner a început să pună un accent deosebit pe natura umană a lui Hristos…. Waggoner nu a formulat o nouă erezie în evoluţia lui teologică nefericită…. Aceasta conduce în mod logic, pe de o parte, la abandonarea îndreptăţirii printr-o neprihănire atribuită şi, pe de altă parte, la dezvoltarea panteismului" (*The Myth and the Man*, p.104,108). Woodrow Whidden de asemenea susţine aceste păreri: „George Knight este corect când susţine că niciunul dintre rapoartele de la Minneapolis nu «demonstrează că natura divină a lui Hristos, natura umană a lui Hristos… au fost subiecte

principale sau dezbătute la adunările din 1888»" (*Ellen White on Salvation*, p.89). Roy Adams urmează aceeaşi direcţie de gândire în cartea lui care „s-a bazat în mod serios pe evaluarea bine documentată din punct de vedere istoric şi teologic, pe care George Knight a făcut-o cu privire la A.T. Jones". Ca urmare, concluziile lui Adams sunt aceleaşi: „Aşa cum am discutat deja, mesajele propriu zise prezentate de Jones şi Waggoner nu au fost raportate niciodată. (Unii adventişti din zilele noastre consideră că acest fapt este providenţial – aşa cum spune Knight, «unul dintre cele mai bune lucruri care s-au întâmplat cu mesajul din 1888» [*From 1888 to Apostasy*, p.70].) Aceasta înseamnă că nu există nicio modalitate de a descoperi realmente ce au spus Jones şi Waggoner şi, ca urmare, nu putem fi siguri ce anume a fost inclus în mod precis în susţinerea lui Ellen White" (*The Nature of Christ*, p.32). Ca răspuns la astfel de declaraţii, trebuie să fie menţionat că Ellen White nu a folosit niciodată cuvintele „mesajul din 1888". Acest termen, de origine modernă, a fost folosit în mod corect pentru a identifica Sesiunea Conferinţei Generale în care mesajul *a început* să fie propovăduit. Pe parcursul tuturor anilor de după Conferinţa din 1888, Ellen White nu a lăsat niciodată impresia că susţinerea acordată lui Jones şi Waggoner a fost doar pentru ceea ce au prezentat ei în mod specific la Conferinţa din 1888. Ea nu a lăsat nici impresia că vreo parte din mesajul care a fost exprimat ulterior mai detaliat nu a aparţinut mesajului din 1888. Dimpotrivă, multe dintre numeroasele ei declaraţii de susţinere a lui Jones şi Waggoner vorbesc despre „un adevăr avansat", „o lumină nouă", „o lumină mai mare", „o lumină din ce în ce mai mare", „adevăruri care sunt întru totul noi", „o nouă structură", „mai multă lumină", etc. (*1888 Materials*, p.547, 463, 806, 21[illegible] 49, 859, 86). Cu privire la natura lui Hristos, ar trebui să fie evident de la sine, din acestea, că sus[illegible]naturii lui Hristos, aşa cum a fost prezentat de Waggoner înainte şi la [illegible]mp după Conferinţa de la Minneapolis, a constituit o parte a acelui mesaj din 1888. [illegible] era o parte a „creştinismul[illegible]undamental". Putem fi recunoscători că romano[illegible]ii susţin multe *puncte de cre[illegible]ine fundamentale*, cum ar fi credinţa în inspiraţie[illegible] Dumnezeu Tatăl, Isus Hristos [illegible]au, Duhul Sfânt, moartea lui Hristos pe cruce, drago[illegible]ntru om, mărtu[illegible]ierarea, îndreptăţirea prin credinţă, sfinţirea, botezul [illegible]a lui Hristos [illegible]ală a păcatului în iad. Ei cred chiar şi că fecioara Ma[illegible]Hristos într-un [illegible]. Totuşi, cineva ar putea să sugereze pe bună dreptate [illegible]o deosebire va [illegible]între „creştinismul fundamental" al romano-catolicismului şi „creşt[illegible]meneşte solia îngerului al treilea, care urmează să lumineze pământ[illegible]acest subiect în volumul al doilea al acestei cărţi, *Întoarcerea Ploii târzii*.

83. Ellen G. White către fratele Olsen, Scrisoarea 116, 27 august, 1890; în *1888 Materials*, p.703.

Capitolul 12

Făgăduinţe greşite

Concepţii diferite cu privire la Cele Două Legăminte

Fiind profund impresionată de evenimentele anului precedent, Ellen White a scris câteva articole care urmau a fi tipărite în *Review* la începutul anului 1890. Ea a atras atenţia de repetate ori asupra timpului în care se afla biserica – ziua ispăşirii. Ea recunoscuse mesajul trimis prin Jones şi Waggoner ca fiind Legea combinată cu Evanghelia. Ea i-a văzut prezentând marile adevăruri ale îndreptăţirii prin credinţă, combinate cu adevărul despre curăţirea sanctuarului. Dumnezeu nu caută doar să-i ierte pe oameni de păcatele lor, ci şi să-i curăţească de aceste păcate, ştergându-le şi pregătindu-i să stea în picioare în ziua [illegible]. Pentru această pregătire era necesară o lucrare făcută din inimă, cooperare individuală cu Marele Preot ceresc, care urma să fie realizată [illegible] ca lumina ce strălucea [illegible] lor era pe deplin acceptată şi aplicată în experienţa lor. Totuşi, dacă [illegible] era respinsă, ploaia târzie avea să fie retrasă.

> „Trăim în ziua [illegible] şi trebuie să lucrăm în armonie cu lucrarea pe care o [illegible] Hristos pentru a curăţa sanctuarul de păcatele poporului. [illegible] care [illegible] a fie găsit purtând haina de nuntă să nu se [illegible] rânduielile preoţeşti a Domnului nostru. Urmaşii Săi vor fi asemenea Lui în lumea aceasta. Trebuie să-i prezentăm acum poporului lucrarea pe care Îl vedem prin credinţă pe Marele nostru Preot îndeplinind-o în sanctuarul ceresc. Cei care nu simpatizează cu Isus în lucrarea Sa din curţile cereşti… i se alătură vrăjmaşului lui Dumnezeu şi omului în efortul lui de a abate atenţia oamenilor de la adevărul şi lucrarea pentru timpul acesta.”[1]

> „Hristos Se află în sanctuarul ceresc şi, acolo, îndeplineşte lucrarea de ispăşire pentru popor. El este acolo pentru a prezenta înaintea Tatălui coasta şi mâinile Sale străpunse. El pledează pentru biserica Sa de pe pământ. El curăţeşte sanctuarul de păcatele oamenilor. Care este lucrarea noastră? Lucrarea noastră este aceea

de a fi în armonie cu lucrarea lui Hristos. Noi trebuie să conlucrăm cu El prin credinţă şi să fim uniţi cu El.”[2] **[318]**

„Lucrarea de mijlocire a lui Hristos şi tainele măreţe şi sfinte ale mântuirii nu sunt cercetate sau înţelese de oamenii care pretind a avea o lumină mai avansată decât toţi ceilalţi de pe faţa pământului. Dacă ar fi personal pe pământ, Isus S-ar adresa unui mare număr de oameni care pretind a crede adevărul prezent cu aceleaşi cuvinte cu care li S-a adresat fariseilor: «Vă rătăciţi, din pricină că nu pricepeţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu». Cei mai învăţaţi dintre cărturarii iudei nu au văzut relaţia dintre Hristos şi Lege, ei nu au înţeles mântuirea care era oferită…. Atâta vreme cât suntem mulţumiţi cu propria cunoaştere limitată, nu suntem calificaţi pentru a obţine concepţii avansate ale adevărului. Noi nu putem să înţelegem faptele aflate în legătură cu ispăşirea, nici caracterul înalt şi sfânt al Legii lui Dumnezeu. Biserica înzestrată de Dumnezeu cu comorile adevărului are nevoie să fie convertită. Dacă suntem binecuvântaţi, putem [illegible] binecuvântăm şi pe alţii, dar dacă nu primim Duhul Sfânt [illegible] nu putem să răspândim lumină asupra celorlalţi.”[3]

„Hristos curăţă templul din cer de păcatele oamenilor, iar noi trebuie să lucrăm în armonie cu El pe pământ, curăţindu-ne templul sufletului de întinăciune.”[4]

„Oamenii nu [illegible] locul sfânt unde Isus a mers spre a face ispăşire pentru [illegible]. Spre [illegible] adevărurile pentru timpul acesta, avem ne[illegible]ânt, dar în biserici este secetă spirituală….

În fiecare biserică ar trebui să fie ţinute adunări de rugăciune solemne şi să aibă loc o cercetare stăruitoare a Cuvântului pentru a cunoaşte adevărul. Luaţi făgăduinţele lui Dumnezeu şi cereţi lui Dumnezeu cu o credinţă vie revărsarea Duhului Său. Când Duhul Sfânt va fi revărsat asupra noastră, vom extrage învăţături pline de măduvă şi grăsime în Cuvântul lui Dumnezeu…. Oamenii trebuie să înainteze pe calea datoriei de la lumină la o lumină mai mare, deoarece lumina nefolosită devine întuneric şi un mijloc de a aduna asupra lor mânia din ziua răzbunării….

Când bisericile ajung vii şi lucrătoare, Duhul Sfânt va fi dat ca răspuns la rugăciunea lor sinceră…. Biblia va fi considerată ca fiind o

carte din cer…. Atunci, ferestrele cerului vor fi deschise pentru revărsarea ploii târzii. Urmaşii lui Hristos vor fi uniţi în dragoste….

Dumnezeu i-a dat poporului Său lumina unor adevăruri mari şi solemne. El le-a descoperit tainele mântuirii, iar dacă aceste adevăruri nu sunt folosite, favoarea lui Dumnezeu va fi retrasă."[5]

Ellen White a simţit urgenţa timpului. Din nefericire, în timp ce tot cerul era ocupat, căutând să pregătească biserica pentru a-i vesti lumii marea strigare, fraţii aflaţi la centrul lucrării erau implicaţi în controverse cu privire la ceea ce **[319]** considerau ei a fi o învăţătură periculoasă. Ca rezultat al unei înţelegeri mai profunde a curăţirii sanctuarului, Jones şi Waggoner ajunseseră să vadă cele două legăminte într-o lumină diferită de concepţia obişnuită.[6] Acest fapt a dat naştere unor îngrijorări mari în mijlocul multor fraţi.

Institutul pastoral care a început în noiembrie 1889, unde A.T. Jones a predat religie şi istorie în primele două luni, tocmai se încheiase. Când Waggoner a început să lucreze în semestrul următor de trei luni, predând limba ebraică, istorie bisericească şi religie, controversa a izbucnit din nou.[7] Waggoner predase din cartea lui Isaia, dar s-a hotărât să se ocupe de subiectul celor două legăminte. Este posibil ca schimbarea de planuri să fi fost rezultatul întrebărilor cu privire la legăminte, care au apărut din cauza studiului trimestrial al Şcolii de Sabat, al cărui autor era el. În orice caz, schimbarea de planuri a lui Waggoner a fost modificată rapid.

Cele două legăminte

Deşi s-a scris mult despre controversa cu privire la legea din Galateni, care a avut loc la Conferinţa de la Minneapolis, controversa cu privire la legăminte a avut probabil o semnificaţie mult mai mare. Pentru ambele părţi implicate, legea din Galateni şi cele două legăminte erau strâns legate şi, ca urmare, acceptarea unei anumite concepţii cu privire la primul subiect făcea necesară acceptarea concepţiei corespunzătoare cu privire la cel de-al doilea.

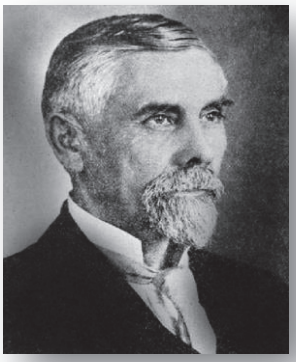
Waggoner menţionase legămintele în seria lui de articole din *Signs of the Times*, care a durat timp de nouă săptămâni în vara anului 1886. Butler a răspuns, publicându-şi cartea *The Law in the Book of Galatians*, determinând o controversă şi mai mare la Conferinţa Generală din 1886. Răspunsul lui Waggoner, *The Gospel in the Book of Galatians*, a fost distribuit la Conferinţa de la Minneapolis. Problema principală în acel punct a fost identificare legii despre care se vorbea în Galateni capitolul 3, dar argumentele principale au dat pe faţă că amândoi tratau şi subiectul legămintelor.

În timpul prezentărilor de la Minneapolis, Waggoner a petrecut un timp ocupându-se de legăminte. Vineri, 19 octombrie, 1888, el a comparat pasaje biblice din Fapte, Romani şi Galateni capitolele 2 şi 3. În conformitate cu *Daily Bulletin*, „scopul lui a fost de a arăta **[320]** că adevăratul punct al controversei era îndreptăţirea prin credinţa în Hristos, credinţă care este considerată neprihănire în dreptul nostru, aşa cum a fost în dreptul lui Avraam. Legământul şi făgăduinţele date lui Avraam constituie legământul şi făgăduinţele care ne sunt date nouă.[8] William C. White a notat că Waggoner compara „legământul cu Avraam cu a doilea [sau noul] legământ. Ele sunt unul şi acelaşi".[9] În următoarea duminică dimineaţa, a opta prezentare a lui Waggoner a fost intitulată: „Cele două legăminte şi relaţia lor cu Legea".[10] Pe baza răspunsului lui J.H. Morrison, este destul de posibil ca Waggoner să fi ales Galateni 4 şi să fi vorbit despre alegoria referitoare la Sara şi Agar, susţinând că vechiul legământ, simbolizat prin Agar, este o condiţie a mântuirii prin fapte, care nu a fost limitat la dispensaţiunea Vechiului Testament. Din acelaşi motiv, noul legământ, simbolizat prin Sara, reprezintă mântuirea prin credinţa în Hristos, care a fost accesibilă atât în timpul Vechiului testament, cât şi în zilele noastre. Waggoner a exprimat întotdeauna cu claritate că nu erau două dispensaţiuni (mântuiţi prin fapte în Vechiul Testament şi mântuiţi prin credinţă în Noul Testament), ci mântuirea a fost întotdeauna prin credinţa în Hristos. Problema nu era legată de timp, ci de starea inimii.

J.H. Morrison a răspuns la prezentările lui Waggoner, pretinzând că „noi deja credeam în îndreptăţirea prin credinţă [...] ca copii ai unei femei libere". Aceasta era în contradicţie cu concluzia la alegoria mântuirii din Galateni.[11]

Deşi nu avem [illegible] prezentările făcute de Waggoner la Minneapolis, ştim care [illegible] cu privire la legăminte. Cartea lui, *Glad Tidings*, a fost bazată pe [illegible] care le-a scris soţia sa la Conferinţa din 1888.[12*] De asemenea, a publicat opiniile atât în *Bible Readings*, cât şi în *Senior Sabbath School Quarterly*, la începutul anului 1889, şi a vorbit pe larg despre legăminte la institutul pastoral din 1890, care, în conformitate cu Dan Jones, a fost „asemănător celor prezentate la Minneapolis".[13]

Ellen White a notat că, în timpul primăverii din 1889, a participat la adunarea „în care fratele A.T. Jones a prezentat subiectul celor două legăminte". Este clar că unii fraţi nu erau de acord cu concepţia lui Jones, deoarece ea adaugă: „Nu am fost mulţumită de spiritul pe care l-a manifestat fratele Underwood. El părea să pună întrebări, dar nu pentru a obţine lumină, ci pentru a aduce confuzie şi încurcături prin întrebări pe care nu le credea nici el însuşi".[14] **[321]**

R.C. Porter

De asemenea, nu suntem lăsaţi cu nicio îndoială în legătură cu poziţia lui G.I. Butler, Uriah Smith, R.C. Porter şi Dan Jones cu privire la legăminte. Toţi aceşti oameni erau în dezacord cu Jones şi Waggoner în anumite puncte şi făceau cunoscut acest lucru în mod public.[15] Smith scrisese două serii de articole despre legăminte în 1887; una în *Review* şi cealaltă în *Bible Echo*.[16] Smith de asemenea a publicat cartea *The Two Covenants* în aceeaşi perioadă.[17] Atât Porter, cât şi Smith ţineau cuvântări la institutul pastoral din 1890, iar acestea au fost scrise şi există în zilele noastre. Dan Jones de asemenea a avut mult de spus despre legăminte, în corespondenţa lui din prima parte a anului 1890.[18*]

Totuşi, care a fost motivul atâtor controverse? Care au fost deosebirile de opinie susţinute în legătură cu acest subiect? Aşa cum am menţionat înainte, Jones şi Waggoner învăţau că legea din Galateni avea legătură cu legămintele care, la rândul lor, erau o parte intrinsecă a doctrinei îndreptăţirii prin credinţă. Cei care se opuneau lui Jones şi Waggoner nu considerau că era o legătură prea mare între legăminte şi îndreptăţirea prin credinţă. Cu toţii pretindeau a crede în îndreptăţirea prin credinţă. Credeau că Jones şi Waggoner exagerau punând „o doctrină mult la margine pentru a-şi promova ideile cu privire la legea din Galateni şi subiectul legămintelor.[19]

Puncte de acord reciproc

Mai întâi, este important să stabilim ce au fost punctele de acord reciproc. Ambele partide credeau că omul trebuia să păzească toate poruncile lui Dumnezeu, inclusiv Sabatul zilei a şaptea şi că termenii ambelor legăminte cereau acest lucru. Problema era legată mai mult de *modul în care* omul urma să păzească poruncile. Ambele partide erau de acord că Dumnezeu făcuse cu Avraam un legământ care definea termenii mântuirii până la sfârşitul timpului. Ambele înţelegeau că legămintele fuseseră făcute cu Israel, şi nu cu neamurile. Niciuna dintre partide nu declara că Dumnezeu făcuse o greşeală în vreunul dintre legăminte. Ambele credeau că Dumnezeu dorea să aibă un popor care Îl va reprezenta corect **[322]** pe acest pământ şi care va fi baza pentru evanghelizarea tuturor naţiunilor. Aşa spunea Waggoner: „Dar oare va fi vreodată pe pământ un popor care va atinge acea desăvârşire a caracterului? Într-adevăr, va fi…. Când va veni Domnul, va exista un grup care va fi găsit

'desăvârşit în El'…. Solia îngerului al treilea este aceea care va săvârşi această lucrare în inima oamenilor şi pentru a pregăti un astfel de grup".[20]

Deşi, în conformitate cu declaraţiile ambelor partide, se poate spune că a fost un acord reciproc asupra acestor puncte, oponenţii lui Jones şi Waggoner întrebau adesea dacă ei credeau cu adevărat ce predicau şi dacă doctrina lor nu submina, de fapt, tocmai poziţiile pe care pretindeau că le susţin. Mulţi dintre fraţi considerau că Jones şi Waggoner prezentau doctrine care conduceau la aceleaşi concluzii la care ajungeau dispensaţionaliştii – Cele Zece Porunci fuseseră desfiinţate şi, ca urmare, duminica era ziua cea nouă de închinare. Pe de altă parte, Jones şi Waggoner au sugerat că fraţii nu îşi bazaseră propria doctrina pe o exegeză biblică temeinică, ci pe un raţionament alcătuit numai pentru a contracara poziţia adoptată de dispensaţionalişti. Când citim remarcile introductive ale lui Uriah Smith în lucrarea sa, *The Two Covenants*, este clar că aceasta a fost în realitate situaţia:

> „Subiectul legămintelor devine o temă deosebit de interesantă pentru adventiştii de ziua a şaptea din acest timp, deoarece tocmai acum este considerat un punct preferat de atac pentru cei care se împotrivesc doctrinei sfinţirii Celor Zece Porunci şi obligaţiei de a păzi Sabatul. Ea a început. În efortul lor inutil de a-l răsturna, după ce au epuizat toate surse de împotrivire teoretică faţă de Sabat, ei declară acum că găsesc în doctrina legămintelor dovezi concludente că Cele Zece Porunci au fost înlocuite de ceva mai bun…. Pe scurt, ei spun astfel: Cele Zece Porunci au constituit primul sau vechiul legământ. Dar legământul a declarat a fost greşit şi a fost desfiinţat."[21]

Galateni 3,19 a fost citat de dispensaţionalişti pentru a dovedi că Cele Zece Porunci au fost adăugate pe Muntele Sinai şi au fost obligatorii numai până când a venit Hristos (sămânţa): „Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină 'Sămânţa', căreia îi fusese făcută făgăduinţa; şi a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor". Apoi este citat Galateni 3,24 ca dovadă finală care afirmă că poruncile nu mai erau obligatorii de la moartea lui Hristos: „Astfel, **[323]** Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiţi neprihăniţi prin credinţă". Se afirma că creştinii erau acum îndreptăţiţi prin credinţă, şi nu prin lege.

Concepţia veche

Ca răspuns la astfel de învăţături, adventiştii, aflaţi sub conducerea lui Uriah Smith, G.I. Butler şi alţii, susţineau o concepţie cu privire la legăminte, despre care considerau că răspundea la toate obiecţiunile din partea lumii creştine.[22*] Smith susţinea că, în realitate, era un singur plan, doar un legământ pe care Dumnezeu îl făcuse cu Avraam şi care se desfăşura în două etape, vechiul şi noul legământ. „Pentru a împlini făgăduinţa făcută lui Avraam, au fost necesare două etape, două dispensaţiuni, iar El comunica aceeaşi idee în fiecare dintre acestea”.[23*] Prima etapă sau dispensaţiune a fost aceea a vechiului legământ, când Dumnezeu a făcut un legământ cu Israel la Muntele Sinai. Acolo, poporul a făgăduit că va păzi Cele Zece Porunci şi orice altceva cerea Domnul: „Prin propriile cuvinte, ei au semnat în alb tot ce urma să le dea Domnul, iar Domnul putea să completeze tot ce dorea şi orice ar fi completat avea să facă parte din legământul cu care ei fuseseră de acord”. Ca urmare, Dumnezeu a instituit legea ceremonială şi serviciul din sanctuar „pentru ca nelegiuirea să abundă”. Aceasta a fost singura lege la care se făcea referire în Galateni, îndrumându-l care conducea la Hristos, însăşi esenţa şi miezul vechiului legământ.

Uriah Smith a definit termenul „legământ”, citând din dicţionarul Webster, care declara că un legământ era „un acord sau proc între două sau mai multe persoane sau părţi, în scris şi sub sigiliu, pentru a face sau pentru a se abţine de la un anumit lucru; un contract; o înţelegere’”. Astfel, vechiul legământ făcut la Sinai era un acord reciproc încheiat între Dumnezeu şi Israel, pe baza unor făgăduinţe reciproce. Poporul a spus: Vom păzi Legea lui Dumnezeu [atât morală, cât şi ceremonială]. Dumnezeu a zis: Ca urmare, vă voi face o împărăţie de preoţi. Aceasta a fost legământul sau acordul reciproc dintre ei”. A doua definiţie dată de Smith termenului legământ – „o scriere care conţinea termenii acordului dintre două părţi” – a fost folosită pentru a explica motivul pentru care Cele Zece Porunci sunt numite legământ; „ele au fost pur şi simplu baza acelui acord”, dar nu legământul propriu-zis.[25*] **[324]**

Uriah Smith a înţeles că erau „trei lucruri pe care Dumnezeu urma să le îndeplinească atunci când a făcut acest [vechi] legământ”. Mai întâi, urma „să împlinească partea care era conţinută la data aceea în făgăduinţa făcută lui Avraam”. Adică, făgăduinţa făcută lui Avraam a fost că „sământa lui literală”, copiii lui Israel, avea să ocupe Canaanul. În al doilea rând, Dumnezeu urma să aibă „un popor sfânt prin care să-Şi poată face cunoscut Numele”. În al treilea rând, poporul urma să fie apărat „de naţiunile din jurul lui” printr-un „sistem de ceremonii şi prin acel sistem de închinare care îi aducea laolaltă într-un singur loc” şi, astfel, „când urma să vină sământa, Hristos, genealogia Lui avea

să fie cunoscută fără niciun spirit de îndoială, ca venind din mijlocul iudeilor, până la Avraam". Smith susţinea că făgăduinţele făcute lui Avraam, care aparţineau de prima etapă, aşa cum o numea Smith, au fost „asigurate prin [vechiul] legământ", când „Israel a fost pus în posesia ţării, în conformitate cu făgăduinţa lui Dumnezeu".[26]

Uriah Smith a susţinut că greşeala din vechiul legământ nu Îi aparţinea lui Dumnezeu sau în mod necesar oamenilor, ci se afla în făgăduinţe, deoarece acelea „au fost cele mai bune făgăduinţe pe care Dumnezeu a putut să le facă la data respectivă". Problema a fost că vechiul legământ „nu era în stare să ducă întreaga situaţie până la împlinirea finală", deoarece „nu a avut jertfele corecte, ci sângele animalelor". Astfel, când Hristos a venit pe pământ, vechiul legământ al legilor ceremoniale a fost desfiinţat, iar în locul lui a fost instituit noul legământ, prin jertfa lui Hristos, care era sămânţa ce trebuia să vină. Noul legământ a completat lipsa vechiului, oferind o jertfă care putea să înlăture păcatul. Smith a explicat alegoria lui Pavel din Galateni capitolul 4, sugerând că vechiul legământ „a dus la robie" numai când iudeii au dorit să continue practicarea circumciziunii şi [illegible] legi ceremoniale. Pentru că „nu au crezut în Hristos…, iudeii, sămânţa literală, au corespuns lui Ismael, iar Hristos, adevărata sămânţă, i-a corespuns lui Isaac".[27]

De fapt, majoritatea explicaţiilor lui Smith au avut un singur scop, şi anume de a convinge lumea creştină că vechiul legământ a fost legea ceremonială – singura lege despre care vorbea Pavel către Galateni – şi că Cele Zece Porunci încă erau obligatorii, inclusiv Sabatul.[28]

Concepţia lui Jones şi Waggoner

Prin contrast, modul în care Jones şi Waggoner înţelegeau cele două legăminte nu se baza pe opinii [illegible] încercare de a combate acuzaţiile false venite din partea lumii creştine – şi anume că Cele Zece Porunci au fost desfiinţate – ci mai degrabă pe o înţelegere a Evangheliei veşnice care străbătea întreaga Biblie. Ei nu înţelegeau cele două legăminte ca reprezentând două dispensaţiuni sau două perioade – Vechiul şi Noul Testament, ci *mai degrabă ca reprezentând starea inimii*, indiferent de perioada în care trăise o persoană. Omul poate astăzi să se afle sub vechiul legământ la fel cum au fost oamenii de la Muntele Sinai. Waggoner a crezut că al doilea sau noul legământ „a existat înainte de legământul făcut la Sinai" şi că, de fapt, „al doilea legământ a existat sub toate aspectele cu mult timp înainte de primul [sau vechiul] legământ, încă din zilele lui Adam". În vremea aceea a fost „dezvoltat Planul de Mântuire".[28*]

Legământul şi făgăduinţa făcută lui Avraam erau unul şi acelaşi lucru. Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam şi tuturor popoarelor prin el („tuturor familiilor pământului) că le va da întregul pământ, înnoit, după ce îi va elibera de blestem. Această făgăduinţă cuprindea viaţa veşnică şi faptul de a-i face neprihăniţi pe toţi cei care credeau, deoarece pentru a moşteni ţara era necesar ca omul să fie neprihănit. Acest legământ veşnic „a fost confirmat de Dumnezeu în Hristos, Galateni 3,17… printr-un jurământ adăugat făgăduinţei. Aceste «două lucruri neschimbătoare, pentru că Dumnezeu nu putea să mintă», au făcut ca jertfa lui Hristos să fie la fel de eficace în zilele lui Avraam şi Moise precum este acum". Dumnezeu S-a pus pe Sine Însuşi şi propria existenţă ca garanţie pentru mântuirea noastră în Isus Hristos; viaţa Sa pentru viaţa noastră.[29]

Spre deosebire de Smith şi Butler, care defineau cuvântul „legământ" folosind doar dicţionarul Webster, Waggoner considera că „niciuna din definiţiile aflate în Webster nu era suficient de amplă pentru a cuprinde toate semnificaţiile cuvântului în Biblie… Aceasta este doar încă un exemplu al imposibilităţii unei comparaţii exacte între lucrurile divine şi cele omeneşti". „Punctul principal este acela de a înţelege exact semnificaţia cuvântului în fiecare dintre locurile în care apare, iar Scripturile însele ne ajută să facem acest lucru cu uşurinţă". În urmare, Jones şi Waggoner îi îngăduiau Bibliei să îşi definească propriii [illegible]eni. **[326]**

De exemplu, în Geneza 9,6-16, cuvântul 'legământ' este folosit cu referire la o făgăduinţă a lui Dumnezeu [făcută fie [illegible]mal de pe pământ], făcută fără nicio condiţie [illegible] au implicită".

În acelaşi fel, „[illegible] cel veşnic" [illegible] cu Avraam nu a fost un *contract*, în sensul în [illegible] părţi fac o înţelegere reciprocă – a fost făgăduinţa lui Dumnezeu [illegible]m şi [illegible] lui Avraam prin credinţă. Avraam L-a crezut pe Dumn[illegible] şi s-a socotit ca neprihănire. Avraam a oferit mai mult decât un consimţământ intelectual. El a preţuit făgăduinţele lui Dumnezeu şi, în acest sens, *a păzit* legământul cu Dumnezeu, devenind astfel tatăl tuturor celor ce cred (Romani 4,11). „Noul legământ", sau „al doilea legământ", a fost în realitate *acelaşi* legământ pe care Dumnezeu îl făcuse deja cu Avraam. A fost numit astfel, numai pentru că a fost al doilea legământ făcut cu Israel ca naţiune şi a fost nou pentru ei, spre deosebire de vechiul legământ. „Nu există nicio binecuvântare care poate fi obţinută în virtutea celui de-al doilea legământ şi care să nu-i fi fost făgăduită şi lui Avraam. Iar noi, cei cu care este făcut al doilea legământ, putem să împărtăşim moştenirea făgăduită numai celor ce sunt copii ai lui Avraam (Galateni 3,29); toţi cei care au credinţă sunt copii ai lui Avraam".[31]

Dar ce putem spune despre primul legământ? De ce a intrat Dumnezeu într-un legământ cu Israel, diferit de legământul făcut cu Avraam? Waggoner a explicat că, în conformitate cu Exod 6,2-8, Dumnezeu a propus să elibereze poporul Israel din robia egipteană, ca împlinire a legământului făcut cu Avraam. Când i-a adus la poalele Muntelui Sinai, El le-a amintit ce făcuse cu egiptenii şi cum îi purtase pe aripi de vultur. Dumnezeu a dorit ca poporul să intre în acelaşi legământ al credinţei, pe care îl făcuse cu Avraam, dar poporul nu a avut încredere în El la Marea Roşie, nici când a primit mana şi nici la apele de la Meriba (Psalmul 106). Aşadar, la Muntele Sinai, Domnul i-a pus din nou la încercare, referindu-se la legământul făcut cu Avraam cu mult timp în urmă, şi i-a îndemnat să-l păzească, asigurându-i cu privire la rezultate. Legământul cu Avraam a fost un legământ al *credinţei*, iar ei puteau să-l păzească pur şi simplu prin *păstrarea credinţei*. Dumnezeu nu le-a cerut să intre într-un alt legământ cu El, ci doar să accepte legământul Său de pace. Răspunsul potrivit din partea poporului", a scris Waggoner, „ar fi trebuit să fie «Amin, aşa să fie, Doamne, facă-se după voia Ta»". În loc ca poporul să răspundă prin **[327]** a face el însuşi o făgăduinţă: „Vom face tot ce a spus Domnul»" (Exod 19,8).[32*] Nu este de mirare că Dumnezeu a răspuns cu o mare dorinţă în inimă: „O! de ar rămâne ei cu aceeaşi inimă ca să Mă teamă de Mine şi să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiţi pe vecie, ei şi copiii lor!" (Deuteronomul 5,29).

Waggoner a subliniat de câteva ori că „în primul legământ, oamenii au făgăduit că vor păzi toate poruncile lui Dumnezeu pentru a fi vrednici de un loc în împărăţia Sa. Aceasta a fost o făgăduinţă de la oameni care singuri neprihăniţi, deoarece Dumnezeu nu a făgăduit că îi va aju[illegible]. Primul legământ a fost pur şi simplu următorul [illegible] din partea oamenilor că vor păzi legea Sa sfântă şi o declaraţie din partea lui Dumnezeu cu privire la rezultatele care vor urma ascultării de El". [illegible] făgăduinţa primului legământ au fost în realitate în întregime din partea oamenilor. Primul legământ a fost o făgăduinţă din partea oamenilor care au spus că *se vor face singuri* sfinţi. Totuşi, ei nu au putut să facă acest lucru".[34*] Oamenii şi-au asumat responsabilitatea de a săvârşi lucrările lui Dumnezeu, dovedind o lipsă de preţuire a măreţiei şi sfinţeniei Sale. Oamenii încearcă să-şi întemeieze propria neprihănire şi refuză să se supună neprihănirii lui Dumnezeu, numai când nu cunosc neprihănirea lui Dumnezeu. Făgăduinţele lor sunt lipsite de valoare, deoarece ei nu au puterea de a le împlini, şi totuşi Israel a repetat făgăduinţa de două ori (Exod 24,3.7).

Ca rezultat al necredinţei lui Israel, Domnul a urmat un plan alternativ şi S-a coborât la nivelul poporului. El a coborât pe Muntele Sinai în mijlocul focului, fulgerelor şi al cutremurului, determinându-i pe oameni să tremure, când a rostit cuvintele Celor Zece Porunci, dar nu făcuse niciunul din aceste

lucruri cu Avraam, în inima căruia scrisese aceleaşi zece porunci. Deşi legea morală „fusese cunoscută încă de la Creaţiune", Waggoner a văzut-o ca fiind legea „adăugată" şi „îndrumătorul" care trebuia să ne conducă la Hristos, aşa cum spunea în Galateni 3,19.24.[35*]

Waggoner a recunoscut că „legea lui Dumnezeu – denumită legământul Său – a fost temeiul [vechiului] legământ între El şi Israel". Totuşi, Waggoner a spus cu claritate că Cele Zece Porunci erau „antedatate", sau erau deja existente înainte de a fi rostite pe Sinai şi, ca urmare, erau „întru totul deosebite de tranzacţia de la Horeb". **[328]** Deşi rezultatul dorit al ambelor legăminte a fost acelaşi - păzirea poruncilor lui Dumnezeu - acest lucru nu putea să aibă loc, deoarece legământul era bazat pe făgăduinţele omului. În consecinţă, scopul Celor Zece Porunci a fost acela de a îndrepta „mintea oamenilor spre legământul avraamic, care a fost confirmat de Dumnezeu în Hristos". Acesta a fost scopul legii întotdeauna: „Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea păcătoşilor, atât acum, cât şi în zilele lui Moise, este: Legea a fost dată în mod insistent omului pentru a produce convingerea de păcat şi, astfel, pentru a-l determina pe cel păcătos să caute libertatea… care i-a fost oferită cu mult timp în urmă, dar cel păcătos nu a vrut să asculte oferta… şi să caute să trăiască o viaţă neprihănită prin credinţa în Hristos".[36]

Spre deosebire de Smith şi Butler, care susţineau că legea ceremonială *era* vechiul legământ, Waggoner credea că „«rânduielile serviciilor divine» nu făceau parte primului legământ. Dacă ar fi făcut parte, ar fi trebuit să fie menţionate în acel legământ, dar nu au fost. Ele aveau legătură cu el, dar nu au făcut parte din el. Ele erau doar şi simple [illegible] prin care oamenii recunoşteau dreptatea [illegible] lor la moarte pentru călcarea legii pe care făgăduiseră să o păzească, şi credinţa lor în Mijlocitorul noului legământ".[37]

Waggoner considera că [illegible] părea „să implice că, înainte de Prima Venire, oamenii se apropiau de Dumnezeu prin intermediul legii ceremoniale, iar după aceea s-au apropiat de El prin Mesia". Waggoner răspundea la ideea lui Butler care spusese că „în aşa-zisa dispensaţiune iudaică, iertarea păcatelor a fost doar *figurativă*…, nu a fost nicio iertare reală până la Hristos, când a fost oferită adevărata Jertfă". Butler de asemenea formulase prevederi cu privire la Hristos, care se refereau în exclusivitate la iudeii aflaţi sub legea ceremonială.[38*]

Pe de altă parte, Waggoner credea că „toate nelegiuirile săvârşite sub acel legământ, care erau iertate, erau iertate în virtutea celui de-al doilea legământ, al cărui mijlocitor este Hristos. Chiar dacă sângele lui Hristos nu a fost vărsat decât cu sute de ani după ce a fost făcut primul legământ, păcatele au fost iertate ori de câte ori au fost mărturisite", pe baza „legământului

avraamic pe care Dumnezeu l-a confirmat în Hristos", care fusese înjunghiat încă de la întemeierea lumii. „Dacă primul legământ ar fi conţinut iertarea şi făgăduinţa ajutorului divin, nu ar fost nevoie de niciun alt legământ".[39] **[329]**

De asemenea, Waggoner a protestat împotriva exclusivismului concepţiei lui Butler: „[Hristos] nu îi mântuieşte pe cei care nu erau incluşi în condiţia pusă de El. Având în vedere că numai iudeii erau supuşi legii ceremoniale, teoria voastră ar însemna că El a venit să-i mântuiască numai pe iudei. Eu mă bucur că interpretarea corespunzătoare nu ne obligă să limităm Planul de Mântuire în acest fel. Hristos a murit pentru toţi oamenii; toţi oamenii s-au aflat sub condamnarea Legii lui Dumnezeu, iar ca urmare El a fost pus sub condamnarea ei. Prin harul lui Dumnezeu, El a gustat moartea pentru toţi oamenii [Evrei 2,9]".[40]

Waggoner nu a crezut, asemenea lui Smith, că vechiul legământ a fost greşit din cauză că făgăduinţele se refereau la *sistemul ceremonial*, ci din cauză că făgăduinţele acelui legământ au fost făcute de oameni. Israel nu preţuise suficient legământul cel veşnic pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam, iar în ciuda a tot ce făcuse Dumnezeu pentru israeliţi, ei s-au încumetat să-şi asume responsabilitatea propriei [illegible]. În felul acesta, ei au intrat într-un legământ care „ducea la [illegible] despre care vorbeşte alegoria cu privire la Sara şi Agar din Galateni [illegible] între vechiul legământ care includea pedepse cu moartea şi noul legământ care includea Duhul de [illegible] .... Noi nu suntem îndrumaţi spre Muntele Sinai, pentru a ne [illegible] în lege în vederea neprihănirii, deoarece aceasta conţine pentru noi [illegible] blesteme, nici spre vechiul legământ, care [illegible] deapsa cu moartea, spre Muntele Sion, unde putem găsi legea [illegible] viaţă în [illegible]sus, mijlocitorul noului legământ, şi putem găsi [illegible] „nespus mai mult decât tot ce putem cere sau gândi".[41*]

În cele din urmă, spre [illegible] şi Butler – care au crezut că făgăduinţele făcute lui Avraam şi „seminţei" lui, menţionate în Geneza 15 şi 17, au fost împlinite în dispensaţiunea vechiului legământ, prin faptul că Israel a intrat în posesia Canaanului, Waggoner a crezut că făgăduinţa nepieritoare făcută lui Avraam a fost cu privire la pământul cel nou. Făgăduinţa nu va fi împlinită pe deplin până când sămânţa ei, care a fost Hristos, nu va intra în posesia moştenirii făgăduite, la A Doua Venire. Galateni 3,19 spune: „Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină «Sămânţa», căreia îi fusese făcută făgăduinţa; şi a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor". Părerea lui Waggoner a fost că „la venirea la care se face referire, sămânţa va primi moştenirea făgăduită.... Hristos nu a primit-o, deoarece noi suntem **[330]** împreună moştenitori cu El, iar când o va primi, Avraam şi toţi cei care sunt copiii săi prin credinţă o vor

primi şi ei…. În acest verset 19 nu sunt multe făgăduinţe la care se face referire, ci doar una singură, moştenirea, iar acea moştenire făgăduită va fi primită la cea de a doua venire a lui Hristos, şi nu înainte”.[42*]

Când comparăm aceste două concepţii despre legăminte, nu este greu să înţelegem cât de uşor putea să apară tensiunea. Institutul pastoral a devenit următorul teren de luptă unde lumina avansată s-a întâlnit cu întunericul tradiţiei şi necredinţei.

NOTE FINALE CAPITOLUL 12

1. Ellen G. White, „The Need of Complete Consecration”, *Review and Herald*, 21 ianuarie, 1890, p.33.

2. Ellen G. White, „The Lord Must be Our Light”, *Review and Herald*, 28 ianuarie,1890, p.49.

3. Ellen G White, „The Relation of Christ to the Law is not Understood”, *Review and Herald*, 4 februarie, 1890, p.65,66.

4. Ellen G. White, „The Danger of Talking Doubt”, *Review and Herald*, 11 februarie, 1890, p.81.

5. Ellen G. White, „Need of Earnestness in the Cause of God”, *Review and Herald*, 25 februarie, 1890, p.113,114.

6. Robert Van Ornam, *The Doctrine of the Everlasting Covenant in the Writings of Ellet J. Waggoner*, (Graduate Thesis, Loma Linda University, 1985), p.12,38.

7. Arthur L. White, *The Lonely Years*, p.454.

8. „Third Day's Proceedi[illegible] *General Conference Daily Bulletin*, 21 octombrie, 1888, în *Manuscripts and M[illegible]* p.361.

9. William C. Wh[illegible] at the Minneapolis Meetings 1888”, 15 octombrie, 1888, în *Ma[illegible] and Memories*, p.424.

10. „Sabbath D[illegible]res”, St. Paul Pioneer Press, [illegible] octombrie, 1888, p.6, în *Manuscripts and Mem[illegible]* p.582.

11. R.T. Nash, [illegible] a Witness Account”, p.2, în *[illegible]scripts and Memories*, p.352.

12. Jessie F. Mos[illegible] către L.E. Fro[illegible]e, 1930; aflat în LeRoy E. Froom, *Movement of [illegible]*, 200-201, 243, 250. Vezi, de asemenea, Capitolul 4, nota de final 4.

13. Dan T. Jones că[illegible] (colecţie de scrisori, p.910). Vezi, de asemenea, Timotei Cros[illegible]d the Law in Galatians: A Study in the Dynamics of Present Truth”, manuscris nepublicat; în Document file, 61a, Ellen G. White Estate, Silver Spring, MD.; Clinton Wahlen, „What Did E.J. Waggoner Say at Minneapolis?” *Adventist Heritage*, Winter 1988, p.22-37.

14. Ellen G. White, Manuscrisul 19, „Diary Entries”, 5 martie, 1889, în *1888 Materials*, p.272.

15. Uriah Smith către Ellen G. White, 17 februarie, 1890; Uriah Smith către L.F. Trubey, 11 februarie, 1902, în *Manuscripts and Memories*, p.154, 312.

16. Uriah Smith, „God's Covenants with Men”, *Review and Herald*, 13, 20, 27 septembrie, 11, 25 octombrie, 1, 20 noiembrie, 1887, p.584, 600-601, 617-618, 632-633, 664-665, 680; „The Two Covenants”, *Bible Echo and Signs of the Times*, noiembrie, decembrie, 1887, p.162-163, 178-179, ianuarie, februarie, martie, 1888, p.2-3, 22, 34-35.

17. Uriah Smith, *The Two Covenants* (Battle Creek, MI: Review and Herald, n.d.).

18. „Remarks of Eld. R.C. Porter at the Ministers' Bible School", 24 februarie, 1890, şi „Remarks of Eld. Uriah Smith, Bible School", 19 februarie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea. Comentariile lui Dan Jones vor fi prezentate pe parcursul acestui capitol.

19. E.J. Waggoner, *The Gospel in Galatians*, p.70; şi A.T. Jones către C.E. Holmes, 12 mai, 1921, în *Manuscripts and Memories*, p.65,327.

20. E.J. Waggoner, „Truth and its Importance", *Signs of the Times*, 28 decembrie, 1888, p.790.

21. Uriah Smith, *The Two Covenants*, p.3.

22. Cu toate acestea, este destul de ciudat că Waggoner „i-a acuzat" pe bună dreptate pe „conducătorii de la Conferinţa Generală, pentru că susţineau [în mod implicit] concepţia lui [D.M.] Canright cu privire la legăminte" Canright se despărţise recent de biserică, şi „nu mai credea că Cele Zece Porunci erau obligatorii pentru creştini. El renunţase la Lege, Sabat, solii, sanctuar, poziţia noastră cu privire la Statele Unite în profeţie, mărturii, reform[illegible] anduiala actului umilinţei, şi nu credea că papalitatea schimbase Sab[illegible]. Vezi A.T. Jones către G.I. Butler, 13 februarie, 1890. Vezi, de asemenea, Arthur [illegible] *The Lone Years*, p.360).

23. R.C. Porter e[illegible]ord cu S.[illegible] Într-o predică despre legăminte, el a declarat de cel puţin z[illegible] că legământul avraamic [illegible]prinde atât vechiul, cât şi noul legământ: „Legă[illegible] avraamic este legământu[illegible]veşnic, iar cele două legăminte sunt doar [illegible]cele de împlinire a acelui [illegible]veacuri diferite". De asemenea, el credea că [illegible]ământ a împlinit [illegible]e făcute lui Avraam, prin sămânţa lui literală [illegible]ara Canaanului [illegible] legământ urma a fi împlinit într-un sens s[illegible]naanul ceresc [illegible]mânţa literală, Hristos (Remarcile lui R.C. Porter [illegible]ică a pastorilor, 24 februarie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adv[illegible]ua a Şaptea.

24. „Remarks of Eld. [illegible], 19 februarie, 1890, p.5,10, arhivele Conferinţei Generale a Adven[illegible]ua a Şaptea.

25. Uriah Smith, *The Two Covenants*, p.5-9. Această explicaţie oferită de Smith nu a reuşit să contrazică afirmaţia că Cele Zece Porunci constituiau vechiul legământ şi fuseseră anulate la cruce.

26. „Remarks of Eld. Uriah Smith, Bible School", 19 februarie, 1890, p.15,16, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

27. *Ibid.*,p.16,22.

28. E.J. Waggoner, „The Two Covenants", *Bible Readings for the Home Circle* (Battle Creek, ML: Review and Herald Pub. Co., 1889), p.316. A.T. Jones era pe deplin de acord cu Waggoner asupra legămintelor, dar majoritatea articolelor lui legate de acest subiect, existente în prezent, au fost scrise după institutul pastoral din 1890. Deşi Jones nu este citat în această secţiune a capitolului, vom face referiri la locurile în care a exprimat idei similare ideilor lui Waggoner. Când a fost editor al *Review and Herald* (1897-1901), el a scris o serie săptămânală de articole despre Epistola către

Galateni, pe o durată de şaisprezece luni, din iulie, 1899, până în noiembrie, 1900. În această serie, cele mai interesante sunt articolele lui Jones cu privire la Galateni 4, intitulate „The Two Covenants”, publicate pe parcursul a 9 săptămâni, din 29 mai, până în 31 iulie, 1900. Întreaga serie a fost compilată şi este disponibilă sub formă de carte („Studies in Galatians, by A. . Jones” [Payson, AZ: Leaves-of-Autumn Books, retipărită 1999]). Articolele pot fi găsite şi pe Ellen G. White Writings Comprehensive Research Edition CD (2008), care poate fi obţinut la oricare centru de carte adventist sau de la White Estate.

29. E.J. Waggoner, *Sabbath-School Lessons on the Letter to the Hebrews, for Senior Classes January 4 to March 29, 1890*, (Oakland, Calif.: Pacific Press Pub. Co., 1889), p.26; de asemenea, „Lesson 20 – Hebrews 9:8-14 (Sabbath, February 15)”, *Review and Herald*, 4 februarie, 1890, p.78.

30. E.J. Waggoner, *Sabbath-School Lessons on the Letter to the Hebrews*, p.8-9; de asemenea, „Lesson 15 – Hebrews 8:2-6 (Sabbath, January 11)”, *Review and Herald*, 7 ianuarie, 1890, p.14. Ediţia din 1888 a *Bible Readings* prezintă concepţia lui Smith şi Butler cu privire la vechiul legământ, folosind Dicţionarul Webster pentru a defini termenul. Când a editat ediţia din 1889 a *Bible Readings*, Waggoner nu a înlăturat definiţia din Webster, ci a explicat-o în notele şi referinţele sale, arătând că el îşi întemeia interpretarea [illegible] şi nu pe Webster. Când a rescris studiile Şcolii de Sabat din 1889, Waggoner a păstrat din nou în lecţii cele două definiţii principale din Webster, dar a spus cu claritate că niciuna dintre definiţii nu era suficient de amplă pentru a cuprinde toate sensurile în care era folosit cuvântul în diferite locuri din Biblie. În propriile articole, Waggoner nu a folosit niciodată Webster pentru a defini cuvântul „legământ”. El a preferat să exprimat gânduri similare despre legăminte în articolul său „Through the Rainbow and the Morning – II”, *The Medical Missionary*, 16 septembrie, 1892, p.747.

31. E.J. Waggoner, *Sabbath-School Lessons on the Letter to the Hebrews*, p.20; de asemenea, „Lesson 18 – Hebrews 8:6-13 (Sabbath, February 1)”, *Review and Herald*, 21 ianuarie, 1890, p.45.

32. E.J. Waggoner, „The Promise [illegible]. The Covenant of Promise”, *Present Truth*, 10 decembrie, 1896, p.789. A.T. Jones a scris despre acest subiect în articolul său „Studies in Galatians. The Two Covenants. Gal. 4:21-24”, *Review and Herald*, 10 iulie, 1900, p.441.

33. E.J. Waggoner, „The Two Covenants”, *Bible Readings for the Home Circle* (1889), p.314. A.T. Jones a exprimat gânduri similare în articolul său, „Studies in Galatians. The Two Covenants. Gal. 4:21-24,28”, *Review and Herald*, 24 iulie, 1900, p.472.

34. E.J. Waggoner, *Sabbath-School Lessons on the Letter to the Hebrews*, p.9,11; de asemenea, „Lesson 15 – Hebrews 8:2-6 (Sabbath, January 11)”, şi „Lesson 16 - Hebrews 8:8-13 (Sabbath, January 18)”, *Review and Herald*, 7 ianuarie, 1890, p.14. A.T. Jones a exprimat gânduri similare în articolul său „Catholicism v. Christianity”, *The Bible Echo*, 24 iunie, 1895, p.195.

35. E.J. Waggoner, *The Gospel in the Book of Galatians*, p.24-26, 43-48. A.T. Jones a exprimat gânduri similare în articolele sale, „Studies in Galatians. Gal. 3:24,25”, *Review and Herald*, 17 aprilie,1900, p.249; şi „Studies in Galatians. Gal. 3:24-26”, *Review and Herald*, 24 aprilie, 1900, p.265-266.

36. E.J. Waggoner, *Sabbath-School Lessons on the Letter to the Hebrews*, p.9,26,24; de asemenea, „Lesson 15 – Hebrews 8:2-6 (Sabbath, January 11)”, *Review and Herald*, 7 ianuarie, 1890, p.14; şi „Lesson 20 – Hebrews 9:8-14 (Sabbath, February 15)”, *Review and Herald*, 4 februarie, 1890, p.78; şi „Lesson 19 – Hebrews 9:1-7 (Sabbath, February 8)”, *Review and Herald*, 28 ianuarie, 1890, p.61.

37. E.J. Waggoner, *Sabbath-School Lessons on the Letter to the Hebrews*, p.23-24; de asemenea, „Lesson 19 – Hebrews 9:1-7 (Sabbath, February 8)”, *Review and Herald*, 28 ianuarie,1890, p.61.

38. E.J. Waggoner, *The Gospel in the Book of Galatians*, p.12,29. Vezi, de asemenea, G.I. Butler, *The Law in Galatians*, p.44. A.T. Jones a exprimat preocupări similare cu privire la ideea unor dispensaţiuni diferite, în articolul său, „‘Jewish’ and ‘Christian’”, *American Sentinel*, 23 ianuarie, 1896, p.27.

39. E.J. Waggoner, *Sabbath-School Lessons on the Letter to the Hebrews*, p.25-26,12,63; de asemenea, „Lesson 20 – Hebrews 9:8-14 (Sabbath, February 15)”, *Review and Herald*, 4 februarie, 1890, p.78; şi „Lesson 16 – Hebrews 8:8-13 (Sabbath, January 18)”, *Review and Herald*, [illegible] ianuarie, 1890, p.[illegible].

40. E.J. Waggoner, *The Gospel in the Book of Galatians*, p.63.

41. E.J. Waggoner, *Sabbath-School Lessons on the Letter to the Hebrews, for Senior Classes Aprilie 5 to June 28, 1890*, (Oakland, Calif.: Pacific Press Pub. Co., 1890), p.3; de asemenea, „Lesson 13 – Hebrews 12:18-39 (Sabbath, June 21)”, *Review and Herald*, 10 iunie, 1890, p.[illegible]. A.T. Jones a exprimat [illegible] similare cu privire la Galateni 4, în articolele s[illegible] „Spiritual Egypt – N.4”, *General Conference Daily Bulletin*, 5 martie, 1897, p.27-28; şi „[illegible]”, *Review and Herald*, 27 februarie, 1898, p.76; şi „Studies in Galatians. The [illegible] Galatians. Gal. [illegible]”, *Review and Herald*, 29 mai, 1900, p.344.

42. E.J. Waggoner, *The Gospel in the Book of Galatians*, p.39. G.I. Butler a reprezentat greşit ideea lui Waggoner cu privire la acest punct, sugerând că Waggoner declarase că „«sămânţa» încă nu a venit şi nu va veni până la a doua venire a lui Hristos. Ar fi greu pentru cititor să creadă cu adevărat că un credincios în Hristos ar putea să adopte o astfel de poziţie, dacă nu am fi citit-o în publicaţia noastră îndrăgită, *Signs of the Times*, 29 iulie, 1886” (G I. Butler, *The Law in Galatians*, p.46). Waggoner a răspuns, spunând: „Dacă lucrul acesta a fost scris de către unii, ar trebui să cred că a fost o răstălmăcire intenţionată, deoarece cu siguranţă reprezintă în mod îngrozitor concepţia pe care am adoptat-o şi publicat-o…. Este adevărat că eu am susţinut şi încă susţin că venirea seminţei despre care se vorbeşte în Galateni 3,19 înseamnă a doua venire a lui Hristos, dar nu implică faptul că Hristos nu a venit deja, sau că El nu este acum sămânţa” (*The Gospel in the Book of Galatians*, p.37). A.T. Jones a exprimat aceleaşi idei cu privire la „sămânţa” din Galateni 3,19, în articolul său, „Studies in Galatians. Gal. 3:19”, *Review and Herald*, 13 martie, 1900, p.169. Se pare că poziţia lui

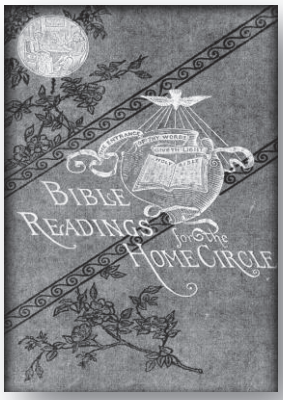
Jones şi Waggoner cu privire la „sământă”, precum şi poziţia lor cu privire la *legea* din Galateni 3,19 le poate da un răspuns valid acelor evanghelici care susţin că Cele Zece Porunci au fost desfiinţate la cruce. Evanghelicii ar trebui să înţeleagă faptul legea Celor Zece Porunci încă mai este un îndrumător care îi conduce pe oameni la Hristos, până când va veni El pentru a doua oară spre a-Şi primi moştenirea. În scrierile publicate ale lui Ellen White nu se află nicio referire la Galateni 3,19, dar G.B. Starr vorbeşte despre o experienţă pe care a avut-o cu Ellen White în timp ce lucra împreună cu ea în Australia: „I-am explicat că eu înţelegeam că legea [din Galateni 3,19] a fost rostită pe Muntele Sinai pentru a descoperi nelegiuirea şi că ‘sământa’ care se referea la Isus, moştenitorul căruia I-a fost făgăduit Noul Pământ, aşa cum este scris în versetele 16-18, iar venirea la care se face referire în versetul 19 este a doua Sa venire pentru a-Şi primi moştenirea. Ea a părut a fi de acord cu acest lucru” (G B. Starr, *Fifty years with One of God's Seers*, manuscris nepublicat, p.26-27).

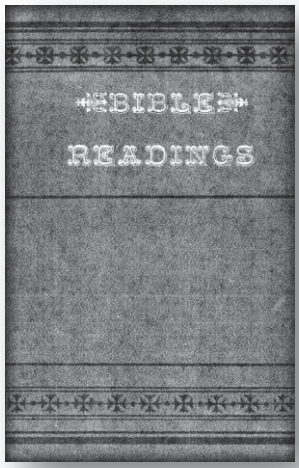
Capitolul 13

Indicatoare greșite

Responsabilitatea solemnă a celor aflaţi în poziţii de conducere

În 1884, *Review and Herald* a început să tipărească o publicaţie lunară intitulată *Bible Reading Gazette*, care conţinea studii biblice scrise de numeroşi pastori şi evanghelişti laici. La sfârşitul anului, cele doisprezece volume conţineau un total de 162 lecţii, care au fost legate sub formă de carte şi vândute de colportori pretutindeni în ţară cu un succes foarte mare. Ca [illegible] *Review* a pregătit o serie similară de studii, scrise din nou de către diferiţi autori şi vândute sub numele de *Bible Readings for the Home Circle*. În prima ei [illegible] publicată în 1888, în secţiunea intitulată [illegible] Covenants" [Cele două legăminte], douăzeci şi opt de întrebări şi răspunsuri exprimau [illegible] susţinute de [illegible], G.I. Butler şi alţii, inclusiv definiţia dată [illegible] legământ [illegible] ideea celor două dispen[illegible]

La Conferinţa Ge[illegible] 1892, Waggoner şi câţiva alţii au [illegible] pregătească noua serie intitulată „Bible Readings". Waggoner a pregătit un nou „studiu" cu privire la subiectul legămintelor şi l-a trimis la consiliul de administraţie al *Review and Herald*. Este destul de interesant că „studiul" său a fost acceptat şi inclus în noua ediţie din 1889, „fiind răspândit de zeci de mii, pretutindeni".[2] Noua ediţie avea tot douăzeci şi opt de întrebări şi răspunsuri, dar erau diferite de cele din ediţia precedentă. Waggoner înlăturase ideea a două dispensaţiuni şi arătase clar că vechiul legământ s-a bazat pe făgăduinţele oamenilor „de a se face singuri neprihăniţi".[3] De

asemenea, el a înlăturat declaraţia conclusivă a ediţiei din 1888: „Ce angajament ne luăm, când ne împărtăşim cu pâinea şi mustul? – De a fi loiali relaţiei legământului nostru cu Dumnezeu”.[4] Waggoner nu era împotriva ideii de a intra în legământ cu Dumnezeu, cu condiţia ca acela să fie noul legământ, bazat pe credinţă, şi nu pe făgăduinţele omului.

În primăvara anului 1889, E.J. Waggoner a fost solicitat să finalizeze scrierea studiului Şcolii de Sabat pentru adulţi, care trata Epistola către Evrei şi urma să continue timp de trei trimestre – din octombrie 1889, până în iunie 1890. Tatăl lui, J.H. Waggoner, nu reuşise să încheie această lucrare înainte de moarte, în aprilie, 1889. Din cauză că se pierduseră câteva dintre lecţiile originale şi pentru că E.J. Waggoner nu era de acord cu tatăl său asupra unora dintre ideile legate de legăminte, E.J. Waggoner a rescris cinci sau şase lecţii, fiindu-i acordată libertatea de a scrie propriile idei. Deoarece avea multe legături cu subiectul sanctuarului şi al legămintelor, Epistola către Evrei i-a oferit lui Waggoner ocazia de a scrie mai amplu despre concepţiile lui cu privire la subiect.

Când Waggoner a încheiat, lecţiile au fost trimise în grabă diferiţilor membri ai comitetului editorial pentru revizuire. Din nefericire, numele lui Uriah Smith fusese lăsat în mod greşit în afara listei membrilor comitetului. Pentru a repara greşeala, C.H. Jones, administrator al Pacific Press, i-a trimis lui Smith un set de lecţii care conţinea schimbările şi adăugările. Totuşi, Smith, văzând numele lui J.H. Waggoner în introducerea lecţiilor, le-a aprobat pentru publicare, fără a observa explicaţia lui C.H. Jones cu privire la schimbările şi adăugările pe care E.J. Waggoner le făcuse în lecţiile din primul şi al doilea trimestru din 1890. Această neglijenţă, probabil providenţială, avea să-i producă mult necaz lui Waggoner şi să contribuie la înteţirea controversei care a urmat curând.[5] **[338]**

În 11 ianuarie, 1890, lecţiile despre Sabat ajunseseră la Evrei capitolul 8, unde apostolul Pavel scrie despre noul legământ, în legătură cu Hristos şi lucrarea Sa preoţească din sanctuarul ceresc. Când membrii bisericii din întreaga ţară au deschis noile lor studii ale Şcolii de Sabat, au găsit învăţătura lui Waggoner despre legăminte. Pentru mulţi din Battle Creek, aceasta nu era o privelişte binevenită. Pentru Dan Jones, dirigintele Şcolii de Sabat de la Battle Creek Tabernacle, membru al consiliului şcolii bisericii şi superintendent al institutul pastoral, acesta era un motiv de îngrijorare. După ce a văzut noile lecţii, care „conţineau o mare parte pe care eu nu puteam să o susţin în legătură cu subiectul legământului”, Dan Jones „s-a retras din poziţia de diriginte al Şcolii de Sabat şi a stat departe de institutul pastoral două săptămâni”.[6]

Şi alţii au urmat exemplul lui Dan Jones, unii stând departe de institutul pastoral, unde preda Waggoner, iar alţii făcând obiecţiuni în timpul orei Şcolii de Sabat. Totuşi, acesta a fost doar începutul necazului, deoarece vineri, 17 ianuarie, Waggoner a anunţat că, în următoarea luni dimineaţa, se va ocupa de subiectul legământului într-unul dintre cursurile de la institutul pastoral. Când a aflat despre planurile lui Waggoner, Dan Jones a început imediat demersurile pentru a încerca să-l oprească.[7]

Tratative viclene

Deşi mulţi poate că nu au auzit niciodată de Dan Jones, probabil că el a fost unul dintre cei mai influenţi oameni din Biserica Adventistă în a doua parte a secolului al nouăsprezecelea. Jones a deţinut multe poziţii, inclusiv aceea de secretar al Conferinţei Generale, membru al puternicului Comitet Executiv al Conferinţei Generale, unul dintre membrii Asociaţiei Conferinţei Generale, vicepreşedinte al International Tract Society, vicepreşedinte şi membru al Comitetului Executiv al National Religious Liberty Association, preşedinte al comitetului de douăzeci [illegible] de membri format la Conferinţa din 1889 şi membru al multor subcomitete. În [illegible] nefericire, el şi-a folosit autoritatea pentru a-i influenţa pe [illegible] în împotrivirea faţă de Jones şi Waggoner. În timpul institutului pastoral el a corespondat continuu cu alţi lucrători, educători ai bisericii, membri ai diferitelor comitete, cerând susţinere pentru planul lui de acţiune. **[338]**

Dan Jones a fost [illegible] îngrijorat de [illegible]e lui Waggoner cu privire la legăminte, în [illegible] avea să spună: „Am îngrijorat şi m-am frământat cu privire la [illegible] până când m-a afectat mai mult decât o jumătate de an de muncă [illegible] înţelegerea [illegible]ul acestui fapt, trebuie să înţelegem câteva aspecte legat[illegible]e adventistă din acel timp. Numărul de membri ai bisericii din întreaga lume era cu puţin peste 28.000, dintre care aproximativ 26.000 locuiau în Statele Unite. Erau numai 207 pastori hirotoniţi şi 158 pastori „acreditaţi”, care lucrau pentru 895 de biserici răspândite pretutindeni în ţară.[10] Dintre aceşti 365 de lucrători, majoritatea aveau responsabilităţi la nivelul conferinţelor locale, precum şi/sau la nivelul Conferinţei Generale.

Deoarece primul colegiu adventist de la Battle Creek nu fusese înfiinţat până în 1875, majoritatea lucrătorilor nu beneficiaseră de educaţie pastorală oficială. Majoritatea veniseră din „diferite medii sociale – profesii, ocupaţii şi meserii, sau de la fermă” şi nu avuseseră ocazia de a beneficia de multă educaţie.[11] Dintre cei care frecventaseră colegiile adventiste, puţini primiseră vreo educaţie pastorală specială sau substanţială. De exemplu, „niciuna dintre

şcolile adventiste contemporane nu oferea cursuri sub forma studiilor teologice sistematice. Până în 1888, singurele cursuri de religie planificate la colegiul din Battle Creek erau cursurile de istorie a Vechiului şi Noului Testament din clasa a noua şi a zecea şi un curs de doua semestre, cu două ore pe săptămână, ţinut de Uriah Smith cu privire la doctrinele bisericii. Participarea era pur voluntară".

Într-o încercare de a revizui învăţământul adventist, W.W. Prescott, secretar al departamentului pentru educaţie şi preşedinte al colegiului de la Battle Creek, alcătuise un plan care prevedea ca institutele pastorale să fie „întru totul separate de colegiu", cu scopul specific de a le oferi o educaţie suplimentară pastorilor care se aflau deja în activitate. Curriculumul „prevedea: Dovezile creştine, Istoria bisericii, Limba greacă, Limba ebraică, Principii de conducere a bisericii, Logică, Educaţie civică, Studii biblice şi Doctrine biblice". După ce şi-a mărturisit greşeala împotrivirii faţă de Jones şi Waggoner, făcută în decembrie 1888, Prescott a căutat să le ofere mai multe ocazii de a prezenta mesajul care era în inima lor. Totuşi, când „un număr surprinzător de 157 studenţi au venit la institutul pastoral, reprezentând aproape o jumătate din [...] de lucru pastorală adventistă, Dan Jones nu a putut să nu fie tulburat [...] o mare posibilitate ca lucrurile prezentate de Waggoner în cursurile [...] să aibă un efect notabil asupra gândirii adventiste şi a lucrării mondiale.[12]

După ce a au[...] anurile lui Waggoner de a [...] să predea subiectul legămintelor, luni di[...]ea, în 20 ianuarie, Dan [...] a hotărât „să aibă o conversaţie cu fratele [...] [Waggoner] [...] această situaţie". El a dorit „să-i convingă [...] deoparte acel [...] cel puţin până când profesorul Prescott şi fra[...] se vor întoarce în campus. În loc de a vorbi mai întâi cu Waggoner, D[...] mers [...] C. White „şi i-a spus ce simţea". Totuşi, White nu a [...] angajament, spunându-i lui Jones să „meargă şi să vorbească personal cu Dr. [Waggoner]. În cele din urmă, vineri seara târziu, în 17 ianuarie, Dan Jones a vorbit cu Waggoner timp de aproape două ore, dar Waggoner a fost „ferm în hotărârea lui de a continua lucrarea pe care o plănuise" pentru cursuri. Până în acel punct, eforturile lui Jones au fost zadarnice.

Pentru că niciunul nu voia să se dea bătut cu uşurinţă, Dan Jones a stat de vorbă cu Ellen White în Sabat dimineaţă. În conformitate cu spusele lui, după ce „i-a prezentat situaţia" şi i-a spus „ce simţea în legătură cu aceasta", ea a exprimat „gândul că subiectul ar trebui să fie cercetat de fraţii din conducere…, înainte de a fi introdus la şcoală". Dan Jones i-a spus lui Ellen White că încercase tocmai acest lucru, dar Waggoner a „refuzat să facă vreo schimbare în planul lui". În conformitate cu Jones, Ellen White a sugerat din

nou ca fraţii să se întâlnească împreună cu Waggoner, înainte de a începe cursurile, în ziua de luni.[13]

Aşadar, Dan Jones s-a întors la Waggoner şi i-a împărtăşit „ce spusese sora White". Totuşi, am putea să ne întrebăm pe bună dreptate cât de mult i-a împărtăşit cu adevărat, deoarece, în conformitate cu spusele lui, Waggoner „a fost de neclintit". Apoi, Dan Jones i-a spus lui Waggoner despre nevoia unei cercetări a subiectului, iar Waggoner „a părut a fi întru totul dispus". Waggoner a spus că „dorea ca ambele feţe ale subiectului să fie prezentate pe deplin". Ca urmare, Dan Jones a început să planifice pentru duminică seara o întâlnire cu Uriah Smith, R.C. Porter şi câţiva alţii.

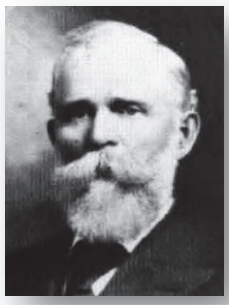
Duminică seara, la ora şapte, la sediul Conferinţei Generale a avut loc o întrunire cu Waggoner pentru a cerceta subiectul legămintelor. Dan Jones a fost ales ca preşedinte al şedinţei, care s-a dovedit a fi mai mult un *interogatoriu*, decât o *cercetare*. După „ce a declarat care era scopul întrunirii", Jones a întrebat cum ar trebui să înceapă. Smith „a sugerat să luăm punctele de controversă asupra legămintelor şi să le discutăm". Deoarece Dan Jones a fost cel care a convocat întrunirea, a hotărât ca el să stabilească punctele de controversă: **[340]**

> „După ce m-am gândit o clipă, am spus că, dacă îmi revenea mie sarcina de a stabili punctele controversate, nu puteam face altceva mai bine decât să iau lecţiile Şcolii de Sabat şi să fac referire la câteva puncte care mi se păreau discutabile şi despre care credeam că erau [illegible] în mintea altor persoane. Prin urmare, am început cu [illegible] la pagina [illegible] declaraţie fiind următoarea: „Ele [illegible] să observe că termenii vechiului legământ au fost [illegible] realităţi cu exclusivitate de către popor". Eu le-am spus că [illegible] de acord cu acea declaraţie şi am întrebat dacă ceilalţi erau de acord cu ea. Fratele Smith a spus că el nu era de acord. Nici fratele Porter nu a fost de acord. I-am cerut fratelui Smith să prezinte motivele dezacordului. El a citit Deuteronomul 26,17-19 şi a întrebat dacă textul se refera la vechiul legământ. Nimeni nu a răspuns, dar fratele White a întrebat ce anume era necesar pentru a constitui un legământ; dacă ar trebui să preluăm definiţia din Webster sau nu…. De asemenea, fratele Smith a întrebat foarte încet dacă versetele pe care le citise se refereau la vechiul legământ. A fost pusă încă o întrebare…. Când s-a răspuns la acea întrebare, fratele Smith a întrebat din nou dacă versetele pe care le citise se referau la vechiul legământ. Atunci, Dr. Waggoner a spus că el obiecta la acel mod de cercetare a subiectului

legămintelor; a spus că el nu înţelegea că venise la această întrunire pentru ca lecţiile Şcolii de Sabat să fie fărâmiţate în bucăţele, ci pentru a cerceta subiectul legămintelor, iar el nu credea că ar putea fi cercetat în mod satisfăcător în felul acesta. El a continuat pentru o perioadă de timp, declarând că înţelesese că toţi erau de acord cu poziţia lui asupra legămintelor. El a considerat că membrii consiliului editorial al *Review and Herald* erau angajaţi de partea poziţiei lui, deoarece acceptaseră o „lectură" pe care el o pregătise cu privire la acel subiect, au pus-o în „Bible Readings" [1889], în locul celei din prima ediţie a aceleiaşi cărţi, şi fusese răspândită de zeci de mii pretutindeni. De asemenea el a susţinut cu multă hotărâre că fratele Smith însuşi se angajase a fi în favoarea poziţiei lui [prin publicarea lecţiilor Şcolii de Sabat]."[14]

Cea mai mare îngrijorare pe care o aveau unii dintre fraţi era cu privire la definiţia dată de Waggoner vechiului legământ. Totuşi, Dan Jones „a citit şi alte câteva puncte din lecţii, dar nu a fost în stare să considere că era o deosebire de opinie":

„Apoi, eu [illegible] anunţat scopul cercetării, şi anume că Dr. Waggoner anunţase că se va ocupa de subiect la şcoală, săptămâna următoare, iar [illegible] mi se părea greşit să se ocupe de un subiect controversat şi [illegible] într-o şcoală a Conferinţei Generale…, în care unii membri ai corpului profesoral şi ai consiliului de administraţie nu [illegible] cu doctrinele prezentate…. Eu nu credeam că [Waggoner] trebuia să prezinte la şcoală ceva ce ei nu [illegible] să [illegible] au să aducă vreo [illegible] înainte de a se fi consultat cu ei în legătură cu aceasta…. Dacă toţi credeau că era bine ca el să **[341]** continue să predea subiectul legămintelor în şcoală, aşa cum făcuse în lecţiile Şcolii de Sabat, eu nu voi mai spune nimic, deşi nu puteam să consider că era cuvenit. Apoi, fratele Smith a spus că ar prefera ca subiectul să nu fie predat în şcoală. Fratele Waggoner a pledat, spunând că, atunci când venise aici, a înţeles că va preda propriile concepţii şi că nu ar fi venit în alte condiţii. El a declarat că nu a vrut să vină la început şi că a fost de acord să predea, din cauza insistenţelor."[15]

M.B. Miller

În acest punct, „fratele McCoy şi profesorul Miller au vorbit mai degrabă favorabil faptului de a se îngădui ca Dr. [Waggoner] să continue să predea subiectul legămintelor la şcoală, având în vedere că fusese deja publicat în lecţiile Şcolii de Sabat". William C. White de asemenea „a fost favorabil şi a făcut referire la câteva lucruri pe care le spusese mama sa, declarând că interpretarea lui era corectă". La aceste cuvinte, Dan Jones a declarat fără ruşine că „ar putea fi bine să facă acest lucru, dar eu nu pot să consider că este cuvenit şi, în ce mă priveşte, doream să declar oficial că sunt împotrivă".[16*]

Întrunirea a continuat până la miezul nopţii, „când a fost reprogramată fără a se ajunge la nicio decizie". În conformitate cu Dan Jones, „totul s-a petrecut în mod plăcut. Nu a fost rostit niciun cuvânt aspru sau lipsit de bunăvoinţă şi cred că nu au fost resentimente din partea nimănui". În aparenţă, Waggoner nu a crezut la fel, deoarece chiar a doua zi şi-a prezentat demisia pentru acel curs".[17*]

Demisia lui Waggoner a creat o problemă la care Dan Jones nu se gândise. Cine urma să predea acel curs pentru toţi studenţii de la şcoala pastorală? Jones şi-a propus să facă „un aranjament satisfăcător" cu William C. White şi Waggoner, pentru a acoperi acea perioadă de cursuri. Totuşi, Jones a spus: „Eu nu pot să consimt liber să renunţ la principiile care mi s-au părut drepte şi corecte [...] să îmi dau consimţământul pentru" prezentarea concepţiilor lui Waggoner [342] la şcoală. Având în vedere atitudinea lui Dan Jones, nu este de mirare că Waggoner a fost „descurajat pentru moment" şi a refuzat să predea cursul. White [illegible] se ceară [illegible] Smith să preia cursul, deoarece „Dr. [Waggoner] [illegible] era mult prea mult [illegible] şi avea nevoie de mai mult timp pentru munca editorială [illegible] pentru oameni". [illegible] a fost de acord să preia cursul, iar Dan Jones „a aranjat [illegible] ne uşoară, înainte de curs..., declarând că s-a considerat a fi cel mai bine ca fratele Smith să intervină... deocamdată, deoarece Dr. Waggoner era suprasolicitat şi avea nevoie de odihnă". Cu câteva minute înainte ca Waggoner să îşi încheie prima serie de cursuri, Dan Jones a venit împreună cu Uriah Smith pentru a face anunţul. Ulterior, el a descris ce a avut loc:

> „După ce a încheiat, [Waggoner] a spus: «Uneori se întâmplă lucruri neaşteptate, iar mie mi s-a întâmplat ceva foarte neaşteptat. Spre marea mea surprindere, s-au făcut obiecţiuni cu privire la faptul ca eu să predau subiectul legămintelor în şcoala aceasta, şi nu voi începe deocamdată. Fratele [Dan] Jones vă va explica schimbarea care s-a făcut». Acea declaraţie a stricat complet

cuvântarea pe care o pregătisem, aşa că am putut să spun doar că se considerase a fi cel mai bine ca prezentarea subiectului legămintelor să fie reprogramată, cel puţin deocamdată”.[18]

Fără să intenţioneze, Waggoner demascase modul discutabil al lui Dan Jones de a trata lucrurile. Totuşi, din acel moment, subiectul legămintelor a fost suspendat. Unii dintre studenţi nu au fost deloc mulţumiţi „de faptul că erau lipsiţi de învăţătura fratelui Waggoner”. Chiar a doua zi, un student i-a scris lui O.A. Olsen, preşedintele Conferinţei Generale şi membru al consiliului şcolii, exprimându-şi gândul că „spera ca noi să avem parte de o cercetare sinceră” a subiectului legămintelor. Au trecut câteva săptămâni până când cererea aceea a fost aprobată. Între timp, opoziţia faţă de E.J. Waggoner şi A.T. Jones a devenit tot mai îndrăzneaţă.[19]

Discreditarea mesagerilor lui Dumnezeu

Dan Jones nu s-a oprit după ce a pus capăt efectiv prezentărilor lui Waggoner cu privire la [illegible]nte. Pe parcursul zilelor şi săptămânilor următoare, el a corespondat continuu cu alţi conducători din ţară, împărtăşindu-le prejudecăţile lui. A primi o astfel de scrisoare de la secretarul Conferinţei Generale, membru al Comitetului Executiv, nu era ceva lipsit de importanţă. La numai [illegible] zile după ce Waggoner a [illegible]sionat, Dan Jones i-a trimis o scrisoare lui [illegible] Allee, un conducător [illegible]sericii din Missouri, sfătuindu-l în legătură [illegible]t pastoral ca [illegible] să aibă loc în acel stat: **[343]**

„Consider că un [illegible] Misso[illegible]i lucru splendid, dar cred că un institut baza[illegible]ţit ar fi la fel de valoros pentru voi, ca şi faptul de a face multă paradă în legătură cu el şi aducându-i pe… A.T. Jones şi E.J. Waggoner. Ca să îţi spun adevărul, eu nu am foarte multă încredere în unele dintre modurile lor de a prezenta lucrurile. Ei încearcă să conducă totul şi nu vor să admită că poziţia lor ar putea fi supusă chiar şi celei mai mici critici. Ei spun: „Acesta este adevărul, iar tot ce trebuie să faceţi este să îl studiaţi la fel de îndelungat ca mine şi apoi îl veţi înţelege”[20*] şi, pur şi simplu, veţi râde de orice idee care putea fi prezentată de alţii, chiar şi în cel mai mic dezacord. Totuşi, oamenii noştri mai înţelepţi – fratele Smith, fratele Littlejohn, fratele Corliss, fratele Gage şi alţii – nu sunt de acord cu ei asupra multor poziţii pe care le susţin cu privire la reforma naţională şi cu privire la unele subiecte teologice, cum ar fi

legămintele, legea din Galateni, etc. Ei scot în evidenţă aceste lucruri oriunde merg şi, de fapt, abia dacă insistă asupra vreunui alt subiect, cu excepţia celor asupra cărora există o deosebire de opinie printre fraţii noştri din conducere. Eu nu cred că vrei să aduci acel spirit în Conferinţa Missouri. Dacă poţi să-i chemi pe fratele Gates şi fratele Farnsworth şi să organizezi un institut pastoral pentru a studia Biblia şi planurile de lucru, iar apoi să vă bazaţi în cea mai mare parte pe voi înşivă pentru a cerceta principiile adevărului şi planurile adaptate lucrării voastre din Missouri, ar fi mult mai valoros pentru voi, decât o teorie pompoasă care nu a dat rezultate şi nu va da rezultate niciunde."[21]

În aces fel și-a folosit Dan Jones influenţa într-o modalitate vicleană pentru a împiedica aşa-numita „teorie pompoasă" să ajungă mai departe decât reuşise. El nu era singurul care îşi împărtăşea deschis opiniile. Uriah Smith, simţind că demisia temporară a lui Waggoner nu va fi suficientă pentru a împiedica progresul teoriilor [illegible] actuale ale Şcolii de Sabat, care conţineau concepţia lui Waggoner [illegible] legământ.

„Pentru m[illegible] citori care ne scriu întrebări cu privire la noua deviere t[illegible] din lecţiile Şcolii de Sa[illegible] dorim să spunem că, în conformi[illegible] cu mărturisirea noastră [illegible] credinţă, Biblia şi numai Biblia est[illegible] [illegible] noastră regulă [illegible] şi practică, iar orice concepţie p[illegible] [illegible] buie să fie [illegible] şi hotărâtă prin intermediul Cuvâ[illegible] [illegible] ni nu trebuie să se simtă obligat să accepte vreo doctri[illegible] [illegible] mpul [illegible] ea apare în lecţiile Şcolii de Sabat sau în R[illegible] [illegible] publicate sub auspiciile Asociaţiei S.S. a Conferinţei Generale, şi nu trebuie să fie înţeles în mod obligatoriu că Review, în îndeplinirea rolului de a le răspândi pentru popor, aprobă tot ceea ce ar putea să conţină, îndeosebi, din perspectiva faptului că, atunci când a decis să înfiinţeze un departament pentru Şcoala de Sabat în cadrul editurii Review **[344]** şi să publice lecţiile Şcolii de Sabat, Consiliul Review and Herald nu s-a ştiut ce anume vor conţine acestea. Desigur, ar fi mult de dorit ca toate ideile propuse să fie de aşa natură, încât să se recomande de la sine pentru a fi acceptate de către toţi cercetătorii atenţi ai Bibliei, ca fiind în acord atât cu raţiunea, cât şi cu Scriptura dar, dacă se întâmplă să nu pară a fi astfel, nu este doar privilegiul, ci şi

datoria celor care sesizează că acestea nu sunt în acord cu Scripturile să le respingă fără scrupule şi fără rezerve."[22]

Uriah Smith le-a adresat tuturor apelul de a face „Biblia şi numai Biblia" singura lor regulă a credinţei. El a făcut întotdeauna această declaraţie cu sinceritate, considerând că Biblia susţinea poziţiile lui şi respingea „noua deviere teologică" a lecţiilor lui Waggoner din Şcoala de Sabat.[23*] Ellen White urma să răspundă curând unor astfel de presupuneri, dar numai după ce lui Waggoner i-a fost dată o şansă de a prezenta legămintele, în a doua parte a lunii februarie. Decizia de a i se îngădui să prezinte subiectul a fost lăsată în aşteptare, până când O.A. Olsen şi W.W. Prescott s-au întors la Battle Creek. Între timp, Waggoner a continuat să predea câteva cursuri la institutul pastoral. Tema lui principală a rămas aceeaşi, şi anume îndreptăţirea prin credinţă şi neprihănirea lui Hristos. Din nefericire, faptul acesta nu a putut opri controversa care izbucnise deja.

Responsabilitatea revine conducerii

Când a văzut tensiunea crescândă cu privire la subiectul legămintelor la institutul pastoral, Ellen White s-a temut că episodul de la Minneapolis era pe punctul de a se repeta. A început să participe la toate adunări, vorbind în fiecare zi „timp de trei sferturi", cu „una sau două excepţii".[24*] Aşa cum s-a întâmplat cu subiectul legii din Galateni, adevărata problemă aflată în miezul subiectului legămintelor era incapacitatea de a combina Evanghelia şi modul în care erau mântuiţi oamenii. Dacă acest punct nu era înţeles cu claritate, urma să fie afectată întreaga experienţă creştină şi să aducă o confuzie în lucrare.

Responsabilitatea pentru conducerea bisericilor le revenea pastorilor care trebuiau să frângă pâinea vieţii pentru comunităţile lor. Întregul scop al institutului pastoral era acela de a-i echipa mai bine pe pastori pentru a-şi îndeplini responsabilităţile încredinţate de Dumnezeu. Deoarece aproape o jumătate din lucrătorii bisericii erau adunaţi la Battle Creek, Ellen White şi-a dat seama de marile posibilităţi care existau, **[345]** dacă fiecare ar fi plecat de la institut cu adevărat convertit şi cu mesajul neprihănirii lui Hristos. De asemenea, ea şi-a dat seama că Satana căuta să împiedice împlinirea unui astfel de lucru: „Sunt convinsă că Satana a văzut că aici era în joc foarte mult, şi nu a vrut să-şi piardă influenţa asupra fraţilor noştri din lucrarea pastorală. Dacă va urma o biruinţă deplină, de la aceste adunări vor pleca mulţi pastori cu o experienţă de cea mai mare valoare".[25] Ellen White a fost determinată să

înţeleagă rezultatele îngrozitoare care vor urma, dacă biruinţa nu va avea loc şi dacă fraţii vor refuza să umble în lumina care strălucea pe calea lor.

În cuvântările ei de dimineaţă, Ellen White a vorbit cu hotărâre împotriva spiritului predominant, chiar şi comparând „mărturia" ei cu aceea a lui „Moise, în cuvântarea lui de rămas bun: 'Iau azi cerul şi pământul martori împotriva voastră că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa, ca să trăieşti, tu şi sămânţa ta' [Deuteronomul 30,19]'". Într-adevăr, hotărârile luate la centrul lucrării aveau să afecteze multe generaţii viitoare. Jurnalul ei oferă un raport cu privire la cele întâmplate: „Vă îndemn să cercetaţi Scripturile pentru voi înşivă…. În zilele lui Hristos, cărturarii şi fariseii au cercetat Scripturile Vechiului Testament. Totuşi, ei au interpretat cele citite în scopul de a-şi susţine propriile tradiţii…. Deşi erau dezbinaţi asupra majorităţii punctelor, ei erau uniţi asupra unui punct – împotrivirea faţă de Hristos. În zilele noastre se pare că oamenii s-au unit pentru a anula efectul mesajului pe care l-a trimis Domnul…. Ei schimbă semnificaţia Cuvântului lui Dumnezeu pentru a se potrivi cu propriile păreri…. Dumnezeu este împotriva celor care răstălmăcesc Scripturile, facându-le să se potrivească propriilor idei preconcepute". Acesta a fost contextul în care ea îi avertiza pe „fraţii aflaţi în poziţii de răspundere să nu întristeze Duhul lui Dumnezeu, alungându-L din inima lor…. Nu întoarceţi urechile de la mesajele pe care le trimite Dumnezeu, aşa cum aţi făcut la Minneapolis". Cu inima îndurerată, ea a putut să întrebe: „De ce nu se scoală ei şi să strălucească, pentru că lumina lor a venit şi slava Domnului a răsărit peste ei?"[26]

În data de 3 februarie, Ellen White a stat în faţa fraţilor şi i-a rugat să accepte lumina care le era prezentată. Ea şi soţul ei au acuzat „eforturi – o influenţă potrivnică – pentru a împinge lumina pe care Dumnezeu o aducea asupra noastră aici cu privire la [illegible] Ea a putut să declare fără reţineri: „Dacă Dumnezeu a vorbit cu adevărat prin mine, acesta este adevărul, fraţilor. Acesta este adevărul pe care îl va primi fiecare dintre voi, deoarece altfel **[346]** sufletul vostru va fi lăsat în întuneric şi pustiu la fel ca înălţimile din Ghilboa". Dumnezeu le oferea ocazii preţioase:

> „Aşadar, fraţilor, vreau să spun că este deschisă o uşă şi niciun om nu poate să o închidă pentru voi – indiferent dacă este cineva din poziţia cea mai înaltă sau cea mai umilă – nimeni nu poate să o închidă. Dar voi puteţi. Voi puteţi să închideţi uşa inimii voastre, pentru ca lumina pe care Dumnezeu v-a trimis-o în ultimul an şi jumătate – sau aproximativ – să nu aibă influenţă şi efect asupra vieţii voastre şi nici să nu fie adusă în experienţa voastră religioasă.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu i-a trimis pe mesagerii Săi."[27]

Ea le-a amintit fraţilor că, după ce Ioan Botezătorul venise cu un mesaj care a tulburat inima ascultătorilor lui, Hristos a venit „cu un balsam vindecător, cu un mesaj prin care, după ce inima fusese frântă, sămânţa putea să cadă într-un sol pregătit". Totuşi, „ucenicii lui Ioan au fost geloşi pe Hristos". În acelaşi fel, a continuat ea, „Dumnezeu are lucrători. Ei duc lucrarea până la un punct, iar apoi nu mai pot înainta…. Acum, Dumnezeu cheamă un alt lucrător pentru a interveni imediat şi pentru a duce lucrarea mai departe. Cel care a lucrat ajunge să fie înconjurat de un cerc închis. El nu poate vedea că tocmai direcţia în care a lucrat nu poate fi continuată până la sfârşitul timpului. În lucrare trebuie să fie introdusă mai multă lumină şi putere decât în trecut".[28*]

O făgăduinţă împlinită

Pe măsură ce şi-a continuat discursul, Ellen White i-a condus pe ascultători înapoi în timp, dincolo de numeroasele adunări de tabără din anul precedent; dincolo de conferinţa din 1888 de la Minneapolis, cu toate conflictele ei; înapoi până la timpul când a stat la căpătâiul soţului ei muribund, în 1881. Ea le-a amintit că acolo Dumnezeu i-a făcut o făgăduinţă:

> „Lucrarea aceasta trebuia să fie dusă înainte, sus, iar zidirea ei urma să crească [illegible] Dumnezeu cu lucrătorii Săi; El a înmormântat lucrătorii, dar lucrarea a continuat să progreseze.
>
> Când l-am ţinut [illegible] soţul meu muribund, am ştiut că Dumnezeu lucra. În timp [illegible], pe pat, alături de el, iar el avea o febră atât de mare, chiar acolo, mi-au fost descoperite următoarele lucruri, asemenea unui lanţ de lumină clară: Lucrătorii sunt înmormântaţi, dar lucrarea va continua. *Eu am lucrători care vor prelua lucrarea aceasta.* Nu te teme; nu fii descurajată; lucrarea va merge înainte. **[347]**
>
> Acolo am înţeles că eu urma să preiau lucrarea şi să port o povară mai grea decât am purtat vreodată. Acolo, i-am făgăduit Domnului că voi sta la postul datoriei mele şi am încercat să fac acest lucru. Am îndeplinit, pe cât posibil, lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu, cu înţelegerea că Dumnezeu *urma să aducă în lucrarea Sa un element pe care încă nu l-am avut*."[29*]

În mintea lui Ellen White nu era nicio îndoială că Dumnezeu Îşi împlinise făgăduinţa. El nu numai că o vindecase în mod miraculos la mai puţin de un an după moartea soţului ei, când era „o candidată pentru mormânt”, dar de asemenea îi dăduse lui Waggoner chemarea divină doar la câteva zile după aceea, în timp ce Ellen White vorbea la adunarea de tabără din Healdsburg, în toamna anului 1882.[30] Nu după mult timp, Dumnezeu Şi-a împlinit din nou făgăduinţa, chemându-l pe A.T. Jones să i se alăture în dezvoltarea lucrării. Acum, în 1890, în conformitate cu Ellen White, mesajul lor adusese „în lucrarea aceasta un element pe care nu l-am mai avut”.

Imediat după ce a vorbit despre moartea soţului ei, Ellen White le-a amintit ascultărilor despre modul în care cei aflaţi în poziţii de răspundere

Un cort tipic pentru adunările de tabără

tratau noua lumină a ac[illegible] pe care Dumnezeu făgăduise să o trimită. Care au fost rezultatele ac[illegible]ecedentă, când ea a stat umăr la umăr alături de mesage[illegible]ezeu? **[348]**

> „Tinerii noştri privesc la cei mai în vârstă, care stau neclintiţi şi nu vor să facă nicio mişcare pentru a accepta vreo lumină nouă care le este adusă; ei [tinerii] vor râde şi vor ridiculiza ceea ce fac şi ceea ce spun aceşti oameni [Jones şi Waggoner], ca şi când nu ar avea nicio importanţă. Eu vă întreb: Cine poartă răspunderea pentru râsul şi pentru dispreţul acela? Sunt tocmai aceia care s-au interpus între lumina pe care a dat-o Dumnezeu şi popor, pentru ca aceasta să nu ajungă la oamenii care ar trebui să o aibă….
>
> Aşadar, fraţilor, eu spun: Eliberaţi calea Împăratului, pentru binele sufletului vostru. Dacă v-aţi interpus între oameni şi lumină, daţi-vă la o parte, deoarece altfel Dumnezeu vă va da la o parte….

Acum este exact aşa cum a fost în zilele iudeilor. Când a venit un mesaj, de ce conducătorii şi-au mobilizat toate puterile împotriva lui, ca să nu ajungă la oameni…. Dacă Dumnezeu ne trimite lumină, lăsaţi-o să vină la noi şi niciun om să nu închidă uşa, sau să încerce să o închidă. Nu o închideţi voi înşivă. Deschideţi uşa inimii voastre şi lăsaţi razele strălucitoare ale luminii să vă ilumineze inima şi mintea. Vă rog, lăsaţi să intre Soarele Neprihănirii…..

Cât timp va veni harul lui Dumnezeu în zadar la poporul acesta? Vă rog, pentru Numele lui Hristos, eliberaţi calea Împăratului şi nu vă jucaţi cu Duhul lui Dumnezeu.

Noi am călătorit prin diferitele locuri ale adunărilor, pentru ca eu să pot sta umăr la umăr alături de mesagerii despre care am ştiut că sunt ai lui Dumnezeu şi despre care am ştiut că au un mesaj pentru poporul Său. Eu mi-am prezentat mesajul alături de ei în armonie deplină cu mesajul pe care îl vesteau ei. Ce am văzut noi? Am văzut o putere care însotea mesajul…

Eu încerc să vi-l prezint, ca să puteţi vedea dovezile pe care le-am văzut eu, dar se pare că vorbesc în vânt. Cât timp va continua să fie astfel? Cât timp va rămâne poporul de la centrul lucrării împotriva lui Dumnezeu?"[31]

Ellen White nu putea să se exprime mai clar în faţa celor care râdeau şi luau în derâdere mesajul prezentat de Jones şi Waggoner. Astfel ca rezultat al exemplului dat de conducătorii în vârstă, aflaţi în poziţii de conducere. În consecinţă, cei mai în vârstă au ajuns să poată „răspunderea" pentru râsul acela. Da, cei mai în vârstă au făcut un păcat, dar efectele păcatelor lor erau mai vaste, din cauza influenţei. Ellen White avertiza să nu meargă pe urmele conducătorilor iudei, deoarece avea să fie îngrozitor.[32*] **[349]**

Câteva săptămâni mai târziu, când şi-a publicat cuvântarea de dimineaţă în *Review*, Ellen White a adăugat câteva paragrafe, reafirmându-şi susţinerea acordată lui Jones şi Waggoner şi mesajului lor, „aşa cum a fost prezentat". Ea i-a mustrat pe cei ce stăteau în cale:

„Cât timp va mai trece, până când veţi crede mărturiile Duhului lui Dumnezeu? Când îşi va găsi adevărul pentru timpul acesta intrare în inima voastră? Veţi aştepta până la venirea lui Hristos? Cât timp va îngădui Dumnezeu să fie blocată calea? Eliberaţi calea Împăratului, vă implor, şi neteziţi cărările Sale.

Eu am călătorit din loc în loc, participând la adunările în care a fost predicat mesajul neprihănirii lui Hristos. Eu am considerat că

este un privilegiu să stau alături de fraţii mei şi să-mi prezint mărturia împreună cu mesajul pentru timpul acesta şi am văzut că puterea a însoţit mesajul oriunde a fost rostit. Voi nu puteţi să-i faceţi pe oamenii din South Lancaster să creadă că nu le-a fost vestit un mesaj al luminii. Oamenii şi-au mărturisit păcatele şi şi-au însuşit neprihănirea lui Hristos. Dumnezeu Şi-a întins mâna pentru a face lucrarea aceasta. Noi am lucrat în Chicago; a fost cu o săptămână înainte de a întrerupe adunările.Totuşi, binecuvântarea lui Dumnezeu a venit asupra noastră asemenea unui val de slavă, când i-am îndrumat pe oameni spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Domnul Şi-a descoperit slava şi am simţit impresiile profunde ale Duhului Său. Pretutindeni, mesajul a condus la mărturisirea păcatului şi la abandonarea nelegiuirii….

Să presupunem că voi ştergeţi mărturia care a fost vestită pe parcursul ultimilor doi ani, prin proclamarea neprihănirii lui Hristos. Pe cine puteţi să indicaţi ca scotând în evidenţă lumina specială pentru popor? *Acest mesaj, așa cum a fost prezentat,* ar trebui să ajungă la toate bisericile care pretind a crede adevărul şi să ducă poporul nostru pe [illegible] mai înaltă ..."[3]

„Fiecare lucrător îşi are locul lui, dar Dumnezeu nu vrea ca vreun om să creadă că nu urmează să mai fie vreun alt mesaj, cu excepţia celui pe care îl vestim noi. Vremea are mesajul din trecut, cât şi mesajul cel [illegible]

Miercuri, 5 febr[illegible] White le-a vorbit din nou celor aflaţi la adunările din Battle Creek. [illegible] apropie de Dumnezeu şi unii de alţii. Ea a încercat să-i [illegible] du-le că Dumnezeu căuta să-i binecuvânteze cu „lumina care strălucea de la tronul lui Dumnezeu…, pentru ca oamenii să fie în stare să stea în picioare în ziua lui Dumnezeu". Bisericile erau „pe punctul de a muri" din cauza lipsei de „hrană spirituală". Pastorii trebuiau să le prezinte acestor biserici **[350]** adevăruri „care nu veneau din mintea unui alt om, ci din lumina pe care aţi primit-o printr-o cercetare atentă a Cuvântului lui Dumnezeu". Ea i-a încurajat pe ascultători încă o dată cu privire la rezultatele minunate din South Lancaster, unde lucrase alături de A.T. Jones pentru răspândirea acestui mesaj:

„Aproape fiecare student a fost cuprins de valul ceresc, iar mărturiile vii care au fost vestite nu au fost depăşite nici chiar de mărturiile din 1844, înainte de dezamăgire. La South Lancaster,

mulţi au învăţat ce însemna să-şi predea inima lui Dumnezeu – ce însemna a fi convertit. Mulţi au spus: «Am mărturisit ani de zile că sunt un urmaş al lui Isus, dar nu am ştiut niciodată ce însemna a-L cunoaşte pe Isus, sau pe Tatăl. Am învăţat din această experienţă ce înseamnă a fi creştin»….

Fraţilor, există o lumină pentru noi; există o lumină pentru poporul lui Dumnezeu, «Lumina luminează în întunerec, şi întunerecul n-a biruit-o". Motivul pentru care oamenii nu înţeleg este acela că s-au fixat într-o poziţie a întrebărilor şi îndoielii. Ei nu cultivă credinţa. Dacă Dumnezeu vă dă lumină, trebuie să umblaţi în lumină şi să urmaţi lumina. Lumina străluceşte de la tronul lui Dumnezeu. Care este scopul ei? Este pentru ca oamenii să fie pregătiţi să stea în picioare în ziua lui Dumnezeu»."[35]

În ciuda acestor evenimente, fraţii continuau să-i avertizeze pe ceilalţi să nu participe la cursurile predate de Jones şi Waggoner, iar unii au participat numai pentru a pune întrebări cu scopul de a discredita prezentările lor.[36] Ellen White i-a avertizat că „era prea târziu pentru a striga împotriva oamenilor, pe motiv că manifestau prea mult zel în cauza lui Dumnezeu şi a spune: 'Sunteţi prea agitaţi, prea insistenţi, prea categorici'. Este prea târziu pentru a-i avertiza pe fraţii voştri să nu studieze Biblia pentru ei înşişi, de teamă că ar putea fi amăgiţi de idei false'. Am simţit că era foarte urgent să avertizeze pe fraţi să nu repete greşeala iudeilor.

„În timp ce [illegible] *lui Hristos* [illegible] *Lumina lumii*]", îmi înalţ inima în rugăciune către Dumnezeu, dorind ca lumina să vină asupra poporului Său. Pe măsură ce înţeleg din frumuseţea lui Hristos, inima mea se înalţă în rugăciune, «O, fie ca slava aceasta să le fie descoperită slujitorilor Tăi! Fă ca prejudecata şi necredinţa să dispară din inima lor». În fiecare rând pe care îl scriu despre starea oamenilor din timpul lui Hristos, despre atitudinea lor faţă de Lumina lumii, văd pericolul ca noi să adoptăm aceeaşi poziţie şi mă rog lui Dumnezeu: «O, să nu îngădui ca aceasta să fie starea poporului Tău. Fereşte poporul Tău de a face această greşeală. Măreşte-le credinţa»…. Vom fi nevoiţi să ne confruntăm cu necredinţa sub toate formele din lume, dar când ne confruntăm cu *necredinţa acelora care ar trebui să fie conducătorii poporului*, sufletele noastre sunt rănite. Aceasta ne întristează pe noi şi *Îl întristează pe Duhul lui Dumnezeu*."[37*] **[351]**

Duhul Sfânt era întristat în principal de necredinţa celor aflaţi în poziţii de conducere. Ei împiedicau lumina să ajungă la oameni, iar influenţa lor afecta întreaga biserică.

Chiar a doua zi dimineaţă, când le-a vorbit fraţilor din conducere, Ellen White s-a întrebat de ce „destul de mulţi oameni buni", inclusiv Uriah Smith, nu participau la adunări. Era de teamă că ar putea fi „câştigaţi"? Ei stăteau deoparte şi „trăgeau tot timpul în întuneric împotriva lui Jones şi Waggoner". Ea a declarat că pastorii „ar trebui să înţeleagă unde se află Duhul lui Dumnezeu", ca să „poată cunoaşte impresiile pe care Domnul le făcea asupra poporului Său". Ellen White a spus că aceştia erau „tocmai oamenii care ar fi trebuit să fie aici, arătându-şi interesul de a avea adevărul pentru poziţiile lor de răspundere…, ca să fie pregătiţi pentru poziţiile acestea, dar ei nu sunt aici deloc; ei nu se apropie". În loc de a se eschiva şi de a încerca să găsească nişte cârlige de care să-şi agaţe îndoielile, aceşti pastori trebuiau să meargă pe „genunchi în rugăciune şi, de dragul lui Hristos, să vadă greşeala iudeilor".[38]

Ellen White a spus că în dimineaţa anterioară s-a trezit cu o povară atât de grea. Ea a simţit o astfel de responsabilitate, ştiind că oamenii „nu umblau în lumină". Ea i-a îndemnat [illegible]ţi: „Când veţi pleca din locul acesta, trebuie să fiţi atât de convinşi [illegible]aj, încât să fie asemenea unui foc în oasele voastre şi să nu vă [illegible]abţine să-I vestiţi. Este adevărat că oamenii vor spune: «Eşti prea agitat, exagerezi prea mult cu privire la acest subiect şi nu te gândeşti suficient la [illegible]». Aşadar, trebuie să te gândeşti mai mult la Lege; nu căuta tot timpul să [illegible]ngi la mustrarea lui Hristos, ci restaurează Legea». Lăsaţi Legea să-şi poarte [illegible]e grijă. Noi [illegible]atât de mult despre Lege, până când am aj[illegible]ecum înălţimea unei chilboa, fără rouă sau ploaie. Să ne încredem [illegible]ui Isus Hristos din Nazaret". Au vrut ei să asculte îndemnul?[39]

În dimineaţa următoare, [illegible]ntinuat pe aceeaşi temă. Fraţii făceau o greşeală „considerându-i pe oameni infailibili". Oamenii aşteptau ca „pastorii să le poarte de grijă", ca şi când nu ar fi avut de făcut o lucrare personală ei înşişi. Totuşi, indiferent de poziţia cuiva, indiferent dacă era un vechi conducător al lucrării sau un nou venit, oamenii trebuiau să studieze Biblia pentru ei înşişi spre a cunoaşte adevărul. Ei trebuiau să-şi pună încrederea în Dumnezeu, şi **[352]** nu în oameni, „deoarece niciunul dintre noi nu este infailibil".[40*] Dar faptul că omul este supus greşelii nu nega faptul că Dumnezeu avea mai multă lumină pentru poporul Său, lumină care urma să fie dată prin solii rânduiți de El: „Există putere pentru acest popor. Eu o cunosc. Dumnezeu mi-a descoperit-o de ani de zile și timpul a sosit. Noi vrem să știm că acea credință vie trebuie să fie inspirată în inimile noastre și că putem ajunge la mai multă lumină și mai multă cunoștință."[41]

Ellen White nu a fost chemată să fie un profet care rezolva orice deosebire de opinie, spunându-le oamenilor ce trebuie şi ce nu trebuie să creadă. Ea nu fusese *calea uşoară de ieşire* în trecut, nici nu avea să fie *calea uşoară de ieşire* în timpul conflictului cu privire la legăminte. În zilele timpurii, când pionierii au descoperit adevărurile despre Sabat şi Sanctuarul ceresc, Domnul a confirmat acele adevăruri prin darul profetic al lui Ellen White, numai după ce ei studiaseră Biblia cu seriozitate. Situaţia urma să fie la fel cu legea din Galateni şi legăminte. Domnul nu a descoperit dintr-o dată toată lumina asupra acestor puncte controversate. Când a văzut opoziţia stârnită împotriva acelei lumini, Ellen White i-a îndrumat pe oameni spre Biblie. Scopul acestui studiu nu era doar de a stabili dacă ideile prezentate de Jones şi Waggoner constituiau adevărul, ci şi de a-i conduce pe oameni la o *experienţă* personală cu privire la acel adevăr. Biserica deja se confrunta cu rezultatele mediocre ale unui simplu consimţământ intelectual cu o listă de doctrine, din care făcea parte şi îndreptăţirea prin credinţă. Mai mult, autoritatea lui Ellen White ca profet era pusă sub un mare semn de întrebare de către mulţi conducători ai bisericii, deoarece ea susţinut pe Jones şi Waggoner şi mesajul prezentat de ei. Ea a ştiut că unii oameni vor studia Biblia pentru ei înşişi, vor înţelege că Dumnezeu i[illegible] să trimită binecuvântări asupra bisericii Sale:

> „Aşadar, ia[illegible] aici, la şcoala aceasta. [illegible] Waggoner ar putea să vă pre[illegible] adevărul. Voi puteţi spu[illegible] lucrurile pe care le prezintă co[illegible] adevărul. Totuşi, ce [illegible] ce după aceea? Trebuie să stud[illegible] rile pentru [illegible] Trebuie să le cercetaţi cu inim[illegible] că sunteţi [illegible] prejudecăţi şi de propriile păreri p[illegible] şi dacă [illegible] ideea că nu aveţi nimic de învăţat şi [illegible] ce e[illegible] ant de ştiut, nu veţi obţine niciun beneficiu a[illegible] ţi asemenea unor copii, veţi dori să învăţaţi tot ce este de învăţat…. Domnul cerului a călăuzit mintea oamenilor pentru a se specializa în studierea Scripturilor, iar când sunt prezentate acele pasaje din Scriptură, El **[353]** ne-a dat capacitatea de a gândi…, de a vedea dovezile întocmai cum poate să le vadă prezentatorul; eu pot să găsesc dovezile întocmai cum le găseşte el. Eu pot să merg şi să vestesc adevărul, deoarece ştiu că este adevărul….
>
> Eu cred fără nicio îndoială că Dumnezeu le-a dat fraţilor Jones şi Waggoner adevărul preţios la timpul potrivit. Îi consider eu a fi infailibili? Spun eu că ei nu vor face nicio declaraţie, sau nu vor avea nicio idee care nu poate fi pusă sub semnul întrebării, sau care nu poate fi greşită? Spune eu acest lucru? Nu, eu nu spun aşa ceva. Nu

spun acest lucru despre niciun om din lume. Dar spun că Dumnezeu a trimis lumină, iar voi trebuie să fiţi atenţi cum o trataţi.”[42]

Până la acea dată, Domnul nu îi descoperise în mod specific lui Ellen White că poziţia lui Jones şi Waggoner asupra legămintelor era corectă. Totuşi, El arătase cu claritate că trimitea lumină şi un adevăr preţios, chiar dacă folosea oameni supuşi greşelii. Întrebarea importantă nu era dacă Jones şi Waggoner erau infailibili, ci modul în care fraţii tratau lumina pe care o trimisese Dumnezeu. În loc de a căuta greşeli la mesageri şi în mesaj, ei trebuiau să studieze, căutând lumina. În loc de a le spune oamenilor să stea departe de adunări, ei trebuiau să încurajeze cercetarea:

„Eu vorbesc despre acești oameni [pastori], pentru ca ei să cunoască şi să înţeleagă adevărul, dar ei nu vor să audă, se vor ţine departe, aşa cum le spun pastorii celor din biserici, ca să stea departe şi să nu meargă spre a auzi. Aşadar, voi doriţi să auziţi totul. Dacă el [Waggoner] a [illegible] o idee greşită, noi vrem să ştim şi să înţelegem…, iar apoi [illegible] să cercetăm pentru noi înşine. Vrem să ştim că acesta este adevărul, iar dacă acesta este adevărul, fraţilor, acei copii din [illegible] Școlii de Sabat îl doresc şi fiecare suflet are nevoie de el…. [illegible] care se află în poziţii de răspundere, le spun că au obligaţia faţă [illegible] Dumnezeu de a şti ce se [illegible] aici….

Faptul că [illegible] nu îngăduit ca inima [illegible] fie umplută de prejudecăţi mi-a [illegible] ca de multă [illegible] caută fiecare cuvânt de care s[illegible] Cine spune [illegible] [Jones şi Waggoner] sunt desăvârşiţi? [illegible] Unde este acest lucru? Noi spunem că Dumnezeu ne-a dat [illegible] timpul [illegible] acum, noi ar trebui să primim adevărul lui [illegible] primim ca şi cum ar fi de origine cerească…. Când un punct este dovedit, oh, ei [fraţii] nu vor să recunoască niciun cuvânt. Ei nu văd nicio lumină, dar toarnă întrebare după întrebare. Ei bine, niciun punct nu este clarificat. Ei nu recunosc că au întâlnit acel punct, ci toarnă o listă întreagă de întrebări. Aşadar, fraţilor, vrem să ştim ce înseamnă a cerceta Scripturile ca unii care doresc lumină, şi nu ca unii care vor să alunge lumina.”[43] **[354]**

Aceasta a fost starea de lucruri la institutul pastoral, înainte ca Waggoner să fi avut vreo ocazie de a prezenta subiectul celor două legăminte. Fusese creat un mediu care avea să conducă la respingerea întregii lumini pe care Dumnezeu căuta să o reverse asupra poporului Său. Acolo erau pastori şi

conducătorii bisericii. Deşi acceptarea sau respingerea luminii trimise de cer era o alegere individuală, consecinţele urmau să afecteze întreaga biserică; păcatul lor avea să fie un „păcat naţional”, aşa cum fusese păcatul iudeilor. Oamenii deveniseră „nişte indicatoare care trimiteau în direcţia greşită”. „Întreaga biserică este responsabilă” pentru păcatele lor.[44*]

NOTE FINALE CAPITOLUL 13

1. „The Two Covenants”, *Bible Readings for the Home Circle* (Battle Creek, ML: Review and Herald Pub. House, 1888), p.214-219.

2. Dan T. Jones către E.W. Farnsworth, 9 februarie,1890, p.5, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

3. E.J. Waggoner, „The Two Covenants”, *Bible Readings for the Home Circle* (1889), p.312-317.

4. „The Two Covenants”, *Bible Readings for the Home Circle* (1888), p.219.

5. Robert Van Ornam, *The Doctrine of the Everlasting Covenant in the Writings of Ellet J. Waggoner* (Graduate Thesis, Loma Linda University, 1985), p.23.

6. Dan T. Jones către E.W. Farnsworth, 9 februarie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

7. *Ibid.*

8. Comitetul Executiv al Conferinţei Generale este organul administrativ care, în esenţă, conduce biserica: „Autoritatea Comitetului Executiv între sesiuni este destul de vastă. Ca parte a responsabilităţilor sale, comitetul votează alocaţiile anuale către Diviziunile mondiale.... adoptă regulile de funcţionare a bisericii mondiale, trimite misionari în teritoriile din afara [illegible] generale, aduce la îndeplinire obiectivele Conferinţei Generale.... [illegible]ul completează locurile libere din orice poziţie de conducere, consiliu, s[illegible] comitet al Conferinţei Gene[illegible] emite acreditările şi autorizaţiile lucrătorilo[illegible] *SDA Encyclopedia*, vol.10, [illegible] Acest comitet a fost alcătuit din maxim cinci membri până în 1888, când a fost mărit[illegible]s la şapte membri. La Conferinţa Generală di[illegible] sunt adăugaţi încă doi membri până la totalul de nouă: „O.A. Olsen, S.N[illegible]m C. White, [illegible] Jones, R.A. Underwood, R.M. Kilgore, E.W. Farnsworth[illegible] [illegible]. Henry” (*General Conference Daily Bulletin*, 6 noiembrie, 1889, p.140). [illegible] nouă membri care erau responsabili pentru obiectivele, planurile şi, în ce[illegible] [illegible] direcţia urma să meargă biserica, cel puţin şase se împotriveau desch[illegible] [illegible] Waggoner şi mesajul pe care îl prezentau ei.

9. Dan T. Jones către George I. Butler, 13 februarie, 1890, p.10, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

10. *General Conference Daily Bulletin*, 6 noiembrie, 1889, p.153.

11. „Minister”, *SDA Encyclopedia*, vol.10, p.901.

12. Gilbert M. Valentine, *The Shaping of Adventism*, p.49-50.

13. Dan T. Jones către E.W. Farnsworth, 9 februarie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

14. *Ibid*.

15. *Ibid*.

16. Ibid. Atât despre declaraţia făcută de Dan Jones cu puţin timp înainte, spunând că, dacă toţi considerau că era bine ca Waggoner să predea, „el nu va mai spune nimic despre acest lucru”. Probabil că nu şi-a dat seama că, întocmai ca la

Minneapolis, ca „istoria acelei adunări trecuse în veşnicie cu povara raportului ei, iar când va avea loc judecata şi se vor deschide cărţile, acolo va fi găsită înregistrată o istorie cu care mulţi dintre cei aflaţi la acea adunare nu vor fi încântaţi să se confrunte”. (Ellen G. White, Scrisoarea 67, 17 septembrie, 1890; în *1888 Materials*, p.706).

17. Dan T. Jones către E.W. Farnsworth, 9 februarie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea. În mintea lui Dan Jones, la adunare s-a manifestat doar bunătate frăţească. Ellen White a demascat concepţia lui ca fiind falsă: „Unii ar putea să spună, «Eu nu îl urăsc pe fratele meu, nu sunt chiar aşa de rău». Totuşi, cât de puţin îşi înţeleg ei propria inimă. Ei ar putea să creadă că manifestă zel pentru Dumnezeu în simţămintele lor împotriva fratelui lor, dacă ideile lui ar putea părea să intre în vreun fel în conflict cu ideile lor; ies la suprafaţă simţăminte care nu seamănă deloc cu dragostea. Ei nu dau pe faţă nicio dispoziţie de a fi în armonie cu el. Ei l-ar ameninţa cu bucurie pe fratele lor. Şi totuşi el ar putea să vestească un mesaj de la Dumnezeu pentru popor – tocmai lumina de care are nevoie pentru acest timp”. (Ellen G. White, Scrisoarea 19d, 1 septembrie, 1892; în *1888 Materials*, p.1022).

18. Dan T. Jones către E.W. Farnsworth, 9 februarie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

19. S.A. Whittier către O.A. Olsen, 22 ianuarie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

20. Această presupusă declaraţie făcută de A.T. [illegible] a fost răspândită de Uriah Smith şi chiar menţionată într-o scrisoare pe care Smith i-a scris-o lui Ellen White (17 februarie, 1890; în *Manuscripts and Memories*, p.152). Ellen White a răspuns scriindu-i lui Jones, [illegible] cerându-i cuiva să-i declaraţii (Scrisoarea 55, 17 februarie, 1890, nepublicată). Jones a răspuns [illegible] într-o scrisoare adresată lui Ellen White (o scrisoare care nu mai este disponibilă) şi, de asemenea, a avut o şansă de a explica versiunea [illegible] la sesiunea de [illegible] pastorală de la sediul Conferinţei (Ellen G. White către [illegible], Scrisoarea 83, 13 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.627). Ca rezultat, [illegible] a scris lui Uriah Smith, declarând că „îl acuzase în mod greşit [pe Jones]” (Scrisoarea 73, 25 noiembrie, 1890; în *1888 Materials*, p.734). Cu toate acestea, paguba fusese deja făcută. Este mult mai uşor să începi un zvon, decât să-l opreşti. Într-o scrisoare adresată lui Uriah Smith, Ellen White a explicat cum s-a întâmplat acest lucru: „Voi aţi întărit mâinile şi minţile unor oameni ca Larson, Porter, Dan Jones, Eldridge, Morrison şi Nicola şi, prin ei, ale unui vast număr. Toţi te citează pe tine, iar vrăjmaşul neprihănirii priveşte încântat.” (Scrisoarea 59, 8 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.599).

21. Dan T. Jones către A.W. Allee, 23 ianuarie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

22. Uriah Smith, „Editorial Notes”, *Review and Herald*, 28 ianuarie, 1890, p.64.

23. Acest punct nu poate fi omis. Împotrivitorii lui Jones şi Waggoner declarau că Biblia şi numai Biblia era regula lor de credinţă. Acesta era exact lucrul pe care cărturarii şi fariseii îl făcuseră cu Hristos, citând din cărţile lui Moise pentru a dovedi

că ei aveau dreptate, iar El era greşit. Totuşi, Jones şi Waggoner veniseră cu un mesaj care îi chema pe oameni înapoi la Biblie şi la adevărurile frumoase aflate în paginile ei. Ellen White a susţinut această abordare şi, răspunzându-le celor care se împotriveau lui Jones şi Waggoner, i-a invitat de multe ori să se întoarcă şi să studieze Scripturile, pentru a crede ce era prezentat. Totuşi, apelurile ei la un studiu mai profund al Scripturilor nu anula declaraţiile ei de susţinere a lucrurilor pe care Jones şi Waggoner le prezentau *din Scripturi*. Oare nu ar părea puţin ciudat ca „Domnul, în marea Sa milă", „să trimită mesajul cel mai preţios prin fraţii Waggoner şi Jones", un mesaj care includea o chemare la un studiu mai profund al Bibliei, dacă ceea ce prezentau ei ca rezultat al studiului mai profund al Bibliei era, în realitate, plin de erori fatale? Totuşi, acesta a fost exact tipul de acuzaţie care a fost îndreptat asupra lor cu mai bine de 120 de ani în urmă. Fraţii din conducere declarau că ei credeau în Biblie şi în doctrina îndreptăţirii prin credinţă, dar nu credeau în „noua deviere teologică" a lui Jones şi Waggoner. Aceeaşi mentalitate există şi în zilele noastre, printre cei care nu sunt de acord cu Jones şi Waggoner cu privire la natura lui Hristos, neprihănirea prin credinţă, generaţia finală, ploaia târzie şi legăminte. George Knight declară: „Biserica are nevoie să citească Biblia prin ochii lui Moise, Isaia, Pavel şi ai altor scriitori ai ei, mai degrabă decât prin ochii unei alte surse. Unii din zilele noastre ar dori să citim Biblia prin ochii lui Jones şi Waggoner. Astfel de practică ar putea fi greşeala cea mai periculoasă…. Ellen White susţinut[25] amândoi, deoarece ei conduceau adventismul înapoi la [illegible] şi la Biblie, nu pentru că [illegible] au avut ultimul cuvânt în materie de teologie, sau pentru că ar fi avut o teologie c[illegible]a a fost întru totul de acord" (*A User-Friendl*[illegible] p.179). Totuşi, Ellen White de[illegible]menea a avertizat cu privire la amăgirea sub[illegible] tulbura încrederea cam[illegible] Spiritul Profetic şi care era adusă tocmai de o[illegible] otau împotriv[illegible] trimis prin Jones şi Waggoner, în timp ce e[illegible] că susţin [illegible]maşul a făcut eforturi iscusite pentru a tulbura [illegible] poporului nostru în Mărturii, iar când aceste idei false pătrund, ei declară că [illegible] Biblia, dar ei răstălmăcesc Scriptura…. Tocmai astfel a p[illegible] aceia care au pregătit calea pentru ca poporul să nu acorde nici[illegible] vertizărilor şi mustrărilor Mărturiilor Duhului lui Dumnezeu vor vedea că va apărea un val de idei false de tot felul" (Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 109, 6 decembrie, 1890; în *1888 Materials*, p.739).

24. Ellen G. White, Manuscrisul 22, ian./feb., 1890, „Diary"; în *1888 Materials*, p.579; Dan T. Jones către E.W. Farnsworth, 9 februarie, 1890. Ellen White a scris aceste cuvinte în Sabat, 8 februarie. Cu trei săptămâni înainte, trebuie să fi fost Sabatul din 18 ianuarie, ziua în care Dan Jones a venit pentru a vorbi cu ea despre îngrijorările lui cu privire la faptul că Waggoner urma să predea subiectul legămintelor.

25. Ellen G. White către Willie şi Mary White, Scrisoarea 83, 13 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.635.

26. Ellen G. White, Manuscrisul 22, ian./feb. 1890, „Diary"; în *1888 Materials*, p.570-575, sublinierile adăugate.

27. Ellen G. White, Manuscrisul 9, 3 februarie, 1890, „Responding to New Light"; în *1888 Materials*, p.537,538.

28. *Ibid.*, p.539-540. Comentariile lui Ellen White cu privire la acest punct trebuie să fie înţelese în lumina declaraţiilor ei ulterioare. Se pare că ea se referea la lucrarea pe care o făcuse chiar şi soţul ei.

29. Ibid., p.540, sublinierile adăugate. Când a editat această predică pentru *Review and Herald*, Ellen White a reformulat ultima propoziţie, astfel: „El va aduce în lucrare o mare măsură a Duhului Său"…. („The Present Message", *Review and Herald*, 18 martie, 1890, p.161; în *1888 Materials*, p.545).

30. Ellen G. White, „My Health Restored", *Review and Herald*, 2 noiembrie, 1882, p.484; E.J. Waggoner către Ellen G. White, 3 noiembrie, 1903. Vezi Capitolul 1.

31. Ellen G. White, Manuscrisul 9, 3 februarie, 1890, „Responding to New Light"; în *1888 Materials*, p.540-543.

32. „[Cărturarii şi fariseii] au fost responsabili pentru respingerea lui Hristos şi a rezultatelor care au urmat. Din cauza conducătorilor religioşi a avut loc un păcat naţional şi o ruină naţională" (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p.305). Ar putea fi valabil acelaşi principiu în [illegible] contrast. Acest lucru nu le dă niciun drept membrilor sau grupărilor dizi[illegible] să spună că biserica este Babilon. Totuşi, arată responsabilitatea uluitoare [illegible] o au conducătorii, iar acesta este un motiv pentru care ar trebui să-i susţi[illegible] să ne [illegible] celor aflaţi în poziţii de conducere, pentru a-L căuta pe Dom[illegible].

33. Este trist că [illegible] din zilele noastre condamn[illegible] mesajul („aşa cum a fost prezentat") pe ca[illegible] White l-a susţinut atât [illegible]. Este situaţia diferită acum? Desmond Ford [illegible] Predicatorii Waggo[illegible] Jones de la renumita Conferinţă de la Minnea[illegible] 1888 au avut[illegible] raze de lumină care au radiat în lumea romană [illegible], în Europa [illegible] şaisprezecelea şi care urmează să cuprindă în[illegible] chiar înainte de revenirea lui Hristos…. Din nefericire, nici unul dintre e[illegible] [illegible] cu p[illegible] puncte importante precum distincţia dintre îndreptăţire [illegible] ui Hristos. ... Este posibil ca această teologie greşită să fie moti[illegible] care atât Waggoner, cât şi Jones au ajuns să fie afectaţi de idei panteiste" (*Australian Signs of the Times*, februarie, 1978, p.30). Robert Brinsmead a scris: „În perioade speciale din istoria noastră, Evanghelia s-a luptat să pătrundă în comunitatea adventistă. Anul 1888 a marcat o astfel de perioadă. Deşi, chiar şi aici trebuie să păstrăm o perspectivă corespunzătoare…. Waggoner a avut lumina cu privire la îndreptăţire pentru comunitatea adventistă. Totuşi, un material mai bun cu privire la îndreptăţirea prin credinţă putea fi găsit printre teologii protestanţi din zilele sale" (*Judge by the Gospel: A Review of Adventism* [1980], p.14-15). Geoffrey J. Paxton concluzionează: „Problema redeşteptării din 1888 a fost dublă. Mai întâi, deşi Waggoner şi Jones s-au îndreptat în direcţia Reformaţiunii, accentuând necesitatea de a înfăptui și a muri a omului-Dumnezeu, pentru a putea sta în picioare la judecată, ei nu au avut suficientă lumină pentru a înţelege acest lucru într-o perspectivă deplină a Reformaţiunii, care Îl scoate în evidenţă *numai pe Hristos*". (*The Shaking of Adventism*, [1977], p.67). David P.

McMahon: „Waggoner a fost unul dintre cei mai mari predicatori adventişti ai Evangheliei. Dar el nu s-a comparat cu marii predicatori protestanţi ai timpului". „În aceste articole [1889], Waggoner a început să adopte o îndreptăţire «efectivă»…. Acest principiu roman înlocuieşte rapid elementul protestant…. Aceasta a fost o greşeală fatală". „Waggoner încă nu îşi dezvoltase panteismul în februarie 1889. Dar el a avut o gândire logică şi urma să îşi urmeze premizele până la final". „Totuşi, pentru Waggoner, se părea că puţin aluat al îndreptăţirii romano-catolice avea să dospească toată plămădeala. Dacă articolele lui din 1890 au fost dezamăgitoare, lecturile lui despre Epistola către Romani la Conferinţa Generală din 1891 au fost îngrozitoare…. În aceste lecturi, concepţia lui Waggoner cu privire la îndreptăţire a fost întru totul romano-catolică. Îndreptăţirea era înţeleasă ca o lucrare interioară a sfinţirii credinciosului" (*The Myth and the Man*, [1979], p.64,94-95,99). Burt Haloviak afirmă: „În acest capitol, autorul speră să sugereze că rădăcinile teologiei aberante, care a fost combătută în 1903 [trupul sfânt şi panteismul], au fost prezente cu consecvenţă în sistemul teologic al lui Jones şi Waggoner, deoarece le lipseau concepţii obiective despre îndreptăţire. Acele rădăcini ale aberaţiei sunt vizibile în prezentările cu privire la îndreptăţire [illegible] credinţă pe care le-a ţinut A.T. Jones în mai, 1889, la adunarea de [illegible] din Ottawa, Kansas…. „Analiza acelor adunări ne îngăduie nu numai să id[illegible] [illegible] mesajului din 1888, ci şi să înţelegem elementele care urmau a [illegible] în [illegible] trupul sfânt şi *Templul viu*" („From Righteousness to Holy [illegible] Judgement at Minneapolis" [1993], capitolul 9, p.2,41). Roy Adams susţine: „A[illegible] am văzut, agitaţia perfecţi[illegible] în Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea din z[illegible] noastre şi-a avut geneza în [illegible] urile post-1888 ale lui A.T. Jones şi E.J. Waggo[illegible] *The Nature of Christ* [199[illegible] George Knight insistă: „În predicile lui din mai, [illegible] la Ottawa, Kansas, [illegible] plu, Jones a indicat că locuirea lăuntrică a natu[illegible] Hristos şi a [illegible] i va face pe oameni în stare să respecte în cele [illegible] poruncile lui Dumnezeu. Această învăţătură… a devenit o rădăcină princip[illegible] [illegible] dirii p[illegible] ului fără de păcat printre adventiştii de ziua a şaptea – [illegible] [illegible] us câteva ramuri prolifice în deceniul 1890. De exemplu, există o [illegible] de directă între învăţăturile lui Jones din perioada de după Minneapolis şi mişcarea trupului sfânt din Indiana în 1900". „Agitaţia trupul sfânt a izbucnit în Indiana în 1899…. De exemplu, el a început să predice doctrinele cheie din Indiana, cu privire la «credinţa strămutării» şi «puterea de a birui înclinaţia spre păcat» încă din 1889…" (*From 1888 to Apostasy*, [1987], p.56,57). „Teza" lui Woodrow Whidden pentru biografia lui cu privire la Waggoner caută să susţină de la un capăt la altul ideile enumerate mai sus: „Fără îndoială, curentul teologic cel mai semnificativ şi predominant din perioada timpurie de după Minneapolis (1888 până la mijlocul lui 1892) a fost accentul pus de Waggoner pe locuirea lăuntrică a lui Hristos la începutul lui 1889…. Aceasta urma să fie sursa pentru aproape toate rătăcirile teologice şi căile practice pe care Waggoner avea să meargă, în scopul găsirii echilibrului în viaţa lui". „Totuşi, în anii de după 1888, a început o alunecare subtilă spre un subiectivism nesănătos, care pare să nu se fi oprit niciodată. Dezvoltările critice au urmat în anii 1889 şi 1892". „Oare se poate spune pe bună

dreptate că ideile subiective şi mistice ale lui Waggoner cu privire la lucrarea justificatoare a unui Hristos imanent l-au condus în labirintul panenteismului? Noi sugerăm că este foarte probabil să fi fost aşa" (*E.J. Waggoner* [2008], p.210,358,363). Leroy Moore face o lucrare bună, rezumând părerile enumerate mai sus şi oferă o idee cu privire la motivul unei încercări atât de disperate de a condamna adevăratul mesaj de la 1888: „Reformaționiștii susțin că Jones şi Waggoner, exponenţii recunoscuţi ai acelui mesaj din 1888, au introdus patru erezii în doctrina AZŞ [curând după 1888]: respingerea doctrinei istorice a păcatului originar; includerea *sfinţirii* în neprihănirea prin credinţă; pretenția că Hristos a combinat firea păcătoasă cu natura Sa fără păcat; susţinerea doctrinei desăvârşirii. Susţinerea neobişnuită acordată de Ellen White lui Jones şi Waggoner, ale căror scrieri publicate timpuriu reflectă conceptele de mai sus [ca adevăr, nu ca erezie], necesită dovezi copleşitoare pentru a dovedi că ea a recunoscut erorile lor teologice imediat după Minneapolis, ca reflectând o erezie romano-catolică. Dezvoltările dinainte, din timpul şi de după Minneapolis neagă astfel de declaraţii" (*Theology in Crisis*, p.294).

34. „The Present Message", *Review and Herald*, 18 martie, 1890, p.161; în *1888 Materials*, p.545, sublinierile adăugate.

35. Ellen G. White, „Draw Nigh to God", *Morning Talk*, 5 februarie, 1890, *Review and Herald*, 4 martie, 1890, p.129.

36. Ellen G. White, Manuscrisul 10, 7 februarie, 1890, „Lessons From the Vine"; în *1888 Materials*, p.566,567. Vezi [illegible] asemenea Ellen G. White, Manuscrisul 18, „Religious Liberty", decembrie 1889; în *1888 Materials*, p.512, şi Ellen G. White, Manuscrisul 10, 6 februarie, 1890, „Who Will [illegible]e Light [illegible]Heaven?"; în *1888 Materials*, p.549,555".

37. Ellen G. White, „Draw Nigh to God", *Morning Talk*, 5 februarie, 1890, *Review and Herald*, 4 martie, 1890, p.130. În tot timpul în care scria [illegible] pentru *Hristos Lumina lumii* (din 1890, până în [illegible] Ellen White a fost impresionată [illegible] dintre conducătorii naţiunii iudaice şi cei ai [illegible] Adventiste de Ziua a Şaptea [illegible] peste 100 de ori", ea i-a avertizat să nu repete greş[illegible] când citim *Hristos [illegible] lumii* ţinând cont de acest lucru, putem să vedem im[illegible] din *Ellen G. [illegible] 1888 Materials* („Ellen White's Hidden Message in The De[illegible] 1888 Message", *Last Trumpet*, jan.-feb., 1997, p.3-5). De asemenea este interesant de [illegible] scris Ellen White în jurnalul ei în ziua când a ţinut această cuvântare de dimineaţă [illegible] dimineaţă: Am avut o adunare socială bună, iar apoi eu am prez[illegible] Cât de stăruitor sunt mişcată de Duhul lui Dumnezeu. Înainte de a mă ridi[illegible], nu m-am gândit nicio clipă că voi vorbi atât de clar. Dar Duhul lui Dumnezeu este asupra mea cu putere, iar eu nu pot decât să rostesc cuvintele care îmi sunt date. Nu îndrăznesc să reţin niciun cuvânt al mărturiei. Dacă această chemare solemnă la pocăinţă nu este ascultată, dacă se fac declaraţii false cu privire la ea, eu pot fi descurajată, pot fi tristă, dar nu am nimic de retractat. Eu rostesc cuvintele care îmi sunt date de o putere mai înaltă decât puterea omenească şi, nici dacă aş vrea, nu pot să retrag nicio propoziţie. În timpul nopţii, Domnul îmi dă instrucţiuni sub forma simbolurilor, iar apoi explică semnificaţia lor. El îmi dă cuvintele, iar eu nu îndrăznesc să refuz a le vesti oamenilor. Dragostea lui Hristos şi, îndrăznesc să spun, dragostea pentru suflete mă constrânge, iar eu nu pot să mă abţin să vorbesc. Dacă acele cuvinte rostite fac rău, este pentru că aceia cărora le este vestit mesajul nu au în inimă niciun loc pentru cuvântul lui Dumnezeu" (Manuscrisul 22, 1890, „Diary, Entries", 5 februarie, 1890; în *1888 Materials*, p.578-579).

38. Ellen G. White, Manuscrisul 10, 6 februarie, 1890, „Who Will Accept the Light From Heaven?"; în *1888 Materials*, p.549,555.

39. *Ibid.*, p.557.

40. Trebuie să spunem cu claritate că „niciunul dintre noi nu este infailibil”, inclusiv Jones şi Waggoner. Ei au făcut greşeli şi au avut unele concepţii incorecte în înţelegerea lor teologică, pe care Ellen White le-a corectat. Totuşi, trebuie să fim atenţi pentru a nu continua aceeaşi răzvrătire la care au luat parte fraţii din conducere, prin respingerea sfatului lui Ellen White şi prin a căuta mereu să găsim cârlige de care să ne agăţăm îndoielile cu privire la mesajul cel mai preţios. În 1892, Ellen White a declarat: „Este destul de posibil ca fraţii Jones şi Waggoner să fie doborâţi de ispitele vrăjmaşului; dar dacă vor fi, faptul acesta nu va dovedi că ei nu au avut niciun mesaj de la Dumnezeu, sau că lucrarea pe care au săvârşit-o a fost întru totul o greşeală. Dacă acest lucru se va întâmpla, *câţi ar adopta poziţia aceasta şi s-ar lăsa cuprinşi de o amăgire fatală, pentru că nu sunt sub conducerea Duhului lui Dumnezeu*. Ei merg în lumina tăciunilor aprinşi de ei înşişi, nu pot face deosebirea între focul aprins de ei şi lumina pe care a dat-o Dumnezeu şi umblă ca nişte orbi aşa cum au făcut iudeii” (Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 24, 19 septembrie, 1892; în 1888 Materials, p.1044-1045, sublinierile adăugate, literele italice constituind o prezentare a faptelor în sursa originală, nu o întrebare). Din nefericire, atât Jones, cât şi Waggoner au făcut greşeli după 1892 şi amândoi „au fost doborâţi de ispitele vrăjmaşului” în secolul care a urmat. Totuşi, punctul important de care trebuie să ne aducem aminte astăzi este acela de a nu ne lăsa „cuprinşi de o amăgire fatală”, aşa cum a profetizat Ellen White că se va întâmpla, şi de a face, prin învăţăturile şi scrierile noastre, aşa încât istoria din 1888 să [illegible] într-o nouă teologie. Vezi nota de final 33. Ellen G. White, Manuscrisul 56, [illegible] 1890, „Lessons from the Vine”; în *1888 Materials*, p.562,564.

[41]. Ellen White, Manuscrisul 56, 7 [illegible] 1890, „Lessons from the Vine” în *1888 Materials*, p.562,564.

42. *Ibid*, p.562-5[illegible]

43. Ibid., p.566,[illegible]

44. Ellen G. Wh[illegible]nuscrisul 30, 12 martie, 18[illegible] Be Zealous and Repent”, *Review and Herald*, 23 de[illegible] în *1888 Materials*, p.[illegible]64. Vezi, de asemenea, nota de final 32. O privire [illegible] volume ale *1888 Materials* explică modul în care s-a putut înt[illegible] sublinierile adăugate. Oamenii priveau „într-o mare măsură la cei pe care [illegible] mărturisirea lor în [illegible] lui Dumnezeu” (p.354). Ei urmau „*exemplul* lor cu mult mai mult[illegible] la D[illegible] sfatul Său” (p.793). Ellen White a descris faptul acesta de [illegible] locul în care ar fi trebuit să fie Dumnezeu”, ca fiind „idolatrie” (p.886). [illegible] niciodată să-i conducă pe oameni la o experienţă la care ei nu erau părtaşi” (p.512). Poporul „nu va merge mai departe decât veţi merge voi” (793). Fraţii trebuiau să respecte lumina pe care le-o dăduse Dumnezeu, nu numai pentru „propria siguranţă, ci şi pentru *siguranţa bisericii* lui Dumnezeu” (p.956). Când a respins mesajul lui Jones şi Waggoner, Uriah Smith a devenit „piatra de poticnire pentru *mulţi alţii*” (p.733). El „a întărit mâinile şi minţile unor oameni ca Larson, Porter, Dan Jones, Eldridge, Morrison şi Nicola şi, prin ei, ale unui vast număr” (p.599). Uriah Smith „angajase alături de el un număr destul de mare în această lucrare, oameni aflaţi în poziţii de răspundere, preşedinţi de conferinţă, pastori şi lucrători, care au format o *alianţă* pentru a critica şi a pune întrebări…. *Poziţia* pe care au ocupat-o aceşti oameni şi *influenţa poziţiei lor i-au determinat să se îndoiască pe mulţi care* nu vor mai fi lămuriţi niciodată, iar amăgirile din aceste zile de pe urmă îi vor birui…, deoarece au luat hotărâri *pe baza exemplului pe care l-au primit*” (p.797). Aceşti „oameni reprezentativi” (p.779), care umblau în întuneric, nu puteau „să discearnă lumina din cer”, care afecta *„întregul conţinut al gândurilor lor*, al deciziilor lor, al propunerilor şi sfaturilor lor” (p.727). „Totuşi”, declara Ellen White, „fratele Smith este pus în poziţia de învăţător,

pentru a *modela minţile studenţilor*, când este binecunoscut faptul că el nu stă în lumină" (p.714). Ellen White şi-a dat seama că „lucrarea era *influenţată* în direcţii greşite" (p.888). „Poziţia şi lucrarea fraţilor Butler, Farnsworth, Smith şi *a multor altora* au scopul de a tulbura credinţa poporului lui Dumnezeu, prin lucrurile pe care le spun, dar pe care nu ar trebui să le spună, şi prin lucrurile pe care le lasă nespuse, dar pe care ar trebui să le spună. Această stare de lucruri – necredinţa, prejudecata, fariseismul – *dospeşte biserica*" (p.717). „Spiritul manifestat la Battle Creek a fost spiritul din *multe biserici*" (746). Ca rezultat, „păcătoşii din mijlocul nostru au ajuns împietriţi şi întăriţi în necredinţă într-un mod îngrozitor" (p.867). Din cauză că Ellen White a susţinut „adevărul biblic" prezentat de Jones şi Waggoner – „din sursa pe care Domnul o alege pentru a-l trimite" – aceşti oameni aflaţi în poziţii de seamă se îndoiau de chemarea ei. Ei „împrăştiau seminţele îndoielii şi tulburau *încrederea bisericilor* în mărturii" (p.677,676). Ellen White a declarat: „Pretutindeni unde merg, aud obiecţiuni faţă de mărturii, citându-i pe fraţii Smith şi Butler" (p.715). „Cei care au fost mustraţi se întăresc în această poziţie de îndoială şi necredinţă a *conducătorilor* noştri şi simt că au libertatea de a spune că mărturiile date lor nu erau adevărate" (p.684). Ca rezultat, sângele altor suflete urma „să fie asupra celor care au fost orbiţi de vrăşmaşul" (p.853). Ellen White putea să întrebe pe bună dreptate: „Vom repeta noi istoria iudeilor în lucrarea noastră?" (p.545). „Dacă oamenii de rând din poporul iudeu ar fi fost lăsaţi să primească mesajul Său,… ei nu L-ar fi respins pe Isus" (p.906). Totuşi, a declarat ea, „*conducătorii* [poporului] *din zilele noastre* urmează aceeaşi cale pe care au mers iudeii" (p.911). [illegible] „Domnul îşi reţine Duhul de la ei şi întunericul îi cuprinde, aşa cum a cuprins [illegible] iudeii" (p.718). „Oameni *aflaţi în poziţii de răspundere* L-au dezamăgit pe Isus…. Du[illegible] Dumnezeu [illegible] întristat, dar ei au o înţelegere atât de greoaie, încât nu ştiu" (p.5[illegible]). Nu este de mirare că Ellen White a declarat că, dacă aceste rele care „Îi produc ne[illegible] lui Dumnezeu" nu sunt cor[illegible] întreaga biserică va fi responsabilă pentru ele" [illegible].

Capitolul 14

Dovezi convingătoare

Nu vă irosiţi timpul venind cu o teorie diferită de cea a lui Waggoner

„Necazul pe care l-am avut în ultimele trei săptămâni în legătură cu subiectul legămintelor a părut să mă istovească mai mult decât munca obişnuită”. Aşa a spus Dan Jones în scrisoarea lui către E.W. Farnsworth, 17 februarie, 1890. Deşi Waggoner fusese împiedicat să predea subiectul acesta în a doua jumătate a lunii ianuarie la institutul pastoral, totuşi problema nu fusese lăsată să se liniştească în rândurile lor. Când s-au întors la Battle Creek la începutul lunii februarie, [illegible] şi W.W. Prescott au constatat că nimic nu era în regulă la centrul [illegible]. În timpul [illegible] încheierea săptămânii, se făcuseră aranjamente „pentru [illegible] problema legămintelor în prezenţa celor de la şcoala pastorală şi [illegible] care ar dori să participe”. Prescott a ales să prezideze adunările [illegible] au să înceapă chiar să [illegible] următoare. În cele din urmă, lui Waggoner [illegible] i se „acorde permisiunea de a-şi prezenta concepţiile”. Totuşi, [illegible] să-şi prezinte [illegible] fără a întâmpina [illegible] celorlalţi; [illegible] fi „îngăduit să pună [illegible], sau să prezinte *contra-argumente*, dacă [illegible] să [illegible]”. Fără îndoială, existau [illegible] care, în conformitate cu Dan Jones, era „evident că această problemă îi tulburase pe oameni pretutindeni în ţară şi întâmpinase multă opoziţie”. O mare parte din acea opoziţie venea de la Dan Jones însuşi, pentru că el o împărtăşise rapid în corespondenţa lui cu alţii din întreaga ţară.[1*]

D.T. Bourdeau

Duminică dimineaţa, 16 februarie, Waggoner a început prima dintre cele zece prezentări de câte două ore, care urma a fi ţinute pe tema legămintelor în perioada următoarelor două săptămâni. Waggoner a ţinut şase din cele zece prezentări, în timp ce Uriah Smith, R.C. Porter şi Bourdeau – evanghelist şi angajat al Conferinţei Generale – au ţinut fiecare

câte o prezentare şi jumătate. În conformitate cu Dan Jones, au fost expuse „două concepţii distincte cu privire la legăminte”, „una fiind favorabilă poziţiei susţinute **[364]** în trecut de poporul nostru, prezentată de Smith şi Porter, iar o altă grupă a fost în favoarea concepţiilor promovate de Dr. Waggoner şi susţinute de Bourdeau”. Nu este nicio îndoială că Waggoner a prezentat legămintele aşa cum le prezentase în *Bible Readings* şi *Lecţiile Şcolii de Sabat pentru adulţi*,[2] despre care Dan Jones a spus că erau „similare cu ceea ce prezentase la Minneapolis”. Prezentările lui Smith şi Porter confirmă acest fapt, deoarece ele au avut scopul de a combate învăţăturile lui Waggoner.[3*]

În a doua sa prezentare, Waggoner a comparat vechiul şi noul legământ, „arătând că fiecare avea trei puncte obiective: primul – neprihănirea; al doilea – moştenirea pământului; al treilea – împărăţia de preoţi”. Dumnezeu îi făgăduise omului o neprihănire care urma să-l califice pentru viaţa veşnică pe pământul cel înnoit, iar prin această experienţă vie, omul urma să devină un martor al caracterului lui Dumnezeu. În *acest punct*, în prezentarea sa, Waggoner a împărtăşit concepţii pe care fraţii le-au dezaprobat în mod serios: „Nici fraţii Waggoner, nici altcineva nu au putut să obiecteze la nimic din ceea ce a fost prezentat, până aproape de încheiere,… când Dr. Waggoner a făcut o paralelă între vechiul şi noul legământ”. Faţă de ce au avut fraţii obiecţii atât de puternice? În conformitate cu Dan Jones, motivul a fost că Waggoner declarase că în primul, în vechiul legământ, „totul a depins de ascultarea oamenilor; în al doilea, sau noul legământ, Dumnezeu face totul pentru oameni”.

Din cauza obiecţiilor ridicate de mulţi fraţi şi „pentru a da pe faţă o corectitudine de principiu de către toţi cei implicaţi în cercetare”, W.W. Prescott a hotărât să-i încredinţeze lui Uriah Smith să preia sesiunea a treia şi să prezinte concepţia tradiţională.

Uriah Smith şi R.C. Porter răspund

Timp de mai bine de un an, Uriah Smith purtase povara îngrijorării pentru ceea ce credea el că se întâmpla în biserica pe care o ajutase şi al cărei pionier fusese. Chiar înainte de Conferinţa de la Minneapolis, el simţise că Jones şi Waggoner făcuseră un efort hotărât şi conspiraseră pentru a impune doctrine noi în **[365]** poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. În mintea lui, biserica deja credea în doctrina îndreptăţirii prin credinţă. În ce priveşte noile idei despre legea din Galateni şi legăminte, el credea că erau doar nişte aspecte secundare false, promovate ca fiind o lumină nouă, dar nu aveau nicio legătură cu îndreptăţirea prin credinţă. Din punctul de vedere al lui Smith,

situaţia era chiar şi mai rea, deoarece Ellen White îi susţinea pe aceşti oameni care, după părerea lui, prejudiciau credibilitatea ei.

Smith nu stătuse niciodată de vorbă în particular cu Ellen White pentru a înţelege poziţiile ei, nici nu răspunsese la cele câteva scrisori pe care i le trimisese ea pe parcursul anului precedent. El considera foarte tulburător faptul că lui Waggoner i s-a îngăduit să prezinte subiectul legămintelor la institutul pastoral. El susţinuse încercarea lui Dan Jones de a-i interzice lui Waggoner să îl prezinte şi scrisese o declaraţie de disociere în *Review*.[6] După ce a primit încă o scrisoare de la Ellen White, scrisă în 16 februarie (care nu mai este disponibilă) şi după ce a ascultat ambele prezentări ale lui Waggoner despre legăminte, Smith nu a mai putut să suporte. A scris un răspuns înverşunat adresat lui Ellen White, pentru a-i aduce la cunoştinţă ce simţea el în legătură cu întreaga situaţie chinuitoare. Scrisoarea de şase pagini a lui Smith exprima cu claritate îngrijorarea lui profundă şi sinceră. El dorea să fie în „unitate deplină" cu ea, dar nu putea să treacă peste „unele nedumeriri".[7]

Smith a asigurat-o pe Ellen White următoarele: „Eu nu doresc ca vreun om să îngăduie ca poziţia mea [...] să-i oprească convingerile lui în legătură cu vreun subiect". El i-a amintit lui Ellen White că, spre deosebire de A.T. Jones, care se presupune că declarase „Eu am adevărul, iar voi veţi ajunge la aceeaşi poziţie în cele din urmă'", el [...] spunea tuturor întotdeauna, „Cercetaţi subiectul şi adoptaţi doar o poziţie care vi se pare satisfăcătoare". Smith a făcut referire la unele evenimente din trecut, începând cu 1886, pentru a explica versiunea lui în legătură cu situaţia. „Cu excepţia morţii fratelui White, cea mai mare nenorocire care a venit vreodată asupra noastră a fost atunci când Dr. Waggoner şi-a publicat [...] spre Epistola către Galateni în *Signs*". Din punctul lui de vedere, concepţiile lui E.J. Waggoner erau aceleaşi ca ale tatălui său, J.H. Waggoner, pe care fratele White, atunci când trăia, le respinsese şi le condamnase în 1856. Dacă ar fi fost „sub jurământ [...] de judecată", Smith ar fi fost „obligat să depună mărturie" că „singurul punct aflat în discuţie în vremea aceea" a fost dacă legea din Galateni reprezenta legea morală sau legea ceremonială.

Smith nu putea să înţeleagă modul în care concepţiile lui E.J. Waggoner le depăşeau pe cele ale tatălui său, nici nu putea să înţeleagă faptul că sfatul adresat de Ellen White lui J.H Waggoner **[366]** a fost acela de a nu-şi scoate în evidenţă concepţia la data aceea. Din acest motiv, Smith considera că Ellen White se schimbase: „Când se părea că aţi susţinut poziţia lui [E.J. Waggoner] în ansamblu…, a fost o mare surpriză pentru mulţi. Iar când ei m-au întrebat ce însemna acel lucru şi cum pot să-l consider eu, realmente, soră White, nu am ştiut ce să spun şi încă nu ştiu".[9]

Smith a continuat astfel: „Următorul pas nefericit a fost făcut, când fraţii din California s-au întâlnit, chiar înainte de Conferinţă [de la Minneapolis], şi au făcut planuri pentru a-şi expune concepţiile cu privire la cele zece coarne şi legea din Galateni la acea Conferinţă…. Ca urmare, aceste concepţii au fost prezentate şi aproape că au ruinat Conferinţa, întocmai cum m-am temut că se va întâmpla". Smith considera că „fusese alcătuit un plan pentru a le impune celor din poporul nostru aceste schimbări, până când vor fi considerate a fi concepţiile întregii biserici". De ce să nu fi gândit el în acest fel, din moment ce, „la toate adunările de tabără, institutele pastorale, şcolile şi adunările pastorilor, etc.", aceste concepţii erau „scoase în evidenţă şi prezentate în orice loc şi ocazie posibile":

> „Aşadar, înţelegeţi cele două motive pentru care eu nu pot să nu privesc aceste concepţii cu neîncredere; şi anume, mai întâi, pentru că mi se par a fi contrare Scripturilor şi, în al doilea rând, contrare celor ce dumneavoastră aţi înţeles mai înainte. Eu nu mă refer la concepţiile lui [A.T. Jones şi E.J. Waggoner] despre îndreptăţirea prin credinţă şi neprihănirea dăruită prin Hristos, deoarece noi am crezut întotdeauna în acest fel. Nu la concepţia despre legea din Galateni, la care ajunge pe baza premiselor lui cu privire la celelalte puncte.
>
> Adevăratul motiv aflat în discuţie la acea Conferinţă a fost legea din Galateni; dar nu toţii am putut fi de acord cu cele şase discursuri preliminare ale fratelui Waggoner cu privire la neprihănire; iar eu le-aş fi susţinut de la început dacă nu aş fi crezut pe atunci că el le-a alcătuit cu intenţia de a deschide calea pentru poziţia lui cu privire la Galateni, pe care eu o consider greşită. Desigur, eu nu cred că există vreo legătură necesară între [illegible], dar dumneavoastră ştiţi că un adevăr poate fi [illegible] asemenea modalitate şi cu un asemenea scop aparent, încât să strice plăcerea pe care am simţi-o ascultându-l în alte condiţii….
>
> Eu cred că sunt dispus să primesc lumina oricând şi de la oricine. Totuşi, pentru mine, orice se pretinde a fi lumină trebuie să se dovedească a fi în conformitate cu Scriptura şi să se bazeze pe argumente solide, care conving judecata, înainte de a părea a fi lumină. Când cineva prezintă ceva ce eu am cunoscut şi crezut de multă vreme, mie îmi este imposibil să numesc acel lucru lumină nouă."[10] **[367]**

Punctul de vedere al lui Smith nu poate fi trecut cu vederea. El pretindea a crede în îndreptăţirea prin credinţă; pentru el, aceasta nu era o

lumină nouă. Singurele lucruri cu care nu era de acord erau concepţiile lui Jones şi Waggoner despre legăminte şi legea din Galateni. El respingea poziţia lor pe baza modului în care înţelegea Scripturile şi pe baza a pe ceea ce credea că i se descoperise lui Ellen White în trecut. Smith greşea în ambele puncte. El nu putea să înţeleagă, asemenea lui Ellen White, că lucrurile prezentate de Jones şi Waggoner cu privire la legăminte şi legea din Galateni erau cu adevărat „o lumină nouă", care aşeza îndreptăţirea prin credinţă într-un „context nou". Acesta era „cu adevărat mesajul îngerului al treilea", care, dacă era acceptat, urma să lumineze pământul cu slava lui.[11]

Spre sfârşitul scrisorii lui, Smith i-a relatat lui Ellen White lucrurile care i-au fost spuse cu privire la „cele prezentate de fratele A.T. Jones aici, în cursurile din această iarnă". I se spusese că Jones submina datele profetice cu care adventiştii erau familiarizaţi şi că îi susţinea şi pe alţii să facă la fel. Smith o informa pe Ellen White că „ar putea să menţioneze multe alte puncte, dar nu îi va ocupa timpul. Acestea sunt lucrurile care mă tulbură. Acestea sunt lucrurile faţă de care mă împotrivesc eu". El o avertiza că, „dacă vor fi prezentate în continuare", acestea [illegible] „vor submina în totalitate lucrarea dumneavoastră şi vor zgudui credinţa în mesaj". Totuşi, „pentru că eu am îndrăznit să adresez un avertisment cu privire la unele dintre aceste puncte, acum sunt înfăţişat public ca unul care trage cu puşca în întuneric, şi nu ştie căror lucruri li se împotriveşte. Eu cred că ştiu într-un anumit grad căror lucruri mă împotrivesc".[12] Smith nu putea să înţeleagă faptul că el însuşi, nu Jones şi Waggoner, era cel care submina lucrarea lui Ellen White. Doar peste câteva zile, s-a dovedit cu claritate că Smith l-a acuzat „pe nedrept" pe Jones.[13]

După ce i-a trimis această scrisoare lui Ellen White, Smith a avut ocazia de a prezenta idei similare în public. În 19 februarie, el şi-a prezentat concepţiile cu privire la legăminte în contrast cu cele prezentate deja de către Waggoner în cele două adunări [illegible] dar nu a dorit să prezinte „nimic într-o modalitate combativă", ci numai „ceea ce ne învaţă Biblia". Dacă ceva ce spunea el nu era „în conformitate cu ideile deja prezentate" de Waggoner, era „pur şi simplu din cauză că mie mi se pare a fi concepţia mai bună, o mai bună poziţie". Smith era mulţumit că, „în legătură cu subiectul îndreptăţirii prin credinţă şi al neprihănirii lui Hristos… există armonie". El „nu ştia să fie, sau să fi fost vreodată o deosebire de opinie în mijlocul adventiştilor de ziua a şaptea cu privire la acest punct. Totuşi, în legătură cu acest subiect al legămintelor, **[368]** există unele puncte, unele pasaje din Scriptură, cu privire la care pare a fi o deosebire de opinie".[14] Astfel, Smith nu vedea o legătură prea mare între îndreptăţirea prin credinţă şi legăminte, în timp ce Jones şi Waggoner făcea legătură între cele două, înţelegând îndreptăţirea prin credinţă în lumina celor două legăminte.

Pe întregul parcurs al prezentării lui, Smith a obiectat faţă de ceea ce considera el a fi concepţiile eretice ale lui Waggoner. El vorbea despre cele două legăminte ca fiind „două etape, două dispensaţiuni” ale legământului avraamic. Prima etapă s-a împlinit pentru sămânţa literală a lui Avraam, când urmaşii lui au moştenit ţara făgăduită. A doua etapă urma să fie împlinită la înviere şi când pământul va fi înnoit. Smith înţelegea vechiul legământ ca fiind un contract pe care poporul l-a făcut cu Dumnezeu. Ei au făgăduit să respecte Cele Zece Porunci şi orice altceva ar fi adăugat Domnul. Apoi, Domnul a adăugat legea ceremonială şi serviciul sanctuarului, „pentru ca păcatul să se înmulţească”. Dar, vai, vechiul legământ a fost greşit, deoarece „nu a putut să ducă la împlinirea finală”. De ce? Pentru că „nu a avut jertfele potrivite – ci doar sângele animalelor”. După cruce şi jertfa lui Hristos, a fost făcut noul legământ, reprezentând o dispensaţiune nouă. Acum, oamenii urmau să intre într-un contract de acelaşi tip ca şi vechiul – făgăduind că vor respecta poruncile lui Dumnezeu. Motivul pentru care „vechiul legământ putea să ducă la robie” în zilele apostolului Pavel era acela că „anumiţi învăţători veniseră de la Ierusalim, tulburându-le mintea, şi spunând că trebuiau să fie circumcişi”. Acesta a fost singurul punct [illegible] alegoria lui Pavel din Galateni 4. În mod evident, Smith spera că [illegible]ţia îi va convinge pe ceilalţi că ideile lui Waggoner erau greşite.

În următoarele câteva zile, Waggoner şi [illegible] continuat prezentările despre legăminte şi [illegible]ţia lor cu neprihănirea [illegible]edinţă. Au avut loc „multe întreruperi”, [illegible] obiecţiunile şi într[illegible] erau puse cu unicul scop de a dovedi că [illegible] greşită.[16] Dar [illegible] considera că Waggoner merita un astfel de t[illegible] cred că [illegible] acea înclinaţie de a da năvală şi de a profita, c[illegible] atât de e[illegible]dă atât la Dr. Waggoner, cât şi la fratele A.T. Jones, fă[illegible] lor s[illegible] de neplăcută pentru unii dintre fraţii de aici din Battle [illegible] [illegible]tem să confirmăm imediat că este astfel”. Dan Jones era sigur că Jones şi Waggoner îşi prezentaseră „noile teorii... în şcolile bisericii noastre şi în institutele pastorale şi le introduseseră în lecţiile Şcolii de Sabat”, **[369]** fără să le supună verificării fraţilor care „făcuseră mult pentru a formula doctrinele”. Acest fapt era „întru totul deplasat” şi „de acum încolo, trebuia să se aibă mai multă grijă ca lecţiile Şcolii de Sabat să fie examinate cu atenţie şi aprobate, înainte de a fi trimise pretutindeni în ţară”.[17]

În 24 februarie, R.C. Porter a prezentat subiectul legămintelor timp de două ore. El a fost chiar mai puţin amiabil decât Smith, spunându-le pastorilor: „Sper să prezint ceva despre care cred că este într-o armonie mai mare cu adevărul legat de acest punct… care, mi se pare mie, constituie o concepţie mai bună”. Asemenea lui Smith, Porter înţelegea că „legământul avraamic

cuprindea atât vechiul, cât şi noul legământ". „Cele două legăminte sunt doar nişte mijloace de a aduce la îndeplinire" planul lui Dumnezeu „în veacuri diferite" – două dispensaţiuni. Porter a repetat acest punct de mai bine de şase ori, căutând să îl pună în contrast cu concepţia lui Waggoner. Pentru R.C. Porter, vechiul legământ nu se deosebea de noul legământ, cu excepţia aspectului legat de timpul în care a fost iniţiat. „În fiecare legământ, condiţiile trebuie să fie aceleaşi: ele trebuie să fie ascultarea, ascultarea categorică". Pe lângă aceasta, Porter a declarat că, în vechiul legământ, „Domnul le făgăduise oamenilor" exact la fel de mult ajutor ca şi în noul legământ, deoarece „cu siguranţă nu ar fi fost făcut, dacă nu ar fi existat un ajutor care să îl facă pe om în stare să respecte legământul". De asemenea, Porter credea că făgăduinţele făcute lui Avraam s-au împlinit în vechiul legământ pentru copiii lui Israel; Dumnezeu „a îndeplinit tot ce a plănuit".[18]

Prin toate aceste argumente, Porter încerca să dovedească faptul că vechiul legământ a fost bazat pe timp; a fost bazat pe acordul reciproc dintre Dumnezeu şi oameni; a fost împlinit pentru sămânţa literală a lui Avraam; a fost desfiinţat la cruce şi, ca urmare, nu a fost legământul care a putut fi făcut în noua dispensaţiune. Este clar că, pentru Porter, Smith şi mulţi alţi fraţi, obiecţiunea lor cea mai mare faţă de concepţiile lui Waggoner era cu privire la poziţia lui că niciunul dintre legăminte nu reprezenta o dispensaţiune, sau o perioadă în Planul de mântuire, ci mai degrabă o stare a inimii oamenilor, indiferent când au trăit pe pământ şi, în al doilea rând, că vechiul legământ se baza pe făgăduinţele oamenilor, iar legământul nou şi veşnic se baza pe făgăduinţele lui Dumnezeu.

Waggoner credea că a venit momentul de a răspunde cu credinţă, aşa cum făcuse părintele lor, Avraam, nu cu o atitudine manifestată în încredere şi mulţumire de sine, făgăduind cu îngâmfare: „Tot ce a zis Domnul vom face şi vom asculta" (Exod 19,8). Astfel, Dumnezeu coborâse pe Sinai şi rostise cele Zece Porunci cu tunete şi fulgere. Acesta a fost în principal acel îndrumător, sau legea adăugată care urma să-i conducă la Hristos. Fraţii nu au putut să facă nicio concesie acestei concepţii şi, din acest motiv, s-au ridicat împotriva mesagerului rânduit de Dumnezeu.

În timpul ultimei săptămâni din februarie, a avut loc ultima prezentare pe tema legămintelor. „La sfârşit, s-a văzut clar că fuseseră prezentate două concepţii diferite cu privire la legăminte – una în favoarea poziţiei susţinute în trecut de poporul nostru… şi o altă grupare în favoarea concepţiilor avansate susţinute de Dr. Waggoner". Deşi nu a fost luată nicio hotărâre oficială, Dan Jones sugerează că a fost alcătuită un fel de declaraţie sau hotărâre în rezumat: „Nu a fost făcută nicio declaraţie care ar trasa în vreun fel o linie *mai puternică decât era necesar* între cele două tabere". Dan Jones sugerează că,

după aceea, subiectul legămintelor „a fost abandonat, iar şcoala îşi continuă activitatea obişnuită”.[20] Totuşi, acest fapt cu greu a însemnat că problema fusese rezolvată. Câteva zile mai târziu, Dan Jones a recunoscut că „cercetarea subiectului legămintelor s-a încheiat fără o satisfacţie mai mare decât înainte de a începe”.[21] De fapt, Jones a declarat că „rezultatul nu a fost acela de a-i aduce pe fraţi laolaltă şi de a-i uni în lucrarea de zidire a cauzei lui Dumnezeu, ci mai degrabă a creat un spirit şi simţăminte partizane şi a mărit deosebirile de opinie care existaseră în mijlocul lor”.[22] Este trist să spunem că Dan Jones însuşi a fost responsabil într-o mare măsură pentru acel „spirit partizan”, care îi determina pe mulţi pastori mai tineri să îl respingă pe Waggoner şi concepţiile prezentate de el.

Dar ce putem spune despre Ellen White? Care a fost părerea ei despre legăminte? A fost acest subiect un motiv de îngrijorare pentru ea? Dacă a fost, de ce a rămas tăcută, în timp ce Waggoner prezenta subiectul?

Ellen White ia poziţie

În a doua jumătate [illegible] ianuarie şi la începutul lunii februarie, Ellen White a participat la ins[illegible] pastori, vorbind „în fiecare zi, cu una sau două excepţii”, timp de „trei săptămâni”.[23] Totuşi, în timpul celor două săptămâni de cercetare a subi[illegible]i legămintelor, constatăr[illegible]a a fost ciudat de tăcută. Un motiv pe[illegible] astfel de tăcere au fost [illegible]ile însele. **[371]** Cel mai probabil, aceste [illegible] de câte două ore d[illegible]egăminte au înlocuit adunările de dimineaţă [illegible] White vorb[illegible]i. Ellen White însăşi spune care este motiv[illegible] [illegible]l tăcerii ei: [illegible]eam pentru a vedea care va fi calea pe care [illegible]ia acești [illegible]eni, cât de multă lumină va veni în sufletul lor. Eu urm[illegible]entru [illegible]Dorinţa ei era ca fraţii să recunoască ei înşişi lumina p[illegible], în timpul cercetărilor, când Dan Jones a venit la ea şi i-a cerut părerea, ea a răspuns precis: „Eu nu vă voi spune părerea mea; convingerea mea. Cercetaţi Biblia. Înfigeţi adânc cazmaua adevărului pentru a descoperi ce este adevărat”. Ea nu a refuzat să răspundă la întrebarea lui Jones din cauză că nu avea nicio părere, ci pentru că voia ca fraţii să accepte lumina pe baza propriului studiu al Bibliei. Pe lângă acest fapt, mulţi se îndoiau de inspiraţia şi autoritatea ei, şi nu i-ar fi făcut prea mult bine, dacă şi-ar fi declarat poziţia în mod prematur.[24]

Ellen White nu era în întuneric cu privire la subiectul legămintelor, nici cu privire la împotrivirea care avea loc: „În timp ce eu păstram tăcerea, Domnul îmi descoperea noapte de noapte poziţia unor persoane”. Nu a trecut mult timp, până când ea a declarat: „Buzele mele nu vor mai fi pecetluite”.[25] Motivul a fost acela că Domnul „a îndemnat-o” să-şi prezinte „mărturia”.[26] În

ultima săptămână din februarie, când cercetarea subiectului legămintelor s-a încheiat, celelalte adunări şi-au reluat cursul, desfăşurându-se de la „şapte şi jumătate la nouă”. Ellen White a început să participe la adunări şi să vorbească „destul de deschis”.[27]

În Sabat dimineaţă, 1 martie, Ellen White a scris în jurnalul ei câteva gânduri solemne: „Mi-a fost arătat că dragostea faţă de Hristos şi faţă de Dumnezeu aproape că pierise din bisericile noastre. Pentru că nu-L iubim pe Dumnezeu, ne lipseşte dragostea faţă de semeni”. Ea a scris despre oameni care „se asociau în alianţe nesfinte”, formulând „hotărâri” şi făcând „planuri care nu purtau aprobarea lui Dumnezeu”.[28] În predica ei din Sabat dimineaţă, ea a vorbit despre „intrarea lui Hristos în Ierusalim”. Predica a lăsat „o impresie solemnă asupra participanţilor care umpluseră adunarea”. După-amiază, ea a predicat din nou „rostind în mod direct lucrurile pe care i le-a inspirat Dumnezeu”. Duminică a participat la adunarea de dimineaţă, care se ţinea în sala anexă din partea de est a Tabernacolului. Acolo au participat „doar puţini”. Totuşi, pe la mijlocul săptămânii, încăperea a fost plină de pastori şi alţi fraţi şi surori din zonă. Curând, numărul participanţilor ajungând la peste trei sute”.[29*] **[372]**

Întreaga săptămână Ellen White a vorbit foarte direct cu fraţii adunaţi acolo. Ea a constat că era „o problemă dificilă” de a şti cum să trateze cu „spiritul lor puternic”. [illegible] dimineaţă, în data de 3 martie, ea a „mers la adunarea pastorilor” cu sufletul „foarte tulburat”. [illegible] nopţii, sufletul ei fusese în „agonie”, [illegible] Domnul „îi descoperise totul” încă o dată, „arătându-i exact influenţa [illegible] exercitată şi [illegible] aceasta”. Ea „nu a ştiut la ce să se aştepte [illegible] urma să [illegible] lucrul acesta”. Ea i-a reamintit marelui grup [illegible] în care [illegible] avertizase după Conferinţa de la Minneapolis, spunându-[illegible] care îngăduiau asprimea în inima lor… nu vor vedea nici [illegible] până când nu îşi vor mărturisi această asprime”.[31] Acesta era exact lucrul care se petrecea. În Sabat dimineaţă, încă împovărată de ceea ce îi descoperise Domnul cu o zi înainte, Ellen White i-a scris din nou lui Uriah Smith. Ea cunoştea efectul pe care îl avea asupra celorlalţi şi nu putea să-l lase să continue fără a-şi da seama de acest fapt:

> „Cu o noapte în urmă, Domnul mi-a descoperit multe lucruri. Mi-a fost descoperit cu claritate care a fost influenţa ta şi ce s-a întâmplat la Minneapolis…. În ziua socotelii finale, nu vei fi nevoit să te confrunţi doar cu propriul comportament, ci şi cu rezultatul influenţei tale asupra altor minţi. Tu ai refuzat mărturiile mele…, ai

lucrat ca să le faci fără efect, la fel cum au făcut Core, Datan şi Abiram….

Tu ai întărit mâinile şi minţile unor oameni ca Larson, Porter, Dan Jones, Eldridge, Morrison şi Nicola şi ale unui număr vast prin ei. Toţi te citează, iar vrăjmaşul neprihănirii priveşte mulţumit….

Ce ai câştigat, după ce modul tău de a te purta a tulburat minţile şi credinţa în mărturii? Dacă îţi vei recăpăta credinţa, cum vei putea să înlături impresiile necredinţei pe care le-ai semănat în alte minţi? Nu trudi aşa de serios pentru a face tocmai lucrarea pe care o face Satana. Această lucrare a fost făcută la Minneapolis. Satana a triumfat. Lucrarea aceea a fost făcută şi aici."[32]

Pe măsură ce a continuat să scrie, Ellen White a exprimat cu claritate poziţia în legătură cu subiectul legămintelor. Era mai mult decât doar părerea ei, deoarece îi fusese descoperită chiar din Cer. Ea a descris prezentările lui Waggoner cu privire la legăminte ca fiind „adevărata lumină", iar pe Smith ca fiind cel care răstălmăcea Scripturile.

„Cu o noapte [illegible] mi-a fost arătat că dovezile cu privire la legăminte erau [illegible] convingătoare. Tu, fratele Dan Jones, fratele Porter şi alţii [illegible] vă irosiţi zadarnic capacităţile de a cerceta în scopul de a pr[illegible]e o poziţie diferită de cea [illegible]e a prezentat-o fratele Waggon[illegible] privire la legăminte, [illegible]ce, dacă aţi fi primit adevărata [illegible] care străluceşte [illegible]nitat şi nu aţi fi folosit modalitat[illegible]etare şi răs[illegible]gere a Scripturilor pe care au folosit-o i[illegible] făcut să f[illegible] aşa de zeloşi? De ce s-au legat de cuvintele lu[illegible]e de ce [illegible]ărit spionii, pentru a observa cuvinte pe care [illegible]te şi să le răstălmăcească într-un mod în care să le facă să însemne lucrurile pe care le voiau minţile lor nesfinţite? În felul acesta, ei i-au înşelat pe oameni. Ei au creat probleme false….

Subiectul legămintelor este clar şi ar trebui să fie acceptat de fiecare om sincer şi fără prejudecăţi, dar eu am fost condusă în locul în care Domnul mi-a dat o înţelegere pătrunzătoare acestei situaţii. Voi aţi întors spatele luminii directe, pentru că v-aţi temut că subiectul legii din Galateni ar putea fi acceptat. În ce priveşte subiectul legii din Galateni eu nu am nicio povară şi nu am avut niciodată, dar ştiu că fratele Smith, Porter, [Dan] Jones sau alţii nu vor fi pregătiţi niciodată să primească lumina,… până când fiecare dintre ei nu va fi convertit….

Eu nu m-aş baza acum pe cunoaşterea ta sau pe modul în care interpretezi tu Scripturile…. Dacă întorci spatele unei raze de lumină, de teamă că va fi nevoie să accepţi poziţiile pe care nu vrei să le accepţi, acea lumină devine pentru tine întuneric."[34]

Ulterior, în acea dimineaţă, E.J. Waggoner a ţinut „una dintre cele mai puternice cuvântări" pentru toţi cei adunaţi în Battle Creek Tabernacle. Ellen White a auzit declaraţiile „multora care au fost prezenţi, iar mărturia lor unanimă a fost că Dumnezeu vorbise prin el". După-amiază, „fraţii Olsen şi Waggoner au condus adunarea" care s-a desfăşurat în capela editurii, unde „a fost prezent un mare număr". Ellen White s-a ridicat să vorbească şi „toţi au ştiut că Duhul şi puterea lui Dumnezeu erau asupra" ei. Ea a vorbit „cu hotărâre şi seriozitate", repetând unele dintre lucrurile pe care le scrisese lui Uriah Smith mai devreme în ziua aceea.[35] Ea a dorit ca fiecare să ştie poziţia ei cu privire la subiectul legămintelor şi cum înţelegea ea legătura dintre acest subiect şi solia îngerului al treilea:

„Lumina care mi-a fost descoperită cu o noapte înainte mi-a arătat totul cu claritate exact în ceea ce era exercitată şi unde va conduce. Fraţilor, oricine aţi fi, vreau să vă spun că pur şi simplu păşiţi pe acelaşi drum pe care au păşit cei din ziua lui Hristos. Voi aţi repetat experienţa lor, dar fie ca Dumnezeu să ne ferească de a ajunge la acelaşi rezultat ca ei.... Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletele voastre, mai ales dacă aveţi nevoie de ceea ce aţi stat exact în calea lui Dumnezeu, care urmează a fi luminat de slava Sa, iar dacă rămâneţi **[3]** în care vă aflaţi astăzi, aţi putea să spuneţi la fel de repede că Duhul lui Dumnezeu a fost duhul diavolului. Voi aţi spus [illegible] spiritul diavolului, prin faptele şi atitudinea voastră….

De ce nu auziţi cuvintele lui Hristos, care vă sunt prezentate? De ce vreţi să aveţi întuneric? Lor le este aşa de teamă să vadă că există încă o rază de lumină…. Nu vă ţineţi de fratele Smith. În Numele lui Dumnezeu, vă spun, el nu este în lumină. El nu a fost în lumină încă de când s-a aflat la Minneapolis…. Voi aţi încercat să vă împotriviţi Duhului lui Dumnezeu în toate felurile. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletele voastre….

Dacă Isus, când a fost pe pământ, cu toată puterea şi minunile Sale, nu a putut să doboare prejudecata care se afla în inima oamenilor, ce putem face noi?... Lăsaţi adevărul lui Dumnezeu să intre în inima voastră; deschideţi uşa. Vă spun acum, înaintea lui

Dumnezeu, că subiectul legămintelor, aşa cum a fost prezentat, constituie adevărul.[36*] Aceasta este lumina. Ea mi-a fost prezentată în propoziţii clare. Eu vă întreb: Cei care s-au împotrivit luminii au lucrat pentru Dumnezeu, sau pentru diavolul? Aceasta este lumina clară a cerului şi înseamnă mult pentru noi. Ea vrea să vă arate că nu puteţi să vă bazaţi pe propria inteligenţă şi pe spiritul vostru de critică, ci trebuie să vă legaţi sufletul neputincios de Isus Hristos şi numai de El. Dumnezeu să vă ajute să vedeţi. Dumnezeu să vă ajute să înţelegeţi."[37]

După apelul stăruitor al lui Ellen White, „mulţi şi-au mărturisit greşelile, dar", în conformitate cu Ellen White, „schimbarea nu a fost totală şi nu am avut acea biruinţă deplină pe care o doream". Duminică dimineaţă, Ellen White a vorbit din nou, prezentându-şi „mărturia, prin avertizări, mustrări şi încurajări".[38] Ea a început citind relatarea despre Ziua Cincizecimii din Fapte. Apoi, vorbindu-le conducătorilor din fata ei, a exclamat imediat: „Acum, fraţilor, dacă venim la Dumnezeu cu toată inima, dacă ne golim inima de orice fel de prejudecăţi şi de toată această îndoială şi necredinţă, putem să primim binecuvântarea despre care se vorbeşte aici şi putem să ne aşteptăm să primim Duhul lui Dumnezeu". Ellen White le-a reamintit ascultătorilor despre serviciul de consacrare al lui Isus în templu, când era doar un copil. Preotul care oficia nu L-a cunoscut, dar Simeon „L-a recunoscut", deoarece s-a aflat în poziţia de a fi capabil să discearnă lucrurile spirituale. „L-a recunoscut Duhul lui Dumnezeu". Într-un [illegible] ei celor [illegible]nice, Ellen White i-a avertizat pe fraţi că, [illegible] actuală, [illegible]abili să recunoască îndemnurile Duhului şi [illegible] despre care se vorbea în Apocalipsa 18: **[375]**

„Care este starea în care ne aflăm noi, în mod individual? Noi ştim că Duhul lui Dumnezeu a fost cu noi. Ştim că a fost cu noi din nou şi din nou în adunări. Nu avem nicio îndoială că Domnul a fost cu fratele Waggoner, când a vorbit ieri.[39*] Nu avem nicio îndoială cu privire la acest fapt. Eu nu am nicio îndoială că puterea lui Dumnezeu a fost asupra noastră într-o măsură îmbelşugată şi, ieri după-amiază la adunarea pastorilor, totul a fost lumină în Domnul pentru mine. Aşadar, dacă uşa inimii ar fi fost larg deschisă şi Isus ar fi fost lăsat să intre, ieri am fi avut o ocazie preţioasă. Nu am nicio îndoială cu privire la acest fapt.

Dacă ne aşezăm într-o poziţie în care nu vom recunoaşte lumina pe care Dumnezeu o trimite, sau mesajele Sale pentru noi,

atunci suntem în pericolul de a păcătui împotriva Duhului Sfânt. Aşadar, este periculos să începem să vedem dacă putem să găsim vreun lucru minor care a fost săvârşit şi de care putem să ne legăm unele dintre îndoielile noastre, începând să punem întrebări! Întrebarea este: A trimis Dumnezeu adevărul? I-a chemat Dumnezeu pe aceşti oameni pentru a proclama adevărul? Eu spun da, da, *Dumnezeu a trimis oameni pentru a ne aduce adevărul pe care nu l-am fi avut, dacă Dumnezeu nu ar fi trimis pe cineva pentru a ni-l aduce.* Dumnezeu mi-a îngăduit să am o lumină cu privire la ce anume este Duhul Său şi, ca urmare, eu îl accept şi nu mai îndrăznesc să-mi ridic mâna împotriva acestor persoane, deoarece ar însemna să o ridic împotriva lui Isus Hristos, care trebuie să fie recunoscut în mesagerii Săi.

Aşadar, fraţilor, Dumnezeu vrea să trecem de partea omului care poartă felinarul; noi vrem să ne aşezăm acolo unde se află lumina şi unde Dumnezeu a sunat din trâmbiţă în mod clar…. Noi am fost în încurcătură [illegible] aici: „După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt [illegible] care avea o mare putere; şi pământul s-a luminat de slava [illegible]. „Ei bine, cum urmează să cunoaştem ceva despre acel mesaj dacă nu suntem în poziţia de a recunoaşte nimic din lumina cerului când aceasta vine la noi? Vom culege îndată amăgirea cea mai înşelătoare, când va veni [illegible] din partea cuiva care este de acord [illegible]. Aceasta este [illegible] lucrarea care se desfăşoară încă [illegible] de la [illegible] după. Din cauză că Dumnezeu trimite [illegible] Său un mesaj care nu se conformează cu ideile voastre, vo[illegible] concluzii [illegible] poate fi un mesaj de la Dumnezeu.”[40]

Coloana vertebrală a răzvrătirii este ruptă

Apelurile puternice ale lui Ellen White nu au fost lipsite de efect. Mulţi au început să vadă întreaga situaţie într-o lumină diferită şi şi-au dat seama că fuseseră influenţaţi în mod greşit. Ellen White a simţit că „aceasta fusese împotrivirea cea mai grea, mai lungă şi mai perseverentă” cu care s-a confruntat vreodată. „Au fost făcute mărturisiri şi un număr destul de mare dintre cei care fuseseră în întuneric au declarat că **[376]** L-au găsit pe Isus şi erau liberi în Domnul”. În adunări se manifesta mai multă libertate, iar întunericul „a încetat să fie un element dominant”. Totuşi, Ellen White spera să

fie „mai mult din Duhul lui Dumnezeu” şi să-i vadă pe „aceşti pastori liberi în Domnul şi bucuroşi în Dumnezeu lor”.[41]

Luni, în data de 10 martie, Ellen White a adus mai multe veşti bune, pe care le-a împărtăşit cu fiul ei William C. White: „Sunt foarte mulţumită să aflu că profesorul Prescott le prezintă studenţilor în cursurile sale aceleaşi lecţii pe care le-a prezentat fratele Waggoner. El prezintă legămintele. John [Froom] crede că subiectul este prezentat într-o modalitate clară şi convingătoare. De Sabatul trecut, când am făcut declaraţia că subiectul legămintelor, aşa cum a fost prezentat de fratele Waggoner, constituie adevărul, se pare că o mare eliberare a venit pentru multe minţi. Sunt înclinată să cred că fratele Prescott primeşte mărturia, deşi nu a fost prezent când am făcut această declaraţie. Am considerat că este timpul să iau poziţie şi sunt bucuroasă că Domnul m-a îndemnat să prezint mărturia pe care am prezentat-o”.

De asemenea, Ellen White simţea că nu mai purta povara de a nu fi în stare să se exprime liber: „Sunt liberă şi vorbesc după cum mă inspiră Duhul lui Dumnezeu”. Ea a declarat că, drept rezultat, „oamenii care împiedicau lucrurile nu au nicio putere acum”. „Cel mai mare număr al celor prezenţi” primeau acum mărturia ei. Erau de asemenea mulţi alţii care „mărturiseau cu lacrimi” cât de dificil le-a fost, „dar că nu au putut avea privilegiul de a-l asculta pe fratele Waggoner predicând fără a fi întrerupt atât de adesea”. Astfel, cei care „aşterneau întuneric asupra clasei” au început să „vadă rezultatele răzvrătirii lor”.[42]

În ziua următoare, Ellen White le-a vorbit din nou fraţilor. Ea le-a relatat modul în care [illegible] au trebuit să se confrunte, în 1844, „cu prejudecata, ridiculizările [illegible] şi criticile”. Toate acestea au avut „exact acelaşi caracter ca acelea cu care am fost nevoiţi să ne confruntăm aici, la această conferinţă”. Ca urmare, „istoria repetându-se”, de a cerceta Cuvântul lui Dumnezeu pentru ei înşişi – fără [illegible] spiritul pe care l-au manifestat bisericile şi care era aşa de diferit de spiritul lui Hristos”. „Marea greşeală a bisericilor din toate veacurilor a fost aceea că au ajuns la un anumit punct în înţelegerea adevărului biblic şi s-au oprit acolo…, refuzând lumina”. Totuşi, Dumnezeu avea „o lumină mai mare”, „lumină mai multă sau sporită”, care urma „să strălucească mai îmbelşugat şi cu o claritate mai mare asupra tuturor celor ce au folosit lumina deja primită”. **[377]** Ei urmau să se „aştepte ca lumina” să continue să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu” şi să „descopere din ce în ce mai clar adevărul aşa cum este el în Isus”.[43]

Deşi încuraja un studiu mai profund al Bibliei, Ellen White de asemenea a avertizat că „noi, ca popor, suntem în mod sigur într-un mare pericol… de a considera că ideile noastre sunt doctrine biblice şi că sunt infailibile în fiecare punct, din cauză că au fost susţinute mult timp, precum şi de a măsura pe

fiecare, folosind regula noastră de interpretare a adevărului biblic. Acesta este pericolul nostru şi va fi răul cel mai mare care ar putea veni vreodată asupra noastră ca popor". Înclinaţia de a se „baza întru totul pe conducători" şi de a nu studia personal urma modelul „bisericii Romei". Cu o seriozitate solemnă, Ellen White a avertizat cu privire la rezultatele unei asemenea poziţii:

> „În experienţa noastră, am văzut că atunci când Domnul trimite raze de lumină pentru poporul Său, prin uşa deschisă a sanctuarului, Satana tulbură minţile multora. Totuşi sfârşitul încă nu a venit. Vor fi unii care se vor împotrivi luminii şi îi vor înlătura pe cei pe care Dumnezeu i-a făcut mijloacele Sale de transmitere a luminii.... Străjerii nu au ţinut pasul cu ocaziile oferite de providenţa lui Dumnezeu, iar adevăratul mesaj trimis de cer şi mesagerii sunt batjocoriţi.
>
> De la această adunare vor pleca oameni care pretind a cunoaşte adevărul, dar care îşi îmbracă sufletul în haine ce nu sunt ţesute în războiul cerului. Ei vor duce spiritul pe care l-au primit aici. Tremur pentru viitorul [illegible] Cei care nu cedează în locul acesta în faţa [illegible] pe care le-a dat Dumnezeu vor lupta împotriva fraţilor [illegible] pe care îi foloseşte Dumnezeu. Ei vor face lucrarea să fie [illegible] grea.... Aceşti oameni vor avea ocazii de a fi convinşi că au [illegible] împotriva Duhului Sfânt [illegible] Dumnezeu. Unii vor fi convinşi, [illegible] vor rămâne cu fermitate [illegible] ul lor. Ei nu vor muri faţă de eu şi [illegible] sa pe Domnul [illegible] tre în inima lor. Ei vor fi din ce în [illegible] înşelaţi, până [illegible] nu vor mai discerne adevărul şi neprih[illegible] influenţa unui alt spirit, ei vor căuta să modeleze lucrarea [illegible] au în [illegible] ate cu un model pe care Dumnezeu nu-l v[illegible] îndrăzni să manifeste atributele lui Satana, asumându-şi controlul asupra minţii oamenilor şi, în acest fel, asupra lucrării lui Dumnezeu."[44]

După cuvântarea de dimineaţă a lui Ellen White, au fost prezentate multe mărturii şi au fost făcute mărturisiri. Fratele Larson „a mărturisit că simţămintele lui nu fuseseră corecte". Fratele Porter, care se împotrivise lui Waggoner în timpul cercetării subiectului legămintelor, a stat în picioare „zdrobit şi nu a putut să spună nimic câteva clipe". El a mărturisit greşeala pe care o făcuse faţă de Ellen White şi fratele Waggoner şi le-a cerut cu umilinţă „să-l ierte". Fratele Prescott **[378]** „a plâns ca un copil, când fraţii Larson şi Porter şi-au mărturisit greşeala". De fapt, „întreaga încăpere suspina şi Îl lăuda pe Dumnezeu pentru că avea loc o descoperire a puterii Sale". Oameni „atât

de puternici şi încăpăţânaţi" au început să simtă că „lucraseră împotriva Duhului lui Dumnezeu". În acel punct, Ellen White a putut să-i scrie lui William C. White: „Coloana vertebrală a răzvrătirii este ruptă *pentru cei care au venit din alte locuri*".[45*] Dumnezeu căuta într-adevăr să reverse Duhul Său asupra unei biserici apatice. Oh, ce bine ar fi fost, dacă toţi ar fi recunoscut şi mărturisit acest fapt.

Două adunări speciale

Miercuri după-amiază, în data de 12 martie, Ellen White a convocat o „adunare a [fraţilor] celor mai de seamă". „Recunoscând că Duhul Sfânt lucra asupra multor inimi, Ellen White a dorit ca oamenii cheie din conducerea de la Battle Creek să se adune şi să caute să clarifice controversa care existase începând de la Minneapolis. Pentru prima oară, Ellen White şi E.J. Waggoner urmau să aibă posibilitatea de a răspunde la multe dintre acuzaţiile false care circulaseră încă dinainte de Conferinţa de la Minneapolis. După rugăciune, Ellen White „a spus că fratele Waggoner avusese unele lucruri de spus", pe care ea „dorea ca ei să le audă, care vor elibera unele minţi de prejudecăţi". Cu ajutorul lui C.H. [illegible] (manager al Pacific Press şi preşedinte al International Sabbath [illegible] Assn.), Waggoner a putut să vorbească despre „lecţiile Şcolii de Sabat, explicând că nu se făcuse nimic ascuns pentru a-şi introduce concepţiile despre legăminte. El a [illegible] că fusese rugat de Conferinţa Generală să rescrie cele două lecţii [illegible] Hoseau, dar după o examinare a descoperit [illegible] să rescrie şi [illegible] lecţii. Totuşi, nimic din toate acestea nu [illegible] fără a [illegible] permisiunea din partea Asociaţiei Şcolii de Sabat. [illegible] a arătat cu claritate că urmase căile corespunzătoare la fiecare [illegible] introducere a [illegible] şi că lecţiile nu au fost publicate fără a primi mai [illegible] din partea tuturor membrilor comitetului, inclusiv a fratelui Smith. Toţi au avut „libertatea de a vorbi după cum au considerat că este potrivit, punând întrebări. Toate aceste lucruri au părut a fi satisfăcătoare". Ellen White a considerat că Waggoner „a vorbit bine", lăsând o „impresie favorabilă… în mintea oamenilor şi nu a fost niciun spirit de împotrivire" faţă de ceea ce a avut el de spus".[46*] **[379]**

Apoi, Ellen White şi-a împărtăşit experienţa de dinaintea şi din timpul Conferinţei de la Minneapolis, precum şi modul în care lucrase „pentru ca mesagerii şi mesajul să aibă parte de o şansă echitabilă". Ea „a vorbit deschis" despre „prejudecata care exista în mintea oamenilor" şi despre lucrurile pe care Domnul i le descoperise în acea perioadă. Ea a vorbit despre felul în care „mărturia a fost făcută fără efect" după Minneapolis şi despre modul în care oamenii nici măcar nu ceruseră o întrevedere pentru a vedea dacă acuzaţiile

erau corecte. Ea a întrebat cum a putut Uriah Smith să o trateze astfel şi care a fost cauza acestui comportament?" „În cele din urmă, concluzia care a reieşit a fost că fratele Butler primise o scrisoare din California, în care li se spusese că s-au făcut planuri pentru a promova legea din Galateni". Ellen White şi Waggoner „au confruntat şi au explicat acest lucru, şi anume că nu fuseseră făcute niciun fel de planuri".[47]

Întrunirea, care a durat câteva ore", „a avut un succes foarte mare". Ellen White a crezut că „aceia făcuseră un caz atât de mare dintr-un lucru foarte mic au fost foarte surprinşi de rezultat şi de expunerea situaţiei". În ciuda acestui progres, Ellen White se simţea „aproape neajutorată cu privire la aşteptarea de a avea loc o zdrobire generală a sufletului sub influenţa Duhului şi puterii lui Dumnezeu". Ea a fost bolnavă şi epuizată pentru tot restul săptămânii. Când i s-a cerut să vorbească în Sabat, ea a refuzat, deoarece „nu avea putere". I-a trimis un mesaj lui Dan Jones, spunându-i să-l invite pe Waggoner să vorbească şi, „cu puţină reţinere", acesta a fost „invitat în cele din urmă". Waggoner „a ţinut una dintre predicile cele mai preţioase despre solia către biserica Laodicea [illegible] ceea ce era necesar. Aceea a fost încă o binecuvântare îmbelşugată [illegible] biserică".

După-amiază „a [illegible] o altă adunare în capela editurii". Deşi era bolnavă, Ellen White a [illegible] şi a vorbit de câteva ori. Mulţi şi-au împărtăşit mărturiile, „dar nu a [illegible] loc o schimbare decisivă". [illegible] ele Porter a vorbit, „dar cu reţineri". Ellen [illegible] White le-a amintit că, „atunci [illegible] Domnul ne trimite lumina şi hrana de [illegible] nevoie toate bisericile [illegible] să ne aşteptăm ca vrăjmaşul a toată nep[illegible] să facă tot ce [illegible] pentru a împiedica acea lumină să ajungă la oa[illegible] ei originară [illegible] creasă". Satana îi va folosi pe cei ale căror minţi e[illegible] de necredinţă şi îndoială" pentru a „reţine lumina pe care Dumnezeu [illegible] să ajungă la cei aleşi ai Săi".[48] **[380]**

Duminică dimineaţă, în data de 16 martie, „istovită şi aproape descurajată", Ellen White a îndrăznit să meargă la adunare. Când era aproape de încheiere, ea a făcut câteva remarci foarte precise: „Le-am spus ce făcuseră pentru a anula efectul lucrurilor pe care Domnul încerca să le facă şi de ce făcuseră astfel. Singurul lor motiv fusese legea din Galateni". După o astfel de cuvântare, R.C. Porter „a făcut o mărturisire umilă, cu lacrimi", spunându-i lui Ellen White: „Noi vă vom susţine în continuare în lucrarea dumneavoastră dificilă". Oare avea el să se ţină de cuvânt?[49]

Într-o altă adunare din aceeaşi zi, Ellen White şi-a continuat apelul. Ea a repetat multe dintre avertizări. Dacă nu aveau loc mărturisiri adevărate, „toţi cei care vor adopta o poziţie similară celei pe care o avuseseră la Minneapolis vor merge în cea mai întunecată necredinţă". Acest fapt urma să-i ducă acolo

„unde Dumnezeu nu mai are nicio putere pentru a ajunge la ei. Fiecare săgeată din arcul Lui este epuizată”. La fiecare adunare la care a participat, ea „a simţit că exista o presiune a necredinţei”. Ea a putut să meargă în mijlocul celor care „nu auziseră niciodată adevărul şi a căror inimă era mult mai sensibilă decât a celor care avuseseră adevărul”. Când Dumnezeu „Îşi manifestă puterea, aşa cum o manifestase”, a declarat ea, „faptul de a nu o crede este foarte aproape de păcatul împotriva Duhului Sfânt”:

> „Dacă a fost vreodată necesar ca unii oameni să fie înlăturaţi, atunci aceia sunt oamenii care au luat o poziţie greşită la Minneapolis….
>
> Niciun suflet nu trebuie să plece de aici fiind în întuneric, deoarece va fi un trup plin de întuneric oriunde va merge. El va împrăştia pretutindeni seminţele întunericului. El va duce toate aceste seminţe şi va începe să le semene şi să tulbure încrederea oamenilor tocmai în adevărurile pe care Dumnezeu doreşte să le facă să ajungă la poporul Său….
>
> Eu ştiu că El are o binecuvântare pentru noi. El a avut-o la Minneapolis şi a avut-o pentru noi cu ocazia Conferinţei Generale de aici [1889]. Dar ea a fost primită….
>
> Acest lucru [este] dincolo de ceea ce am văzut vreodată în toată experienţa mea [de când am pornit pentru prima oară în lucrare. Cei din poporul lui Dumnezeu care au avut lumina şi dovezile, au stat într-o poziţie [în care] Dumnezeu [a dorit] să reverse binecuvântarea Sa [peste ei]. [Ieri] în cadrul puterea lui Dumnezeu venea deja asupra [poporului]. Pentru puţin timp, m-am simţit ca şi când am putut să pr[imesc] [binecuvântarea], dar s[pre] s-a manifestat acolo a alungat slava aceea….
>
> Un frate crede că sora White nu îşi înţelege propriile mărturii. Am auzit acest lucru la Minneapolis. De ce? Pentru că fraţii nu au fost de acord cu **[381]** ele. Ei bine, există câteva lucruri pe care le înţeleg. Înţeleg destul pentru a recunoaşte Duhul lui Dumnezeu şi pentru a urma vocea Păstorului. Cel puţin atât înţeleg.”[50]

Ellen White a confirmat declaraţia ei precedentă într-o scrisoare adresată lui Uriah Smith. La „adunarea din Sabat, din capela sediului… Duhul Domnului S-a apropiat de noi. Hristos a bătut la uşă, dar nu I s-a făcut loc, uşa nu a fost deschisă, iar lumina slavei Sale, care a fost aşa de aproape, a fost retrasă”.[51] Prin urmare, exact aşa cum s-a întâmplat la Conferinţa Generală din 1888 şi 1889, revărsarea Duhului Sfânt a fost respinsă.

Ellen White a dorit „să ştie de ce vrăjmaşul are o putere atât de mare asupra minţii oamenilor”. Ea a vrut să ştie de ce fraţii „stăteau aici şi puneau întrebări şi erau chiar pe punctul de a renunţa la Mărturii”. Ea a cerut ca fraţii din conducere „să se adune din nou… şi, dacă era ceva care putea fi dat la o parte din cale, Dumnezeu să ne ajute să facem acest lucru!”…[52] Deoarece A.T. Jones nu a putut să participe la prima adunare specială, fiind plecat în Tennessee, Ellen White a dorit ca el să aibă ocazia de a răspunde „la toate obiecţiunile care au fost formulate”. Ea a vrut să „de-a la o parte toate obstacolele şi să-i facă pe cei care au spus aceste lucruri să le îngroape şi, dacă era posibil, să nu mai fie reînviate niciodată”.[53*]

Miercuri, în data de 19 martie, a avut loc a doua adunare specială. A.T. Jones „a vorbit foarte direct, şi totuşi cu amabilitate, cu privire la faptul că ei dădeau crezare zvonurilor, şi nu mergeau să discute personal, cu dragoste frăţească, cu cel despre care se vorbea”. Mai devreme, în adunările pastorale, Uriah Smith răspunsese la „scrisoarea de apel” a lui Ellen White, „scriindu-i o scrisoare în care îl acuza pe fratele Jones că dărâma stâlpii credinţei noastre”. Explicaţia lui A.T. Jones a dovedit că Uriah Smith „îl acuzase pe nedrept”.[54] Dan Jones „a fost surprins să vadă că unele lucruri care păreau inexplicabile se evaporau pur şi simplu [...] când erau date câteva explicaţii. Unele zvonuri despre care se presupunea că se bazau pe dovezi incontestabile şi care fuseseră răspândite cu privire la punctele pe care [A.T.] Jones le predase aici în şcoală au dispărut întru totul, până când nu a mai rămas nimic din ele. Zvonurile s-au dovedit a fi întru totul false. Din nefericire, Uriah Smith nu a mărturisit [...] care o săvârşise [...] a căutat să retragă zvonurile false pe care [...]. Este mult mai uşor să spui o minciună despre cineva, decât să [...][55]

Apoi, Ellen White [...] fratilor [...] vorbit de direct. Ulterior, în acea zi, i-a scris fiului ei, declarând: „Am vorbit aşa cum nu m-au auzit vorbind niciodată. Am repetat cele întâmplate la Minneapolis şi după aceea”. Ea a exclamat: „A fost cea mai solemnă adunare pe care am văzut-o vreodată”. Ellen White „i-a adresat câteva remarci deschise fratelui Smith”, exclamând că, deşi „nu era surprinzător” că fraţii „care cunoscuseră doar puţin din lucrarea pe care Domnul i-o dăduse ar putea să fie ispitiţi”, dar fratele Smith „nu era scuzabil”. Ea „a avut motive să se aştepte ca fraţii să se comporte ca nişte oameni înţelepţi, să cântărească dovezile, să dea crezare dovezilor şi să nu întoarcă spatele luminii şi faptelor adevărului, dând crezare zvonurilor şi presupunerilor”.

Ca rezultat al acestei adunări şi al explicaţiilor date, Ellen White a putut să declare: „Întreaga atmosferă este schimbată”. Mulţi au fost convinşi, dându-şi seama cât de nesăbuită fusese împotrivirea lor. În cele din urmă, avusese loc

o schimbare, iar ultima săptămână a institutului a dat pe faţă cu adevărat un spirit diferit.[56]

Obosită şi epuizată, Ellen White a plecat din Battle Creek înainte de ultimul week-end al institutului. După ce „a vorbit pentru ultima dată", ea a simţit că „datoria ei a fost împlinită". Ea „nu mai avea nimic să-i spună bisericii sau fraţilor ei din pastoraţie".[57] În timp ce se îndrepta spre Chicago, iar apoi spre Colorado, înainte de a se întoarce în California, ea spera că progresul făcut în ultimele zile ale institutului va continua. Din nefericire, speranţa aceea nu s-a împlinit niciodată.

NOTE FINALE CAPITOLUL 14

1. Dan T. Jones către E.W. Farnsworth, 14 şi 17 februarie, 1890, sublinierile adăugate, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea. Pentru alte relatări detaliate ale subiectului legămintelor, vezi: Paul E. Penno, *Calvary at Sinai*, îndeosebi capitolele 12 la 17; Clinton Wahlen, *Selected Aspects of Ellet J. Waggoner's Eschatology and Their Relation to His Understanding of Righteousness by Faith*, 1882-1895, p.107-111,162-177; Robert Van Ornam, *The Doctrine of the Everlasting Covenant in the Writings of Ellet J. Waggoner*.

2. E.J. Waggoner, „The Two Covenants", *Bible Readings for the Home Circle* (1889); *Sabbath School Lessons on the Letter to the Hebrews, for Senior Classes*, 4 ianuarie – 29 martie, 1890. Vezi, de asemenea, Capitolul 12.

3. Dan Jones către S.N. Haskell, [March] 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea. Până la data aceasta, nu am putut să obţinem copii ale prezentărilor lui Waggoner la institutul pastoral din 1890. Totuşi, faptul că prezentările lui Uriah Smith şi R.C. Porter au fost înregistrate ne determină să credem că şi prezentările lui Waggoner au fost înregistrate. În ciuda absenţei prezentărilor lui Waggoner, din celelalte mai [illegible] disponibile este clar ce a crezut el cu privire la legăminte şi care au fost p[illegible] nu au fost de acord cu el.

4. Dan T. Jon[illegible] E.W. Farnsworth, 17 februarie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a [illegible]ştilor de Ziua a Şaptea.

5. Dan T. Jones [illegible] R.A. Underwood, 17 febru[illegible], arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilo[illegible]ua a Şaptea.

6. Uriah Smith, „[illegible]", *Review and H[illegible]* ianuarie, 1890, p.64.

7. Uriah Smith [illegible] White, 17 feb[illegible]; în *Manuscripts and Memories*, p.156.

8. Smith considera [illegible] ca altora [illegible]tea de a alege poziţia pe care doresc să o ia şi, în acelaşi ti[illegible] constrângerea şi declaraţiile pripite pentru a-şi promova con[illegible]terior, Ellen White a dovedit că Jones nu a făcut niciodată astfel de declaraţii pripite şi că presupunerile lui Smith erau false. Vezi, nota de final 45 şi 55 şi Capitolul 13, nota de final 20.

9. *Ibid*., p.152-155.

10. *Ibid*., p.154-157.

11. Ellen G. White, „Repentance the Gift of God", *Review and Herald*, 1 aprilie,1890, p.193.

12. Uriah Smith către Ellen White, 17 februarie, 1890; în *Manuscripts and Memories*, p.156-157.

13. Ellen G. White către William C. White, scrisoarea 83, 13 martie, 1890, şi Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 73, 25 noiembrie, 1890; în *1888 Materials*, p.627,734. Vezi, de asemenea, nota de final 8.

14. „Remarks of Eld. Uriah Smith, Bible School," 19 februarie, 1890, p. 1, 2; arhivele Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

15. *Ibid*., p.5,10,15,18,21.

16. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 30, 10 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.624.

17. Dan Jones către C. H. Jones, [februarie] 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

18. „Remarks of Eld. R. C. Porter at the Ministers' Bible School”, 24 februarie, 1890, p.1,6,5,4,13,11, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

19. Exact aceleaşi argumente şi obiecţiuni aduse împotriva lui Jones şi Waggoner cu o sută douăzeci de ani în urmă sunt repetate în zilele noastre. Vezi: Ken LeBrun, *Two Covenants or One?* (manuscris nepublicat, nedatat); Biblical Research Institute către Ken LeBrun, 15 martie, 1988.

20. Dan Jones către S.N. Haskell, [martie], 1890, sublinierile adăugate, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

21. Dan Jones către R.M. Kilgore, 16 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

22. Dan Jones către J.D. Pegg, 17 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

23. Ellen G. White, Manuscrisul 22, „Diary Entries”, 8 februarie, 1890; în *1888 Materials*, p.579.

24. Ellen G. White, Manuscrisul [illegible], „Sermon”, 8 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.597.

25. *Ibid*.

26. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea [illegible], 10 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.623.

27. Dan T. Jones către R.A. Underwood, 14 martie, 1890, şi Dan T. Jones către R.M. Kilgore, 16 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

28. Ellen G. White, Manuscrisul 22, „Diary Entries”, 1 martie,1890; în *1888 Materials*, p.580-581.

29. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 80, 7 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.590-592. Dan Jones a raportat în *Review* că fratele Olsen „a preluat conducerea” adunărilor de dimineaţa, unde Ellen White „şi-a prezentat mărturia” „Când veştile despre adunările bune au fost răspândite, mulţi au venit de la biserica din Battle Creek, de la editură, colegiu şi sanatoriu, până când anexa Tabernacolului, care avea 300 de locuri, a fost plină în fiecare dimineaţă” (Dan. T. Jones, „The Work in Battle Creek”, *Review and Herald*, 1 aprilie, 1890, p.204-205. Vezi, de asemenea, O.A. Olsen, „The Ministers' School”, *Review and Herald*, 1 aprilie, 1890, p.200-201; şi Dan T. Jones către R.A. Underwood, 14 martie, 1890).

30. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 80, 7 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.591. La începutul săptămânii, când Ellen White „rostea o ilustraţie foarte precisă [Matthew] Larson zâmbea răutăcios”. Ea l-a întrebat de două ori care era „motivul unor astfel de manifestări”. În cele din urmă, el a spus că aprecia ilustraţia”. Ellen White a răspuns: „‘Foarte bine…. Dacă ţi se potriveşte, acceptă-o şi

sper că toţi vor face acest lucru'". La câteva zile după aceea, Ellen White a primit o scrisoare în care Larson îi cerea „să-i refacă imaginea în faţa oamenilor, deoarece aceasta fusese prejudiciată de mustrarea ei tăioasă – adică, să declare că greşise faţă de el". Larson era un pastor din Iowa, care argumenta schimbând „lumina în întuneric". Ellen White a declarat că îi era teamă de el, deoarece „interpreta cuvintele ei în mod fals". (*1888 Materials*, p.591,594). El a continuat să-i urască pe Jones şi Waggoner şi mesajul legămintelor pe care îl prezentau ei (A.G. Daniells către William C. White, 14 aprilie, 1902; în *Manuscripts and Memories*, p.320). După moartea lui Ellen White, Larson a scris o broşură împotriva lui Jones şi Waggoner şi a poziţiei cu privire la legăminte, care a fost prezentată de Waggoner în *Glad Tidings* (1900). Aşa cum obişnuia, Larson a folosit scrierile lui Ellen White, „interpretându-le în mod fals" în încercarea de a dovedi că poziţia lui Jones şi Waggoner era greşită. (*The Law in Galatians: Is it the Moral Law?* [n.p. 1919]; E.A. Jones către R.L. Odom, 5 ianuarie, 1961).

31. Ellen G. White, Manuscrisul 4, „Sermon", 8 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.593.

32. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 59, 8 martie,1890; în *1888 Materials*, p.599,601-605.

33. Acest punct nu [illegible] trebuie tratat cu vederea. Jones şi Waggoner i-au încurajat pe oameni să [illegible] Biblia [illegible] să găsească exact adevărurile pe care le prezentau ei. Ellen White [illegible] numai că a susţinut accentul pe care ei îi puneau pe Biblie, ci şi adevărurile [illegible] care le prezentau din Biblie. [illegible] privirea cu care au fost trataţi Jones şi Waggoner [illegible] a fost din cauză că ei prezentau din Biblie, ci din cauză că prezentau idei diferite [illegible] fraţilor. Acelaşi fel de [illegible] faţă de mesajul lui Jones şi Waggoner există [illegible] zilele noastre. [illegible] să ne aducem aminte întotdeauna că, în 1888, [illegible] cuvânt al lui Dumnezeu şi preluau mesajul din Biblie. Este imperativ ne [illegible] concentrăm asupra cuvintelor lui Jones şi Waggoner, ci asupra cuvintelor [illegible] şi [illegible] lor. Jones şi Waggoner amestecau idei greşite în mesajul [illegible] întotdeauna o călăuză sigură" (George R. Knight, *From 1888 to Apostasy* [illegible], sublinierile în original). Deşi noi nu punem la îndoială faptul că Biblia este o călăuză sigură, este la fel de adevărat că Jones şi Waggoner au fost trimişi cu un mesaj din Biblie. Ellen White a susţinut mesajul. Cei care l-au respins în acel timp, la fel ca acum, pretind că mesajul lor nu a fost în armonie cu Biblia. Vezi, de asemenea, Capitolul 13, nota de final 23.

34. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 59, 8 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.604-605.

35. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 82, 9 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.617.

36. A doua zi, într-o scrisoare către William C. White, Ellen White a spus că le spusese fraţilor „ieri, că ea credea că a prezentat poziţia asupra legămintelor în Volumul I. Dacă aceea era poziţia lui Dr. Waggoner, atunci el avea adevărul" (*Ibid*., p.617). Acest fapt ridică o întrebare interesantă. *Spirit of* Prophecy, volumul I, a fost publicat iniţial în 1870, dar nu făcea nicio menţiune şi nici nu făcea deosebire între

vechiul şi noul legământ. În 1886, Ellen White a început să extindă volumul I şi să-l adapteze pentru a fi „citit de publicul general” (Arthur L. White, *The Lonely Years*, p.435). Totuşi, la începutul lui 1887, ea şi-a îndreptat atenţia către *Spirit of Prophecy*, vol.4, care a fost publicat în 1888 cu titlul *Tragedia veacurilor*. Ea s-a ocupat de revizuirea volumului 1 abia după Conferinţa Generală din 1889 şi a continuat pe parcursul institutului pastoral. La patru zile după aceea, ea şi-a exprimat în mod public susţinerea faţă de concepţia lui Waggoner cu privire la legăminte şi i-a scris lui William C. White, declarând simplu: „Cred că schimbarea din volumul 1 va fi bună” (Scrisoarea 83, martie 13, 1890; în *1888 Materials*, p.635). În 21 iunie, ea i-a scris lui O.A. Olsen: „Volumul 1 este aproape complet, după o amânare îndelungată şi obositoare, din cauza nevoii de corecturi” (Scrisoarea 115; în *1888 Materials*, p.680). Abia în 26 august, *Review and Herald* a anunţat disponibilitatea noii ediţii, intitulată *Patriarhi şi profeţi*. Printre numeroasele schimbări aflate în ediţia revizuită, se afla un capitol de unsprezece pagini, „Legea şi legămintele”, care prezenta legămintele aşa cum le prezentase Waggoner. Acest lucru i-a determinat pe mulţi să pună la îndoială noua ediţie, un frate chiar întrebând-o pe Ellen White dacă o anumită declaraţie a fost „dictată de Duhul Inspiraţiei, sau [illegible] sugerată de cercetare?” (E.P. Dexter către Ellen G. White, 11 mar[illegible]1894, sublinierile adăugate). Se ridică întrebarea: Când a adăugat Ellen White [illegible] cu privire la legăminte? A fost după ce l-a auzit pe Waggoner prezentând [illegible] şi a primit confirmarea lui Dumnezeu în 6 martie 1890? Acest fapt ar fi în [illegible]nie cu modul în care Domnul a folosit-o în anii timpurii, când au fost puse pietre [illegible]hotar (vezi: Herbert E. Dou[illegible] *Messenger of the Lord*, Review and Herald, 1[illegible]156-158). În cele ce urmează se află un rezumat al concepţiei lui Ellen Wh[illegible] cu privire la legăminte, aşa cum este prezentată în *Patriarhi şi profeţi*, capitolul 32, *[illegible]mintele*. „Aşa cum [illegible] Biblia cele două legi, una neschimbătoare şi [illegible] alta temporară şi provizorie, tot astfel sunt două legăminte. Legămân[illegible] fost făcut mai întâi cu omul, în Eden…. Acelaşi legământ a fost înnoit cu A[illegible]ăduinţă: «Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta» ([illegible]ăgăduinţă arăta spre Hristos. Aşa a înţeles-o Avraam (vezi Galateni[illegible]ul el s-a încrezut în Hristos pentru iertarea păcatelor. Aceasta a fost credinţa care i-a fost socotită neprihănire…. Domnul i-a declarat: «Voi pune legământul Meu între Mine şi tine şi sămânţa ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veşnic, în puterea căruia, Eu voi fi Dumnezeul tău şi al seminţei tale după tine» (Geneza 17,7)…. Deşi acest legământ a fost făcut cu Adam şi înnoit cu Avraam, el nu putea fi ratificat până la moartea lui Hristos. El existase prin făgăduinţa lui Dumnezeu, încă de la prima aluzie la mântuirea care fusese oferită; el fusese acceptat prin credinţă; totuşi, când a fost ratificat de Hristos, s-a numit noul legământ. Legea lui Dumnezeu a fost temeiul acestui legământ, care a fost pur şi simplu un plan de a-i readuce pe oameni la armonia cu voinţa divină, aşezându-i în poziţia de a putea să asculte Legea lui Dumnezeu. Un alt acord – numit în Scriptură «vechiul» legământ – a fost făcut între Dumnezeu şi Israel la Sinai, iar apoi a fost ratificat prin sângele unei jertfe. Legământul avraamic a fost ratificat prin sângele lui Hristos şi a fost numit «al doilea» sau «noul legământ», deoarece sângele

cu care a fost pecetluit a fost vărsat după sângele primului [sau vechiului] legământ. Faptul că noul legământ a fost valabil în zilele lui Avraam este evident, deoarece la acea dată au fost confirmate atât făgăduinţa, cât şi jurământul lui Dumnezeu – «cele două lucruri neschimbătoare, în care era imposibil ca Dumnezeu să mintă» (Evrei 6,18). Dar dacă legământul avraamic a conţinut făgăduinţa mântuirii, de ce a fost alcătuit un alt legământ la Sinai? În robie, poporul pierduse într-o mare măsură cunoştinţa lui Dumnezeu şi a principiilor legământului avraamic. Prin eliberarea din Egipt, Dumnezeu a căutat să le descopere puterea şi mila Sa, pentru ca ei să fie determinaţi să-L iubească şi să se încreadă în El. Dumnezeu i-a dus la Marea Roşie, unde, fiind urmăriţi de egipteni, scăparea părea imposibilă, pentru ca ei să-şi dea seama de neajutorarea lor completă, de nevoia de ajutor divin, iar apoi i-a eliberat. În felul acesta, ei au fost plini de dragoste şi recunoştinţă faţă de Dumnezeu şi de încredere în puterea Sa de a-i ajuta. El îi ataşase de Sine ca eliberator din robia lor temporară. Totuşi era un adevăr şi mai mare care trebuia să fie întipărit în mintea lor. Pentru că au trăit în mijlocul idolatriei şi corupţiei, ei nu au avut o concepţie adevărată cu privire la sfinţenia lui Dumnezeu, la caracterul nespus de păcătos al inimii lor, la incapacitatea lor totală de a respecta legea lui Dumnezeu prin propriile puteri şi cu privire la nevoia lor de un Mântuitor. El trebuiau să înveţe toate aceste lucruri…. Oamenii nu şi-au dat seama de faptul că omnia proprie inimi şi de faptul că, fără Hristos, le era imposibil să păzească legea lui Dumnezeu; ca urmare, au făcut imediat un legământ cu Dumnezeu, crezând că erau în stare să-şi stabilească propria neprihănire, ei au declarat: «Vom face tot şi vom asculta tot ce a zis Domnul» (Exod 24,7).... Totuşi, au trecut doar câteva săptămâni până când şi-au rupt legământul cu Dumnezeu şi s-au închinat unui chip ciopli[illegible] au putut spera favoarea lui Dumnezeu prin legământul pe care îl călcaseră; iar [illegible] du-şi păcatos [illegible] nevoia de iertare, au fost făcuţi să înţeleagă nevo[illegible] Mântuitorul descoperit în legământul avraamic şi reprezentat prin jertfe. [illegible] în credinţă şi dragoste, ei au fost ataşaţi de Dumnezeu ca eliberator al [illegible] păcat [illegible] au fost pregătiţi să preţuiască binecuvântările noului legămâ[illegible] legământ» au fost ascultă şi crede: «Omul care le va împlini, va [illegible]» (Ezechiel 20,11; Levitic 18,5); dar «Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia, şi cine nu le va face!» (Deutronom 27,26). «Noul legământ» a fost întemeiat pe «făgăduinţe mai bune» – făgăduinţa iertării păcatelor şi harului lui Dumnezeu pentru a înnoi inima şi a o aduce în armonie cu principiile Legii lui Dumnezeu. «Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor…. Le voi ierta nelegiuirea, şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor» (Ieremia 31,33.34). Aceeaşi Lege care a fost gravată pe tablele de piatră este scrisă de Duhul Sfânt în inimă. În loc de a intenţiona să ne stabilim propria neprihănire, noi acceptăm neprihănirea lui Hristos. Sângele Său face ispăşire pentru păcatele noastre. Ascultarea Sa este acceptată pentru noi. Apoi, inima înnoită de Duhul Sfânt va aduce «roadele Duhului». Prin harul lui Hristos, noi vom trăi în ascultare de Legea lui Dumnezeu, scrisă în inima noastră. Având Duhul lui Hristos, vom trăi aşa cum a trăit El. Domnul a declarat despre Sine prin profetul Său: «Vreau să

fac voia Ta, Dumnezeule! Şi Legea Ta este în fundul inimii mele» (Psalmi 40,8).... Apostolul Pavel prezintă cu claritate relaţia dintre credinţă şi Lege în cadrul noului legământ. El spune: «Deci, fiindcă suntem socotiţi neprihăniţi, prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos». «Deci, prin credinţă desfiinţăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea». «Căci lucru cu neputinţă Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimiţând, din pricina păcatului, pe însuşi Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, cari trăim nu după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului». (Romani 5,1; 3,31; 8,3.4)". (*Patriarhi şi profeţi*, p.370-373, sublinierile în original).

37. Ellen G. White, Manuscrisul 4, „Sermon", 8 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.593-597.

38. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 82, 9 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.617.

39. Manifestarea Duhului lui Dumnezeu la acea adunare a avut asupra multor minţi o impresie care nu a fost ştearsă niciodată. G.B. Starr, Luther Warren, Dr. D.H. Kress, şi Dr. John E. Froom şi-au amintit [illegible] evenimentul: Ellen White „a declarat că îngerul lui Dumnezeu a stat [illegible] de fratele Waggoner în acea dimineaţă, în timp ce prezenta «mesajul adevărului [illegible] în Hristos»" (L.E. Froom, *Movement of Destiny*, p.263). Dr. Kress şi-a adus [illegible] ca, în timp ce vorbea, „Waggoner a fost impresionat şi a plâns. Sora White, [illegible] era prezentă, a urmat după el, făcând câteva remarci, după ce acesta s-a aşezat, a început, spunând: «Duhul [illegible] Dumnezeu a venit asupra fratelui Waggoner în [illegible] ce vorbea», iar apoi şi-a [illegible]at mesajul ei.... Este imposibil să descriem [illegible]re a venit asupra noastră" (Daniel H. Kress, *Under the Guiding Hand*, p.113).

40. Ellen G. W[illegible]lant de sul 2, „Sermon", 8 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.606-609, sub[illegible] [illegible]ate.

41. Ellen G. White c[illegible] de acord, Scrisoarea 30, 10 martie, 1890, şi Ellen G. White către William C. Whi[illegible] Scrisoarea 31, 10 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.620, 622.

42. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 30, 10 martie, 1890; în 1888 Materials, p.623-624.

43. Ellen G. White, Manuscrisul 37, „Light in God's Word", 1890; în *1888 Materials*, p.830,826-827.

44. *Ibid*., p.830-831.

45. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 30, 10 martie, 1890, secţiune datată 11 martie; în *1888 Materials*, p.625-626, sublinierile adăugate. Nu trebuie să interpretăm greşit declaraţia lui Ellen White. Din punctul ei de vedere, coloana vertebrală a răzvrătirii a fost ruptă „pentru cei care au venit din alte locuri". Împotrivirea nu mai deţinea monopolul asupra întregii adunări de la institutul pastoral. Totuşi, acest fapt nu a oprit în niciun fel împotrivirea faţă de Jones şi Waggoner. Aşa cum vom vedea în capitolele următoare, mulţi dintre cei care şi-au mărturisit greşeala, inclusiv Larson şi Porter, au început să lupte din nou împotriva

luminii. Multe dintre mărturisiri au fost cu privire la validitatea mărturiilor lui Ellen White. Israel şi-a mărturisit răzvrătirea împotriva celor doisprezece iscoade la graniţele Canaanului, şi totuşi inima oamenilor nu a fost schimbată. În acelaşi fel, mulţi de la institutul pastoral au mărturisit că greşiseră, dar nu au părăsit calea lor răzvrătită. Înclinaţia istoricilor moderni a fost aceea de a cita declaraţia lui Ellen White cu privire la „coloana vertebrală a răzvrătirii" care fusese ruptă, ca dovadă că împotrivirea faţă de mesaj a încetat curând: „Trebuie să fie evident pentru cititor că, la câteva luni sau câţiva ani după adunarea de la Minneapolis, majoritatea persoanelor implicate în împotrivirea faţă de lumina neprihănirii prin credinţă s-au pocăit de calea lor greşită şi au luat poziţie de partea adevărului şi dreptăţii" (A.V. Olson, *Through Crisis to Victory*, p.71,104-112). George Knight declară: „După ce presupusa conspiraţie din California a încetat să fie o problemă, Ellen White a început să se gândească la o lucrare nouă şi la planuri noi. În 19 martie, O.A. Olsen… a bănuit că ea va călători [în Australia], având în vedere că acea coloană vertebrală a teoriei conspiraţiei a fost ruptă" (*Angry Saints*, p.92. Vezi, de asemenea, George R. Knight, *From 1888 to Apostasy*, p.52, şi A.L. White, *The Lonely Years*, p.456;). Totuşi, istoria raportează o imagine diferită şi mai complexă a următoarelor realităţii, aşa cum vom vedea în capitolele următoare. Vom prezenta aici un rezumat, citându-l pe A.T. Jones, care a spus că situaţia s-a schimbat în legătură cu poporul şi, în aparenţă, în legătură cu majoritatea conducătorilor [...] ulterior, acest lucru a fost doar aparent; nu a fost niciodată real, deoarece [...] comitetul Conferinţei Generale şi în mijlocul altora a continuat tot timpul o [...] trivire secretă" (A.T. Jones [...] E. Holmes, 12 mai, 1921; în *Manuscripts and Memories*, p.329).

46. Ellen G. W[...] William C. White, Scr[...] 83, 13 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.627-6[...] semenea, Da[...] către R.A. Underwood, 21 martie, 1890, arhive[...] Generale [...] lor de Ziua a Şaptea. William C. White i-a rapo[...] Olsen că, [...] calitate de membru al comitetului", şi-a amintit „că existau t[...] pe care Dr. Waggoner îl adăugase la lecţii, aşa cum le-a[...] [1889] sub măr. Îmi amintesc auzindu-i pe Dr. Waggoner şi Jones [...] primul exemplar să fie trimis la Oakland, iar unul să fie trimis fratelui Smith, spunându-mi-se după aceea că acest lucru a fost făcut…. În toate legăturile mele cu scriitorii lecţiilor şi cu comitetele, nu am văzut nicio înclinaţie sau dorinţă aparentă ca lecţiile să fie trimise la tipar, fără o examinare cât se poate de atentă din partea fratelui Smith şi asociaţilor săi" (William C. White către O.A. Olsen, 17 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea). Această declaraţie dă un răspuns credibil la afirmaţiile făcute de George Knight, care sugerează că nu ar fi avut loc un episod Minneapolis, dacă Jones şi Waggoner s-ar fi adresat fraţilor mai în vârstă cu umilinţă, cerându-le aprobarea pentru ideile lor (Vezi, *From 1888 to Apostasy*, p.74; *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.176-178). Dimpotrivă, nici personalitatea lui Jones, nici a lui Waggoner şi nici presupusele lor acţiuni nepotrivite nu au fost responsabile pentru respingerea care a avut loc. Vezi Capitolul 4, nota de final 41.

47. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 83, 13 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.627-628.

48. *Ibid*., secţiune datată 16 martie, p.628-631.

49. *Ibid*., secţiune datată 16 martie, p.631,633.

50. Ellen G. White, Manuscrisul 2, 1890, secţiune datată 16 martie; în *1888 Materials*, p.613-616.

51. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 73, 25 noiembrie, 1890; în *1888 Materials*, p.734.

52. Ellen G. White, Manuscrisul 2, „Sermon", 9 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.615.

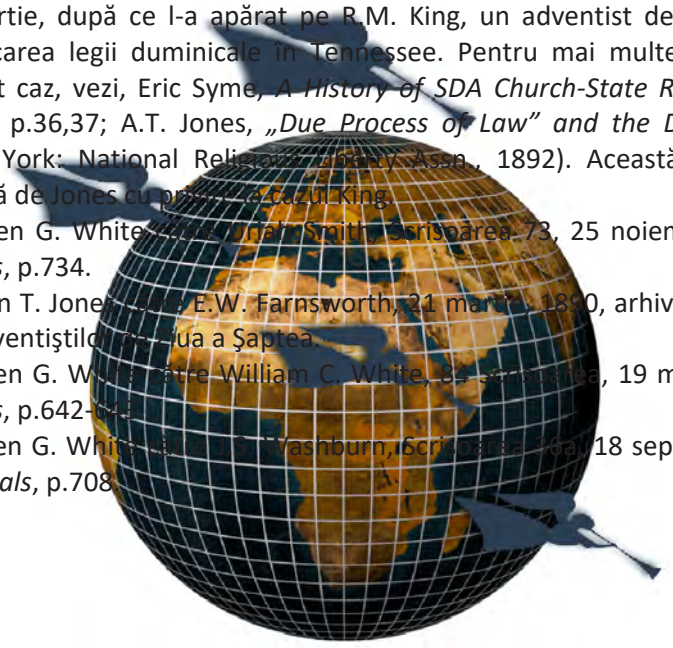
53. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 83, 13 martie, 1890, secţiune datată 17 martie; în *1888 Materials*, p.634. Jones s-a întors la Battle Creek în 17 sau 18 martie, după ce l-a apărat pe R.M. King, un adventist de ziua a şaptea acuzat de călcarea legii duminicale în Tennessee. Pentru mai multe informaţii cu privire la acest caz, vezi, Eric Syme, *A History of SDA Church-State Relations in the United States*, p.36,37; A.T. Jones, *„Due Process of Law" and the Divine Right to Dissent* (New York: National Religious Liberty Assn., 1892). Această carte este o revizuire făcută de Jones cu privire la cazul King.

54. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 73, 25 noiembrie, 1890; în *1888 Materials*, p.734.

55. Dan T. Jones către E.W. Farnsworth, 21 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de ziua a Şaptea.

56. Ellen G. White către William C. White, 84 Scrisoarea, 19 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.642-643.

57. Ellen G. White către W.C. Washburn, Scrisoarea 104, 18 septembrie, 1890; în *1888 Materials*, p.708.

Capitolul 15

A rămâne la pietrele de hotar

„Legea din Galateni a fost singurul lor pretext”

După ce a lucrat trei săptămâni în a doua parte a institutului pastoral din 1890, Ellen White s-a întors în California. Ea vorbise în fiecare zi, cu câteva excepţii, iar „uneori de două ori pe zi”. Lucrarea ei nu a fost deloc zadarnică, deoarece în atmosfera adunărilor avusese loc o schimbare. Cea mai mare parte a acestei schimbări a fost rezultatul celor două adunări speciale ale conducătorilor de seamă de la Battle Creek. În cele din urmă, lui A.T. Jones şi E.J. Waggoner li se dăduse [illegible] a expune versiunea lor cu privire la situaţie şi de a răspunde la toate [illegible]aţiile false care fuseseră perpetuate încă dinaintea conferinţei de la Minneapolis. Acest fapt a „lăsat o impresie profundă” asupra multora care scriseseră împotriva lor şi mulţi şi-au mărturisit greşeala. Mulţi au înţeles încă o dată [illegible] Mărturiilor şi au luat poziţie în calitate de susţinători ai lor.[1*]

Dan Jones consemna: „Nu-i fost lamentabil să pleci de la Battle Creek fără aceste două adunări speciale şi fără explicaţiile clare care au fost date”. Acum, el se simţea „un om [illegible] înţeles de ce aceste adunări nu avuseseră loc mai devreme, [illegible] „a explicat că impresiile şi sentimentele avuseseră un astfel de caracter, încât nu am putut să ajungem la oameni, pentru că aveau urechi, dar nu auzeau; aveau inimi, dar erau împietrite şi imposibil de impresionat”.[2*] În ciuda acestui fapt, Ellen White a putut să declare: „Mulţumim lui Dumnezeu pentru că biruinţa a venit”.[3] „Coloana vertebrală a răzvrătirii este ruptă pentru aceia care au venit din alte locuri”.[4] Dumnezeu nu Şi-a părăsit poporul.

Ellen White nu a fost singura persoană recunoscătoare: „Fratele Olsen este aşa de bucuros şi se simte atât de eliberat, încât cu greu ştie ce să mai facă. Fratele Waggoner se simte aşa de mulţumitor”.[5] Acest fapt a fost foarte încurajator, considerând că numai cu câteva zile în urmă O.A. Olsen se plânsese de starea de slăbiciune a lucrării pastorale: **[392]** „Sunt întristat de lucrarea noastră pastorală. Când privesc la oamenii noştri, din punct de vedere

general, nu suntem prea bine pregătiţi pentru a înfrunta urgenţa din faţa noastră". Olsen şi-a dat seama că, dacă Dumnezeu nu venea „cu o putere mai mare" şi nu acorda „binecuvântări şi favoruri speciale, nu ne vom ridica la înălţimea ocaziilor pe care le avem".[6] El a putut să vadă că, „în timp ce mâna providenţei lui Dumnezeu deschide o cale ca niciodată mai înainte, pe de altă parte, se pare că vrăjmaşul lucrează cu un spirit de răzbunare".[7]

Acum, Olsen a putut să confirme progresul făcut la institutul pastoral şi a scris acest lucru într-un articol publicat în *Review*: „O trăsătură importantă a şcolii biblice a fost lucrarea sorei White…. Acestea au fost ocazii de un interes special şi vor rămâne mult timp în amintirea celor care au fost prezenţi. Sora White s-a bucurat de o mare libertate de exprimare şi, în câteva ocazii, puterea Domnului s-a manifestat într-o mare măsură…. Suntem foarte recunoscători pentru binecuvântarea lui Dumnezeu şi pentru succesul care a însoţit efortul actual".[8] Dan Jones a susţinut observaţia lui Olsen într-un articol similar din acelaşi număr al *Review*:

> „Sora White a participat la multe adunări şi şi-a prezentat mărturia cu multă [illegible] şi putere. Reţinerea care se manifestase din partea unor participanţi la şcoală a fost înlăturată de explicaţiile date şi a fost [illegible] cuită de un spirit amabil… Toţi au fost binecuvântaţi într-o mare măsură şi mulţi dintre ei fuseseră reci şi formalişti în lucrarea lor din trecut au avut o [illegible] nea experienţă în lucrurile lui Dumnezeu, încât le-a dat un nou [illegible] o speranţă nouă pentru viitor. La [illegible] de dimineaţă [illegible] a zi a şcolii au vorbit aproape [illegible] turia lor unanimă a fost că fuseseră foarte binecuvântaţi [illegible] mediul şcolii şi al adunării lor, precum şi că puteau să me[illegible]rare [illegible]aj şi cu speranţe de succes mai mari, decât au [illegible]nte."[9]

Înainte de încheierea institutului, Ellen White „a fost convinsă că Satana a văzut că era foarte mult în joc aici şi nu a vrut să-şi piardă influenţa asupra fraţilor noştri din lucrarea pastorală. *Dacă va veni biruinţa deplină*, de la adunarea aceasta vor pleca mulţi pastori cu o experienţă de cea mai înaltă valoare".[10] Din toate punctele de vedere practice, se părea că biruinţa finală venise cu adevărat, iar dacă istoria ar fi vorbit altfel, nu am fi putut ajunge la nicio altă concluzie. Totuşi, exact cum a fost în cazul redeşteptărilor din 1889 şi de la Conferinţa Generală din acel an, institutul pastoral din 1890 s-a dovedit a fi mai puţin decât o mare biruinţă. La numai câteva săptămâni după aceea, o găsim pe Ellen White într-o mare dificultate financiară, suferind de descurajare şi boală, iar Mărturiile erau puse la îndoială din nou de **[393]** mulţi dintre fraţii

aflaţi în conducere. Pentru a înţelege ce a condus la această stare a lucrurilor, trebuie să privim a doua oară cu onestitate la poziţia adoptată de Dan Jones în timpul institutului pastoral şi după aceea, atât cu privire la legea din Galateni, cât şi cu privire la legăminte”.[11*]

O absenţă inoportună

Când Dan Jones a abordat-o pe Ellen White în timpul prezentărilor despre legăminte de la institutul pastoral şi i-a cerut părerea, ea i-a răspuns direct: „Nu îţi voi spune părerea mea; convingerea mea. Caută în Biblie”.[12] Totuşi, după câteva zile, Ellen White *şi-a prezentat* părerea atât în scris, cât şi vorbind public. Din nefericire, Dan Jones nu a putut fi prezent. Duminică, în data de 2 martie, el a plecat din Battle Creek în Tennessee, în scopul de a ajuta la apărarea lui R.M. King într-unul dintre cazurile cele mai importante de călcare a legii duminicale, şi nu a putut să se întoarcă la Battle Creek până luni, 10 martie, aproximativ opt zile mai târziu.[13*]

Prin urmare, Dan Jones a pierdut o săptămână întreagă de la adunările de dimineaţa, unde Ellen White a vorbit în mod direct fraţilor despre lucrurile care aveau loc. El nu a fost prezent în Sabat dimineaţă, când Ellen White a declarat atât de clar: „Fraţilor, vă spun aici, înaintea lui Dumnezeu, că subiectul legămintelor, aşa cum a fost prezentat [de Waggoner] este adevărul. El este lumina. El mi-a fost descoperit în propoziţii clare. Eu [...] pe cei care s-au împotrivit luminii: Aţi [...] pentru Dumnezeu, sau pentru diavolul?”[14] Sunt şanse ca Dan Jones să [...] un exemplar [...] care Ellen White i-a scris-o lui Uriah Smith [...] dimineaţă de [...] în care a declarat cât se poate de emfatic: „Cu [...] înainte mi a fost descoperit că dovezile cu privire la legăminte erau [...] convingerea [...] însuţi, fratele Dan Jones, fratele Porter şi alţii vă irosiţi [...] de cercetare în scopul de a produce o poziţie diferită de cea prezentată de fratele Waggoner cu privire la legăminte…. Subiectul legămintelor este clar şi va fi acceptat de fiecare minte sinceră şi lipsită de prejudecăţi”.[15] Dan Jones a lipsit de asemenea de la adunarea desfăşurată în duminica următoare dimineaţa, unde Ellen White i-a întrebat pe cei prezenţi: „I-a chemat Dumnezeu pe oamenii aceştia [Jones şi Waggoner] să proclame adevărul? Eu spun, da, Dumnezeu a trimis oameni pentru a ne aduce un adevăr pe care nu l-am fi avut, dacă Dumnezeu nu ar fi trimis pe cineva care să ni-l aducă”.[16] **[394]**

Este evident că pe Dan Jones l-a aşteptat o surpriză destul de mare, când s-a întors la Battle Creek. Luni dimineaţă, chiar în ziua în care s-a întors, Ellen White i-a scris lui William C. White, declarând: „Sunt foarte mulţumită să aflu că profesorul Prescott prezintă în cursul lui pentru studenţi acelaşi lucru

pe care l-a prezentat fratele Waggoner. El prezintă legămintele…. De la ultimul Sabat, când am făcut declaraţia că subiectul legămintelor, aşa cum a fost prezentat de fratele Waggoner, era adevărul, se pare că o mare eliberare a venit pentru multe minţi”.[17] Nu a fost nevoie de mult timp pentru ca Dan Jones să audă vestea că Ellen White „susţinea pe deplin poziţia lui Dr. Waggoner cu privire la legăminte”, fapt care a adus orice, dar sigur nu eliberare în mintea lui.[18]

Marţi dimineaţă, Dan Jones a participat la prima lui adunare de dimineaţă după mai bine de o săptămână. „Încăperea era plină”, iar vorbitorii erau Ellen White, O.A. Olsen, E.J. Waggoner şi W.W. Prescott. Au fost făcute multe mărturisiri, inclusiv cea făcută de R.C. Porter. Deşi Porter „nu putea să înţeleagă cu claritate toate lucrurile în legătură cu legămintele”, „el a mărturisit greşeala pe care o făcuse faţă de ea [Ellen White] şi fratele Waggoner”. Ca rezultat al acestor mărturisiri, „întreaga încăpere suspina şi Îl lăuda pe Dumnezeu, pentru că avea loc o descoperire a puterii Sale”. Nu este de mirare că Ellen White a putut să declare: „Coloana vertebrală a răzvrătirii este ruptă pentru aceia care [illegible] din alte locuri”. Faptul acesta a avut o impresie deosebită asupra [illegible] Jones, deoarece „şi-a ţinut capul aplecat tot timpul. Nu l-a ridicat nici [illegible] până la încheierea adunării”.[19]

Miercuri, în data de 12 martie, Ellen White a solicitat prima din cele două adunări speciale [illegible] conducătorilor de seamă [illegible] Battle Creek, inclusiv Dan Jones. Pentru [illegible] dată, Ellen White şi [illegible] ggoner au putut să răspundă la multe [illegible] acuzaţiile false care [illegible] răspândite încă de dinainte de Conferinţa [illegible] Minneapolis. Care [illegible] eiul tuturor acestor acuzaţii? „În cele din [illegible] s-au liniştit [illegible] concluzia că fratele Butler primise o scrisoare din [illegible] în care li [illegible] spusese că s-au făcut planuri pentru a promova subiectu[illegible] galatene[illegible] fapt „a fost confruntat şi explicat, arătându-se că nu au [illegible] el de planuri”. Nu avusese loc o astfel de conspiraţie. Deşi în urma acestei adunări de cinci ore a rezultat mult bine, nu a avut loc „o zdrobire generală a sufletului sub influenţa Duhului şi puterii lui Dumnezeu”, aşa cum sperase Ellen White.[20] **[395]**

Când Ellen White i-a trimis un mesaj lui Dan Jones pentru a-l invita pe Waggoner să vorbească în Sabat, acesta „a părut a fi puţin cam reţinut, dar în cele din urmă [Waggoner] a fost invitat şi a ţinut una dintre predicile cele mai preţioase”. Adunarea de după-amiază a avut loc în capela editurii, unde „Duhul Domnului s-a apropiat de noi. Hristos a bătut la uşă, dar nu s-a făcut loc pentru El, uşa nu a fost deschisă, iar lumina slavei Sale, care era aşa de aproape, a fost retrasă”. Au fost făcute mărturisiri, dar nu „aşa de clare şi la subiect” cum se aşteptase Ellen White. Cu acea ocazie, Dan Jones a vorbit despre ispitele lui

îngrozitoare „de a renunţa la mărturii”. Ellen White a reflectat, spunând cât de greu era „pentru aceşti oameni să moară” faţă de eu.[21]

În cele din urmă, duminică dimineaţă, în data de 16 martie, Ellen White, „istovită şi aproape descurajată”, a îndrăznit să meargă la adunare şi a făcut „câteva remarci foarte precise”. Ea le-a spus „ce făcuseră pentru a anula efectul lucrurilor pe care Domnul încerca să îl facă şi motivul. *Legea din Galateni era singurul lor motiv*”. Fără a mai pierde timpul, Ellen White a vorbit despre problema fundamentală care îi împiedica să accepte noua lumină:

> „Am întrebat: De ce interpretarea voastră cu privire la legea din Galateni vă este mai dragă şi sunteţi mai zeloşi să vă păstraţi ideile, decât să recunoaşteţi lucrările Duhului lui Dumnezeu? Când aţi interpretat legea din Galateni, voi aţi cântărit în balanţele personale fiecare mărturie preţioasă trimisă de cer. Nimic nu a putut să ajungă la voi cu privire la adevăr şi puterea lui Dumnezeu, dacă nu a purtat amprenta voastră, ideile preţioase pe care le-aţi idolatrizat în legătură cu legea din Galateni.
>
> Aceste mărturii ale Duhului lui Dumnezeu, roadele Duhului lui Dumnezeu, nu au nici o greutate dacă nu poartă amprenta ideilor voastre despre legea din Galateni. Mă tem pentru voi şi mă tem de interpretarea pe care o daţi oricărui pasaj din Scriptură, care s-a arătat într-un mod atât de necreştinesc cu privire la cel pe care l-aţi manifestat voi şi care m-a costat atât de mult [illegible] nenecesară…. Exercitaţi-vă prezenţa de spirit, scopul de la vârful [illegible], nu cumva să săvârşiţi păcatul împotriva Duhului Sfânt. Spun că, dacă ideile voastre cu privire la legea din Galateni sunt rezultatele similare celor pe care le-am v[illegible] în acest timp, tot timpul până acum, rugăciunea mea este să [illegible] departe de înţelegerea şi interpretarea pe care o daţi voi Scripturilor…. Nu puteaţi avea parte de o respingere mai convingătoare a teoriilor voastre.
>
> Aşadar, fraţilor, eu nu am nimic de spus, nicio responsabilitate în legătură cu legea din Galateni. Acest subiect mi se pare a fi de o importanţă minoră, în comparaţie cu spiritul pe care l-aţi adus în credinţa voastră. Este exact acelaşi spirit care a fost manifestat de iudei cu privire la lucrarea şi misiunea lui Isus Hristos.”[22] **[396]**

Fraţii din conducere respingeau lumina crescândă, deoarece îşi dădeau seama că era contrară „teoriilor lor îndrăgite” cu privire la legea din Galateni. Vechile lor concepţii trebuiau să fie puse deoparte, în scopul de a accepta mesajul pe care Domnul îl trimisese cu bunătate prin Jones şi Waggoner.

Spiritul manifestat de atât de mulţi era una dintre dovezile cele mai mari care arătau că modul lor de a interpreta Scriptura era într-adevăr greşit. Ellen White a insistat asupra acestui punct. În loc de a fi una dintre pietrele de hotar, teoria lor despre legea din Galateni devenise, mai presus de orice, o închinare la Baal:

> „Evanghelia lui Hristos, lecţiile Sale, învăţăturile Sale au doar puţin loc în experienţa şi cuvântările celor care pretind a crede adevărul. Orice teorie îndrăgită, orice idee omenească ajunge să aibă importanţa cea mai serioasă şi să fie sfinţită ca un idol căruia trebuie să i se supună toţi. Aceasta a fost într-adevăr situaţia teoriei despre legea din Galateni. Orice ajunge să fie o ocupaţie atât de îndrăgită, încât să uzurpe locul lui Hristos, orice idee care este atât de înălţată, încât să fie pusă acolo unde nimic din lumina dovezilor nu poate să-şi găsească locul în minte, preia forma unui idol căruia i se jertfeşte totul. Legea din Galateni nu este un subiect vital şi nu a fost niciodată. Cei care l-au denumit una dintre vechile pietre de hotar pur şi simplu nu ştiu ce vorbesc. Aceasta nu a fost niciodată o veche piatră de hotar [illegible] a ajunge să fie niciodată astfel….
>
> Eu spun, prin [illegible] care mi-a fost dat de Dumnezeu: Cei care au stat neclintiţi [illegible] u a-şi apăra ideile şi poziţiile cu privire la legea din Galateni t[illegible] să-şi cerceteze inimile [illegible] sfeşnic aprins pentru a vedea [illegible] el de spirit i-a îndemnat. [illegible] une asemenea apostolului Pav[illegible] e v-a fermecat, pe voi [illegible] ochilor cărora a fost zugrăvit [illegible] os ca răstig[illegible] lateni 3,1). Ce perseverenţă şi î[illegible] atanică s-a [illegible] ă! Eu nu am fost îngrijorată cu privi[illegible] din Galateni, dar mă tem ca fraţii noştri de seamă să nu pă[illegible] acelaşi [illegible] împotrivirii faţă de lumină şi faţă de mărtur[illegible] mului lui Dumnezeu şi să respingă totul pentru a-şi idolatriza propriile idei presupuse şi teorii îndrăgite. Atitudinea pe care au adoptat-o fraţii mei şi spiritul pe care l-au dat pe faţă mă obligă să spun: Dumnezeu să mă scape de ideile voastre cu privire la legea din Galateni.”[23]

Faptul ca *noi* să înţelegem astăzi ce anume încerca Ellen White să le explice fraţilor este la fel de important pe cât a fost pentru *ei.* Ellen White s-a referit de mai bine de doisprezece ori la concepţia de comun susţinută cu privire la legea din Galateni ca fiind „ideile voastre”, „înţelegerea voastră”, „interpretarea voastră”, „teoriile voastre” şi „părerile voastre”, de care ei se agăţau ca şi când ar fi fost o piatră de hotar a credinţei, care nu putea fi înţeleasă niciodată în alt mod. Ei erau dispuşi să sacrifice însăşi revărsarea

Duhului lui Hristos în scopul de a rămâne la **[397]** „teoriile lor îndrăgite". „Spiritul lor necreştinesc" şi „perseverenţa lor satanică" au determinat-o pe Ellen White să dorească să fie cât mai departe cu putinţă de „înţelegerea şi interpretarea" lor. Acesta a fost contextul în care Ellen White a declarat că „nu era îngrijorată", „nu avea nicio povară cu privire la legea din Galateni", aşa cum o interpretaseră ei. Acesta nu era „un subiect vital", ci unul „de importanţă minoră", *în comparaţie* cu spiritul pe care îl manifestau ei. Ea nu voia să respingă lumina directă cu privire la subiectul legămintelor, de dragul ideilor lor despre legea din Galateni.[24]

Ellen White nu sugera în niciun fel că doctrina era irelevantă, ci singura ei grijă era ca fraţii să se trateze cu bunătate unii pe alţii atunci când sunt în dezacord. Pe de altă parte, ea arătase cu claritate că ideile lui Waggoner cu privire la legăminte erau adevărate şi, spre deosebire de mulţi fraţi, ea nu voia să le respingă, chiar dacă însemna să renunţe la concepţia comună cu privire la legea din Galateni. Ea exprimase acest lucru în mod evident în scrisoarea adresată lui Smith cu numai o săptămână în urmă: „Subiectul legămintelor este clar şi va fi acceptat de fiecare [illegible] şi cerâ şi lipsită de prejudecăţi, iar eu am fost condusă în poziţia în [illegible] mnul mi-a dat o înţelegere a acestui subiect. Voi aţi întors spatele lu[illegible]rect, deoarece v-a fost teamă că subiectul legii din Galateni va trebu[illegible]ptat. În legătură cu legea din Galateni, eu nu am nicio povară şi nu am [illegible] niciodată".[25]

Faptul că Elle[illegible]hite nu a avut nicio po[illegible] privire la legea din Galateni nu înseamn[illegible]e nega o descoperire m[illegible] la Minneapolis, ea a declarat: „Dacă înţeleg[illegible] poziţia lui Ide[illegible]goner în legătură cu legea din Galateni nu [illegible]ază cu înţ[illegible]g pe care *am avut-o în trecut*". Totuşi, ea a fo[illegible]e să fie învăţată asemenea unui copil", deoarece adevărul „nu v[illegible]imic [illegible]etare".[26] Ea s-a alăturat fraţilor, spunând că Jones şi W[illegible] fi „diferiţi de *noi*".[27] Iar spre sfârşitul conferinţei, ea a început să se întrebe „pentru prima dată" dacă „ar fi posibil ca *noi* să nu fi susţinut, în cele din urmă, concepţii corecte cu privire la legea din Galateni, deoarece adevărul nu avea nevoie de un astfel de spirit pentru a fi susţinut".[28] Ea a fost sigură că „dacă *noi* am avut adevărul cu privire la acest subiect, fraţii noştri au dat greş în a fi sfinţiţi prin el".[29]

Aşa cum s-a demonstrat mai sus, începând cu institutul pastoral din 1890, Ellen White nu s-a mai identificat cu concepţia comun acceptată, ci a vorbit despre ea în numeroase ocazii, numind-o **[398]** „concepţia voastră". La mai puţin de un an după aceea, ea a putut să declare că „prin adoptarea unor poziţii *greşite* în controversa cu privire la legea din Galateni – un subiect pe care mulţi nu l-au înţeles pe deplin înainte de a adopta o poziţie *greşită* – biserica a suportat o pierdere tristă".[30] Câţiva ani mai târziu, Ellen White a

susţinut ideea aceasta şi a apărat cu claritate poziţia lui Jones şi Waggoner, declarând: „«Legea a fost îndrumătorul nostru…». În acest pasaj din Scriptură [Galateni 3,24], Duhul Sfânt vorbeşte prin apostol *îndeosebi despre legea morală*…. O lipsă a dispoziţiei de a renunţa la părerile preconcepute şi de a accepta *acest adevăr* se află la temelia unei mari părţi din opoziţia manifestată la Minneapolis faţă de mesajul pe care Domnul l-a trimis prin fraţii Waggoner şi Jones. Prin stârnirea *acelei* opoziţii, Satana a reuşit să îndepărteze de la poporul nostru, într-o mare măsură, puterea specială a Duhului Sfânt pe care Domnul a dorit nespus să le-o împărtăşească…. *Lumina* care trebuie să lumineze întregul pământ cu slava ei a fost respinsă”.[31] Toate aceste lucruri trebuie să fie avute în vedere, când revizuim urmările institutului pastoral din 1890, deoarece altfel am putea să pornim de la premise greşite cu privire la marile adevăruri despre legămintele prezentate acolo.

Gimnastica mintală

Când citim corespondenţa lui Dan Jones din timpul şi de după institutul pastoral, putem să vedem [illegible] interioară personală prin care au trecut atât el, cât şi colegii lui. Este evident că ei nu au fost de acord cu concepţiile lui Jones şi Waggoner despre Legea din Galateni şi legăminte, care erau atât de strâns legate între ele. [illegible] pretindeau a crede în îndreptăţirea prin credinţă, dar simţeau că poziţia lui Jones şi Waggoner subminează statul, Legea şi solia îngerului al treilea. [illegible] Ellen White i-a susţinut cu putere pe Jones şi Waggoner şi concepţiile lor, mărturiile au fost [illegible] sub semnul întrebării. Probabil că ea *se schimbase*, şi ispita de [illegible] la Mărturii a adus numai întuneric şi descurajare. Ştim că ele au în legătură cu solia îngerului al treilea, iar a renunţa la [illegible] „a trece totul”.[32] Este uşor să vedem că, în această situaţie, ceva trebuia [illegible] oparte.

În data de 14 martie, după prima dintre cele „două adunări speciale”, Dan Jones a scris modul în care înţelegea el situaţia de până atunci. El i-a scris lui D.T. Shireman – un evanghelist pe cont propriu din Kansas – dând pe faţă ceva din lupta interioară prin care trecea: „Am fost determinat să văd pericolul de a mă încrede în aparenţe şi de a încerca să fac lucrurile să meargă aşa cum credeam că ar trebui…. Când lumina lui Dumnezeu străluceşte asupra inimilor şi dă pe faţă motivele şi scopurile care ne-au îndemnat, în adevărata lor lumină, priveliştea nu este deloc încurajatoare”.[33*] În aceeaşi zi, Dan Jones i-a scris lui R.A. Underwood, împărtăşind mai mult din gândurile personale cu privire la adunarea care a avut loc:

„Din ceea ce s-a spus, se pare că fraţii [William C. White], Waggoner şi Jones nu au avut niciun plan premeditat, când au venit de pe coasta Pacificului la Minneapolis pentru a-şi prezenta concepţiile, iar de atunci nu au încercat să pună în aplicare un astfel de plan. Sora White a intervenit cu ceva mai multă putere în favoarea lui Dr. Waggoner, şi totuşi ea nu s-a pronunţat în mod categoric cu privire la punctele de doctrină din expunerea lui despre cele două legăminte. Ea spune că i s-a arătat că el a avut lumina asupra subiectului legămintelor, dar nu i s-a arătat care a fost acea lumină. *Cel puţin, acesta este modul în care înţeleg eu în prezent*."[34*]

Dan Jones avea dificultăţi în a accepta ceea ce îi fusese descoperit lui Ellen White în susţinerea concepţiilor lui Waggoner cu privire la legăminte. Cum putea el să înţeleagă ce auzise într-una din cele „două adunări speciale", alături de veştile despre declaraţiile făcute de Ellen White în timpul absenţei lui de la institut, fără a recunoaşte că poziţiile lui Waggoner constituiau adevărul? Este de înţeles că în [illegible] următoare el şi-a împărtăşit conflictul interior legat de îndoiala [illegible] de la Mărturii. El se întreba cum putea Ellen White să susţină cu [illegible] conceptiile lui Waggoner. Este evident că „presiunea necredinţe[illegible] despre care Ellen White a spus că o simţise în „fiecare adunare", era prezen[illegible] experienţa lui Dan Jones [illegible] avea să îndepărteze puterea lui Dumneze[illegible] care era pe punctul să vină a[illegible]ui".[35]

Apoi, dumini[illegible] dimineaţă, când Ellen [illegible] a prezentat cauza fundamentală a respin[illegible] care se manifesta – [illegible]area lor cu privire la legea din Galateni" – D[illegible] formulat în [illegible] o dovadă care i-a permis să „recunoască unele lu[illegible] asemenea să adopte „o poziţie cu privire la Mărturii". Din nefericire, [illegible]respingerea a[illegible]or prezentate de Jones şi Waggoner a fost aceea care l-a [illegible] pe Dan Jones să „recunoască unele lucruri, ci un fel de gimnastică mintală, care l-a făcut în stare să o accepte pe Ellen White ca **[400]** profet, şi totuşi să respingă susţinerea cerului. Lupta lui interioară trebuie să fi fost mare, deoarece Ellen White a declarat că, în timp ce vorbea, „el arăta ca şi când ar fi fost bolnav".[36] În acea după-amiază, Dan Jones i-a dezvăluit lui R.M. Kilgore ce se întâmpla:

„Cercetarea subiectului legămintelor nu s-a încheiat cu o satisfacţie mai bună decât a început…. Un timp s-a crezut că ea [Ellen White] susţinea pe deplin poziţia lui Dr. Waggoner asupra subiectului legămintelor şi aşa se spunea când m-am întors din Tennessee…, dar evenimentele ulterioare arată că nu este astfel. Se dovedeşte acum că punctele doctrinare implicate în subiect nu au

fost adevăratele puncte ale conflictului. Ea a obiectat doar cu privire la spiritul care s-a manifestat şi de la care fratele Waggoner face excepţie. Atât sora White, cât şi Dr. Waggoner au declarat că punctele doctrinare nu au fost punctele conflictului. Acest fapt înlătură adevăratul punct care s-a aflat în mintea mea tot timpul. Eu am înţeles că biserica nu aproba aducerea unor doctrine noi, iar acela era adevăratul punct al conflictului. Dacă am greşit în această privinţă, sunt bucuros să fiu corectat. Eu am crezut tot timpul că sora White nu a vrut să spună că Dr. Waggoner era corect în poziţia lui asupra subiectului legămintelor, în măsura în care este implicată doctrina, deoarece era atât de evident greşit, încât eu nu am putut să fiu împăcat deloc cu ideea că ea ar acorda o aprobare necuvenită…. În ce mă priveşte, eu sunt doritor să încetez să mai vorbesc despre acest subiect, dacă alţii vor face la fel, şi să îmi dedic gândurile şi munca în scopul înaintării adevărului…. Probabil că ambele partide se vor respecta reciproc mai mult decât în trecut şi că, în viitor, se vor sfătui mai mult decât în trecut, cu privire la introducerea unor [illegible] de doctrină."[37]

Toată convingerea iniţială pe care Dan Jones a avut-o cu privire la faptul că Ellen White [illegible] într-adevăr îndemnat de Domnul să susţină concepţiile lui Jones şi Waggoner asupra legămintelor a fost acum lăsată deoparte în favoarea unor opinii mai plăcute. În zilele care au urmat, Dan Jones şi-a împărtăşit noua înţelegere [illegible] mulţi alţi colegi care nu au putut să participe la adunările [illegible] cât şi-a înţeles mai mult părerile, cu atât acestea s-au dezvoltat mai înrădăcinată a fost în mintea lui ideea că doctrinele nu erau implicate în conflict [illegible] atitudinea unora. Totuşi, este interesant de observat că [illegible] Dan Jones nu s-a schimbat; el a continuat să nu le acorde lui A.T. Jones şi E.J. Waggoner libertatea de a susţine o concepţie diferită de a lui. Nu a trecut mult, până când a început să exprime aceleaşi vechi atitudini, căutând să-şi justifice convingerile împotriva concepţiilor lor. Luni, 17 martie, Dan Jones a trimis cel puţin încă două scrisori: **[401]**

„Iarna aceasta a fost o vreme destul de furtunoasă în legătură cu introducerea subiectului celor două legăminte la şcoala pastorilor, îndeosebi după ce aţi plecat de aici…. Rezultatul nu a fost acela de a-i aduce pe fraţi laolaltă şi de a lucra pentru zidirea lucrării lui Dumnezeu, ci mai degrabă pentru a crea un spirit şi simţăminte partinice…. Sora White… spune că ea nu este îngrijorată

de ceea ce credem noi; că nu este necesar să susţinem cu toţii aceeaşi concepţie cu privire la legăminte, legea din Galateni, sau orice punct de doctrină, ci toţi trebuie să avem spiritul lui Hristos şi să fim uniţi în zidirea şi progresul soliei îngerului al treilea. Mie mi se pare că poziţia ei este corectă în mod evident, iar principiul se va aplica la alte subiecte, cu aceeaşi autoritate cu care se aplică la subiectul legămintelor sau al legii din Galateni…. Am fost cât se poate de sigur că Dr. Waggoner şi alţii aveau motive ascunse, aflate dincolo de planurile şi scopurile aparente pe care le aduceau la îndeplinire, dar se pare ca am greşit în ambele. Mi se pare ciudat cum a putut fi astfel. Fiecare situaţie părea să adauge dovezi care arătau că aceste lucruri erau adevărate, dar în ciuda tuturor acestora, ele s-au dovedit a fi neadevărate. Faptul acesta mi-a adus în minte gândul că nu putem să ne bazăm pe dovezi circumstanţiale."[38]

„Ei bine am avut oarecare tulburări aici iarna aceasta în legătură cu introducerea subiectului legămintelor la şcoala biblică pentru pastori. Eu [illegible] lectat. Acest lucru a stârnit o oarecare agitaţie…. Sunt di[illegible] mărturisesc că în împotrivirea mea faţă de această lucrare [illegible] am fost întotdeauna atât de liber de simţămintele p[illegible]ale pe cât ar fi trebuit.. [illegible]ru un timp, se părea că sora [illegible]re va ieşi în faţă şi va apă[illegible]deplin poziţia lui Dr. Waggoner [illegible]e legămintelor şi am [illegible]foarte încurcat, neştiind cum să [illegible]ectul, deoarece [illegible]tea mea mi se părea clar că poz[illegible]au întru to[illegible]ecte. Totuşi, ulterior s-a declarat că s[illegible]octrinare [illegible]au fost deloc punctele importante ale prob[illegible]White [illegible]Waggoner au spus că nu le păsa ce credeam n[illegible]Galateni sau legăminte; ceea ce doreau să vadă era că putem să acceptăm cu toţii doctrina îndreptăţirii prin credinţă, că putem să primim noi înşine beneficiile aduse de aceasta şi să o prezentăm altora. Eu sunt în armonie deplină cu acest lucru. Eu cred în doctrina îndreptăţirii prin credinţă şi, de asemenea, sunt dispus să fiu de acord că în trecut nu i s-a acordat atenţia pe care o cere importanţa ei…. Un alt lucru care a fost scos în evidenţă în aceste adunări este faptul că fraţii care au venit din California pentru a-şi prezenta părerile personale la institutul din Minneapolis nu făcuseră niciun plan…. Am înţeles că s-a atribuit o importanţă considerabilă punctelor de doctrină care implicau subiectul legii din Galateni şi al celor două legăminte. De asemenea, eu am crezut că fraţii aceştia îşi făcuseră planul de a le

prezenta oamenilor concepţiile lor şi că acest plan era îndeplinit pas cu pas prin intermediul institutelor, **[402]** al adunărilor lucrătorilor şi al şcolilor biblice. Aşadar, dacă acest lucru nu este adevărat, eu spun din nou că am lucrat sub influenţa unei greşeli şi va trebui să recunosc că am greşit în aceste privinţe."[39]

Cu fiecare nouă scrisoare, Dan Jones îşi exprima o convingere tot mai mare cu privire la schimbarea lui de opinie. Acum, ajunsese la concluzia că „părerile personale" ale lui Jones şi Waggoner nu erau importante, ci fraţii trebuiau să accepte numai îndreptăţirea prin credinţă, cu care toţi erau de acord, lucrând împreună în unitate. Dan Jones găsise o modalitate de a-şi păstra propriile vechi concepţii, experienţa personală şi credinţa în Mărturii, în timp ce respingea lumina crescândă pe care o dispreţuia atât de mult. El scria ca unul care avea autoritate, şi totuşi reprezenta greşit ce se spusese la adunări şi chiar minţea, spunând că Waggoner „renunţase la poziţia că făgăduinţele din vechiul legământ veneau doar din partea oamenilor".[40*] Dan Jones era dispus să admită că [illegible] avusese un spirit corect, dar părea să îl justifice pe motiv că fusese [illegible] lucrător. Deşi se simţea un om nou, datorită explicaţiilor care i-au dat [illegible] sentiment de eliberare, totuşi continua să pară a pune la îndoială validitatea [illegible].

În dimineaţa [illegible] scrisoare, Dan Jones i-a scris [illegible] William C. White, luând o atitudine chiar mai [illegible] conciliantă. El adusese cea [illegible] acuzaţie la adresa lui William C. White, [illegible] spunându-i că „o folosea pe [illegible] ui pentru a conferi influenţă şi putere pro[illegible]". El a recun[illegible] u fusese eliberat de toate simţămintele" în [illegible] ora care „au [illegible] implicaţi în mod deosebit în promovarea legii din [illegible] subiectul legămintelor, etc.,", iar acum îi cerea „iertare" lui White. [illegible] legă[illegible]ţiile scrise de Waggoner pentru Şcoala de Sabat fuseseră [illegible] într-o anumită măsură", deşi el recunoştea că situaţia „încă nu este atât de clară pe cât ar dori el să o vadă". Apoi, Dan Jones şi-a împărtăşit modul în care înţelegea explicaţiile date:

„Eu presupusesem în trecut că… problema în discuţie consta în câteva puncte doctrinare şi în faptul că scopul unora… a fost acela de a introduce acele doctrine şi de a le stabili ca puncte de credinţă ale bisericii. Eu am crezut că doctrina îndreptăţirii prin credinţă, cu care eram de acord teoretic şi cu care toţi fraţii noştri din conducere erau de acord, era doar un vehicul, ca să spun aşa, pentru a aduce toate celelalte lucruri care constituiau un subiect de critică mai mare [legea din Galateni şi legămintele]; iar prin legătura dintre cele două subiecte – unul faţă de care nimeni nu găsea vreo obiecţie

> [îndreptăţirea prin credinţă] – în loc de a respinge acele puncte discutabile, oamenii noştri vor fi determinaţi să accepte ceva cu care nu putea să fie de acord (pe deplin).[41*] Atât mama ta, cât şi Dr. Waggoner au spus că punctele de doctrină nu constituie deloc o parte a problemei, ci este spiritul manifestat de oamenii noştri în împotrivirea contra acestor subiecte faţă de care obiectează. Eu mă simt întru totul liber să recunosc că spiritul nu a fost Spiritul lui Hristos…. Scopul din mintea mamei tale şi din mintea lui Dr. Waggoner nu a fost acela de a introduce aceste subiecte şi de a le impune tuturor, ci de a introduce doctrina îndreptăţirii prin credinţă şi spiritul lui Hristos, precum şi de a-i converti pe oameni la Dumnezeu. Eu susţin acest lucru din toată inima."[42*]

Ar trebui să ne amintim ce i-a spus Ellen White lui J.S. Washburn în primăvara anului 1889, şi anume că adevăratul conflict de la Minneapolis a fost cu privire la „neprihănirea prin credinţă" şi nu la legea din Galateni.[43] Jones şi Waggoner nu veniseră pentru a impune vreo doctrină abstractă, ci pentru a împărtăşi mesajul neprihănirii prin credinţă. Pur şi simplu, se întâmplă că acest mesaj cât se poate de [illegible] a fost diferit de ideile fraţilor din conducere, deoarece era rezumat [illegible] concepţiei lui Jones şi Waggoner asupra legii din Galateni şi legămintelor. Astfel, legea din Galateni şi legămintele au devenit o piatră de poticnire, din cauza căreia fraţii au [illegible] adevărata „solie a îngerului al treilea în [illegible]". La Conferinţa Generală din 1889, Ellen White a declarat că „Baal" va fi [illegible] ora care „de [illegible] ăşeră, combătuseră şi ridiculizaseră" „singura [illegible] ărată" a îndreptăţirii prin credinţă.[44] Era adevărat că Jones şi Waggoner veniseră cu un plan preconceput pentru a-şi promova ideile şi că îndreptăţirea prin credinţă [illegible] preocuparea lor reală. Totuşi, Dan Jones a răstălmăcit [illegible], crezând că putea să respingă mesajul lor trimis de Dumnezeu, atâta vreme cât avea un spirit corect. În cele din urmă, el credea deja „teoretic" în îndreptăţirea prin credinţă.

După a doua „adunare specială" din 19 martie – ultima adunare la care Ellen White a participat înainte de a pleca în vest" – Dan Jones s-a simţit un om schimbat. În acea ocazie, A.T. Jones a putut să răspundă la zvonurile false care fuseseră răspândite cu privire la învăţătura lui. După această explicaţie au urmat multe mărturisiri şi s-a părut că pătrunde o atmosferă nouă. Din nefericire, în zilele de după adunare, Dan Jones a ajuns tot mai puţin precis în evaluarea lui cu privire la întreaga situaţie şi chiar mai convins că observaţiile lui erau corecte. Cu fiecare scrisoare, el şi-a exprimat tot mai multă siguranţă convingerea că, deşi este posibil să fi avut un spirit greşit şi chiar „să se facă de

râs", nu greşise în împiedicarea prezentărilor lui Waggoner.[45] De fapt, el credea că Waggoner era adevărata persoană care trebuia să fie învinuită: **[404]**

> „Nu s-a făcut nicio concesie cu referire la punctele de doctrină sau la interpretarea Scripturii, ci doar cu referire la spiritul care s-a manifestat şi la modul în care s-a desfăşurat lucrarea…. Eu încă nu am înţeles că am greşit cerându-i lui Dr. Waggoner să amâne prezentarea subiectului legămintelor la şcoală, până când fraţii Olsen şi profesorul Prescott se vor întoarce. Din ceea ce mi-a spus fratele Olsen, eu cred că ei nu consideră deloc că am greşit în această privinţă. Totuşi, când Dr. [Waggoner] a refuzat să facă acest lucru, a creat o complicare a circumstanţelor, care a deschis calea pentru a apărea suspiciuni cu privire la lucrarea lui, iar acestea au apărut."[46]

Comunicarea lui Dan Jones cu alţii în legătură cu Jones şi Waggoner şi concepţiile lor, a devenit tot mai puţin favorabilă odată cu trecerea timpului. Când s-a întors din călătoria de zece zile din Tennessee, i-a fost teamă că Ellen White „a susţinut pe deplin poziţia lui Dr. Waggoner". După câteva zile, el a spus că ea arătase doar că „Waggoner a avut o lumină, dar nu arătase la ce s-a referit acea lumină". Mai târziu el a scris că nu s-a făcut nicio presiune şi „că toţi susţin exact aceeaşi concepţie cu privire la legăminte şi anterior, el a declarat că „subiectele de doctrină nu constituit un punct important", iar mai târziu a spus că „nu s-a făcut nicio mişcare" în favoarea concepţiilor lui Waggoner".[47] În cele din urmă, Dan Jones a menţionat că Ellen White „nu a susţinut poziţia lui Dr. Waggoner", nici măcar nu a încercat să o susţină.

Descrierea lui Dan Jones cu privire la concepţiile lui Waggoner au preluat un curs similar. Curând, el a descris ce a descris mai întâi, în mod simplu, ca fiind „concepţiile lor", ca fiind „părerile lor personale". Apoi, el le-a descris ca fiind o „greşeală strigătoare la cer", declarând că, deşi Waggoner ar putea să nu fie învinuit pentru tipărirea lecţiilor Şcolii de Sabat, comitetul pentru verificarea lecţiilor ar fi trebuit „să le respingă".

În data de 21 martie, 1890, la două zile după a doua adunare specială la care a participat Ellen White şi alţi conducători, Dan Jones i-a scris lui R.M. Kilgore şi R.A. Underwood, răstălmăcind în mod grosolan ce spuse Ellen White:

> „Sora White spune că ea nu a susţinut poziţia lui Dr. Waggoner cu privire la legea din Galateni şi că se aşteaptă să treacă mult timp până când o va susţine; mintea ei nu este preocupată deloc de acel subiect. Ei spun că nu erau îngrijoraţi în legătură cu punctele de

doctrină; *toţi puteau să creadă ce le plăcea*; dar voiau să vadă mai mult din spiritul lui Hristos…. Toţi putem fi de acord cu acest fapt şi am fost."[48] **[405]**

„Ei nu cer niciunuia dintre noi să fie de acord cu vreun punct de doctrină legat de legăminte sau de legea din Galateni; dimpotrivă ei spun că *subiectele doctrinare nu au constituit o parte a problemei; că ei nu erau preocupaţi de ceea ce credeam noi;* ci considerau că spiritul manifestat era greşit şi doreau să fie corectat…. *Sora White a declarat că ea nu susţinuse poziţia lui Dr. Waggoner asupra legii din Galateni sau a subiectului legămintelor, nici nu se aştepta să facă acest lucru;* mintea ei nu era preocupată în direcţia aceea…. Dr. Waggoner a explicat cum au fost pregătite lecţiile Şcolii de Sabat… şi cum le-a trimis comitetului pentru a fi verificate înainte de publicare. Având în vedere că acest fapt este adevărat, eu nu cred că trebuie să fie învinuit cu nimic pentru ceea ar fi putut să conţină lecţiile…. Desigur, aceasta nu înseamnă în niciun fel că ceea ce a prezentat el în lecţii era corect; deoarece este de aşteptat ca oamenii să scrie greşit, să interpreteze Scriptura aşa cum o înţeleg…. Greşelile ar fi trebuit să fie sesizate de către comitetul de verificare a lecţiilor, iar acestea să fie refuzate sau respinse. Dar când au trecut din mâinile acelui comitet şi au fost publicate de către Asociaţia Şcolii de Sabat, mi se pare că acel comitet este mai responsabil decât însuşi pentru lecţia pe care au conţinut-o lecţiile."[49]

La mai puţin de o [illegible] după [illegible] Jones a spus cu claritate că el nu îşi schimbase modul [illegible] subiectelor doctrinare, dar încrederea lui în explicaţiile împărtăşite în timpul celor două „adunări speciale" începea să scadă. El fusese dispus să îşi recunoască greşeala de a judeca motivele lui Jones şi Waggoner, dar simţea că a fost responsabilitatea lor de a nu acţiona într-o asemenea modalitate, încât să invite criticile:

„Probabil că noi am greşit în unele dintre opiniile pe care le-am susţinut…. Eu nu văd acum ce altceva se poate face, decât să acceptăm explicaţiile care au fost prezentate şi să acţionăm pe baza lor…. Deşi cu privire la legea din Galateni şi la subiectul legămintelor eu susţin aceeaşi poziţie pe care am susţinut-o întotdeauna, sunt bucuros să am mintea eliberată cu privire la motivul şi planurile unora dintre fraţi…. Să sperăm că în viitor fraţii noştri nu vor acţiona

într-o asemenea modalitate, încât să pună bazele pentru o judecare nedreaptă a planurilor şi scopurilor lor."[50]

Au trecut numai câteva zile până când Dan Jones a pus din nou la îndoială validitatea Mărturiilor. Într-o scrisoare adresată lui R.C. Porter, el şi-a exprimat simpatia faţă de Uriah Smith, care nu putea să „înţeleagă de ce… sora White a vorbit o dată în mod categoric împotriva unui anumit lucru, aşa cum a făcut în legătură cu legea din Galateni, adresându-se lui [J.H.] Waggoner cu câţiva ani în urmă, iar apoi s-a schimbat total şi, practic, a susţinut acelaşi lucru, când a venit într-o modalitate puţin diferită". Dan Jones a mărturisit că „încerca să se gândească la acest fapt cât mai puţin posibil".[51] **[406]**

În mod evident, nici Uriah Smith nu şi-a schimbat concepţiile, iar scrisoarea pe care o scrisese lui Ellen White cu numai câteva săptămâni înainte pare să fi fost trimisă mai întâi lui Dan Jones pentru a fi evaluată. Smith încă întărea „mâinile şi minţile" altora, fapt împotriva căruia fusese avertizat de Ellen White.[52] Într-un articol publicat în *Review* chiar în săptămâna care a urmat, Smith însuşi a arătat că nu şi schimbase concepţiile, nici chiar în lumina declaraţiilor clare făcute la [illegible]ul pastoral.[53]

În ce îl priveşte [illegible] Jones, acesta şi-a continuat spirala, nu numai cultivând îndoială în le[illegible]a cu mărturia lui Jones şi Waggoner, ci şi sperând că ei învăţaseră lecţi[illegible]uită de el însuşi. Cu numai [illegible]va zile înainte, el se bucurase că „toţi puteau să creadă ce le plăcea" [illegible] el nu era dispus să acorde aceeaşi amabilitate.

„Ştiu că, di[illegible]a dovezilor circumstanţiale care au însoţit această pro[illegible] de un an şi jumătate, este puţin dificil pentru noi să ajung[illegible] cu[illegible]ucrurile petrecute la Minneapolis au fost săvâr[illegible] de nevinovăţie asemenea unui miel. Dacă Dr. Waggoner spune că nu a avut niciun plan când a venit acolo şi fratele Jones spune la fel, iar Ellen White îi susţine, ce altceva putem face, decât să acceptăm ca fiind realitate?... Poate crezi că am făcut puţin efort aici şi am înghiţit totul, trecând cu vederea. Totuşi situaţia nu a fost în niciun caz astfel. Eu consider că noi am câştigat fiecare punct pe care l-am susţinut şi cred că partida cealaltă a fost destul de bucuroasă să scape cu uşurinţă; iar eu am dorit să fie aşa, dacă au învăţat lecţiile pe care le-am plănuit noi. Sunt încrezător acum că Dr. Waggoner va fi foarte precaut în a-şi expune ideile personale înaintea oamenilor, înainte ca acestea să fi fost examinate cu atenţie de către fraţii din conducere; şi cred că

fraţii din conducere vor fi mult mai atenţi decât în trecut în examinarea acestor idei particulare."[54]

Întunericul rezultat

„Dacă întoarceţi spatele unei raze de lumină, de teamă că aceasta va face necesară acceptarea unor poziţii pe care nu doriţi să le primiţi, acea lumină devine întuneric pentru voi…. Eu ştiu ce spun".[55] Aşa i-a scris Ellen White lui Uriah Smith cu privire la respingerea „adevăratei lumini" asupra subiectului legămintelor, pe care el nu voia să o accepte. Pe parcursul aceluiaşi an, Ellen White a avertizat de multe ori împotriva unui astfel de întuneric şi a deplâns prezenţa lui în biserică.[56*] **[407]**

Faptul că prognosticul dat de Ellen White a fost corect nu poate avea o dovadă mai mare decât experienţa lui Dan Jones de după institutul pastoral din 1890. El a înţeles greşit aproape fiecare punct din cele spuse de Ellen White în timpul ultimei ei săptămâni de la institut. Ellen White susţinuse în mod clar concepţia lui Waggoner cu privire la legăminte, avertizându-i pe fraţi că propria concepţie despre [illegible] în Galateni îi împiedica pe mulţi să primească lumina. Ea însăşi nu [illegible] ocupată de acel subiect, deoarece nu era o problemă pentru ea să accepte lumina înaintată. Dan Jones interpretase acest fapt ca fiind o dovadă că ea nu i-a susţinut pe Jones şi Waggoner şi că toţi puteau să creadă ce [illegible] Ellen White declarase că [illegible] manifestat de fraţi ar trebui să constituie [illegible] motiv de îngrijorare [illegible] decât ideile lor preferate. Pe baza acestui [illegible] Jones a sugerat că doctrina nu era punctul cel important, ci numai [illegible] manifestat [illegible] cele din urmă, el a acordat loc doar concepţ[illegible]

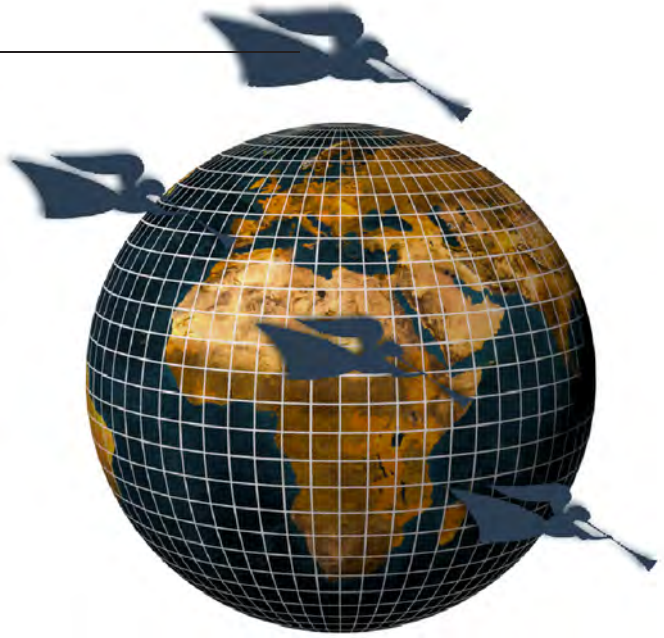
Ellen White declara[illegible] a fost [illegible] plan organizat pentru a impune legea din Galateni [illegible] adevăratul mesaj a fost îndreptăţirea prin credinţă. Dan Jones a răstălmăcit această declaraţie pentru a o face să însemne că un simplu consimţământ dat îndreptăţirii prin credinţă, pe care el îl exprimase deja, era suficient, fără a fi nevoie să accepte mesajul lui Jones şi Waggoner. Dan Jones nu a făcut decât să susţină idei similare mişcării ecumenice. Aceasta sugerează unitate şi părtăşie într-o înţelegere comună – lăsând la o parte deosebirile – şi totuşi îi persecută pe cei care nu susţin aceleaşi idei.

Ellen White a recunoscut o cale mai bună: „Dacă umblăm în lumină, pentru că El este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii", dar dacă „umblaţi în lumina tăciunilor aprinşi de voi…, veţi zăcea în dureri".[57*]

Când Domnul „a îndemnat-o" pe Ellen White să stea înaintea fraţilor în acea dimineaţă de Sabat crucială şi să ia „poziţie" cu privire la subiectul

legămintelor. Ea s-a simţit „pe deplin liberă, numind lumina, lumină, şi întunericul, întuneric". Totuşi, ea i-a avertizat de numeroase ori pe fraţi că, dacă întorceau spatele „unei singure raze de lumină,… acea lumină devine întuneric". Acea profeţie se împlinise".[58*] **[408]**

Oare, în urma institutului pastoral din 1890, a venit îndelung sperata biruinţă? Faptul trist este că situaţia a devenit tot mai gravă. Nu numai că mulţi respingeau lumina trimisă de cer, dar multora li se spunea că Ellen White însăşi nu a susţinut acea lumină. Este un fapt nefericit că după mai bine de 120 de ani, institutul pastoral încă este privit ca fiind un mare moment decisiv al întoarcerii în direcţia cea bună.[59*] Totuşi, ceea ce este probabil chiar mai trist este faptul că multe scântei aprinse de Dan Jones încă ard în voie în zilele noastre.[60*]

NOTE FINALE CAPITOLUL 15

1. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 84, 19 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.643. Pentru alte descrieri detaliate ale subiectului legămintelor, vezi Capitolul 14, nota de final 1.

2. *Ibid*., p.642-643. Într-o scrisoare adresată lui William C. White, O.A. Olsen a declarat: „Fratele Dan T. Jones se simte asemenea unui om schimbat, iar eu sunt bucuros că este astfel. Totuşi, el a fost destul de greoi în a-şi recunoaşte greşelile” (William C. White către O.A. Olsen, 20 martie, 1890, sublinierile adăugate, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea). Din dovezile ulterioare, se pare că afirmaţia că Dan Jones a fost un om schimbat a fost atât propria idee, cât şi ideea lui Ellen White: „Fratele Dan Jones spune că ar fi fost vrednic de plâns să fi plecat din Battle Creek fără aceste două adunări speciale [12 şi 19 martie] şi fără explicaţiile clare prezentate. El este un om schimbat”. (*1888* p.643; sublinierile adăugate).

3. Ellen G. White către W.A. Colcord, Scrisoarea 60, 10 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.620.

4. Ellen G. White către [illegible] C. White, Scrisoarea 30, 10 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.625.

5. *Ibid*., p.626.

6. O.A. Olsen către [illegible] Tenny, 20 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

7. O.A. Olsen către [illegible] H. Jones, [martie], 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

8. O.A. Olsen, „[illegible] School”, *Review and Herald*, 4 aprilie, 1890, p.201.

9. Dan T. Jones, „[illegible] Battle Creek”, *Review and Herald*, 4 aprilie, 1890, p.204-205.

10. Ellen G. White către [illegible] C. White, Scrisoarea 83, 13 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.635, sublinierile adăugate.

11. Pentru a privi mai îndeaproape lupta prin care a trecut Dan Jones cu privire la Jones şi Waggoner, legea din Galateni şi subiectul legămintelor – precum şi efectul final pe care l-a avut asupra bisericii – vom acoperi o parte din materialul găsit în capitolele anterioare.

12. Ellen G. White, Manuscrisul 4, „Sermon”, 8 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.596, sublinierile adăugate.

13. Dan T. Jones către E. W. Farnsworth, 21 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea; şi Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 30, 10 martie, 1890, în *1888 Materials*, p.623. R.M. King a fost unul dintre numeroşii adventişti de ziua a şaptea arestaţi pentru călcarea legilor duminicale. Pentru un rezumat al cazului lui la Curtea Supremă din Tennessee, 6 martie, 1890, vezi, William A. Blakely, *American State Papers Bearing on Sunday Legislation* (1911), p.676-694.

14. Ellen G. White, Manuscrisul 4, „Sermon”, 8 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.596.

15. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 59, 8 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.604.

16. Ellen G. White, Manuscrisul 2, „Sermon”, 9 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.608.

17. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 30, 10 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.623.

18. Dan Jones către R.M. Kilgore, 16 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

19. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 30, 10 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.625-626.

20. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 83, 13 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.627-629.

21. *Ibid*., p.629; şi Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 73, 25 noiembrie, 1890; în *1888 Materials*, p.734.

22. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 83, 13-16 martie,1890; în *1888 Materials*, p.631-632.

23. Ellen G. White, [Manuscrisul 55, „16 martie], 1890; în *1888 Materials*, p.841.

24. Pentru exemplu, vezi: *1888 Materials*, p.631, 642, 632, 700, 702, 841, 273, 631, 841, 632, 220.

25. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 59, 8 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.604.

26. Ellen G. White, Manuscrisul 15, „To Those Who Assembled at General Conference”, noiembrie, 1888; în *1888 Materials*, p.[illegible] sublinierile adăugate.

27. Ellen G. White către Elder, Scrisoarea 21, 14 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.88, sublinierile adăugate.

28. Ellen G. White, Manuscrisul 23, „Lesson Book at Minneapolis”, decembrie 1888; în *1888 Materials*, p.221, sublinierile adăugate.

29. Ellen G. White către W.M. Healey, Scrisoarea 7, 9 decembrie, 1888; în *1888 Materials*, p.189, sublinierile adăugate.

30. Ellen G. White, Manuscrisul 21, „Diary Entry”, 27 februarie, 1891; în *1888 Materials*, p.894, sublinierile adăugate.

31. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 96, 6 iunie, 1896; în *1888 Materials*, p.1575, sublinierile adăugate.

32. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 83, 13 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.629.

33. Dan T. Jones către D.T. Shireman, 14 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea. Pentru mai multe detalii cu privire la „cele două adunări speciale”, vezi Capitolul 13.

34. Dan T. Jones către R.A. Underwood, 14 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea: (sublinierile adăugate). Dan Jones credea că

lui Ellen White i se arătase că Waggoner avea lumină, dar în mod ciudat ea nu ştia care era acea lumină. Această opinie este repetată în zilele noastre de către cei care încearcă să explice susţinerea din partea lui Ellen White, şi totuşi resping acele învăţături prezentate de Jones şi Waggoner care sunt în dezacord cu poziţia lor evanghelică reformatoare. Vezi Capitolul 4, nota de final 3.

35. Ellen G. White, Manuscrisul 2, „Sermon", 9 martie, 1890, şi Manuscrisul 2, „Sermon", 16 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.611,641.

36. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 83, 13 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.633.

37. Dan T. Jones către R.M. Kilgore, 16 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

38. Dan T. Jones către J.D. Pegg, 17 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

39. Dan T. Jones către J.H. Morrison, 16 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

40. *Ibid*. Ideea că făgăduinţele vechiului legământ au fost bazate în întregime pe declaraţiile poporului a fost una din cauzele principale ale conflictelor pe care Dan Jones şi alţii le-au avut cu concepţia lui Waggoner (Dan T. Jones către E.W. Farnsworth, 9, 18 februarie [1890]). Aceasta a fost de asemenea poziţia în legătură cu care Ellen White a spus [illegible] Jones şi [illegible] îşi iroseau capacităţile de gândire în încercarea de a o respinge (*1888 Materials*, p.604), precum şi poziţia pe care ea a adoptat-o în noua ei carte *Patriarhi şi profeţi* (p.372; vezi de asemenea, Capitolul 14, nota de final 36). O. A. Olsen a contrazis evaluarea făcută de Dan Jones în ziua următoare, într-o scrisoare adresată lui R.A. Underwood, în care a recunoscut că era „evident că am înţeles greşit [illegible] lucruri" şi că „[illegible] subiect al legământelor se află mai mult decât ne-am [illegible] Sora White a vorbit foarte precis". (O.A. Olsen către R.A. Underwood, [illegible] 18, 1890). Alte dovezi arată că Waggoner nu şi-a schimbat concepţia. La [illegible] a săptămânii [illegible] Institutul pastoral, editura *Review and Herald* a anulat o [illegible] cărţi din partea Pacific Press, deoarece în ele era prezentă concepţia [illegible] Waggoner că „făgăduinţele au fost în întregime din partea poporului" (Dan T. Jones către R. C. Porter, 2 iunie, 1890). În fiecare lucrare importantă pe care a scris-o în anii care au urmat, Waggoner a continuat să prezinte aceeaşi concepţie (*The Present Truth*, 10 decembrie, 1896, p.788; *The Everlasting Covenant* [1900], p.327; *The Glad Tidings*, [1900], p.71,100). Ar fi bine pentru cititor să compare îndeaproape predica lui Ellen White din 16 martie şi interpretarea pe care Dan Jones i-a atribuit-o în zilele ce au urmat. Jones nu numai că a interpretat greşit ce a spus ea, ci a şi început să pună în gura ei cuvinte pe care ea nu le-a spus niciodată.

41. Uriah Smith a adoptat o concepţie similară: „Adevăratul punct al conflictului de la Conferinţa aceea [1888] a fost legea din Galateni; dar toţi am putut fi de acord cu cele şase prezentări preliminare ale fratelui Waggoner cu privire la neprihănirea prin credinţă, iar eu m-aş fi bucurat de ele încă de la început, dacă nu aş fi ştiut tot timpul că el le-a conceput pentru a pava calea pentru poziţia lui cu privire la

Galateni, pe care eu o consider greşită. Desigur, eu nu cred că există nicio legătură necesară şi logică între cele două subiecte, dar ştiu că un adevăr poate fi folosit în asemenea mod şi cu un scop aparent, încât să strice plăcerea pe care altfel am simţi-o ascultându-l (Uriah Smith către Ellen G. White, 17 februarie, 1890; în *Manuscripts and Memories*, p.154). Ulterior, A.T. Jones a scris despre atitudinea lui fatală. „La acea… conferinţă, direcţia în care o luaseră lucrurile a fost indicată de cele spuse de către un conducător de la Battle Creek unui grup de oameni, despre studiile fratelui Waggoner. El a spus: «Acum, am putea să spunem Amin la totul, dacă aceasta ar fi totul. Totuşi, dincolo de ce se vede există încă ceva care va veni. Iar aceste lucruri ne conduc acolo. Dacă spunem Amin la acestea, va trebui să spunem Amin şi la acelea, iar apoi vom fi prinşi în capcană». Prin urmare, ei nu voiau să spună Amin la ceea ce ştiau că era adevărat, de teama a ceea ce urma să vină ulterior şi la care ei nu ar fi spus Amin în niciun caz – dar acele lucruri nu au venit niciodată, deoarece nici nu existau şi, astfel, ei s-au lipsit de bunăvoie de ceea ce inima lor le spunea că era adevărul şi, luptând împotriva a ceea ce era doar în imaginaţia lor, ei s-au întărit în împotrivirea faţă de ceea ce ştiau că ar fi trebuit să aprobe, spunând Amin" (A.T. Jones către C.E. Holmes, 12 mai, 1921; *Manuscripts and Memories*, p.129).

42. Dan T. Jones către William C. White, 18 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea. După şase luni, Dan Jones se afla într-o stare de „slăbiciune spirituală" pregătit să concluzioneze că doctrina îndreptăţirii prin credinţă nu fusese [illegible] atât de mult cât credea el. „Toţi am crezut-o şi am declarat că o susţinem pe deplin, dar, aşa cum spui, noi [illegible] simţit simpatie faţă de cei care prezentau o [illegible] subiect, iar [illegible] noi a fost aproape devastator să vedem [illegible] fiemânzi care primeau [illegible] subiect aşa cum le era prezentat. Mă simt liber [illegible] că nu am avut o atitudine corectă cu privire la acest subiect" (Dan T. [illegible] E.W. Farnsworth, 19 septembrie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea).

43. „Interviu cu J.S. [illegible] Haga [illegible] 4 iunie, 1950", p.2.

44. Ellen G. White către [illegible] Scrisoarea 24, octombrie, 1889; în *1888 Materials*, p.444.

45. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 84, 19 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.643.

46. Dan T. Jones către E.W. Farnsworth, 21 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

47. Referinţele la acest rezumat al declaraţiilor lui Dan Jones sunt enumerate mai sus în acest capitol.

48. Dan T. Jones către R.M. Kilgore, 21 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea, sublinierile adăugate.

49. Dan T. Jones către R.A. Underwood, 21 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea, sublinierile adăugate.

50. Dan T. Jones către G.I. Butler, 27 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

51. Dan T. Jones către R.C. Porter, 1 aprilie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

52. Uriah Smith către Ellen G. White, 17 februarie, 1890; în *Manuscripts and Memories*, p.152-157; şi Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 59, 8 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.599.

53. Uriah Smith, „The Ark and the Law", *Review and Herald*, 8 aprilie, 1890, p.216. Nu trebuie decât să citim întregul articol al lui Smith pentru a ne da seama că îndreptăţirea prin credinţă în care credea el era foarte diferită de „mesajul cel preţios" pe care îl prezentau Jones şi Waggoner: „Dumnezeu nu poate să-i abordeze niciodată pe oameni cu oferta binecuvântării prin Isus Hristos, fără a pune pe primul loc, în orice astfel de lucrare, Legea Sa, transcrierea voinţei Sale, armonia cu această voinţă, care este condiţia indispensabilă a oricărei favori ce urmează a fi acordată; deoarece, oare ce binecuvântări ar putea să acorde Dumnezeu, sau ce făgăduinţă, unor oameni familii sau popoare care nu Îi supun inima lor şi nu caută să-L asculte? (Binecuvântările pe care le primesc cei răi în viaţa aceasta nu combat această regulă, deoarece ele sunt date pur şi simplu datorită celor câţiva neprihăniţi care se află în lume.) Prin urmare, în alcătuirea legământului, condiţia aceasta trebuie să apară pe primul loc, aşa cum este: «Dacă veţi asculta glasul meu, şi dacă veţi păzi legământul Meu» (Exod 19:5). Deşi poporul a fost de acord cu această condiţie, Dumnezeu a putut continua să [illegible] noi cuvinte în legământ. Simbolul exterior al acestui legământ… trebuie să fie [illegible] poruncile Lui… inclusiv făgăduinţa poporului că va asculta Legea lui Dumnezeu [illegible] ceremoniul [illegible] precum şi celelalte regulamente de natură civilă şi ceremonială, după [illegible] găsit El potrivit să poruncească" (*Ibid.*). În contrast cu Smith, Ellen White a vorbit despre [illegible] dragostea lui Dumnezeu faţă de toţi [illegible] oamenii: „Noi datorăm morţii lui Hristos chiar şi această [illegible] pământească. Pâinea pe care [illegible] mâncăm este cumpărată cu preţul trupului Său frânt [illegible] care o bem este cumpărată [illegible] sângele Său vărsat. Niciodată un om, sfânt sau păcătos, [illegible] hrănea de zi cu zi, fără [illegible] de trupul şi sângele lui Hristos. Crucea de pe Golgota [illegible] pe fiecare [illegible] Hristos Lumina lumii, p.660).

54. Dan T. Jones [illegible] 14 aprilie, [illegible] arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

55. Ellen G. White că[illegible] Scrisoarea [illegible] martie, 1890; în *1888 Materials*, p.605.

56. În anii de după Minneapolis, [illegible]e avea să repete această temă de mai multe ori: „Motivul pentru care m-am simţit astfel la Minneapolis a fost acela că am văzut că toţi cei care au adoptat o poziţie similară… vor ajunge în cea mai întunecată necredinţă" (*1888 Materials*, p.610). „Cei care s-au împotrivit mesajului care ne fusese prezentat timp de mai bine de un an nu au avut spiritul lucrării, ci s-au cufundat în întuneric" (*Ibid*., p.633). „Fratele Irwin spune că spiritualitatea este foarte scăzută în întreaga Conferinţă" (*Ibid*., p.678). „Eforturile care au fost făcute timp de câţiva ani tind să închidă ochii, pentru ca Israel să nu îşi vadă defectele, iar Dumnezeu Îşi reţine Duhul şi întunericul îl cuprinde, aşa cum l-a cuprins pe poporul iudeu" (*Ibid*., p.718). „Domnul mi-a arătat că aceia care au fost orbiţi în orice măsură de către vrăjmaşul… vor fi în pericol, deoarece nu vor putea să discearnă lumina din cer şi vor fi înclinaţi să accepte o idee falsă…. Dovezile pe care le-a dat Dumnezeu nu sunt dovezi pentru ei, deoarece ei s-au orbit singuri, alegând mai degrabă întunericul decât lumina. Apoi, ei vor inventa ceva pe care îl vor numi lumină, dar pe care Domnul îl numeşte «lumina tăciunilor pe care i-au aprins ei înşişi»" (*Ibid*., p.727). „Vrăjmaşul a făcut eforturi iscusite pentru a tulbura credinţa poporului nostru în Mărturii, iar când aceste idei false pătrund, ei pretind a dovedi

toate poziţiile cu Biblia, dar răstălmăcesc Scriptura…. Exact aşa a plănuit Satana să fie, iar cei care au pregătit calea pentru ca poporul să nu acorde nicio atenţie avertizărilor şi mustrărilor mărturiilor Duhului lui Dumnezeu vor vedea prinzând viaţă un val de idei false de tot felul" (*Ibid*., p.739).

57. Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 25b, 30 august, 1892; în *1888 Materials*, p.1008. Ellen White a menţionat de multe ori „lumina tăciunilor" care era rezultatul respingerii adevăratei lumini: „În timpul marii strigări, cei care au fost orbiţi în orice măsură de vrăjmaşul… vor fi înclinaţi să accepte idei false…. După respingerea luminii, ei vor inventa teorii pe care le vor numi 'lumină', dar pe care Domnul le numeşte 'lumina tăciunilor aprinşi de ei înşişi'" (*1888 Materials*, p.1079). „Dacă neglijăm să umblăm în lumina dată, aceasta devine întuneric pentru noi, iar întunericul este proporţional cu lumina şi privilegiile pe care nu le-am folosit" (*Ibid*., p.143). „Când am fost îndrumată să parcurg din nou istoria poporului iudeu şi am văzut unde s-au poticnit ei, din cauză că nu au umblat în lumină, mi-am dat seama unde vom fi conduşi noi, ca popor, dacă vom refuza lumina pe care Dumnezeu doreşte să ne-o dea" (*Ibid*., p.152). „Domnul nu va scuza respingerea luminii din partea niciunuia care pretinde a crede adevărul în zilele noastre, mai mult decât i-a scuzat pe iudei pentru respingerea luminii care a venit de la slujitorii rânduiţi de Domnul. În aceste zile, refuzul de a umbla în lumină îi lasă pe oameni întotdeauna în întuneric" (*Ibid*., p.301). „Oh, locul în care este cel mai greu de vorbit în lume este acela în care lumina a venit la oamenii aflaţi în poziţii de răspundere. Ei au fost luminaţi, dar ei aleg mai degrabă întunericul decât lumina…. Orbirea minţii lor este la fel de mare [ca] a celor [din] vremea când Hristos a strălucit asupra lor. Urmează să aflăm care va fi finalul acestei [situaţii] de încăpăţânare" (*Ibid*., p.710). „Mulţi nu vor fi convinşi, deoarece nu sunt înclinaţi să mărturisească greşelile. A le împotrivi şi a respinge chiar şi o singură rază de lumină din cauza mândriei şi încăpăţânării, face mai uşor a refuza lumina a doua oară. În felul acesta, oamenii îşi formează obiceiul de a respinge lumina" (*Ibid*., p.895).

58. Ellen G. White [către] [J. H.] C. White, Scrisoarea 52, 9 martie 1890; în *1888 Materials*, p.617. Ellen White [scrie] [despre] aceste gânduri [care] [îi] [s-]e arăt că, dacă nu sunt umpluţi cu Duhul lui Dumnezeu, [ei] [vor] [spune] că niciun bine [nu] [va] lucrarea lor…. Ei trebuie să umble în lumina lui Hristos, deoarece întunericul [îi] va orbi, [iar] ei [îl] vor numi lumina întuneric şi întunericul lumină" (*Ibid*., p.50[illegible] face[illegible] privească [lui Isus], pentru că, încă de la căderea în păcat, el a dep[illegible] a face lumina să pară întuneric şi întunericul să pară lumină. Când Hristos a[illegible] le prezinte oamenilor adevărul în relaţia corespunzătoare cu mântuirea lor, Satana a lucrat prin conducătorii iudei şi le-a inspirat vrăjmăşie împotriva Răscumpărătorului lumii. Ei s-au hotărât să facă tot ce le stătea în putere pentru a-L împiedica să lase o impresie asupra oamenilor" (*Ibid*., p.533). „Cei care au avut toate dovezile pe care Dumnezeu a considerat potrivit să le dea, pentru a fi convinşi că Duhul şi puterea Sa au fost cu mine, şi totuşi le-au întors spatele pentru a umbla în lumina tăciunilor aprinşi de ei înşişi şi au dat pe faţă o orbire uimitoare şi o lipsă de înţelegere a lucrurilor lui Dumnezeu şi toţi cei care, în împotrivirea faţă de lumină şi dovezi, au ales mai degrabă lumina decât întunericul, au declarat realmente: «Noi nu vrem căile lui Dumnezeu, ci vrem căile noastre»" (*Ibid*., p.649). „«Mărturiile sorei White nu mai sunt demne de încredere»…. Aceşti oameni au semănat seminţele, iar secerişul va urma cu siguranţă. Aşadar, în faţa bisericilor a fost pusă o piatră de poticnire care nu va fi uşor de înlăturat, iar dacă aceia care au fost angajaţi în această lucrare nu vor înţelege şi nu îşi vor da seama în ce punct au întristat Duhul lui Dumnezeu şi nu îşi vor mărturisi greşelile, întunericul se va aduna cu siguranţă tot mai dens în jurul sufletului lor. Ei vor fi orbiţi şi vor numi lumina întuneric şi întunericul lumină, adevărul

minciună şi minciuna adevăr, şi nu vor discerne lumina, atunci când va veni, ci vor lupta împotriva ei" (*Ibid*., p.704).

59. Cu toţii am dori ca anul 1891 să fi constituit o biruinţă totală, dar scriind aceste lucruri după mai bine de 120 de ani, am putea să ne întrebăm dacă nu cumva un astfel de optimism nu a făcut decât să amâne acceptarea mesajului laodicean. A.V. Olson a declarat: „Lupta a fost lungă şi grea. Biruinţa nu a fost câştigată într-o zi sau într-o lună. Nu, nici măcar într-un an!... Vrăjmaşul sufletelor a făcut un efort disperat pentru a duce la eşec Mişcarea Adventistă, dar, mulţumim lui Dumnezeu că a dat greş! Prin lucrările măreţe ale Duhului lui Dumnezeu asupra inimii omeneşti, vrăjmaşul a fost înfrânt!" (*Through Crisis to Victory* 1888-1901, p.113). LeRoy Froom a spus: „În consecinţă, nu este nici corect, nici cinstit a susţine că declaraţia timpurie a lui Ellen White cu privire la «unii» care au respins mesajul în 1888 a continuat să se refere la un număr static…, în timp ce proporţiile s-au schimbat categoric în favoarea acceptării. Este cu siguranţă o amăgire a căuta să susţinem că oamenii din conducere, sau chiar o majoritate… au respins mesajul… şi cu atât mai puţin că ei au continuat să menţină acea atitudine fără deosebire în anii ulteriori. O astfel de afirmaţie contravine faptelor incontestabile ale istoriei" (*Movement of Destiny*, p.369-370). George Knight concluzionează: „Acele explicaţii [ale lui Dan Jones] s-au dovedit a fi un punct de cotitură în conflictul de după Minneapolis…. Începând de atunci, tensiunea controversei s-a diminuat semnificativ, chiar dacă bătălia cu privire la legea din Galateni şi animozitatea faţă de Jones, Waggoner şi Ellen White au continuat să fiarbă la [illegible] în mintea unora dintre conducătorii bisericii" (Angry Saints, p.93).

60. S-ar părea că [illegible] poziţiile principale ale lui George Knight sunt preluate de la Dan Jones şi se găsesc [illegible] răspândite pretutindeni în cărţile lui despre acest subiect. Knight declară: „Într-o adunare [illegible] specială, Ellen White a confruntat [illegible] problemele doctrinare. «Ea spune», aşa cum a relatat [illegible] Jones, «că nu trebuie să susţinem [illegible] aceeaşi concepţie cu privire la legăminte, legea [illegible] Galateni sau orice alt punct de [illegible], dar toţi trebuie să avem spiritul lui Hristos şi să fim [illegible] şi promovarea [illegible] îngerului al treilea»" [DTJ către J.D. Pegg, 17 martie, 1890] [illegible] deşte o semnificaţie mult mai mare, când ne dăm seama că înainte cu numai [illegible] Ellen White îi avertizase pastorilor în mod public, inclusiv lui Dan Jones, că i se arătase [illegible] avea adevărul asupra legămintelor…. În lumina acelei poziţii clare, ea a fost îngrijorată [illegible] or, decât de acceptarea ei şi a poziţiei teologice a lui Waggoner. [illegible] a surprins atât de mult pe Dan Jones şi l-a făcut să fie deschis pentru recepţionarea [illegible] zi,… Dan Jones i-a scris lui William C. White. Scrisoarea lui evidenţiază din nou natura conflictului de la Minneapolis [DTJ către WCW, 18 martie, 1890]". Knight continuă declarând că, în conformitate cu Dan Jones, „acele explicaţii [ale lui Ellen White] s-au dovedit a fi un punct de cotitură principal în conflictul de după Minneapolis…. Interacţiunile aprinse care au condus la schimbarea crucială din martie 1890 ilustrează afirmaţia lui Ellen White, care a spus că adevărata criză de la Minneapolis nu a fost teologică sau doctrinară, ci a fost legată de atitudine…. Schimbarea crucială a opiniei cu privire la conspiraţia din California a micşorat animozitatea spiritului de la Minneapolis…. Un rezultat a fost înnoirea încrederii în Ellen White" (*Angry Saints*, p.93-94). Acelaşi concept este prezentat în biografia lui A.T. Jones, scrisă de George Knight: „Aşa cum a fost privit de Ellen White, mesajul nu a fost doctrinar. Noi nu o vedem îngrijorată cu privire la legea din Galateni, legăminte sau Trinitate. Nici nu o vedem vorbind despre natura umană sau divină a lui Hristos, ori despre viaţa fără păcat, ca fiind elemente cheie ale mesajului. Ea nu a fost obsedată nici chiar de doctrina neprihănirii prin credinţă. Interesul ei special era Isus Hristos" (*From 1888 to Apostasy*, p.69, 52). Am putea să ne întrebăm pe bună dreptate de ce George Knight îl citează

pe Dan Jones ca autoritate, în ciuda faptului că Ellen White a declarat că Dan Jones lucra la data aceea „sub influenţa diavolului" (*1888 Materials*, p.596). Totuşi, Knight respinge în mod direct declaraţia lui G.B. Starr: „Sora White spune că suntem în timpul ploii târzii încă de la adunarea din Minneapolis" (1893 GCB 377) – deoarece „sursa" acelei informaţii „nu a fost Ellen White, ci G.B. Starr" (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, p.112).

Capitolul 16

Idei confuze despre mântuire

„Mi se face referire adesea la Parabola Celor Zece Fecioare”

Chiar și în veacul de dinaintea telecomunicațiilor veștile circulau repede. După încheierea institutului pastoral din 1890, participanţii care veniseră de pretutindeni din ţară s-au întors acasă pentru a-şi relua lucrarea. În ciuda rapoartelor strălucitoare publicate în *Review*, mulţi simţeau din rapoartele participanților întâlnirii nu totul se desfăsurase bine. J.S. Washburn, care nu a putut să participe la adunări din cauza unei „boli în familie”, era unul dintre pastorii profund [illegible] de starea bisericii. El fusese binecuvântat din belşug cu un an înainte de timpul redeşteptării de la adunarea de tabără din Ottawa, Kansas, şi înaintase sub influenţa acelei binecuvântări. Când veştile au sosit de la Battle Creek, a început să „creadă că aceea a fost într-o anumită măsură o repetare a [illegible] de la Minneapolis”. Dorind să afle adevărul despre acea situaţie şi [illegible] ce anume trebuia să facă Domnul pentru poporul Său, Washburn [illegible] lui Ellen White:

> „Dragă soră White, [illegible] am participat la institutul din Ottawa, Kansas, şi am fost [illegible] sionat de predicile fratelui A.T. Jones despre neprihănirea lui Hristos şi de conversaţiile pe care le-am avut cu dumneavoastră. Încă de atunci, m-am gândit că… înainte de sfârşitul timpului, în mijlocului poporului nostru va avea loc o lucrare specială legată de adevărata sfinţire…. M-am gândit că acum, temându-ne de o sfinţire falsă, noi am pierdut foarte mult din binecuvântarea specială a lui Dumnezeu şi, în realitate, am dat greş în a trăi experienţa adevăratei sfinţiri…. Mi se pare că Dumnezeu ţine deasupra capetelor noastre o binecuvântare mare, dar aşteaptă ca noi să fim pregătiţi pentru ea, înainte de a o revărsa. De asemenea, cred că binecuvântarea aceasta este adevărata sfinţire şi că, atunci când ne vom ridica la înălţimea datoriilor şi privilegiilor noastre în această privinţă, lucrarea noastră va înainta cu „mare

strigare". Este adevărat, sau este o greşeală?... Mă străduiesc să privesc în viitor, pentru a primi lumină asupra acestui subiect. Există lumină pentru noi? Îmi dau seama ca niciodată până acum, că ne aflăm în starea descrisă în Apocalipsa 3,14-17 **[418]** şi că experienţa noastră de la Minneapolis şi din alte locuri şi ocazii constituie o dovadă că nu am ştiut lucrul acesta. Acest fapt este adevărat, deoarece Hristos ne sfătuieşte să cumpărăm aur, haine albe şi alifie pentru ochi; aşa este?... Dacă, în multitudinea grijilor şi poverilor dumneavoastră, găsiţi timp să răspundeţi la aceste întrebări, răspunsul dumneavoastră va fi primit cu recunoştinţă."[1]

Deşi încă suferea de epuizare, din cauza institutului pastoral solicitant şi a purtării unei poveri exagerate, Ellen White şi-a luat timp să răspundă la scrisoarea lui Washburn.[2*] Ea a citit scrisoarea lui cu plăcere, „deoarece gândul că lucrarea Duhului Sfânt, exercitată asupra inimii sale la adunarea din Kansas, nu a fost ştearsă constituie o mare satisfacţie". Washburn „înţelesese un crâmpei din neprihănirea lui Hristos", pe care nu îl pierduse aşa cum „îl pierduseră alţii, când au [illegible] în contact cu aceia care nu apreciau acest adevăr binecuvântat". Ellen White îi spunea lui Washburn că, dacă „i se îngăduise să stea în prezenţa Soarelui Neprihănirii", acest fapt nu avusese loc pentru ca el să „absoarbă şi să ascundă razele strălucitoare", ci pentru ca el să „devină o lumină pentru alţii". Apoi, pagină după pagină, Ellen White şi-a revărsat îngrijorarea pentru biserica pe care o iubea:

„Când solia [illegible]ilea va fi p[illegible] aşa cum ar trebui, proclamarea ei v[illegible] de puter[illegible] şi va avea o influenţă stăruitoare.... Adesea [illegible] parabola celor Zece Fecioare, dintre care [illegible]ţelepte şi cinci au fost neînţelepte. Această parabolă a fost şi va fi împlinită până la ultima literă, deoarece are o aplicaţie specială pentru timpul acesta....

Vrăjmaşul are în rândurile noastre oameni prin care lucrează pentru ca lumina căreia Dumnezeu i-a îngăduit să strălucească asupra inimii şi să ilumineze încăperile minţii să fie acoperită de întuneric. Sunt oameni care au primit lumina preţioasă a neprihănirii lui Hristos, dar care nu o pun în aplicare; ei sunt fecioarele neînţelepte.... Satana îi foloseşte pe aceia care pretind a crede adevărul, dar a căror lumină a devenit întuneric, iar ei sunt mijlocul lui de a exprima idei false şi de a transmite întunericul. Ei sunt cu adevărat fecioarele neînţelepte, alegând mai degrabă întunericul decât lumina şi dezonorându-l pe Dumnezeu.... Cei care

au dispreţuit harul divin aflat la dispoziţia lor, un har care i-ar fi calificat să fie locuitori ai cerului, vor fi fecioarele neînţelepte….

Starea bisericii reprezentată de fecioarele neînţelepte este adesea menţionată ca fiind starea laodiceană…. Încă din timpul adunării de la Minneapolis, eu am înţeles starea bisericii laodicene, aşa cum nu o înţelesesem niciodată. Am auzit mustrarea adresată de Dumnezeu acelora care se simt aşa de mulţumiţi, care nu îşi cunosc sărăcia spirituală…. **[419]** Asemenea iudeilor, mulţi şi-au închis ochii pentru a nu vedea; dar pericolul de acum este la fel de mare… ca atunci când a fost Domnul pe pământ….”[3*]

Cei care îşi dau seama de nevoia de a se pocăi înaintea lui Dumnezeu şi de nevoia de credinţă în Domnul Isus Hristos vor avea un suflet smerit şi se vor pocăi de împotrivirea lor faţă de Duhul Domnului. Ei îşi vor mărturisi păcatul de a refuza lumina pe care Cerul le-a trimis-o cu atâta bunăvoinţă şi vor renunţa la păcatul care l-a întristat şi a insultat pe Duhul Domnului.[4]

Noua ediţie din 1888 a cărţii *Tragedia veacurilor* conţinea câteva capitole care menţionau parabola Celor Zece Fecioare şi împlinirea ei profetică în strigătul de la miezul nopţii din 1844 – „Iată Mirele vine”. În vara anului 1844, „cele două clase reprezentate de fecioarele înţelepte şi neînţelepte au fost… formate”. Fecioarele înţelepte „primiseră harul lui Dumnezeu, puterea înnoitoare şi iluminatoare a Duhului Sfânt, care străluceşte din Cuvântul Său o candelă pentru picioarele lor şi o lumină pe cărarea” lor. Studiul stăruitor de după marea dezamăgire, cei care au primit untdelemnul ceresc au ajuns să îşi dea seama că Hristos Îşi începuse lucrarea în sfânta chilie a cerului, unde urma să aibă loc nunta, şi „au intrat împreună cu El”.

Chiar înainte de Conferinţa Generală din 1888, Ellen White a fost înştiinţată într-un vis că „sosise timpul când templul şi închinătorii lui trebuiau să fie măsuraţi”; tot cerul era în activitate.[6] După Conferinţa de la Minneapolis, Ellen White încercase din nou şi din nou să-i ajute pe fraţi să înţeleagă faptul că Dumnezeu căuta să pregătească un popor care să stea în picioare în ziua când Domnul Se va întoarce de la „ospăţul de nuntă” (Luca 12,36). Dumnezeu căuta cooperarea lor în lucrarea finală de ispăşire şi le trimitea solia „cea preţioasă”, care „îi invita pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, manifestată prin respectarea tuturor poruncilor lui Dumnezeu”.[7] Dumnezeu dorea să le împărtăşească acel untdelemn ceresc, care nu este doar „un simbol al Duhului Sfânt”, ci şi „neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul”.[8]

Dar vai, tocmai acel mesaj a fost dispreţuit şi respins. Nu este de mirare că Ellen White a declarat că Parabola Celor Zece Fecioare s-a împlinit şi se va împlini până la ultima literă, deoarece avea o aplicaţie specială *chiar pentru timpul acela*.[9*] Cei care „dispreţuiseră harul divin", care „pretindeau a crede adevărul, dar a căror lumină devenise întuneric", precum şi cei care **[420]** „au primit lumina preţioasă a neprihănirii lui Hristos, dar… nu acţionează în conformitate cu ea", sunt cu toţii asemenea „fecioarelor neînţelepte". Ei erau răspunzători pentru starea laodiceană.[10*]

Ellen White l-a avertizat pe Washburn că Satana căuta să aducă o stare de confuzie, prin idei false cu privire la mântuire. Chiar „Evanghelia adevărului" era „contaminată":

> „Oare suntem noi fecioare înţelepte, sau vom fi în categoria celor neînţelepte?... Ceea ce li se pare unora a fi religia lui Hristos este alcătuit din idei şi teorii, un amestec de adevăr şi minciună. Unii încearcă să devină suficient de buni pentru a fi mântuiţi…. Penitenţele, chinuirea trupului, mărturisirea continuă a păcatului fără o pocăinţă [illegible], posturile, sărbătorile, ceremoniile exterioare neînsoţite de o consacrare adevărată – toate acestea nu au nicio valoare. Jertfa lui Hristos este suficientă… Faptul de a nu reuşi să apreciem valoare jertfei lui Hristos are o influenţă înjositoare…; ea ne determină să primim [illegible] neîntemeiate şi periculoase cu privire la mântuirea care a fost [illegible] arată pentru noi cu un preţ infinit.
>
> „Motivul pentru [illegible] dificile sunt [illegible] bolnave şi pe punctul de a muri este acela [illegible] simţul a [illegible] dependenţe descurajatoare asupra sufletelor care [illegible] să-L ascundă dinaintea privirilor lor pe Hristos ca Mângâietor, ca unul care mustră, avertizează şi îndeamnă, spunând: «Aceasta este calea, mergeţi pe ea»…. Satana a avut succesul cel mai mare interpunându-se între suflet şi Mântuitorul."[12]

Confuzia nu este deloc nouă

Concepţiile controversate cu privire la mântuire şi confuzia care a rezultat nu au fost deloc noi pentru Ellen White. Curând după ce Waggoner a fost împiedicat să prezinte subiectul legămintelor în prima parte a institutului pastoral din 1890, Ellen White şi-a dat seama că episodul de la Minneapolis era pe punctul de a se repeta. Aşa cum s-a întâmplat cu subiectul legii din

Galateni, adevărata problemă legată de legăminte era modul în care erau mântuiţi oamenii. Ea a început să participe la multe dintre adunări, vorbind în fiecare zi timp de trei săptămâni, doar cu una sau două excepţii.[13]

Oare Jones şi Waggoner prezentau vreun fel de erezie? Oare nu avea omul o parte de îndeplinit pentru propria mântuire? Câteva zile, Ellen White s-a referit la acest subiect important în timpul cuvântărilor de dimineaţa. Ea nu a irosit timpul, ci a mers chiar la miezul problemei – care sunt condiţiile mântuirii? **[421]**

> „Urma să fie pusă întrebarea: Cum suntem mântuiţi? Suntem mântuiţi prin intermediul condiţiilor care ni se pun? Noi nu venim la Hristos niciodată în mod condiţionat. Iar dacă venim la Hristos, care este condiţia? Condiţia este aceea de a ne baza în întregime, printr-o credinţă vie, pe meritele sângelui unui Mântuitor răstignit şi înviat. Când facem acest lucru, atunci săvârşim faptele neprihănirii. Totuşi, când Dumnezeu îi cheamă pe cei păcătoşi din lumea aceasta şi îi invită la Sine, nu face nicio condiţie. Ei sunt atraşi de invitaţia lui Hristos [illegible] de condiţia: «Acum trebuie să răspunzi, pentru a veni la Dumnezeu». Ei păcătoşi vin, iar când vin şi Îl văd pe Hristos înălţat la crucea Golgotei, după cum Dumnezeu le impresionează inimile, ei găsesc o dragoste [illegible] întrece tot ce şi-au imaginat că ar putea fi demn de încredere. [illegible] întâmplă după aceea?... Are loc pocăinţa înaintea lui Dumnezeu; iar apoi? – Credinţa în Domnul Mântuitorul Isus [illegible] care poate să pronunţe iertarea [illegible] păcatului....
>
> Diavolul a lucrat [illegible] un an pentru a împiedica aceste idei – pe toate. Este nevoie [illegible] muncă [illegible] pentru a-şi schimba vechile opinii. Ei cred [illegible] se încreadă în propria neprihănire şi în propriile fapte şi continuă să privească la ei înşişi, dar nu îşi însuşesc neprihănirea lui Hristos şi nu o aduc în viaţa şi în caracterul lor.”[14]

Da, omul are o parte de îndeplinit pentru mântuirea lui. El nu trebuie să lupte împotriva invitaţiei atrăgătoare a crucii de pe Golgota. Privind, el este schimbat, iar printr-o credinţă vie, el se bazează „în totalitate şi în întregime” pe meritele lui Isus Hristos. În loc de a căuta merite în propria neprihănire, omul trebuie să privească la meritele lui Hristos.

În aceeaşi perioadă, Ellen White a scris Manuscrisul 36, 1890. Acest manuscris a fost bazat, cel mai probabil, pe cuvântările adresate dimineaţa pastorilor adunaţi la Battle Creek în timpul institutului pastoral. Inima ei era

îndurerată, deoarece îşi dădea seama că majoritatea celor „trimişi să lucreze” nu „înţelegeau” ei înşişi „Planul de Mântuire şi ce însemna adevărata convertire”. Pastorii aveau nevoie să fie „iluminaţi” şi „educaţi să stăruie mai precis asupra subiectului care explică adevărata convertire”. Problema era că „oamenii neconvertiţi au stat la amvoane, ţinând predici”. Ei încercau să prezinte adevăruri pe care „inima lor nu le experimentase niciodată”. Totuşi, când Dumnezeu a trimis un mesaj care conţinea remediul divin pentru starea sărmană a pastorilor, fraţii au răspuns prin remarci „lipsite de seriozitate”, vorbind „atât de neatent despre adevăratele idei” ale lui Jones şi Waggoner. Ellen White nu putea decât „să plângă”, atunci când se gândea la cei aflaţi sub „vraja lui Satana”.[15] **[422]**

Ellen White i-a avertizat pe aceia care se aflau „într-o ceaţă a rătăcirii” să asculta sfatul Martorului credincios: „Ei au nevoie de dragostea divină reprezentată de aurul curăţit în foc; ei au nevoie de haina albă a caracterului curat al lui Hristos; ei au nevoie de alifia cerească pentru ochi, ca să poată discerne cu uimire nevrednicia totală a meritelor făpturilor create pentru a câştiga răsplata vieţii veşnice”. Orbirea generală a pastorilor împiedica biserica să-şi îndeplinească sarcina:

> „Mi-a fost prezentat din nou şi din nou pericolul de a susţine, ca popor, idei false cu privire la îndreptăţirea prin credinţă. Timp de ani de zile mi-a fost arătat că Satana va lucra într-o modalitate specială pentru a aduce confuzie în minte asupra acestui punct. Legea lui Dumnezeu a fost prezentată pe larg şi la fel de clar neînţelegerea bisericii, aproape la fel de clar neînţelegerea lui Hristos şi de relaţia Sa cu Legea, precum [illegible] lui Cain. Mi-a fost arătat că mulţi au fost ţinuţi departe de lumină de [illegible] ideilor amestecate şi confuze cu privire la [illegible] pastorii au lucrat într-o modalitate greşită pentru a ajunge la inimi. Punctul care mi-a fost prezentat cu insistenţă timp de ani de zile este neprihănirea atribuită a lui Hristos….
>
> Nu este niciun punct asupra căruia trebuie să se insiste cu mai multă stăruinţă, care să fie repetat mai frecvent sau care să fie înrădăcinat mai ferm în mintea tuturor, decât imposibilitatea omului căzut de a merita ceva prin cele mai bune fapte proprii. Mântuirea este primită numai prin credinţa în Isus Hristos….
>
> Prezentaţi în mod distinct şi clar că, prin meritele făpturilor create, nu este posibil să se realizeze nimic cu privire la statutul nostru înaintea lui Dumnezeu sau cu privire la darul lui Dumnezeu pentru noi…. Aici este o ocazie pentru a primi idei false ca fiind

adevărul. Dacă vreun om poate să merite mântuirea prin ceva ce ar putea să facă, atunci el se află într-o situaţie similară catolicului care săvârşeşte penitenţe pentru păcatele lui. Prin urmare, mântuirea este primită parţial ca datorie şi poate fi câştigată ca o răsplată. Dacă nu poate să merite mântuirea prin faptele lui bune, atunci omul Îl primeşte pe Isus şi crede în El.... Toată această controversă ia sfârşit, îndată ce este clarificat subiectul care arată că meritele omului căzut, obţinute prin faptele lui bune, nu pot să obţină niciodată viaţa veşnică....

Oamenii muritori care susţin cu multe eforturi meritele făpturii create pot să intre în discuţii şi fiecare să lupte pentru supremaţie, dar ei pur şi simplu nu ştiu că, în tot acel timp, răstălmăcesc adevărul aşa cum este în Isus, atât din punct de vedere al principiului, cât şi al caracterului....

Eu întreb: Cum pot să prezint acest subiect aşa cum este în realitate? Domnul Isus dă toată puterea, tot harul, toată pocăinţa, toată înclinaţia, toată iertarea păcatelor, prezentându-i omului neprihănirea Sa, pentru ca omul să o primească printr-o credinţă vie – care de asemenea este dar al lui Dumnezeu. Dacă aţi aduna laolaltă tot ce este bun, sfânt, nobil şi plăcut la om, iar apoi aţi prezenta acestea înaintea îngerilor lui Dumnezeu ca luând parte la mântuirea sufletului omenesc, sau ca un mijloc prin care propunerea ar fi respinsă ca fiind o batjocură."[16]

Pentru ca lumea să fie umplută de slava lui Hristos şi de neprihănirea Sa, *cei care împărtăşesc acest mesaj trebuie să îl cunoască mai întâi prin propria* experienţă. Totuşi, [illegible] am auzit aşa de multe lucruri neadevărate care sunt predicate [illegible] la convertirea sufletului". Nu mesajul prezentat de Jones şi Waggoner era cauza necazului, deoarece „o credinţă temeinică nu va conduce pe nimeni la fanatism sau la faptele robului netrebnic. Puterea amăgitoare a lui Satana este cea care îi determină pe oameni să privească la ei înşişi, în loc de a privi la Isus":

„Oamenii sunt educaţi să creadă că, dacă un om se pocăieşte, va fi iertat, presupunând că pocăinţa este calea, uşa spre cer; că pocăinţa are o anumită valoare considerabilă pentru a cumpăra iertarea. Oare poate omul să se pocăiască prin propria putere? Nu mai mult decât poate să se ierte singur....

În îndreptăţirea prin credinţă există pericolul de a atribui un merit credinţei. Când primiţi neprihănirea lui Hristos ca fiind un dar

fără plată, sunteţi îndreptăţiţi fără plată prin răscumpărarea lui Hristos,… care a dat înţelegerea, care a mişcat inima şi cine a atras mai întâi mintea, pentru a-L vedea pe Hristos pe crucea de pe Golgota. Credinţa înseamnă a-I încredinţa lui Dumnezeu puterile intelectuale, a-I dedica lui Dumnezeu mintea şi voinţa şi a-L face pe Hristos singura uşă prin care se poate intra în împărăţia cerurilor.

Când oamenii învaţă că nu pot câştiga neprihănirea prin meritele propriilor fapte şi când privesc cu o încredere deplină şi fermă la Isus Hristos ca fiind singura lor nădejde, nu va mai fi atât de mult eu şi atât de puţin Isus. Sufletele şi trupurile sunt întinate de păcat, inima este înstrăinată de Dumnezeu, şi totuşi mulţi luptă cu propria putere limitată pentru a câştiga mântuirea prin faptele bune. Ei cred că Isus va îndeplini o parte a mântuirii, iar ei trebuie să facă restul. Ei trebuie să vadă prin credinţă neprihănirea lui Hristos ca fiind singura lor nădejde pentru prezent şi pentru veşnicie."[17]

Ellen White a dezvoltat aceste idei într-un articol din *Review*, publicat la scurt timp după institutul [illegible]oral. Mulţi aveau „idei greşite cu privire la natura pocăinţei". Ei au [illegible]presia că un om „nu poate să vină la Hristos, dacă nu se pocăieşte [illegible]tai, iar acea pocăinţă îl pregăteşte pentru iertarea păcatelor". Numai ce[illegible] au o „inimă smerită şi zdrobită" vor „simţi nevoia de un Mântuitor. To[illegible] oare trebuie cel păcătos [illegible]epte până când s-a pocăit, pentru ca nu[illegible] după aceea să poată [illegible]us? Oare pocăinţa trebuie să fie făcută a[illegible]col între [illegible]42[illegible]păcătos şi Mântuitorul?" Pocăinţa este un dar [illegible] fi primit în [illegible]ceeaşi măsură ca şi iertarea. Hristos este acela care [illegible]ră încetare pe oameni la Sine, în timp ce Satana caută stăruitor şi [illegible]mii [illegible]abil să-i îndepărteze pe oameni de Răscumpărătorul [illegible]exact lucrul pe care încerca Satana să-l facă în legătură cu mesajul ce urma să ilumineze pământul cu slava lui:

„Unii dintre fraţii noştri şi-au exprimat temerile că vom insista prea mult asupra subiectului îndreptăţirii prin credinţă, dar eu sper şi mă rog ca nimeni să nu fie alarmat în mod inutil, deoarece nu există niciun pericol în prezentarea acestei doctrine aşa cum este exprimată ea în Scripturi…. Unii dintre fraţii noştri nu primesc mesajul lui Dumnezeu cu privire la acest subiect. Ei par să fie îngrijoraţi ca nu cumva vreunul dintre fraţii noştri să se îndepărteze de modul lor anterior de a prezenta doctrinele cele vechi şi bune. Noi întrebăm: Oare nu este timpul ca o lumină proaspătă să vină la

poporul lui Dumnezeu pentru a-l conduce la un zel şi o seriozitate mai mare?... Satana şi-a aşternut umbra întunecată între noi şi Dumnezeul nostru, ca să nu vedem adevăratul caracter al lui Dumnezeu….

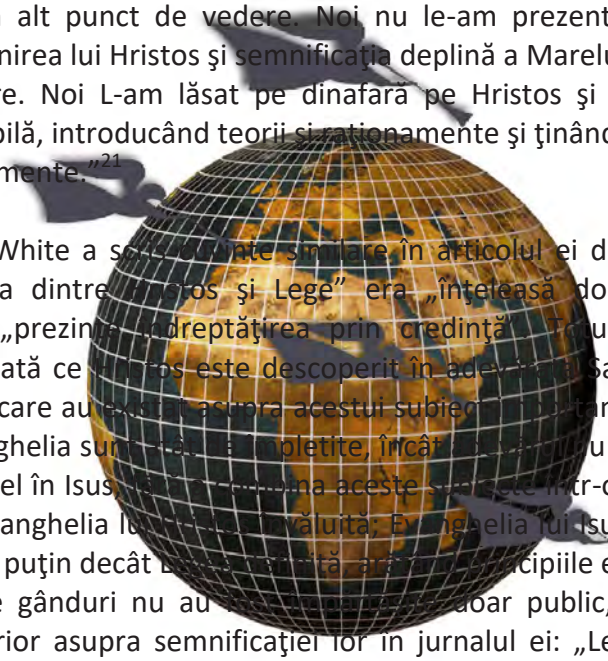
Câţiva mi-au scris, întrebând dacă mesajul îndreptăţirii prin credinţă este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: «Este solia îngerului al treilea în esenţa ei». Profetul declară: «După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; şi pământul s-a luminat de slava lui». Strălucirea, slava şi puterea trebuie să fie puse în legătură cu solia îngerului al treilea, iar convingerea va urma oriunde aceasta este predicată cu manifestarea Duhului Sfânt. Cum vor şti fraţii noştri când va veni această lumină asupra poporului lui Dumnezeu? Până acum, cu siguranţă, noi nu am văzut lumina care corespunde cu descrierea aceasta. Dumnezeu are lumină pentru poporul Său şi toţi cei ce o vor accepta vor înţelege păcatul de a rămâne într-o stare de căldicel; ei vor asculta sfatul Martorului credincios."[18]

Solia îndreptăţirii prin credinţă, prezentată de Jones şi Waggoner, a fost „solia îngerului al treilea în esenţa ei", care urma să fie însoţită de „strălucirea, slava şi puterea" îngerului din Apocalipsa 18 şi urma să lumineze pământul cu slava ei. Totuşi, cum ar putea să recunoască fraţii această lumină, dacă ei continuau să stea „în afara pragului de căldicel"? Ei erau într-o asemenea situaţie, încât nu puteau să vadă lumina care corespunde descrierea aceasta". Ca rezultat, Ellen White declară cu solemnitate acest lucru, şi anume că bisericile noastre sunt în pericol din cauza lipsei învăţăturii despre subiectul neprihănirii prin credinţa în Isus şi a adevărului de acest fel".[19] **[425]**

Una dintre îngrijorările fraţilor cu privire la Jones şi Waggoner era învăţătura că legea morală era subminată, înlăturând în felul acesta Sabatul, solia îngerului al treilea şi însuşi motivul existenţei bisericii. Totuşi, Ellen White era tot atât de sigură că mesajul lui Jones şi Waggoner nu desfiinţa Legea, ci dimpotrivă combina Legea şi Evanghelia într-un mod în care, dacă era înţeles, urma să „lumineze pământul cu slava lui".[20*] Ea s-a referit de multe ori la această combinaţie vitală ca fiind răspunsul la toată confuzia şi la extremele aflate atât în afara, cât şi interiorul bisericii. În Manuscrisul 36 al lui Ellen White, menţionat anterior, ea s-a referit la această problemă importantă. „Absenţa consacrării, evlaviei şi sfinţirii omului" nu a venit ca rezultat al învăţăturii lui Jones şi Waggoner, ci „prin negarea lui Isus Hristos, Neprihănirea noastră":

„În timp ce o clasă perverteşte îndreptăţirea prin credinţă şi neglijează să se conformeze condiţiilor prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu – «Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele» –; alţii săvârşesc o greşeală la fel de mare, pretinzând a crede şi a respecta poruncile lui Dumnezeu, dar se aşază pe ei înşişi în opoziţie cu razele preţioase de lumină reflectate de crucea de pe Golgota, care sunt noi pentru ei. Cei din prima categorie nu văd lucrurile minunate pe care le are Legea lui Dumnezeu pentru toţi ce împlinesc Cuvântul Său. Ceilalţi critică pentru nimicuri, în timp ce neglijează lucrurile mai importante, mila şi dragostea lui Dumnezeu….

Pe de o parte, oamenii religioşi au despărţit Legea şi Evanghelia, în timp ce noi, pe de altă parte, am făcut aproape acelaşi lucru, dintr-un alt punct de vedere. Noi nu le-am prezentat oamenilor neprihănirea lui Hristos şi semnificaţia deplină a Marelui Său Plan de Mântuire. Noi L-am lăsat pe dinafară pe Hristos şi dragostea Sa inegalabilă, introducând teorii şi raţionamente şi ţinând predici pline de argumente.”[21]

Ellen White a scris [illegible] similare în articolul ei din *Review*, 27 mai 1890. „Relaţia dintre [illegible]os şi Lege” era „înţeleasă doar vag”. Fraţii se abţineau să „prezinte [illegible]dreptăţirea prin credinţă”. Totuşi, Ellen White a adăugat: „Îndată ce [illegible]os este descoperit în adevărata Sa relaţie cu Legea, ideile greşite care au [illegible] asupra acestui subiect important vor fi înlăturate. Legea şi Evanghelia sunt [illegible]mpletite, încât [illegible]u poate fi prezentat aşa cum este el în Isus [illegible]na aceste [illegible]te într-o armonie deplină. Legea este Evanghelia [illegible]văluită; Evanghelia lui Isus nu este nici mai mult, nici mai puţin decât [illegible], arătându-[illegible]cipiile ei vaste”.[22] **[426]**

Aceste gânduri nu au [illegible] doar public, ci Ellen White a reflectat ulterior asupra semnificaţiei lor în jurnalul ei: „Legea şi Evanghelia merg mână în mână. Una este completarea celeilalte. Legea fără credinţa în Evanghelia lui Hristos nu poate să-l mântuiască pe călcătorul ei. Evanghelia fără Lege este ineficientă şi lipsită fără putere. Legea şi Evanghelia sunt un întreg perfect…. Cele două îmbinate… produc dragostea şi credinţa neprefăcută”.[23]

În nota de jurnal scrisă chiar înainte de Conferinţa Generală din 1891, Ellen White a evidenţiat din nou aceste puncte importante. Exista o teamă că „era periculos ca subiectul îndreptăţirii prin credinţă să fie dus întru totul prea departe şi să nu se insiste suficient asupra Legii”. Totuşi, ea însăşi nu a văzut „niciun motiv de alarmă”, dacă subiectul se baza „nu pe ideile sau opiniile oamenilor, ci pe un simplu «Aşa zice Domnul»”:

„S-au făcut multe remarci care spuneau că vorbitorii de la adunările noastre de tabără au insistat asupra Legii, şi nu asupra lui Isus. Această declaraţie nu este întru totul adevărată, dar oare nu au avut oamenii motive pentru a face aceste remarci?... Mulţi dintre pastorii noştri au ţinut predici, prezentând subiecte într-un mod bazat pe argumente şi abia dacă au menţionat puterea mântuitoare a Răscumpărătorului…. De ce nu este prezentat El oamenilor ca fiind Pâinea Vie? – Pentru că El nu locuieşte în inima multora dintre cei care cred că este datoria lor de a prezenta Legea….

Legea şi Evanghelia, aşa cum sunt descoperite în Cuvânt, trebuie să le fie predicate oamenilor, deoarece Legea şi Evanghelia, împletite, vor convinge cu privire la păcat. În timp ce condamnă păcatul, Legea lui Dumnezeu îndrumă spre Evanghelie, descoperindu-L pe Isus Hristos…. Aceste subiecte nu trebuie să fie separate între ele în nicio predică.

Mulţi au prezentat cerinţele obligatorii ale Legii lui Dumnezeu, dar nu au fost în stare să vadă sfârşitul a ceea ce a fost desfiinţat. Ei nu au văzut că Isus Hristos este slava Legii.... Mulţi dintre fraţii şi surorile noastre nu discern lucrurile minunate care se văd în Legea lui Dumnezeu…

Religia multora este mai mult asemenea unui aisberg – rece ca gheaţa…. Ei nu pot să atingă inima altora, deoarece propria inimă nu a fost umplută de harul binecuvântat revărsată din inima lui Hristos…. Ei înţeleg numai datoriei a rece şi când ar fi nişte stăpâni care conduc cu sceptru de fier – un stăpân aspru, neînduplecat şi puternic, în loc de dragostea plăcută şi caldă şi de mila duioasă a lui Hristos. Extrema opusă, scoţând în evidenţă emoţiile religioase şi manifestând un zel puternic în ocaziile speciale…. **[427]**

Mulţi săvârşesc greşeala de a încerca să definească în amănunţime punctele sensibile de deosebire dintre îndreptăţire şi sfinţire.[24*] Ei introduc adesea propriile idei şi speculaţii în definiţiile acestor doi termeni. De ce încearcă să fie mai detaliaţi decât inspiraţia asupra subiectului vital al îndreptăţirii prin credinţă? De ce încearcă să dezvolte fiecare punct, ca şi când mântuirea sufletului ar depinde de faptul ca toţi să aibă exact înţelegerea voastră asupra acestui subiect?... Voi faceţi din ţânţar armăsar şi din armăsar ţânţar.”[25]

La numai câteva săptămâni după aceea, Ellen White a vorbit la Conferinţa Generală, adresându-se celor care îşi „îngăduiau scepticismul şi necredinţa” şi refuzau mesajul pe care îl trimisese Dumnezeu: „Când vorbim despre harul lui Dumnezeu, despre Isus şi dragostea Sa şi despre Mântuitorul ca fiind Acela care poate să-i păzească de păcat şi să-i mântuiască până la capăt pe toţi cei ce vin la El, mulţi vor spune: «O, mă tem că mergeţi în aceeaşi direcţie ca predicatorii sfinţirii. Mă tem că urmaţi calea Armatei Salvării». Fraţilor, nu trebuie să vă fie teamă de învăţăturile clare ale Bibliei…. Nu îngăduiţi ca vreun bărbat, femeie, consiliu sau partidă să vă determine să împiedicaţi lumina preţioasă căreia Domnul i-a îngăduit să strălucească din cer cu privire la poruncile lui Dumnezeu şi mărturia lui Isus”.[26*]

Rezultatul despărţirii Legii şi Evangheliei aduce întotdeauna extreme şi doctrine false. Oamenii „religioşi” sau adepţii „sfinţirii”, sau dispensaţionaliştii au despărţit Legea de Evanghelie, nereuşind să recunoască „lucrurile uimitoare din Legea lui Dumnezeu”. Totuşi, nici modul lor de a înţelege Evanghelia nu a fost corect. Ei au pretins cu „un mare zel” … : «Doar crede în Hristos şi vei fi mântuit»; dar lasă deoparte „Legea lui Dumnezeu’” şi au proclamat la fel de zelos că erau „sfinţi” şi „fără păcat”.[27] „Pe de altă parte”, mulţi adventişti „au făcut aproape acelaşi lucru, dintr-un alt punct de vedere”. Ei nu au reuşit să înţeleagă semnificaţia [illegible] a „neprihănirii lui Hristos şi … a Marelui Său Plan de Mântuire”. De asemenea, ei nu au înţeles [illegible] Legii, deoarece altfel nu ar fi „crezut că meritele proprii aveau vreo valoare considerabilă”.[28] Ambele extreme au avut o idee falsă cu privire la ce a constituia adevărata sfinţire.

„Solia cea mai [illegible] trimisă prin [illegible] şi Waggoner nu era o combinare a două extreme, ci *adevărul* cu privire la Lege şi Evanghelie, combinate: „Încă mai este [illegible] *lumină* [illegible] să strălucească din *Legea lui Dumnezeu şi din Evanghelia Sa*. [illegible] este înţeles în adevăratul lui caracter şi **[428]** dacă este proclamat în Duhul, acest mesaj va lumina pământul cu slava lui”.[29] Cei care au întors spatele soliei au prezentat adesea concepţii controversate, unii atribuindu-l perfecţionismului, alţii antinomianismului. În ciuda acestui fapt, adevăratul mesaj consta într-o înţelegere mai clară atât a *Legii*, cât şi a *Evangheliei*, precum şi a marii lor puteri, atunci când sunt combinate. Acesta a fost un mesaj complet, care trebuia să fie însuşit printr-o credinţă vie şi adevărată, ce urma să lucreze în mod inevitabil din dragoste. Mesajul nu a condus nici la liberalism, nici la legalism, nici la antinomianism, nici la perfecţionism.

Atribuirea greşită a vinei

Ellen White a spus clar că acea confuzie care pătrundea în biserică era rezultatul refuzului binecuvântărilor trimise de Cer. Totuşi, alţii nu erau atât de siguri. În săptămâna în care Washburn i-a scris lui Ellen White, întrebând-o ce anume se petrecea, Dan Jones participa la institutul pastoral din Kansas City, la aproximativ şaizeci de mile nord de locul unde avuseseră loc adunările de redeşteptare din Ottawa, Kansas, cu un an înainte. El a constatat că „unii dintre cei mai buni pastori din stat" se aflau „sub un nor şi erau cuprinşi de descurajare". Dan Jones a atribuit cauza unei astfel de descurajări „ideilor exagerate pe care le auziseră în prezentările fraţilor [Jones şi Waggoner] despre subiectul îndreptăţirii prin credinţă". Fraţii „rămăseseră cu ideea că acum a fost adoptată poziţia că noi trebuie să ne aflăm în situaţia de a nu mai păcătui şi că orice păcat trebuia să fie abandonat în întregime".[30*]

Este destul de ciudat nu numai că unii erau încurcaţi cu privire la rezultatele veritabile ale adevăratei credinţe care lucrează din dragoste, dar alţii „rămăseseră cu ideea că doctrina îndreptăţirii prin credinţă desfiinţa practic Legea". Desigur, Dan Jones declara că el „a explicat poziţia pe care o luăm noi asupra subiectului îndreptăţirii", având susţinerea fratelui Covert şi a fratelui Farnsworth, iar [illegible] acesta i-a făcut pe fraţi să se simtă „mult mai bine".[31] Când i-a raportat lui R.C. Porter, la câteva zile după aceea, Dan Jones şi-a împărtăşit mai multe îngrijorările şi cine erau cei pe care îi considera vinovaţi:

> „Pluteşte un [illegible] multă credinţă pe care să-i dăm nu pot să spun – că sora [illegible] gata să adreseze o mărturie împotriva fratelui Smith şi fra[illegible] iar [illegible] tulbură pe Captain [Eldridge]. Sper că aceast[illegible] doar un zvon şi că totul va contribui pentru a lăsa deoparte, pentru o vreme, Minneapolis şi subiectul legămintelor, până când vor dispărea din mintea oamenilor. **[429]**
>
> Din ce am putut să observ, pretutindeni în teritoriu a avut loc o mare descurajare, îndeosebi în rândul pastorilor (ar putea să fie la fel de extinsă în mijlocul fraţilor laici, dar nu am avut ocazia de a stabili acest lucru până acum), care s-a dezvoltat în urma studiilor Şcolii de Sabat şi a discuţiilor care au avut loc asupra subiectului legămintelor şi legii din Galateni. Unii dintre cei mai buni pastori ai noştri nu par să ştie ce să creadă şi toţi sunt zdrobiţi…. Motivul descurajării a fost acela că erau introduse doctrine noi, iar oamenii noştri deveneau nesiguri cu privire la vechile pietre de hotar şi nu

ştiau ce să predice atunci când mergeau în teritoriu…. Dacă abandonau doctrinele vechi şi acceptate şi le adoptau pe cele noi, ei credeau că nu mai era la fel de multă siguranţă că acele doctrine pe care le susţin acum nu ar putea fi abandonate în viitor, fiind acceptate alte teorii noi în locul lor. Eu constat că agitaţia cu privire la subiectul legămintelor şi al îndreptăţirii prin credinţă nu şi-a pierdut intensitatea pe măsură ce s-a răspândit în diferitele părţi ale teritoriului, ci mai degrabă s-a întărit şi a dobândit trăsături discutabile, până acolo încât ei o văd acum într-o lumină mult mai rea decât este în realitate. Cât de mult aş dori ca fraţii noştri din conducere să se poată aduna laolaltă şi să clarifice aceste lucruri între ei, şi să nu le prezinte în public, unde influenţa se va extinde şi îi va descuraja pe fraţii din toate părţile, slăbindu-le mâinile în lucrarea pe care le-a dat-o Dumnezeu.”[32]

În loc de a spera că fraţii se vor uni, Dan Jones spera că Mărturiile vor rămâne tăcute. El dorea ca ei să se adune laolaltă şi să clarifice lucrurile, fără a-şi da seama că acele două [mărturii speciale din Battle Creek ar fi făcut astfel, dacă inimile ar fi fost deschise pentru a primi dovezile. Dan Jones a avut ochi destul de clari pentru a vedea că pretutindeni în teritoriu erau probleme, dar întunericul creat de [mărturia] tăciunilor aprinşi de el înşişi l orbea cu privire la cauza reală. El simţea că era „un contrast marcant [între] lecţiile Şcolii de Sabat din trimestrul al doilea [scrise de J.H. Waggoner] şi [cele] care fuseseră folosite în timpul iernii (scrise de J.H. Waggoner): „Le [citesc] acum [scrise de J.H. Waggoner] sunt pline de [adevărul] credinţă şi [mă bucur] nespus de ele şi ştiu că în ele se află o [hrană] pentru poporul nostru de pretutindeni. Cât de nefericit este faptul că cele [scrise de J.H. Waggoner] nu au avut acelaşi caracter…. În lumea aceasta pământească [este] de bine şi rău, de obicei răul fiind predominant. Eu am ajuns la concluzia că până şi printre adventiştii de ziua a şaptea este necesar să ascultăm îndemnul apostolului: «Cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este bun»…. Dacă nu rezistă verificării, acele lucruri trebuie să fie respinse”.[33] **[430]**

Până în a doua jumătate a verii, Dan Jones a fost dispus să recunoască faţă de E.W. Farnsworth că, deşi toţi pretindeau a crede în îndreptăţirea prin credinţă, în realitate, mulţi luptau împotriva ei. De asemenea, el a fost suficient de cinstit pentru a recunoaşte că simţămintele de gelozie se acumulaseră ca rezultat al faptului de a vedea mulţi oameni flămânzi primind un mesaj special pe care nu îl auziseră sau înţeleseseră pe deplin înainte:

„De asemenea, m-am gândit destul de mult la acest subiect şi am fost la fel de frământat ca tine. M-am gândit din nou şi din nou şi am ajuns la concluzia că poziţia adoptată de aceia care nu au susţinut pe deplin concepţia îndreptăţirii prin credinţă, în timp ce pretindeau a crede pe deplin în acea doctrină, a fost practic o poziţie de împotrivire faţă de aceasta. Ştiu că niciun om nu ar spune că nu a crezut în îndreptăţirea prin credinţă. Cu toţii o credem şi pretindem că o aprobăm pe deplin, dar, aşa cum spui, noi nu am simţit simpatie faţă de aceia care au făcut o specialitate din prezentarea acestui subiect şi a fost aproape devastator pentru noi să vedem oamenii flămânzi primindu-l aşa cum le era prezentat. Mă simt liber să mărturisesc că nu am avut simţăminte corecte în legătură cu această situaţie.”[34]

Cu toate acestea, la scurt timp după ce a făcut această mărturisire, Dan Jones a început să îşi scuze propriile simtăminte şi fapte. El „nu era încă pregătit să spună” că „greşise” ca Dr. Waggoner fusese corect” cu privire la subiectul legămintelor: „Cel [illegible] am criticat cel mai mult în comportamentul celor care au promovat subiectul îndreptăţirii şi câteva alte subiecte este spiritul în care s-a făcut acest lucru. Eu nu pot să cred că este făcut în spiritul lui Hristos. Tot timpul am avut mai multe obiecţiuni cu privire la acest spirit, decât faţă de subiect în sine. Totuşi, poate că am privit prea mult la oamenii care săvârşeau lucrarea şi la modalitatea în care era făcută, decât la lucrare însăşi”.[35]

Niciun fanatism!

Mulţi dintre aceia care [illegible] esajului prezentat de Jones şi Waggoner au oscilat asupra motivelor împotrivirii lor. Uneori, în centrul obiecţiunilor lor se afla conţinutul mesajului, iar în alte ocazii se susţinea că spiritul mesagerilor era motivul împotrivirii. Ellen White a răspuns la ambele obiecţiuni. Într-un articol din *Review*, publicat la scurt timp după institutul pastoral din 1890, Ellen White a expus modul de gândire al celor ce obiectau. Pentru că mulţi considerau că nu pot să accepte mesajul adevărului **[431]** prezentat, ei se întorceau împotriva mesagerilor, căutând să găsească greşeli în scopul de a-şi scuza îndoielile. Acestora, Ellen White le-a adresat una dintre avertizările ei cele mai puternice: Marea strigare nu va fi înţeleasă, iar ploaia târzie va fi numită o lumină falsă:

„Nu staţi în poziţia în care s-au aflat mulţi, şovăind între dependenţa de neprihănirea lui Hristos şi dependenţa de neprihănirea proprie. Unii au fost amăgiţi, până acolo încât au crezut că propriile merite aveau o valoare considerabilă….

Toţi vor ajunge să ia o hotărâre fie pentru Dumnezeu, fie pentru Baal. Dumnezeu le-a trimis celor din poporul Său mărturiile adevărului şi neprihănirii, iar ei sunt chemaţi să-L înalţe pe Isus şi neprihănirea Sa. Cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu un mesaj sunt doar nişte oameni, dar care este caracterul mesajul pe care îl vestesc ei? Veţi îndrăzni să întoarceţi spatele, sau să trataţi cu uşurătate avertizările, pentru că Dumnezeu nu v-a consultat pe voi, întrebându-vă ce anume aţi fi preferat? Dumnezeu cheamă oameni care vor vorbi, vor striga cu glas tare, şi nu vor ezita. Dumnezeu i-a chemat pe mesagerii Săi spre a face lucrarea Lui pentru acest timp. Unii au întors spatele mesajului neprihănirii lui Hristos, pentru a-i critica pe oameni şi nedesăvârşirile lor, deoarece ei nu rostesc mesajul adevărului cu tactul, amabilitatea şi rafinamentul care ar fi de dorit. Ei au prea mult zel, sunt prea stăruitori, vorbesc prea categoric, iar mesajul pe care ar putea să aducă vindecare, viaţă şi mângâiere pentru multe suflete obosite şi împovărate este, într-o măsură, exclus. Domnul Hristos a înregistrat toate cuvintele aspre, mândre şi dispreţuitoare rostite împotriva slujitorilor Săi, ca şi cum ar fi fost rostite împotriva Sa însuşi.

Cei care refuză lumina în slava ei totală nu vor înţelege solia îngerului al treilea, numită lumina a treia, tocmai lumina care va lumina pământul întreg. Lucrarea care ar fi putut fi făcută va fi lăsată nefăcută din cauza celor care resping adevărul, din cauza necredinţei lor. Îi îndemn pe cei care privesc luminii adevărului să se dea la o parte din calea poporului lui Dumnezeu…. Mesajele care poartă acreditarea divină au fost trimise poporului lui Dumnezeu…. Noi ştim că Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru. Să nu credeţi că aţi primit toate razele luminii şi că nu există nicio lumină mai mare care să vină în lumea noastră.”[36]

Exact după trei luni, Ellen White a clarificat din nou motivul confuziei care pătrundea în biserică. Nu era mesajul sau spiritul mesagerilor, ci spiritul celor care se împotriveau:

„Spiritul de împotrivire care s-a manifestat când a fost prezentată neprihănirea lui Hristos ca fiind singura noastră nădejde

l-a întristat pe Duhul lui Dumnezeu, iar rezultatul acestei împotriviri a făcut necesară prezentarea subiectului într-o modalitate mai stăruitoare şi hotărâtă, determinând la o cercetare profundă şi la expunerea unui şir de **[432]** argumente despre care mesagerul însuşi nu a ştiut că sunt atât de temeinice, depline şi convingătoare asupra neprihănirii prin credinţă şi a neprihănirii lui Hristos ca fiind singura noastră nădejde….

Am fost foarte întristată când am văzut că aceia care ar fi trebuit să sune din trâmbiţă cu un sunet clar…, pentru a pregăti poporul să stea în picioare în ziua Domnului, se află în întuneric şi au stat asemenea unor santinele pentru a bloca drumul, aşa încât tulburarea pe care o creează va aduce confuzie şi o înţelegere greşită. Satana vede că a sosit timpul să dea o lovitură. Fanatismul şi ideile false vor predomina, iar oamenii care ar fi trebuit să stea în lumină… au trecut de partea greşită, împotrivindu-se lucrurilor care veneau de la Dumnezeu…. Foarte mulţi cred că poziţia lor este greşită [Jones şi Waggoner – n.tr.] strigă: «Pericol, fanatism», în timp ce nu există nicio erezie [...] fanatism….

Acum, biserici[...] în faţa picioarelor lor o piatră de poticnire care nu va fi uşo[...] înlăturat, iar dacă aceia care au fost angajaţi în această lucrare [...] vor da seama unde l-au [...]at pe Duhul lui Dumnezeu şi nu [...] vor mărturisi greşelile, întu[...] se va aduca cu siguranţă tot m[...] des în jurul sufletului lo[...] fi orbiţi şi vor numi lumina înt[...] întunericul lum[...] rul minciună şi minciuna adevăr[...] cerne lum[...] când va veni, ci vor lupta împotriv[...]

În cartea *Tragedia veac[...]* ara anului 1888, Ellen White a descris întunericul ce a pătruns în bisericile protestante, care au respins lumina soliilor primului şi celui de-al doilea înger. Aici a fost prezentată o avertizare clară: „Întunericul spiritual care vine asupra popoarelor, bisericilor şi indivizilor nu este cauzat de retragerea arbitrară a susţinerii harului divin din partea lui Dumnezeu, ci de neglijarea sau respingerea luminii de către oameni.

Acolo unde mesajul adevărului divin este batjocorit sau trecut cu vederea, biserica va fi înconjurată de întuneric; credinţa şi dragostea se vor răci, iar înstrăinarea şi disensiunea vor pătrunde în interiorul ei. Membrii bisericii îşi concentrează interesul şi energiile în angajamente lumeşti, iar păcătoşii ajung împietriţi în nepocăinţa lor”.[38]

Întunericul care se aşternea peste mulţi din Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea în 1890 nu a fost rezultatul *soliei* vestită de Jones şi Waggoner, nici nu

a fost rezultatul unui *spirit* ofensator manifestat de ei, ci mai degrabă a fost rezultatul direct al batjocoririi şi ignorării adevărului divin. Nu numai că „înstrăinarea şi disensiunea" pătrundeau în lucrare, ci şi, aşa cum vom vedea în capitolul următor, se strecurau strategii lumeşti, întunecând viziunea şi mesajul care trebuiau să-i fie vestite lumii.

NOTE FINALE CAPITOLUL 16

1. J.S. Washburn către Ellen G. White, 17 aprilie 1890; în *Manuscripts and Memories*, p. 174.

2. Din nefericire, Washburn nu a primit niciodată răspunsul lui Ellen White. La începutul lunii iunie, după moartea mamei sale, Washburn a fost foarte „descurajat". J.H. Durland raporta că Washburn „a spus că simţea că ar vrea să renunţe la totul…. El a vorbit deschis despre influenţa nefavorabilă a pastorilor din conducerea Conferinţei cu privire la Mărturii". Din fericire, după ce Durland a petrecut „aproape o jumătate de zi" cu Washburn, „acesta a început să vadă lumina şi… să se întoarcă în cort bucuros" (J.H. Durland către O.A. Olsen, 2 iunie, 1890). În cele din urmă, în septembrie, Washburn i-a scris o a doua scrisoare lui Ellen White. Ea a răspuns chiar în aceeaşi zi, explicându-i ce se întâmplase: „Articolul din revistă [Review and Herald, 19 august, 1890] a fost un răspuns la scrisoarea ta. L-am scris ca pe o scrisoare particulară cu mult timp înainte de a apărea în *Review*, dar când l-am citit câtorva fraţi, ei m-au îndemnat să îl public în revistă pentru ca şi alţii să poată beneficia de el, iar eu am fost de acord". Ellen White a consimţit, dar „nu a putut să explice întârzierea", deoarece nu „[fusese] de acord o amânare a publicării articolului". Washburn nu numai că nu a primit niciodată [scrisoarea], dar aceasta nici nu a fost publicată în *Review*, până în 19 şi 26 august, 1890, la patru luni după ce o scrisese Ellen White (Ellen G. White către [J.S.] Washburn, scrisoarea 36a, 18 septembrie, 1890; în *1888 Materials*, p.708).

3. Ellen G. White, „The Righteousness of Christ", *Review and Herald*, 19 august, 1890, p.497. Referinţele introductive ale articolului din 19 august, 1890, din *Review*, arată cu claritate că acesta este o scrisoare personală adresată ca răspuns la întrebările lui Washburn. Articolul conclusiv din 26 august, 1890, nu repetă această informaţie, ci este doar [continuarea] scrisoarei, inclusă în *Ellen G. White 1888 Materials*, p.695-696.

4. Ellen G. White, „The Righteousness of Christ (concluded)", *Review and Herald*, 26 august, 1890, p.513; în *1888 Materials*, p.695-696.

5. Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p.427, ed. 1888, vezi, de asemenea, p.391-432.

6. Ellen G. White, Manuscrisul 26, octombrie 1888; în *1888 Materials*, p.157.

7. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.92.

8. Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p.407; *Testimonies to Ministers*, p.234.

9. Aceasta nu avea să fie ultima ocazie când Ellen White a fost impresionată de gândul că parabola se împlinea: „Vedem că aşa-zişi credincioşi vor fi reprezentaţi de cele zece fecioare, dintre care cinci au fost înţelepte şi cinci au fost neînţelepte. Mă tem că aceasta este media văzută de Domnul cu privire la cei care vor fi nepregătiţi…. Cei care, încă de la adunarea din Minneapolis, au avut privilegiul de a auzi cuvintele rostite de mesagerii lui Dumnezeu… au primit invitaţia: «Veniţi, căci toate lucrurile

sunt pregătite»…. Cei care au prezentat diferite scuze pentru a neglija să răspundă la invitaţie au pierdut mult. Lumina a strălucit cu privire la îndreptăţirea prin credinţă şi neprihănirea atribuită a lui Hristos" (Ellen G. White către J.E. White, Scrisoarea 86, 26 septembrie, 1895; în *1888 Materials*, p.1455-1456).

10. Încă o dată, acest fapt contrazice ideea că mesajul de la 1888 a fost acceptat, pentru că mulţi l-au crezut „din punct de vedere teoretic", sau au fost de acord cu el (vezi Capitolul 6). Care era rezolvarea? „Mesajul vestit nouă de A.T. Jones şi E.J. Waggoner este mesajul lui Dumnezeu pentru biserica laodiceană şi vai de oricine pretinde a crede adevărul, şi totuşi nu reflectă asupra altora razele de lumină date de Dumnezeu" (Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 24, 19 septembrie, 1892; în *1888 Materials*, p.1052).

11. Ellen G. White, „The Righteousness of Christ", *Review and Herald*, 19 august, 1890, p.497.

12. Ellen G. White, „The Righteousness of Christ (concluded)", *Review and Herald*, 26 august, 1890, p.513; în *1888 Materials*, p.696.

13. Ellen G. White, Manuscrisul 22, „Diary Entries", 8 februarie, 1890; în *1888 Materials*, p.579; şi Dan Jones către [illegible] Farnsworth, 9 februarie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

14. Ellen G. White, Manuscrisul 9, 3 februarie, 1890; în *1888 Materials*, p.537,542.

15. Ellen G. White, Manuscrisul 36, n.d., 1890, în *1888 Materials*, p.811, 821-822 (Acelaşi manuscris [illegible] publicat în *Credinţă şi fapte* [illegible]15-28. Totuşi ordinea paragrafelor este dife[illegible] cea aflată în *1888 Mate[illegible]* [illegible]nând un accent puţin diferit). Din nefericire, [illegible] teoriei promovate de [illegible]Smith, Dan Jones şi mulţi alţii a fost rezumată în *Th[illegible]* comandată [illegible] de James White, în 1876. În timp ce căutau să înal[illegible] în picioare [illegible]ea centrul teologiei lor – aşa cum se vede în „co[illegible]" din centrul picturii –, din neatenţie, ei au făcut aproape imposibil pe[illegible] să [illegible]ai Legii în sensul deplin al cuvântului, îndepărtând atenţi[illegible] pictură intitulată *The Way of Life*, bazată pe revizuirile lui James [illegible]strat în mod corespunzător tocmai elementul pe care Dumnezeu îl aducea în lucrare prin mesajul lui Jones şi Waggoner – *Christ the Way of Life*. Vezi Capitolul 1, paginile 40 şi 41 şi nota de final 32.

16. *Ibid*., p.810-816.

17. *Ibid.*, pp. 810-816.

18. Ellen G. White, „Repentance the Gift of God", *Review and Herald*, 1 aprilie, 1890, p.193-194.

19. Ellen G. White, „Morning Talk", 6 februarie, 1890, *Review and Herald*, 25 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.548.

20. Ellen G. White, Manuscrisul 15, noiembrie 1888; în *1888 Materials*, p.166. În cartea lui, *The 1888 Message for the Year 2000*, Steve Wohlberg se concentrează în mare parte asupra acestui aspect al mesajului din 1888, scoţând în evidenţă multe idei interesante şi folositoare (p.17-25, 28-105). Totuşi, trebuie să ne aducem aminte

că acest aspect nu este suma totală a mesajului, nici nu este suficient prin el însuşi pentru a explica lucrurile care s-au petrecut la Minneapolis şi în anii care au urmat.

21. Ellen G. White, Manuscrisul 36, n.d., 1890; în *1888 Materials*, p.822, şi *Credinţa şi faptele*, p.15-16.

22. Ellen G. White, „Living Channels of Light", *Review and Herald*, 27 mai, 1890; în *1888 Materials*, p.674.

23. Ellen G. White, Manuscrisul 53, „Diary Entries", decembrie, 1890; în *1888 Materials*, p.783.

24. Contextul acestui paragraf din jurnalul lui Ellen White trebuie să fie înţeles în lumina întregii note. Ea scria despre aceia cărora le era teamă ca nu cumva „subiectul îndreptăţirii prin credinţă să fie dus întru totul prea departe", precum şi despre aceia care „doar predicau" şi „ţineau cuvântări bazate pe argumente" şi care separaseră Evanghelia de Lege în Galateni". Acesta a fost contextul în care ea a declarat: „Mulţi săvârşesc greşeala de a defini cu precizie punctele sensibile de deosebire". George Knight a interpretat acest pasaj ca însemnând că Ellen White scria „o derogare de la poziţia că înţelegerea teologică a neprihănirii prin credinţă este întru totul importantă.... Mesajul din 1888, aşa cum este văzut de Ellen White, nu este doctrinar" (*From 1888 to Apostasy*, p.69). Totuşi, pretutindeni în nota ei de jurnal, Ellen White a exprimat e[illegible] dus în Legea şi Evanghelia, combinate, constituiau răspunsul la toate ideile [illegible] care au [illegible] din separarea celor două adevăruri măreţe. Dacă era „înţel[illegible]ect", acest mesaj urma să [illegible]mineze întregul pământ cu slava lui (*1888 Materia*[illegible]56).

25. Ellen G. W[illegible] Manuscrisul 21, 27 febru[illegible]91; în *1888 Materials*, p.890-898.

26. Ellen G. Whi[illegible]t Danger", „Evening Talk", 24 martie, 1891, *General Conference Dai*[illegible] 1 aprilie, 1891, în *1888 Materials*, p.904. W.A. Spicer, multă vreme mi[illegible] şi conducător administrativ, a împărtăşit o experienţă care aduce o lu[illegible] comentariilor lui Ellen White în legătură cu modelul Armatei Salvării: „[illegible] la Minneapolis a străbătut pretutindeni în ţară şi oriunde am av[illegible] am auzit în Anglia, unde am fost în acel timp [1888].... Era o invitaţie de a predica singura Evanghelie care a existat vreodată. Totuşi, într-un fel, se pare că fraţii – buni fraţi – s-au poticnit de mijlocul prin care a venit invitaţia. Prima dată când am întâlnit un vechi prieten laic, la întoarcerea mea din Europa, acesta mi-a spus: «Ah, nu ai dori să fii aici. Acum, totul este Armata Salvării, glorie, aleluia, vei vedea acest lucru». Totuşi, în cei câţiva ani de slujire în Europa, încercând să câştig oameni pentru Hristos, am învăţat să nu îmi fie teamă să exprim bucuria noastră pentru mântuirea lui Hristos" („The General Conference of 1888—Blessings and Trails", *Review and Herald*, 9 martie, 1944, p.6,7).

27. Ellen G. White, *Credinţa şi faptele*, p.15-16; „Campmeeting at Williamsport, Pa.", *Review and Herald*, 13 august, 1889, p.514; „Hearing and Doing", 7 martie, 1885, *Sermons and Talks*, vol.1, p.18.

28. Ellen G. White, *Credinţa şi faptele*, p.15-16; „Living Channels of Light", *Review and Herald*, 27 mai, 1890, p.321; în *1888 Materials*, p.673.

29. Ellen G. White, Manuscrisul 15, noiembrie 1888; în *1888 Materials*, p.166, sublinierile adăugate. Vezi, de asemenea, Capitolul 9, nota de final 16.

30. Dan T. Jones către O.A. Olsen, 27 aprilie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

31. *Ibid.*

32. Dan T. Jones către R.C. Porter, 5 mai, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

33. *Ibid*.

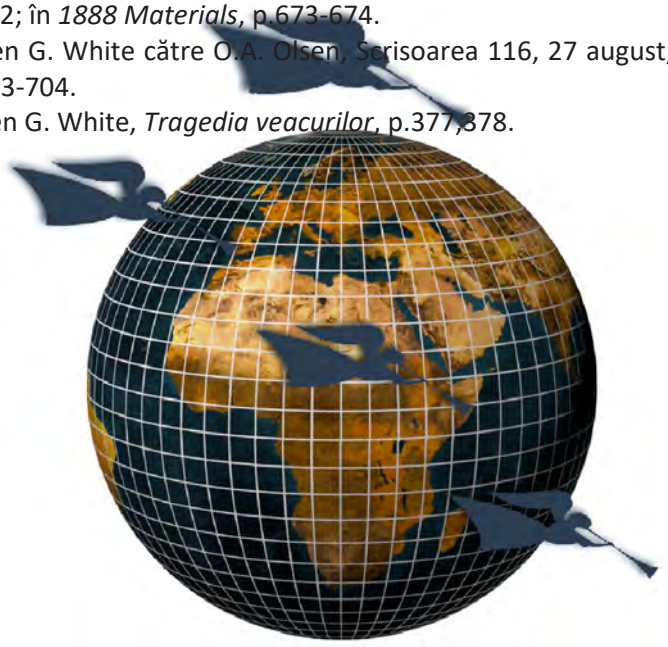
34. Dan T. Jones către E.W. Farnsworth, 19 septembrie,1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

35. *Ibid.*

36. Ellen G. White, „Living Channels of Light", *Review and Herald*, 27 mai, 1890, p.321-322; în *1888 Materials*, p.673-674.

37. Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 116, 27 august, 1890; în *1888 Materials*, p.703-704.

38. Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p.377,378.

Capitolul 17

Libertatea religioasă

„Nu faceţi primii paşi pe acest drum care duce la Inchiziţie”

Senatorul Henry W. Blair

Dacă Dan Jones a părut a fi aspru cu privire la lecţiile Şcolii de Sabat scrise de Waggoner, el a fost chiar mai aspru cu privire la lucrarea lui A.T. Jones în domeniul libertăţii religioase. În 1887, Conferinţa Generală a numit un Comitet pentru Libertatea Religioasă, care să ajute în mod direct lucrarea aceea importantă, alegându-l ca preşedinte pe A.T. Jones. Având în vedere legislaţia crescândă care căuta să promoveze legi duminicale, nevoia de a publica subiectul libertăţii religioase a devenit urgentă. La cererea lui E.J. Waggoner, Conferinţa Generală l-a trimis pe A.T. Jones ca delegat, în scopul de a prezenta înaintea Congresului şi de a vorbi împotriva legii Blair.[1] În 1889, National Religious Liberty Association a înlocuit Comitetul pentru Libertatea Religioasă; Captain Eldridge l-a înlocuit pe A.T. Jones ca preşedinte, iar Dan Jones a devenit vicepreşedinte. *American Sentinel*, deşi încă neaflată în mod oficial în legătură cu NRLA, a devenit publicaţia oficială a bisericii în domeniul libertăţii religioase. Avându-i ca editori pe A.T. Jones şi E.J. Waggoner, *Sentinel* a ajuns până în 1889 la un tiraj mai mare de 260.000 şi a jucat un rol important, alertându-i pe cetăţenii americani cu privire la criza iminentă a legii duminicale.[2] **[438]**

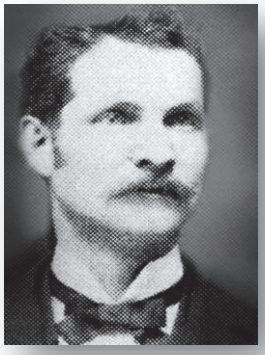
Deoarece Jones şi Waggoner petrecuseră atât de mult timp în est în 1889, C.P. Bollman a devenit administratorul local al publicaţiei *Sentinel* în California. Totuşi, nu toţi apreciau lucrarea lui şi nici pe aceea a editorilor lui *Sentinel*, prin care se făcuse aşa de mult.

La începutul lunii decembrie, 1888, Ellen White a declarat că *Sentinel* fusese „în planul lui Dumnezeu, spre a fi una dintre vocile care vesteau semnalul de alarmă, pentru ca oamenii să poată auzi şi să-şi dea seama de pericolul în care se află, precum şi pentru a face lucrarea necesară din acel timp". Totuşi, ea s-a întristat, pentru că „s-ar fi putut face mult prin *Sentinel*, dacă nu ar fi fost influenţe potrivnice [în interiorul bisericii] în scopul de a împiedica lucrarea publicaţiei… şi de a anula efectul avertizărilor [date]".[3]

La Conferinţa Generală din 1889, asociaţia nou formată, NRLA, a votat un regulament care încerca să împiedice şi mai mult lucrarea publicaţiei *Sentinel*. Deşi *Sentinel* nu era oficial sub jurisdicţia NRLA, mulţi dintre conducătorii ei administrativi, inclusiv Dan Jones şi Captain Eldridge, au căutat să obţină controlul complet asupra conţinutului publicaţiei.[4]

Chiar dacă A.T. Jones avusese cât se poate de mult succes în lucrarea lui pentru libertatea religioasă, vorbind de două ori în faţa Comitetului pentru Educaţie şi Muncă al Senatului U.S. împotriva legii Blair, Dan Jones şi mulţi alţii nu au apreciat ceea ce ei considerau a fi poziţiile lui extravagante". Totul a ajuns la un punct culminant [...] anului 1890, aproximativ în acelaşi timp când legislaţia dumi[...] cea mai nouă a fost prezentată Congresului.

Dan Jones i-a s[...] A.T. [...] în a doua parte a lunii ianuarie, sfătuind ca Jones şi W[...]ner, „campionii reformei anti naţionale", să nu fie invitaţi la un institut pastoral ţinut în Missouri. [...] avea „prea multă încredere în unele d[...] modurile lor de a prez[...]rurile. Ei încearcă să deţină controlul asup[...]or lucrurilor, şi nu vo[...]easte că poziţia lor ar putea fi subiectul vr[...] oricât de [...] Dan Jones susţinea de asemenea că „oamen[...] înţelepţi) – [...] Smith, fratele Littlejohn, fratele Corliss, fratele [...] – nu su[...] de acord cu ei asupra multor poziţii pe care le-au ado[...] a naţională şi cu unele subiecte teologice". Din acest [...] că Allee „nu ar vrea să aducă acel spirit în Conferinţa Missouri" împreună cu toate „teoriile bombastice care nu au dat şi nu vor da rezultate niciodată, niciunde".[5] Dan Jones şi-a exprimat **[439]** simţăminte similare faţă de alţii, în timpul institutului pastoral.

C.H. Jones

El i-a spus lui C.H. Jones, administratorul editurii Pacific Press, că „acea înclinaţie de a face presiuni şi de a profita, care pare a fi aşa de evidentă atât la Dr. Waggoner, cât şi la A.T. Jones, face lucrarea lor să fie neplăcută pentru unii dintre fraţii de aici din Battle Creek, cred eu, iar noi putem să confirmăm imediat că este astfel".[6*]

La începutul anilor 1890, fraţii au hotărât să mute *Sentinel* înapoi la biroul editurii Pacific Press din New York City. Acest fapt urma să aducă *Sentinel* mai aproape de centrul lucrării pentru libertatea religioasă, într-un loc unde A.T. Jones putea să supervizeze mai îndeaproape producerea publicaţiei. Când C.P. Bollman, editorul local al *Sentinel*, a venit de la San Francisco şi, în drumul spre New York, s-a oprit la Battle Creek pentru câteva zile. El a dorit să stea de vorbă cu Captain Eldridge, preşedintele NRLA, despre „poziţia pe care *Sentinel* ar trebui să o susţină în legătură cu Asociaţia NRLA". În absenţa lui Eldridge, vicepreşedintele Dan Jones a răspuns la întrebările lui Bollman. El a vorbit cu el „în mod direct despre *Sentinel* şi poziţiile ei extravagante, precum şi despre personajele nenecesare, spunându-i deschis că nici el nu a investit în ea". Ulterior, A.T. Jones, William C. Jones şi câţiva alţii au fost invitaţi să „discute subiectul din nou". Dan Jones şi-a împărtăşit părerile, spunându-le că, „până când nu va fi o schimbare în tonul publicaţiei, el se va opune oricărei legături a acesteia cu NRLA". Deşi nu au fost făcute niciun fel de „promisiuni", Dan Jones a concluzionat că a avut loc „o îmbunătăţire considerabilă" la trei luni după ce publicaţia a fost mutată la New York. Totuşi, el nu era complet satisfăcut şi a continuat [illegible] „corespondenţa particulară", încercând să obţină o îmbunătăţire şi mai mare a publicaţiei. „Unele dintre despicările firului în patru ale acestora, aşa zisele raţionamente logice, sunt ridicole şi nu ar trebui să se afle într-o astfel de publicaţie".[7] **[440]**

Pe de altă parte, William C. White nu a fost [illegible] aceeaşi părere. El i-a scris lui A.T. Jones, spunându-i că tocmai primise [illegible] pentru următorul număr din *Sentinel*, şi [illegible] fără reţineri: „[illegible] ce putem pentru a mări răspândirea publicaţiei". Deşi simţea de asemenea că avea loc o îmbunătăţire a publicaţiei, [illegible] cu „atacurile tăioase şi cuvintele aspre", de când fusese mutată la [illegible] nu privea publicaţia în aceeaşi lumină ca Dan Jones: „Te rog să faci tot [illegible] obţine pentru noi mai repede tratatele necesare lucrării noastre actuale".[8]

Ellen White se afla la Battle Creek la data aceea, dar nu a spus nimic cu privire la *Sentinel*, în ciuda faptului că timpul urma să vină curând. Abia spre sfârşitul anului 1890, ea şi-a exprimat din nou în mod specific susţinerea puternică acordată lucrării îndeplinite de A.T. Jones în domeniul libertăţii religioase prin intermediul articolelor din *Sentinel.* Deşi Jones şi Waggoner au fost doar nişte oameni şi au fost supuşi slăbiciunilor omeneşti, Ellen White îi avertizase de repetate ori pe fraţi să nu încerce să le caute greşeli în scopul de a-şi scuza respingerea mesajului lor: „Nu preluaţi fiecare obiecţie, oricât de mică, mărind-o cât mai mult cu putinţă şi păstrând-o pentru a o folosi în viitor. Nimeni nu a spus că vom găsi desăvârşirea în cercetările vreunui om".[9] Ea i-a avertizat cu asprime pe fraţii necredincioşi: „Aşadar, vreau ca fiecare dintre voi

să fie atent cu privire la poziţia pe care o adoptă, ca nu cumva să vă înconjuraţi cu norii necredinţei, din cauză că vedeţi nedesăvârşiri. Poate că auziţi un cuvânt sau vedeţi un lucru minor care ar putea să aibă loc, iar apoi îi judecaţi pe oameni pe baza acelui fapt. Voi trebuie să vedeţi ce face Dumnezeu prin ei. Trebuie să vedeţi dacă nu cumva Dumnezeu lucrează prin ei, iar apoi să recunoaşteţi Duhul lui Dumnezeu care este descoperit în ei. Dacă alegeţi să vă împotriviţi, veţi acţiona întocmai asemenea iudeilor".[10]

Realizările vorbesc de la sine

În 6 ianuarie 1890, reprezentantul statului Kentucky, William C. Breckenridge, a propus o lege menită „să prevină faptul ca o persoană să fie obligată să lucreze duminica" în Districtul Columbia. Adventiştii de ziua a şaptea au susţinut că legea aceea era amăgitoare, deoarece nimeni nu era constrâns să lucreze duminica. Scopul real era acela de a-i obliga pe oameni să se odihnească duminica. Legea părea a fi doar un pas iniţial pe calea legislaţiei religioase până la formularea unor legi duminicale complete.[11] **[441]**

Emoţiile s-au intensificat la o Convenţie foarte popularizată pentru legea duminicală ţinută în [illegible]ington D.C., la începutul acelui an. Reverendul Wilber F. Crafts, susţinător al legii duminicale, a vorbit foarte critic despre adventiştii de ziua a şaptea, despre care spunea el că luptă arzător contra legii, în ciuda [illegible]urilor de precauţie liberale". Un al doilea vorbitor i-a denunţat pe adventişti ca fiind „o sectă nesemnificativă de bigoţi înguşti la minte", care se alătură [illegible]eretici, necredincioşilor [illegible]ialiştilor pentru a se opune legii. Un al treilea vorbitor a lansat „[illegible]personal la adresa lui Alonzo Jones… pentru [illegible] de a se opune legii". Această stare emoţională a continuat pe [illegible] parcurs al audierii iniţiale a legii.[12]

În cele din urmă, [illegible] ianuarie [illegible] avut loc o audiere a legii Breckenridge în faţa Comitetului [illegible]s, alături de alţi doi adventişti de ziua a şaptea, s-au prezentat în faţa Comitetului şi au vorbit împotriva legii. Jones nu numai că a argumentat foarte convingător împotriva constituţionalităţii legii, dar a şi folosit argumente chiar dintr-una din cărţile reverendului Crafts, pentru a dovedi că o asemenea legislaţie nu era necesară. „După audiere, membrii Comitetului Congresului au dat mâna cu" A.T. Jones şi cu ceilalţi reprezentanţi adventişti şi „i-au felicitat pentru puterea poziţiei lor, în timp ce susţinătorii legii duminicale «au plecat pe furiş»". Comitetul Casei a părut a fi convins că măsura era de natură religioasă şi încălca primul amendament, iar legea Breckenridge a fost înfrântă.[13]

După audieri, la întoarcerea în Battle Creek, A.T. Jones a ţinut o cuvântare la adunarea devoţională a pastorilor, în dimineaţa zilei de 20 martie 1890. O.A. Olsen a raportat că a fost „foarte interesant de observat modul în

care providenţa lui Dumnezeu a mers înaintea noastră". Domnul „condusese totul" în aşa fel încât anumiţi oameni au fost la locul potrivit şi la timpul potrivit, iar „lucrurile s-au potrivit atât de exact şi corespunzător", încât a fost evident că El conducea:

> „Fratele Jones a declarat că nu îşi dăduse niciodată seama într-o asemenea măsură de binecuvântarea lui Dumnezeu, ca atunci când a vorbit în faţa comitetului casei cu ocazia ultimei audieri. El a spus că i se părea ca şi când propoziţiile pe care trebuia să le spună erau scrise pe zid, sau suspendate în aer în faţa lui şi că nu numai ei înşişi au simţit că aveau o binecuvântare, ci toţi cei ce au fost prezenţi au putut să aprecieze şi să-şi dea seama că puterea lui Dumnezeu era acolo în modalitatea cea mai remarcabilă. Toate aceste lucruri sunt indicii încurajatoare."[14*] **[442]**

Dan Jones a raportat [illegible] a fost foarte impresionant când l-a auzit [pe A.T. Jones] vorbind, precum [illegible] modul în care Duhul lui Dumnezeu a lucrat pentru ei acolo". Uneo[illegible]mpul cuvântării lui, i se părea că propoziţiile şi cuvintele se aflau chi[illegible]aţa ochilor lui, la fel de clar ca şi când ar fi fost scrise, iar el părea să [illegible]ească de parcă erau ţinute [illegible]a lui cu litere mari". Într-adevăr, Domnu[illegible]resese omul potrivit pe[illegible]acea lucrare şi îl binecuvântase cu Du[illegible].[15*]

Totuşi, în ciuda [illegible]stor dovezi c[illegible]că Domnul îl folosea pe A.T. Jones pentru a [illegible] importan[illegible]Jones nu se lăsa convins şi continua să-şi păstrez[illegible]opinii. Înde[illegible]e a încheiat raportul despre experienţa providenţială a [illegible]nes în [illegible]on, a început să se plângă de „starea foarte rea" a lucru[illegible]at în urma faptului că Jones şi Waggoner prezentaseră legea din Galateni şi subiectul legămintelor.[16]

Ellen White era tulburată pe bună dreptate din cauza atitudinii fraţilor faţă de Jones şi Waggoner. Prin faptul că întorceau spatele tuturor dovezilor care arătau că „Dumnezeu lucrează *cu* ei", şi nu reuşeau să „recunoască Duhul lui Dumnezeu care era dat pe faţă *în* ei", fraţii „acţionau întocmai asemenea iudeilor".[17] În acest timp, Ellen White a scris în *Patriarhi şi profeţi* următoarele cuvinte: „Cu greu este cu putinţă ca oamenii să-I adreseze o insultă mai mare lui Dumnezeu, decât aceea de a dispreţui şi de a respinge slujitorii pe care El îi foloseşte pentru mântuirea lor".[18]

Totuşi, îngrijorarea lui Ellen White era mai mult decât cu privire la fraţii din conducere. Ea era îngrijorată pentru „tinerii" care „urmăreau să vadă cu ce spirit pastorii cercetau Scripturile, dacă au un spirit ce se lasă învăţat şi sunt

suficient de umili pentru a accepta dovezile şi să primească lumina de la solii pe care Dumnezeu alege să-i trimită". Acest fapt a determinat-o să adreseze îndemnul: „Tinerii ar trebui să cerceteze Scripturile pentru ei înşişi…. Iudeii au pierit ca naţiune pentru că au fost abătuţi de la adevărul Bibliei de către conducătorii, preoţii şi bătrânii lor. Dacă ar fi ascultat lecţiile lui Isus şi ar fi cercetat Scripturile pentru ei înşişi, ei nu ar fi pierit".[19] Ellen White a scris în *Signs of Times*, subliniind acest punct crucial:

> „Când Domnul Îşi va descoperi lumina în conformitate cu planul Său, mulţi nu o vor respecta şi nu o vor înţelege; ei vor lua în derâdere purtătorul mesajului lui Dumnezeu ca fiind unul care se aşază mai presus de cei care sunt mai calificaţi pentru a-i învăţa pe alţii. **[443]** La început, autorităţile papale i-au luat în derâdere pe reformatori, iar când acest fapt nu a stins spiritul cercetării, ei i-au pus în închisoare…. Ar trebui să fim foarte atenţi, ca nu cumva să facem primii paşi pe această cale care duce la Inchiziţie. Adevărul lui Dumnezeu este progresiv, ci înaintează mereu, de la putere, la o putere mai mare, de la lumină, la o lumină mai mare. Noi avem multe motive să credem că Domnul ne va trimite un adevăr mai mare, deoarece mai urmează să fie făcută o mare lucrare…. S-a pierdut mult timp, deoarece pastorii şi oamenii nu şi-au ajuns la concluzia că avem tot adevărul esenţial pentru [illegible] ca popor, dar o astfel de concluzie se găseşte şi în armonie [illegible] uşirile lui Satana, deoarece adevărul [illegible] acoperit contin[illegible]
>
> Trebuie să [illegible] cea mai [illegible] grijă ca nu cumva să dispreţuim Duhul [illegible] Dumnezeu, [illegible] tând cu indiferenţă şi batjocorind mesaje[illegible] [illegible] Dumnezeu le trimite poporul Său, respingând [illegible] lumina, din cauză că inima noastră nu este în armonie cu Dumnezeu."[20]

Şcoala pastorală din 1890-1891

Pe la mijlocul verii anului 1890, fuseseră făcute deja planuri pentru un al doilea institut pastoral care urma să aibă loc la Battle Creek. Şcoala urma să înceapă vineri, 31 octombrie, şi să dureze şaisprezece săptămâni, încheindu-se vineri, 27 februarie, 1891, chiar cu câteva zile înainte de a începe Sesiunea Conferinţei Generale. O.A. Olsen şi William C. White au vorbit cu A.T. Jones, cerându-i să predea încă o dată la şcoală, alături de E.J. Waggoner. După ce a auzit aceste planuri, C.H. Jones a spus că era „oarecum surprins" că Jones şi Waggoner aveau să fie „aleşi să predea în orice şcoală de acest fel, în timp ce

teologia lor a fost criticată atât de aspru". Mai mult, în calitate de administrator al Pacific Press, el voia să „ştie mai precis", deoarece planurile „îi vor afecta din punct de vedere material". Waggoner a făcut o lucrare, declara C.H. Jones, „pe care doar puţine persoane pot să o facă atât de bine ca el. Nu numai că răspunde de *Signs*, dar este preşedintele comitetului editorial pentru *Young People's Library*, iar aceasta este o publicaţie destul de importantă. Prin urmare, şederea lui îndelungată aici l-a familiarizat cu toate ramurile lucrării noastre şi poate să profite de acest avantaj aproape oriunde". Oricare ar fi planurile făcute, „cineva trebuia să comunice imediat cu Dr. Waggoner. Nu se putea aştepta ca el să lase totul şi să plece de acasă într-o clipă".[21] **[444]**

Când Ellen White a auzit vestea că Waggoner urma să fie „chemat în est pentru a participa la institutele pastorale şi pentru a preda la şcoală", a fost supărată: „Aş dori ca Dr. Waggoner să fie profesor… şi cred că este locul lui, dar priviţi la starea jalnică a lucrurilor de aici!" Ellen White putea deja să descrie situaţia din California ca fiind „cu siguranţă deplorabilă". Pe Coasta Pacificului, „cu greu se găsea un om care să aibă o influenţă atât de mare". Când „A.T. Jones a mers în est, iar apoi Dr. Waggoner şi Charlie Jones, a fost prea mult de pierdut dintr-odată".[22] Totuşi, Ellen White a adăugat, spunând să nu-l trimită pe R.A. Underwood pentru a ocupa locul. Dacă „încă se află în starea de împotrivire faţă de războiul emoţional împotriva lui A.T. Jones şi E.J. Waggoner, ţineţi-l în California, nu-l lăsaţi să aibă un teritoriu atât de mare în care să circule şi să semene sămânţa invidiei, geloziei şi răutăţii".[23]

În luna septembrie, Dan Jones a început să se roage mai precis în legătură cu institutul care urma să aibă loc: „Pe baza unei participări bune la şcoala pastorală pare să fie favorabilă. Îl văd pe Prof. Prescott ca director şi profesor principal, pe Fratele Smith care va fi unul dintre profesorii principali, precum şi pe Dr. Waggoner care va ajuta cu zelul şi energia lui, eu cred că şcoala va fi de o valoare deosebită pentru toţi cei ce vor participa". Unul dintre motivele pentru care Dan Jones îl accepta pe Jones şi Waggoner ca profesori la şcoală poate fi datorat simţămintelor lui de „slăbiciune spirituală". El simţea că de la ultimul institut pastoral, precum şi din cauza felului în care au izbucnit lucrurile, el „pierduse teren din punct de vedere spiritual". Totuşi, el nu era „gata să spună" că „a greşit şi că Dr. Waggoner a procedat corect". Dan Jones era suficient de cinstit pentru a recunoaşte Duhul lui Dumnezeu la lucru: „Fratele A.T. Jones ne-a făcut o scurtă vizită aici, alaltăieri, în drumul său spre Coasta Pacificului. El este plin de zel şi energie. Nimeni nu poate să stea de vorbă cu el sau să-l asculte, fără a fi impresionat de faptul că este serios şi are cu el Duhul lui Dumnezeu".[24]

Cu aproximativ şaizeci de pastori prezenţi şi „încă alţii care veneau", institutul pastoral şi-a început lucrările. W.W. Prescott, E.J. Waggoner şi W.A.

Colcord urmau a fi prezentatorii principali, fiind supliniţi de Uriah Smith şi alţii. După prima săptămână, mulţi au simţit că adunările au început într-o notă pozitivă, „deşi începuserăm de unde am rămas primăvara trecută”. **[445]** Erau mari speranţe că în urma acestor adunări va avea loc „un progres nu numai în cunoaşterea Bibliei şi în modul în care vom studia, ci şi în experienţa spirituală”.[25] Din cauza îngrijorării lui Dan Jones în legătură cu repetarea situaţiei din anul precedent, Prescott a fost de acord să-i „desemneze” lui Waggoner domeniul de învăţământ, în loc de a-l lăsa să aleagă singur. Prescott urma să predea cursul dificil despre Galateni.[26] Pe de altă parte, Ellen White era îngrijorată de faptul că Uriah Smith preda la şcoală:

> „Smith este numit ca profesor pentru a modela mintea studenţilor, în timp ce este cunoscut faptul că el nu stă în lumină; el nu lucrează după rânduiala lui Dumnezeu. El seamănă seminţele necredinţei care răsar şi aduc roade pe care unii le culeg….
>
> Eu cred că poziţia şi lucrarea fraţilor Butler, Farnsworth, Smith şi *mulţi alţii* este [illegible] a tulbura credinţa poporului lui Dumnezeu prin lucr[illegible] care le spun şi nu ar trebui să le spună şi prin lucrurile pe [illegible] le spun şi ar trebui să le spună. Această stare de lucruri [illegible] credinţa, prejudecata şi fariseismul – sunt ca un aluat în bise[illegible] Ei au avut toate dovezile [illegible] e vor putea fi prezentate vreodată, prin manifestarea [illegible] Duhului lui Dumnezeu care [illegible] ţi mesajele, dar şi-a[illegible] ochii pentru a nu vedea şi şi-a [illegible] inimile pent[illegible] simţi. Duhul lui Dumnezeu a fos[illegible] ei au o în[illegible] atât de greoaie, încât nu ştiu acest [illegible]
>
> Pretutindeni [illegible] mân[illegible]re de mântuială, eforturile depuse în cei c[illegible] tind să închidă ochii lui Israel, pentru a nu-şi vedea propriile defecte, iar Dumnezeu Îşi reţine Duhul, întunericul îi cuprinde, aşa cum l-a cuprins pe poporul iudeu.”[27]

Îngrijorarea lui Ellen White s-a dovedit a fi legitimă. Când a auzit că W.W. Prescott preda „poziţia absurdă” a lui Waggoner cu privire la Epistola către Galateni, G.I. Butler a răspuns cu dezgust: „Mare Scott, s-a ajuns până acolo încât minţile tinerilor noştri urmează a fi îndoctrinate cu astfel de lucruri?”[28] Totuşi, majoritatea pastorilor care participau la şcoală simţeau diferit, profitând de studiul lor şi bucurându-se de implicarea în lucrarea practică. Acesta pare a fi rezumatul general cu privire la institutul pastoral. Cei

care au participat la adunări au primit o mare binecuvântare, în timp ce aceia care au stat deoparte au avut doar ceva de criticat. **[446]**

Pe la sfârşitul lunii noiembrie, „aproape 100" au fost prezenţi „şi încă urmau să vină mai mulţi". Rapoartele despre adunări continuau să fie foarte pozitive: „Este manifestat interesul cel mai mare. Profesorii şi studenţii se bucură mult de Duhul lui Dumnezeu…. Aşteptăm să vedem că poporul nostru de pretutindeni bea cu înghiţituri mari din fântâna mântuirii".[29]

Chiar şi E.J. Waggoner i-a prezentat un raport pozitiv lui Ellen White, cu mai puţin de o lună înainte de încheierea institutului: „El s-a bucurat că în adunări predomina o atmosferă total diferită de cea de la institutul pastoral de anul trecut". Ellen White a putut „să-I mulţumească lui Dumnezeu pentru această mărturie".[30] După încheierea institutului pastoral, O.A. Olsen a raportat Conferinţei Generale că „binele realizat de aceste şcoli este imposibil de estimat". Binecuvântarea lui Dumnezeu a fost prezentă într-o mare măsură".[31] Încă o dată, dacă acesta era tot ce se putea raporta despre adunări, ar fi fost bine, dar istoria nu minte, *dacă o lăsăm să vorbească*.

Deşi a fost recunoscătoare pentru binecuvântările care fuseseră obţinute, Ellen White [illegible] îngrijorată de starea generală a lucrării pastorale. Unii care au participat la adunări adresau sugestii şi puneau întrebări „pline de neînţelegere". Fuseseră făcute „numeroase declaraţii, fără o cunoaştere substanţială şi avusese loc o creştere nimicită a principiilor temeinice".[32] Mai mulţi dintre fraţii noştri [illegible] nu au vrut să „participe la adunările [illegible] temeau de cele prezentate în timpul adunării de încheiere a institutului [illegible] Ellen White a scris despre „lucrurile care o impresionaseră profund":

> „M-am referit [illegible] exprimate de unii care nu erau membri ai institutului pastoral [illegible] au fost prezenţi la toate cursurile şcolii – o teamă că există pericolul de a duce subiectul îndreptăţirii prin credinţă întru totul prea departe şi de a nu stărui suficient asupra Legii. Judecând din perspectiva adunărilor la care am avut privilegiul să particip, eu nu am putut să văd niciun motiv de alarmă şi mă simt chemată să spun că teama aceasta a fost nutrită de cei care nu au auzit toate lecţiile preţioase predate şi, ca urmare, nu aveau dreptul de a ajunge la o astfel de concluzie….
>
> Când razele de lumină preţioasă au strălucit pe calea noastră de la Soarele Neprihănirii, unii au deschis larg uşa inimii, primind bine lumina trimisă de Cer…. Alţii au avut nevoie de ungerea divină pentru a-şi **[447]** îmbunătăţi vederea spirituală, aşa încât să poată deosebi lumina adevărului de întunericul ideilor

false. Din cauza orbirii lor, au pierdut o experienţă care ar fi fost pentru ei mai preţioasă decât aurul şi argintul. Mă tem că unii nu vor recupera niciodată ce au pierdut."[34]

Din nou sub atac

În timpul institutului pastoral, în mintea lui Ellen White erau şi alte îngrijorări pe care era dornică să le rezolve. De la începutul lui noiembrie 1890, ea avusese câteva experienţe care o împovăraseră în legătură cu lucrarea de publicaţii, îndeosebi în legătură cu *American Sentinel*. În 8 octombrie, Ellen White a plecat din Battle Creek împreună cu William C. White şi secretara ei, Sara McEnterfer, călătorind timp de aproape trei luni şi lucrând în statele din est. Ellen White a fost programată să participe la adunări importante în Conferinţa New England, Conferinţa Atlantic, Conferinţa Virginia şi în statul Pennsylvania. După câteva săptămâni de lucru, Ellen White a ajuns [illegible] New York, joi seara, 31 octombrie, având o răceală severă, rezultat al călătoriei desfăşurate în condiţii ca de iarnă severă. Spre sfârşitul săptămânii, ea a fost atât de bolnavă şi complet epuizată, încât Sara McEnterfer a îndemnat-o să [illegible] acasă la Battle Creek şi să fie tratată de specialiştii. După o zi luni, 3 noiembrie, Ellen White s-a întors în [illegible] slăbită şi confuză. Ea a dorit să se odihnească, să se roage [illegible] dacă va [illegible] participe la adunările planificate, sau se va întoarce [illegible] Battle Creek.[35]

Sara McEnterfer

Chiar în acea zi, în [illegible] amiază „în Tabernacol, s-a întrunit a doua sesiune anuală [illegible] Religious Liberty Association, având-l ca preşedinte pe C. Eldridge [illegible]. Cei douăzeci şi şase de membri l-au ascultat pe secretarul W.H. McKee prezentând raportul lucrării asociaţiei din anul trecut. **[448]** A fost prezentată o descriere detaliată a întregii lucrări îndeplinite pentru a contracara legea Breckenridge şi influenţa reverendului Crafts, apărarea D-lui King în Tennessee şi răspândirea cererilor împotriva legislaţiei duminicale. Raportul a inclus o descriere a tuturor materialelor pe care NRLA le răspândise în acel an. Fuseseră răspândite peste patru milioane de broşuri şi tratate, zece mii de manuale, treizeci de mii de formulare de cerere şi alte materiale de acest fel. O citire atentă a raportului arată că, deşi treizeci de mii de exemplare ale *American Sentinel* au fost răspândite în decembrie 1889, numai zece mii de alte exemplare au fost răspândite în anul următor. S-a afirmat că, într-un incident aparte, NRLA nu a avut timp „să

comande o ediţie a *American Sentinel*" şi, ca urmare, ei „au alcătuit" propria revistă pentru distribuţie. Totuşi, au fost şi alte motive pentru care *Sentinel* nu a fost folosită de NRLA; pentru că adopta o poziţie prea „sectară".[36]

Anterior, în acel an, Dan Jones stârnise împotrivire faţă de *Sentinel* pentru ceea ce el considera a fi nişte „atacuri tăioase". Acum, exista o îngrijorare tot mai mare că publicaţia scria în mod prea direct despre doctrinele particulare adventiste de ziua a şaptea. Această îngrijorare era cauzată în mare parte de faptul că în timpul anului 1890 mulţi dintre conducătorii NRLA găsiseră o oportunitate de a prezenta principiile libertăţii religioase susţinute de ei în faţa unei audienţe mari seculare şi non-creştine. Lor li se părea că ar fi un plan înţelept să folosească aceste ocazii favorabile şi să prezinte cu claritate principiile libertăţii religioase, îndeosebi dacă erau disociate de învăţăturile Scripturii cu privire la sfinţenia Sabatului şi apropierea revenirii lui Hristos.[37]

Grupurile non-creştine făcuseră presiuni asupra Comitetului Executiv al NRLA pentru a angaja „persoane neconsacrate şi chiar necredincioşi" în lucrarea asociaţiei împotriva legislaţiei duminicale, în scopul de a avea o influenţă mai largă.[38] Mulţi [illegible] NRLA considerau că aceasta era direcţia pe care trebuiau să o urmeze [illegible] a realiza o lucrare mai mare.[39*] De fapt, preşedintele NRLA, C[illegible]age, a raportat asociaţiei, în cuvântarea lui din 3 noiembrie, că a fost înţelept să se organizeze [illegible]al Religious Liberty Association, deoarece, [illegible] numele asociaţiei, membrii puteau să facă mult mai mult pentru libertatea religioasă, decât sub orice [illegible]ume sectar", cum ar fi, adventişti de ziua a [illegible]9]

Pe de altă parte, [illegible] era într-un [illegible]ord total. Deşi făcea parte din Comitetul Executiv [illegible] a putut să participe la această adunare anuală şi, ca urmare, nu a [illegible] exprima [illegible]area.[41*] Totuşi, nimeni nu se îndoia de poziţia lui. El decla[illegible]nferinţa Generală din 1891 că era „dispus să poarte vina" pentru ca nu va tipări în *Sentinel* doar cuvântările rostite „în interesul libertăţii religioase". El ştia „că există mult mai multe lucruri implicate în subiectul libertăţii religioase, decât doar acela de a vorbi despre libertatea religioasă":

> „În afara soliei îngerului al treilea nu există nicio libertate religioasă în această lume şi în acest timp…. Dacă dorim să cunoaştem adevăratele principii ale libertăţii religioase – să le cunoaştem în mod corespunzător şi să le susţinem tot timpul – trebuie să le obţinem din solia îngerului al treilea; trebuie să le obţinem de la Dumnezeu în modalitatea în care îi sunt vestite lumii din acest timp şi să le punem acolo unde aparţin….

> Sunt unii oameni din afara Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea care înţeleg principiile libertăţii religioase atât cât sunt în stare să le cunoască, dar nu le înţeleg suficient. Scopul soliei îngerului al treilea este acela de a susţine înaintea întregii lumi adevăratele principii ale libertăţii religioase…. Adevărul este că, dacă nu ar fi fost solia îngerului al treilea, fiecare dintre noi ar fi fost în favoarea legislaţiei religioase. Fiecare dintre noi ar fi fost, deoarece suntem acel fel de oameni care, fără binecuvântarea şi influenţa Duhului lui Dumnezeu, am fi fost implicaţi exact în acea lucrare."[42]

Poziţia lui A.T. Jones i-a adus critici care aveau să ajungă la un punct culminant spre sfârşitul adunării asociaţiei, în 7 decembrie 1890, când nouă conducători noi au fost votaţi pentru anul următor. Pentru că a fost absent de la adunare, A.T. Jones a fost înlăturat din Comitetul Executiv, în timp ce C. Eldridge, Dan Jones, W.A. Colcord şi A.F. Ballenger au fost realeşi. Atât A.T. Jones cât şi E.J. Waggoner au fost numiţi încă o dată în comitetul editorial, dar au fost votate hotărâri care [illegible] au să limiteze posibilitatea lor de a-şi spune cuvântul.[43*] La Conferi[illegible]nerală din 1889, asociaţia votase să aibă „un instrument prin care [illegible] şi susţină principiile, să facă reclamă şi să îşi promoveze lucrarea". Până la data aceea, *American Sentinel* fusese instrumentul biseric[illegible]ntru lucrarea libertăţii rel[illegible]. Acum, se votase o hotărâre ca „distribu[illegible]a de literatură de către [illegible]e să fie făcută prin International Tract So[illegible] NRLA să furn[illegible]ientele materiale din această categorie de l[illegible]. [450] Deşi *A[illegible]Sentinel* urma să fie o parte a acelei literaturi, [illegible]votat „pl[illegible]ca lucrarea locală a NRLA să fie publicată în rubrica pe[illegible]tatea [illegible]din *Home Missionary*", o revistă publicată periodic în Ba[illegible].

De asemenea, asociaţia a votat ca *American Sentinel* să „primească săptămânal material suficient şi bine editat pentru a umple trei coloane din acea revistă, „prin intermediul Comitetul Executiv", din care A.T. Jones nu mai făcea parte, şi nu prin intermediul Comitetului Editorial din care făceau parte atât A.T. Jones, cât şi E.J. Waggoner. Este clar că asociaţia căuta în mod sistematic să exercite controlul şi să elimine *Sentinel* ca publicaţie pentru libertatea religioasă. Într-o altă hotărâre care reflecta planurile pentru anul următor, asociaţia a votat ca membrii ei „să se afilieze cu… alte asociaţii creştine în distribuirea de literatură, susţinerea adunărilor lunare şi în toate eforturile lor pentru libertatea religioasă".[45*] Deşi aceste planuri nu erau greşite din toate punctele de vedere, un mare pericol se afla în faţă.

Viziunea de la Salamanca

În Salamanca, New York, în seara zilei de 3 noiembrie 1890 – data celei de a doua sesiuni anuale a NRLA, care avea loc în Battle Creek – Ellen White a îngenuncheat lângă pat pentru a se ruga, fiind obosită, slăbită şi confuză. Oare trebuia să-şi continue călătoriile şi să participe la adunările planificate sau să se întoarcă în Battle Creek?

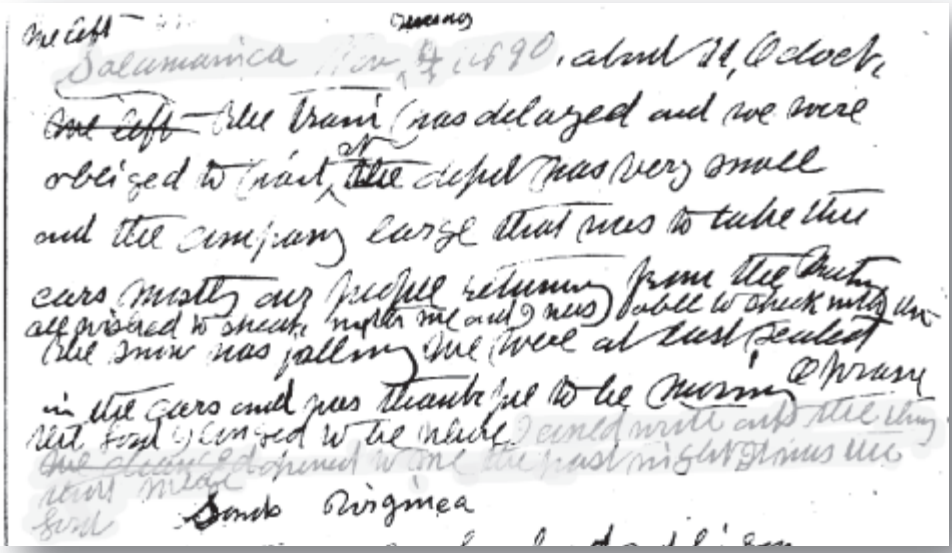
> „Înainte de a înălţa primul cuvânt al rugăciunii, ea a simţit că încăperea era plină de parfum de trandafiri. A privit în sus pentru a vedea de unde venea parfumul şi a văzut că încăperea era inundată de o lumină blândă, argintie. Instantaneu, durerea şi oboseala au dispărut. Confuzia şi descurajarea s-au risipit, iar speranţa, mângâierea şi pacea i-au umplut inima. Apoi, pierzând orice cunoştinţă cu privire la lucrurile din jur, i s-au arătat într-o viziune multe lucruri în legătură cu progresul lucrării în diferite părţi ale lumii şi condiţiile care contribuiau sau împiedicau lucrarea. Printre multele descoperiri care i-au fost făcute, câteva arătau *stările de [illegible] care există în Battle Creek.* Acestea i-au fost prezentate într-o modalitate completă şi izbitoare.”[46] **[451]**

Marţi dimineaţa, 4 noiembrie, când a vizitat-o Ellen White pentru a [illegible] ce hotărâse, William C. White şi A.T. Robinson au [illegible] încă şi bine. Ea le-a spus despre experienţa [illegible] precedentă – despre pacea şi bucuria pe care [illegible] de-a lungul nopţii. Ea nu fusese în stare să [illegible] numai cu ochii minţii, ci din cauză că inima îi era plină [illegible] voioşie. Acum, urma să îşi continue lucrarea în est. Ellen White a început să-i spună fiului ei şi lui A.T. Robinson ce i se descoperise în timpul nopţii: „În viziune, mi s-a părut că sunt în Battle Creek, iar îngerul mesager mi-a poruncit: «Urmează-mă»”. Ea a ezitat, deoarece scena îi dispăruse din minte şi nu putea să şi-o amintească. După ce a petrecut puţin timp cu cei doi oameni, Ellen White a încercat încă o dată să le spună ce i se descoperise în legătură cu lucrarea din Battle Creek, dar întocmai ca înainte, nu a putut să-şi amintească.[47]

A.T. Robinson

În nota de jurnal din 4 noiembrie, Ellen White a scris câteva cuvinte: „Am dorit nespus să pot scrie lucrurile care mi-au fost descoperite noaptea trecută. A fost Domnul….”.[48] Propoziţia ei a rămas neterminată, probabil pentru a fi încheiată cândva mai târziu. După câteva săptămâni, ea a fost

Filă de jurnal

vizitată din nou de un mesaj [illegible] să vadă ce se întâmpla la Battle Creek. Ea a putut să scrie în [illegible] de jurnal lucrurile pe care nu a fost în stare să le spună altora în mod [illegible]

„În timpul [illegible] am fost în comuniune [illegible] Dumnezeu. Am fost dusă de că[illegible] mea în comitetele din Battle Creek şi am un mesaj pe care [illegible] să-l vestesc, indiferent dacă vreţi să îl auziţi sau nu şi [illegible] să îl veţi primi sau respinge. Oamenii trebuie să ştie că [illegible] în conformitate cu rânduiala lui Dumnezeu. Ei L-au [illegible] pe Hristos [illegible] de la comitetelor lor. Conducătorii modelau [illegible] care va avea ca rezultat pierderea multor suflete…. Mulţi vin aici din ţări străine, crezând că Battle Creek, locul de unde vin publicaţiile adevărului, se va afla lângă cer. Cât de dezamăgiţi se simt, când aud în locul acesta mesajul lui Dumnezeu luat în derâdere, iar mesagerii lui Dumnezeu sunt subiectul batjocurii unora dintre cei aflaţi în poziţii de răspundere.”[49] **[452]**

Nouă zile mai târziu şi înainte ca raportul adunării anuale a NRLA să ajungă publicat în *Review*, Ellen White a scris din nou în jurnalul ei, prezentând mai multe detalii cu privire la ce i-a fost arătat în viziune. Oamenii din lume încercau să-i determine pe adventişti să îşi domolească mesajul şi să scoată una dintre trăsăturile lui mai distinctive:

„Ei spun: «De ce scoateţi în evidenţă atât de mult Sabatul zilei a şaptea în învăţăturile voastre? Acesta pare să fie întotdeauna un atac la adresa noastră; noi am fi în armonie cu voi, dacă nu aţi spune aşa de mult despre acest punct; scoateţi Sabatul zilei a şaptea din *Sentinel*, iar noi ne vom exercita influenţa în susţinerea publicaţiei». Unii dintre lucrătorii noştri au fost înclinaţi să adopte această strategie.

Sunt îndrumată să vă avertizez că sunt susţinute păreri amăgitoare, o modestie şi o precauţie falsă, o înclinaţie de a ascunde mărturisirea credinţei noastre. Într-o viziune din timpul nopţii, mi-au fost prezentate lucruri care m-au tulburat mult. Mi se părea că eram într-o adunare a comitetului, unde erau discutate aceste subiecte şi erau prezentate documente scrise, susţinându-se o concesie. Fraţilor, oare trebuie să-i îngăduim noi lumii să modeleze mesajul pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru a-l vesti?...

Oare de dragul [illegible] vom trăda noi o încredinţare sfântă? Dacă lumea [illegible] greşită şi amăgită, călcând Legea lui Dumnezeu, oare [illegible] datoria noastră de a-i arăta păcatul şi pericolul în care [illegible]ă? Trebuie să proclamăm solia îngerului al treilea.

Ce alt [illegible] are *Sentinel*, în afară de [illegible] de a fi vocea străjerilor de pe [illegible]urile Sionului, pentru [illegible] semnalul de alarmă cu privire [illegible] Noi nu sunt [illegible]ţi să ne dăm înapoi şi să cere[illegible]ii pentru ca [illegible] adevărul. Noi ar trebui să dispr[illegible]derea ade[illegible]ărului.... Să facem să se înţeleagă că adventi[illegible]a a să[illegible] pot să facă niciun compromis. În exprimare[illegible]inţei noastre nu trebuie să existe nici cea mai mică aparenţă de şovăială; lumea are dreptul de a şti ce să se aştepte de la noi, iar dacă noi dăm pe faţă chiar şi o aparenţă a lipsei de hotărâre, lumea ne va privi ca fiind necinstiţi....”[50]

Cu numai câteva zile înainte de a se întoarce la Battle Creek, Ellen White a scris în jurnalul ei cuvintele următoare: „Mintea mea a fost frământată în mod dureros în timpul nopţii. Mă aflam într-o adunare din Battle Creek, unde am auzit multe recomandări şi am văzut manifestându-se un spirit care nu era de la Dumnezeu. Se adresau cuvinte furtunoase. Cât de mult m-a durut inima”.[51] La întoarcerea în Battle Creek, în 30 decembrie, Ellen White s-a implicat îndată în activitatea ultimelor săptămâni ale institutului pastoral. La

un moment dat, după întoarcerea ei, ea şi-a completat nota de jurnal începută în 21 noiembrie 1890.[52*]

> „Într-o viziune din timpul nopţii, am participat la câteva şedinţe de comitet şi am auzit oameni cu influenţă repetând cuvinte care spuneau că, dacă *American Sentinel* va scoate denumirea de „adventişti de ziua a şaptea" din articolele ei şi nu va spune nimic despre Sabat, oamenii de seamă din lume o vor accepta sub tutela lor. Aceasta va ajunge populară şi va face o lucrare mai mare. Perspectiva părea foarte plăcută. Oamenii aceştia nu puteau să înţeleagă de ce nu puteam să ne afiliem cu cei necredincioşi şi nereligioşi în scopul de a face din *American Sentinel* un mare succes. Am văzut feţele lor strălucind, în timp ce începeau să lucreze la o strategie pentru a aduce publicaţiei *Sentinel* un succes popular.
>
> Această strategie constituia primul pas într-o succesiune de paşi greşiţi. Principiile care au fost susţinute de *American Sentinel* sunt însăşi suma şi substanţa susţinerii Sabatului, iar când oamenii încep să vorbească despre schimbarea acestor principii, ei fac o lucrare care nu vine de la Dumnezeu. Asemenea lui Uza, ei încearcă să ţină chivotul care îi aparţine lui Dumnezeu şi se află sub supravegherea Sa specială. Către mine le-a spus celor din aceste comitete: «Cine dintre voi a simţit povara lucrării încă de la început şi a acceptat răspunderile în spatele acestei? Cine a purtat povara lucrării de-a lungul anilor de existenţă ai acesteia? Cine a manifestat renunţarea la sine şi sacrificiul de sine pentru Domnul a făcut un loc pentru slujitorii Săi dârji, ale căror voci au fost auzite vestind vederea. El a dus mai departe lucrarea Sa, înaintea ochilor voştri voi să fie implicat în ea, iar El poate şi va găsi un loc pentru adevărul pe care voi vreţi să-l suprimaţi. În *American Sentinel* a fost publicat adevărul pentru acest timp. Luaţi seama la ceea ce faceţi. ‚Dacă nu zideşte Domnul o casă, în zadar lucrează cei ce o construiesc'»".[53]

Ellen White observase cele întâmplate la mai mult de o singură şedinţă de comitet; ea „a fost prezentă la câteva". Este clar că în timpul adunării anuale a NRLA se petrecuseră mai multe decât a fost raportat în *Review.* Îngerul călăuzitor al lui Ellen White a fost cel care a pus acele întrebări pătrunzătoare, adresate celor care îi criticau pe „slujitorii dârji" ai Domnului. E.J. Waggoner şi A.T. Jones „purtaseră povara lucrării" libertăţii religioase „de-a lungul anilor ei de existenţă". Ei manifestaseră „renunţarea la sine şi

sacrificiul de sine", în timp ce Dan Jones şi alţii căutau doar să ridiculizeze lucrarea lor. Călăuza lui Ellen White nu a adresat niciun cuvânt de mustrare împotriva lui Jones şi Waggoner, ci a declarat pur şi simplu că Dumnezeu va găsi un loc pentru „adevărul" pe care îl publicase *American Sentinel*.

Câteva zile mai târziu, Ellen White a scris mai multe cuvinte în jurnalul ei, în legătură cu ceea ce i se descoperise. Ea „a fost în Battle Creek, iar într-o şedinţă de comitet se aflau pastori şi oameni cu răspundere de la Editura Review. **[454]** Erau susţinute opinii şi se insista să fie adoptate într-un spirit lipsit de amabilitate, care m-a umplut de surprindere, îngrijorare şi tulburare…. Ei voiau să adopte planuri care păreau înţelepte, dar Satana era cel ce instiga aceste măsuri".[54] Nu este de mirare că ea purta povară grea pentru lucrurile care se petreceau.

Conferinţa Generală din 1891

Cea de a douăzeci şi noua Sesiune a Conferinţei Generale Adventiste de Ziua a Şaptea s-a desfăşurat în Cortul-mare din Battle Creek, Michigan, în 5 martie 1891. Cei 102 delegaţi oficiali reprezentau douăzeci şi nouă de Conferinţe şi patru Misiuni. Când a început conferinţa, Ellen White a fost invitată să le vorbească lucrătorilor în fiecare dimineaţă a săptămânii, la ora cinci şi jumătate. Deoarece ea a fost planificată să vorbească în primul Sabat, 7 martie, în cadrul serviciului de după-amiază, care începea la ora 14:30. Când a stat în faţa mai mulţi de lucrători şi delegaţi, inima ei a fost impresionată de seriozitatea momentului. Tot ce i-a fost arătat în mintea ei în lunile de dinaintea conferinţei a început să i se desfăşoare cu o nouă semnificaţie. Cuvântarea ei a fost un apel solemn adresat adventiştilor de ziua a şaptea pentru a susţine cu putere trăsăturile distinctive ale credinţei lor. Apoi, ea a spus, în esenţă:

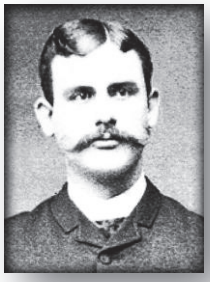
> „În timp ce mă aflam în Salamanca, New York, mi-au fost descoperite lucruri importante. Într-o viziune din timpul nopţii, mi se părea că sunt aici, în Battle Creek, iar îngerul mesager mi-a poruncit: «Urmează-mă»". Ea a ezitat; scena a dispărut. Ea nu a putut să şi-o amintească. A continuat să vorbească despre felul în care trebuia să susţinem cu putere trăsăturile distinctive ale credinţei noastre. Apoi a spus: „Trebuie să vă spun viziunea care mi-a fost dată la Salamanca, deoarece în acea viziune mi-au fost descoperite lucruri importante. În viziune, mi se părea că mă aflu în Battle Creek. Am fost dusă la sediul editurii Review and Herald, iar îngerul mesager mi-a poruncit: «Urmează-mă»". Din nou a

> şovăit; totul dispăruse din mintea ei. Ea a continuat predica şi, în acea după-amiază, a încercat pentru a treia oară să îşi amintească acea viziune, dar nu i s-a îngăduit să o spună. În cele din urmă, a spus: «Despre aceasta voi avea mai multe de spus mai târziu». Şi-a încheiat predica de aproape o oră, iar adunarea s-a terminat. Toţi au observat că ea nu a fost în stare să-şi amintească viziunea."[55]

Ulterior, în acea după-amiază, în anexa de est a Tabernacolului a avut loc o adunare a pastorilor. Ellen White a fost prezentă şi a pledat pentru o consacrare mai profundă. **[455]**

La încheierea acestei adunări speciale, fratele O.A. Olsen a întrebat-o dacă va participa la adunarea pastorilor din dimineaţa următoare. Ea a răspuns că îşi făcuse partea şi că îi va lăsa lui această răspundere. Ca urmare, s-a plănuit ca Olsen şi Prescott să conducă adunarea.[56]

În acea seară de Sabat, în 7 martie, după apusul soarelui şi după ce Ellen White se retrăsese în camera ei, în capela sediului Editurii Review and Herald a avut loc o adunare [illegible] Au fost prezenţi între 30 şi 40 de oameni, majoritatea repr[illegible]d National Religious Liberty Association şi câţiva reprezentând E[illegible] Press, care publica *American Sentinel*. Adunarea a fost desch[illegible] prezidată de Dan Jones, vicepreşedintele NRLA. El a declarat într-o moda[illegible] foarte insistentă că Asoci[illegible] u putea continua să folosească *American [illegible]inel* ca publicaţie oficială [illegible]ociaţiei, dacă nu îşi va schimba atitudinea fa[illegible] de unele aspecte care au [illegible] denumite trăsături mai discutabile ale concepţ[illegible]ocare ca biserică. [illegible]s a răspuns, declarând că, atâta vreme cât va [illegible] legătură cu [illegible]ublicaţiei, nu va avea loc schimbarea sugerată [illegible] a preluat forma unei discuţii foarte aprinse între cei care adoptaseră p[illegible]ctura acţiunii. În acel punct, cineva a încuiat uşa, propunând să [illegible] până când problema nu era clarificată.

A.F. Ballenger

Într-un anumit punct pe parcursul adunării, A.F. Ballenger, membru al Comitetului Executiv al NRLA, s-a ridicat în picioare şi a ţinut în mână ultimul număr al publicaţiei *Sentinel*, indicând anumite articole care ar fi trebuit să fie omise.[57*] A.T. Jones şi C.P. Bowman publicaseră în revistă articole directe cu privire la Sabat şi A Doua Venire şi relaţia lor cu libertatea religioasă. Mulţi din NRLA se împotriveau cu insistenţă, considerând că articolele erau prea „dure". Ei nu voiau ca în *Sentinel* să se afle nimic sectar, care făcea apel la Scripturi, ci voiau ca publicaţia să susţină principiile vaste ale libertăţii civile şi

religioase, evitând cu atenţie orice afiliere la biserică. Ei susţineau că **[456]** publicaţia era citită şi aprobată de oameni cu influenţă din stat şi biserică, iar a ofensa sensibilitatea lor, făcând declaraţii puternice despre Sabatul zilei a şaptea şi sfârşitul lumii, va fi un act de sinucidere pentru interesele *American Sentinel* şi NRLA.

Adunarea a continuat ore în şir într-un impas evident, cu afirmaţia făcută de reprezentanţii NRLA că, dacă Pacific Press nu va fi de acord cu cererile lor şi nu va renunţa la articolele dure şi la termenii „adventist de ziua a şaptea" şi „Sabat" în publicaţie, ei nu o vor mai folosi ca publicaţie oficială a asociaţiei. Acest fapt însemna distrugerea publicaţiei. În cele din urmă, cu puţin timp înainte de ora trei dimineaţa, a fost luat un vot.[58*] Majoritatea au votat să renunţe la *Sentinel* şi să înfiinţeze o nouă publicaţie a Asociaţiei pentru Libertatea religioasă. Uşa a fost descuiată, iar oamenii au plecat în camerele lor pentru a dormi, având doar câteva ore până la adunarea de la ora 5:30 dimineaţa.[59]

Putem doar să ne imaginăm cum s-a simţit A.T. Jones, când a ieşit afară în acea dimineaţă răcoroasă şi s-a îndreptat spre camera lui. Adevărata lucrarea a libertăţii religioase, pentru care luptase din greu, părea destinată înfrângerii. Cei care ar fi trebuit să îl susţină trataseră cu dispreţ şi batjocură munca lui sârguincioasă. Putem doar să ne întrebăm ce fel de rugăciuni a înălţat el în acea dimineaţă devreme. Oare a dormit în noaptea aceea, urmând să fie prezent la adunarea de la ora 5:30? Dumnezeu, care nu doarme, nici nu dormitează, era pe deplin conştient de cele petrecute. El cunoştea bine momentele cruciale în care se aflau cei aflaţi pe pământ. El ştia că sosise timpul ploii târzii şi că mesajul celui de-al treilea înger urma să lumineze pământul cu slava lui.

Îndată ce adunarea de dimineaţă devreme, un înger a fost trimis să o trezească pe Ellen White; era timpul ca ea să [illegible] arătat în Salamanca, în urmă cu patru luni. Ridicându-se din pat, Ellen White s-a dus la birou şi a luat jurnalul în care scrisese raportul lucrurilor descoperite. Când scenele viziunii i-au revenit în minte cu claritate, ea a scris mai detaliat ceea ce nu fusese în stare să împărtăşească de multe ori înainte.

Câteva ore mai târziu, când William C. White şi alţi doi fraţi au trecut pe lângă locuinţa lui Ellen White, în drumul spre adunarea de dimineaţa devreme, au observat luminile aprinse. **[457]** Ştiind că mama sa nu plănuise să participe la adunarea de dimineaţa devreme, William C. White a intrat pentru a o întreba dacă este bine. A găsit-o ocupată cu scrisul. Ea i-a spus că un înger al lui Dumnezeu o trezise pe la ora trei şi îi poruncise să meargă la adunarea pastorilor pentru a le relata câteva lucruri care i-au fost descoperite la Salamanca. Ea a spus că s-a trezit în grabă şi scria de aproximativ două ore.[60*]

La adunarea pastorilor, tocmai se rostea rugăciunea de deschidere, când Ellen White a intrat ţinând sub braţ un teanc de manuscrise. Surprins în mod evident, fratele Olsen a spus: „Suntem bucuroşi să vă vedem, soră White. Aveţi un mesaj pentru noi în dimineaţa aceasta?" „Într-adevăr, am", a fost răspunsul ei, în timp ce păşea în faţă. Apoi, a început de unde rămăsese cu o zi înainte. Ea le-a spus fraţilor cum fusese trezită chiar în dimineaţa aceea şi îndemnată să împărtăşească lucrurile care îi fuseseră descoperite în timp ce se afla în Salamanca, înainte cu patru luni. Ea a spus că se văzuse pe ea însăşi „vestind un mesaj unei adunări ce părea a fi Conferinţa Generală".[61]

„Am fost îndemnată de Duhul lui Dumnezeu să spun multe lucruri, să adresez apelurile cele mai stăruitoare, deoarece mi-a fost inspirat adevărul că în faţa celor ce se află la centrul lucrării există un mare pericol.... Cuvintele trebuiau să fie rostite cu seriozitate. „Spune cuvintele pe care ţi le voi da pentru a-i împiedica să facă lucruri care Îl vor separa pe Dumnezeu de casa de editură şi vor sacrifica... lucrurile curate şi sfinte ce trebuie să fie păstrate".... Mi-au fost descoperite multe lucruri. Ochii care au plâns cândva pentru Ierusalim, nepocăit – din cauza nepocăinţei şi a necunoaşterii lui Dumnezeu şi a lui Isus Hristos, Răscumpărătorul – erau îndreptaţi asupra unui alt centru al lucrării din Battle Creek....

Spiritul [illegible] şi criticile voastre [illegible]ase, în stilul necredincioşilor, [illegible]volului, dar [illegible]ui. Duhul lui Dumnezeu nu a [illegible]uinţele voastre [illegible] făcut declaraţii greşite despre so[illegible] care le [illegible]esc. Cum îndrăzniţi să faceţi acest lucru?.... [illegible] să [illegible]este nicio încredere în judecata celor care fa[illegible] ar trebui să se acorde nicio importanţă sfaturilor sau hotărârilor lor.... A-i acuza pe lucrători şi lucrarea celor pe care îi foloseşte Dumnezeu, înseamnă a-L acuza pe Isus Hristos în persoana sfinţilor Săi.... Prejudecăţile şi opiniile care au predominat la Minneapolis nu au dispărut în niciun fel. Seminţele semănate acolo sunt gata să răsară şi să aducă un seceriş pe măsură, pentru că rădăcinile au rămas. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu sunt moarte şi îşi vor aduce roadele nesfinte pentru a otrăvi mintea şi pentru a orbi înţelegerea acelor cu care **[458]** vă asociaţi în legătură cu mesagerii şi mesajele pe care le trimite Dumnezeu."[62*]

Cei care îl criticaseră pe A.T. Jones pentru lucrarea lui în cadrul publicaţiei *Sentinel* aveau o judecată greşită. Mulţi dintre ei se pocăiseră cu un an înainte, la institutul pastoral din 1890, dar pocăinţa lor nu a fost sinceră; numai „vârfurile" fuseseră tăiate, lăsând rădăcinile să răsară din nou. Ellen White a continuat, vorbind în mod specific despre o adunare la care asistase:

> „Am fost prezentă la una dintre şedinţele voastre de comitet. Cineva s-a ridicat într-o modalitate foarte stăruitoare şi hotărâtă, ţinând în mână o publicaţie. Am putut să citesc titlul cu claritate – *American Sentinel*. Au fost rostite critici la adresa articolelor publicate în ea. S-a declarat că unele lucruri trebuie să fie scoase, altele să fie schimbate. Au fost rostite cuvinte aspre şi a predominat un puternic spirit necreştinesc. Călăuza mea mi-a dat cuvinte pe care să le adresez celor ce au fost prezenţi şi nu au avut reţineri în a-şi exprima acuzaţiile. Voi reda în rezumat mustrarea adresată: În mijlocul comitetului se află un spirit de ceartă. Domnul nu prezida în adunarea lor, iar minţile şi inimile lor nu erau sub influenţa conducătoare a Duhului lui Dumnezeu. Lăsaţi-i pe vrăjmaşii credinţei noastre să fie cei ce instigă şi alcătuiesc planurile făcute [illegible] pe care mi-a dat-o Domnul ar trebui să fie respectată [illegible] pentru siguranţa ei, cât şi pentru siguranţa bisericii lui Dumnezeu....
>
> Trebuie [illegible] cărări drepte pentru [illegible] oarele voastre, ca nu cumva să [illegible] de pe cale... [illegible] pentru popor trebuie să fie făcută [illegible] deoarece [illegible] nu vor primi lumina îngerului care [illegible] pentru a umple pământul cu slava lui. Să nu credeţi [illegible] atunci când [illegible] ploaia târzie, veţi fi un vas de cinste pentru [illegible] binecuvântării – chiar slava lui Dumnezeu – dacă v-aţi înălţat sufletele în vanitate, rostind lucruri pervertite, nutrind în taină rădăcinile amărăciunii pe care aţi adus-o la Minneapolis şi pe care le-aţi cultivat şi le-aţi udat cu grijă de atunci."[63]

Ellen White a continuat să le spună fraţilor că i se arătase că *Sentinel* era citită de un număr mare şi primită favorabil. Publicaţia câştigase încrederea oamenilor cărora li se datora lumina deplină a adevărului. În loc de a micşora lista abonaţilor, aceste articole aveau să mărească răspândirea ei şi cererile. Ellen White a întrebat cu solemnitate: „Oare trebuie acum ca oamenii noştri să scoată mesajul Sabatului din *Sentinel* şi să asculte sfaturile oamenilor lumeşti, împiedicând *Sentinel* să-i ducă lumii adevărul acesta atât de

important?”[64] Pe parcursul cuvântării lungi, Ellen White a menţionat de câteva ori Israelul şi răzvrătirea care a condus la judecăţile lui Dumnezeu. Ea a menţionat în mod specific **[459]** experienţa lui Ilie, încercările pe care le-a suportat şi mesajul pe care l-a vestit el. Ea făcut această comparaţie cu claritate, nu numai cu propria experienţă, ci şi cu experienţa lui Jones şi Waggoner, care fuseseră trataţi atât de rău pentru lucrarea lor în domeniul libertăţii religioase prin intermediul publicaţiei *Sentinel*:

> „Când creştinul umblă cu Domnul cu toată umilinţa, este numit îngust, bigot şi exclusivist. Dacă este zelos, lumea îl va numi fanatic. Dacă rosteşte adevărul cu hotărâre prin scrieri şi cuvântări şi înaintează în spiritul şi puterea lui Ilie pentru a vesti ziua Domnului, lumea îl numeşte iritabil şi spune că el condamnă totul, cu excepţia lucrurilor pe care le crede el. Când creştinul este tot ce îl poate face harul să fie, lumea nu este în stare să înţeleagă….
>
> Să privim la situaţia lui Ilie. Împăratul îl acuză pe Ilie: «Tu eşti acela care nenorocești pe Israel?» (1 Regi 18,17). Oare trădează el încredințarea sfântă, pentru că Israel şi-a pervertit credinţa şi a renunțat la supunerea faţă de Dumnezeu? Oare profetizează el lucruri ușoare, pentru a plăcea şi a-l împăca pe împărat, obţinând favoarea lui?... Nu, nu! Ilie este un om care proclamă adevărul, întocmai adevărul pe care cere ocazia…. Răspunsul a venit de la Ilie: «Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu, şi casa tatălui tău, prin faptul că ați părăsit porunca Domnului şi te-ai dus după Baali» (1 Regi 18,18). Aceasta este întotdeauna calea pe care o vor adopta oamenii atunci când vine la cârmă. Am de adresat o avertizare acestui grup de aici la Conferința Generală. Există pericolul ca instituţiile noastre să urmărească planuri, mijloace şi căi care nu înseamnă succes, ci înfrângere….
>
> A avut loc o îndepărtare de Dumnezeu şi încă nu s-a făcut o lucrare zeloasă de pocăinţă şi întoarcere la dragostea dintâi…. Baal va fi scopul, credinţa şi religia unui număr trist de mare dintre noi, pentru că îşi aleg propria cale, în loc de a alege calea lui Dumnezeu. Adevărata religie, singura religie a Bibliei – credinţa în iertarea păcatelor, neprihănirea lui Hristos şi sângele Mielului – nu numai că a fost trecută cu vederea şi combătută, ridiculizată şi criticată, ci au fost create suspiciuni şi gelozii care duc la fanatism şi ateism.”[65]

Adunarea pastorilor de dimineaţa, care se încheia de obicei la 6:30 am., a continuat până aproape înainte de prânz. După ce şi-a încheiat lectura şi cuvântarea, Ellen White s-a aşezat, iar încăperea a fost cuprinsă de tăcere. Mulţi care nu fuseseră la întrunirea din noaptea precedentă stăteau consternaţi. Fratele Olsen era profund încurcat, deoarece nu ştia nimic despre întrunirea din noaptea precedentă.[66] El a fost atât de surprins, iar lucrurile pe care le-a prezentat Ellen White păreau atât de **[460]** nerezonabile, încât era prea încurcat pentru a-şi da seama ce însemnau. În cele din urmă, tăcerea a fost ruptă de vocea lui A.F. Ballenger, care plângea. El ţinea în mână numărul actual al *American Sentinel* şi a indicat articolul de pe prima pagină, spunând: „Eu am fost la întrunire noaptea trecută şi eu sunt omul care a făcut remarcile în legătură cu articolele din publicaţie". „Acesta este articolul despre Sabat la care s-a referit sora White şi eu sunt omul care a spus că astfel de articole dure nu ar trebui să apară în *Sentinel*".[67] Ballenger a continuat să-şi mărturisească greşeala: „Îmi pare rău să spun că am fost de partea greşită, dar folosesc această ocazie pentru a trece de partea cea bună".[68]

Ellen White, care vedea pentru prima oară numărul actual al *Sentinel* – acelaşi pe care îl văzuse de [illegible] isul ei – stătea cu o expresie de nedumerire pe chip. Ea s-a întors că[illegible]ele Ballenger şi a exclamat cu uimire: „Noaptea trecută! Întrunirea a a[illegible]c noaptea trecută?" Unul câte unul, oamenii care participaseră la întru[illegible]n noaptea precedentă s-a [illegible]cat în picioare şi au mărturisit partea ca[illegible]e revenea în cele întâm[illegible] Chiar şi aceia care apăraseră *Sentinel* r[illegible] mărturii de mulţumi[illegible]ones a declarat că Ellen White descrisese [illegible]n mod corect [illegible]etaliu. El era atât de recunoscător pentru lu[illegible]mise, deoarece devenise o situaţie serioasă. Într-un anumit punct [illegible] adunării de dimineaţă, Dan Jones, care prezidase căutând să disti[illegible]*Sentinel* în [illegible] precedentă, s-a ridicat în picioare şi a mărturisit: „Sora [illegible]ut că am dreptate. Acum ştiu că am greşit". A.T. Jones, care văzuse cum *Sentinel* suferea o înfrângere aparentă, a răspuns cu umilinţă şi uitare de sine: „În orice caz, acum, aveţi dreptate".[69*] Duhul Sfânt se manifestase cu putere şi un spirit diferit venise în adunare.

Din cauza succesiunii evenimentelor care au condus la adunarea de dimineaţă, Ellen White a declarat ulterior că „scuza că «cineva i-a spus» nu putea fi folosită. Nimeni nu a avut ocazia de a mă vedea sau de a vorbi cu mine în timpul dintre adunarea de seara şi adunarea de dimineaţă la care am participat".[70] Ca rezultat, nu numai că lucrarea lui Dumnezeu a fost scutită pentru o perioadă de săvârşirea unei greşeli serioase, dar experienţa aceea a oferit o dovadă incontestabilă pentru toţi cu privire la caracterul demn de încredere şi integritatea Spiritului Profetic:

„Relatarea acestei viziuni a avut o impresie profundă şi solemnă asupra marelui grup al pastorilor adventişti de ziua a şaptea care au fost prezenţi la acea **[461]** adunare de dimineaţă. Când i-au auzit pe aceia ce fuseseră mustraţi pentru calea greşită pe care o adoptaseră în acea şedinţă de comitet, mărturisind că tot ce spusese Ellen White despre ei era adevărat în fiecare detaliu, ei au văzut că sigiliul inspiraţiei divine fusese pus asupra acelei viziuni şi mărturii. Puterea şi solemnitatea acelei adunări a avut asupra celor prezenţi o impresie care nu avea să fie uitată curând."[71]

Totuşi, însăşi întâmplarea care le-a dovedit multora, dincolo de orice umbră de îndoială, că Ellen White era inspirată şi condusă de Dumnezeu, le-a adus şi convingerea că nu puteau să scape de Mărturiile ei mereu prezente şi pline de autoritate. Peste trei săptămâni, Comitetul pentru Misiunile străine a votat să o trimită pe Ellen White şi pe colaboratorii ei, împreună cu William C. White, în Australia.[72*] Ani mai târziu, Ellen White a spus cu claritate că Domnul nu a fost implicat în plecarea lor din America. Totuşi influenţe puternice de la centrul lucrării erau hotărâte să-i facă să plece. Aşa cum s-a întâmplat întotdeauna, Domnul şi-a impus voinţa, ci le-a îngăduit oamenilor să îşi aleagă propria cale:

„Domnul nu a fost implicat în plecarea noastră din America. El nu a [illegible] era voinţa [illegible] să plecăm din Battle Creek. Dom[illegible] lucru acesta, ci v-a lăsat pe toţi să acţionaţi în confo[illegible] imaginaţia voastră. Domnul ar fi dorit ca William C. White, [illegible] colaboratorii ei să rămână în America. Era nevoie de noi la centrul lucrării, iar dacă ochii voştri spirituali ar fi văzut adevărata situaţie, nu aţi fi fost de acord niciodată cu acţiunile întreprinse. Totuşi, Domnul citeşte inimile tuturor. A existat o dorinţă atât de mare ca noi să plecăm, încât Domnul a îngăduit ca lucrul acesta să aibă loc. Cei care erau obosiţi de mărturiile vestite au fost lăsaţi fără oamenii care le vesteau. Plecarea noastră din Battle Creek a avut scopul de a-i lăsa pe oameni să-şi îndeplinească propria voinţă şi să meargă pe propria cale pe care o considerau superioară căii Domnului.

Rezultatul se află în faţa voastră. Dacă aţi fi stat în poziţia corectă, nu aţi fi luat acea hotărâre atunci. Domnul ar fi lucrat pentru Australia prin alte mijloace şi o influenţă puternică ar fi fost

susţinută în Battle Creek, marele centru al lucrării. Am fi stat umăr la umăr, creând o influenţă sănătoasă care urma să fie simţită în toate conferinţele noastre. Nu Domnul a plănuit lucrul acela. Eu nu pot să văd nicio rază de lumină în plecarea din America. Dar când Domnul mi-a prezentat această situaţie aşa cum era în realitate, eu nu am spus nimănui, deoarece ştiam că nimeni nu va înţelege situaţia şi toate implicaţiile ei. Când am plecat, mulţi s-au simţit uşuraţi, dar Domnul a fost nemulţumit, pentru că El ne-a pus să stăm la cârma maşinăriei aflată în mişcare la Battle Creek. **[462]**

Astfel de responsabilităţi mari necesită sfatul continuu al lui Dumnezeu, pentru a fi îndeplinite într-o modalitate corectă. Totuşi, sfatul acesta nu este considerat a fi o necesitate. Faptul ca oamenii din Battle Creek au simţit că pot să ne lase să plecăm în acel timp a fost rezultatul planurilor omeneşti, nu al planurilor Domnului."[73]

La o lună după Sesiunea Conferinţei Generale, *Review* a retipărit o predică rostită de Ellen [illegible] adunarea lucrătorilor din septembrie 1887. Cuvintele ei monumentale [illegible] în zilele noastre: „Ploaia târzie urmează să vină peste poporul lui Dumnezeu. Un înger puternic urmează să coboare din cer şi întregul pământ va fi luminat de slava lui. Suntem noi pregătiţi să luăm parte la lucrarea plină de slavă a îngerului al treilea? Sunt vasele noastre pregătite să primească roua cerească? Avem noi în inimă păcat şi întinare? Dacă este, trebuie să ne curăţim templul sufletului şi să ne pregătim pentru revărsarea [illegible] zii. Învierea [illegible] faţa Domnului nu va veni niciodată în inimi [illegible] curăţe. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să murim faţă de eu, pentru [illegible], să ia chip în noi!"[74] Vom continua studiul nostru în *Întoarcerea [illegible]*, volumul 2.

[Va continua]

După notele de final pentru acest capitol va urma o listă a titlurilor capitolelor din volumul 2.

NOTE FINALE CAPITOLUL 17

1. E.J. Waggoner, „Eleventh Day's Proceedings”, *Review and Herald*, 13 noiembrie, 1888, p.712; în *Manuscripts and Memories*, p.408.

2. Vezi, Eric Syme, *A History of SDA Church-State Relations*, p.20-35; „Public Affairs and Religious Liberty, Dept. of”, *SDA Encyclopedia*, vol.10, p.1158-1164.

3. Ellen G. White, „The *American Sentinel* and its Mission”, *Review and Herald*, 18 decembrie, 1888, p.791.

4. „National Religious Liberty Association”, *General Conference Daily Bulletin*, 5 noiembrie, 1889, p.148.

5. Dan T. Jones către A.W. Allee, 23 ianuarie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

6. Dan T. Jones către C.H. Jones, [februarie] 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea. Am repetat aici această informaţie care se află în Capitolul 13, pentru a prezenta contextul mai amplu al opoziţiei cu care Jones şi Waggoner s-au confruntat în legătură cu lucrarea lor pentru libertatea religioasă.

7. Dan T. Jones către [illegible], 17 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

8. William C. Whit[illegible] T. Jones, 4 februarie, 1890.

9. Ellen G. Whit[illegible]aing Talk”, 6 februarie, 1890; *Review and Herald*, 25 martie, 1890; în *1888 M[illegible]ls*, p.548.

10. Ellen G. W[illegible] Manuscrisul 2, „Sermon” [illegible]ie 9, 1890; în *1888 Materials*, p.608-609.

11. Eric Syme, *A [illegible] of SDA Church-State Re[illegible]*, p.35.

12. *Ibid*., p.35-36.

13. Eric Syme, *A [illegible] of SDA Church-state Relations*, p.34-36; William A. Blakely, *American State P[illegible]ecision on Sunday Legislation* (1911), p.367-370; J.O. Corliss, „The Hearing on the [illegible] *Herald*, 25 februarie, 1890, p.124-125, şi „The Second A[illegible]ssion of the National Religious Liberty Association”, *Review and Herald*, 16 decembrie, 1890, p.779; A.T. Jones, „Arguments on the Breckinridge Sunday Bill”, *Sentinel Library*, Nr. 28, aprilie, 1890.

14. O.A. Olsen către G.C. Tenny, martie 20, 1890, copie primită din colecţia personală a lui George R. Knight. Discursul lui A.T. Jones în faţa Comitetului Casei poate fi găsit în *The Sentinel Library*, aprilie 1890, p.25-51. Această publicaţie periodică a fost produsă de două ori pe lună şi apoi trimestrial de către Pacific Press, între 1889 – 1894, conţinând o serie de articole despre libertatea religioasă. Numărul din mai 1891 enumera, în 126 de pagini, toate legile duminicale existente la data aceea în cele 45 de state şi teritorii din America. Acestea ar putea fi o resursă valoroasă care ar trebui retipărită în zilele noastre.

15. Sanford Edwards a făcut următoarea observaţie: „A.T. Jones: Un bărbat înalt şi ciudat cu trăsăturile unui colonist; autodidact, cu o voce de tenor, un dar minunat al vorbirii şi un cunoscător excelent al istoriei şi Bibliei. În calitate de vorbitor

public, nu avea niciun egal în biserică la data aceea. El putea să citeze capitole întregi din Romani şi Galateni, Evrei şi Apocalipsa, într-un mod care îţi oferea o nouă viziune a frumuseţii Bibliei. La încheierea unei predici, a citat un imn minunat: *Mila lui Dumnezeu este vastă până la sfârşit*. Aceea a fost cea mai frumoasă predică pe care am auzit-o vreodată. Audienţa (1500 oameni) a fost atât de profund impresionantă încât, timp de două ore, a stat în picioare, a făcut mărturisiri şi declaraţii de reconsacrare. Aceea nu a fost o mişcare în masă, ci o mişcare individuală. Dumnezeu vorbea cu putere prin Jones în zilele acelea." (Sanford P.S. Edwards către Emmett K. Vande Vere, 27 aprilie 27, 1956, citat în: *Windows* [Nashville, Tenn.: Southern Pub. Assn., 1975], p.209-210).

16. Dan T. Jones către R.A. Underwood, 21 martie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

17. Ellen G. White, Manuscrisul 2, „Sermon", 9 martie, 1890; în *1888 Materials*, p.609.

18. Ellen G. White, *Patriarhi şi profeţi*, p.402.

19. Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, p.128-129, ediţia 1893, preluată din scrierile de până în anul 1890.

20. Ellen G. White, „Careful Investigation Necessary to an Understanding of the Truth", *Signs of the Times*, 5 mai, 1890, p.305-306.

21. C.H. Jones către O.A. Olsen, 12 august, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

22. Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea [illegible] mai, 1890; în *1888 Materials*, p.645-648.

23. Ellen G. White către William C. White, Scrisoarea 103, 19 august, 1890; în *1888 Materials*, p.688.

24. Dan T. Jones către W.W. Farnsworth, [illegible] octombrie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

25. O.A. Olsen, „The [illegible] of the Missionary School", *Review and Herald*, 4 noiembrie, 1890, p.688. [illegible] de Rugăciune", „The Week of Prayer", 2 decembrie, 1890, p.745-746.

26. Gilbert M. Valentine, „W.W. Prescott – SDA Educator", p.127. De fapt, Prescott a prezentat numai primele trei capitole, iar apoi l-a lăsat pe Waggoner să prezinte restul. Dan T. Jones către R.C. Porter, 23 octombrie, 1890, arhivele Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea.

27. Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 20, 7 octombrie, 1890; în *1888 Materials*, p.714-716, sublinierile adăugate.

28. G.I. Butler către Dan Jones, 16 februarie, 1891; în Gilbert M. Valentine, „W.W. Prescott – SDA Educator", p.127.

29. O.A. Olsen, „The Week of Prayer", *Review and Herald*, 2 decembrie, 1890, p.746.

30. Ellen G. White, Manuscrisul 40, „Diary Entries", 13 ianuarie, 1891; în *1888 Materials*, p.876.

31. O.A. Olsen, „Ministers School”, *General Conference Daily Bulletin*, 6 martie, 1891, p.4.

32. Ellen G. White, Manuscrisul 40, „Diary Entries”, 14 ianuarie, 1891; în *1888 Materials*, p.879.

33. Ellen G. White, Manuscrisul 40, „Salamanca Vision”, 1890, martie 1891; în *1888 Materials*, p.929.

34. Ellen G. White, Manuscrisul 21, 27 februarie, 1891; în *1888 Materials*, p.890,895.

35. Rapoartele detaliate ale călătoriile lui Ellen White şi ale experienţei de la Salamanca sunt redate în: Robert W. Olson, „Manuscript Releases Nr. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary”, Ellen G. White Estate, Shelf Document, 1983; A.L. White în, T.H. Jemison, *A Prophet Among You* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1955), p.471-480; A.L. White, *The Lonely Years*, p.463-483; C.C. Crisler în, *Schiţe din viaţă*, p.309-318. În „Prefaţa” ediţiei din 1915 a cărţii *Schiţe din* viaţă, produsă după moartea lui Ellen White, se află declaraţia următoare: „De la capitolul patruzeci şi doi, pagina 255, istoria vieţii ei este continuată de C.C. Crisler, care, cu ajutorul fiului ei, William C. White, şi al lui D.E. Robinson, a completat cartea” (p.6).

36. „The Second Annual Session of the National Religious Liberty Association”, *Review and Herald*, 16 decembrie 1890, p.779-780.

37. C.C. Crisler în [illegible] White, *Schiţe din viaţă*, p.312.

38. „General Conference Proceedings”, *General Conference Daily Bulletin*, 22 martie, 1891, p.192.

39. La Conferinţa Generală din 1891, Daniel Jones a negat că fusese astfel. Totuşi, declaraţia lui este [illegible] celorlalte dovezi, inclusiv mărturiei lui Ellen White (*Ibid*).

40. „The Second Annual Session of the National Religious Liberty Association”, *Review and Herald*, 16 decembrie 1890, p.780.

41. „Editorial Note”, *Review and Herald*, 2 decembrie, 1890, p.800. La data aceea, Jones se afla în California, [illegible] în Battle Creek în decembrie, înainte de a se îndrepta spre coasta de [illegible].

42. A.T. Jones, „Religious Liberty”, *General Conference Daily Bulletin*, 15 martie, 1891, p.105.

43. A face parte dintr-un comitet anume era uneori doar element simbolic. Atât E.J. Waggoner, cât şi A.T. Jones au fost votaţi pentru a face parte din General Conference Book Committee [Comitetul pentru Publicaţii al Conferinţei Generale] la Sesiunile Conferinţei Generale din 1889 şi 1891, alături de unsprezece alţi membri (*1889 General Conference Daily Bulletin*, p.124; *1891 General Conference Daily Bulletin*, p.219). În septembrie 1891, E.J. Waggoner i-a scris lui O.A. Olsen, fără a exprima nicio nemulţumire personală, ci doar o îngrijorare pentru binele lucrării. El citise un raport care declara că, fără ştiinţa lui, „Book Committee” votase ca *Review and Herald* să publice cartea lui G.I. Butler pentru oamenii de culoare. Totuşi, Waggoner a declarat: „În calitate de membru al comitetului, aş dori să văd manuscrisul”. El se simţea „destul de sigur că existău suficiente motive ca acea carte

să aibă o nevoie de examinare la fel de mare ca orice altă carte. Dacă este publicată fără o examinare, cu excepţia celei făcute de un comitet de trei, sunt sigur că vor fi nemulţumiri…. Cu siguranţă, fiecare membru are dreptul de a examina orice manuscris care îi este trimis comitetului în mod corespunzător" (E.J. Waggoner către O.A. Olsen, 15 septembrie, 1891). Având în vedere că numai trei din cei treisprezece membri au votat cartea, este clar că Jones şi Waggoner nu au fost incluşi. Într-o modalitate similară celei în care a fost aprobată cartea lui Butler, fără nicio examinare din partea lui Jones şi Waggoner, unele dintre manuscrisele lui Jones şi Waggoner au fost respinse fără nicio examinare din partea comitetului (vezi O.A. Tate către William C. White, 7 octombrie, 1895; în *Manuscripts and Memories*, p.294).

44. „National Religious Liberty Association", *General Conference Daily Bulletin*, 5 noiembrie 5, 1889, p.148.

45. „The Second Annual Session of the National Religious Liberty Association", *Review and Herald*, 16 decembrie, 1890, p.781. Este interesant de observat că William C. White a fost ales pentru a face parte din Comitetul pentru Planuri şi Activitate al Asociaţiei, iar numele lui apare în *Review* ca susţinând toate aceste hotărâri care au fost votate în 3 şi 7 noiembrie. Totuşi, nu a fost prezent la aceste întruniri din Battle Creek, deoarece a fost împreună cu mama sa în Salamanca, New York.

46. C.C. Crisler în Ellen G. White, *Schiţe din viaţă*, p.310, sublinierile adăugate.

47. A.L. White în T.H. Jemison, *A Prophet Among You*, p.474.

48. Ellen G. White, Manuscrisul 44, „Diary," 4 noiembrie, 1890, în „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary", p.20.

49. Ellen G. White, Manuscrisul 6, 25 noiembrie, 1890, în „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary", p.31-32.

50. Ellen G. White, Manuscrisul 16, 4 decembrie, 1890, în „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary", p.37.

51. Ellen G. White, Manuscrisul 53, 25 decembrie, 1890, în „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary", p.52.

52. Pare evident că aceste comentarii ale lui Ellen White din Manuscrisul 29 şi Manuscrisul 44, 1890, au fost scrise după întoarcerea ei la Battle Creek. Vezi Robert W. Olson în, „Manuscrisul Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary", p.58. Olson sugerează că acele comentarii ale lui Ellen White „par să conţină descrierea a două viziuni, nu doar a uneia singure".

53. Ellen G. White, Manuscrisul 29, 1890, în „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary", p.59-60.

54. Ellen G. White, Manuscrisul 44, „Diary", 4 noiembrie, 1890, în „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary", p.61.

55. A.L. White în T.H. Jemison, *A Prophet Among You*, p.476.

56. Dacă nu se precizează altfel, detaliile pentru restul acestui capitol sunt preluate din: Robert W. Olson, compilator, „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary"; C.C. Crisler în Ellen G. White, *Schiţe din viaţă*, p.309-318; A.L. White în T.H. Jemison, *A Prophet Among You*, p.471-480; A.L. White, *The Lonely Years*, p.463-483.

57. Articolul de pe prima pagină a numărului din 5 martie, 1891, al revistei *Sentinel*, a fost scris de A.T. Jones şi intitulat: „What Does the Bible Teach about the Sabbath?" („Ce ne învaţă Biblia despre Sabat?") Acest articol a fost asemănător multor altora pe care le scrisese A.T. Jones şi pe care le Dan Jones le criticase atât de vehement. Articolul intenţiona să dovedească din scrierile Dlui. Crafts însuşi – susţinătorul cel mai proeminent al legii duminicale – faptul că Sabatul avea o natură religioasă, şi nu civilă. Prin urmare, A.T. Jones a concluzionat: „Niciun guvern de pe pământ nu va putea să aibă vreodată dreptul de a se ocupa în vreun fel" de Sabat. Iar American Sabbath Union „ştie că pledoaria lor pentru un Sabat «civil» este o fraudă" (p.1).

58. O.A. Olsen, „The Salamanca Vision", 19 august, 1914; în „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary", p.77. C. Eldridge a declarat: „Am rămas în acea cameră până la ora trei", s-a luat votul, iar abia apoi a fost deschisă uşa". Vezi nota de final 60.

59. Pentru referinţe, vezi nota de final 56.

60. C.C. Crisler în, Ellen G. White, *Schiţe din viaţă*, p.315. William C. White a găsit-o pe Ellen White „scriind fe[illegible] Apoi, i-a spus că un înger al lui Dumnezeu o trezise pe la ora [illegible] vezi nota de final 58. A fost Dumnezeu punctual?

61. *Ibid*., p.315-316[illegible]

62. Ellen G. Whi[illegible] Manuscrisul 4a, 1890, în *1888 Materials*, p.917,941-942. Robert Olson, fost dire[illegible] Ellen G. White Estates, sugerează că, cel puţin o parte din acest Manuscris [illegible]sit în jurnalul lui Ellen W[illegible] fost scris dimineaţa devreme, duminică, 8 [illegible] 1891. Nu există nicio înd[illegible]a a citit din acel jurnal în adunarea de dumin[illegible]neară" („Manuscript Rele[illegible]1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diar[illegible]

63. *Ibid*., p.942-9[illegible]

64. Ellen G. White[illegible]Manuscrisul 59, 20 mai 1905, în „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision[illegible]1890 Diary", [illegible]

65. Ellen G. White, M[illegible]*1888 Materials*, p.928, 944-945,948.

66. Acesta este una dintre numeroasele ocazii care dovedesc că O.A. Olsen nu era conştient de resentimentele profunde şi de ura împotriva lui Jones şi Waggoner. Evenimentul respectiv a determinat-o pe Ellen White să exclame în cele din urmă: „Fratele Olsen a acţionat asemenea lui Aaron" (*1888 Materials*, p.1608).

67. O.A. Johnson către William C. White, „The Testimony of Six Witnesses", 19 mai, 1922, şi E.K. Steele către A.L. White, „The Salamanca Vision", 11 august, 1946, în „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary", p.85,83.

68. C.C. Crisler în Ellen G. White, *Schiţe din viaţă*, p.317.

69. A.T. Robinson, „Personal Experiences in Connection with the work of Sister White", material scris înainte de 1906, în „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary", p.75. Acest raport al lui A.T. Robinson, în calitate de martor ocular, se deosebeşte într-o mare măsură de numeroase descrieri moderne ale personalităţii lui A.T. Jones. Ar fi bine să observăm că Ellen White şi

mesagerul ei ceresc nu au menţionat niciodată niciun cuvânt de mustrare la adresa lui A.T. Jones şi *Sentinel* în perioada acestei confruntări din 1890-1891, nici nu au trecut de partea lui Dan Jones şi a asociaţilor lui. Totuşi, George Knight nu numai că trece de partea lui Dan Jones în această confruntare, dar şi scrie două capitole întregi, încercând să îl descrie pe A.T. Jones ca fiind „agresiv", „brutal", „radical" şi „extremist" în „poziţiile" lui cu privire la libertatea religioasă. Knight afirmă că Jones „susţinea continuu un pol extrem doctrinar [teoretic, nepractic, fanatic şi dogmatic]. Mintea lui nu poseda prea multă abilitate de interpretare flexibilă". El „era îmbibat de spiritul de la Minneapolis", iar aceasta a fost o problemă pe care o considera „imposibil de depăşit" (*From 1888 to Apostasy*, p.75-88,117-131). Nu este dificil de înţeles felul în care Knight a putut să ajungă atât de departe în discreditarea lui Jones, dacă ne dăm seama de ceea ce a declarat el în mod deschis, după ce a scris biografia lui Jones: „Cred că nu am reuşit să comunic eficient. Am făcut tot ce am putut pentru a demonstra că Jones a fost aberant de la început, până la sfârşit. În a doua parte a deceniului 1880 şi la începutul deceniului 1890, acest fapt este demonstrat de asprimea lui şi de incapacitatea de a da pe faţă o amabilitate creştină…. Folosirea extremistă a limbajului său, care pare să-l fi condus pe unii la agitaţia trupului sfânt, extremismul lui în aproape fiecare domeniu al libertăţii religioase… şi aşa mai departe. Ideea pe care am încercat [illegible] nu a fost că în întreaga perioadă de «erou» a lui Jones, el a fost dezavantajat de trăsături de caracter sericoase, în ciuda susţinerii primite din partea lui [illegible] White („A Spark in the Dark: A Reply to a Sermonette Masquerading as a [illegible], George Knight answers [illegible] Hokama", *Adventist Currents*, aprilie 1988, [illegible]). Totuşi, nu numai susţinerea acordată de Ellen White sugerează că Jones a [illegible] mesaj, ci şi călăuza cerească a declarat: „În *American Sentinel* a fost publicat [illegible] timpul acesta". White, Manuscrisul 29, 1890, în „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary", p.60).

70. Ellen G. White, [illegible], 19, 20 [illegible], „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and [illegible]".

71. O.A. Johnson către William [illegible], „The Testimony of Six Witnesses", 19 mai, 1922, în „Manuscript Releases No. 1033, The Salamanca Vision and the 1890 Diary", p.86.

72. „Proceedings of the Board of Foreign Missions", *General Conference Daily Bulletin*, 13 aprilie, 1891, p.256. Sesiunea Conferinţei Generale a avut loc din 5 martie, până în 25 martie, alături de o serie de adunări care s-au desfăşurat timp de 10 zile după încheierea sesiunii (*Ibid.*, p.252). Adunarea de dimineaţă, în care Ellen White a prezentat viziunea de la Salamanca, a avut loc duminică, 8 martie, 1891.

73. Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 127, 1 decembrie, 1896, în *1888 Materials*, p.1622-1624.

74. Ellen G. White, „What Shall We do that We Might Work the Works of God", *Review and Herald*, 21 aprilie, 1890, p.241.

Titlurile capitolelor volumului al doilea al cărţii „Întoarcerea ploii târzii" vor cuprinde:

Capitolul 18

Prophet Whithout Honor (Profetul neonorat)

„The Lord Was Not in Our Leaving America"(„Domnul nu a fost implicat în plecarea noastră din America")

Capitolul 19

Arise and Shine (Scoală-te şi luminează)

„The Light is Shining Now!" (Lumina luminează acum!")

Capitolul 20

1893 General Conference Session (Sesiunea Conferinţei Generale din 1893)

„The Lord was Pouring Out His Spirit Upon the People" („Domnul Îşi revărsa Duhul asupra poporului")

Capitolul 21

The False Loud Cry (Marea strigare falsă)

„If You are Teaching That the Seventh-day Adventist Church is Babylon, You are Wrong" („Dacă învăţaţi că Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea este Babilon, greşeşti")

Capitolul 22

The Darkness That Follows (Întunericul care a urmat)

They Said: „The Working of the Holy Spirit was Fanaticism" (Ei spun: „Lucrarea Duhului Sfânt a fost fanatism")

Capitolul 23

Anna Rice: The Greatest Evidence the Latter Rain Began (Anna Rice: Cea mai mare dovadă că ploaia târzie a început)

„I Have More Confidence in Them Today Than I Have Had in the Past" (Am mai multă încredere în ei astăzi, decât am avut în trecut")

Capitolul 24

Armadale 1895

„Saviour of all MEN" because „He Was Made Like Unto His Brethren" („Mântuitorul tuturor oamenilor", deoarece „El a fost făcut asemenea fraţilor Săi")

Capitolul 25

Continued Rejection (Continuarea respingerii)

„They Said…. It is Not Showers From Heaven of the Latter Rain" (Ei spun…. Nu este ploaia târzie din cer")

Capitolul 26

1901: What Might Have Been (Ce ar fi putut fi)

„We May Have to Remain Here… Many More Years" (Este posibil să fim nevoiţi a rămâne aici… încă mulţi ani") [471]

Capitolul 27

What Happened to E.J. Waggoner? (Ce s-a întâmplat cu E.J. Waggoner?)

„Walk in the Path… Have Pointed Out" (Mergeţi pe calea pe care v-am indicat-o")

Capitolul 28

What Happened to A.T. Jones? (Ce s-a întâmplat cu A.T. Jones?)

„Yield Your Will to the Holy Spirit's Guidance" (Supuneţi-vă voinţa faţă de călăuzirea Duhului Sfânt")

Capitolul 29

Christ Our Righteousness (Hristos Neprihănirea noastră)

„The Message Has Never Been Received Nor Proclaimed" („Mesajul nu a fost niciodată primit şi nici proclamat")

Capitolul 30

Like Egypt to Canaan (Din Egipt spre Canaan)

„If My People, Who Are Called by My Name…" (Dacă poporul Meu, care poartă numele Meu")

Capitolul 31

The Great Defence (Marea apărare)

„The Temple of the Lord Are We" (Noi suntem templul Domnului")

Capitolul 32

Let's Re-Examine 1888 (Să reexaminăm 1888)

„If Thou Hadst Known" („Dacă ai fi ştiut")

Capitolul 33

Let's Question Our Doctrines (Să punem întrebări cu privire la doctrinele noastre)

„Form of Godliness Without the Power" („O formă de evlavie fără putere")

Capitolul 34

Frozen Palm-trees (Palmieri înghețaţi)

„Questions" Carried to Their Logical Conclusion („Întrebări" duse la concluzia lor logică)

Capitolul 35

1988: Let's Celebrate? (1988: Să sărbătorim?)

Only if We Re-Write Our History Books of a Different Order (Numai dacă rescriem istoria noastră: Cărţi de altă natură)

Capitolul 36

The Only „True Eye Witness" (Singurul „adevărat martor ocular")

Revelation's Ca[illegible] Attacke (Chem[illegible] lipsei la… pocăinţă) [472]

Vino! Cumpără aur!

După tot ce a făcut El pentru tine şi pentru mine,
De ce ne este teamă să fim Mireasa Lui?
Nu vrem noi să-L lăsăm să intre?
El bate la uşă.

Noi spunem: „Suntem bogaţi şi nu avem nevoie de nimic”,
„Nu avem nevoie de absolut nimic!”
L-am întristat în trecut; va mai suporta El încă o dată,
Va fi frântă inima Sa din nou?

Vino! Cumpără aur curăţit prin foc,
Haine mai albe decât zăpada,
Alifie pentru ochi, pentru ca ochii tăi să vadă –
Ca să-ţi poţi vedea nevoia!

Cu o sută de ani în urmă, El a venit bătând la uşa noastră,
Dar noi nu am vrut să-L lăsăm să intre.
Noi am fost prea mândri pentru a ne recunoaşte păcatul,
L-am întristat şi l-am dezamăgit.

Pocăieşte-te! Priveşte la Cel pe care L-ai străpuns,
Priveşte-L, plângi după El,
Păcatele tale L-au rănit,
Tot El îţi oferă aceste lucruri. **[473]**

Vino! Cumpără aur curăţit prin foc,
Haine mai albe decât zăpada,
Alifie pentru ochi, pentru ca ochii tăi să vadă –
Ca să-ţi poţi vedea nevoia!

O fântână se va deschide pentru a curăţa fiecare suflet,
Vino! Alină-ţi setea.
Eu mustru şi pedepsesc pe cei pe care îi iubesc,
Fii plin de râvnă şi pocăieşte-te.
Oricine aude glasul Meu şi deschide uşa,
Eu voi intra la el şi voi cina cu el!

Celui ce va birui îi voi

Da să stea pe scaunul Meu de domnie.
După cum şi Eu am biruit
Şi stau pe scaunul de domnie al Tatălui Meu!

Întregul pământ va fi luminat de slava Ta,
Popoarele vor veni la lumina Ta!
Fiii şi fiicele tale vor veni de departe,
Secerişul va fi pregătit!

Vino! Cumpără aur curăţit prin foc,
Haine mai albe decât zăpada,
Alifie pentru ochi, pentru ca ochii tăi să vadă –
Ca să-ţi poţi vedea nevoia!

(*Muzica şi versurile de Cherie Duffield)* **[474]**

Anexa A

Miezul soliei de la 1888

Aspectele frumoase ale soliei din 1888, pe care Domnul a trimis-o cu peste 120 de ani în urmă, sunt descrise cel mai bine în declaraţia lui Ellen White din 1895, aflată în cartea *Testimonies to Ministers (Mărturii pentru pastori și slujitorii evangheliei):*

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o solie foarte prețioasă prin frații Waggoner și Jones. Această solie a avut scopul de a-L aduce în atenţia oamenilor pe Mântuitorul înălţat ca jertfă pentru păcatele întregii lumi. Ea a prezentat îndreptăţirea prin credinţa în Garantul divin, a invitat oamenii să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulţi [illegible] în vedere pe Domnul Isus. Ei aveau nevoie să li se [illegible] privirea către Persoana Sa divină, spre meritele Sale și [illegible] iubirea Sa neschimbătoare faţă de familia omenească. Toată puterea este dată în mâinile Sale, ca să poată împărţi oamenilor daruri bogate, împărtășind [illegible] neajutorat darul nepreţuit [illegible] Sfinții Sale. Aceasta este solia pe care Dumnezeu ne-a [illegible] să vestim lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie [illegible] proclamată cu glas tare și să fie însoţită de revărsarea Duhului [illegible] o mare măsură.

Mântuitorul cel înălţat [illegible] așezat… stând pe scaunul de domnie, pentru a împărți [illegible] tările legământului Său cel preţios…. Domnul Hristos mijloceşte pentru biserică în curţile cereşti….

În ciuda nevredniciei noastre, trebuie să ne amintim fără încetare că există Unul care poate să înlăture păcatul şi să-l mântuiască pe cel păcătos….

Dumnezeu le-a dat slujitorilor Săi o mărturie care a prezentat adevărul aşa cum este el în Isus. Aceasta este solia îngerului al treilea, în propoziţii clare şi distincte….

Mărturia aceasta… prezintă Legea şi Evanghelia, combinându-le într-un întreg desăvârşit (vezi Romani 5 şi 1 Ioan 3,9 până la încheierea capitolului). Aceste pasaje preţioase din Scriptură vor fi întipărite în fiecare inimă care se deschide pentru a le primi.

Aceasta este tocmai lucrarea pe care Domnul plănuieşte să o îndeplinească în inima şi mintea fiecărui om mesajul pe care l-a dat slujitorului Său. Viaţa neîncetată a celor ce aparţin bisericii este aceea de a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice şi de a-i iubi pe ceilalţi aşa cum se iubesc pe ei înşişi…. **[475]**

Dacă neglijaţi această mare mântuire care a fost păstrată în atenţia voastră ani de zile, dacă dispreţuiţi această ofertă plină de slavă a îndreptăţirii prin sângele lui Hristos şi sfinţirea prin puterea curăţitoare a Duhului sfânt, atunci nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci o aşteptare sigură şi îngrozitoare a judecăţii şi a mâniei înverşunate….

Vă îndemn acum să vă umiliţi şi să încetaţi împotrivirea voastră încăpăţânată faţă de lumină şi dovezi."[1]

În această declaraţie pot fi găsite cel puţin zece adevăruri care fac solia din 1888 să fie „cea mai prețioasă solie". Vom rezuma succint aceste zece adevăruri:

(1) După cum a[illegible] pionieri, Jones şi Waggoner au prezentat adevărul „aşa cum este în Isus". Fiecare adevăr a venit dintr-o înţelegere corectă cu privire la [illegible] fost El şi Ce a venit să înfăptuiască pe pământ. În acest adevăr a fost [illegible] înţelegere mai pro[illegible] înălţimii de la care venise Hristos şi a ad[illegible] la care S-a coborât pe [illegible] salva omenirea. Mulţi pionieri adventişti au [illegible] ariane şi L-[illegible] pe Hristos ca fiind o făptură creată, sau ca [illegible] out. Chiar [illegible] Smith a scris în 1865 că Hristos a fost „prima fă[illegible]". [2] Totuş[illegible] Jones şi Waggoner au înălţat divinitatea lui Hristos. Ei L-[illegible] ca fiin[illegible] prin Sine Însuşi", având „viaţa în Sine Însuşi", deţinând [illegible] atributele Dumnezeirii". La Conferinţa Generală din 1888, Waggoner a proclamat fără echivoc: „Noi credem în divinitatea lui Hristos. El este Dumnezeu".[3]

Când a vorbit despre mesajul trimis prin Jones şi Waggoner, Ellen White a exclamat: „Poporului lui Dumnezeu i-au fost trimise mesaje care poartă acreditarea divină…. Plinătatea Dumnezeirii în Isus a fost prezentată în mijlocul nostru cu toată frumuseţea, pentru a-i fermeca pe toţi cei a căror inimă nu era închisă din cauza prejudecăţilor".[4] În declaraţia ei bine cunoscută despre „mesajul cel preţios", ea s-a exprimat astfel: „Mesajul acesta urma să-L scoată în evidenţă mai proeminent înaintea lumii pe Mântuitorul cel înălţat…. Oamenii… aveau nevoie ca privirile să le fie îndreptate spre persoana Sa divină, meritele Sale".[5] Totuşi, când L-au înălţat pe Hristos, Jones şi Waggoner nu au mers în extrema cealaltă, spunând că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt erau „una şi

aceeaşi persoană" care nu a făcut altceva decât să schimbe rolurile în îndeplinirea Planului de Mântuire. Cu câteva excepţii, ei au crezut şi au prezentat în mod consecvent adevărul despre Dumnezeire în aceeaşi termeni în care este prezentat de Biblie şi Ellen White. **[476]**

Strâns legată de înţelegerea lor cu privire la natura divină a lui Hristos a fost înţelegerea cu privire la natura Sa umană. Domnul Hristos S-a coborât până la nivelul nostru, luând asupra Sa „asemănarea cu firea păcătoasă". El Şi-a înveşmântat natura fără păcat în natura noastră umană păcătoasă, şi totuşi a fost fără păcat. Pentru Jones şi Waggoner, Hristos „a fost în aceeaşi stare în care sunt oamenii pentru care a murit…. Eu nu sugerez ideea că Hristos a fost păcătos…. Dacă Hristos nu ar fi fost făcut *în toate lucrurile* asemenea fraţilor Săi, atunci viaţa Sa fără păcat nu ar fi nicio încurajare pentru noi".[6]

Pentru Ellen White, acest mesaj însemna „a-L prezenta pe Hristos ca pe un Mântuitor care nu Se afla departe, ci aproape".[7] Mesajul „Îl scotea în evidenţă mai proeminent înaintea lumii pe Mântuitorul cel înălţat",[8] atât în natura Sa divină, cât şi cea umană, așa cum nu se făcuse până atunci.[9] El prezenta „natura umană în care locuia Divinitatea, descoperirea lui Dumnezeu în natura umană, darul lui Dumnezeu pentru lumea noastră…. Dumnezeu în trup omenesc – Dumnezeu în natura noastră încercată şi ispitită".[10] Nu toţi au fost fericiţi de această [illegible]. Ellen White a primit scrisori în care „se afirma că Hristos nu [illegible] să aibă aceeaşi natură ca [illegible] deoarece, dacă ar fi avut, ar fi căzut în ispită [illegible]asemănătoare". Ea a răspuns: „Dacă nu a avut natura omului, El nu a putut [illegible] semnul nostru…, El nu [illegible] fi ispitit asemenea omului…, el nu a putut [illegible] nostru".[11]

(2) Prin urmare, [illegible] a luat şi conducerea în iniţiativa mântuirii. El este Păstorul cel bun [illegible] pe cea oilor Sale pierdute, chiar dacă ele nu L-au căutat. El îi atrage fără [illegible] pe toţi oamenii la pocăinţă. Dragostea *agape* a lui Dumnezeu se [illegible] dragostea omului, deoarece dragostea Sa este neschimbătoare, nu se bazează pe condiţii şi caută să le facă bine vrăjmaşilor Săi. Waggoner a scris că „Dumnezeu nu aşteaptă ca păcătoşii să dorească iertare, pentru ca numai apoi să facă un efort pentru a-i mântui".[12] „El nu numai că ne cheamă, ci ne şi atrage. Nimeni nu poate să vină la El fără a fi atras, iar în felul acesta Hristos este înălţat pentru a-i atrage pe toţi la Dumnezeu".[13]

Jones a declarat că „sufletul lui Dumnezeu nu este niciodată satisfăcut cu privire la oameni, până când nu ne vede la dreapta Sa, proslăviţi…. El ne cheamă la aceasta, iar noi trebuie să mergem acolo unde ne va conduce El…. Aici este Păstorul ceresc care ne conduce".[14]

Ellen White a descris această parte a mesajului, declarând: „[Mesajul] i-a invitat pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos…. Ei aveau nevoie ca

privirile lor să fie îndreptate **[477]** spre… dragostea Sa neschimbătoare pentru familia omenească”.[15] „În Parabola Oii Pierdute, Hristos ne învaţă că mântuirea nu vine în urma faptului că noi Îl căutăm pe Dumnezeu, ci pentru că El ne caută pe noi”.[16] „Nimeni nu va veni vreodată la Hristos, cu excepţia celor care răspund la atracţia dragostei Tatălui. Totuşi, Dumnezeu atrage toate inimile la El şi numai cei care se împotrivesc acestei atracţii vor refuza să vină la Hristos”.[17]

(3) Prin faptul că Hristos S-a coborât până la nivelul oamenilor, El a devenit al doilea Adam şi a *realizat* o lucrare pentru fiecare făptură omenească, fără nicio alegere din partea ei. El nu a fost *jertfit* pentru lume de la întemeierea acesteia, ci a fost *dat* lumii. El a suferit moartea a doua pentru fiecare om, iar acest fapt a dat verdictul achitării, împlinind cerinţele dreptăţii. În El, neamul omenesc este acceptat. Prin urmare, Hristos a salvat literalmente lumea de la o distrugere prematură şi i-a ales pe toţi oamenii pentru a fi mântuiţi în veşnicie. El le-a dat viaţă tuturor oamenilor şi a adus la lumină nemurirea. El i-a dat fiecărui om o măsură a credinţei.

Jones a declarat că [illegible] fiecare suflet din lume; El l-a ales în Hristos, înainte de întemeierea lumii, l-a predestinat pentru a fi copilul Său adoptat şi l-a făcut să fie [illegible] în Cel Preaiubit”.[18]

Aşa cum s-a [illegible] Waggoner: „Credinţa aceasta este împărţită fiecărui om, întocmai [illegible] Hristos S-a dat pe Sine pentru fiecare om. Prin urmare, întrebaţi ce anume poate să-i împiedice [illegible] toţi oamenii să fie mântuiţi? Răspunsul este «Nimic», cu excepţia [illegible] că nu vor păstra credinţa. Dacă toţi ar [illegible] ce le dă Dumnezeu, [illegible] ar fi mântuiţi”. „Aici nu este nicio excepţie [illegible] condamnare a venit asupra tuturor, tot astfel îndreptăţirea vine [illegible] tuturor. Domnul Hristos a gustat moartea pentru fiecare om”.[19]

Ellen White a descris [illegible] esajului lor ca „scoţându-L în evidenţă mai proeminent înaintea lumii pe Mântuitorul cel înălţat, jertfa pentru păcatele întregii lumi…. (vezi Romani 5 şi 1 Ioan 3,9 până la încheierea capitolului”.[20] În felul acesta, moartea lui Hristos a săvârşit realmente o lucrare pentru fiecare om atât din punct de vedere temporar, cât şi veşnic, fără alegerea omului, însă plinătatea acestui mare Dar nu va fi înţeleasă ori experimentată în totalitate, fără un răspuns pozitiv statornic. În loc de a anula libertatea de alegere a omenirii, crucea lui **[478]** Hristos este cea care le dă posibilitatea de a alege. Crucea lui Hristos este cea care solicită sau atrage un răspuns din partea fiecăruia: „Ce veţi face cu Darul pe care vi L-am dat?” De acest răspuns, de această alegere, depinde destinul veşnic al fiecărui om. „În întregul univers există numai două categorii – cei care cred în Hristos şi a căror credinţă îi conduce să păzească poruncile lui Dumnezeu şi cei care nu cred în El

şi sunt neascultători”.[21] „Întotdeauna au fost şi vor fi două categorii… cei ce cred în Isus şi cei ce Îl resping… şi refuză să creadă adevărul”.[22] „Prin urmare, fiecare va fi condamnat sau achitat prin propriile cuvinte, iar neprihănirea lui Dumnezeu va fi arătată”.[23]

(4) Aşadar, Dumnezeu nu va obliga pe nimeni să intre în cer. El a plătit preţul pentru a-i reda omenirii libertatea de alegere. Pentru a fi pierdut, cel păcătos trebuie să se împotrivească în mod perseverent dragostei Sale. Waggoner s-a exprimat clar: „Dumnezeu a săvârşit mântuirea pentru fiecare om şi i-a dat-o, dar majoritatea o irosesc şi o aruncă. Judecata va da pe faţă faptul că mântuirea deplină le-a fost dată tuturor oamenilor şi că aceia care sunt pierduţi au aruncat în mod intenţionat proprietatea primită ca drept de moştenire”.[24] „Dumnezeu a sădit în sufletul fiecărui om o anumită cunoaştere a binelui şi răului şi anumite dorinţe naturale de a face binele, iar ori de câte ori un om se dedică păcatului, el face astfel numai prin împotrivirea faţă de îndemnurile Duhului”.[25] „Moartea Sa a obţinut iertarea şi viaţa pentru toţi. Nimic nu poate să-i împiedice să primească mântuirea, cu excepţia voinţei lor pervertite. Oamenii trebuie să fugă din mâna lui Dumnezeu, pentru a fi pierduţi”.[26]

Jones a fost de [illegible]spunător: „Tot harul lui Dumnezeu este dat fără plată fiecăruia, aducând [illegible] tuturor mântuirea… După ce a dat totul, El Şi-a făcut partea, chiar dacă [illegible] oamenii ar putea să-L respingă”.[27] Domnul nu va constrânge pe nimeni [illegible]să-L primească…. Niciun om [illegible]va suferi moartea a doua, dacă nu a ales [illegible]mai degrabă păcatul în locul [illegible]nirii, moartea în locul vieţii”.[28]

Ellen White a [illegible]astă perioa[illegible]exprimându-se astfel: „Cel păcătos poate să se împ[illegible]acestei ju[illegible]poate să refuze a fi atras la Hristos, dar dacă nu se [illegible]va [illegible]Isus”.[29] „Binecuvântările mântuirii sunt disponibile pe[illegible]Numai propria alegere poate să împiedice un om să devină părtaş **[479]** al făgăduinţei în Hristos, prin Evanghelie”.[30] Când a vorbit despre „mesajul cel preţios”, ea a declarat în mod precis: „Vă îndemn acum să vă umiliţi şi să încetaţi împotrivirea voastră încăpăţânată faţă de lumină şi dovezi”.[31] „Isus a murit pentru întreaga lume, dar în necredinţa lor încăpăţânată, oamenii refuză a fi modelaţi după chipul divin”.[32] „Domnul Hristos a adus o jertfă cuprinzătoare pentru toţi! Prin faptul că S-a dat pe Sine Însuşi, Hristos a împlinit cerinţele dreptăţii…. Cei ce resping darul vieţii vor fi lipsiţi de scuze [Ioan 3,16 – citat]”.[33] „Mânia lui Dumnezeu nu este pronunţată împotriva oamenilor doar din cauza păcatelor pe care le-au săvârşit, ci din cauză că au ales să continue într-o stare de împotrivire”.[34] Deoarece Hristos a plătit deja pedeapsa pentru păcatul fiecărui om, singurul motiv pentru care cineva poate fi condamnat, în cele din urmă, este necredinţa

continuă, iar neascultarea constituie un rezultat inevitabil – un refuz de a preţui răscumpărarea îndeplinită de Hristos pe cruce şi ispăşirea aplicată de El în calitate de Mare Preot care doreşte să ne curăţească de orice păcat. Acesta este sensul în care păcatul este rezultatul unei împotriviri continue faţă de harul Său, care conduce întotdeauna la călcarea legii.

(5) Singurul răspuns alternativ posibil este acela al credinţei; credinţa adevărată care lucrează prin dragoste. Totuşi, aceasta este mai mult decât un simplu consimţământ acordat adevărului doctrinar; este înţelegerea înălţimii şi adâncimii dragostei (agape) lui Dumnezeu pentru neamul omenesc. „Aţi putea să spuneţi că aveţi credinţă în Isus, în timp ce aveţi doar o înţelegere a preţului mântuirii”.[35] Când privesc la cruce, oamenii înţeleg Legea şi Evanghelia – dreptatea şi mila – fiind împletite în mod desăvârşit. Inima este cuprinsă de imensitatea jertfei cerute de legea călcată, care constituie transcrierea caracterului lui Dumnezeu. Ceea ce ne aduce la Hristos este mai mult decât litera Legii, este spiritul Legii, aşa cum se descoperă în viaţa şi moartea lui Hristos, care aduce convingerea cu privire la păcat şi o dorinţă de iertare şi refacere. „Dragostea Sa va ceda un răspuns..., iar viaţa noastră le va arăta celor din jurul nostru că Duhul [illegible] Dumnezeu ne stăpâneşte”. În măsura în care înţelegem sacrificiul cel [illegible] „lung mea lanţului care a fost coborât din cer pentru a ne scoate d[illegible] apastie” – în aceeaşi măsură ne dăm seama până unde ajunge Legea s[illegible]a lui Dumnezeu.[36] „Dumn[illegible] caută mâna credinţei din noi, pentru a o î[illegible]a să se prindă cu putere [illegible]itatea lui Hristos, ca să putem atinge d[illegible]a şirea caracterului”.[37] [illegible]m dori acea **[480]** neprihănire deplină ca[illegible] mai în Hristo

Acesta este mo[illegible] *îndreptăţire prin credinţă* constituie mult mai mult decât o înţele[illegible]timire a d[illegible]claraţiei legale de achitare; *ea schimbă inima*. Cel păca[illegible]este [illegible] care este împăcarea cu Dumnezeu. Deoarece este imp[illegible] a[illegible]vărat împăcat cu El şi a nu fi împăcat cu Legea Sa sfântă, înseamnă că adevărata *îndreptăţire prin credinţă* îl face în stare pe cel credincios să respecte toate poruncile lui Dumnezeu. „În aceasta constă dragostea Tatălui, şi anume că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru omul căzut, pentru ca omul să poată respecta Legea lui Iehova. Isus stă în lumea noastră, având natura divină înveşmântată în natura umană, iar omul trebuie să fie înveşmântat în neprihănirea lui Hristos. Apoi, prin neprihănirea lui Hristos, omul poate să stea nevinovat înaintea lui Dumnezeu”.[38]

Waggoner s-a exprimat în felul următor: „Noi suntem mântuiţi prin credinţa în Isus Hristos, dar Hristos ne mântuieşte din păcatele noastre, şi nu în ele”.[39] „Noi avem dovada cea mai categorică a faptului că păzirea poruncilor lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus sunt legate în mod inseparabil. Nimeni nu poate să păzească poruncile lui Dumnezeu fără a avea credinţă în Isus şi nimeni nu va

avea vreodată o credinţă reală în Isus, dacă nu este condus la aceasta de către termenii legii călcate şi de către o dorinţă sinceră de a avea neprihănirea legii împlinite în El…. Nimeni nu poate să asculte, dacă nu se supune îndemnurilor Duhului Sfânt şi dacă nu vine la Hristos”.[40] „Dumnezeu nu îi dă unui om neprihănirea ca răsplată pentru credinţa în anumite doctrine; Evanghelia este ceva întru totul diferit. Ea constă în faptul că adevărata credinţă Îl are ca obiect numai pe Hristos, iar aceasta aduce viaţa lui Hristos realmente în inimă şi, ca urmare, trebuie să aducă neprihănirea”.[41]

Jones făcut o declaraţie asemănătoare: „Credinţa este «darul lui Dumnezeu» (Efeseni 2,8), iar aceasta îi este dată fiecăruia, aşa cum este declarat cu claritate în Scripturi [Romani 12,3 – citat]. Această măsură a credinţei pe care «Dumnezeu a împărţit-o fiecărui om» este capitalul cu care Dumnezeu îl înzestrează şi cu care începe «fiecare om care vine în lume» şi, de la fiecare om este aşteptat să investească acest capital – să-l cultive – în scopul mântuirii sufletului lui”.[42] „Vreţi să fiţi asemenea lui Isus? Atunci primiţi harul pe care El l-a dat fără plată şi într-o măsură atât de mare. Primiţi-l în măsura în care *l-a dat El*, nu în măsura în care credeţi voi că îl meritaţi. **[481]** Supuneţi-vă acestui har…. El vă va face [illegible] ea lui Isus”.[43]

Ellen White a [illegible] această parte din „solia cea mai preţioasă”, declarând: „[Solia] a [illegible]entat îndreptăţirea prin credinţa în Cel ce este Garantul omului; el i[illegible]tat pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, care este manifestată [illegible] respectarea tuturor p[illegible]or lui Dumnezeu”.[44] „Inima are nevoie de [illegible] Duhului ceresc [illegible] locuind în suflet. Noi trebuie să rămânem [illegible] ar Hristos t[illegible]ămână în noi, prin credinţă”.[45] „Îngăduiţi [illegible] viaţa divină [illegible]ască în voi şi să dea pe faţă prin voi dragostea [illegible] îi va insp[illegible]ădejde celui deznădăjduit şi va aduce pacea cerului în [illegible] de pă[illegible]

(6) Această lucrare m[illegible]eplinită prin aplicarea noului legământ în care Domnul scrie realmente legea Sa *în inima* celui credincios. Ascultarea este iubită, iar păcatul este urât. Vechiul şi noul legământ nu se referă în primul rând la timp, ci la starea spirituală. Credinţa lui Avraam l-a făcut în stare să trăiască sub noul legământ, în timp ce mulţimile de creştini din zilele noastre trăiesc sub vechiul legământ. Noul legământ constă în făgăduinţa lui Dumnezeu de a scrie Legea Sa în inima noastră şi de a da mântuirea veşnică în Hristos ca un dar fără plată. Vechiul legământ constă în făgăduinţa zadarnică a omului de a fi credincios şi de a asculta, care dă naştere robiei (Galateni 4,24). Aşadar, sub noul legământ, mântuirea vine prin credinţa în făgăduinţa lui Dumnezeu de a ne face în stare să ascultăm, nu prin faptul că noi Îi făgăduim lui Dumnezeu că vom asculta, pentru că nu putem să ascultăm. Acest

adevăr al noului legământ a fost un element esenţial al mesajului din 1888 şi, de asemenea, a fost miezul controversei cu privire la legea din Galateni.

Waggoner s-a exprimat în felul următor: „Aceste două legăminte există în zilele noastre. Cele două legăminte nu se referă la timp, ci la starea spirituală…. Prin urmare, legământul de pe Sinai îi ţine în «robia Legii» pe toţi cei ce aderă la el, în timp ce legământul ceresc dă libertate; nu libertate de Lege, ci libertate de nerespectarea ei…. Deosebirea dintre cele două legăminte ar putea fi rezumată astfel: În legământul de pe Sinai, avem de a face numai cu Legea, în timp ce în legământul ceresc avem Legea în Hristos”.[47]

Concepţia lui Jones a fost aceeaşi: „Primul [vechiul] legământ s-a bazat pe făgăduinţele oamenilor şi a depins în exclusivitate de eforturile oamenilor. Al doilea [noul] legământ **[482]** constă în exclusivitate în făgăduinţa lui Dumnezeu şi depinde de puterea şi lucrarea lui Dumnezeu”.[48]

Ellen White i-a susţinut pe Jones şi Waggoner în această concepţie despre legăminte şi, de asemenea, a proclamat aceleaşi veşti bune: „Toată puterea este dată în mâinile Sale, pentru ca El să le poată împărţi oamenilor daruri îmbelşugate, împărtăşindu-i omului neajutorat darul preţios al neprihănirii Sale…. Mântuitorul cel înălţat trebuie să fie înfăţişat… stând pe scaunul de domnie, [illegible] a împărţi binecuvântările preţioase ale legământului”.[49] „Termenii «vechiului legământ» au fost: Ascultă şi trăieşte…. «Noul legământ» a fost stabilit pe «făgăduinţe mai bune» – făgăduinţa iertării păcatelor şi a harului lui Dumnezeu care înnoieşte inima şi o aduce în armonie cu principiile Legii lui Dumnezeu”.[50] „Făgăduinţele voastre şi hotărârile voastre sunt ca nişte funii de nisip. Vă [illegible] să vă stăpâniţi gândurile, impulsurile şi sentimentele. Cunoaşterea [illegible] căile şi a angajamentelor rupte vă slăbeşte încrederea în propria voastră integritate şi vă face să simţiţi că Dumnezeu nu poate să vă accepte…. Trebuie [illegible] putere a voinţei”.[51]

(7) Validitatea făgăduinţei [illegible] poate fi văzută în faptul că Mântuitorul nostru „a osândit păcatul în firea pământească” şi a biruit problema păcatului pentru neamul omenesc. Aceasta înseamnă că El a desfiinţat păcatul. În lumina crucii, diavolul nu poate să forţeze pe nimeni să păcătuiască. Datorită lui Hristos, acum nu mai există niciun motiv pentru ca vreun om să continue a trăi sub „domnia” îngrozitoare a păcatului. Neprihănirea este primită prin credinţă; păcatul este primit prin necredinţă. Dependenţele păcătoase îşi pierd puterea, dacă omul are „credinţă în Isus” (Apocalipsa 14,12).

Waggoner s-a exprimat în felul următor: „A face acest lucru după cum porunceşte Biblia, a te gândi la Hristos, aşa cum este El, în mod continuu şi inteligent, te va transforma într-un creştin desăvârşit”.[52] Jones de asemenea a spus în mod clar: „Hristos a deschis şi a consacrat o cale prin care, în El, fiecare

credincios poate, pe întreaga perioadă a vieţii şi în lumea aceasta, să trăiască o viaţă sfântă, nevinovată, neîntinată, separată de cei păcătoşi şi, ca urmare, să fie înălţat alături de Hristos mai presus de cer…. Domnul Hristos a atins acest punct în trup omenesc în lumea noastră şi, astfel, a deschis şi a consacrat o cale prin care, în El, fiecare credincios poate să-l atingă”.[53] **[483]**

Ellen White i-a susţinut pe Jones şi Waggoner cu privire la această învăţătură: „Dumnezeu a fost manifestat în trup pentru a osândi păcatul în firea pământească…. Nimeni nu poate spune că este supus fără speranţă robiei păcatului şi a lui Satana. Domnul Hristos Şi-a asumat responsabilităţile neamului omenesc…. El dovedeşte că, prin neprihănirea Sa atribuită, sufletul cel credincios va respecta poruncile lui Dumnezeu”.[54] Când a vorbit despre cea mai preţioasă solie, ea a declarat: „Eficacitatea sângelui lui Hristos le-a fost prezentată oamenilor cu prospeţime şi putere, aşa încât credinţa lor să se poată baza pe meritele Sale…. În ciuda nevredniciei noastre, trebuie să ne amintim fără încetare că există Cineva care poate să înlăture păcatul şi să-l mântuiască pe cel păcătos…. Cei care au primit mesajul au fost binecuvântaţi într-o mare măsură, deoarece au văzut razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, precum şi viaţa [illegible] care au răsărit în inima lor”.[55]

(8) Prin urmare, [illegible] de a vedea sfârşitul păcatului şi al necazului nu se bazează pe motive [illegible]te. În anii finali ai timpului, în biserică va exista o motivaţie mai înaltă [illegible]t în veacurile trecute. Hristos este interesat să Îşi primească răsplata şi să-şi găsească odihna prin [illegible]a finală a păcatului. Această nouă motiva[illegible]e transcende teama de a [illegible]ut sau speranţa de a primi răsplata mântuir[illegible]a este o plă[illegible]ţia mai înaltă este simbolizată prin pun[illegible]t al Scrip[illegible]reasa lui Hristos se pregăteşte. Lucrarea a[illegible] loc atunci când credincioşii preţuiesc cu adevărat dragostea (agape[illegible]mnezeu [illegible]tată faţă de toţi oamenii. Faptul acesta îi constrânge să [illegible], iar „nunta Mielului” poate să aibă loc în cele din urmă (Apocalipsa 19,7).

Waggoner a vorbit despre îndreptăţirea finală a caracterului lui Dumnezeu, astfel: „În prezent, Satana Îl acuză pe Dumnezeu de nedreptate şi indiferenţă, şi chiar de cruzime. Mii de oameni au repetat această acuzaţie. Totuşi, judecata va declara neprihănirea lui Dumnezeu. Caracterul Său şi caracterul omului sunt supuse judecăţii. În judecată, fiecare faptă, atât a lui Dumnezeu, cât şi a omului, care a fost săvârşită începând de la Creaţiune, va fi înţeleasă de toţi din perspectiva tuturor urmărilor ei. Când fiecare lucru va fi văzut în acea lumină desăvârşită, chiar şi vrăjmaşii lui Dumnezeu Îi vor da dreptate”.[56]

Jones a scris despre această experienţă finală lipsită de egoism, în felul următor: „Isus va veni pentru a lua la Sine pe poporul Său. El va veni pentru a

întâlni biserica Sa proslăvită, **[484]** care este «fără pată, zbârcitură, sau orice astfel de lucru», «sfântă şi fără vină». El va veni pentru a Se vedea pe Sine reflectat în mod desăvârşit în toţi sfinţii Săi. Prin urmare, înainte de a veni El, poporul Său trebuie să fie în acea stare…. Starea aceasta de desăvârşire, această dezvoltare a chipului deplin al lui Isus în fiecare credincios constituie împlinirea tainei lui Dumnezeu, care este Hristos în voi, nădejdea slavei. Această împlinire este realizată prin curăţirea sanctuarului".[57]

Ellen White a exprimat adesea tema aceasta în scrierile ei: „Nu teama de pedeapsă sau nădejdea răsplătirii veşnice sunt cele care îi determină pe ucenicii lui Hristos să-L urmeze. Ei privesc dragostea inegalabilă a Mântuitorului, descoperită pe întregul parcurs al peregrinajului Său pe pământ, de la ieslea din Betleem, la crucea de pe Golgota, iar această privelişte atrage, sensibilizează şi supune sufletul. Dragostea apare în inima celor ce privesc. Ei aud vocea Sa şi Îl urmează".[58] „Domnul Hristos aşteaptă cu o dorinţă nespusă să Se manifeste prin biserica Sa. Când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârşit în poporul Său, atunci El va veni pentru a-i cere ca fiind ai Săi. Fiecare creştin are privilegiul nu doar de a aştepta, ci şi de a grăbi venirea Domnului nostru Isus Hristos".[59] „Puţini s-au gândit la suferinţa pe care i-a cauzat-o păcatul Creatorului nostru. Tot cerul a suferit cu Hristos în agonie, dar suferinţa nu a început şi nu s-a încheiat cu manifestarea Sa în natura umană. Crucea este o descoperire făcută simţurilor omeneşti de tocite cu privire la durerea pe care a provocat-o păcatul, încă de la începutul lui, în inima lui Dumnezeu".[60] Ea a scris despre acea „solie preţioasă" următoarele: „Aceasta este tocmai lucrarea pe care Domnul plănuieşte să fie deplinită în inima şi mintea fiecărui om de către Duhul pe care l-a dat slujitorului Său. Viaţa continuă a celor din biserică este chemarea de a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe semenii lor ca pe ei înşişi".[61]

(9) Mesajul din 1888 este [illegible]ebi pentru că uneşte adevărul biblic al îndreptăţirii prin credinţă cu ideea biblică unică a curăţirii sanctuarului ceresc. Aceasta este adevărata neprihănire prin credinţă. Lucrarea aceasta se desfăşoară odată cu lucrarea de curăţire deplină a inimii oamenilor lui Dumnezeu de pe pământ, iar Marele Preot o va îndeplini pentru toţi cei care Îl vor lăsa să facă acest lucru. Acesta este adevărul biblic pe care lumea aşteaptă să-l descopere. În aceasta constă „solia îngerului al treilea în esenţa ei",[62] care îşi are centrul în lucrarea lui Hristos în sfânta sfintelor **[485]** începând din 1844.[63] Ea formează un element esenţial al adevărului, care va continua să lumineze pământul cu slava unei propovăduiri finale şi depline a „Evangheliei veşnice" din Apocalipsa 14 şi 18.

Waggoner şi-a exprimat această concepţie imediat după Conferinţa Generală din 1888, declarând: „Oare va fi vreodată pe pământ un popor care

va atinge acea stare de desăvârşire a caracterului? Într-adevăr va fi [Ţefania 3,13 – citat]. Când va veni Domnul, va fi un grup ce va fi găsit «desăvârşit în El», nu având propria neprihănire, ci acea neprihănire desăvârşită a lui Dumnezeu, care vine prin credinţa în Isus Hristos. Lucrarea soliei îngerului al treilea este tocmai de a realiza această lucrare în inima oamenilor şi de a pregăti un astfel de grup. Prin urmare, mesajul acesta nu este o masă de teorii seci, ci o realitate practică a vieţii”.[64] Ani mai târziu, Waggoner încă mai scria despre acest mesaj foarte important: „Faptul că Dumnezeu are un sanctuar în cer şi că Hristos este preot acolo nu poate fi pus la îndoială de niciun om care citeşte Scripturile…. Prin urmare, curăţirea sanctuarului – o lucrare care este prezentată în Scriptură ca având loc chiar înainte de venirea Domnului – coincide cu o curăţire completă a poporului lui Dumnezeu pe pământ şi cu pregătirea lui pentru a fi strămutat la cer când va veni Domnul”.[65]

Jones scrie pe un ton similar al urgenţei: „Mesajul acesta special al îndreptăţirii pe care ne-o trimite Dumnezeu are scopul de a ne pregăti pentru proslăvirea ce va avea loc la venirea Domnului. În acest mesaj, Dumnezeu ne dă semnul cel mai puternic pe care îl este cu putinţă să ni-l dea, pentru a arăta că următorul eveniment [illegible] venirea Domnului”.[66] Ani mai târziu, el a pus acelaşi accent: „Dacă eu [illegible] despre încetarea păcatului în viaţa oamenilor şi dacă predic despre sfârşitul păcatelor, despre ispăşirea nelegiuirii şi aducerea neprihănirii veşnice [illegible] viaţa omului, şi totuşi nu predic aceste lucruri în contextul sanctuarului şi al curăţirii lui, mesajul meu [illegible] este solia îngerului al treilea. Acea zi mare [illegible] poate veni, până când [illegible] arul nu este curăţit. Sanctuarul nu poate fi [illegible] până când nelegiuirea [illegible] sfârşeşte în viaţa ta şi a mea, până când în [illegible] nea nu se pune capăt păcatului şi nu se face o ispăşire pentru păcat [illegible]; iar apoi [illegible], apoi, în locul tuturor este adusă neprihănirea veşnică [illegible] în statornicie pe calea neprihănirii”.[67] **[486]**

Ellen White a vorbit despre lucrurile care au avut loc în 1844, arătând legătura dintre solia îngerului al treilea şi curăţirea sanctuarului: „Cei care au respins prima solie nu au putut să beneficieze de cea de a doua şi nu au beneficiat de strigătul de la miezul nopţii, care trebuia să-i pregătească pentru a intra cu Isus prin credinţă în sfânta sfintelor din sanctuarul ceresc. Din cauza respingerii celor două solii precedente, ei nu au putut să vadă lumina soliei îngerului al treilea, care arată calea spre sfânta sfintelor”.[68] În 1888, ea a văzut că Hristos încă Se afla în sanctuar, căutând să pregătească un popor pentru a doua Sa venire. Jones şi Waggoner fuseseră trimişi cu un mesaj tocmai în scopul acesta: „Hristos Se află acum în sanctuarul ceresc. Ce face El? El face ispăşire pentru noi, curăţind sanctuarul de păcatele poporului. Prin urmare, trebuie să intrăm prin credinţă împreună cu El în sanctuar…. Lucrarea finală a

soliei îngerului al treilea va fi însoţită de o putere care va trimite razele Soarelui Neprihănirii pe toate căile şi la toate răscrucile vieţii”.[69] În 1890, ea a scris câteva articole despre relaţia dintre mesajul acesta şi curăţirea sanctuarului: „Trăim în ziua ispăşirii şi trebuie să lucrăm în armonie cu lucrarea lui Hristos de curăţire a sanctuarului de toate păcatele poporului. Niciunul care doreşte să fie găsit îmbrăcat în hainele de nuntă să nu se împotrivească Domnului în lucrarea Sa”.[70] Când vorbeşte despre „mesajul cel preţios”, ea scrie: „Hristos mijloceşte pentru biserică în curţile cereşti…. După cum preotul stropea sângele cald asupra tronului harului…, tot astfel în timp ce ne mărturisim păcatele şi prezentăm eficacitatea sângelui ispăşitor al lui Hristos, rugăciunile noastre se înalţă la cer…. Dumnezeu le-a dat slujitorilor Săi o mărturie care a prezentat adevărul aşa cum este el în Isus, care este solia îngerului al treilea în propoziţii clare şi distincte”.[71]

(10) Deoarece Hristos a plătit deja pedeapsa pentru păcatul fiecărui om şi îi atrage continuu pe oameni la pocăinţă, singurul motiv pentru care cineva poate fi condamnat în cele din urmă este necredinţa continuă, un refuz de a preţui răscumpărarea obţinută de Hristos pe cruce şi administrat de El în calitate de Mare Preot. Concluzia este, *dacă omul înţelege şi crede* cât de bune sunt cu adevărat veştile [illegible], atunci este realmente *mai uşor* a fi mântuit, decât a fi **[487]** pierdut. Jugul lui Hristos este uşor şi povara Sa nu este grea, iar împotrivirea este un [illegible] greu care coboară spre [illegible]e. Lumina este mai puternică decât întunericul, harul este mai puternic [illegible] păcatul, iar Duhul Sfânt este mai puternic decât firea pământească [illegible]nci când inima este predată lui Hristos. Totuşi împotrivirea convingerilor [illegible]ui Sfânt cu privire la Evanghelie înseamnă a [illegible]să”. Cei care [illegible] să creadă vor constata că este mai uşor să-şi [illegible]dinaţiile firii de a face rău. Adevărata Evanghelie scoate la iveală [illegible] conduce la o pocăinţă eficientă, care îl pregăteşte pe [illegible] se întoarcă la Hristos, dacă omul Îl va alege. Orice dificultate este rezultatul necredinţei în Evanghelie şi în faptul că „Dumnezeu caută să prindă mâna credinţei pentru a o îndruma să se bazeze cu tărie pe natura divină a lui Hristos, aşa încât să putem atinge desăvârşirea caracterului”.[72] Domnul Hristos ne va ţine de mână cu mai multă putere decât suntem noi capabil să ne prindem de mâna Sa.

Jones exprimă ideea aceasta în felul următor: „Când harul domneşte, este mai uşor să faci binele, decât să faci răul. Aceasta este comparaţia [Romani 5,21]…. Tot astfel este literalmente adevărat că, sub domnia harului, este mai uşor să faci binele, decât răul, la fel cum este adevărat că, sub domnia păcatului, este mai uşor să faci răul, decât binele”.[73] „Mântuirea din păcat depinde cu siguranţă de faptul că în har se află mai multă putere decât în păcat…. Deoarece omul este în mod firesc rob al unei puteri – puterea

păcatului este absolută, atunci când acesta domneşte. Atâta vreme cât acea putere îşi exercită controlul, nu este doar dificil, ci este imposibil ca omul să facă binele pe care ştie că ar trebui să îl facă. Totuşi, dacă o putere mai mare exercită controlul, oare nu este suficient de clar că va fi tot atât de uşor să slujească voinţei puterii mai mari, atunci când aceasta domneşte, precum a fost să slujească voinţei celeilalte puteri, atunci când aceea a domnit?”[74]

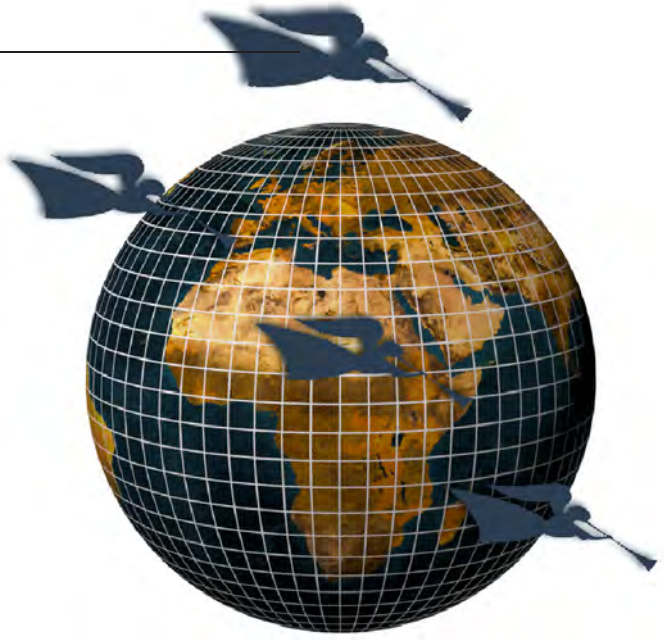
Waggoner a fost de acord, spunând: „Mulţi oameni au ideea că le este imposibil să creadă. Aceasta este o greşeală gravă. Credinţa este tot atât de uşoară şi naturală precum este respiraţia. Ea este o moştenire comună a tuturor oamenilor şi toţi sunt egali în această privinţă. Oamenii constată că le este dificil să creadă, numai când clădesc în jurul lor o barieră a mândriei (Psalmi 73,6)…. Întrebarea este: În ce măsură a dat Dumnezeu credinţă fiecărui om?... Credinţa pe care o dă El este credinţa lui Isus. Credinţa lui Isus este Isus Însuşi oferit în dar, iar Hristos este dat în plinătatea Sa fiecărui om”.[75] „Nu trebuie să încercăm să adăugăm ceva la Scripturi, spunând că bunătatea lui Dumnezeu *tinde* să-i conducă pe oameni la pocăinţă. Biblia spune că bunătatea lui Dumnezeu *îi conduce* la pocăinţă. De ce nu se pocăiesc toţi? **[488]** Pentru că dispreţuiesc bunătatea, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu şi se despart de călăuzirea plină de milă a Domnului. Totuşi, oricine nu se va împotrivi Domnului va fi condus cu siguranţă la pocăinţă şi mântuire”.[76]

Ellen White a exprimat aceeaşi idee, astfel: „De mai bine de cincizeci de ani am purtat jugul lui Hristos şi pot să mărturisesc că jugul Său este uşor şi povara Sa nu este grea. Nu am găsit niciodată vreo dificultate în a purta acest jug, cu excepţia ocaziilor când am acţionat eu însămi pe cont propriu şi am lăsat deoparte jugul lui Hristos. Şi-i îndemn pe toţi oamenii, cu un limbaj clar şi plin de speranţă cum pot să folosesc, să nu-şi vândă moştenirea rușinii care constituie partea meritată de noi. Totuşi, pe măsură ce le prezentaţi idei care îi vor descuraja şi îi va face să li se pară că drumul spre cer este foarte dificil”.[78] „Calea vieţii este îngustă şi poarta este strâmtă. Dacă vă prindeţi de păcatul care vă tulbură, veţi constata că această cale este prea îngustă pentru a merge pe ea…. Totuşi, nu trageţi concluzia că drumul spre cer este greu şi calea care coboară este uşoară. Pe întregul parcurs al căii care duce la moarte se află dureri şi pedepse, se află necazuri şi dezamăgiri, se află avertizări care ne spun să nu mergem mai departe. Dragostea lui Dumnezeu a făcut să fie greu ca pentru cei neascultători şi încăpăţânaţi să se distrugă singuri”.[79] „Domnul Hristos ne va ţine de mână cu mai multă putere, decât suntem noi capabil să ne prindem de mâna Sa”.[80]

Când a vorbit despre cei care respingeau „solia cea preţioasă”, ea a avertizat: „Dacă respingeţi solii trimişi de Hristos, Îl respingeţi pe Hristos. Dacă neglijaţi mântuirea cea mare care v-a fost prezentată ani de zile, dacă

dispreţuiţi oferta aceasta plină de slavă a îndreptăţirii prin sângele lui Hristos şi sfinţirea prin puterea curăţitoare a Duhului Sfânt, atunci nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcat, ci o aşteptare sigură şi îngrozitoare a judecăţii şi mâniei înverşunate”.[81]

Cu siguranţă, au fost şi alte aspecte ale mesajului din 1888 care au influenţat lucrarea bisericii în anii ce au urmat, cum ar fi libertatea religioasă, lucrarea de educaţie, lucrarea medicală şi reforma sănătăţii, dar miezul acelui mesaj, aşa cum a fost recunoscut de Ellen White, a fost neprihănirea prin credinţă. Aşa cum am menţionat anterior, există multe alte cărţi care tratează în mod mai specific aspectele mesajului. Ne vom ocupa mai îndeaproape de multe dintre aceste aspecte ale mesajului, în *Întoarcerea ploii târzii*, volumul 2.[82*]

NOTE FINALE ANEXA A

1. Ellen G. White to O.A. Olsen, Scrisoarea 57, 1 mai, 1895; în *1888 Materials*, p.1336-1342 şi *Testimonies to Ministers*, p.92-98.

2. Uriah Smith, *Thoughts on Revelation*, (Battle Creek, MI: Review and Herald, 1865), p.59.

3. „Notes of William C. White Taken at Minneapolis", 16 octombrie, 1888; în *Manuscripts and Memories*, p.421.

4. Ellen G. White, „Living Channels of Light", *Review and Herald*, 27 mai, 1890, p.321.

5. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.91-92.

6. E.J. Waggoner, *Gospel in Galatians*, p.60-61.

7. Ellen G. White, *1888 Materials*, p.267.

8. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.91.

9. Ellen G. White, *1888 Materials*, p.1076.

10. Ellen G. White, Scrisoarea 77, 14 noiembrie, 1895, nepublicată.

11. Ellen G. White, *1888 Materials*, p.1533.

12. E.J. Waggoner, „The Spirit of Anti-Christ, No. 6", *Signs of the Times*, 27 ianuarie, 1888, p.56.

13. E.J. Waggoner, *Waggoner on Romans*, p.140.

14. A.T. Jones, „Third Angel's Message — 19", *General Conference Daily Bulletin*, 27 februarie, 1893, p.366.

15. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.91.

16. Ellen G. White, *Domnului Hristos*, p.[illegible].

17. Ellen G. White, *...ina lumii*, p.3[illegible].

18. A.T. Jones, „Third Angel's Message — 14", *General Conference Daily Bulletin*, 26 februarie, 1893, p.[illegible].

19. E.J. Waggoner, *Waggoner on Romans*, p.[illegible]1.

20. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.91,94.

21. Ellen G. White, „Believe on the Lord Jesus Christ", *Review and Herald*, 23 iunie, 1896, p.386.

22. Ellen G. White, „Principle Never to be Sacrificed for Peace", *Review and Herald*, 24 iulie, 1894, p.465.

23. Ellen G. White, „Notes of Travel", *Review and Herald*, 4 noiembrie, 1884, p.690.

24. E.J. Waggoner, *The Glad Tidings*, p.14.

25. E.J. Waggoner, „Christ the Only Source of Strength", *Signs of the Times*, 30 noiembrie, 1888, p.726.

26. E.J. Waggoner, *Waggoner on Romans*, p.144.

27. A.T. Jones, „Boundless Grace Free to All", *Review and Herald*, 17 aprilie, 1894, p.248.

28. A.T. Jones, „The Third Angel's Message – 14”, *General Conference Daily Bulletin*, 21 februarie, 1895, p.269.

29. Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p.27.

30. Ellen G. White, *Hristos Lumina lumii*, p.403.

31. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.98.

32. Ellen G. White, „The Beatitudes”, *Signs of the Times*, 30 mai, 1892, p.455.

33. Ellen G. White, „Chosen in Christ”, *Signs of the Times*, 2 ianuarie, 1893, p.134.

34. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.74.

35. Ellen G. White, „How do We Stand?” *Review and Herald*, 24 iulie, 1888, p.466.

36. Ellen G. White, Manuscrisul 8a, „Counsel to Ministers”, 21 octombrie, 1888; în *1888 Materials*, p.131.

37. Ellen G. White, *Hristos Lumina lumii*, p.123.

38. Ellen G. White, Manuscrisul 5, „Christ and the Law, 19 iunie, 1889, p.9; în *1888 Materials*, p.345.

39. E.J. Waggoner, „Add Righteousness”, *Signs of the Times*, 15 iunie, 1888, p.358.

40. E.J. Waggoner, „[illegible] and Its Importance”, *Signs of the Times*, 28 decembrie, 1888, p.790.

41. E.J. Waggoner, *Waggoner on Romans*, p.74.

42. E.J. Waggoner, *Waggoner on Romans*, p.74.

43. A.T. Jones, „Endless Grace Free to All”, *Review and Herald*, 17 aprilie, 1894, p.248.

44. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.91.

45. Ellen G. White, S.N. Haskell, *Scrisoare*, 30 mai, 1896; în *1888 Materials*, p.1537.

46. Ellen G. White, *Mărturii pentru Munte Adventist*, p.114-115.

47. E.J. Waggoner, *The [illegible]*

48. A.T. Jones, „Studies in Galatians [illegible] Two Covenants”, *Review and Herald*, 24 iulie, 1900, p.472.

49. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.92.

50. Ellen G. White, *Patriarhi şi profeţi*, p.372.

51. Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p.47.

52. E.J. Waggoner, *Christ and His Righteousness*, p.5.

53. A.T. Jones, *The Consecrated Way to Christian Perfection*, p.83.

54. Ellen G. White, „Work for God”, *Signs of the Times*, 16 ianuarie, 1896, p.37.

55. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.92-95.

56. E.J. Waggoner, „Objections Answered”, *Present Truth*, 16 august, 1894, p.516.

57. A.T. Jones, *The Consecrated Way to Christian Perfection*, p.88.

58. Ellen G. White, *Hristos Lumina lumii*, p.480.

59. Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p.69.

60. Ellen G. White, *Educaţia*, p.263.

61. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.95.

62. Ellen G. White, „Repentance the Gift of God”, *Review and Herald*, 1 aprilie, 1890, p.193.

63. Ellen G. White, *Early Writings*, p.254.

64. E.J. Waggoner, „Truth and Its Importance”, *Signs of the Times*, 28 decembrie, 1888, p.790.

65. E.J. Waggoner, „God Thinking in Man”, *Present Truth*, 8 decembrie, 1898, p.773.

66. A.T. Jones, „Third Angel's Message – 19”, *General Conference Daily Bulletin*, februarie 27, 1895, p.367.

67. A.T. Jones, „*What It Means To Be A Church Member*”, *General Conference Daily Bulletin*, 1 aprilie, 1903, p.43.

68. Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, cartea 1, p.171.

69. Ellen G. White, Manuscrisul 8, „Advancing in Christian Experience”, 20 octombrie, 1888, şi Manuscrisul 15, „Gaining a Deeper Study of the Word”, noiembrie 1888; în *1888 Materials*, p.127.

70. Ellen G. White, „The Need of Complete Consecration”, *Review and Herald*, 21 ianuarie, 1890, p.34.

71. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.92-93.

72. Ellen G. White, *Hristos Lumina Lumii*, p.123.

73. A.T. Jones, „The Sermon. Christian Perfection”, *Review and Herald*, 25 iulie, 1899, p.471.

74. A.T. Jones, „[illegible] Grace or Sin?”, *Review and Herald*, 1 septembrie, 1896, p.557.

75. E.J. Waggoner, *[illegible] to Romans*, p.179.

76. E.J. Waggoner, *[illegible] to Romans*, p.[illegible].

77. Ellen G. White, „[illegible]”, *Signs of the Times*, 8 iulie, 1889, p.402.

78. Ellen G. White, Scrisoarea 15a 1890; în *Selected Messages*, cartea 1, p.182.

79. Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p.139.

80. Ellen G. White, Manuscrisul 20, „Diary”, 28 decembrie, 1891, p.7, nepublicat.

81. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.97.

82. Sunt îndatorat lui Robert Wieland şi Donald Short pentru conceperea ideilor de mai sus. Vezi *1888 Re-examined*, p.ii-iii. Totuşi autorul îşi asumă responsabilitatea deplină pentru adaptările şi exprimarea din acest text.

Anexa B

Mântuitorul tuturor oamenilor

În ultimii câţiva ani, unul dintre subiectele care au atras multă atenţie a fost cel legat de jertfa lui Hristos, ce a realizat ea în trecut şi ce realizează astăzi. Adesea, o mare parte din controversă se bazează pe Romani 5, îndeosebi versetul 18. Ce a realizat moartea lui Hristos pentru toţi oamenii? În 1895, Ellen White a scris binecunoscuta ei declaraţie despre „cea mai prețioasă solie" trimisă Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea prin „fraţii Waggoner şi Jones". Ea l-a descris ca fiind mesajul care trebuia să-i fie vestit lumii, „însoţit de o mare măsură a revărsării [illegible]". Câteva paragrafe după aceea, continuând să vorbească [illegible]-mesaj, Ellen White a declarat: „El prezintă Legea şi Evanghelia, [illegible] un întreg desăvârşit (vezi Romani 5 şi 1 Ioan 3,9-24). Aceste [illegible] biblice prețioase vor fi întipărite în fiecare inimă deschisă pentru a le [illegible]

Romani 5 a fo[illegible]ul dintre capitolele des[illegible] Waggoner, Jones şi Prescott au predicat [illegible]scris înainte de declara[illegible]ul Ellen White din 1 mai 1895, din *Testimonies* [illegible]. Pasajul a[illegible]ia Scriptură reprezintă însuşi miezul Evangh[illegible] a fost efectul păcatului lui Adam asupra întregului neam omene[illegible] a realizat jertfa lui Hristos pentru întregul neam omenesc. 1 Ioan 3 este [illegible] care [illegible] despre evlavia practică – dragostea în acţiune, păzirea [illegible] prin dragostea reciprocă a fraţilor. În conformitate cu Ellen White, aceste două pasaje din Scriptură reprezintă Legea şi Evanghelia, combinate într-un întreg desăvârşit. Dumnezeu a spus că va întipări aceste pasaje în fiecare inimă deschisă pentru a le primi.

Romani 5 cuprinde două aspecte: Ce au făcut păcatul lui Adam şi jertfa lui Hristos pentru toţi oamenii, indiferent de alegerea noastră, şi ce anume implică alegerea noastră. Prin urmare, adevărurile aflate în Romani 5 nu desființează îndreptăţirea prin credinţă, ci explică temelia acesteia. **[493]** Moartea lui Hristos a făcut realmente o lucrare pentru fiecare om, atât din perspectivă temporară, cât şi veşnică, însă, fără un răspuns concret din partea omului, plinătatea acestui mare Dar nu va fi înţeleasă sau experimentată în totalitate. Totuşi, crucea lui Hristos solicită sau atrage un răspuns din partea fiecărui om: „Ce veţi face cu Darul pe care vi L-am dat?" Pe baza acestui

răspuns va fi hotărât destinul veşnic al fiecărui om. Din nefericire, „majoritatea îşi irosesc" dreptul de moştenire a vieţii veşnice şi „îl aruncă".[3]

Întocmai cum păcatul lui Adam a adus un „verdict al condamnării" asupra tuturor oamenilor,[4] „tot astfel", pe crucea Sa, Hristos, cel de-al doilea Adam, a adus „un verdict de achitare" a „tuturor oamenilor" (Romani 5,12-18). Aceasta este „îndreptăţirea prin credinţă" temporară, sau colectivă, care le-a fost dată tuturor oamenilor (Romani 5,18). Prin urmare, oamenii sunt născuţi liberi de condamnarea pentru păcatul lui Adam şi li s-a dat posibilitatea de a alege.

Totuşi, „însăşi esenţa Evangheliei este refacerea", faptul de a fi mântuit din păcat, şi nu în păcat".[5] Când faptul acesta este înţeles în lumina marii lupte dintre Hristos şi Satana, omul abia începe să îşi dea seama de măreţia Planului de Mântuire. Când este adus faţă în faţă cu jertfa de pe Golgota, omul începe „să-şi dea seama de valoarea mântuirii..., să înţeleagă ce a costat ea".[6] Adevărata credinţă vine dintr-o inimă care „apreciază preţul mântuirii".[7] Îndreptăţirea prin credinţă care rezultă din predarea faţă de voinţa lui Hristos, este mai mult decât o iertare legală a păcatelor trecute – Legea este scrisă în inimă, aşa încât cel păcătos se întoarce de la păcatele trecute şi încetează să păcătuiască. Acesta este scopul îndreptăţirii prin credinţă, şi totuşi el nu ar fi putut fi îndeplinit niciodată, dacă Hristos nu ar fi intervenit, plătind datoria pe care o are păcătosul (atât Adam, cât şi noi) încă de la întemeierea lumii. Ca urmare, îndreptăţirea şi sfinţirea prin credinţă, ca un întreg, constituie adevărata neprihănire prin credinţă.

Cele două aspecte ale Planului de Mântuire sunt prezentate pe întregul parcurs al Bibliei, dar în Romani 5 – darul „acordării dreptului la viaţă", oferit tuturor oamenilor, şi darul îndreptăţirii prin credinţă, oferit tuturor celor ce cred. Ellen White a asemănat înţelegerea acestor două aspecte pe întregul parcurs al scrierilor sale cu capacitatea de a nu înţelege cu claritate şi a nu avea o concepţie echilibrată poate să conducă la greşeli şi la căderea într-o extremă teologică. Un aspect al mântuirii nu îl desfiinţează pe celălalt, iar dacă sunt separate, pot fi periculoase. Când jertfa lui Hristos pentru toţi oamenii în ansamblu este prezentată în mod izolat, se poate ajunge la harul ieftin. Pe de altă parte, când răspunsul dat prin credinţă de către cel păcătos este prezentat **[494]** fără a arăta ce a făcut Dumnezeu deja pentru toţi oamenii, se poate ajunge la un legalism lipsit de adevărata dragoste faţă de Dumnezeu şi faţă de om. Ambele probleme alcătuiesc o biserică laodiceană călduţă. Până când nu vedem şi nu înţelegem (judecăm) dragostea lui Dumnezeu din perspectiva cuvintelor „Unul a murit pentru toţi, ca urmare, toţi au murit", nu vom fi „constrânşi" să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele nostru ca pe noi înşine (2 Corinteni 5,14).

În cele ce urmează se află câteva dintre declaraţiile lui Ellen White, în care foloseşte diferite cuvinte pentru a descrie ce a făcut Hristos, sau ce este El pentru toţi oamenii.[8*] Scopul acestei compilaţii este de a arăta doar câtva dintre declaraţiile lui Ellen White cu privire la acest aspect al mântuirii. Totuşi, scopul compilaţiei nu este de a anula celelalte declaraţii ale ei care vorbesc despre răspunsul omului.

De exemplu, când vorbeşte în sens general, colectiv, Ellen White declară: „Neamul omenesc este acceptat în Cel Preaiubit”.[9] Totuşi, în alte locuri, Ellen White face declaraţii corespunzătoare cu privire la răspunsul omului, prin credinţă, spunând: „Cei care săvârşesc faptele lui Hristos sunt acceptaţi în Cel Preaiubit”.[10] Ambele declaraţii sunt inspirate şi adevărate. Noi nu trebuie să desfiinţăm niciuna dintre ele. „După cum Jertfa adusă pentru noi a fost deplină, tot astfel refacerea noastră din starea de întinare produsă de păcat trebuie să fie deplină”.[11]

De multe ori, Ellen White include ambele aspecte ale Planului de Mântuire în aceeaşi declaraţie: „Domnul Hristos a adus o jertfă cuprinzătoare pentru toţi! Când S-a oferit pe Sine ca jertfă, Hristos a îndeplinit cerinţele dreptăţii,…”. Aici vedem [illegible] colectiv, dar Ellen White continuă: „şi «cum vom scăpa, dacă neglijăm o mântuire atât de mare?» Cei care resping darul vieţii vor fi fără scuză [illegible] 3,16]”.[12] Astfel ea prezintă cu frumuseţe ambele aspecte împreună. Un alt exemplu: „Isus a plătit preţul de răscumpărare pentru noi. Ea este [illegible] dar noi suntem aşezaţi pentru a fi puşi la probă, spre a se vedea [illegible] ne vom dovedi vrednici de viaţa veşnică”.[13] Încă un exemplu: „Fiul lui D[illegible] suferit pedeapsa [illegible] lui, împăcând lumea cu Sine. Cel care nu a [illegible] atul a devenit jertfă pentru păcat”…. Totuşi, Ellen White continuă: „[illegible] păcătoase să poată primi iertarea prin [illegible] Din [illegible] că aici sunt prezentate împreună ambele aspecte ale [illegible] În alte locuri, Ellen White vorbeşte numai despre unul dintre aceste aspecte, dar niciuna dintre declaraţii, fie sub formă individuală, fie sub formă de compilaţie, nu ar trebui să fie folosită pentru **[495]** a dezaproba, sau pentru a reprezenta greşit Planul de Mântuire în ansamblul lui.

Aş încuraja cititorul să caute declaraţiile următoare şi să vadă cum sunt prezentate cu claritate aceste aspecte complementare ale Planului de Mântuire. Pentru că noi căutăm şi vedem adesea doar un singur aspect – fie îndreptăţirea prin credinţă, fie răspunsul omului, am enumerat mai jos doar o parte din declaraţiile ei care exprimă aspectul colectiv – cel pe care se bazează îndreptăţirea prin credinţă – în scopul de atrage mai multă atenţie asupra acestui aspect.

„El a răscumpărat căderea ruşinoasă a lui Adam şi **a mântuit lumea**”.[15]

„**Mântuitorul lumii** a devenit păcat pentru neamul omenesc”.[16]

„El a plătit **preţul de răscumpărare** pentru **întreaga lume**”.[17]

„Iudeii au văzut în jertfe simbolul lui Hristos al cărui sânge a fost vărsat pentru **mântuirea lumii**”.[18]

„**Răscumpărătorul lumii** estimează valoarea sufletului omenesc prin intermediul preţului pe care l-a plătit pentru el pe Golgota”.[19]

„Întregul sistem al jertfelor era o prevestire a morţii Mântuitorului pentru **a răscumpăra lumea**”.[20]

„Satana ştie că Hristos a plătit **preţul de răscumpărare pentru întreaga lume** şi este hotărât să smulgă din mâna lui Hristos fiecare suflet pe care poate să-l influenţeze”.[21]

„El este Creatorul întregii omeniri. Toţi oamenii aparţin **unei singure familii prin creaţiune** şi toţi sunt **una prin răscumpărare**”.[22]

„El a semnat **actele de eliberare a neamului omenesc**”.[23]

„Domnul Hristos, **garantul neamului omenesc**, este într-o activitate neîntreruptă”.[24]

„Cuvintele rostite cu [illegible] ‘Ce rost are risipa aceasta?’ au adus în mod viu în faţa lui Hristos [illegible] cea mai mare care a fost adusă vreodată – El Însuşi oferit în dar ca **jertfă ispăşire pentru o lume pierdută**”.[25]

„Pe cruce, Hristos, Mântuitorul, a făcut **ispăşire pentru neamul omenesc”**.[26] **[496]**

„Hristos, marele Antitip, atât **Jertfă, cât şi Mare Preot**… pentru păcatele **lumii**”.[27]

„Înainte de [illegible] Hristos în [illegible] oferă date dovezi îmbelşugate cu privire [illegible] Dumnezeu a [illegible] **neamul omenesc**. Totuşi, prin **dăruirea lui Hristos** [illegible] **neam omenesc** atât de lipsit de merite a fost demonstrată că drago[illegible] Dumnezeu [illegible] dincolo de orice îndoială”.[28]

„Ar trebui să cultivăm [illegible] şi simpatia duioasă chiar şi pentru **cel mai aspru şi necioplit dintre oameni**… care este totuşi **un supus al harului** şi este preţios în ochii Domnului”.[29]

„Da, Hristos **Şi-a dat viaţa pentru viaţa lumii**”.[30]

„Astfel, Hristos **i-a dat omenirii o existenţă în afara Lui Însuşi”**.[31]

„Cu braţul Său omenesc lung, Fiul lui Dumnezeu **a înconjurat întreaga familie omenească,** în timp ce cu braţul Său divin a cuprins tronul Celui Infinit”.[32]

„Prin oaia pierdută, Hristos reprezintă **nu numai păcătosul ca individ, ci întreaga lume** care a apostaziat şi a fost distrusă de păcat… **această mică lume căzută – oaia pierdută –** este mult mai preţioasă în ochii Săi, decât sunt cele nouăzeci şi nouă care nu s-au rătăcit de turmă. Hristos, Comandantul cel iubit

din curţile cereşti, a coborât din poziţia Sa înaltă, a lăsat deoparte slava pe care o avea alături de Tatăl, în scopul de **a salva acea lume pierdută**”.[33]

„Prin moartea pentru om, Isus **a înălţat omenirea pe scara valorii morale a lui Dumnezeu**”.[34]

„Prin biruinţa lui Hristos, **neamul omenesc a fost înălţat din punct de vedere al valorii morale**, nu datorită a ceea ce făcuse omul, ci datorită marii lucrări care fusese săvârşită pentru el prin Fiul lui Dumnezeu”.[35]

„În calitate de înlocuitor şi garant, în natură umană prin puterea divină, **Hristos l-a pus pe om pe un teren avantajos**”.[36]

„**Neamul omenesc este acceptat în Cel Preaiubit**”.[37] **[497]**

„Când, în agonia Sa de moarte, Mântuitorul a strigat: ‘S-a isprăvit’, **El a adus lumea înapoi în starea de a primi favoarea lui Dumnezeu**”.[38]

„Cei care pretindeau a fi urmaşi ai lui Avraam au încercat să numere poporul Israel, ca şi când darul vieţii veşnice aparţinea doar câtorva aleşi. Ei doreau ca beneficiile mântuirii să fie limitate la propria naţiune. **Dar Dumnezeu a acordat favoarea divină fiecărui membru al neamului nostru omenesc**”.[39]

„«Acesta este Fiul Meu preaiubit în care-Mi găsesc plăcerea». Cât de mulţi au trecut cu vederea această afirmaţie, **şi nu au avut inima mişcată de adevărurile ei importante. Mulţi au crezut că nu avea legătură cu omenirea**, dar ea este de cea mai mare importanţă pentru **fiecare dintre ei**. Isus a fost acceptat de către Cer ca fiind reprezentantul neamului omenesc. În ciuda tuturor păcatelor şi greşelilor noastre, noi nu mai suntem alungaţi ca fiind nevrednici; **noi suntem acceptaţi în Cel Prealubit**.

„Religia lui Hristos **ne dă o primitor** un plan mai înalt de gândire şi acţiune, **în timp ce** [illegible] **tregul neam omenesc** ca fiind obiectul dragostei lui Dumnezeu, **ră**[illegible] prin [illegible] Său”.[41]

„**Fiecare binecuvântare**, [illegible] **spirituală**, vine la noi ca fiind răscumpărată prin sângele Său”.[42]

„**Toţi oamenii au fost răscumpăraţi** cu preţul acesta infinit…. Dumnezeu a plătit preţul de răscumpărare pentru voinţa, sentimentele, mintea şi sufletul fiecărei făpturi omeneşti. Indiferent dacă sunt credincioşi sau necredincioşi, toţi oamenii sunt proprietatea Domnului”.[43]

„**Isus a plătit preţul de răscumpărare a noastră. Ea este a noastră**”.[44]

„Fiul lui Dumnezeu a suferit pedeapsa păcatului, **împăcând lumea** cu Sine”.[45]

„Misiunea Sa a fost aceea de a înălţa Legea Tatălui, de a o face vrednică de cinste şi de a împlini cerinţele ei, plătind cu propria viaţă pedeapsa pentru călcarea ei. În felul acesta, El **a realizat împăcarea dintre Dumnezeu şi om**”.[46]

„Hristos nu a venit pentru **a-Şi mărturisi** propriile păcate, ci Lui I-a fost atribuită vinovăţia în calitate de înlocuitor al păcătosului. El nu a venit spre a se pocăi pentru Sine, ci în locul celui păcătos”.[47] **[498]**

„**Desăvârşirea caracterului a fost pusă în dreptul omului.** Hristos a luat asupra Sa blestemul Legii”.[48]

„După ce făcuse paşii necesari prin pocăinţă, convertire şi credinţă **în locul neamului omenesc**, Hristos a mers la Ioan pentru a fi botezat în Iordan”.[49]

„El Se proclamă a fi **Apărătorul familiei omeneşti păcătoase**”.[50]

„Domnul Hristos plătise suma nemăsurată pentru ca vinovăţia păcatului să fie anulată şi a adunat asupra sufletului Său muribund această responsabilitate vastă, **luând asupra Sa păcatele întregii lumi**”.[51]

„El a trebuit să poarte vina omenirii căzute. Asupra Aceluia care nu a cunoscut păcatul a trebuit să fie pusă **nelegiuirea noastră a tuturor**”.[52]

„Când **întreaga lume** se afla sub condamnare, Hristos **a luat asupra Sa vina** celui păcătos. El a suportat mânia lui Dumnezeu pentru cel nelegiuit şi, suferind pedeapsa păcatului, a [illegible] pe cel păcătos”.[53]

„Hristos **a devenit [illegible] pentru neamul căzut, luând asupra Sa condamnarea care îi [illegible] pe cel păcătos**, pentru călcarea Legii lui Dumnezeu. Hristos [illegible] în fruntea familiei omeneşti în calitate de reprezentant al acesteia, **a luat asupra Sa păcatele [illegible]**. Prin asemănarea cu firea pământească, El [illegible] păcatul în firea pământească”.[54]

„**Îndreptăţirea [illegible] omului condamnării**”.[55]

„Dreptatea cere [illegible] păcatul **să nu fie** iertat [illegible] **şi simplu, ci să fie executată pedeapsa** [illegible]. Prin darul [illegible] Său, Dumnezeu **a împlinit ambele cerinţe** [illegible] murit în locul omului. **Hristos a suportat pedeapsa şi a oferit iertarea**.

„El a fost garantul omului [illegible] lui Dumnezeu – garanţia că omul va **împlini cerinţele Legii**, atribuindu-i omului neprihănirea Sa, şi a fost reprezentantul lui Dumnezeu, manifestând caracterul Său pentru **neamul omenesc căzut**”.[57]

„Hristos **a împlinit cerinţele Legii** în natura Sa umană”.[58] **[499]**

NOTE FINALE ANEXA B

1. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers*, p.91,94.

2. Vom trata mai amplu subiectul acesta în Capitolul 24, care va fi publicat în volumul al doilea.

3. E.J. Waggoner, *The Glad Tidings*, p.14.

4. Pentru declaraţiile lui Ellen White cu privire la rezultatele păcatului lui Adam asupra întregului neam omenesc, vezi, *Review and Herald*, 24 februarie, 1874; *Manuscript Releases*, vol. 9, p.229; *Spirit of Prophecy*, vol.4, p.49-50; *Tragedia veacurilor*, p.180; *Manuscript Releases*, vol. 9, p.236; *Spiritual Gifts*, vol. 3, p.46; *Spalding and Magan*, p.146; *Youth Instructor*, 1 aprilie, 1897.

5. Ellen G. White, *Hristos Lumina lumii*, p.824.

6. Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 2, p.200.

7. Ellen G. White, *Review and Herald*, 24 iulie, 1888.

8. Am compilat o colecţie care, fără editare, conţine mai mult de 160 de pagini de declaraţii ale lui Ellen White în care sunt incluse ambele aspecte ale Planului de Mântuire.

Toate referinţele [illegible] scrierile lui Ellen G. White:

9. *1888 Materi[illegible]24.*
10. *Signs of the [illegible]5*, 19 septembrie, 1895.
11. *Mărturii*, v[illegible]312.
12. *Signs of the [illegible]rie*, 1893.
13. *Signs of the [illegible]mbrie*, 1886.
14. *Manuscript R[illegible]*, p.365.
15. *Youth Instructo[illegible]*8.
16. *Review and Herald[illegible]*
17. *Home Missionary*, 1 [illegible]
18. *Selected Messages*, cartea 1, p.106-107.
19. *Bible Echo*, 8 ianuarie, 1894.
20. *Hristos Lumina lumii*, p.165.
21. *Review and Herald*, 19 mai, 1896.
22. *Parabolele Domnului Hristos*, p.386.
23. *Divina vindecare*, p.89.
24. *Review and Herald*, 5 martie, 1901.
25. *Hristos Lumina lumii*, p.565.
26. *Signs of the Times*, 17 decembrie, 1902.
27. *Signs of the Times*, 19 septembrie, 1892.
28. *Signs of the Times*, 5 februarie, 1894.
29. *Mărturii*, vol. 3, p.422.
30. *Review and Herald*, 1 mai, 1900.

31. *Selected Messages*, cartea 1, p.251.
32. *Youth Instructor*, 29 iulie, 1895.
33. *Parabolele Domnului Hristos*, p.190.
34. *Notebook Leaflets*, vol. 1, p.82.
35. *Bible Echo*, 1 decembrie, 1893.
36. *Review and Herald*, 24 aprilie, 1894.
37. *1888 Materials*, p.124.
38. *Signs of the Times*, 15 februarie, 1900.
39. *Youth Instructor*, 5 august, 1897.
40. *Signs of the Times*, 28 iulie, 1890.
41. *Signs of the Times*, 17 august, 1891
42. *Review and Herald*, 24 noiembrie, 1896.
43. *Parabolele Domnului Hristos*, p.326.
44. *Youth Instructor*, 4 noiembrie, 1897.
45. *Calea către Hristos*, p.35.
46. *Signs of the Times*, 25 august, 1887.
47. *Review and Herald*, 21 ianuarie, 1873.
48. *Manuscript Releases*, vol. 16, p.233.
49. 1901 *General Conference Bulletin*, p.86.
50. *Manuscript Releases*, vol. 17, p.111.
51. *Signs of the Times*, 17 august, 1891.
52. *Hristos Lumina Lumii*, p.685.
53. *Review and Herald*, 1 septembrie, 1891.
54. *Review and Herald*, 6 mai, 1875.
55. *1888 Materials*, p.83.
56. *Selected Messages*, cartea 1, p.339-340.
57. *Selected Messages*, cartea 1, p.257.
58. *Credinţa şi faptele*, p.12.

Duffield este unul dintre cei mai clari scriitori contemporani din Adventism având o cunoștință vastă asupra motivelor pentru care noi, ca popor, am pierdut oportunitatea oferită de Dumnezeu în ultima parte a secolului al XIX-lea și de atunci înainte. În pofida faptului că este voluminoasă, lucrarea de față este greu de lăsat la o parte.

Herbert Edgar Douglass

Întoarcerea ploii târzii

Titlul acestei cărți implică cu necesitate faptul că ploaia târzie a fost odată printre noi ca popor. Dacă într-adevăr este așa, în ce anume a constat această ploaie și când a avut loc? În timp ce Ron Duffield ne aduce în atenție istoria noastră ca popor al rămășiței, inimile noastre vor fi încălzite văzând încă o dată că marea mișcare adventă a fost chemată de Dumnezeu pentru a rosti solia ploii târzii înainte de a doua venire a Domnului Hristos.

Întoarcerea ploii târzii, a început ca o compilație simplă, dar unică, din scrierile lui Ellen White despre ploaia târzie și marea strigare, declarații făcute între 1845-1915. Forța care a condus acest studiu a fost și rămâne necesitatea de a ne înțelege corect istoria. În timp ce studiem această carte vom fi puși față în față cu necesitatea de a lua o decizie față de această istorie, răspunzând în această generație chemării lui Dumnezeu de a fi un popor special.